

Giới thiệu Ngày Mai Liên Hòa Ly

Editor: trucxinh0505

Bia: Lạc Mỹ Xuyên Thu

Thể loại: Trùng sinh, cổ đại, sủng

Phu thê Trần Quốc Công ở bên nhau đã hai mươi năm, tương kính như tân. Đôi vợ chồng này đáng lẽ ra có thể tình nồng ý mật, khoảng thời gian dài chừng đó, tính ra đã có thể trở thành phu thê ân ái. Nhưng cả hai phát hiện ra trong lòng đối phương còn cất giấu tình cảm với một người khác, vì thế muốn kết thúc trách nhiệm của nhiều năm qua, kiên quyết hoà ly.

“Hòa ly thôi!”

“Được! Liên ngay bây giờ luôn!”

Sáng sớm tinh mộng, cả hai cùng trở về thời điểm hai mươi năm trước ngay trong hôn phòng, đang trong thời điểm tân hôn.

Nàng khóc không ra nước mắt “Vì cái gì không về sớm hơn một chút? Nếu là lúc này, có khi trường tử đã hình thành trong bụng nàng rồi...”

Chàng cũng một phen buồn bực “Tại sao chưa thể hòa ly?”

“Tất nhiên rồi! Ta sinh xong hài tử liền sẽ ly!”

Là Quốc công phu nhân, nàng trang điểm mình thật xinh đẹp đi tham gia yến hội ‘thanh niên tốt’. Quốc công gia ghé mắt "Xem xem, đã một bó tuổi rồi còn ăn mặc lộng lẫy như thế để làm gì, tính quyến rũ tiểu tử nào, thật không biết xấu hổ?"

Quốc công gia ti mi chuẩn bị hộp quà ‘nữ thần’ cho người đẹp, quốc công phu nhân cười nhạo “Đã là Lão nhân gia, một chân sắp tiến vào quan tài mà trong lòng còn nhớ nhung tiểu cô nương!”

Tóm lại, đây là một câu chuyện của đôi phu thê điên cuồng đối nhau, ngọt văn, muốn hòa ly mà không thành.....

Tất thủy tình tiết hư cấu đều vì cốt truyện nhé bạn!

Cung đình hâu tước, yêu sâu sắc, làm ruộng, ngọt văn.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mai Liên Hòa Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 1: Nữ thần cùng thanh niên tài tuấn

Mấy năm chiến loạn qua đi, triều đình Đại Hạ sống trong cảnh thái bình, khắp nơi tràn ngập tiếng ca hoan hỷ của muôn dân.

Sau buổi chiều sớm, Trần Quốc Công về phủ thì phát sinh cãi vã với phu nhân mình. Quốc Công phu nhân Giang Nhã Phù lúc này không còn bóng dáng dịu dàng, nhã nhặn lúc xưa thay vào đó có chút điều ngoa, tùy hứng. Bà không khách khí đẩy một cái tráp cũ kỹ đến trước mặt Quốc Công gia Thời Phái.

Cả hai thành thân hai mươi năm chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, họ xưng hô, đối đãi tôn trọng nhau như khách. Mỗi lần hoàng thượng phái ông đi chiến trường là đi liền mấy năm, để lại mình bà gian nan chèo chống gia đình. Vừa chiều củ thân sinh phụ mẫu của ông vừa đường dục hải tử, đến bây giờ bà chưa từng hề một lời oán hận nào đối với ông.

Bà những tưởng thâm tâm ông có mình, cho dù ông chưa từng nói lời yêu thương hay thể hiện cử chỉ ngọt ngào cả. Hiện bên ông chỉ có mình bà, chưa từng xuất hiện kẻ thứ ba chen vào.

Bà từng nghĩ, nếu phu quân cưới thêm tiểu tiếp bà vẫn vui vẻ tiếp thu. Nhưng khi đụng chuyện thực không dễ chút nào, hôm đó bà dọn dẹp vật dụng cũ giúp ông thì phát hiện một hộp đựng bí mật mà phu quân cất giữ, càng nhìn tâm bà càng lạnh buốt thể lương.

Quốc Công Thời Phái nhú cặp mày kiếm tỏ ý không vui, giờ không còn trẻ nhưng phong thái đình đạc danh chấn năm xưa ăn sâu xương tủy. Ông biết đồ vật trên bàn là thứ gì, thuở niên thiếu ai mà không cất giấu vài bí mật chứ, nhưng đó chỉ là hồi ức cũ được ông phong ấn sâu tận đáy lòng tưởng chừng quên luôn mất.

“Sao bà đựng vào đồ của ta?”

Advertisement / Quảng cáo

Phu nhân Giang Nhã Phù cắn cắn môi. Từ trước tới giờ bà và ông chưa từng to tiếng với nhau, nhưng hôm nay không biết sao bà không kìm nén được cục tức này mà cứng miệng cãi lý.

“Ta đựng vào thì thế nào, nếu không sao biết được phu quân mình còn biết dùng lời ngon tiếng ngọt như vậy đối với kẻ khác. Cuối cùng ta cũng rõ, tình cảm vợ chồng bao năm xa cách là từ đâu, không phải trong lòng ông có nàng ta sao.”

Thời Phái không để ý đáy mắt bà ngấn ánh lệ bởi xấu hổ, ông buồn bực đỏ mặt. Khi sinh ra ông đã là kẻ được trao thìa vàng, được cả nhà sủng trên lòng bàn tay, sau trở thành tướng quân chưa từng thất bại trận nào, cuộc đời cứ thế kiêu hùng lắm liệt. Trừ chuyện liên quan đến người cất giữ trong hộp gỗ không được như ý, đời này chưa từng có ai dám cãi lý cùng ông.

Hơn nữa, bà lại nhấn mạnh rõ ràng như thế ông là người có lỗi, thực là nhục nhã, làm như bà ta mình bạch hơn ông sao?

“Á! là ta làm khó bà, giờ đã một bó tuổi không thể ngày trang được nữa chứ gì, cho rằng Đình Nghiêm Khiết là chân ái của ta? Bà lôi chuyện cũ của ta ra vậy ta hỏi bà, mảnh ngọc bội cất sâu dưới hộp trang điểm là của ai? Bà có thể cất giữ đồ vật nam nhân khác đưa cho hai mươi năm qua thì ta có lưu lại mấy phong thư thì thế nào?” Lời lẽ ông phun ra đầy sắc nhọn, cứ như vậy đánh giá bà?

Lời lẽ trên hoàn toàn kích thích Giang Nhã Phù, bà không yếu thế “Đừng thì thế nào? Là ta không quên được người khác đấy, cũng như ông được chưa? Ta không giống ông, bên này là một lão tướng tốt, bên kia bên ngoài đánh giặc còn cùng công chúa phiên bang thư từ qua lại. Ông cho rằng những chuyện đó ta không biết gì sao?”

Nghe bà nói như vậy, Thời Phái càng phẫn nộ hơn, từ khi nhận định khối ngọc bội kia trong lòng ông tựa như có một cây đinh cắm vào. Ông luôn tự nhủ, không thể cùng nữ nhân chấp nhặt chuyện nhỏ này, đợi có cơ hội sẽ cùng bà nói chuyện rõ ràng, cư nhiên cơ hội là cái dạng thế này đây.

“Nói hươu nói vượn! Bà vậy mà không tin ta? Tiểu thư khuê các xuất thân từ dòng dõi Thư hương, mỗi từ như thế mà nói được. Chuyện công chúa ngoại bang kia ta không cần giải thích, bà tin cũng được không tin cũng không sao. Nói chuyện bây giờ, ta và nàng ta thì có phát sinh gì chứ, còn cưới bà về hào hào chịu đựng!”

Giang Nhã Phù thấy ông như thế gào thét nói mình như vậy, kinh lạnh nhìn ông, nước mắt cứ thế tuôn rơi, hạ nhãn ngoài cửa nghe mà trong lòng không khỏi run sợ.

Thời Phái rống xong, lúc này thấy đáng về ấy của bà thì không nói nữa, hai người lặng im ngồi đối diện, không khí bao quanh như thể bị đóng băng.

Giờ phút này, tâm Giang Nhã Phù thực sự đau, bà không ngờ ông cứ thế phủ định hết thấy khổ cực hai mươi năm của mình mà nói ra lời đó.

“Một khi đã như vậy, chúng ta hòa li đi.” Hòa li rồi ông yêu ai cưới ai ta không quản nữa.

Thời Phái kinh hãi, Là bà nói thật?”

“Là thật sự, ta không nói giỡn.”

“Bà có phải hay không nhớ thương người nọ đã chết nương tử? Bà tốt lắm...”

Giang Nhã Phủ lướt đôi mắt lạnh lùng nhìn ông.

Thời Phái mím chặt môi, chịu đựng khổ sở trong lòng. Người nọ cùng bà là thanh mai trúc mã, bà thay đổi thái độ như vậy là vì người nọ ông còn gì để nói.

Nhất thời không kìm được lý trí, Thời Phái đánh một quyền đánh trên bàn “Vậy thì ly thôi! Bà cũng đừng hối hận!”

Nói xong liền đá một cước vào chân bàn rồi đi nhanh ra ngoài, ông muốn lập tức tìm đám tân binh ở quân doanh đập vài người mới hà được con giận này.

Thời Phái và Giang Nhã Phủ sinh dục tổng cộng hai nam một nữ, trưởng tử Thời Công Khóa mười chín tuổi, con thứ Thời Thuộc mười lăm tuổi, tiểu nữ Thời Ngọc mười hai tuổi.

Advertisement / Quảng cáo

Nghe phụ nẫu sau một phen cãi vã liền muốn hòa li, con trai trưởng Thời Công Khóa vội vàng về khuyên can. Đáng tiếc chàng đến chậm một bước, lúc này trong phòng chỉ còn lại mình nẫu thân ngồi đó, biểu tình hờ hững lạnh nhạt.

“Nương, đã xảy ra chuyện gì? Người cùng phụ thân sao lại giận dữ?”

Giang Nhã Phủ thấy con trai tới, mỉm cười như không có chuyện gì “Đầu nhất thì rồi, mau lại ngồi xuống, cũng chẳng có gì ghê gớm, ta và phụ thân con muốn hòa li.”

Trong nhà thành viên đơn giản, quy củ không nhiều, Giang Nhã Phủ có thói quen gọi nhi tử theo nhũ danh.

Cứ tưởng chuyện không đến nỗi, nghe vậy đầu óc Thời Công Khóa loạn cả lên, trước giờ gia đình luôn hoà thuận vui vẻ, lần đầu có chuyện không nghĩ nguy cơ lớn thế này. Chàng vội hỏi nguyên nhân nhằm xem có thể cứu vãn được không, nhưng mẫu thân mãi không chịu nói, xem tâm đã quyết khó có thể lung lay.

Cuối cùng chàng đành dùng chuyện khác nói chuyện “Nương, tức phụ hài nhi rất nhanh qua cửa, người không thể vì chúng con mà bỏ xuống sao? Còn đệ đệ, muội muội bọn họ nữa, về sau làm sao bây giờ?”

“Các con đều lớn, nương yên tâm. Mặt khác ta liền tính không ở trong phủ nữa, các con có chuyện gì lớn cần ta sẽ không mặc kệ.”

“Nhưng người rời nhà rồi muốn đi đâu? Ông ngoại không còn nữa, chẳng lẽ người về sống với cậu cậu sao?” Khi Thời Công Khóa truy vấn.

Chuyện phụ mẫu muốn hòa li đối với chàng chẳng khác nào trò đùa! Quá hoang đường! Chàng chưa hỏi mẫu thân, đến lúc đó phụ thân muốn cưới đầu thì làm sao bây giờ? Chàng không tin chuyện xảy ra, mẫu thân có thể chịu được.

“Con cho rằng hòa li rồi nương không có gì sao? Trong nhà có mấy cửa hàng, thôn trang ta tùy tiện chọn một cái nuôi sống chính mình.”

Thời Công Khóa thấy mẫu thân đến chuyện đường lui đều suy tính kỹ rồi liền nóng nảy nói “Còn tỏ mẫu thì sao? Mấy năm nay nương cùng bà tình cảm chẳng khác nào mẫu thân ruột thịt, người thật sự muốn bỏ mặc bà sao? Tổ mẫu mấy năm nay tinh thần thực sự kém. Nương, người không cần xúc động, phụ thân nếu là khi dễ ngài, nhi tử giúp người đòi lại công bằng.”

Nhắc đến lao phu nhân quả nhiên khuôn mặt Giang Nhã Phủ không như còn kiên định như trước, hướng Thời Công Khóa nở nụ cười thực lòng “Tiểu Đầu nhất của ta thật đã trưởng thành, cư nhiên dám cùng phụ thân con đối chất.” Nhớ con trai khi còn nhỏ sợ nhất chẳng phải phụ thân mình, chẳng khác nào tiểu quý sọ Diêm Vương.

Thời Công Khóa không biết nói gì nữa, lúc này rồi mà mẫu thân còn nói giọng được. Nhưng thái độ bà không cường ngạnh như trước, trong lòng nhẹ nhàng thõ ra.

“Nương, lời nhi tử nói người suy nghĩ cẩn thận, tạm thời người nên nghỉ ngơi, xui nhi tử gọi muội muội lại bởi người trò chuyện.” Lúc này chàng muốn tìm đệ đệ nói chuyện thực không dễ dàng gì, nó chẳng khác nào con khi nhỏ tìm không thấy tung tích.

“Được, con có chuyện cứ đi đi, chuyện người lớn không cần con nhọc lòng.”

Giang Nhã Phủ trả qua một phen đại nhi tử nói lý lẽ, tuy rằng không còn cứng rắn như trước song sự uất ức trong lòng nửa điểm vẫn chưa được giải. Từng câu, từng chữ Thời Phái nói qua như khắc sâu trong lòng, trái tim mỗi lần đập là mỗi lần đau.

Thời Phái đến khuya mới từ tân binh doanh trở về, xoay người xuống ngựa, tư thế tiêu sái oai hùng bao năm vẫn thế không giảm. Khi rời phủ cả người sạch sẽ, lúc này về cả người dơ bẩn, chẳng khác nào mới chạy nạn về.

Đêm khuya tĩnh lặng, mọi người đều ngủ mình ông đứng trong viện nhìn phía chính phòng, nơi đó đã tắt đèn tối om, không ai để đèn chờ cửa.

Mà chuyện này có gì hiếm lạ! Ông cũng không cần bà chờ cửa mình!

Vì thế, Thời Phái lần đầu tiên cảm nhận tư vị ở phủ nhưng ngủ một mình. Cái hộp gỗ đập vào mặt như thể cười nhạo ông, thực ông đã quên nó vậy mà không hiểu bà lại đào nó từ đâu ra không biết nữa.

Advertisement / Quảng cáo

Ông mông lung suy nghĩ, trước mắt hiện ra một gương mặt xinh đẹp, không thể cấm ông nghĩ đến được, nếu năm đó có thể làm lại từ đầu, có thể ông và người nọ sẽ nên duyên với nhau? Nếu không cưới Giang Nhã Phủ, có thể hay không...

Không! Ông không cần cái giá thiết này, lịch sử là không thể nghịch chuyển, bỏ qua chính là bỏ lỡ, chỉ có đến được mới là chân thật nhất. Ông và bà trải qua hai mươi năm biết bao mưa gió ấm lạnh, sinh được ba đứa trẻ ưu tú, hẳn là đủ mới phải.

Ông không biết bà có nghĩ giống mình không? Lúc sáng lời ông nói quá nặng, nhưng lời nói lúc ấy của nàng thực khiến ông rất giận, thôi, chờ ngày mai bà bớt giận sẽ hảo hảo nói chuyện từ tế lại.

Ông ngủ một mình trong thư phòng mãi suy nghĩ loạn cảo không yên giấc, mà chính phòng. Giang Nhã Phủ cũng vậy. Bà như bị sốt, chẳng khác nào cái bánh nướng áp trên chảo, đến nửa đêm mới mơ mơ màng màng đi vào giấc ngủ được.

Trong giấc mộng, bà thấy mình lúc còn trẻ, bộ dáng ngây ngô, xung quanh bà phủ mờ đầy sương trắng khó nhìn rõ thứ gì, trước mặt có hai lối rẽ, một là cuối đường Thời Phái đứng, mà cái kia cuối đường lại là Chu Hi.

Thời Phái khi còn trẻ diễm mạo tựa trời tiên, mà nay thanh lãnh, đối với bà quá xa lạ. Chu Hi vẫn một điệu bộ nho nhã công tử, ánh mắt nhìn bà trước giờ chưa từng có thâm tình nên bà hướng chỗ ông đi đến.

Trong mộng, Giang Nhã Phủ ngo ngẩn nhìn Chu Hi trong chốc lát lại đem ánh mắt chuyển hướng về phía bên kia kiến định đi qua.

Tác giả có lời muốn nói: Cả đời không làm hai cái trùng sinh, đã làm rồi mong mọi người đón nhận ~~~~ chú ý! Đầu là hư cấu! Chuẩn bị khai màn!

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mai Liền Hòa Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Còn muốn ly chưa thể rời?

Ánh trăng sáng trong tựa thủy ngân, len qua manh giấy dầu dán cửa sổ chiếu vào bên trong, trong phòng khắp nơi chóiáng ngợp hầu như đều màu đỏ, hai chữ hỷ đỏ thắm đập vào mắt chói lóa, trên chiếc giường màu đỏ, trướng màn trong suốt cũng thế, nơi đó thấp thoáng hai nhân ảnh quấn nhau xuẩn ý dạt dào, giường lớn không giường kêu vang kéo kẹt đến độ ánh trăng cũng phải xấu hổ đỏ mặt.

Qua một lúc sau, bên trong động tĩnh mới hoàn toàn bình ổn, gương mặt tiểu tức phụ đỏ bừng, rúc trong cánh tay thiếu niên chưa thể bình phục sau cuộc mây mưa vừa rồi.

“Nàng có khỏe không?” Thiếu niên khẽ cười, âm thanh nhu nhu dựa đỉnh đầu nàng hỏi.

Bọn họ thành thân được mười ngày, cuộc hôn nhân này là do phụ mẫu sắp đặt, qua mấy ngày này tiếp xúc chàng phát hiện tính tình nàng nhu mỹ, đáng yêu. Trước kia từng gặp qua nhưng chàng không có chút ấn tượng nào đặc biệt về nàng, nhưng thế này cũng không tồi. Hơn nữa chàng mới nếm qua chuyện chăn gối, lại trong tuổi thanh niên xung sức, mấy ngày qua cùng chung chăn gối dù ý chí sắt đá cũng thua, lòng chàng thực chấp nhận nàng.

Chàng rõ ràng, nếu mình đã thành thân rồi, thứ không phải của mình sẽ không suy nghĩ nhiều.

Tiểu tức phụ không phải dạng mỹ nhân xuất chúng, thân mình cân đối vừa vặn, gương mặt tròn tròn có chút trẻ con, đôi mắt to tròn, cái mũi xinh xinh, cái miệng chúm chím trông thanh lệ cũng đáng yêu.

Nàng trộm nhìn chàng, thẹn thùng nói “Còn hảo, cũng đã quen.”

Thiếu niên tiếp tục cười, âm lượng trầm thấp dễ nghe, cười xong chàng thủ thi bên tai nàng trịnh trọng nói: “Phu nhân, đời này ta sẽ hảo hảo đối với nàng, nhất sinh nhất thế một đời.”

Thiếu nữ nghe xong chủ động ôm chặt eo chàng, dán mặt hờm cò chàng nói “Vâng, ta đời này cũng sẽ hảo hảo đối với chàng, toàn tâm toàn ý.”

Advertisement / Quảng cáo

Giang Nhã Phủ bị tiếng nói của hạ nhân ngoài cửa đánh thức, tối hôm qua giấc ngủ không tốt, khẽ động hạ mí mắt liền cảm thấy đầu thật đau như thể muốn nứt ra.

Chạm rãi mở mắt, đập thẳng vào chính là một màu đỏ rực, nàng vẫn chưa thể tỉnh táo bỗng phát hiện kẻ bên có người. Nàng nhớ rõ ràng tối qua mình ngủ chỉ một mình...

Nàng nhanh chóng nhìn về phía người bên cạnh, bất gặp một gương mặt quen thuộc lại xa lạ! Đây là Thôi Phái không sai, nhưng sao ông ấy lại trẻ đến nhiều tuổi như vậy? Chẳng lẽ nàng vẫn ở trong mộng? Nhưng này mộng cũng quá chân thật.

Nàng duỗi tay sờ sờ trước ngực ông, có nhiệt! Hơi thở phập phồng!

“Này! Tỉnh tỉnh!”

Thôi Phái tối hôm qua ngủ cũng không tốt, bị nàng đẩy phải rời giường liền sinh khí “Muốn chết, lão gia ta còn muốn ngủ.”

Xúc cảm này! Âm thanh này! Hết thấy đều rất chân thật! Giang Nhã Phủ véo mạnh lên người một phen, cảm giác đau đớn càng thêm chân thật, này rốt cuộc là chuyện như thế nào? Là chuyện quý gì?

Bọn nha hoàn ở bên ngoài nghe động tĩnh kêu một tiếng “Thiếu gia, Thiếu phu nhân, nô tỳ bưng nước cùng quần áo sạch sẽ vào.”

Một thanh tú đại nha hoàn mang theo hai tiểu nha hoàn đẩy cửa đi vào.

Giang Nhã Phủ hoảng loạn một phen kéo ra giường màn, nhìn về phía đại nha hoàn hô lên “Mộc Lưu Phi! Như thế nào lại là ngươi? Không phải... Không phải...” Đã chết sao?

Không! Có gì đó không đúng! Đây là gương mặt Mộc Lưu Phi lúc trẻ, sau nàng là Xuân Hạnh cùng Xuân Nguyệt đều cũng vậy, chuyện gì thế này?

Mộc Lưu Phi bị nàng hỏi thế, gương mặt ngốc đờ hơi sợ, thầm nghĩ Thiếu phu nhân chắc là va chạm cái gì không sạch sẽ mới hỏi vậy, nàng cười trả lời: “Thiếu phu nhân người có khó chịu chỗ nào không? Tại sao người ngủ dậy liền quên mất nô tỳ?”

Thôi Phái bị cuộc nói chuyện làm cho thanh tỉnh, ông không tình nguyện ngồi dậy mở mắt, bị người trước làm kinh ngạc đến quên cả tức giận vì bị phiền giấc ngủ.

Đôi mắt ông nhìn chăm chăm bà, xác không phải mình ảo giác, ông run giọng hỏi “Bà..... Phu nhân? Nhã phủ?”

Phu thê hai người nhìn nhau, đều cùng về mặt khiếp sợ đến ngu người, Thôi Phái liếc nhìn quanh phòng vài lần, thật khó tin tưởng ông vươn tay phải véo gương mặt trắng nõn Giang Nhã Phủ.

Bị véo đau, Giang Nhã Phủ cạy bàn tay to đang gầy xéo mặt mình, nhìn chăm chăm đối mắt ông, thấp thỏm bất an thấp giọng hỏi “Quốc công gia? Đầu nhất, Viên thạch, Ngọc Nhi?”

Thôi Phái hiểu rõ, nín thở chăm chú nhìn nàng gật gật đầu, tuy rằng quá sức tưởng tượng, nhưng sự tình thực sự đã xảy ra, bọn họ cùng trở về thời điểm mới thành thân, nhìn bọn nha hoàn vừa vào, nhìn bố trí trong phòng, đều cùng lúc ấy giống nhau như đúc.

Giang Nhã Phủ càng thêm hoảng loạn “Sao có thể? Chúng ta vừa trở về! Hải...”

Thôi Phái ra hiệu nàng từ từ nói, chuyện này khó giải thích rồi với đám nha hoàn, nhìn họ ông nói “Các người để lại những thứ đó xuống rồi lui trước đi, nơi này tạm thời không cần các người hầu hạ.”

“Vâng.” Mộc Lưu Phi áp nghị vấn trong lòng xuống, mang theo hai cái nha hoàn đi ra ngoài.

Cửa lần nữa từ bên ngoài đóng lại, phòng trong chỉ còn lại hai lão gia hòa đột nhiên khôi phục thanh xuân, không khí tức khắc chuyển biến vi diệu.

Hôm qua vừa mới cãi nhau muốn cùng hòa li, kết quả sau một giấc ngủ dậy ông trời liền cho bọn họ cơ hội trùng sinh, thế nhưng ông trời... Nên đánh không đấy!

Không còn người ngoài, hai người không nhất thiết đeo mặt nạ, cảm giác cả người mát lạnh, Giang Nhã Phủ đi chân trần xuống đất đem xiêm y lấy cho mình và ném cho Thôi Phái một bộ nhanh chóng mặc vào.

Advertisement / Quảng cáo

“Ông nói chúng ta có thể trở về sao?”

Thôi Phái không vội vã mặc quần áo, ánh mắt vẫn luôn ở trên người nàng không rời trả lời “Ta thật đã quên, lúc tuổi trẻ bà còn rất có thịt.”

“Thôi Phái!”

“Đừng nghĩ, trải qua một lần đã là kỷ tích, lão phu không tin còn có lần thứ hai. Nơi này hết thấy đều rất chân thực, chúng ta thật sự một lần nữa sống lại.”

Giang Nhã Phủ bề ngoài hiện tại là cái tiểu cô nương, nhưng nội tâm đã là thành thực ổn trọng của phu nhân. Nàng cũng biết là vậy chỉ là muốn một đáp án khác mà thôi.

Nàng suy sụp ngồi ở trước gương, nhìn chính mình gương mặt tuổi trẻ, đôi mắt âm thầm nhìn xa xăm, nàng thực luyến tiếc bọn nhỏ, không biết thế giới kia còn nàng hay không có nàng cùng Thôi Phái.

Thôi Phái trầm mặt suy nghĩ, chém giết nửa đời, vừa mới có thể an nhàn quãng đời còn lại, ai ngờ trời cao thế nhưng đối ông như thể một trò đùa vui. Dù vậy, từ trước đến nay tư tưởng ông rất phóng khoáng, rất nhanh tiếp nhận hiện thực.

Một khi tiếp nhận tình hình thực tế, ông nhớ lại thời trẻ của mình, nhìn lướt những đồ dùng trong phòng cuối cùng ánh mắt dừng lại trên bụng Giang Nhã Phủ.

“Không cần quá khổ sở, bà không nghĩ tới sao, tuy bọn nhỏ không thấy được nhưng lúc này lão gia tử, mọi người đều tồn tại sao.”

Lời này lập tức làm tâm trạng Giang Nhã Phủ cô đơn ánh mắt trở nên sáng rực, đúng vậy, trùng sinh một lần nàng có thể đền bù đạo hiếu đời trước tiếc nuối, phụ thân còn có lão quốc công gia lúc này tất cả đều khỏe mạnh.

“Hơn nữa...”

“Hơn nữa cái gì?” Từ khi nào ông ấy còn có kiểu thừa nước đục thả câu thế này.

“Xem trong phòng bố trí, bọn nha hoàn thái độ, tối hôm qua hẳn không phải đêm động phòng hoa chúc, ta nếu đoán không sai, chúng ta thành thân hẳn đã nhiều ngày, lúc này, Đầu nhất đã có trong bụng bà.”

Giang Nhã Phủ theo bản năng nhìn bụng nhỏ của mình, đưa tay ấn, trong lòng ngũ vị tạp trần...

Thật ra năm đó vừa thành thân nàng liền có thai.

Trời cao đang trêu đùa nàng sao? Nếu thật muốn cho hai người lần nữa cơ hội lựa chọn, vì sao không cho thời gian sớm hơn một chút, lúc mà cả hai vẫn chưa già! Nhưng cố tình là ngày hôm nay, trong bụng nàng chắc đã có tiểu Đầu nhất, lại lần nữa cùng Thôi Phái dây dưa.

Trái qua tràng khắc khải ngày hôm qua, nếu trùng sinh sớm hơn nàng thật sự sẽ thận trọng suy xét nên hay không lần nữa gả cho Thời Phái, không phải nàng hoàn toàn chặt đứt thân duyên cùng các hài tử, nhưng thử một lần không liên quan với ông có thể khác không.

Nhưng hiện tại...

Nàng nhìn về phía Thời Phái, xuyên thấu qua gương mặt tuổi trẻ đầy tính thần đến gương mặt nhăn nhoe bởi thời gian mà mắng nàng, nói nàng chanh chua, nàng cắn chặt môi, nhớ đêm qua đầy phần hận giờ không biết nên nói như thế nào.

Nàng thực bức bối, trong đầu nháo loạn loạn một đoàn từa đồng hồ nhào, về sau nàng nên làm cái gì? Một chút manh mối đều không có.

Nàng tuy rằng không nói, hai mươi năm phu thê, từ ánh mắt Thời Phái hiểu cảm thụ của nàng, nhìn ông bề ngoài bình tĩnh thực ra nội tâm cũng mờ mịt chẳng khác gì nàng.

Nhưng ông tự tin rằng, bất cứ lúc nào tính thần mình vẫn mạnh hơn nàng, bao gồm cả tâm tính.

Vì vậy ông còn tò vò chăm chọc hỏi nàng “Bà tính thế nào? Hiện tại còn muốn hòa li sao?”

Giang Nhã Phủ trừng mắt nhìn ông, ánh mắt bốc hỏa nặng hơn hôm qua, hơn bốn mươi nàng còn dám đề hòa li, hiện tại mới mười bảy có cái gì mà nàng không dám? Ông ấy cho rằng hôm qua là nàng cùng ông nói giỡn? Ông không xin lỗi, ngược lại mở miệng còn kích thích nàng! Ông dựa vào cái gì chứ?

Advertisement / Quảng cáo

Triều đình Đại Hạ thông thoáng, đến mẹ đẻ đương kim thánh thượng còn tái giá nữa là. Ông nghĩ nàng nhu nhược, lại đang hoài thai nghĩ nàng không có ông sẽ sống không được?

Nực cười!

Mà hiện tại là nàng trùng sinh, mọi điều đều không thể nói trước, ai biết còn có những điều kỳ quái nào khác nữa. Thế giới này không nhất định sẽ giống kiếp trước, ai biết thực là nàng có đang hoài thai không?

Tuy rằng lý trí nghĩ vậy nhưng tận sâu nội tâm mình nàng vẫn hy vọng trong bụng có tiểu Đầu nhất.

“Ly! Đương nhiên ly! Ai lui trước sẽ là đồ lưu manh.” Không phải nói nàng thô tục sao? Nàng liền hoàn toàn trên lộ bản tính cho ông xem, dù sao cả hai cũng đã xé rách mặt rồi, nàng ở trong lòng ông vĩnh viễn kém Hứa Triển Nhan kia, nàng cần gì nhu thuận cho ai xem?

“Bây giờ đừng quen thói nói chuyện đó, trong bụng hài tử kia sẽ thế nào đây?” Thời Phái không muốn trêu đùa nữa, đôi mắt âm u nhìn chăm chăm nàng. Nếu nàng hòa li để đi tìm nam nhân khác, nói muốn xoá sạch tiểu Đầu nhất, ông nghĩ có thể mình tức giận động thủ bóp chết nàng.

Mất nhện bụng nhỏ đầy từ ái, Giang Nhã Phủ ngừng đầu trả lời “Đương nhiên là sinh xong tiểu Đầu nhất mới hòa li. Ha ha ông yên tâm, ta kính thường dùng hài tử làm chó bả? Để bà thoải mái quay lại cùng Chu ca ca?” Ông cứ việc tìm hồng nhan tri kỷ của mình, ta tuyệt không có ý kiến.”

Ánh mắt Thời Phái thâm trầm, giọng điệu càng trầm hơn “Bà không muốn dính dáng đến ta, ý là muốn ta cũng đừng làm khó bà? Để bà thoải mái quay lại cùng Chu ca ca?”

“Ừ, nói vậy cũng đúng, chúng ta trừ bỏ dính dáng tiểu Đầu nhất, còn lại sống không phạm nước giếng, Giang Nhã Phủ ta nói được thì làm được.”

Thời Phái bị nàng hoàn toàn chọc giận cười lạnh “Bà yên tâm, ta cũng không muốn làm kia phương lưu manh!”

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mai Liền Hòa Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Mỗi đêm đều khổ học đọc sách

Lời đã nói ra, hôm qua cũng một phen cãi vã nhưng nay cách biệt một đời, những tưởng tâm sẽ đau đến nghẹt thở, ngược lại, cảm giác đau lòng qua đi tâm tình bình ổn hơn.

Gương mặt non nớt Giang Nhã Phủ trở nên nghiêm túc, lời nói non nớt mang ý tứ già dặn thật không phù hợp với vẻ bề ngoài chút nào.

“Quốc công gia đừng quên tuổi thực tế chính mình, tuy bộ dạng tuổi trẻ nhưng cần phải chừng mực, đừng có khiến ta xấu hổ.” Ý tứ chính là, ông đừng không biết xấu hổ cùng nữ nhân khác thông đồng khi bà còn ở đây, miễn bà thấy ghê tởm

Thời Phái nghe là hiểu, liền đánh trả không lưu tình “Bà cũng thế, đừng trang điểm lòe loẹt như thế còn là thiếu nữ mười bảy, ta sợ sẽ nhìn không nổi.”

Giang Nhã Phủ đứng lên gọi lớn “Mộc Lưu Phi!”

Mộc Lưu Phi bên ngoài vội đi vào.

“Quốc...Thiếu gia cần tranh thủ nhiều thời gian, phải đọc sách thật tốt nếu không lão gia sẽ trách phạt. Người gọi người chuẩn bị cho thiếu gia một phòng đơn, như vậy khi đọc sách khuya cũng có chỗ nghỉ ngơi.”

Mộc Lưu Phi kinh ngạc đưa mắt dò xét, đây là làm sao vậy? Tối hôm qua thiếu gia và thiếu phu nhân còn tình nồng ý mật, như thế nào tình lại liền tím có ở riêng?

“Mộc Lưu Phi, đây là ta cùng thiếu gia quyết định, người phản phò đi xuống, đừng cùng người khác nói lung tung, để lão gia cùng phu nhân biết sẽ hiểu lầm. Mặt khác người gọi quản sự mọi việc cùng bọn nha hoàn tập trung lại, ta muốn gặp mọi người.”

Mộc Lưu Phi thấp thòm nhìn về phía Thời Phái “Thiếu gia, ngài còn có gì phản phò không?”

Advertisement / Quảng cáo

“Kêu lão... Trương Bình đi thư phòng chờ ta, lão gia ở trong phủ sao?” Chẳng thiếu chút nữa đã quên, lão Trương hiện giờ đã biến thành tiểu trương rồi.

“Thiếu gia, lão gia sáng sớm đã tiến cung.”

“Được rồi, người đi xuống đi.”

Mộc Lưu Phi làm việc thực nhanh nhẹn, nàng đã tập trung xong các nha hoàn, bà từ vào chính sảnh trình diện, có rất nhiều gương mặt Giang Nhã Phủ ấn tượng, đặc biệt là phụ nhân hòa ái đứng đầu.

Vành mắt nàng đỏ lên, Tôn muội muội là bà vú cùng Mộc Lưu Phi mà nàng dẫn từ nhà mẹ đẻ lại. Tôn muội muội cả đời cô độc, xem nàng như nữ nhi thân sinh mà yêu thương. Đặc biệt nhì từ bà khổ cực tìm kiếm biết tin đã chết, bà sống cũng vì không bỏ được nàng. Nàng mất mẫu thân từ nhỏ, là bà cho nàng tình thương bao la của người mẹ, nàng âm thầm thế, đời này nhất định giúp Tôn muội muội có thật nhiều con cháu, cuộc sống trôi qua hạnh phúc.

Tôn muội muội thấy đại Thiếu phu nhân mặt tay nuôi lớn đang ngơ ngẩn nhìn mình như là đang khóc, trông như thể sắp chia ly sâu biệt, bà không nghĩ nhiều, nghe nói sáng sớm vợ chồng trẻ giận dỗi, đây là đang tổ uy khuất cùng bà sao.

Giang Nhã Phủ rất nhanh thu thập lại tất tâm tình, vẫn gương mặt thiếu nữ đơn thuần, nàng ngồi ngay ngắn vị trí chủ thượng, đương gia nhiều năm rất nhanh khi thế ấy tàn ra khiến mọi người không dám khinh thường dù nàng nhỏ tuổi.

Tôn muội muội cực kỳ vui, xem ra bao lâu bà khuyên lon nàng không để ngoài tai, bước vào thăm trạch hào môn thì không thể lười biếng mà không quan tâm.

Giang Nhã Phủ nghe quản sự muội muội báo cáo thứ tự gia cảnh từng nhóm người, đảo ánh mắt sắc bén qua bọn nha hoàn đang quỳ trên đất, mọi người đều nín thở không nữa điểm tâm tư, cảm thấy hôm nay Thiếu phu nhân thay đổi, không giống thiếu nữ mới làm đương gia, tựa như một người lão luyện.

Thông báo xong, Giang Nhã Phủ răn dạy vài câu rồi cho các nàng lui xuống, để lại Tôn muội muội cùng Mộc Lưu Phi.

“Vừa rồi tiểu nha đầu mặc y phục hồng nhạt đứng phía sau tên gì?”

Tôn mụ mụ suy nghĩ chút hỏi lại “Có phải cái người suốt buổi không ngừng đầu, gương mặt trắng trẻo sạch sẽ đứng không?”

“Đúng vậy.”

“Thiếu phu nhân như thế nào hỏi về nàng? Nàng tên tiểu Mai, là nha hoàn mới chọn mua gần đây, ngày thường không nói nhiều, ta xem hài tử này rất chuyên tâm bổn phận.”

Bỏ qua hồi ức cũ, Giang Nhã Phủ phản phó: “Hai người các người về sau lặng lẽ chú ý nàng nhiều nhiều chút.”

Hai người kinh hãi, Tôn mụ mụ hỏi “Thiếu phu nhân? Ngài là nói nàng ta có vấn đề?”

“Ta cũng không dám khẳng định, nhưng lưu tâm một chút sẽ không đến nỗi cuồng tay chân.”

Kiếp trước lão quốc công gia đột nhiên xảy ra chuyện, cho tới nay mọi người đều cho rằng trong gia đình không có di nương, con vợ lẽ sẽ không có đồ vật lung tung rối loạn, không nghĩ tới, người ngoài có tâm đã sớm đem tai mắt cài vào, đúng thời điểm sẽ bắt đầu hành động.

Mộc Lư Phi khó hiểu, “Nếu như vậy sao không trực tiếp đuổi nàng đi?”

Giang Nhã Phủ lắc đầu “Người không hiểu, đuổi được người này sẽ có kẻ khác thay thế, họ muốn sẽ trà trộn vào, không chỉ có nàng, nếu như lưu ý thấy ai đó có điểm không thích hợp liền nhanh chóng nói cho ta.”

Nàng có biết một chút chưa nói, người cài vào có khả năng là vị kia, không nên bứt dây động rừng sẽ càng phiền toái.

Bên này, mấy ngày trước nàng từ một kẻ yếu đuối, ngày thơ trở nên mạnh mẽ, khí thế bùng bùng, quán gia nghiêm cần đầu vào đây. Mà bên kia, Thời Phái cũng bắt đầu làm một số việc chuẩn bị tiến vào hàng ngũ đại nhân vật trẻ tuổi.

Vào một buổi sáng, hạ nhân Trần Quốc Công phủ nghị luận sôi nổi, vợ chồng thế tử còn ở tân hôn, như thế nào liền ham thích quân sự? Thế tử phu nhân hành sự không nói đến, thế tử gia hôm nay diễn xuất đủ làm lão Quốc công gia chấn kinh rồi.

Thế tử gia tài mạo xuất chúng, văn võ toàn tài, ánh mắt luôn đề trên đầu, người ngoài hãy cách xa mười mét chớ đến gần, đám thiếu niên trong kinh đều không dám chọc chàng, đến hoàng tử để tôn dõng với chàng cũng phải khách khí, cho nên chàng chỉ làm những việc mình thích, từ bỏ bị quốc công gia cưỡng chế đi chiến trường rèn luyện hai năm, duy nhất yêu cầu chàng chính là đọc binh thư.

Hôm nay không biết thiếu gia đột nhiên bình dị, gần gũi? Trương Bình sai vật cảm thán. Thiếu gia nói chuyện với y, có nhiều lần y cảm thấy chính mình là ở cùng quốc công gia đối thoại ..

Giang Nhã Phủ dùng xong bữa sáng đơn giản, tự mình thêm một chiếc khăn tay mang qua sân ba mẹ chồng quốc công gia.

Lúc này quốc công gia từ trong cung trở lại, vừa lúc Thời Phái cũng ở đó, nhìn qua không khí thật hòa thuận.

Lần nữa thấy lão quốc công còn sống, thân thể khỏe mạnh, thần sắc lão phu nhân tươi sáng, Giang Nhã Phủ áp xuống gọn sóng trong lòng, trịnh trọng thỉnh an.

Advertisement / Quảng cáo

“Nhã phu cấp phụ thân nẫu thân thỉnh an.”

Quốc công phu nhân thấy nàng liền cười, đây là con dâu tự tay bà chọn, vốn dĩ cho rằng nhi tử sẽ không đồng ý, không nghĩ tới thuận lợi liền thành thân, hôn sau vợ chồng son đều tốt đẹp, tương lai sinh nhiều nhiều con cái như vậy sẽ hoàn mỹ hơn.

“Mau đứng dậy, đến nơi này ngồi với mẫu thân.”

Giang Nhã Phủ đã sớm xem bà chính mình mẹ ruột, kiếp trước nàng cùng bà ở chung thời gian nhiều hơn so với ở cùng Thời Phái, nàng đề bà tùy ý lôi kéo tay mình, không nỡ dầm câu nệ, lúc này trên mặt bà chưa hẳn dấu vết thời gian, mọi việc đều chưa xảy ra.

“Mẫu thân, đây là khăn tay ta thêu cho ngài, ta thêu công không tốt, ngài đừng ghét bỏ.”

Phu nhân tiếp nhận nhìn kỹ khăn “Vừa lòng vừa lòng! Ta thực thích, đúng tâm ý ta, bất quá về sau con đừng thêu như vậy nữa, sẽ hư đôi mắt mắt.”

Quốc công gia cười sang sáng nói “Đứa nhỏ này có tâm, mẫu thân người nói rất đúng! Nhưng mà con chỉ thêu một cái khăn sao?”

Đây là ghen?

Phu nhân trừng mắt liếc chồng một cái “Nhìn ông, ta như thế nào thấy ông dùng khăn thêu hoa?”

Quốc công gia hừ một tiếng “Về sau ta sẽ dùng!”

“Đây, cho ông, ta xem ông như thế nào trước mặt các tướng sĩ lấy dùng!”

Hai vợ chồng già thường xuyên cãi nhau, cũng mặc kệ nhi tử tức phụ chế giễu mình không, trông thật đáng yêu.

Giang Nhã Phủ chạy nhanh nói “Con có thêu một cái kiểu nam nhân cho ngài, chỉ là còn chưa xong, chờ thêu xong con đưa lại.”

“Tốt! Cũng không quên luôn ta.”

Thời Phái nhìn chăm chú hết thấy cười, nhớ đến kiếp trước phụ thân mất mà không làm gì được, trùng sinh lần nữa thật là tốt.

Giang Nhã Phủ nói dõng không đỏ mặt, kỳ thật trước kia nàng chưa thêu cho quốc công gia đồ vật nào, xem ra nàng cần tới phòng thêu lần nữa.

Nhìn qua thấy Thời Phái cười mình, ánh mắt như trào phúng nàng, nàng làm được sao? Nhớ rõ kim thêu hoa như thế nào lấy sao? Vốn dĩ nữ hồng chẳng ra gì, hai mươi năm chẳng đụng đến, giờ muốn thêu không dễ nha.

Giang Nhã Phủ khinh thường không tiếp tục nhìn chàng, chàng chỉ biết nàng nhiều năm chưa chạm vào kim chỉ, lại không biết nàng là tiểu cô nương siêu nhẫn nại.

Hạ nhân làm việc thực nhanh nhẹn, đem một gian phòng dành cho khách kế thư phòng thu thập lịch sự tạo nhã, từ đây thế tử gia mỗi đêm đều có thể khổ đọc, không cần sợ đêm khuya về phòng quý rầy Thiếu phu nhân nghỉ ngơi.

Đêm đó, Thời Phái nghỉ ngơi ở phòng cho khách.

Giang Nhã Phủ bắt đầu tập trung tinh lực làm nữ hồng, tuy rằng còn nhớ rõ cách thêu, nhưng nhiều năm không chạm vào khó có xúc cảm, nàng bị kim đâm rất nhiều lần, thật khó khăn lắm mới thêu được một chút.

Ban ngày nàng gọi người bày ghế dựa ngồi dưới bóng râm trong viện thêu từng đường kim mũi chỉ, nàng kém nhất nữ hồng nhưng mỗi châm mỗi tuyến đều thật thật tình.

Khi Thời Phái đi ngang, bước chân khựng lại, vốn tưởng nàng thêu vài mũi châm rồi đưa nha hoàn làm tắt, không nghĩ nàng thật sự tự thêu.

Nàng thật tâm đối tốt cha mẹ mình chàng hiểu, nhưng .. Không biết thế nào lòng lại rất khó chịu.

Hừ! Phu thê nửa đời người, nàng chưa từng thêu bất cứ gì cho chàng?

Thấy chàng sắc mặt âm trầm đi qua, Mộc Lư Phi dứt quạ nhỏ vào miệng Giang Nhã Phủ “Thiếu phu nhân, thiếu gia tâm tình giống như không được tốt?”

Giang Nhã Phủ tay vẫn không ngừng, đầu cũng chưa nâng hỏi lại “Phải không? Đút tiếp trái nữa cho ta.”

“Không cần phải để ý hân, ta quen tâm tính này của hân rồi.”

Advertisement / Quảng cáo

Thói quen? Mộc Lưu Phi buồn bực, lúc này mới thành thân không đến nửa tháng a.

Liên tiếp qua ba ngày, Giang Nhã Phủ mới thều xong bức mai màu xám, chuẩn bị chờ lần sau thấy quốc công gia đưa cho ông. Nàng để khăn vào rổ kim chỉ, nắn nắn cổ tay đau nhức, đứng dậy đi thỉnh đường xử lý việc khác.

Nàng thành thân được một ngày, hôm sau lão phu nhân liền đem đương gia giao cho nàng, may nàng quen những việc này rồi nên thuận buồm xuôi gió. Sống ở kinh thành, lui tới chủ yếu các nhân gia chỉ một lần, đặc biệt là những nhân vật quan trọng tránh nói đi cửa sau, còn có tương lai những người muốn hại gia đình mình, trong lòng cũng không muốn thường xuyên lui tới.

Nàng nhìn hai bài thiếp, một là Vinh An của phủ tam thiếu gia đón dâu, một là Trương đại nhân trưởng tôn trắng tròn, nàng bình thần gọi hạ nhân chuẩn bị quà tặng. Quốc công phủ đại quân gia Lưu phúc âm thăm nghiêm ngặt, Thiếu phu nhân gọi người chuẩn bị lễ không suy nghĩ nhiều, vậy mà vừa vận không nhiều không ít, thật sự nàng là Giang gia tiểu nữ nhi không biết thế sự?

Lại xử lý vài món việc vặt vãnh mất hơn một canh giờ, Giang Nhã Phủ mới trở về phòng, tính nằm nghỉ một lát, lúc này nàng tuy là người ở Quốc công phủ, nhưng lòng lại chia làm hai nửa, một nửa vương bận ở kiếp trước trên người nhi nữ, một nửa bay về phía Giang gia.

Là tần túc phụ hiện tại về nhà mẹ đẻ là trăm điều không thích hợp, cũng may, còn hơn nửa tháng là sinh thân phụ thân, đến lúc đó nàng có thể về nhà gặp mặt người, không được thấy mặt lão nhân gia lần cuối là tiếc nuối lớn nhất đời này của nàng.

Ai! Mà thôi, đều đã qua, về sau nàng hảo hảo hiếu thuận lão... Ân?! Khăn nàng thêu đâu?

Lơ đãng nhìn khay kim chỉ, chiếc khăn thê nhưng không cánh mà bay!

- - - - -

Tác giả có lời muốn nói: Ngạch ha ha a ~~ cảm tạ đại gia nhấn lại nha ~ ta sẽ cố gõ chữ!

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Mai Liễn Hòa Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Uy nghiêm gia chủ ở đâu?

Nàng nhớ rõ ràng mình đặt bên trong rổ, như thế nào bây giờ không thấy? Chẳng lẽ mình một mồi choáng đầu mà để lộn chỗ nào rồi?

Nàng tìm cẩn thận một vòng trong phòng vẫn không thấy, đành gọi Xuân Hạnh đang quét dọn trước sân lại hỏi.

“Xuân Hạnh, vừa rồi có ai vào phòng ta không?”

“Không ạ, nô tỳ vẫn luôn quét rác ở đây, không phát hiện có ai đi vào.”

Mộc Lưu Phi vừa đến nghe được hỏi “Thiếu phu nhân có chuyện gì sao?”

Không lẽ có trộm? Không có khả năng. Giang Nhã Phủ không tin tà mà “Các người có ai nhặt được một cái khăn màu xám? Chính là cái mà mấy ngày nay ta thêu đó.”

“Không có, bằng không nô tỳ hỏi người khác giúp người?”

Rất nhanh, thêm mấy nha hoàn, Tồn mục mụ bắt đầu cùng tìm kiếm, lật tung cả viện vẫn không thấy đâu, tựa như biến mất vô tung ảnh.

Giang Nhã Phủ có chút nản chí “Thôi, tạm thời không tìm nữa có khi lại sẽ thấy thôi.”

Mộc Lưu Phi bỗng nghĩ tới một khả năng khác, thử hỏi nàng “Thiếu phu nhân, có hay không là thiếu gia lấy đi?”

Giang Nhã Phủ không hề nghĩ ngợi liền phủ định suy đoán này “Không có khả năng, đừng nghĩ, nên làm gì thì làm đi.”

Nếu thực sự là thiếu niên Thời Phái sẽ có khả năng, nhưng nàng biết, kia là một lão đầu, bọn nhỏ khi bé đều được răn dạy theo khuôn khổ, nên chàng sẽ không làm việc đó, nhị nhi tử Viên thạch khá nghịch ngợm, lúc nhỏ có lần trộm mấy lượng bạc đi chơi, bị chàng phát hiện đánh một trận nên làm nó phải khiếp.

Advertisement / Quảng cáo

Cho nên chắc chắn nói chàng sẽ không có khả năng, với lại trong lòng chàng còn vương bận kẻ kia sao có chuyện lấy trộm khăn thêu này.

Có lẽ nàng không cẩn thận đánh rơi chỗ nào đó, bị người khác nhặt mất rồi, nghĩ nghĩ, hiện tại nàng không thể làm liên cái khác vì phải chuẩn bị lễ vật mừng thọ phụ thân, khăn thêu nàng sẽ từ từ làm lại cái khác, với lại quốc công gia cũng không quy định thời gian với nàng mà.

Kiếp trước, lễ vật cho phụ thân là lấy từ kho phủ Quốc công, nàng không chuẩn bị thêm món nào khác cả. Hối môn của nàng không tính là xuất sắc, lần này vô luận thế nào nàng cũng muốn cấp cho phụ thân một kiện lễ vật thật vừa ý.

Nàng mang theo Mộc Lưu Phi tự mình ra phố đi tìm kiếm, rào khắp các cửa hàng lớn nhỏ bán thư pháp trong kinh thành, thật may tìm được thứ phụ thân yêu thích tại một cửa hàng bán lễ.

Nàng liền mua lấy, chờ đến ngày mừng thọ đem tặng phụ thân.

Nên đến lúc ngủ, Tồn mục mụ giúp Giang Nhã Phủ lau khô tóc, về mặt lo lắng sốt ruột, không nói ra bà ghen chết mất, thật sự không thể để vợ chồng son tình cảm nhạt lạnh như vậy.

“Thiếu phu nhân, thiếu gia đã mấy ngày không trở về phòng nghỉ, như vậy sẽ không tốt, người nên đi gọi ngài ấy về. Phu thê trẻ nào mà có không gian dối, chỉ cần không phải vấn đề lớn, người chịu thiệt chút không sao, ta xem thiếu gia là đang đợi người cho ngài ấy bậc thang đi xuống ấy.”

Giang Nhã Phủ đoán trước bà sẽ khuyên nàng thế này, nhìn ý tứ được viết rõ ràng ngay trên mặt.

“Mục mụ, lần thành thân này chàng lãng phí nhiều thời gian rồi, lão gia phu nhân kỳ vọng đối chàng rất cao, sau này còn muốn chàng ra chiến trường nên không thể sơ sẩy được, nếu chàng cảm thấy đã học tốt sẽ tự nhiên chủ động về phòng ngủ thôi.”

Nghe vậy Tồn mục mụ kinh hãi “Ai nha, tiểu thư nói phải học hành thành? Vậy đến khi nào mới tốt? Người đừng dọa Tồn mục mụ. Lão gia cùng phu nhân tuy muốn cô gia tương lai mở rộng gia nghiệp, nhưng hiện tại bọn họ mong nhất chính là tôn tử, ba đời đều đơn truyền, con nối dõi quả đơn bạc...”

“Ai nha Tồn mục mụ! Muốn ta ngày mai ta đi gặp chàng hỏi học tốt không? Ta thật mệt lắm”

Tồn mục mụ vừa thấy nàng như vậy liền biết nàng không nghe lời mình khuyên, thần sắc sầu muộn “Mẫu thân người đi sớm, trách ta quá sùng người, đem người chiều hư rồi, nhưng hiện tại người là tức phụ người ta, vợ chồng son cái nhau không quan trọng, lão gia phu nhân đã biết sẽ không trách con họ mà sẽ trách người a.”

Trước mắt Giang Nhã Phủ hiện lên khuôn mặt Tồn mục mụ lúc già, trong lòng mềm nhũn, nàng ôm eo bà làm nũng nói “Ta đã biết Tồn mục mụ, người yên tâm đi.”

Ngày mai nàng tìm Thời Phái nói rõ, định ra ước định chung, trước khi nàng sinh con xong mới hòa li, chàng lâu lâu vẫn phải về phòng ngủ cùng.

“Được, như vậy mới đúng” Tồn mục mụ vui mừng vuốt ve mái tóc của nàng. Nếu bà biết một tháng qua vợ chồng son tân hôn bất năn không phải ở gần dối, mà là nháo ở hòa li, không chừng sẽ trực tiếp hôn mê đi.

Ngày hôm sau, Giang Nhã Phủ chủ động đi tìm Thời Phái, chàng mới từ bên ngoài trở về, trên người có chút mùi rượu. Nàng không hỏi chàng đi đâu, làm gì, dù sao đời trước nàng cũng rất ít hỏi điều đó.

Thời Phái sau khi uống qua rượu ánh mắt trông ấm áp hơn, nụ cười lộ lên có chút tà khí, đặc biệt là lúc chàng cong khóe miệng, hai mắt lấp lánh nhìn thẳng nàng, làm tim Giang Nhã Phù có chút hoảng loạn.

“Đề ta đoán xem, nàng tới mời ta trở về phòng ngủ?”

Giang Nhã Phù thực mau khỏi phục trần định, ánh mắt bình đạm không gợn sóng nhìn thẳng chàng “Chàng cách ba ngày trở phòng một lần đi, tạm thời chúng ta vẫn ngủ chung một giường. Trước khi chúng ta hòa li, ta không muốn làm lão gia của ông phu nhân lo lắng, bớt được chuyện nào hay chuyện đó.”

Sao, không muốn chàng chạm vào?

Thời Phái cười nói “Cũng được, bắt quá nàng không cần nói thêm câu kia như vậy ta sẽ không hiểu lắm”

Cơ mặt Giang Nhã Phù có chút giật giật “Vậy không còn gì tốt hơn. Nếu đêm nay chàng trở về phòng ngủ, hy vọng tẩy hết hơi rượu trên người, ta sợ ảnh hưởng tiểu Đầu nhất.”

Thời Phái cảm thấy thật mệt, nhìn nàng hướng cửa thư phòng đi ra, cánh cửa đóng lại vang lên một tiếng, thanh âm kia như là đánh vào mặt chàng. Đêm nay rốt cuộc chàng có nên về đó không?

Nàng thật là càng ngày xấu nét, muốn chàng trở về phòng lại dám dùng thái độ đó. Chàng từng thống lĩnh mười vạn đại quân, uy danh bốn bể, trừ bỏ Hoàng Thượng nào ai dám nói vậy với chàng?

Nàng thật không giả bộ nổi nữa, ý chính mình thay đổi từ da trẻ trung liền không xem chàng vào mắt? Thật sự làm càn!

Bất quá... Trên người chàng có mùi rượu thật sự thực quan trọng sao?

Thời Phái nâng tay áo lên, đúng là có chút khó ngửi, đêm nay không nên về, ám vào hài từ là không tốt. Hơn nữa điều quan trọng nhất, chàng bị nàng đuổi đi, như thế nào nàng mới nói một lời liền tung ta tung tăng trở về?

Uy nghiêm Gia chủ ở đâu? Có chút hơi mem cảm xúc Thời Phái hơi kích động, nhất thời quên mọi điều giờ chàng nghĩ chẳng đã động gì đến nàng...

Vì uy nghiêm gia chủ chàng trốn được sau buổi tối đó.

Thấy chàng đứng trước cửa phòng, Tôn mụ mụ vui sướng bật khóc, nói hai câu vui vẻ rồi nhanh chân lui khỏi phòng. Trong phòng còn lại phu thê hai người, không ai nói chuyện với ai, thời điểm ở chung cùng đời trước phương thức giống nhau, bây giờ không đề tài càng ít nói hơn.

Giang Nhã Phù quyết định cùng chàng làm mặt lạnh, Thời Phái trầm nghĩ, nhìn nàng như vậy thật khiến chàng mất mặt.

Giang Nhã Phù tự thay xiêm y, chỉ mặc áo trong đi ngủ, quay gối đầu ngược lại với chàng.

Máu mặt Thời Phái âm trầm, nàng không hầu hạ chàng thay y thường cũng được, vậy mà lại khinh thường gối đầu cùng một hướng với mình, một chút giả dối nàng cũng không muốn!

Advertisement / Quảng cáo

Hắn đành qua loa thoát y phục ngoài, đến trước giường trông nàng nằm ngủ chẳng khác nào cá chết một dạng ‘hiền lương thực đức hào phu nhân’ chàng làm bộ không có việc gì cũng nằm xuống, trừng mắt nhìn nàng đắp chăn kín mít lại không che hết mắt cá chân.

Thật là tiêu yêu tính chân đẹp, trắng mịn như ngọc, còn son móng tay đỏ chói, khiến tâm chàng như bị thiêu đốt. Nếu là... Nếu là có thể hung hăng cắn một ngụm lớn xem nàng sẽ là cái dạng gì? Có dám hay không cùng mình động thủ?

Đương nhiên, chỉ là ác liệt ý niệm lóe trong đầu mà thôi, tuy rằng rất muốn thử nhưng chàng không có như vậy tiện, tự tìm ăn chữ.

Chàng muốn xem lại lần nữa, đột nhiên chân nàng ‘vèo’ một cái thu hết vào trong chăn, không cho chàng nhìn nữa.

A, thật không thú vị!

Cứ như vậy, Thời Phái bảo tri ba ngày về phòng ngủ một lần, Tôn mụ mụ miễn cưỡng không khuyên nàng nữa.

Rất nhanh, sinh thần phụ thân Giang Nhã Phù đến, Thời Phái cùng nàng mang theo hậu lễ trở về chúc thọ.

Hai người cùng ngồi trong xe ngựa, Trương Bình ở bên ngoài đánh xe.

Thời Phái hào tâm nhắc nhở “Chờ gặp nhạc phụ đại nhân nàng ngàn lần nhớ phải thu biểu cảm của mình, đừng dọa lão nhân gia, tướng phủ Quốc công chúng ta khi dễ nàng.”

Giang Nhã Phù đáp trả “Đó là đương nhiên, ta sớm làm tốt tâm lý, mấy ngày này sẽ không ai hoài nghi không thích hợp. Ngược lại là chàng, liền không thể thu lại tác phong kinh tởm kia sao?”

Thời Phái cứng họng, khó có lần không cãi lại. Xác thật, chàng so với nàng chưa kịp thích ứng hảo, tính tình nàng vẫn không có biến hóa đặc biệt gì lớn, chỉ là thay đổi chút sinh hoạt ngày thường trầm ổn hơn thôi.

Chàng thì lại khác, từ một kẻ tự cao tự đại, khí phách háng hái thiếu niên đến một bụng kinh nghiệm sa trường, trở thành nhất phẩm Trấn Quốc Công, tâm tính chàng sớm thay đổi, làm việc gì cũng sát phạt quá quyết, duy nhất không đổi là cổ ngoạ khí trong người.

May mắn chàng luôn kiểm soát, người ta ấn tượng khó tiếp cận mình, sẽ không ai dám nói cái gì, chỉ có thể nói là thế từ giả hiểu chuyện mà thôi.

Chàng yên lặng nhớ kỹ lời Giang Nhã Phù nói, suy nghĩ chính mình, ai, từ lâu đâu muốn giả bộ thành thiếu niên thật là khó.

Nhà mẹ Giang Nhã Phù đề tọa lạc ở kinh giao, phụ thân là đại nho tôn kính nhất Giang Sóng Thiên, Hoàng Thượng từng bái ông làm thầy, cả đời ông say mê nghiên cứu học thuật, vô tình bước vào con đường quan trường, bởi vậy Hoàng Thượng cho ông một cái danh hiệu đại học sĩ, lại chấp thuận ông không cần trực tiếp vào triều.

Nhà cửa Giang gia rất lớn, là năm đó Hoàng Thượng ngự tứ, đình viện bình dị đơn giản, không nửa điểm tính xảo hay xa hoa lăng phí, chỉ có hậu viện trồng rất nhiều trúc, mỗi bụi trúc được xử lý cầu kỳ không kém trang nhã, vài nơi đặt một bộ ghế bập bênh tiện ngồi xem sách quý, sách hay, uống một tách trà, đối với người yêu thư thật là quá hưởng thụ.

Giang Nhã Phù chính là sống trong hoàn cảnh như vậy lớn lên, trên nàng có một ca, tên là Giang Phóng, lớn hơn nàng ba tuổi, một năm trước đã cưới nữ nhi Lưu ngự sử Lưu Nguyệt Thiên, đồng thời cũng là bạn thân khuê trung với nàng.

Sinh nhật Phụ thân luôn đơn giản, trừ bỏ mấy nhà quen biết sẽ thu lễ ở ngoài, còn lại giống nhau không thu, thường chính là người trong nhà đoàn tụ bên nhau nói cười vui vẻ thôi.

Xe ngựa dừng trước cửa, bên trong liền có người ra đón, một thanh niên cao lớn rực rỡ như ánh mặt trời, một nữ cao gầy trắng nõn.

“Ca ca, tẩu tử!” Giang Nhã Phù kêu lên ngọt ngào, ôm khuỷu tay Lưu Nguyệt Thiên tiến tới.

Giang Phóng cười nói “Muội phu, muội muội, các người cuối cùng tới, phụ thân ngoài miệng không nói, nhưng trong lòng vẫn luôn nhớ thương các người nha!”

Giang Nhã Phù muốn gặp phụ thân gấp không chờ nổi “Cha đâu?”

Lưu Nguyệt Thiên chỉ về phía sau “Ồ rừng trúc chỗ bụi trúc nhỏ, người...”

Không đợi nàng nói xong, Giang Nhã Phù liền vén váy chạy đến rừng trúc.

Giang Phóng có chút ngỡ ngàng đối Thời Phái cười nói “Nhà đầu này, già chồng rồi còn tính trẻ con như vậy.”

Thời Phái nghe vậy chỉ cười mà không nói, cùng đại cữu ca đi vào trong nói chuyện.

Giang Nhã Phù chạy một hơi đến rừng trúc, còn chưa tới liền hô lớn “Cha, con đã về! Nữ nhi đã trở lại!”

Nàng thở hắt hển, sắc mặt hồng nhuận chạy tới rừng trúc nhỏ, liếc một cái đã bị cảnh tượng trước mặt trấn trụ bước chân.

Cha như thế nào ở chỗ này? Nhớ rõ sinh thần phụ thân không có việc gì sẽ không tới đây. Bỏ qua câu hỏi trong đầu, nhìn phụ thân, trông tóc ông hơn phân nửa còn màu đen, nụ cười trên mặt sáng sủa, phụ thân... người còn sống!

“Cha! Nữ nhi nhớ ngài!” Giang Nhã Phù hốc mắt đỏ bừng, nước mắt lăn dài, giống tiểu hài từ ngày xưa nhào vào lòng ông.

Đọa ông gạt mình, chạy lại hỏi sự tình “Tiểu Bảo, đây là làm sao? Tiểu tử Thôi Phái kia khi dễ con?” Ông chưa từng thấy nàng như vậy ủy khuất khóc.

Giang Nhã Phù cảm kích giải thích “Không có không có, chính là đã lâu không gặp cha, nhớ cha.”

“Hai! Nha đầu ngốc, như thế nào đã lớn rồi. Lại không phải cách ngăn đậm vụn đậm, mau thu hết nước mắt lại đi, Chu đại ca ngại còn ở đây, đừng để cho hấn chế giễu.”

Advertisement / Quảng cáo

Giang Nhã Phù lau nước mắt, nhìn về phía Chu Hi, trong lòng nổi lên một tia nhỏ gọn sóng, đây là người nàng yêu thầm mười mấy năm “Ân, gặp qua Chu đại ca.”

Chu Hi ngọc thụ lâm phong, tươi cười ôn nhuận, nhìn nàng mang theo chút sùng nịch “Thành thân chính là không giống nhau, Tiểu Bảo thấy ta cũng biết lễ nghĩa.”

Trong lòng Giang Nhã Phù cứng lại, nhất thời phản ứng, tuổi này lúc này nàng phải nói gì, vì thế chính dồn tâm tình nhìn giống thẹn thùng.

Giang Sóng Thiên cười lớn “Được rồi, Chu Hi đừng chọc nó, thật vất vả không khóc nữa.”

“Cha ~”

“Chúng ta cùng nhau đến đằng trước thôi, để con rể đợi lâu không tốt, bất quá không nên để bọn chúng đến tìm.” Vì thế ba người cùng trở về tiền viện.

Thôi Phái đang cùng Giang Phóng trò chuyện ở đại sảnh vui vẻ, nhìn Chu Hi, Giang Nhã Phù xuất hiện trong tầm mắt, đôi mắt nháy nguy hiểm mị mị, xem ra kiếp này cùng kiếp trước không hoàn toàn tương đồng, không nghĩ tới hôm nay hấn cũng tới.

“Tiểu tể bá kiến nhạc phụ đại nhân, chúc ngài phúc thọ an khang, thọ tỷ Nam Sơn.”

Giang Sóng Thiên đỡ chàng lên “Hào hảo, mau đứng lên, nhìn các người sống tốt đối với ta mới là tốt nhất. Con rể, lão phu giới thiệu cho con làm quen, đây là đệ tử qua môn Chu Hi. Chu Hi, đây là hôn phu Nhã Phù, thế tử Thôi Phái Trần Quốc Công, các người tương lai có gì cùng giúp đỡ, quan tâm nhau.”

Chu Hi chấp tay “Cần tuân sự phụ dạy bảo, gặp qua thế tử, kỳ thật ta với thế tử từng có gặp mặt một lần, không biết thế tử có ấn tượng?”

“Không ấn tượng, gặp qua Chu huynh.”

- - - - -

Tác giả có lời muốn nói: Đây chương thực vui nha ~~~ nam chủ tập thật hương cùng tự ngược thế chất vì nhất thế, hạ chương Tu La tràng một đợt ~

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mai Liền Hòa Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Đỉnh cao việc ăn dấm Lục Vân

Chu Hi không loạn ngữ, lại có cảm giác thế tử giả dối với mình dường như địch ý lớn. Chàng xuất thân quan lại thế gia, tiếu là phụ thân mất sớm, gia đạo sa sút, may mắn có tư chất thông minh, được Sóng Thiên nhìn trúng thu đồ đệ. Lúc trẻ cuộc sống chàng cũng mẫu thân quá gian khổ in sâu tận xương tủy, vì vậy chàng sớm đặt cho mình mục tiêu phải làm nên nghiệp lớn.

Vì tiền đồ phía trước chàng chấp nhận bỏ qua cuộc sống thú vị xung quanh, thậm chí cần thiết dù yêu ghét ai cũng bỏ qua. Bởi vậy, chàng ngoài khổ học đọc sách, nếu có thể sẽ năng kết giao cùng những người có quyền thế.

Nhưng tuy là vậy, trong lòng chàng vẫn có tôn nghiêm riêng mình, nếu là người không thích mình chàng sẽ không cố chấp kết giao.

Giang Nhã Phù đem lễ vật mình mua được tại cửa hàng nhỏ cho Sóng Thiên, đây là quà mừng cuối cùng, nhìn thấy quà nhiên liệu gia tử cao hứng không ngừng, khi nhập tiệc rượu còn cố ý vui đùa uống với nàng một ly, phụ thân đương vui nâng uống luôn một hơi hết ly rượu, lập tức bị khí cay xông ho lên khụ khụ, làm cả nhà được một trận cười vang, ngay cả Thôi Phái cũng luôn cong khúc miệng, thể hiện bộ dáng vui vẻ hòa hợp cùng mọi người.

Chỉ là... lúc đang cười bỗng nhìn qua Chu Hi, thì đa mặt như bị kéo căng không cười nổi.

Vừa dùng xong món nhiều dầu mỡ có chút thất lễ, Chu Hi lấy khăn tay trong tay áo lau miệng, cảm giác như có ánh mắt sắc lạnh chiếu vào mình, chàng nhui mày, điều chỉnh cảm xúc tao nhã bình ổn, ngăn đầu chàng nghĩ hoặc hỏi: “Thế tử nhìn tại hạ như vậy là có chuyện gì sao? Không phải trên mặt tại hạ điểm dính gì không?”

Thôi Phái dời ánh mắt không nhìn nữa, áp khò chịu trong lòng xuống “Không có, là ta hơi đường đột, cảm giác lời thế nhân nói công tử như hoa như ngọc thật không sai.”

Chu Hi cười “Thế tử quá khen, vô luận phong độ hay tài trí, trên đời này thế tử là nhất khó ai sánh bằng.”

Advertisement / Quảng cáo

Thôi Phái không tiếp tục nói, Chu Hi cũng dừng câu chuyện, hai người ăn ý tiếp tục uống rượu dùng bữa.

Giang Sóng Thiên đặt tiệc rượu cùng một gian, bên này nói chuyện bên kia Giang Nhã Phù nghe được, Lưu Nguyệt Thiên cảm giác có gì đó không thích hợp, nhìn qua hai người.

Thôi Phái lúc này tâm tình không tốt, liếc sơ nhận ra chiếc khăn Chu Hi dùng là do Giang Nhã Phù thêu, bởi trên đó có ấn ký đặc biệt.

Tuy là chiếc khăn cũ, chàng biết rõ năng của Chu Hi là thanh mai trúc mã, Chu Hi lớn lên ở Giang gia, bởi vậy khi đó Giang Nhã Phù thêu cho hấn đồ cũng không quá phận, nàng thêu cho phụ thân, ca ca nhân tiện cho sư huynh này một cái cũng là không có gì.

Nhưng là! Trong lòng thực khó chịu, bởi không lâu trước đây chàng mới biết phụ nhân mình vẫn luôn thích Chu Hi!

Từ khi biết điều này, chàng mơ hồ thấy mình sắp ăn dấm Lục Vân, chưa thấy mặt Chu Hi còn đỡ, lần nữa nhìn thấy gương mặt hấn chẳng thua kém mình, lại có đồ vật vự thêu cho dùng, tức khắc cảm thấy dấm Lục Vân sắp hóa thành mưa to nhân chìm chàng.

Giang Nhã Phù không uống rượu được, vừa rồi uống hết ly rượu kia, nàng cảm thấy ở trong phòng thực khó chịu, liền đứng dậy tính về khuê phòng trước khi xuất giá nghỉ tạm một chút, không có nàng ở lại cũng không sao, mọi người cũng dễ dàng rời đi.

Rời thính đường ra ngoài sân, nơi đây trồng nhiều nhiều hoa tươi, đều là hoa quý, rất nhiều hoa hồng nghìn tia nở, hương thơm tỏa mẽ người. Giang Nhã Phù rất thích hoa cỏ, không về phòng mà ngồi lại thưởng thức, nàng ngồi xuống ghế đá đặt trong vườn, vừa ngắm hoa vừa thả lòng tâm tình cho tỉnh rượu.

Hôm nay có thể nói là ngày vui vẻ nhất sau khi nàng trùng sinh, phụ thân còn sống, thật tốt, mọi người đều khỏe mạnh, thật tốt, trong thời gian này nàng dần vứt bỏ dĩ vãng trước kia, thực sự tiếp nhận mình trùng sinh làm lại đời mới, một tuổi trẻ đầy tốt đẹp.

Nàng quyết định không nghĩ hồi ức cũ nữa, làm một tân thiếu nữ Giang Nhã Phù hoàn toàn mới, chỉ là... Nàng sở sớ bụng nhỏ còn chưa phản ứng, à! Cổ tình lúc này có tiểu gia hóa.

Không xong! Vừa rồi thế nhưng nàng nhất thời hứng khởi uống rượu, sẽ không ảnh hưởng đến con đi? Tiểu Đầu nhất vốn dĩ có chút khô, vạn nhất càng khô hơn nàng phải làm sao đây? Hấn sẽ không có việc gì, nó khỏe mạnh như vậy, hơn nữa vừa rồi nàng chỉ uống một ngụm, cũng không nhiều lắm.

Chu Hi thấy sư phó cùng con trai, con rể uống rượu nồng nhiệt, một nhà hoà thuận vui vẻ, uống vài ly rượu vào bụng không khỏi gọi nhớ phụ mẫu quá cố, vì thế tìm có người không khòe đến tiểu rừng trúc nghỉ ngơi.

Chàng xoa xoa thái dương, bước nhanh về phía sau viện, chợt nghe trong viện truyền đến một tràng ca cảm “Quý phong lưu, không biết xấu hổ, đáng ghét...”

Nghe ra là ai, gương mặt tuấn mỹ như ngọc lộ kinh ngạc, sự nguội lạnh dần dần ấm lên, dường như có chút nghịch ngợm cũng chưa từng nói những lời như vậy, dường như ai đó khiến nàng ăn một bụng oán khí lớn.

Giang Nhã Phủ nương theo cảm giác say, cảm một đóa hoa tươi phát tiết bất mãn đối với Thôi Phái, bỗng nhiên một đôi gầy kiêu nam đập vào mắt.

Chu Hi khom lưng cười nói: “Đây là muội cùng ai phân cao thấp?”

Gương mặt Giang Nhã Phủ vốn đã đỏ, lúc này hoàn toàn xấu hổ đỏ hết một đoàn, nàng quần bách đứng lên “Chu, chu đại ca, thì ra là huynh, không có gì, một chút việc nhỏ, huynh sao cũng ra đây?”

“Cùng muội giống nhau, không uống nổi nữa, sự phụ khó có được hôm nay cao hứng. Huynh sợ ở trong chút nữa sẽ không chịu được. Muội ở phủ Quốc công thế nào? Nếu có chuyện khó xử phải nói cùng người nhà, Giang gia tuy kém thế gia vọng tộc khác nhưng sẽ không ai dám coi khinh muội biết chứ.”

“Tạ Chu đại ca quan tâm, muội khá tốt, huynh thế nào?” Giang Nhã Phủ đáp, nghe được lời quan tâm của chàng tựa dòng nước ấm áp len lõi khắp kinh mạch.

“Huynh khá tốt, bây giờ đang chuẩn bị dự thi, ngẫu nhiên ra ngoài kết giao một ít bạn tốt, sự phụ muốn huynh mùa xuân sang năm khảo tiến sĩ.”

“Chu đại ca, huynh sẽ làm được, khẳng định có thể đậu Trạng Nguyên! Huynh vừa thông minh lại có cha muội là thầy, sẽ đứng không sai được.” Giang Nhã Phủ không phải tùy tiện cổ vũ lời nói, Chu Hi đứng là mùa xuân sang năm khảo được Trạng Nguyên, được thánh thượng ưu ái, trở thành môn sinh thiên tử.

Chu Hi thật tình cười nói “Vậy mượn lời cát ngôn này của muội! Chờ huynh thi đậu cao trung sẽ tặng muội một phần tử lễ. Tuy rằng đã qua chính ngo, thời tiết còn rất nóng, muội không nên ngồi lâu bên ngoài, ta còn có vài tờ thư chưa xem xong, giờ đi đến tiểu thư đọc.”

Nói xong chàng muốn đi, bước chân Giang Nhã Phủ động theo, ma xui quỷ khiến thế nào lại gọi chàng “Chu đại ca!”

Advertisement / Quảng cáo

“Tiểu Bảo còn có việc?” Chu Hi nhường mày.

Bỗng gọi chàng, tâm Giang Nhã Phủ nhảy loạn cao trào, đứng rồi, gọi huynh ấy lại nàng tính nói gì? Cũng không có gì cần nói? Kiếp trước yêu thầm chàng mười mấy năm chưa từng dám mở miệng, cho nên cả đời cảm thấy tiếc nuối, không phải tiếc nuối không được ở bên nhau, mà là uất ức tiếc nuối! Có lẽ tâm nàng còn giữ tình cảm ấy chứ chàng cũng không biết điều đó.

Người ta luôn có lòng tham, cũng do không cam tâm, nàng cãi nhau cùng Thôi Phái lúc ấy giận mà nói thế, nhưng trong đó cũng có chút chân thật, nàng như thế, Thôi Phái cũng vậy.

Cho nên, nàng dựa vào rượu nàng muốn mạnh dạn hỏi một chút.

“Chu đại ca, huynh... Huynh vẫn luôn xem ta là muội muội sao?” Nàng nghiêm túc nhìn Chu Hi hỏi, thần thái trên mặt so với bồn hoa tươi xinh đẹp vạn lần.

Chu Hi chính nhìn gương mặt tiểu muội nghiêm túc, rốt cuộc ý thức nàng đã là đại cô nương, hơn nữa đã thành thân.

Chàng rũ mắt hạ mi như thế che giấu nỗi lòng của mình, khi lòng bình ổn lại gương mặt nói “Đó là đương nhiên, ta vĩnh viễn là ca ca của muội, cả đời sẽ không đổi, huynh đi trước.”

Giang Nhã Phủ cả người chấn động, tâm đang treo cao trong nhảy mắt rơi xuống, nàng vẫn đứng đó trong lòng đầy bi thương chua xót, một chút tư vị hỗn loạn không thoải mái khó có thể nói nên lời.

Nàng trở về khuê phòng chính mình, không chú ý bên kia bồn hoa một gương mặt đen nhánh như mực, bàn tay nắm chặt nỗi giận xanh như muốn đánh người.

Chu Hi thất thần đi vào rừng trúc, sắp đi vào thì phía trước có người chặn đường.

“Thế tử?”

Cả người Thôi Phái tán ra hàn khí “Chu huynh không cần khách khí, có thể gọi ta một tiếng huynh cũng được. Huynh tâu đỡ nhạc phụ đi nghỉ ngơi rồi, một mình ta đi lung tung một chút, không bằng lúc này hai chúng ta ngồi xuống uống chén trà hay không?”

Chu Hi không nghĩ nhiều “Một khi đã như vậy, cung kính không bằng tuân mệnh, thỉnh huynh.”

Hai người lại ghé mấy ngồi xuống. Chu Hi nhắc ấm trà trên bếp lò rót ra hai ly, đẩy một ly trước mặt Thôi Phái, chờ chàng mở miệng nói chuyện. Người kia địa vị cao, lại có địch ý với mình, chàng mở miệng trước sẽ không tốt.

Thôi Phái nhấp một ngụm trà xanh, thờ dãi “Trà ngon. Đây là lần đầu tiên ta tới Giang gia, còn rất nhiều điều không quen thuộc. Mong rằng huynh chỉ giáo, Chu huynh là cùng huynh muội Giang gia lớn lên?”

Trong lòng Chu Hi do dự, thân thể chàng hầu như mọi người đều biết, vì sao thế tử lại lần nữa hỏi? “Là sự phụ nhân tử, xem ta như con nên mới có Chu mẫu hôm nay.”

“Xem huynh như con, chung quy không phải là con?” Thôi Phái sâu kín nói.

Chu Hi hơi bức, đây là muốn thăm dò quan hệ? Vì thế không tiếp tục cung kính nữa “Người nói vậy là đánh giá thấp sự phụ, cũng là đánh giá thấp tại hạ.”

Thôi Phái khẽ cười “Chu huynh không nên nổi giận, ta không phải ý tứ đó. Là ta nói... Huynh chung quy là người nam khác họ, hiện giờ Nhã Phủ là thế tử của ta, mặc dù cùng nàng là huynh muội, nhưng không nên gọi nàng bằng nhà danh?”

Trong chớp nhoáng, Chu Hi minh bạch điều gì đang xảy ra, hiển nhiên lúc này chàng và Giang Nhã Phủ đối thoại đều bị người này nghe.

Vì thế chàng nhanh đứng dậy chấp tay thi lễ Thôi Phái “Tại hạ quả là đường đột, thỉnh huynh thứ lỗi. Tại hạ không có ý khác, chỉ là thói quen khó sửa, nhất thời nhanh miệng thôi. Về sau gặp lại sự muội sẽ không xưng hô như vậy nữa.”

Thôi Phái như đỡ chàng nói “Chu huynh đại lễ như vậy xem ra ta quá cố chấp rồi. Chúng ta là người trẻ tuổi gặp gỡ giao thiệp nhiều, ta chỉ sợ vạn nhất người ngoài nghe được nói lời không hay, miệng lưỡi người đời, huynh cũng biết đấy, nhà của chúng ta...”

“Chu Hi minh bạch, Quốc công phủ không phải gia đình bình thường.”

Advertisement / Quảng cáo

“Chu huynh không trách tội liền tốt, trà cũng uống qua, ta liền không quấy rầy các hạ đọc sách, ta đi xem Nhã Phủ đã tỉnh rượu chưa.”

Chu Hi nhìn bóng chàng mất hút trong tầm mắt, dùng ngón tay phải cái vuốt ve ngón chỏ trái, ánh mắt khó hiểu tối đi.

Thôi Phái vẫn luôn áp chế cơn tức giận, sau một phen nói chuyện cùng Chu Hi cũng không tiêu tán, tâm tình ngược lại càng trầm trọng hơn. Tuy rằng Chu Hi minh xác cự tuyệt Giang Nhã Phủ, chàng trả lời như chém đinh chặt sắt, nhưng đối mặt cùng Giang Nhã Phủ thái độ rõ ràng không giống, lòng chàng nghi ngờ Chu Hi kia thật sự chưa nói thật.

Chỉ mong chàng nghĩ thân nghĩ quý, dùng tâm tiểu nhân nghĩ quân tử để trong bụng.

Giang Nhã Phủ sau chuyện vừa rồi cũng không nghĩ nhiều, vào phòng không lâu, cơn buồn ngủ thực mau xống lên đại não, chỉ chốc lát liền ngủ ngon lành.

Tiếp sau đó Lưu Nguyệt Thiên gọi Trương Bình lái xe lại, gọi nàng dậy rửa mặt chải đầu. Xong rồi chị dâu em chồng cùng nói chuyện riêng tư một lát, đến khi Thôi Phái lại thúc giục mới dừng.

Trên đường trở về, trong xe ngựa không khí dị thường trầm mặc, thần sắc Giang Nhã Phủ thực uể oải, Thôi Phái lại không biết cần nói gì không nên nói gì, cuối cùng chẳng biết nên bắt đầu từ đâu.

Chàng không thể trực tiếp chất vấn nàng, rõ ràng hai người sớm nói xong rồi, nàng sinh xong hài tử liền hòa li, nam cưới nữ gả không liên quan với nhau, chỉ cần trong lúc chưa hòa li không được làm mất mặt Quốc công phủ là được.

Nếu hiện tại chàng giống kẻ ghen ghét đồ mất cao giọng chất vấn nàng, nàng nghĩ thế nào về chàng? Sẽ cho rằng chàng ghen, ăn nói lặt lọng, mới bắt đầu chiến tranh chàng thua trước một ván.

“Tiểu Bảo là nữ danh nàng?”

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mai Liền Hòa Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 6: Nàng muốn đi đoạt giải nhất sao?

Vâng? Giang Nhã Phù nhủ mi thật sâu! Nữ danh Tiểu Bảo này là biểu đạt tình yêu của cha mẹ đối với mình, lúc bé không hiểu không ý kiến, lớn chút thấy cũng không vấn đề gì, nhưng lớn rồi mọi người vẫn cứ gọi như vậy, nàng liền bực không cho mọi người tiếp tục gọi nữa.

Điều đáng giận là nàng nói hoài mà mọi người vẫn mặc kệ, dù nàng đã thành đại cô nương, trong mắt họ nàng vẫn là tiểu hài tử. Sau đó cha thấy nàng giận lấy dỗi khóc mới nghiêm lệnh người trong nhà có thể gọi vậy, khi có mặt người ngoài thì không cứ vậy gọi, kể cả nhà chồng của nàng sau này. Thành thân rồi, trở thành phu nhân một phủ, nếu bọn hạ nhân biết nữ danh đó của mình, nàng nghĩ mình sẽ mất uy nghiêm.

Làm sao Thôi Phái lại biết? Nàng nhớ lại từng sự kiện diễn ra trong hôm nay nhưng không nhớ được lúc nào bị lộ, với lại lúc ấy người nhà quá kích động, căn bản nàng không nhớ ai đó gọi nàng bằng nữ danh này.

Trong lòng bỗng nhiên nổi nóng, đối trước sinh hoạt cùng nhau hai mươi năm thế mà chàng không hề biết, trùng sinh mới một tháng thế nhưng chàng biết rồi. Trong nháy mắt, nàng cảm thấy so cao thấp với chàng mình mất đi nửa khi thế.

Nàng cao ngạo cảm “Thì thế nào? Cha mẹ đặt không thể tự lựa chọn.” Nàng cho rằng Thôi Phái sẽ cười nhạo nữ danh quê mùa chẳng khác nào trẻ con của mình.

Thì Thôi Phái nghiêng răng ken cét cười lạnh “Không thế nào cả, thật làm khó nàng đã giấu diếm, hai mươi năm phu thê tâm lại đóng chặt như vậy.”

Giang Nhã Phù sững sốt, trả lời lại một cách mỉa mai “Nếu không phải là chàng không quan tâm ta sao, chỉ cần lưu ý nhiều một chút sẽ biết thôi.” Thực chàng quan tâm nàng, chỉ cần hỏi bà vú Tôn lúc nào cũng ở trong phủ, thì sao bà ấy không dám nói cho chàng biết?

“Hừm! Nhanh mồm dè miệng.”

Lời nói không hợp, nửa câu cũng ngại quá nhiều, cả hai về tới phủ, vừa vào cửa đã bị quốc công phu nhân phái người gọi gấp mặt, sự việc đơn giản là nghe nói Thôi Phái hàng đêm khổ đọc, sợ chàng vắng vẻ tân tức phụ, việc khai chi tân diệp Quốc công phu sẽ dễ từ từ.

Ban đêm, Thôi Phái một mình ngủ phòng dành cho khách, lẫn qua lộn lại không ngủ được, nhắm mắt lại liền xuất hiện trong đầu chính là một màn chói mắt ban ngày kia, còn có kiếp trước phát hiện trong hộp trang điểm cái ngọc bội kia, đúng rồi, ngọc bội! Sớm muốn gì chàng cũng nghĩ biện pháp cho nó biến mất!

Nhưng nghĩ lại chính mình lưu trữ mấy phong thư kia, chàng tạm thời áp chế ý niệm phá hủy ngọc bội xuống, nếu cứng rắn so đo, cứ xem thái độ nàng lúc này, nếu biết được sẽ làm ấm lên mắt, chàng không thể hành động thiếu suy nghĩ được.

Advertisement / Quảng cáo

Trong kinh thành giải trí duy nhất là mọi người cùng tụ tập đàm thoại, một là kết giao bằng hữu, hai là tìm dấu thảo rê hề hiện, một cơ hội tốt để các bậc tiền bối chọn lựa việc đề thân.

Ninh Vương phi xưa nay thích tổ chức những buổi tụ tập này, trong Ninh Vương phủ có một mảnh đất rộng thơ mộng hữu tình, mùa hè hoa sen đua nở tỏa hương thơm ngát, nhìn cảnh cũng khiến người ta say theo rồi, những gia đình có con cái, cháu chắt đến tuổi dựng vợ gả chồng đều hy vọng có mặt trong buổi yến hội này. Mỗi năm Ninh Vương phi đều phát thiệp mời khá nhiều, Trần Quốc Công phu cũng không ngoại lệ.

Quốc công phu nhân nói gần đây thân thể không khoẻ, Giang Nhã Phù là dâu mới, vừa đứng dịp để rèn luyện nàng, hơn nữa trong khoảng thời gian này nàng quản gia rất tốt, nên bà khá an tâm.

Thôi Phái cũng được một thiệp do thế từ Ninh Vương gửi. Thế từ phát riêng thiệp mời cho những con em thế gia mình quen biết, như vậy khi Vương phi tiếp khách, chàng không phải một mình tiếp đón khách nam, lại phù hợp với lễ nghi lễ thường.

Giang Nhã Phù lạnh nhạt buông thiệp trong tay, lòng hừ lạnh, cơ hội tới thật mau, kiếp trước nàng chưa bao giờ để ý cái danh thiên tài nữ tử trong kinh. Vô luận thế nhân có thế nào, nàng vẫn bình thường làm một khuê tú danh môn, chưa bao giờ nghĩ muốn khi khỉ hơn người, giờ nghĩ lại, Trần Quốc Công thế tử đầu phái người bình thường, nữ tử của chàng không thể bình thường được.

Khẳng định chàng sẽ muốn đi, không phải vừa trùng sinh sao? Hừ!

Ngày yến hội đến, Giang Nhã Phù ăn vội ngậm nhỏ cơm sáng liền bắt đầu chuẩn bị làm đẹp, Tôn mụ mụ, Mộc Lưu Phi, Xuân Hạnh, Xuân Nguyệt vây quanh, giúp nàng trang điểm.

Tôn mụ mụ chải đầu, Mộc Lưu Phi phụ trách chọn trang phục, hai tiểu nha đầu lần lượt ướm y phục giúp nàng tìm một kiện trang phục đẹp mà phù hợp nhất.

“Không được, cái này quá lỗ, đổi cái khác!”

“Bộ đồ trang sức kia không xứng, lấy cái màu đỏ ngọc ta nhìn xem.” Giang Nhã Phù nói xong thấy Mộc Lưu Phi muốn thoa son cho mình liền nói “Mau này quá phai nhạt, không hiện được khí sắc. Các người đừng trang điểm theo ý thích trước kia của ta, giờ ta muốn trang điểm sao cho điểm lệ mà không mất quý khí.”

Gương mặt nàng hiện hơi trợn, còn nhiều nét trẻ con, nếu vẫn như xưa trang điểm nhạt, đi so sánh cùng Hứa Triền Nhan chẳng khác nào chênh lệch một trời một vực sao?

Mộc Lưu Phi thở dài, buồn rầu lại nhai “Thiếu phu nhân thực là, chỉ là hội ngắm hoa người sao lại xem trọng thế? Ngày đó người thành thân nô tỳ thấy người cũng không coi trọng đến như vậy.”

Tôn mụ mụ cười giận nàng “Nha đầu chết tiết kia, làm việc nhanh tay là được rồi, ai cần người nói nhảm nhiều vậy? Thiếu phu nhân nên như vậy, hiện tại ra cửa nhất cử nhất động đều đại diện cho Quốc công phu, không thể tiếp tục bất đồng như xưa.”

Nghe xong Giang Nhã Phù nói “Mụ mụ cũng đừng la nàng, nàng thật nói đúng một câu, này so với thành thân thực quan trọng hơn nhiều.”

Thành thân có gì hiếm lạ? Nàng hai lần đều gả cho Thôi Phái, nhưng chưa từng lần nghiêm túc đối diện cùng Hứa Triền Nhan nha.

Lần lộn hồi lâu, rốt cuộc Giang Nhã Phù cũng vừa lòng, Tôn mụ mụ cùng Mộc Lưu Phi đều thực khéo tay, thay đổi gương mặt nguyên bản tăng lên bảy tám phần xinh đẹp. Nhìn mình trong gương nàng thực vừa lòng, nghĩ Hứa Triền Nhan hôm nay thấy nàng sẽ giật mình cho xem.

Điều chuẩn bị tốt nàng mang theo Mộc Lưu Phi ngồi xe đi dự tiệc, hôm nay đại tẩu hân cũng đi, có chị dâu bên cạnh nàng sẽ không một mình đơn lạc. Những phu nhân trong đó, nàng không muốn đặc biệt cùng ai giao hảo, tất cả sớm muộn gì cũng thành cáo già tiểu hồ ly, cho dù có bản tính thuần lương ôn hòa, cũng giống như nàng vậy, mà phía sau thế lực rắc rối phức tạp nàng không muốn lên lụy.

Yến hội giữa trưa bắt đầu, Ninh Vương thế tử hội hợp các nam nhân đến sớm cùng chàng chơi cờ, chò giữa trưa sẽ phối hợp cùng Vương phi, cho nên phái người đến các phủ đón người đi từ rất sớm.

Thôi Phái nghe có người tới đón, không hề nghĩ ngợi liền cự tuyệt, chàng cùng Giang Nhã Phù đã thành thân, không giống những thân nam nhân độc thân kia. Hôm nay nếu chàng không cùng nàng đi, nói không chừng đám nữ nhân lắm mồm nhàn rỗi kia sẽ nghị luận sau lưng nàng đến thế nào đấy.

Nghe nói Giang Nhã Phù trang điểm cả một buổi sáng, chàng có chút bực bội, vậy mà còn chưa đủ? Cả đời cũng không thấy nàng trang điểm như thế. Hôm nay là muốn đi đoạt giải nhất sao? Vẫn là muốn Chu ca ca kia liếc ánh mắt?

“Thiếu gia, chúng ta cũng đi thôi.” Trương Bình nhìn thời gian, thấy đã tới giờ nên tiến vào thư phòng nhắc nhở.

Thôi Phái ‘bang’ một tiếng đem thư nện trên bàn, cơ mặt có chút cương “Thế? Thiếu phu nhân đâu?”

Bất giác Trương Bình phát hiện, thì ra thiếu gia đang chờ Thiếu phu nhân, thực đây không phải là chuyện quan trọng...

“Thiếu phu nhân mang theo Mộc Lưu Phi đi từ sớm rồi... Thiếu gia, chúng ta...”

Cơ ngực Thôi Phái kịch liệt đập phồng, chàng cảm thấy bao năm giữ lòng ôn trọng mà chưa tới một tháng muốn bộc phá mấy lần! Từ khi nào, chàng từng gặp nguy không loạn, bị quân địch đêm khuya đánh lén cũng chưa đến gần

như vậy.

Nữ nhân kia chính là cô ý! Có ý cùng chàng vội vã phân rõ giới hạn!

Bên này Thời Phái suy diễn một vòng, mà Giang Nhã Phù cũng không hề biết, nàng không nghĩ nhiều, đi trước thuần túy cảm thấy yển hội từ trước đến nay là nam nhân cùng nam nhân, nữ nhân cùng nữ nhân, hơn nữa đời trước lần yển hội này họ đều không có cùng nhau đi.

Khi đó nàng thực sự là cô dâu mới, cái gì cũng không hiểu, được quốc công phu nhân dẫn đi dự tiệc.

Vội lại, chẳng không hề nói gì cả, suốt ngày đều chung một bàn mặt khối băng cho nàng xem, sao nàng biết chàng muốn đi cùng nàng.

Khi Giang Nhã Phù tới Ninh Vương phủ, không sớm cũng không muộn, đã có một ít người tới rồi, Ninh Vương phi cùng Tần La Y tiếp đón khách nhân.

Thấy nàng tới, liền lộ ánh mắt kinh ngạc, thì ra khi nha đầu Giang gia trang điểm lên lại xinh đẹp như vậy! Đáng vẻ này cùng Trần Quốc Công thế từ đứng chung một chỗ thực là xứng đôi.

Nàng cung kính hướng Ninh Vương phi cùng các vị phu nhân lớn tuổi khác, và giải thích nguyên nhân hôm nay bà bà không thể tới. Ninh vương khen nàng vài câu, hàn huyên chốc lát liền thả nàng đến hội họp cùng các vị tiểu thư, tức phụ đang ngồi ngốc đợi.

Advertisement / Quảng cáo

Tần La Y ân cần bồi nàng “Nhã phù muội muội, đã lâu không gặp, ta bồi ngươi nói chuyện, giờ còn chưa tụ tập đủ đâu.”

Giang Nhã Phù bị nàng vác tay trên vai thân người không khỏi cứng đờ “Quận chúa, ngài không cần ngồi cùng ta, người tiếp tục giúp Vương phi tiếp đãi khác khách nhân đi a.”

“Hải! Ngươi còn cùng ta khách khí cái gì? Thực ra hôm nay đúng là rất vội, nếu ngươi nói vậy, ta liền đi trước, có việc nhớ kêu ta nha ~”

Giang Nhã Phù tức khắc gật đầu, “Nhất định! nhất định!”

Thấy Tần La Y tránh ra, nàng mới lặng lẽ nhẹ nhàng thở ra, vị quận chúa này cũng không phải là thực thiện tâm, dĩ vãng đối với nàng không như vậy thân thiết, luôn xem thường nàng nhỏ tuổi, nói được hai câu liền khiến nàng không khỏi gian nan.

Cũng không có gì khác, đơn giản vị quận chúa tiểu thư này si mê Chu Hi, mà nàng là nữ nhân thân cận nhất bên cạnh Chu Hi, tự nhiên gặp sẽ hận nàng.

Bây giờ nàng đã xuất giá, mới thay đổi thái độ với nàng, cảm thấy nàng hoàn toàn không còn gì uy hiếp.

Nhìn những đóa hoa sen lay động trong gió, Giang Nhã Phù lẳng lặng thương thức, không biết nguyên nhân gì hôm nay đại tẩu không có tới. Trong lúc đó có hai vị tiểu thư lại cùng bắt chuyện với nàng, nàng chỉ ứng đối qua loa với tư cách phu nhân phủ Quốc Công.

“Giang muội muội, ngươi không biết hôm nay có bao nhiêu tiểu thư dò mắt vì ngươi đâu?” Người nói chuyện là một vị đồng dạng tính tình ôn hòa Trương Nhị tiểu thư, cùng nàng có chút giao tình.

“Dò mắt ta làm gì?” Giang Nhã Phù làm bộ không hiểu.

“Ái, ngươi là thật khờ hay vẫn giả ngu?” Trần Quốc Công thế từ phu nhân vị trí bao nhiêu người nhìn chằm chằm.Ta biết có vài gia đình định thân, ai ngờ thế nào lại định ra ngươi?”

Biết nàng lời nói không ác ý, Giang Nhã Phù liền cùng nàng nói giỡn, có vài phần tiểu nữ hài nghịch ngợm “Ta không biết, ngươi vậy nói cho ta biết, là những ai nhìn chằm chằm ta? Có phải hay không cũng có người cái cổ gãi nhỏ? Hừm!”

Trương Nhị tiểu thư làm bộ muốn đánh nàng “Hừ! Ta đều là vì tốt cho ngươi, phu quân của ngươi tất nhiên là người tốt nhất, không phải mỗi người đều coi trọng hán ta? Ta và ngươi nói rõ, cha mẹ ta đã cấp ta nghị hôn rồi.”

“Sao? Nhanh như vậy, là nhà ai? Nhà ai?”

Hai người nhỏ giọng vui đùa ầm ĩ, chợt nghe đám người một trận xôn xao, nơi ngấm hoa đi bớt người bởi một chỗ mới hấp dẫn.

“Là hứa tiểu thư tới!” Không biết là ai kêu gọi một tiếng, rất nhiều người cùng muốn giao hảo liền chủ động qua đón. Phu thân Hứa Triền Nhan là Lại Bộ Thị Lang, được hoàng đế yêu mến, tiền đồ vô hạn lượng. Bản thân nàng càng quốc sắc thiên hương, tài mạo song toàn, sớm có thanh danh trong tốt kinh thành.

Giang Nhã Phù từ xa nhìn nàng vài lần, tiểu nha đầu này thực xinh đẹp, đôi mắt linh động, dáng người yếu điệu, trông thật lóa mắt.

Bỗng nhiên, Hứa Triền Nhan bắt được ánh mắt nàng, xa xa hướng nàng cười một chút, thiếu chút nữa mê choáng một đám người sùng bái, Giang Nhã Phù cũng hướng nàng hơi hơi mỉm cười. Tiếp theo liền thấy đối phương cùng người bên cạnh nói vài câu, rồi bước đến cạnh nàng...

Ái, sớm biết thế nàng không nên cười.

Hứa Triền Nhan che dấu thực tốt kinh ngạc trong lòng, dĩ vãng nàng chưa bao giờ đem nha đầu Giang Nhã Phù ở trong mắt, đối với nàng khách khí cũng vì thân phận phụ thân nàng. Hôm nay gặp mặt, nàng dường như thay đổi, như là một khối ngọc thô chậm rãi phóng ra quang hoa, gọi người không dám bỏ qua.

Cho tới nay, nàng đều yên lặng hưởng thụ Thời Phái theo đuổi, làm cho nàng có một loại siêu việt cảm thụ, nhìn vô số thiếu nữ yêu thầm người trong mộng, mà người đó lại phải quỳ dưới váy nàng?

Thời Phái này đương nhiên không có gì dễ bắt bẻ, nàng cũng có chút tâm động, nhưng trong lòng nàng lại có mục tiêu lớn hơn, chẳng cấp không được.

Nhưng thế nào nàng cũng không thể tưởng được, không lâu trước đây còn cùng nàng liên lạc thâm tình, đào mắt liền cùng bình phàm Giang tiểu thư đính hôn, làm người ta không kịp phản ứng. Biết được tin tức chàng đính hôn, nàng kêu nha hoàn qua hỏi, muốn chàng trả lời. Nhưng mà, Thời Phái lại không đến chỉ cho Trương Bình đến nói, giờ chàng là người có gia thất, những điều trước kia xem như chưa phát sinh.

Không phát sinh! Chàng đúng là nhẫn tâm, nói chặt đứt tình lập tức liền hoàn toàn cắt đứt!

Chàng sao lại có thể như vậy? Chẳng lẽ những lời nói trước đây đều là giả sao? Chàng xem nàng là cái gì? Tình lẫn cuối cùng nàng nhẫn tâm cự tuyệt, một khoản thời gian ngắn chàng không thư từ qua lại? Làm nàng nên hoài nghi thực sự đúng sai hay sao?

“Gặp qua Giang tiểu thư.”

Giang Nhã Phù không nói, lấy mắt tiếp nàng.

Hứa Triền Nhan trong lòng không vui, cười nói “Nhìn ta trí nhớ này, gặp qua Thiếu phu nhân.”

“Hứa tiểu thư không cần khách khí.”

Một tia xấu hổ xuất hiện giữa hai người, may mắn lúc này Tần La Y chạy tới, giữ chặt hai người “Lập tức khai yến, chúng ta chạy nhanh qua đi! Hứa tỷ tỷ không phải có một ca khúc mới sao? Hôm nay vừa lúc làm bọn tỷ muội nghe đã tại!”

Hứa Triền Nhan vừa xuất hiện, nàng tự nhiên trở thành tiêu điểm trong đám người, Giang Nhã Phù tính toán cùng Trương Nhị tiểu thư ngồi cùng nhau, không nghĩ tới Tần La Y hôm nay đối với nàng nhiệt tình ngoài dự đoán, hận không thể lúc nào cũng cùng nàng dính ở bên nhau, thực muốn nói da gả.

Nàng nhiệt tình thức khố từ chối, Giang Nhã Phù đành dựa vào nàng an bài, cùng Hứa Triền Nhan cùng nhau ngồi xuống, hiển nhiên, các nàng hôm nay là khách nhân quan trọng nhất.

Advertisement / Quảng cáo

Tối giờ, Ninh Vương thế từ mang theo một đoàn nam tử tuổi trẻ lại cấp các trưởng bối thân an, lúc này tức khác các thiếu nữ thấp giọng nhỏ to đối thoại, ra về ngượng ngùng liếc ánh mắt về đám nam nhi kia.

Thời Phái vừa tiến đến liền cảm giác một đạo pháp lệ u oán bắn về phía mình, chàng đưa mắt vừa thấy, Hứa Triền Nhan muốn nói lại thôi, hai tròng mắt lập tức không dấu vết nhìn lệch một bên, liền thấy nàng nghiêm chỉnh ngồi bên cạnh, mắt nhìn phía trước, xem chàng không tồn tại!

Trong mắt hiện lên một tia kinh điển, không nhìn được nhìn chăm chăm nàng, xem ra một buổi sáng này thật sự bận việc, không giống quá khứ.

Giang Nhã Phủ khẽ nâng cằm nhỏ, mí mắt nhẹ nâng, đôi mắt nhìn chàng. Thời Phái rất nhanh thu hồi ánh mắt. Vừa lúc Ninh Vương phi hỏi mình, chàng liền nghiêm túc ứng đối.

Giang Nhã Phủ trong lòng cười lạnh, đứng tương chàng cùng Hứa Triền Nhan mắt đi mây lại nàng không phát hiện, lại còn lảng lảng trông mắt nàng? Là ngại nàng chướng mắt đúng không? Nàng cố tình cùng người trong lòng chàng ngồi cùng nhau, xem chàng có ngại không?

Mặc phu thê hai người ý tưởng trống đánh xuôi, kèn thổi ngược, một bên Hứa Triền Nhan trong lòng tràn đầy chua xót, đến bên kia có hai vị hoàng tử thân thể hiển hách cũng không có tâm tư nhìn.

Ở đây, hai người này vừa rồi ánh mắt giao phong, rõ ràng là ve vãn đánh yêu, ở nhà làm li triền miên còn chưa đủ, cư nhiên cố ý đưa mắt trước mặt nàng, chàng như vậy nhân tâm! Nàng không thể tiếp thu!

Thực mau, Ninh Vương phi cho người dẫn bọn nam khách đi khu vực khác dùng cơm, trong quá trình đi ra ngoài, trong lúc Chu Hi lơ đãng nhận ra Giang Nhã Phủ, lúc sau khẳng định, hướng nàng cười, lẳng lẽ giờ ngón tay cái ủng hộ nàng.

Tuy lần trước gặp ở nhà bị cự tuyệt, nhưng được chàng khẳng định dung mạo mình, trong lòng Giang Nhã Phủ vẫn thực là vui, Chu Hi không phải là phu quân nàng, vĩnh viễn là ca ca nàng, muốn đòi cũng không được.

Thời Phái chợt đi nhanh về phía trước, xẹt qua bên người chàng, chỉ một cử chỉ nhỏ, có chú ý tới cũng không ai nghĩ ra điều gì.

Tác giả có lời muốn nói: Phi! Chương... Ta muốn ở cầu huyết ngành thượng khai nở hoa ~ ha ha ha

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mai Liền Hòa Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 7: Có cái gì hiếm lạ?

Hứa Triền Nhan không như những cô gái bình thường, sống ngầm trong lòng rất nhanh được nàng áp chế xuống, lần nữa về ngoài khỏi phục bình thân, tòa sáng rực rỡ. Tần La Y bên cạnh nhắc nàng tấu một khúc, nàng liền sáng khoái vì mọi người tiến lên biểu diễn giúp vui.

Múa là ánh nắng thực chói chang, được thưởng thức giai điệu đẹp của Mỹ Nhân chẳng khác nào đón làn gió mát thổi vào lòng, tâm tình nặng nề liền thư thái nhẹ nhàn, rất nhiều công tử cách vách yên lặng lắng nghe, chỉ sợ chút một chút lơ đãng nhỏ mà bỏ qua khúc thiên tiên nhạc. Nàng biểu diễn kết thúc, mọi người sôi nổi vỗ tay tán thưởng, Ninh Vương phi là người đầu tiên ban thưởng cho nàng, tiếp đến mấy vị phu nhân ban thưởng, đều là thứ tốt hết.

Gương mặt xinh đẹp Hứa Triền Nhan ứng đối “Các vị phu nhân quá khen, thực cảm kỳ còn non kém lắm, đều do mọi người ưu ái nói vậy. Ở đây tuy mọi người mà không tính thông cảm nghệ chứ? Tỷ như... tỷ như thể từ phu nhân Trần Quốc Công, từ nhỏ nàng được Giang đại nho tự mình dạy dỗ, cảm nghệ chắc không tầm thường.”

Bình phong cách vách bên kia, Thời Phái cùng Chu Hi đồng thời sùng sốt, Giang Nhã Phủ xuất thân thanh quý không giả, đáng tiếc khi còn là cô nương nàng mắc bệnh lười, trừ bỏ thích đọc sách, ngẫu nhiên bồi lao gia tử chơi cờ thì không có yêu thích nào khác. Đừng nói cảm kỳ cao siêu, thậm chí nàng chưa chạm qua một chút, cho nên một tay kỹ nghệ kia của lão gia tử đều truyền cho Chu Hi chứ không phải nàng.

Thời Phái cũng từng sinh hoạt nhiều năm, tự nhiên cũng biết, phu nhân đòi trước không hề lộ chút tài điểm nào, không phải chàng yêu thích người nhu thuận hiền thực, mà do tính chàng trời sinh không thích lạm tình, nếu không sớm đã đào hoa đầy trời.

Tức khác, các nam nhân dồn ánh mắt nhìn về Thời Phái, nói thật, mọi người đang rất tò mò chàng kén vợ theo tiêu chuẩn nào. Rốt cuộc nữ nhân Thời Phái cưới là cái dạng gì. Đại gia sớm có nghị luận, xinh đẹp, đa tài, kiêu diễm, nhu mì... Thậm chí bọn họ còn nghĩ đến những người cao quý như công chúa, quận chúa nữa, làm lúc họ hoài nghi căn bản chàng không thích nữ nhân.

Nhưng không ai nghĩ tới chàng nào cưới liền cưới, mà người chàng cưới không một ai trong họ nghĩ đến bởi nàng quá tầm thường.

Thời Phái bây vè mặt thờ ơ, bất đồng với Chu Hi đang lo lắng, chàng ngồi chờ mọi người chế giễu.

Ninh Vương phi kinh ngạc nói “Nhã Phủ thực sự cảm nghệ không tầm thường? Thực sự ta chưa từng nghe người nói qua?”

Advertisement / Quảng cáo

Giang Nhã Phủ cảm thấy thực không thể hiểu nổi, nhưng đã bị điểm danh là nữ nhi của Giang Sóng Thiên, nàng không thể trước mặt bao người nói chính mình không thể?

Làm cô gái mua vui cho thiên hạ thật là phiền, nàng bắt đầu chán ghét Hứa Triền Nhan rồi.

Có biến nàng không thể loạn cần nhanh chóng nghĩ ra đối sách “Hồi Vương phi, Hứa tiểu thư thể nhưng đã đoán sai, Nhã Phủ từ nhỏ vững về, trừ bỏ ngoài đam mê đọc sách, những thứ khác đều không học thành, phụ thân ta còn cưới nổi, sinh sai nữ nhi rồi. Bất quá Nhã Phủ có sở trường đó là đọc sách, rất nhiều chữ đã được luyện qua, không bằng người cho phép ta vì ngài viết vài chữ được không ạ?”

Lời này nghe có vẻ gần gũi, nháy mắt toàn bộ đại gia tỏ rõ biểu tình, chắc là không am hiểu đánh đàn, nếu thực sự có tài hoa, như thể nào không muốn mọi người biết đến?

Đọc sách viết tự bình thường thôi, nàng nói như vậy rồi, Ninh Vương phi tự nhiên thuận nước đẩy thuyền cho nàng chút mặt mũi, thực mau kêu người nâng thượng văn phòng tứ bảo ra.

Giang Nhã Phủ đi ra phía trước, lập tức trở thành tiêu điểm, nàng không thích nổi bật thế này, ai ngờ hôm nay không biết chuyện gì khiến Hứa Triền Nhan kích thích thành như vậy chứ.

Thôi, bêu xấu cũng tốt, mất mặt cũng vậy, nàng tận lực là được rồi.

Giấy phở tốt, mực tốt, nàng vươn cánh tay nhỏ trắng nõn cầm bút lông lên, vòng bích ngọc trên cổ tay lắc lư hai cái trông thật đẹp mắt.

Một khi cùng giấy bút giao tiếp, nàng như tiến vào một thế giới khác, thần thái nhàn hạ, tư thế nghiêm túc ôn trọng không thua gì một quân đại tướng chỉ huy ngàn người.

Nàng từ từ viết vừa nói “Dư độc ái liên chi ra nước bùn mà không nhiễm, trạc thanh liên mà không yếu, trung thông ngoại thẳng, gọn gàng, mùi thơm xa càng rõ ràng, cao vút tịnh thực, nhưng xa xem mà không thể dâm loạn nào!”

Đây là 《ái liên nói》 trong một câu mà nàng đặc biệt thích, nàng tên Phủ, đó là một đóa thủy phù dung.

“Vương phi, Nhã Phủ đã viết xong, làm ngài chê cười rồi.”

Nha hoàn thực mau đem tờ nàng viết dâng lên, Ninh Vương phi cho rằng nhiều nhất là khuê trung hảo tử, không nghĩ tới ngoài dự kiến nàng! Đây tự rất có ý vị, đoán chính không mất linh tú, thanh nhã bên trong lại thấy vài phần tiêu sái, tạo thành một trường phái riêng, tuyệt không phải một sớm một chiều có thể luyện ra tới! Xem ra Vương gia nhà mình chỉ sợ còn kém năng, không hổ nữ nhi Giang đại nho.

“Hảo tự! Quả là hảo tự! Đa tạ món quà này của người, phúc tự này ta nhận, chờ Vương gia về ta kêu hầu nhìn, xem chừng người khen không dứt miệng đây, người tới, lấy hai mươi viên nam châu Hoàng Hậu nương nương tặng, ban cho Nhã Phủ đem về chơi đi.”

Mọi người nghe Vương phi nói như vậy lập tức hứng thú tăng vọt, tức khác cả hội trường náo nhiệt, đại gia người một lời ta một ngữ thảo luận, nháy mắt đoạt hết nổi bật Hứa Triền Nhan không còn một chút, đây chính là phái cho Vương gia xem, vạn nhất nếu Vương gia nhìn trúng rồi đưa thánh thượng xem thì sao?

Phái biết rằng danh tài nữ Hứa Triền Nhan không phải dễ dàng có được, ngoài biết giữ chừng mực còn phải thêm một chút mưu mô mới có hôm ngày nay! Đối với chính mình nàng tin tưởng ca khúc mới là lựa chọn hôm nay nàng bộc lộ tài năng, cơ bản nàng đã bắt được tâm mọi người, nhưng hiện tại so ra...

Đối với nam tử đọc sách thánh hiền, cảm kỳ nho nhã xem là dệt hoa trên gấm, thư mới là chính đồ!

Quả nhiên, bên kia nam tử nghe động tĩnh, đã sớm ngồi không yên, trong chốc lát, mới cái nha hoàn bên kia tới, muốn đem bản vẽ đẹp về bên đó thưởng thức, Ninh Vương phi cười giao cho nha hoàn, còn dặn dò nàng ngàn lần vạn lần phải cẩn thận, xem xong rồi giao lại để ngài dán cửa, rồi còn phải tìm một sự phở có tay nghề tốt đóng khung lại nữa.

Nha hoàn vừa đem bản vẽ đẹp lại, bọn nam tử bên này liền xôn xao, mọi người ở đây đều là danh tài công tử, trong kinh họ chỉ biết một tài danh nữ Hứa Triền Nhan, chưa từng nghe nói thêm ai khác, ai ngờ hôm nay còn có một nữ thư pháp gia?

Bọn họ không tin.

Nhưng mà, từng câu từng chữ xem qua, bọn họ đã tin...

Một người hỏi: “Thế từ, từ này so với ngài thì thế nào?”

Ninh Vương thế từ xấu hổ “Hắc hắc, các người vừa rồi không phải nghe gia mẫu nói sao, nói phụ vương ta chỉ sợ đều so ra kém, ta như thế nào được vậy?”

Lại một người hỏi Chu Hi “Chu huynh, sự muội người có bức tài hoa này, người thế nào không sớm tiết lộ cho mọi người a? Giang gia thật là che giấu kỹ.”

Chu Hi không nói chuyện, nhưng trong lòng chàng cũng thực kinh ngạc, đích xác từ viết của Nhã Phù thực hảo, nhưng năng tiến bộ thế nào mà nhanh vậy? Tuyệt không giống một tiểu cô nương có thể viết ra tới.

Advertisement / Quảng cáo

Đại gia mỉm cười miệng cười, bỗng cảm thấy có chỗ nào không đúng, nhân gia phu quân ở đây! Thời Phái đâu?

Ngần đầu nhìn thấy, một thân tự tại cả người ngã vào ghế dựa, xiêu xiêu vẹo vẹo chẳng khác nào bầu rượu té phẩm

Đại gia cảm nhận vẻ đẹp không hạn mà cùng tiến lên vây quanh chàng “Khi huynh, người không nhìn xem?”

Thân mình Thời Phái không động đậy, chỉ dùng đôi mắt hướng trên trang giấy nghiêng nghiêng kia “Có gì hiếm lạ sao?”

“Ách...”

Nháy mắt tề ngút...

“Ha ha ha đúng vậy, chúng ta nhìn hiếm lạ, khi huynh nhìn quen, tự nhiên không cảm thấy hiếm lạ, vẫn là khi huynh có phúc khí nha!”

“Không phải sao? Cười vợ đương noi theo khi huynh! Khi huynh, lệnh chính tự thật sự khó được, tháng sau cha ta chúc thọ, Trấn Quốc Công trong phủ cũng không cần chuẩn bị hạ lễ khác, khiến cho tâu từ giúp cha ta viết mấy chữ là tốt rồi, người thấy thế nào?”

Tam hoàng tử cũng nói “Đúng vậy, phụ hoàng yêu thích tự này, nếu có cơ hội thật không ngại...”

Thời Phái không kiên nhẫn, từ ghế trên nhảy dựng lên “Các người thật nhàm chán, bắt quả nấy chữ nữ nhân viết thôi. Mau nghe! Các nàng muốn đi dạo giữa hồ, chúng ta cũng đi qua đi.”

Cuối cùng có đề tài mới cấp tách mọi người, bọn họ tạm thời không nói tiếp chuyện này, cùng hướng bên đình hồ lên thuyền đi du ngoạn, nam nhân một con thuyền nữ nhân một con thuyền.

Thời Phái nhìn trong đám người bóng dáng Giang Nhã Phù, khóe miệng hơi hơi nhếch lên, nếu nhìn không kỹ căn bản là nhìn không ra tới. Hai mươi năm nghiên cứu tự nhiên không thể so với người khác, bắt quả đúng là đường tư của nàng vượt trên cấp thượng giai.

Kiếp trước chàng căn bản không để ý năng, hàng năm bên ngoài chinh chiến, mặc dù cũng có thời điểm ở nhà nhưng lại bận bịu xử lý chính sự khác, giao lưu cùng nàng giới hạn trong việc nhà cùng bọn nhỏ, nghĩ tới đây, trước kia chàng đối nàng... Xác thật là thiếu quan tâm

Đại khái cảm thấy nàng đủ tự cách làm đâu, thế từ, mẫu thân, lại không kiên nhẫn quan tâm nàng từ đáy lòng, có lẽ lúc nàng phát hiện mấy phong thư kia mới bùng nổ, mà nguyên nhân hòa li cũng từ đó đi?

Hồ nước chiếm một khoảng đất rộng lớn, hoa sen nở rộ trùng trùng, điệp điệp, uốn lượn quanh hồ, giữa hồ là một hòn đảo nhỏ, diện tích không lớn, có một chỗ khá cao tựa núi nhỏ, trên núi có một chỗ ngắm toàn cảnh đình, nơi đó thường thức cảnh đẹp là quá tuyệt diệu.

Sau yến hội thân thể Ninh Vương phi có chút mệt mỏi, liền cùng vài vị phu nhân lưu lại nói chuyện, mặc cho bọn người trẻ tuổi đi ra ngoài chơi, lại cố ý phái thêm mấy đại nha hoàn đi theo bên người phòng ngừa xuất hiện chuyện ngoài ý muốn.

Trên đảo giữa hồ, Tần La Y như cũ dán cạnh bên Giang Nhã Phù, mặc kệ năng đi đến nơi nào nàng ta liền theo tới đó, còn không quên cẩn thận hỏi năng về tình hình Chu Hi.

Giang Nhã Phù vừa nghĩ muốn bỏ rơi năng ta thì chợt nghe tiếng cười sang sảng từ trên núi ngắm cảnh truyền đến. Thì ra khi không có trường bối ở đây, những nữ tử gan lớn dám cùng đám nam nhân du ngoạn cùng, tất nhiên bọn họ không dám làm cái gì khác người, đơn giản chỉ là đối thơ, đố ẩm lĩnh tình mà thôi, trong đó có cả Hứa Triền Nhan nữa.

Đương nhiên, nhiều người giống Giang Nhã Phù cùng nhau đi dạo hái hoa, hoặc tụ tập bên nhau đánh bài ăn điểm tâm

“Quận chúa, ngài không tính đi lên nhìn sao? Từ tiểu thư ở bên đó, còn có Chu công tử cũng ở đó nha, nếu muốn biết chuyện của huynh ấy, không bằng ở một bên tận mắt nhìn thấy.” Giang Nhã Phù vì muốn né xa năng, xảo ngôn dụ hoặc nói

Tần La Y có chút do dự, quyết tâm “Ta không nghĩ đi, nơi đó người quá nhiều, ta không được tự nhiên.”

Nàng không được tự nhiên? Giang Nhã Phù có chút hoài nghi, thôi, năng thích đi theo thì đi theo đi, dù sao hiện tại chính mình không hạn năng ta. Nàng ta tuyệt cũng không dám đối với mình có ý xấu gì.

Ngắm cảnh trên núi trong đình đúng là có một góc nhìn khác biệt, đây thực đúng chân chính là tiền cảnh chốn nhân gian, Hứa Triền Nhan cùng Tam hoàng tử họa cảm thực xứng, đem không khí xung quanh rộn ràng hẳn lên.

Trong lúc nhiều người sán át năng không ai chú ý, năng đem đôi mắt đem u oán hướng Thời Phái, nhưng Thời Phái không hay, năng cảm giác trong lòng thất bại cao hơn một tầng.

Chu Hi cũng phụ thuộc trong đám người, bỗng nhiên chàng cảm thấy lòng bàn tay vừa động, một tiểu nha hoàn đưa chàng điểm tâm kèm tờ giấy, mặt trên chỉ viết ngắn gọn mấy chữ “Nhã Phù có việc, thỉnh huynh tới chân núi Tây Nam gặp.”

Advertisement / Quảng cáo

Này có gì đó không minh bạch, tâm Chu Hi lập tức nhiều suy nghĩ, rốt cuộc là Nhã Phù muốn gặp chàng hay Nhã Phù xảy ra chuyện gì rồi? Rõ ràng Thời Phái còn ở chỗ này, vì sao phải đặc biệt tìm chính mình?

Ở đây nhiều người, vì danh dự Giang Nhã Phù, chàng không dám hành động thiếu suy nghĩ, tính toán lặng lẽ nhìn xem, nếu là không có việc gì, chàng sẽ không cùng năng ra mặt, mà chạy trở về lại đây.

Chàng yên lặng không một tiếng động lên núi, tức mau tới địa phương trong tờ giấy nói, rất xa thấy hai nữ tử ở bên kia, tức khắc thở dài nhẹ nhõm một hơi, may mắn là hai người, cũng may mắn Nhã Phù không có việc gì.

Tần La Y không nghĩ chàng thật sự tới, cười kéo Giang Nhã Phù qua “Chu công tử!”

Chu Hi nhủ mảy, nhìn về phía Giang Nhã Phù, Giang Nhã Phù nhìn nhìn Tần La Y, tức khắc minh bạch, thì ra đây mới chính là mục đích năng ta dán chặt bên mình, vì đơn độc cùng Chu Hi nói chuyện mà dụng tâm lương khổ.

Giang Nhã Phù hướng chàng xin lỗi lắc đầu “Chu đại ca, chắc là quận chúa có chuyện tương đối với người nói. Ta liền ở bên cạnh ngắm hoa, sẽ không đi xa, có chuyện liền mau nói xong đi.”

Nàng nói xong ngồi xổm bên hồ, một tay nắm chặt làn váy, đề tránh dính ướt, một tay vói vào trong nước, vớt mấy chú tiểu nòng nọc.

- - - - -

Tác giả có lời muốn nói: Đêm nay 9 điểm sẽ thêm một chương.

Lúc sau mỗi ngày bình thường canh một, đôi mới thời gian sửa ở buổi tối! Ta phát hiện ta còn là thích hợp buổi tối càng văn, buổi sáng không thích hợp ta...

Bạn đang đọc truyện *Ngôi Mai Liên Hòa Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 8: Nàng biết bơi?

Lúc này Tần La Y cảm giác không được tự nhiên “Chu công tử, ta, người, người có hay không đã có ý trung nhân rồi? Ta, ta tuổi tác đỉnh hôn đã tới, mẫu thân hỏi ta có ý trung nhân chưa?” Khó có được cơ hội đối mặt như vậy, nàng bất chấp Giang Nhã Phù bên cạnh cùng hai nha hoàn đứng xa hơn một chút mở lời hỏi.

Nghe vậy Chu Hi liền đoán được chuyện gì, Tần La Y này chàng có thể nghĩ đến. Chàng không ngại nữ nhân có tâm cơ, nếu một nữ nhân hoàn toàn không có tâm cơ sẽ không thích hợp đứng bên cạnh chàng, nhưng hôm nay nàng lợi dụng Nhã Phù khiến chàng thực sự không thích.

Chàng mở miệng liền có vài phần lạnh “Chu mỗ một thân áo vải, gia đạo sa sút, thực không dám cùng quân chúa bàn việc hôn nhân.”

Tần La Y sùng sốt “Người cảm thấy ta không đủ xinh đẹp?”

“Quân chúa hiểu lầm rồi, người là thiên nhân chi tử, cùng tại hạ chẳng khác nào một trên trời một dưới đất.”

“Chẳng lẽ người đã có ý trung nhân?”

“Không có, bất quá trước linh vị cha mẹ ta đã phát lời thề, một khi thi đậu công danh mới suy xét đến đại sự cả đời.”

“Không có thì tốt rồi! Ta sẽ chờ, đến lúc đó người lại muốn cự tuyệt ta, thì phải cho ta một lý do hợp lý, không thể nói qua loa được!”

Advertisement / Quảng cáo

Thật ra nàng chỉ là một nữ tử cay độc ngay thẳng, tâm cơ có thừa nhưng cơ trí không đủ.

Chu Hi lo lắng chính mình còn chưa xuất đầu lộ diện tội Ninh Vương phủ nên nói thêm vài câu hợp lý, hy vọng không khiến nàng ta nghĩ sai, phạm sai lầm.

Trên núi vẫn tiếp tục nhân nhả hương lạc, nhưng Thời Phái không tham dự vào, chàng đứng dựa lan can không biết suy nghĩ gì. Dĩ vãng trong mộng muốn gặp mặt Hứa Triền Nhan đều không thấy được, hôm nay gặp lại cảm thấy không như trước nữa, nàng nhìn chàng như vậy, rất cuộc tình cái gì đây?

Có lẽ Giang Nhã Phù nói đúng, rốt cuộc lúc này chàng cũng đã một bó tuổi rồi...

Bỗng nhiên, một âm thanh quen thuộc được gió lạnh dưới chân núi đưa lên, như là tiếng Chu Hi. Lại nhìn lên, quả nhiên không có hân ta ở đây, mà cũng đã một đoạn thời gian không thấy rồi thì phải.

Chẳng lẽ hân xuống núi gặp lên Giang Nhã Phù? Chàng tuyệt không sẽ nghe lầm đâu!

Thời Phái lấy cớ có việc, gấp gấp vội xuống núi, men theo phương hướng âm thanh Chu Hi một đường thẳng đến.

Đề hai người kia nói chuyện, Giang Nhã Phù tận lực đóng cửa năm giác quan của mình, làm bộ là kẻ vô hình chỉ chuyên tâm trêu đùa tiểu nòng nọc, chúng nó thực thần kỳ, tuổi nhỏ là nòng nọc, khi trưởng thành liền biến thành một bộ dạng khác hoàn toàn. Khi tưởng tượng như vậy, thần sắc nàng có chút âm đạm, nói không nghĩ vẫn là nhớ tới ba hài tử kia.

Nàng ngồi ngốc đó, tay phải không ngừng vuốt nước nhưng suy nghĩ sớm đã bay xa...

Đột nhiên! Một tiếng kêu to nhảy mất đem nàng trở lại hiện thực.

“Giang Nhã Phù! Nàng đang làm gì? Lại đây nhanh lên!” Thời Phái cứ như vậy luống cuống gọi, khi thấy tư thế ngồi xõm của nàng quá nguy hiểm, làm tâm chàng như muốn rút ra ngoài, hoàn toàn quên luôn chuyện mình tới bất gian.

Mà Giang Nhã Phù chợt bị rổng giãn, theo phản xạ nhìn chàng cười cười đứng lên, chỉ là, nàng quên mất lòng bàn chân bôi vì quá gấp, một chân bị giẫm vào nước bùn thế là cả người không chịu khống chế mà ngã nhào vào trong nước.

Đột nhiên biến cố phát sinh mọi người không kịp trở tay! Đến một lòng thiếu nữ nhu tình như Tần La Y cũng phải choáng váng.

Chu Hi biết bơi, chàng không nói hai lời liền chạy về phía hồ, tỉnh nhảy vào nước cứu nàng, bất chấp thanh danh gì đó, lúc này mệnh người mới là quan trọng nhất. Chàng vừa xuống nước được một giây thì cánh tay bị người khác kéo lại, đẩy mạnh trở về bờ, tiếp theo được ‘bùm’ một tiếng, có người nhảy cầu.

Người nhảy xuống không nghĩ ngờ ai khác, đúng là Thời Phái, mặc kệ xuất phát từ loại nào tâm lý, chàng cũng không thể để Chu Hi đụng tới thân thể Giang Nhã Phù, cho nên chàng tình nguyện chính mình thử mạo hiểm một lần.

Chu Hi khẩn trương, luống cuống hướng Tần La Y gọi: “Chạy nhanh kêu nha hoàn biết bơi lại đây!”

Tần La Y bị dọa vội vàng phân phó nha hoàn chạy đi gọi người, MỘC LƯU PHI trở lại thấy vậy liền bị dọa khóc suốt mướt, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm trong nước, nếu Thiếu phu nhân có mệnh hệ gì, nàng cũng không sống nổi.

Thời Phái lấy tư thế anh hùng nhảy vào trong nước “Nhã phù, đừng sợ, ta cứu nàng... A có... ta...Ta...”

Chàng quên mất mình trên đất bằng đúng là đại anh hùng, nhưng trong nước chỉ là vịt cạn.

Mặc dù chàng bị sặc nước, vẫn không quên ôm Giang Nhã Phù theo, tận lực giương đầu nàng lên khỏi mặt nước, chống đỡ đợi các nha hoàn, bà tử tới cứu.

Giang Nhã Phù khẩn trương “Thời Phái, chàng làm gì vậy? Đừng khẩn trương như thế, mau buông ta ra! Ta mang chàng lên!”

Advertisement / Quảng cáo

Nhưng mà nguy cơ sống chết trước mắt tràn ngập đại não Thời Phái, chàng căn bản không nghe rõ nàng nói cái gì, chàng chỉ biết, nàng không thể chết như vậy...

Giang Nhã Phù gấp quá không có biện pháp, cứ như vậy bọn họ sẽ xong đời, nàng đập xuống nước vài cái, dùng sức đẩy cánh tay chàng ra đưa lên miệng hung hăng cắn một ngụm, rốt cuộc bị đau chàng cũng buông ra tay kia, mà lúc này chàng đã bị sặc nước ngắt đi rồi.

Cảm ơn trời đất, chàng cuối cùng cũng thả, Giang Nhã Phù nhanh ôm lấy chàng bơi vào bờ...

Bất quá bỗng nhiên rút xuống nước nàng có chút hoảng loạn, nhất thời không ngại đầu lên thôi, ai ngờ khi nàng định bơi lên thì bị chàng kéo xuống, gắt gao ôm lấy, cho tới bây giờ lần đầu tiên thấy chàng khẩn trương đến như vậy.

Sau khi sinh xong nhị nữ tử Viên thạch, ở tuổi nước nóng thôn trang an dưỡng một đoạn thời gian, cũng là lúc này nàng học xong bơi lội. Nên người phu quân này không hề biết rằng nàng biết bơi, hòa li là đúng! Nên phải hòa li!

Trên bờ mấy người chạy nhanh lại phụ nàng một tay, Giang Nhã Phù đặt Thời Phái nằm xuống, liền ẩn trước ngực chàng vài cái, thấy chàng phun ra mấy ngụm nước hồ và bắt đầu tỉnh lại.

Đôi tay bỗng dưng bị chàng cầm chặt, hai mắt chàng mở to, gắt gao trừng nàng “Nàng... Nàng...” Nàng biết bơi?

“Ta cái gì ta? Còn chưa đủ mặt mặt sao? Đề tại chàng, kêu loạn cái gì?” Giang Nhã Phù thấp giọng tức giận trách mắng.

Lúc này nha hoàn, bà tử Vương phủ đều tới, thấy người không có việc gì, sỏi nói thờ dài nhẹ nhõm, bị đánh mấy bản tử sơ với bị bản thật tốt hơn.

Xiêm y sạch sẽ đưa tới, một đại nha hoàn dẫn phu thê hai người đi phòng bên cạnh thay quần áo, may mắn xiêm y bọn họ dính nước đều nhìn không xuyên thấu, hơn nữa được mặc hai tầng, người ngoài nhìn vào cũng không thấy cái gì.

Sau một phen lăn lộn, nơi này tụ tập không ít người, kể cả những người du ngoạn trên núi cũng tò mò xuống xem đã xảy ra chuyện gì, nghe nói vợ chồng Trần Quốc Công thế tử cùng rơi xuống nước, thật đúng là thiên hạ kỳ văn, không có chuyện gì vô duyên vô cớ sao lại rơi xuống nước chứ?

Gương mặt Tần La Y băng hàn, cái gì cũng không nói, kêu bọn hạ nhân chuẩn bị thuyền, đem các khách nhân chưa hiểu sự tình đương muốn nghe ngóng tiến đi! Ngay cả thân ca ca hoi nàng, nàng đều nói không biết.

Sau khi đuổi đi các khách nhân, Ninh Vương phi sẽ không bỏ qua cho nàng, đem nàng cùng nha hoàn bên người hời rõ một lần.

Nàng thực ỳ khuat cùng tức giận, rõ ràng kế hoạch hoàn hảo, như thế nào lại phát sinh nhiều chi tiết như vậy? Vốn định dùng Giang Nhã Phủ giúp mình một tay, ai nghĩ sẽ nháo thành như vậy chứ? Nàng ta thật đúng là, muốn chơi nước cũng không nên ngồi xồm như thế chứ! Nếu không tốt, chỉ sợ Chu công tử sẽ không thích nàng, còn oán nàng nữa, vì tại nàng, mà sư muội hần ta mới phải ngồi xồm nơi đó?

Còn Trần Quốc Công phủ nữa, sẽ ảnh hưởng quan hệ hai nhà thì sao? Nếu là như vậy, chỉ sợ phụ vương sẽ mắng nàng.

“Tiểu thư, Diệp tiểu thư vẫn còn chưa đi, nghe nói trong lòng người phiền muộn, hỏi người có hay không muốn gặp nàng ấy?”

“Vậy gọi nàng lại đây, may mắn ta còn có nàng.”

Diệp Tri Tri là biểu muội con của đi, từ nhỏ các nàng là bạn tốt cùng chơi chung, nàng ấy sẽ không dối gạt nàng.

Thực mau, gương mặt tinh xảo Diệp Tri Tri xuất hiện “Gặp qua biểu tỷ.”

“Biết biết, hôm nay ta vắng vẻ người, người không trách ta đi?”

Diệp Tri Tri cười không hề khúc mắc “Tỷ tỷ đa tâm, ta trách người làm cái gì? Người có tính toán của mình, ta tự nhiên muốn thay Vương phi chiều đãi các nhân gia tiểu thư, đó là việc phải làm.”

Advertisement / Quảng cáo

Tần La Y thấy nàng lại, liền đem sự tình hôm nay phát sinh từ đầu đến cuối nói cho nàng “Người nói xem chuyện này đã xảy ra phải làm sao? Ta thực sự muốn nàng ta hỗ trợ, kết quả thế nhưng lại thành quấy rối.”

Diệp Tri Tri nghe xong nhủ chặt chân mày “Khó trách các người hội tụ bên nhau, mọi chuyện đều là người thiết kế. Giang Nhã Phủ xưa nay ôn trọng, hôm nay rơi xuống nước thực sự chỉ là việc ngoài ý muốn, đối với nàng ta đúng là không tốt. Bất quá kế hoạch này của người thành ra như vậy ta chỉ có thể nói là ngoài ý muốn thôi.”

“Hả? Ý từ là gì?”

“Xem ra trước kia người căm thù Giang Nhã Phủ là đúng, điều này người đã nhìn ra đi? Xác thật Chu Hi để ý nàng ta.” Diệp Tri Tri giải thích nghi hoặc cho nàng.

Tần La Y tưởng tượng, đích xác đúng là vậy, nếu hần không để ý liền không thể dẫn tới, nguyên nhân chính là vì người hần để ý nàng mới thực hiện được kế hoạch này.

“Bọn họ vốn là sư huynh muội, lại nói Giang Nhã Phủ đã thành thân, Thời Phái so với Chu Hi cũng không kém.”

Diệp Tri Tri bắt đầu đi lặc đầu “Ngốc tỷ tỷ, bọn họ thành thân thuận tủy là lệnh của cha mẹ, lời người mai mối, sao có thể so với tình cảm lớn từ nhỏ được? Nếu người muốn làm người trong lòng Chu Hi, trước tiên phải đẩy người trong lòng hần ra đi.”

“A?” Tần La Y nghe có chút ngốc “Nghe người nói thực có chút đạo lý, nhưng ta phải làm thế nào đây?”

“Ta đây cũng không biết, tuổi muội muội còn nhỏ, tâm tư nam nhân ta không hiểu lắm. Chính tỷ tỷ người tự suy nghĩ, chỉ cần nhớ kỹ lời ta nói sẽ ổn, chờ cơ hội thích hợp lại nghĩ cách khác cũng không muộn.”

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Mai Liên Hòa Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Nàng thật dám cần ta?

Vợ chồng Trần Quốc Công thế từ chối xong quần áo được nha hoàn an bài một con thuyền đơn độc rời đảo hồ, Trương Bình vẫn luôn túc trực bên xe ngựa đậu ngoài Vương phủ. Trải qua một chuyến vừa rồi, phu thê hai người thức thời yên lặng lên xe, không tranh cao thấp hơn thua mà cùng hồi phủ.

Quần áo tuy rằng được đổi, nhưng tóc ướt sũng thực không thoải mái, gương mặt Giang Nhã Phủ trước đó được hóa trang tinh xảo đều bị nước hồ tẩy sạch, lúc này chỉ còn hình dáng chật vật mà thôi.

Hai người đều một bụng hỏa khí.

Tay Thời Phái bị nàng cần lúc này ấn ấn đau, đúng là tiểu gia hỏa, nàng thực dám cần chàng đến chảy cả máu!

“Nàng vậy mà biết bơi lội? Học được khi nào thế?”

Giang Nhã Phủ cắn chặt miệng, nếu không phải chàng đột nhiên xuất hiện hô to, nàng sao phải cả kinh rơi vào trong nước? Giờ thì thế nào, còn muốn nàng cảm tạ vì cứu nguy không thành sao?

“Biết bơi thì sao, nếu có tâm đã biết cần gì phải hỏi?”

Thời Phái cắn răng “Đương êm đẹp nàng ngồi xồm nghịch nước làm gì? Liền tỉnh bơi lội sao, không sợ rơi xuống nước lại mất mặt? Nàng phải nói rõ một chút... vậy mà cũng dám?”

Advertisement / Quảng cáo

“Ta như thế nào mà rơi trong nước? Không phải chàng bỗng dưng kêu lớn làm chi? Làm như đang ở chiến trường chỉ huy đánh giặc không bằng, thích rống lúc nào là rống lúc đó?”

Thời Phái nhìn chằm chằm miệng nhỏ nàng phân bua, hận nếu có bộ kim chi trong tay lập tức khâu miệng nàng lại.

“Ta là vì tiểu Đầu nhất, nếu đã có nó, ta không hy vọng xảy ra bất cứ sai lầm nào.”

Lúc này Giang Nhã Phủ không tranh cãi lại, tay đặt trên bụng nhỏ, ôn nhu vuốt ve khá nũng nịu lúc này đã có tiểu đầu nhất.

“Nàng vì sao xuất hiện ở đó?” Thời Phái lại hỏi, vừa rồi tình thế cấp bách không hỏi, hiện tại chàng mới nhớ, vừa rồi Chu Hi cùng Tần La Y đứng nói chuyện, nàng ở ngay bên cạnh họ, không cảm thấy mình là người dư thừa sao?

Giang Nhã Phủ trừng chàng một cái, không nói lại sợ chàng hiểu sai, dù sao nàng ngồi ngay ngắn đoan chính, đầu có làm gì cho chàng đội nón xanh, mà nàng cũng không xuẩn hẹn hò bên ngoài phủ trong thời điểm như vậy.

“Tần La Y ái mộ Chu Hi, giả tên ta gọi Chu Hi đến. Chàng không cần như vậy xem thường ta, chỉ là chuyện ngoài ý muốn, Chu Hi không nợ gì chàng.”

Thời Phái nhìn nàng chằm chú thật lâu, giống như muốn từ gương mặt đẹp này tìm ra điểm khác lạ “Ha ha, nàng nói là chuyện ngoài ý muốn, mà ngoài ý muốn chính là Chu đại ca của nàng, xem ra trước kia ta xác thật không hề hần vào mắt.”

Hừ! Xem ra Giang Nhã Phủ đối hần thật sự rất có ảnh hưởng, vậy tay thì tới, tay xoay thì đi. Chu Hi thông tuệ như vậy không thể không biết được bên trong có trá? Nhưng sự tình liên quan đến Giang Nhã Phủ, hần liền không thể không đi, không sợ tình thế không chế không xong mà vẫn chui vào.

Hần đối nàng, tuyệt không như ngoài miệng nói là không có tình yêu nam nữ!

Giang Nhã Phủ nghe không được lời này “Chàng không cần âm dương quái khí, nói tóm lại chúng ta là sư huynh muội, thật sự gặp mặt chỉ nói đôi ba câu bình thường. Ta cùng với chàng bất đồng, làm nam nhân liền danh chính ngôn thuận ở bên ngọn núi kia không gió cùng Hứa đại tiểu thư, chắc nói không ít lời đi? Cho nên chúng ta ai cũng đừng nói ai, lời đã sớm nói rồi, trong khoảng thời gian này chúng ta duy trì thể diện phu thê là chính.”

Nhìn Thời Phái nét mặt xanh trắng đan xen, Giang Nhã Phủ dòi tầm mắt đi, dừng ở mu bàn tay bị nàng cần qua, ôi, thực là cần đủ tàn nhẫn, có khả năng sẽ lưu lại sẹo rồi.

Trở về phủ, quốc công phu nhân liền cho người gọi bọn họ qua hỏi một chút tình hình yến hội hôm nay.

Tóc lúc này nàng đã chần chỉnh cẩn thận, hai người gom những điều hay tốt kể cho bà nghe, chỉ là Thời Phái cắt giắt tay trái không cẩn thận để bà thấy được.

“Ai nha! Này ai to gan dám cắn con ta như vậy?”

Sắc mặt Giang Nhã Phù đỏ lên, liền phái thừa nhận, lại nghe Thời Phái vội vàng trả lời “Mẫu thân, không có gì, bị tiểu cầu Ninh Vương phủ cắn một ngụm.” Đúng là một con tiểu mẫu cầu hung ác.

Quốc công phu nhân hoảng hốt “Này không thể thế vậy được, chó cắn có khả năng để lại sẹo. Tú Đào, mau đem đường nguyên cao tốt nhất lại đây!”

Tú Đào là nha hoàn nhất đẳng đặc lực bên bà, tay nghề siêu tinh vi, trừ nghề không tòi, lại kính đáo khôn khéo, hầu hạ quốc công phu nhân rất vừa lòng.

Thực mau, Tú Đào cầm đường nguyên cao lại, chỉ thấy nàng một thân váy áo màu hồng đào, vòng eo tinh tế, bộ ngực nhô cao, thêm đôi mắt như sóng dền thật là đẹp mắt.

Giang Nhã Phù bất động thanh sắc nhìn nàng không nói chuyện.

“Thiếu phu nhân, đây là đường nguyên cao do Thái Y Viện mới nghiên cứu ra, được thêm một loại mới, nghe nói hiệu quả cao hơn trước gấp mười lần, bất quá có cái khuyết điểm, chính là đụng đến miệng vết thương sẽ đau đớn gấp bội. Nó tỷ giúp thiếu gia bôi lên, phiền người hỗ trợ giữ thiếu gia lại, nếu không thiếu gia chịu không nổi sẽ vùng tay lộn xộn.”

Thời Phái quả quyết cự tuyệt “Không cần phiền toái như vậy, thuốc mỡ đưa cho ta, tự ta bôi lên.”

“Phái nhi!” Quốc công phu nhân cực kỳ đau lòng “Liền nghe Tú Đào đi.”

Advertisement / Quảng cáo

Thời Phái không dám phản bác, đành vờn tay trái đặt trên bàn trà, lộ ra một đoạn trắng nõn ẩn ẩn nhìn thấy mạch máu.

Giang Nhã Phù cong cong khóe môi, cách bàn trà cầm chặt cổ tay của chàng, đột nhiên da thịt tương tiếp xúc chân mây Thời Phái khẽ run, nhìn thoáng qua thủ đoạn nắm chặt tay kia của nàng.

“Bắt đầu đi.”

“Vâng~” biến đổi bất ngờ Tú Đào chỉ còn biết trả lời vâng.

Đa gà Thời Phái liền nổi lên, ở góc độ mẫu thân không nhìn thấy chàng hung hăng trừng mắt Giang Nhã Phù một cái, ý nàng đừng tham gia náo nhiệt, nhanh bỏ tay ra!

Chàng có ấn tượng Tú Đào này, năm lần bảy lượt tìm cách tiếp cận chàng, sau đó có một lần Giang Nhã Phù về nhà mẹ đẻ, liền muốn bỏ lên giường chàng, bị chàng một chân đá văng ra, rồi lập tức bán ra ngoài.

Nhưng lúc này cùng lúc đó bất đồng, lúc này Tú Đào vẫn chưa làm ra cái gì, lại là người mẫu thân yêu thích, chàng là nhĩ từ duy nhất không thể vô cớ đem người bán đi? Cho nên chàng trông cậy vào Giang Nhã Phù làm cái gì đó.

Lại nghe nàng ôn nhu nói: “Tú Đào bắt đầu đi, ta giữ chàng lại. Người nhớ đem được liệu bôi lên cho tốt.”

“Vâng, Thiếu phu nhân ngài yên tâm, nô tỳ nghiêm túc làm tốt, sẽ có chút đau, thiếu gia ngài nhịn một chút, một lát liền sẽ qua.”

Thời Phái tâm thực khó chịu, tưởng tượng một chút móng tay dũa vào, chẳng khác nào thanh âm khối băng kia, lại tưởng tượng một chút cảm giác như bị ngâm nước tiểu nghẹn đến run người, đó là cảm giác từ Tú Đào mà chàng cảm nhận!

Thuốc mỡ bôi lên thực là đau, nhưng đối Thời Phái không thể nói không chịu được, giống như trải qua một trăm năm trường vậy, Tú Đào rốt cuộc lưu luyện thu hồi tay, còn gĩa bộ ngừng đầu lơ đãng liếc mắt phong tình nhìn Thời Phái một cái.

Giang Nhã Phù biết Thời Phái ghét nhất chính là loại nữ nhân Tú Đào này, một loại dị ứng chán ghét tự nhiên, kiếp trước khi nàng từ nhà mẹ đẻ trở về, hẳn chính miệng nói đã bán Tú Đào đi.

Bởi vậy nàng ghen cười thực vất vả, tạo cho Thời Phái thực nhiều bất mãn. Nàng chắc chắn hai người này hãy còn náo nhiễu điều nữa, xem chàng tiếp tục nguyên ý sống cuộc sống hoàng thượng hay không? Nàng thật sự không thêm đề ý, tùy chàng muốn thu nàng ta thì tùy?

Chàng xoa xoa cánh tay cứng đờ “Mẫu thân, người tin tưởng bôi thuốc mỡ thực mau sẽ không có việc gì, không cần lo lắng hải nhĩ. Nghe nói Tú Đào nữ hồng xuất sắc, trong viện bên kia có mấy nha hoàn nữ hồng tạm được, không bằng cho Tú Đào qua nơi đó, ngày thường hao gĩa các nàng một chút.”

Giang Nhã Phù sững sốt, biểu tình Thời Phái thế này là thế nào.

Quốc công phu nhân cũng thực kinh ngạc, đứa con trai này luôn giữ mình trong sạch, đây là lần đầu tiên muốn nha hoàn từ bà, bà nhìn Giang Nhã Phù hỏi “Nhã phù, người nói đi?”

“Mẫu thân, ý tứ phu quân chính là ý tứ của con, ngài cho Tú Đào cô nương lại đây, con nhất định cho bọn nha hoàn đi theo nàng hào hào học tốt.”

“Vậy được rồi, Tú Đào người thu thập cho tốt, hôm nay liền qua bên kia luôn đi.”

“Vâng! Đa tạ phu nhân, thiếu gia Thiếu phu nhân.” Tú Đào vui mừng khôn xiết, đây chính là cái bánh có nhân trên trời rơi xuống, nàng có thấp hương cầu cũng không được cơ hội tốt như vậy đâu!

Từ khi nàng ta đến, trong viện thiếu gia Thiếu phu nhân nhiều nha hoàn không hợp với Tú Đào, bao gồm cả Mộc Lưu Phi. Mấy cái nha hoàn nhất trí mỗi ngày ban khuôn mặt nhỏ nhắm vào Tú Đào, trừ bỏ lên nói vài điều không tốt cũng Giang Nhã Phù, các nàng cũng không làm được điều gì khác.

Ngày cả Tôn mụ mụ cảm thấy có gì đó không ổn, các nàng lo lắng Thiếu phu nhân tuổi nhỏ, nhìn thì trầm ổn, kỳ thật tâm cơ quá ít, mà Tú Đào kia thì tâm tư toàn viết ở trên mặt, mỗi ngày có cơ hội liền hướng thiếu gia bên đi.

Thiếu gia cũng thực quái, lúc xưa trừ bỏ Trương Bình có thể vào được thư phòng còn người khác thì không thể, nhưng Tú Đào phá lệ đã đi vào được hai lần rồi. Đại môn đóng lại, ai biết bên trong cả trai lẫn gái rốt cuộc đang làm những chuyện gì?

Thiếu phu nhân lại không vội, một chút ý tứ muốn bắt chết Tú Đào đều không có, thiếu gia như cũ ba ngày hỏi phòng một lần, ngẫu nhiên vượt qua ba ngày, nàng cũng không chủ động thỉnh trở về, chưa từng gặp qua phu thê như vậy! Hơn nữa hai người cùng phòng, các nàng sáng sớm vào thu thập, giường đệm luôn sạch sẽ, nửa đêm dấu vết hoan ái đều không có, thật là gấp chết người!

Advertisement / Quảng cáo

Xuân Nguyệt cùng Xuân Hạnh chụm đầu làm bèm, đơn giản chính là nói Tú Đào nói bậy, thế nào Thiếu phu nhân lại sốt ruột.

Cả hai lặng lẽ thì thầm đến quên trời đất, đột nhiên trên trán bị gõ hai cái, hai tiểu nha đầu không vui che cái trán lại, nhìn thấy người tới lập tức như cười hoa nò “Hắc hắc, Mộc Lưu Phi tỷ.”

“Các người không lo làm việc tốt, trước công chúng bàn chuyện chủ tử không sợ nhân gia nghe thấy sao?”

Xuân Nguyệt tỉnh tỉnh thẳng thắn, bĩu môi phản bác “Hử, nói nàng ta thì làm sao? Ý là người của phu nhân liền khoát lên mình chiếc da lông hổ, ở trong viện chúng ta bày ra dáng nửa chủ tử. Ta thấy nàng ta hôm nay ra vào phòng bếp vài lần, là chờ xem thôn trang đưa mấy con bò câu mới tới đi.”

Mộc Lưu Phi tức giận mắng nàng “Nha đầu nhanh miệng, không cho người nói ngược lại nói hằng say nhĩ.”

Xuân Hạnh nói giúp Xuân Nguyệt “Ta xem thực đúng mà, nghe nàng nói qua, phu nhân muốn nàng ta nấu đồ bổ gì đó cho thiếu gia, nhìn đi, nói không chừng đêm nay thiếu gia có thể uống canh bò câu do Tú Đào tỷ ty nấu.”

Tác giả có lời muốn nói: Nam chủ lẩn quẩn trong lòng chủ động tìm đường chết, nữ chủ có một trăm biện pháp làm hấn khó chịu ha ha ha

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mai Liền Hòa Ly* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Muốn làm gì? Chàng muốn đánh ta?

“Càng nói càng quá phận! Ta kêu Tôn mụ mụ khẩu tiền tiêu vật của các người bấy giờ!” Mộc Lư Phi giả vờ tức giận.

Hai tiểu nha hoàn biết nàng nghe lọt tai liền cười hi hi chạy nhanh đi làm việc của bản thân.

Mộc Lư Phi vào nhà đem lời vừa nghe được thuật lại cho Giang Nhã Phủ “Thiếu phu nhân, người không thể cứ để như vậy được, chờ xảy ra chuyện sẽ chậm mất, nàng ta muốn vượt mặt người đấy.”

Giang Nhã Phủ mấy ngày nay nghe nhân thoại vẫn nhin không phát tác, nghe Mộc Lư Phi nói xong nàng chỉ nói tạm thời đừng nóng nảy, xem thử nàng ta có bản lĩnh đem canh đưa vào miệng Thôi Phái rồi hẵng nói.

Đêm đó, quả nhiên mùi hương canh bỏ câu tóa ngát trong phòng bếp, Tú Đào cố gắng nấu bát canh này, làm cho người ăn một ngum canh này có thể nghĩ đến tình yêu của nàng.

Canh rót cuộc hằm xong, nàng bưng canh đến thư phòng nói vài câu gì đó với người trực cửa, thực mau Trương Bình mở cửa cho nàng vào bên trong...

Bên này, Giang Nhã Phủ đang uống chè thì dừng lại “Thật sự nàng ta tiến vào thư phòng?”

Advertisement / Quảng cáo

Mộc Lư Phi gật đầu “Nô tỳ tận mắt nhìn thấy, nàng ta bưng canh đi vào một hồi lâu, Thiếu phu nhân, chờ nàng ta ra có muốn nô tỳ gọi tới?”

Giang Nhã Phủ buông thìa, tay nhỏ vung lên “Không cần! Người đi giúp ta làm một chuyện này...”

Nghe rõ phản phó, trên mặt Mộc Lư Phi thực vi diệu “Thiếu phu nhân, này... Người thật muốn làm như vậy sao?”

Thôi Phái cố nén khó chịu, nghe xong Tú Đào vì chàng nói những lời hay, chàng tin chắc nếu không có Trương Bình ở đây, nàng ta nhất định nghĩ cách thân cận chàng.

“Canh lư lại, ta sẽ uống, người đi ra trước đi.”

Tú Đào không cam lòng, trừng mắt liếc cái đầu gối Trương Bình một cái “Kia thiếu gia ngài đừng quên uống canh, để lạnh hương vị sẽ không ngon nữa, Tú Đào cáo lui.”

Nàng vừa ly khai thư phòng, Thôi Phái tức khắc thờ dài nhẹ nhõm, ngã người ra sau ghế, chàng không biết giờ này có nên đến chỗ Giang Nhã Phủ nghỉ ngơi không, thực là không được tự nhiên, chàng cảm thấy vậy dù chẳng có làm sai điều gì.

“Trương Bình, người đem canh uống đi, nếu không muốn uống thì đem đi đổ.”

“Tiểu nhân một lát liền đem đổ.” Trương Bình sờ sờ cái mũi, canh Tú Đào cô nương nấu hần cũng không dám uống, vạn nhất có hạ được thì sao?

Thời Phái có thói quen, mỗi ngày đều phải dậy sớm luyện công phu một canh giờ, sau đó mới ăn sáng, hôm nay chàng lại viện ăn cơm, vào trong viện lỗ tai bỗng nhiên giật giật.

Sao có tiếng nam nhân xa lạ trong viện nhỉ? Thanh âm phát ra từ nhà ăn, giống như không chỉ có một người!

“Về sau các người nghe theo Mộc Lư Phi cô nương chỉ bảo, chỉ cần làm việc tốt không có suy nghĩ nào khác, ta sẽ không bạc đãi hai người, các người...” Giang Nhã Phủ đương nói thì thấy Thôi Phái trung bộ mặt đen sì đi đến liền thức thối nước xuống lời nói lại, nếu không sợ bữa sáng không thể tiếp tục dùng.

Hai anh tuấn thiếu niên theo bọn nha hoàn hướng Thôi Phái hành lễ “Thỉnh an thiếu gia.”

Từ khi Thôi Phái vào cửa, hai thiếu niên cảm giác không khí như bị đóng băng, sau đó mới bị tê dại, mí mắt rù xuồng, không dám nhìn sợ rước khí lạnh vào người.

Giang Nhã Phủ nuốt xong ngum bánh bao nhỏ “Các người đi xuống trước đi.”

Như được đại xá, hai thanh niên theo Mộc Lư Phi vòng ra sau đi ra ngoài, hận lúc này không có thêm nhiều chân để chạy cho lẹ.

“Bọn họ là ai?”

Giang Nhã Phủ khép mớ cái miệng nhỏ, nuốt tiếp cái bánh bao nhỏ vào bụng, thêm một ngum cháo mới bằng quơ nhẹ nhàng trả lời “Là hai gã sai vật mới mua, ta muốn thường xuyên ra ngoài xã giao, thỉnh thoảng cũng muốn đi xem mấy cái sản nghiệp trong phủ, bên người chỉ có nha hoàn thực không an toàn, phải có thêm hai gã sai vật bên người mới an tâm.”

“Bọn họ từ đâu tới thì cho về lại chỗ đó, gã sai vật ta tự tìm cho nàng.”

Giang Nhã Phủ khó hiểu hỏi chàng “Vì sao?”

Advertisement / Quảng cáo

“Chính là không được! Không vì cái gì cả.” Hai gã sai vật kia giả mức thanh tuấn chàng không yên tâm, lời giải thích này sao chàng dám nói ra chứ?

Giang Nhã Phủ đẩy chiếc đĩa sang một bên “Thực là chưa gì đã xem thường rồi, chàng có tìm được người tốt hơn sao? Đừng nhìn bọn họ mình khảnh, thân thù thực không tồi, đã vậy còn biết chút chữ, tương lai có thể bồi dưỡng nhân tài đặc lực bên mình, phải họ đến cửa hàng làm quân sự cũng không tồi đâu. Bọn họ là một đội họ huynh đệ, nếu trong nhà không phải gặp sự cố lớn cần một khoản tiền thì ta không dễ mua được họ.”

“Giang Nhã Phủ!”

“Làm gì! Chàng muốn đánh ta?”

Ai nói muốn đánh nàng? Thôi Phái cắn răng.

Hai người mọt to trừng mắt nhỏ, dường như có cả ánh lửa điện xẹt qua, Xuân Hạnh đứng im một bên chẳng khác nào ve sầu mùa đông.

Thôi Phái bại trận trong tay nàng, chàng minh bạch, là nàng quyết tâm muốn cùng chàng đối nghịch. Chàng không thể không hoài nghi, cái người vợ ôn nhu kiếp trước kia rốt cuộc đã đi đâu rồi? Có thể hay không trong khối thân thể này linh hồn bên trong không phải nàng nữa?

“Nàng rốt cuộc là ai? Giang Nhã Phủ bị nàng đuổi đi đâu rồi?”

Giang Nhã Phủ mở mắt to, kinh thường trừng chàng một cái, cố áp chế ý cười “Ngu ngốc.”

Thôi Phái không nghĩ chính mình lại nói ra suy nghĩ trong lòng, nhất thời quần bách mặt đỏ lên, đành lấy nha hoàn ra chịu trận “Xuân Hạnh! Người ăn không ngồi rồi sao? Thiếu gia ở chỗ này ngồi đã nửa ngày, còn không biết cảm chén đĩa lên?”

Xuân Hạnh không nghĩ tới mình đứng cũng có tội, thiếu chút nữa nước mắt ủy khuất rơi xuồng, quay người lấy thêm một bộ đồ ăn đặt trước mặt Thôi Phái.

Giang Nhã Phủ vỗ vỗ tay nhỏ Xuân Hạnh an ủi “Ngoan, đi xuống đi, không cần chấp nhặt chàng.” Xuân Hạnh trong lòng nóng lên, càng muốn khóc, che miệng chạy ra ngoài.

Phòng ăn chỉ còn hai người, Giang Nhã Phủ nhìn da mặt đầy đối diện không muốn cho nàng ăn xong bữa sáng, chằm chọc nói “Đại tướng quân thực là uy phong, nha hoàn của ta thực không bằng nha hoàn của chàng, còn biết nhìn ra hằm canh bỏ bỏ câu đó.”

Thôi Phái ngừng đĩa, kinh ngạc nhìn nàng, muốn từ gương mặt nàng nhìn ra chút manh mối, đây là ghen tị? Chính là ghen tị?

Trong lòng chàng có chút vui vẻ, liền nghe nàng nói tiếp “Chúng ta tuy rằng chưa hòa li, nhưng thể diện đối phương vẫn rất cần. Ta không thích Tú Đào, trong mắt nàng không xem ta là Thiếu phu nhân, nàng ở trong phủ một ngày,

hai gã sai vật kia liền đi theo ta một ngày, ta đi chỗ nào bọn họ phải ở chỗ đó.”

Tức khắc gương mặt Thời Phái biến thành màu đen, thề điện! Lại là thề điện! Con mẹ nó cái thề điện!

Cơm rót cuộc ăn không vô nữa “Được, nếu phu nhân đã nói rõ ràng như vậy, ta tự nhiên thấy có gì không tốt, ta liền đem Tú Đào đuổi khỏi phủ, nàng nhớ rõ lời đã nói, về sau cũng phải lưu cho ta vài phần mặt mũi!”

Chịu đựng xúc động bùng nổ, Thời Phái giận dữ rời đi.

Giang Nhã Phủ ăn cơm sáng chưa tiêu hóa xong, liền nghe bên ngoài tiếng khóc Tú Đào truyền đến, không biết Thời Phái giải thích với quốc công phu nhân bên kia thế nào, dù sao bây giờ không phải nhìn thấy gương mặt nàng ta thực tốt, mặt khác xem như đồn phẫn tính những tiểu nha hoàn có tâm tư bất chính như vậy.

Xử lý xong việc này, Thời Phái đi tìm quốc công gia, kiếp trước ngồi trên lưng ngựa chinh chiến nhiều năm, hiểu biết chuyện trước mắt không thua gì phụ thân chàng, hơn nữa chàng còn biết trước một số việc mà phụ thân chàng không biết.

Advertisement / Quảng cáo

Hiện tại Thời Phái chỉ mang một chức quan nhỏ ở trong quân, chàng còn quá trẻ tuổi, bao gồm phụ thân và thánh thượng chưa thể tin nhiệm chàng, cho nên chàng cần suy nghĩ kỹ từ từ đem vài ý tưởng nói với phụ thân. Hơn nữa lúc này chàng cần chuẩn bị tốt phòng bị đánh lén, không thể một lòng tin tưởng ngu trung như trước nữa.

Trong khoảng thời gian này quốc công gia đối với chàng thực vừa lòng, phụ tử hai người trò chuyện rất vui, người tung kẻ hứng, cùng ra đối sách. Hôm nay cũng không ngoại lệ, tâm tình Thời Phái không tồi, chàng rót cuộc xây dựng thành công nắm mong nghĩ ngờ giúp phụ thân, không thể tiếp tục ngu trung mà không đề phòng.

Bước chân thong dong trở về viện mình, thiếu chút nữa chàng đụng phải người khác, giương mắt nhìn lên, a nha! Như thế nào hai gã sai vật kia vẫn ở đây?

Giang Nhã Phủ lúc này đang ở ngủ trưa, bỗng nghe tiếng đẩy cửa mạnh mẽ vào, không cần mở mắt liền biết là ai “Làm sao vậy?”

“Nàng không phải nói ta đuổi Tú Đào, thì cũng đem hai cái gã sai vật kia đuổi đi sao?”

Giang Nhã Phủ dựa tay che miệng ngáp một cái “Ta khi nào nói qua? Ta chỉ là nói Tú Đào ở một ngày, bọn họ liền ở một ngày, cũng chưa nói Tú Đào không ở một ngày, bọn họ liền không ở một ngày nha ~”

“Nàng!” Thời Phái bị nàng làm sinh khí đến nghẹn lời, đầu lưỡi đúng thực lợi hại, cái nữ nhân này, đánh không được mà mắng cũng không xong, quá xảo trá, trước kia mắt chàng bị mù mới không phát hiện được con người thực của nàng, còn xem nàng có ‘ưu điểm’ nữa chứ?

Giang Nhã Phủ tìm tìn nhìn chàng cười, thực hiếm thấy bộ dáng ủy khuất giận dữ này của chàng, nhớ tiểu đầu nhất trước kia bị chàng trêu đùa mà không thể phản kháng lại. Nghĩ đến hải tử, nàng chua xót muốn khóc, nàng hoài thai mười tháng mười nặng bọn họ lớn lên, thật sự khó mà không nghĩ về bọn nó.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mai Liền Hòa Ly* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 11: Hóa thành một sợi khói nhẹ

Giang Nhã Phủ biết không thể chơi quá phân “Được rồi, không phải ta không muốn, nhưng chưa biết phải an bài huyênh đệ họ làm gì thôi, xác thật họ là người tài. Chàng am hiểu dùng người, không bằng đem bọn họ đi, an bài công việc hữu dụng cho họ.”

Thực thần kỳ, nghe xong câu này tâm tình Thời Phái nhẹ nhàn hẳn ra, giận dữ lúc này như được rút hết không còn khó chịu hay bức bối nữa.

“Cũng được, ta liền đem bọn họ đi, nếu nàng đã xem trọng bọn họ, ta sẽ thử một chút!” nói xong câu này, cảm thấy đối thoại quá mức lạnh lùng, ma xui quỷ khiến thế nào Thời Phái nói thêm một câu nữa “Cái kia, còn phải cẩn thận ba tháng, nàng hào hào tinh dương, đừng bộc phát tính tình tiểu hải tử.”

Giang Nhã Phủ nhăn mũi, hai người bọn họ ai rồi cuộc mới là người ầu trĩ chứ?

Chẳng lẽ chàng không thấy sao? Mà thôi, tạm thời lúc này cũng nói được một câu hay ho.

“Rốt cuộc nàng cũng đã 40 tuổi rồi đó.”

Thời Phái nói xong liền xoay người đi nhanh ra ngoài, đến xem y cũng chưa thay.

Giang gia bên kia phải người truyền tin lại, đại tẩu Lưu Nguyệt Thiên lần trước không tham dự hội yến Hoa Sen là bởi vì có thai, Giang Nhã Phủ ngầm buồn bực, như thế nào nàng lại quên điều này chứ? Chết nữ so với tiểu đầu nhất sinh trước một tháng thôi.

Advertisement / Quảng cáo

Nàng chuẩn bị hạ lễ tì mi, chọn được liệu trong kho đều là thứ tốt nhất cùng một số vải dệt mềm, rồi gọi Tồn mục mụ đưa về Giang phủ một chuyến, hơn nữa nàng muốn chọn vài tập thư thú vị từ Giang gia về, nhờ đại ca hoặc Chu Hi chọn giúp nàng.

Tồn mục mụ trở về nói đại tẩu cùng đưa bé mạnh khỏe, người trong nhà ai cũng rất vui. Thư là Chu Hi chọn giúp nàng, đều là những thứ nàng chưa đọc qua, trong đó bao gồm cổ kim chuyện lạ, các du ký từ nước khác.

Giang gia có không ít tàng thư, đáng tiếc những truyện hay trước khi xuất giá nàng đều xem qua, đây hiển nhiên đều là những quyển mới cả.

Mấy ngày nay thân mình nàng có chút lười, hầu hết những chuyện đơn giản Giang Nhã Phủ đều giao cho Tồn mục mụ xử lý, còn nàng ở trong phòng đọc sách. Trừ bỏ mỗi buổi sáng đi vấn an quốc công phu nhân, còn lại muốn thấy mặt nàng thực khó khăn.

Liên tiếp nhiều ngày đắm chìm trong tập du ký, đặc biệt là bốn chuyện lạ kia, nàng xem đến mê mẩn, thậm chí quên mất mình còn có một phụ quân.

Thời Phái mấy ngày không thấy bóng nàng, đến hạn ba ngày trở về phòng ngủ chính, chàng cố ý ngồi ngốc ở thư phòng đến khuya, muốn xem một chút phản ứng của Giang Nhã Phủ.

Kết quả, nàng chẳng có chút tự giác phản ứng nào...

Chàng thực tức giận quyết định vắng vẻ nàng vài ngày, ba ngày tiếp theo đối phương vẫn không có chút phản ứng gì!

Rốt cuộc chàng không thể ngồi yên được nữa.

Thời điểm chàng đẩy cửa đi vào, Giang Nhã Phủ chỉ mặc một chiếc áo đơn nằm trên giường, một tay chống đỡ cằm một tay lật sách, hai chân nhỏ thả lỏng đang đưa, không biết xem gì vui vẻ mà cười ha ha ha.

Đang cười vui vẻ thì thấy Thời Phái tiến vào nàng liền ngưng cười, bắt đầu làm bộ làm tịch, đứng dậy đem cất cuốn sách xuống cuối giường “Chàng thế nào đã trở lại rồi?”

Thời Phái thực muốn giận sôi máu, hỏi chàng như thế nào trở về? Chẳng lẽ chàng không nên trở về sao? Đây là nhà chàng, là phòng ngủ chính! Sáu ngày, chàng ôm gối cô đơn sáu ngày, nàng vậy mà còn nói thời gian quá ngắn?

“Không thể về ngủ, nàng có ý kiến gì?” Nói xong chàng đi vào, ngồi xuống mép giường cời giày ra, tiếp đến cởi áo khoác quăng xuống đất, rồi xoay người lăn vào bên trong giường.

Giang Nhã Phủ biết mình lỡ lời, đọc sách quên luôn thời gian, không đề ý chàng ngủ ở đâu, Tú Đào đi rồi, tạm thời không có người dám đối với chàng vượt thân phận.

“À, không còn sớm, ngủ thôi.”

Nàng theo thường lệ gối đầu dưới đuôi giường, mỗi lần quay đầu ngủ thực sự không tốt, hơn nữa quyển sách kia đang đọc dang dở, nên một chút buồn ngủ cũng không có.

Nàng ngưng thần chờ đợi, rốt cuộc chờ Thời Phái hồ hập đều đều, hẳn là ngủ say. Nàng lặng lẽ nhích thân thể, ‘cách’ một tiếng, quyển sách kia tiếp tục nằm trong tay nàng. Vì buổi tối tiện đi tiểu đêm, chính phòng luôn để lại một chiếc đèn nhỏ, tuy rằng không được sáng nhưng có thể đọc sách được.

Truyện kể kia chưa xem xong kết cục, hai mắt nàng tỏa sáng bùng bùng, vừa mới mở sách ra bỗng trong không gian yên tĩnh Thời Phái cất tiếng nói “Lại đây ngủ đi!”

Dạ? Giang Nhã Phủ nhỏ giọng kinh hãi, quay đầu lại nhìn chằm chằm cái ót của chàng “Ta thích ngủ như vậy.”

“Nói lại lần nữa, lại đây ngủ nhanh! Ta không nghe thấy mùi chân của nàng.”

Giang Nhã Phủ lập tức ngơ ngẩn “Chàng nói cái gì? Mùi, mùi chân? Ta còn không chê chân chàng xú nha? Chàng vậy mà dám nói chân ta có mùi? Ta rửa chân sạch mới lên giường mà?”

Advertisement / Quảng cáo

Nhưng mà người nào đó lại tiếp tục nói “Không tin nàng đem người thử, nhanh lại đây! Gia bữa giờ đều bị chân nàng xông muốn hôn mê luôn rồi.”

Giọng nói có chút chán ghét lại nói ra có vẻ rất chân thật, làm nội tâm Giang Nhã Phủ tức khắc có chút nghi, chẳng lẽ chân nàng... Thật sự có mùi? Chỉ là của mình nên không thể ngủ ra? Trời đã tối, mặt nàng dần dần nóng lên. Nàng là một tiểu thư khuê các lại bảo nàng tự người chân của mình, hình ảnh đó...

“Ta mặc kệ, có mùi thì có mùi, huân chết chàng mới tốt! Giờ ta còn muốn đọc sách đây.”

Nàng vừa dứt lời, Thời Phái tức khắc đứng dậy, không cùng nàng nói nhiều, thân thủ thoăn thoắt đem Giang Nhã Phủ đang ngồi đó trở lại giường, thuận tiện đem cả gối đầu cùng sách nàng đọc dở lại

“Xem đi, nằm như vậy xem.”

“Thời Phái, chàng phát điên cái gì đó?”

Trên mặt Giang Nhã Phủ chẳng khác nào cái bánh nướng, hai mắt phun hỏa trùng cái người cùng giường kia, thật không thể nói lý với kẻ điên. Trong lúc nàng đương nóng như lửa đốt, Thời Phái thân nhiên nằm xuống gối đầu chỗ mình, đôi mắt nhẹ nhàng khép lại, ai, cả người thực thoải mái.

Giang Nhã Phủ tự nhủ tối nay không cần cùng kẻ điên chấp nhặt, nàng ngủ chỗ nàng, không cần để ý chàng, cũng không sợ gây ồn phá giấc ngủ chàng, tiếp tục ghé trên giường đọc sách, còn cố ý lật sách vang lớn nữa.

Trong chốc lát, nàng lần nữa đắm chìm trong sách...

Khóc miệng Thời Phái giường cao, thực vừa lòng. Nàng không cố ý làm ra động tĩnh cả không gian lần nữa khôi phục yên tĩnh, loại yên lặng này, làm người nào đó không ngủ được tự đóng cửa thị giác cùng thính giác, còn lại khứu giác đặc biệt nhạy bén giữa đêm khuya.

Nữ nhân gần trong gang tấc dường như tản ra một mùi hương quen thuộc, nhưng là có chút khác trước, có thể nước tắm gội nàng pha thêm được liệu khác nên có chút không giống.

Trong đầu chàng bỗng nhớ ngày mình mới trùng sinh trở về, đập vào mắt là làn da trắng nõn nõ nang của nàng, khoát trên mình một kiện tơ lụa mềm mại, mỗi khi nàng xúc động, hoặc thời điểm cùng chàng tranh chấp, cả người nàng phảng phất thực đáng yêu...

Thời Phái bắt đầu không khống chế được thân thể, cảm giác hạ thân nóng lên, chàng trộm nuốt nước miếng, âm thầm khinh bỉ chính mình, cường bách chính mình niệm thư ‘bị chu tặc ý dài, thường thấy tắc không nghĩ ngờ. Âm ở dương trong vòng, không ở dương chi đối. Thái dương, thái âm...’

Giang Nhã Phủ xem thực hăng say, chuyện xưa sắp kết thúc, yêu hồ thường trợ giúp người thay trời hành đạo bị quan viên bắt được, trước công chúng chuẩn bị chịu hỏa thiêu. Rất nhiều người chịu ân huệ từ Hồ yêu, lúc này lại không một người dám vì nàng cầu tình.

Thậm chí còn nghe họ thầm thì to nhỏ, nói nàng là yêu quái, chết thực là đúng. Hồ yêu thương tâm nước mắt chảy xuống, lửa bốc cháy hừng hực, trong ngọn lửa rực cháy biến thành một sợi khói nhẹ bay đi...

Là khói nhẹ...

Rõ ràng là hồ yêu chịu hỏa hình, vì sao nàng cảm thấy chính mình cũng phát nóng? Hồi thần, đột nhiên thấy áp sát bên mình gương mặt to lớn mềm mại trái tim nàng bay khỏi lồng ngực.

“Chàng không phải đã ngủ sao?” Nàng duỗi tay đẩy chàng xích ra, tay nhỏ bị Thời Phái bắt được, không dấu vết vuốt ve hai cái môi thả ra.

“À, đợi đọc xong câu chuyện này.”

Giang Nhã Phủ cắn môi dưới, không quân chàng nữa, ánh mắt tiếp tục nhìn vào sách xem diễn biến vận mệnh yêu hồ sẽ thế nào.

Trong lửa lớn Hồ yêu hóa thành một sợi khói nhẹ, hoàn toàn biến mất, nàng không độ kiếp thành tiên, cũng không chuyển thế làm người. Mọi người nhìn trời thực mau khôi phục bình tĩnh, ác giả ác báo, người tốt tất tốt, bẻ ai nung nấu, thế đạo ngàn năm vẫn vậy.

Advertisement / Quảng cáo

Giang Nhã Phủ đọc xong chuyện xưa nhắm mắt, tội cho hồ yêu, hận nhân tâm bạc, bất tri bất giác hốc mắt liền đỏ, nước mắt chảy cũng không biết.

Bỗng nhiên trên mặt bàn tay to ôn nhu lau khô nước mắt giúp nàng, quay đầu nhìn lại thấy Thời Phái bình tĩnh nhìn mình, ánh mắt thực ấm áp, không phải ánh mắt khinh khi đáng ghét kia, cứ như vậy nghiêm trang nhìn nàng, làm tim nàng đập bịch bịch.

Gương mặt kia chậm rãi tới gần, tới gần... lý trí Giang Nhã Phủ muốn tránh, nhưng thân thể lại bất động không nhúc nhích.

Thời Phái thấy nàng không trốn, đáy lòng nở hoa, nháy mắt muốn làm tốt chuyện tình một đêm này.

Môi đỏ trước mắt, chỉ cần gần chút nữa là chàng có thể ăn trong miệng rồi...

Nhưng chuyện ngoài ý muốn đột nhiên xuất hiện không kịp phòng bị ai, hai gương mặt khoản cách cận kề thì dạ đây Giang Nhã Phủ cuộn trào cảm giác chưa muốn nôn mửa.

Cả người thực khó chịu nàng đẩy chàng sang một bên, đi chân trần xuống đất tiến lại ống nhỏ nôn khan không ngừng.

Tác giả có lời muốn nói: Nam chủ hảo đáng thương ha ha ha

Bản đang đọc truyện *Ngày Mai Liền Hòa Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Nàng có nghĩ sẽ ăn?

Nếu Giang Nhã Phủ là nam nhân có hành động bất nhã như vậy trước mặt Thời Phái sớm đã chết dưới tay chàng.

“Giang Nhã Phủ! Nàng có ý phải không?”

Giang Nhã Phủ phun xong mấy ngụm nước, cường chế khó chịu trong bụng “Ta có ý? Chàng lại muốn làm gì? Đừng quên chúng ta đang muốn hòa ly nha. Ta nói cho chàng biết, bây giờ là thời điểm thai nghén tiểu đầu nhất, chàng ngàn lần chớ chọc đến ta, ta không còn là cái hủ nút trước kia đâu nhà.”

Trời! Nàng ghê tởm chàng mà còn dám cãi lý, ồn ào với chàng nữa chứ?

“Như thế nào sớm muộn không thai nghén, lại cố tình vào lúc này chứ hả? Nàng đừng cho là ta đã quên, đời trước hoài thai nó nàng không hề bị nghén. Gia xem ra là nàng cố ý đây. Được, một khi đã như vậy, mặt gia không đủ dày tiếp tục bởi nàng, ta về phòng dành cho khách, nàng thích ngủ thế nào thì cứ tiếp tục ngủ đi!”

Chàng không tin lời Giang Nhã Phù nói, nếu ở kiếp trước, nàng nói chàng liền tin. Hiện tại tính tình nàng không giống trước đây, nàng chính là Trương hoạ bì, hồ yêu hóa khói nhẹ? Đúng vậy! Nàng chính là hồ yêu đấy!

Thời Phái lê gậy, cảm lấy áo ngoài chưa mặc đàng hoàng đi nhanh ra ngoài, chàng muốn ở một mình tiêu bớt nóng giận trong lòng.

Cả hai âm thầm Tôn mục mục thức giấc, chạy lại nhìn xem chuyện gì xảy ra, dạ dày Giang Nhã Phù còn khó chịu nên an ủi bà cho qua chuyện “Không có việc gì, chàng còn một bài viết quan trọng chưa làm xong phải trở về thư phòng viết tiếp, bảo ta đi ngủ trước thôi.

Tôn mục mục hỏi lại vài câu, thấy nàng không chịu nói cũng không tiếp tục ép nàng, đem sự lo lắng lấp lửng trở về phòng ngủ bên cạnh.

Advertisement / Quảng cáo

Cũng không thể trách Thời Phái không tin, Giang Nhã Phù cảm thấy bản thân thế này cũng buồn bực không kém, kiếp trước hoài thai từ nàng thật may mắn chưa từng chịu nửa điểm giày vò thời thai nghén, trừ bỏ lúc sinh con nguy hiểm ra còn lại ngoài ngủ nhiều thì ăn uống rất thoải mái, không kén cạnh món gì.

Nàng không sao đoán được kiếp trước cùng kiếp này lại bất đồng như vậy, thai nghén xuất hiện ảo ạt như muốn vỡ òa, áp xuống cũng không được.

Cơm sáng bùng lên nàng còn chưa ăn, nghe mùi liên đầu nấu nkh “Đem đi, thay cháo trắng tới cho ta!”

Thấy nàng thế dọa bọn nha hoàn một phen, nhanh đem bữa sáng tỉnh xáo dọn đi, rồi hoà tấu báo cáo cho Tôn mục mục biết.

Kết quả cháo trắng được bùng lên, nàng vẫn không thể nuốt vào bụng. Tôn mục mục thấy bộ dạng nkh của nàng, biết có hi rồi “Tâm phần là có hi! Ông trời thật có mắt!” Kỳ thật bà chủ ý tháng này nguyệt sự của nàng chưa tới, nhưng bản thân nàng nguyệt sự thường không đều, có khi hai tháng mới có, lỡ nói sai để nàng mừng hụi thì không tốt nên chưa nói ra.

Rốt cuộc lần này ồn rồi! Sáng sớm thiếu gia đã cửa, Tôn mục mục phái người chạy nhanh thông tri phu nhân còn ở phủ.

Không bao lâu, phu nhân tự mình dẫn theo đại phu lại, Giang Nhã Phù muốn hành lễ, bị bà ngăn lại “Con ngoan, không cần đa lễ, mau ngồi xuống để đại phu xem thế nào.”

Lão đại phu dễ dàng xem ra hi mạch, phu nhân quả đối với mừng, tặng thêm một bao tiền mừng còn khách khí cho người tiễn đại phu ra cửa. Chuyện thai nghén này đại phu không có biện pháp can thiệp đặc biệt nào, đều tự bản thân người mẹ khắc phục thôi, lão kê cho mấy đơn thuốc dưỡng thai phụ trợ để nàng đỡ mệt mỏi.

Lúc này tại bán doanh kinh thành Thời Phái bồi phụ thân luyện tân binh, ngay thời điểm luyện khí thể ngất trời thì người truyền tin từ quốc công phu nhân đến, nghe xong quốc công gia chưa thể tin lỗ tai mình nghe được, thực không biết có nghe nhầm không, khi gia rốt cuộc có hậu rồi!!!

Ông ngựa mặt lên trời cười to ba tiếng, khiến nhóm tân binh chân kinh run theo “Giải tán! Trong nhà lão phu có hi, ta phải về nhà xem!”

Lão nhân gia đương mừng muốn diễn thì nhai lại thì thấy vẻ mặt con trai điềm đạm không có gì vui mừng, ông liền đập một quyền lên vai Thời Phái “Tiểu tử ngốc, người sắp làm cha rồi! Còn không mau về xem tức phụ thế nào đi.”

Thời Phái bất đắc dĩ theo cha trở về. Chàng sắp làm cha, chàng sống qua một đời rồi làm sao mà không biết chứ? Chàng còn biết, bản tính tiểu tử thói kia lớn lên sẽ giống ai nữa cơ đấy.

Xác định có tiểu đầu nhất, chàng thực cao hứng, nhưng một trăng bóng ma tối qua khiến chàng không vui nổi. Chàng chắc chắn Giang Nhã Phù có ý chơi mình, ác liệt hơn nữa là câu hòa ly luôn treo cửa miệng, nàng thực hy vọng hóa li với chàng sao?

Trần Quốc Công phủ bởi tin tức tốt này vui mừng rộn rã, chỉ có phu thê hai người không thể nào vui mừng, đặc biệt là Giang Nhã Phù, nkh đến mặt xanh mặt vàng, người thấy gì cũng muốn nkh, mới có ăn một chút lại phun ra hết.

Vi thế quốc công phu nhân tiêu phí không biết bao công phu đặt mua thức ăn cho nàng, hiện tại toàn bộ Quốc công phủ nhiệm vụ ưu tiên chính là bụng Thiếu phu nhân, vợ chồng quốc công thiếu chút nữa gọi người dọn cá cửa hàng mứt hoa quả tới luôn ở phủ. Có mơ chưa linh tinh khai vị, hơn nữa bằng tình yêu bao la của người mẹ chống đỡ, nửa tháng sau rốt cuộc Giang Nhã Phù có thể ăn được một ít đồ vật, nhưng chung quy đối với việc ăn uống thực sự làm nàng không thoải mái.

Từ khi biết nàng có thai, Thời Phái quang minh chính đại không về phòng ngủ chính, đến cả nửa tháng cũng không thấy mặt mũi đâu. Giang Nhã Phù không biết chàng cả ngày vùi vằng làm cái gì, có đôi khi nkh ra nước mắt liên sinh tâm sinh oán, cảm thấy việc mình muốn hóa li là đúng đắn. Không có người giải bày oán niệm, ngẫu nhiên ý niệm phát sinh càng lớn hơn.

Sau giờ Ngọ, Giang Nhã Phù mang ghế trong viện ra nằm phơi nắng, trong tay cả đồng thứ mứt hoa quả trái cây linh tinh nhưng nàng không muốn ăn chút nào.

Sợ phơi nắng lâu da mặt sẽ đen, nàng dùng một tấm khăn che lên, bỗng trong viện một trận vang rớt ren.

Nghe tiếng Trương Bình hét to mấy gã sai vặt gánh đồ vật vào “Mau! Nàng hết vào phòng thiếu gia, bên kia bên kia! Để tâm chút nào, mấy thứ này rất quý giá đấy!”

Trong tai Giang Nhã Phù tràn ngập tiếng động ồn ào, chớp mũi truyền đến mùi hương thơm dễ chịu.

Nàng giật phất khăn che mặt xuống, ngồi thẳng thân mình muốn xem đó là thứ gì, nhưng mấy gã sai vặt kia chân cẳng thực nhanh, nàng chỉ nhìn thoáng qua mà thôi, đồ vật toàn bộ đều nàng hết vào thư phòng Thời Phái.

Không muốn nàng xem nàng cũng không thèm, trên sọt dây kín thế ai biết thứ gì trong đó chứ, nàng đoán đại khái có thể là thứ ăn được.

Người có thai và người bình thường không giống nhau, nếu đã chán ghét thực ghét, nếu đã thích thì ruột gan như muốn loạn cào cào lên, chỉ nửa khắc thèm ăn như muốn lấy nữa cái mạng của nàng.

Giang Nhã Phù xác định, mấy sọt kia chắc chắn là trái cây! Là nông sản phương Bắc, còn nữa nàng không đoán được, nghe mùi hình như là cam sành, kiếp trước nàng có ăn qua, ăn ngon hơn cả trái quýt nữa.

Advertisement / Quảng cáo

Nguyên nhân chính là đã ăn qua, lúc này nhớ tới khiến nàng thèm . .

Nàng không biết Thời Phái làm vậy là có mục đích gì, kêu Trương Bình hành sự như thế, sợ là cam sành này nàng không dễ dàng gì lấy ra ăn. Hừ! Lại muốn bày chuyện giương đông kích tây, dục nàng chủ động chịu thua sao? Nàng không tin chàng mua hiểu kính cha mẹ mình.

Nàng rất muốn ăn, nhưng vì một miếng ăn mà khom lưng bó gối với chàng, thực ngượng, nàng không làm được. Nàng không tin những thứ trong Đại Hạ triều này sẽ khiến nàng thèm đến chết.

Đêm khuya, mọi âm thanh đều tịch tịch, Giang Nhã Phù nằm quay cuồng trên giường hai canh giờ vẫn không ngủ được, một nhắm mắt lại trong lòng đều tràn đầy hình bóng trái cam sành vàng óng ánh!

Nếu ngủ không được, nàng liền xuống giường, khoát thêm một kiện áo ngoài đơn giản, lặng lẽ ra cửa.

Đứng bên ngoài thấy thư phòng không ánh đèn, nói vậy lúc này chắc Thời Phái hồi phòng khách ngủ rồi. Giang Nhã Phù nhẹ nhàng đẩy cửa thư phòng ra.

Tối nay không có trăng, trong phòng đen như mực, cửa mở phát một tiếng kêu kety, Giang Nhã Phù sờ soạn đi vào thư phòng, bước được vài bước, nàng suýt bị té, ngón chân đụng trúng thực dau.

“Ai nha ~ ai nha ~” bị đau Giang Nhã Phù kêu to, đúng lúc này bỗng nhiên nghe thấy trong bóng đêm truyền đến một tiếng thổi khí yếu ớt, tức khắc dọa lòng to nàng dựng đứng lên hết.

Cùng với tiếng kêu quý dị kia, bên án thư truyền đến một tia ánh lửa, gương mặt Thời Phái thoáng hiện trong ánh lửa.

Chàng thấp đèn lên, trợn mắt há hốc mồm nhìn nái tóc rối tung Giang Nhã Phù cười “Nguyên lai là nàng, nửa đêm tới thư phòng tìm ta làm gì?”

Giang Nhã Phù xoa xoa ngực, tròn mắt xoay chuyện “Cái kia, ta ngủ không được, những cuốn sách kia đều xem hết rồi, muốn tới tìm mấy quyển khác đọc.”

“Nuơng từ thật có nhả hứng, nếu đã như vậy nàng lại kệ sách tự chọn đi.”

Giang Nhã Phù thực mau khôi phục bình tĩnh, nàng cũng thấy rõ vừa rồi mình đã vào cái sọt lớn, ba cái sọt đều đựng trái cây không bị dấy, có cam sành, chuối cùng chanh dầy nữa.

Nàng cường bách chính mình dời tầm mắt đi, hướng đến kệ sách tìm, bất mãn nói thầm “Không bằng chàng có nhã hứng, khuya khoắt không đi ngủ còn hù dọa người khác.”

Thời Phái biết rõ nàng tới vì cái gì, cũng không tiếp tục chọc phá nàng “Ta chỉ là nằm ngủ một chút, nàng thích đọc sách gì? Có cần ta giúp nàng chọn?”

Giang Nhã Phù làm ra vẻ mình đang chọn lựa “Không dám làm phiền ngài, tự ta chọn.”

“Ồ, cũng được.” Thời Phái nói không sao cả hường cả người dựa vào lưng ghế, trong tay không biết từ lúc nào lấy một trái chuối, lột vỏ, một ngụm một ngụm cứ vậy ăn hết trong miệng, còn cố ý bẹp bẹp lớn tiếng, đặc biệt đêm khuya nghe thật chói tai!

Đưa lưng về phía Thời Phái, Giang Nhã Phù cắn chặt miệng, không muốn để ý tới chàng, nghiêm túc chọn sách trên kệ, phần lớn trên kệ là tứ thư ngũ kinh cùng các loại binh thư, rất ít loại sách nàng có hứng thú. Xem tới xem lui nàng lấy ra một quyển bản đồ, bên trong không chỉ địa hình bản đồ Đại Hạ quốc, còn có chú thích miêu tả tỉ mỉ các nơi phong thổ, ở đó có những đặc sản linh tinh nào.

Nàng vừa thấy thú vị, bỗng nhiên nghe mùi vị hương thơm thay đổi…

Thời Phái ăn xong trái chuối, tùy ý quăng vỏ ở trên án thư, lấy tiếp một trái cam sành lột vỏ, thứ này so với hương vị chuối lúc nãy còn thơm hơn, vỏ vừa lột xong thoáng chốc cả phòng đều thơm lừng! Thấm tận ruột gan nàng!

Thời Phái ăn trong miệng một nửa, hàm hồ hỏi nàng “Nàng có nghĩ muốn ăn không?”

Là chàng cố ý tra tấn nàng! Giang Nhã Phù có thể từ âm thanh nuốt trái cam nghe ra cam sành ngọt ngào rất nhiều nước, người này có bao nhiêu ác liệt đối với nàng đây?

“Chàng tự ăn đi, đừng để sặc chết là được.” Giang Nhã Phù lấy sách mình chọn được ôm trong ngực rồi thư phòng, dù nàng có thêm chết cũng không quy lụy cầu chàng.

Thời Phái thấy nàng muốn đi, nhanh đứng lên gọi “Ai nàng đứng vội đi! Kỳ thật nhiều thứ như vậy một mình ta ăn cũng không hết, nàng thích cứ lấy ăn, chỉ cần nàng tự nhận mình sai bữa kia đối với ta, ta liền đem mấy sọt này cho nàng, về sau nàng muốn ăn gan long phượng ta đảm bảo cũng tìm cho nàng được.”

Advertisement / Quảng cáo

Nghe xong lời này bước chân Giang Nhã Phù ngừng một nhịp, xoay người cau mày nhìn chàng.

Thời Phái nghĩ rằng cảm động được nàng bằng sự chân thành của mình, muốn rên sất khi còn nóng nói tiếp “Nàng về sau nói chuyện đừng châm biếm ta, ta…”

Giang Nhã Phù không tin tai mình nghe được, khẳng định đầu óc chàng hôm nay bị lừa đã mới có thể nói ra những lời như vậy, những lời này không có khả năng từ miệng chàng nói ra được.

Thời Phái thấy nàng còn muốn rời đi, trong lòng nóng lên, hướng nàng lộ nụ cười sáng láng “Nương tử, ta…”

‘Bang’ một tiếng, Thời Phái đang tươi cười bị trượt vỏ chuối “Nàng!”

“Ta cái gì? Khuyên chàng muốn mơ tiếp tục trở lại giường nằm mơ đi, ta không còn là Giang Nhã Phù tuổi trẻ không biết gì, trải qua vài thập niên còn tin lời chàng có thể là chó sao! Ai hiếm lạ mấy trái chuối, trái táo này chứ!”

Máng xong Giang Nhã Phù rốt cuộc cảm thấy thống khoái, thừa dịp Thời Phái trượt vỏ chuối còn chưa có phản ứng, thức thời chạy nhanh như một con gió lốc rời khỏi thư phòng, trở lại chính phòng nàng đóng chặt cửa sợ chàng trở lại.

Tác giả có lời muốn nói: Nam chủ: Làm tốt sự như thế nào như vậy khó? Mệnh khổ a

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mai Liền Hòa Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Chỉ có nửa điểm thiệt tình mà thôi

Mặc kệ tâm tình Thời Phái như thế nào, đến khi nằm xuống giường, Giang Nhã Phù cũ cảm thấy hải hùng khiếp vía, kiếp trước chưa từng cùng chàng tranh luận nói chi đến việc ném vỏ chuối vào chàng. Vừa rồi không biết nàng mượn lá gan nào mà hành động như vậy, bất kể hậu quả chỉ nghĩ lúc ấy tính thần sáng khoái.

Hiện tại nghĩ lại có chút sợ.

Thời Phái đưa tay lau gương mặt ẩm u của mình, lấy nửa vỏ chuối còn nằm trên trán quăng xuống đất đầy chán ghét, thực tốt, lá gan nàng lớn đến trình độ này rồi!

Xem chàng thu thập nàng như thế nào?

Thu thập như thế nào … Như thế nào… Thực đáng giận! Trước mắt chàng chưa có biện pháp nào có thể thu thập nàng!

Hiện tại không tiếp thu sủng ái từ chàng, còn không sợ bị chàng hòa li, lá gan thực lớn hơn trước, Thiên Vương lão tử chân chính so ra còn kém xa nàng.

Trên mặt dính nhor nhộp vỏ chuối, Thời Phái vội lại bồn nước tẩy rửa, thời điểm trở lại thư phòng, nhìn mấy sọt trái cây kia thực không vừa mắt chút nào, chàng hung hăng giơ hai chân đá vào sọt vài cái.

Thấy nàng ăn uống không được, chàng vội tìm người vận chuyển trái cây tinh quý ở phía Nam, bỏ bớt bao bạc cùng quan hệ mới đem về được, vậy mà nàng đối xử với chàng như thế? Không phải nàng muốn nghe mấy câu dễ nghe thì chàng nói cho nghe sao? Nghe xong sao lại lấy vỏ chuối ném chàng?

A, xem phần thiệt tình của chàng như lòng lang dạ sói, về sau nàng muốn ăn thứ gì thì tự bỏ tiền hồi món mà mua, đừng mơ tưởng chàng lo lắng chuyện ăn uống nữa.

Advertisement / Quảng cáo

Đêm đó chàng ngủ muộn nên hôm sau thức dậy trễ. Vừa mới dậy, liền nghe Trương Bình đứng cửa lo lắng gọi.

“Thiếu gia mau dậy đi! Phu nhân kêu ngài qua gấp, nhìn đáng vẻ ngài ấy đang tức giận, người vận lần nhớ chú ý một chút.”

“Đã biết, nói phu nhân ta lập tức đi qua.”

Đáy mắt Thời Phái phát động thanh sắc, sắc mặt thối lại, thật vất vả tới qua đi vào giấc ngủ, kết quả chàng nằm ác mộng cả đêm, trong mộng cả người chàng trần trụi nằm trong một cái hồ đầy vỏ chuối, một con chuối lớn thành tinh, vận qua vận lại truy bắt chàng, cố tình trong mộng chàng không khai triển được chút nào vũ lực, chuối tinh kia lúc trong bộ dáng quả chuối lúc biến thành gương Giang Nhã Phù… Chàng thế cả đời sẽ không ăn chuối nữa.

Không biết mẫu thân tìm chàng vì chuyện gì? Chàng không nghĩ được chút manh mối nào, nghĩ mãi không xong chàng vội thu thập một chút liền đi thỉnh đường bá kiến mẫu thân.

“Nhì từ gấp qua mẫu thân.” Thời Phái cười hành lễ, sau đó định ngồi xuống.

Ai ngờ bị quốc công phu nhân lớn tiếng quát “Con đứng cho ta! Ta cho con ngồi lúc nào?”

“Mẫu thân… Ngài làm sao vậy?”

“Ta làm sao vậy? Ta sắp bị con làm cho tức chết đây! Khi gia chúng ta ba đời đơn truyền, xưa nay con nói dối đều đơn bạc, trách ta thời điểm tuổi trẻ không nạp mấy thiếp thất cho phụ thân con, cuối cùng chỉ có mình con là hài tử độc nhất, đến bây giờ một bó tuổi ta phải nhọc lòng chuyện nói dối dòng tộc, làm không xong ta thực thẹn với khi gia!” Quốc công phu nhân vén tay áo che mặt khóc, không biết khóc thật hay khóc giả.

“Mẫu thân, không phải Nhã Phù mang thai sao? Ngươi yên tâm, đứa bé này sinh ra chính là con trai đấy.”

Quốc công phu nhân càng giận hơn “Con còn biết đến nàng sao? Nếu không phải sáng nay ta thấy mặt tức phụ không tốt, mới hỏi nàng ta, thì ta mới biết trong thời gian này con chẳng quan tâm gì đến nàng, lại ân cần quan tâm đến nữ nhân khác, con nói xem ta phải làm sao cho tốt?”

Thời Phái nhãn mày, nghe lời mẫu thân nói ra có điểm không đúng liền xen vào “Ngài từ từ...Con xum xoe với nữ nhân khác? Giang Nhã Phù nói như vậy với ngài?”

“Bảo ta nói không đúng sao? Con cứ nhiên gọi thẳng họ tên nàng, đến bây giờ phu thê còn gọi nhau kính trọng như thế?”

Thời Phái đầu đầu, gân xanh nháy dựng trên trán, thực tốt mà, nàng học được cáo trạng, hơn nữa còn là vu cáo chàng!

“Mẫu thân, ngài nói sự tình rõ ràng xem, nói con xum xoe nữ nhân khác là thế nào?”

“Con là do ta sinh, đừng nghĩ gạt ta, ta hỏi con, con đem mấy sợi trái cây kia về không cho Nhã Phù ăn, cũng không hiểu kính chúng ta, không phải vì tặng nữ nhân khác? Tâm tư con đối với Hứa gia nha đầu ta biết, chính là...”

“Mẫu thân! Ngài nghĩ đi đầu vậy? Cái này không thể nói lung tung được? Căn bản không có chuyện này xảy ra!” Âm thanh Thời Phái run rẩy.

Quốc công phu nhân hồ nghi nhìn chàng “Thật không có? Rốt cuộc chuyện kia là như thế nào? Con tính lưu trữ một mình ăn sao?”

“Con! Con! Con là... Mua cho Nhã Phù.”

Thời Phái nóng gập mặt hơi, bỏ đi, nàng lợi hại, chàng thua, chịu thua là được chứ gì? Lúc này chàng khắc sâu mình bạch, cái gì kêu vác đá đập chân mình rồi.

Quốc công phu nhân nhìn con trai dường như thờ dài “Đứa nhỏ này, tâm tư như thế nào không nói rõ ràng? Chính chuyện tốt cũng làm không xong, bị nghĩ sai thực xứng đáng. Nhanh kêu người nâng mấy sợi đó đến chỗ Nhã Phù đi. Trái cây phía nam không dễ dàng có được, con biết đường vận chuyển này sao không đem về nhiều nhiều chút, nữ nhân hoài thai rất vất vả, làm nam nhân như con đầu hiệu được chứ.”

“Vâng, nhi tử đã biết.” Thời Phái giống như bị đánh thành trái cá tím, cảm giác con đường nhân sinh của mình mất ý nghĩa rồi.

Quốc công phu nhân tự mình giám sát việc chuyển mấy cái sợi, thứ tự các loại trái cây được Mộc Lư Phi cùng các nha hoàn nâng vào chính phòng.

Giang Nhã Phù từ chối “Mẫu thân ngài lấy một ít đi, nhiều như vậy con ăn không hết, trái quý như vậy hư thật không tốt? Lấy về ngài cùng phụ thân nếm thử.”

Advertisement / Quảng cáo

Quốc công phu nhân lôi kéo tay nàng “Đứa nhỏ ngốc, người không cần quan tâm chúng ta, thích chúng ta kêu Phái nhi mua, đến lúc đó con đem về nhà mẹ đẻ một ít. Đứa con trai này của ta tâm nóng mặt lạnh, gặp chuyện vận lần dừng chấp nhặt với nó, tìm nương là được rồi.”

Quốc công phu nhân nói lời thăm thía, Giang Nhã Phù cảm động một trận, tự mình chọn một ít tặng bà đem về, xoay người thì thấy Thời Phái trong phòng, mắt thấy chưa kịp chớp bị chàng giữ chặt nâng cầm hỏi, nàng không sao nhúc nhích được.

“Muốn làm gì? Chàng buông ta ra.”

Thời Phái không buông, mặc kệ bọn nha hoàn nhìn thấy “Ta khi nào cùng nữ nhân khác xum xoe? Nàng vậy mà trước mặt cha mẹ bôi nhọ ta.”

Giang Nhã Phù giãy giụa “Buông ra, chàng làm ta đau~”

Thời Phái buông tay ra, giọng điệu hòa hoãn một chút “Về sau chuyện của chúng ta đừng kinh động đến họ.”

Giang Nhã Phù bùi mui “không tính chuyện gì chứ, bây giờ mẫu thân làm chủ, dù sao người nhân rồi mà, vừa lúc để lão nhân gia tự tìm hiểu sự tình. Lại nói bây giờ chàng không xum xoe, nhưng rồi sẽ có, không phải người trong lòng vẫn không quên được Hứa đại tài nữ sao? Ta không quan tâm, vì sao chàng lại mãi cảm với nó chứ?”

“Nàng nhanh nồm nhanh miệng! Chỉ có đàn bà cùng tiểu nhân là khó ở chung, quả nhiên nói đúng không sai. Nàng nghe cho rõ đây, từ nhỏ Thời Phái ta chính là được người khác xum xoe, không có chuyện ta đi lấy lòng người khác.”

Giang Nhã Phù nhún vai “Tùy chàng nghĩ sao thì nghĩ, từ nay trở về sau, chàng cứ thế này không phải sinh khí nhiều sao? Người ta nói hay sinh khí mau già, coi chừng tức mà chết, chàng cần bảo đảm thân thể, ta không nghĩ nhi tử sinh ra không có cha.”

Mắt thấy hai người sắp cao thấp một tiếng! May mắn Tôn mục mục kịp thời đi vào, đem Giang Nhã Phù kéo trở về, mà bên kia Trương Bình cũng lôi kéo ống tay áo Thời Phái đem người lôi đi.

Ăn được cam sành tươi chua chua ngọt ngọt, Giang Nhã Phù rốt cuộc cảm thấy mỹ mãn, nuốt xuống bụng cảm thấy thực thoải mái chẳng còn vướng mắc gì nữa.

Tôn mục mục nhìn bộ dáng nàng vô tâm vô phối lo lắng “Thiếu phu nhân, vừa rồi sao người lại nói chuyện như vậy với thiếu gia? Người khiến thiếu gia sinh khí.”

Giang Nhã Phù bẻ nửa trái cam sành đưa cho bà “Mụ mục không cần lo lắng, ta biết đúng mực, chàng vốn chính là như thế, bộ dáng thanh lãnh chỉ là chiếc mặt nạ bên ngoài, kỳ thật trong lòng chàng nghĩ đủ thứ chuyện, nếu không tức giận mới không phải chàng.”

“Được, vậy ta không nói nữa, lúc nào người cũng đều có lý. Vậy ta hỏi nhé, vừa rồi nghe người nhắc tới Hứa đại tài nữ, đó là chuyện gì xảy ra?”

Nhắc tới chuyện này, đáy mắt Giang Nhã Phù hiện lên một tia cô đơn, Tôn mục mục không phải là người khác, nàng thành thực kể với bà “Chàng có người trong lòng, chính là nỗi danh tài nữ Hứa Triển Nhan đó.”

Tôn mục mục một trận kinh ngạc “Có việc này sao? Tính tình thiếu gia như vậy hoàn toàn không nhìn ra.”

Lúc này Giang Nhã Phù nói, thâm tâm cũng nghĩ, cũng không phải cùng chàng sinh sống hai mươi năm nàng mới phát hiện ra bí mật này sao.

“Người phóng tâm tư phóng khoáng một chút, nhân phẩm thiếu gia không phải như vậy, nếu đã cùng người thành thân, tất sẽ toàn tâm toàn ý đối với người. Mấy ngày nay ta xem hai người thường xuyên gần gũi, cô gia đối với người không giống vô tâm vô ý.”

“Kia ai biết được.” Giang Nhã Phù lâm bầm, sống qua đời người, nửa điểm tâm ý đối với nàng cũng không có, nàng còn hy vọng không bằng tìm dây thừng treo cổ cho rồi, sống vậy quá thất bại. Chính là, tâm kia phỏng chừng chỉ có nửa điểm mà thôi.

Tôn mục mục khuyên nhủ “Ánh mắt ta nhìn không sai được, vợ chồng chậm rãi sinh hoạt, người nếu thiết tình với ngài ấy, chắc chắn ngài ấy cũng thiết tình đối đãi với người. Ta không lo lắng phần thiếu gia, ngược lại có chút lo lắng cho người, người đối với Chu thiếu gia còn...”

“Mụ mục, người nói bừa cái gì đó?”

“Được rồi, người không nói ta cũng biết, người phần lớn do ta nuôi lớn, ta còn không biết tâm tư của người? Dù sao những gì nên nói ta đã nói, người đã thành thân, không nên có chút ý tưởng khác, chi chúc lấy sầu khổ cho mình.”

“Ta đã biết.”

Giang Nhã Phù sợ bà tiếp tục hỏi vấn đề mình không trả lời được, tìm cái cớ đẩy bà đi ra ngoài. Những lời Tôn mục mục nói nàng nhất định nghe, đó cũng là quan điểm sống của nàng, nhưng đây là cuộc sống mới khó khăn có được.

Advertisement / Quảng cáo

Ông trời cho nàng trở về lứa tuổi có thể tùy hứng, vì sao nàng không thể tùy ý sống một phen? Đời trước nàng vì quốc công phu vất vả hai mươi năm, đổi lấy thiết tình của Thời Phái một chút cũng không có, trùng sinh đời này, dựa vào cái gì muốn nàng tiếp tục phải trả giá chứ? Nàng đối chàng thiết tình, tự nhiên cũng muốn chàng đối với mình như vậy.

Cử án tè mì, hàng ngày tôn trọng nhau như khách nàng đã lĩnh qua, đời này nếu có khả năng, nàng muốn nếm thử tư vị lưỡng tình tương duyệt, mặc kệ cùng ai, vô luận là Thời Phái, Chu Hi hay là nam nhân khác.

Chẳng qua, nàng nguyện ý ưu tiên cơ hội cho Thời Phái trước.

Thời tiết bắt đầu mát mẻ, xã giao lui tới cũng nhiều hơn. Bệnh trạng thai nghén Giang Nhã Phủ gắng co không đến một tháng liền biến mất một cách thần kỳ, nhìn qua quần áo, bụng như cũ bình thường. Cả ngày ở trong phủ cũng chán, mấy cái xã giao quan trọng nặng sẽ tự mình đi qua bãi hạ.

Vừa lúc kỷ niệm sinh thần Huệ thái phi, nàng theo quốc công phu nhân đi một chuyến, Huệ thái phi ở Đại Hạ quốc là một truyền kỳ nữ nhân, được tiên hoàng ngự giá thân chinh tuyệt bút, do trí tuệ cùng đảm lược siêu quần. Đường kim thánh thượng đối với bà thấp phần tôn kính, bởi vậy tiệc mừng thọ làm cực kỳ náo nhiệt, cơ hồ người nhà quý đại thần đều lại chúc mừng.

Giang Nhã Phủ một tắc cũng không rời quốc công phu nhân, sợ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, đa số thời điểm nàng an tĩnh ngồi ngốc bên bà, nghe các trưởng bối nói chuyện, thuận tiện đem chuyện kiếp trước quên mất dần nhớ lại.

Hôm nay tôi không ít tôn thất đệ tử, mấy vị Vương gia thiếu niên tới rồi nhưng có một chút khiến nàng cảm thấy kỳ quái.

Trường hợp này, Hứa Triển Nhan như thế nào không tới? Ai không tới nhưng nàng ta là nên tới nha.

Giang Nhã Phủ tìm cơ hội cùng Trương Nhị tiểu thư nói chuyện, hỏi ra nghi vấn của mình.

Trương Nhị nhìn quanh, thấp giọng nói “Chuyện này người hỏi xem ra đúng người rồi, ta vừa vận biết được. Hứa đại tài nữ mất bị thương, nghe nói sưng đỏ ngứa đau, không chỉ hủy dung còn rất khó chịu nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mai Liền Hòa Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Bình hương lộ vô sắc vô vị

“Như thế nào bị thế?” Giang Nhã Phủ giả bộ kinh ngạc, kỳ thật với nàng ta không thân quen, những chuyện riêng tư nàng không rõ ràng lắm. Kiếp trước không đặc biệt chú ý Hứa Triển Nhan, nhưng chuyện nàng ta bị thương noi mặt thì có nghe qua, nhưng lúc ấy gương mặt nàng ta đã khôi rồi. Với lại lúc ấy nàng không hiểu kỳ nhiều, nghe để đó chứ không hỏi rõ nguyên nhân vì sao bị thương.

“Chuyện này ta nghe nói, trong phủ đã thỉnh vài đại phu, uống không ít phương thuốc vẫn chưa có tác dụng gì. Hứa đại nhân còn vì việc này gọi ông ngoại ta mấy lần, kết quả chưa có biện pháp nào tốt cả, xem mạng nàng ta khổ nhĩ, đừng nói muốn ra cửa, nếu trị không hết không chừng không muốn sống nữa.”

Ài, Giang Nhã Phủ không biết tâm tình của mình lúc này thế nào, đối với Hứa Triển Nhan nàng chỉ có oán không có hận, dung mạo đối với nữ nhân đặc biệt quan trọng, nữ nhân chưa lập gia đình càng dễ tâm hơn, hủy dung chẳng khác nào muốn lấy mạng người ta.

“Có người nhìn qua, chúng ta đừng nói nữa, không chừng quá hai ngày có người trị hết cho nàng ta sao?”

Trương Nhị không tin Nhã Phủ rộng lượng như vậy, hướng nàng chớp mắt “Nhã Phủ, người không ghi hận nàng lần trước ở Ninh Vương phủ có ý gọi người lên biểu diễn sao?”

“Ài, lòng dạ ta nào hẹp hòi đến như vậy chứ?”

Hứa Triển Nhan xảy ra chuyện lần như vậy, Thôi Phái sẽ mau biết thôi, Quốc công phủ có con đường thu thập tin tức riêng, thành thân rồi, mấy gia đình chàng bỏ trí chú ý Hứa Triển Nhan trước kia vẫn chưa rút về.

Chuyện này Thôi Phái biết, chỉ sợ trên đời này cũng chỉ có chàng biết rõ ràng nhất, kiếp trước Hứa gia tra ra chân tướng phải là một tháng sau đó.

Đều là chuyện thế thiếp tranh đấu nhau, một thứ nữ Hứa đại nhân vì ghen ghét Hứa Triển Nhan, dắc lòng mưu mô chuyện này, sự tình bại lộ, bị được nàng ta mua của gã giang hồ thuật sỹ bán, hần sớm đã chạy trốn. Muốn bắt được người này, Hứa đại nhân hao phí một lượng lớn nhân lực cùng tài lực, rốt cuộc bắt được hần trốn ở khe suối nhỏ kinh thành. Mặc dù lấy được giải được, mất nửa năm dung mạo Hứa Triển Nhan mới khôi phục như cũ.

Advertisement / Quảng cáo

Không biết sao, việc này trong trí nhớ Thôi Phái quên mất, nghe được mới kinh ngạc, bằng không trước đó chàng nhắc nhở Hứa Triển Nhan chú ý một chút thì tốt rồi. Sự tình đã xảy ra nói gì cũng không tốt, với lại lúc này bản thân quan tâm nhiều đến Hứa gia thì quá kỳ quái, không những thế còn bị nghi ngờ dụng tâm kín đáo với người ta, vì sao chuyện nhà Hứa gia chàng đều biết, thậm chí nơi tên kia ẩn thân chàng cũng biết, muốn bạo biện khó bảo chữa xong.

Thôi Phái thực mau hành động, chàng nghĩ biện pháp mang thù hạ đến chỗ khe suối nhỏ bắt người, bắt hần được, buộc tên kia lấy giải được ra rồi gán một tội khác tống vào phủ doãn nha môn.

Thôi Phái mang giải được về nhà, giao cho Trương Bình đổi qua cái bình thích hợp khác, đựng trong cái bình hương lộ bình thường đem tặng người.

Giao việc cho Trương Bình đi làm, chàng đi tắm, hôm nay nên trở về phòng chính ngủ, bụng Giang Nhã Phủ vừa qua ba tháng một ngày, quốc công phu nhân không cho bọn họ ngủ riêng mỗi ngày nữa, bởi vậy như ý mẫu thân chàng ngẫu nhiên trở về phòng ngủ chính.

Lúc chiều Giang Nhã Phủ ăn cơm có chút no, sợ ngủ không tiêu hóa được thì khó chịu, thừa dịp ánh chiều chưa tắt nắng đi tản bộ, ánh chiều tà dưới chân trời hôm nay thật đẹp làm sao.

Lại lúc này, bóng dáng Trương Bình lơ tước đại môn đập vào mắt nàng, hần như muốn đi vào, nhìn thấy nàng lập tức lui ra ngoài.

Lòng nàng liền nổi nghi ngờ, nàng không phải quý, thấy nàng liền chạy là có chuyện gì?

“Mộc Lưu Phi, mau gọi Trương Bình lại cho ta, hỏi hần, trong mắt chỉ có thiếu gia không có Thiếu phu nhân này đúng không?”

Mộc Lưu Phi chạy nhanh gọi Trương Bình. Trương Bình đi xa chưa được vài bước thấy Mộc Lưu Phi đuổi theo, nhìn hộp quà cầm trên tay thờ dãi, ngoan ngoãn theo Mộc Lưu Phi gặp Thiếu phu nhân.

“Trong tay người cầm là thứ gì?” Ngừ khí Giang Nhã Phủ xưa nay chưa từng có nghiêm túc, lúc này đi thẳng đến lòng tóc Trương Bình. Nàng nhìn ra hần tránh nàng do hộp đồ trên tay.

“Hỏi, hỏi Thiếu phu nhân, đây là của thiếu gia chuẩn bị hạ lễ cho bạn tốt thành thân.”

“Bên trong là thứ gì?”

“... Là mỹ nhan hương lộ ạ.”

Mỹ nhan? Nháy mắt Giang Nhã Phủ nghĩ đến một chuyện, cười lạnh một tiếng “Lấy ta nhìn xem, đồ vật này đưa cho nữ nhân, vạn nhất không phải thứ tốt, không phù hợp tâm ý đối phương ngược lại là thất lễ.”

“Này... Này...” Trương Bình cứng họng, muốn cự tuyệt lại không thể thốt ra.

Mộc Lưu Phi không nói hai lời, tiến lên đoạt cái hộp trong tay hần giao cho Giang Nhã Phủ.

Giang Nhã Phủ không giận mà uy nghiêm “Trương Bình, hôm nay không cần vội, lui xuống, chờ thiếu gia về phòng ta nói chuyện này với chàng, chuyện này là của phu thê chúng ta, người không phải nhọc lòng suy nghĩ.”

Trương Bình không vất vả, thật sự hẳn không có gì phải nhọc lòng, nhưng việc này liên quan đến Hứa tiểu thư...

“Vâng, tiểu nhân lui trước.”

Khi bóng Trương Bình biến mất, Giang Nhã Phủ mới thoải mái hít thở không khí, bộ ngực phập phồng lên xuống, ngoắc ngón trở báo Mộc Lưu Phi lại nàng dặn dò...

Mộc Lưu Phi cầm cái hộp đi, rất nhanh cầm trở lại.

Thôi Phái tạm xong tình thần thực thoải mái, vừa về phòng thấy trên bàn cái hộp mở toan tức khắc sùng sốt, làm bộ như không có việc gì thừ hỏi “Trương Bình đưa tới?”

“Vâng, Trương Bình nói bên trong là hương lộ, chàng muốn tặng riêng cho ta sao?”

Giang Nhã Phủ có ý tỏ ra mình cũng muốn, tha thiết nhìn chàng, hy vọng chút ấy này từ Thôi Phái.

“Có thứ tốt hơn tặng cho nàng, cái này ta muốn tặng người khác, sáng mai liền đưa đi.”

“À, vậy chàng đem tặng đi. Ta đang có mang, vốn không thể thoa loạn lên mặt được.”

Một câu nói này làm lòng Thôi Phái hụt hẫng. “Mấy ngày nay thân thể nàng thế nào? Hải tử còn nháo không?”

“Không có cảm giác gì, hiện tại khá tốt.”

Thôi Phái trầm ngâm “Ta có đặt trái cây chuyển tiếp theo cho nàng, lần này là hai loại khác, nàng thoải mái mà ăn.”

“Được.”

Ngày hôm sau.

Tại Hứa phủ, trong khuê phòng đại tiểu thư lần nữa truyền ra tiếng nháo khóc sắc nhọn, âm thanh đồ sứ vỡ tung tóe “Đuông ta ra! Ta không muốn sống nữa, người không giống người quý không giống quý, ta tồn tại còn có nghĩa gì?”

Hứa phu nhân ôm eo nàng khóc theo “Nhan Nhi, Nhan Nhi, con nhịn một chút, nếu con chết nương cũng không sống nổi, phụ thân vì con đang tìm kiếm khắp nơi danh y, mặt con nhất định sẽ được chữa khỏi thôi.”

“Con không tin! Đã qua bao lâu rồi? Thái y tới đều nói không tốt, con nhất định bị bệnh nan y, trở thành chuyện bất quá trong kinh con tính nguyện chết đi cho rồi!”

“Con muốn lấy mệnh nương sao! Ta thật là mệnh khổ mà...”

Lúc này nha hoàn đi đến bên người Hứa phu nhân “Phu nhân, Trần tiểu thư lại đây vấn an tiểu thư.”

Hứa phu nhân nào còn tâm lực chiêu đãi khách nhân “Không tiếp, kêu nàng trở về, cái dạng này của tiểu thư sao có thể gặp người được?”

“Phu nhân, Trần tiểu thư không biết từ đâu mà biết đại tiểu gặp chuyện, nàng nói gia truyền của nàng có một lọ mỹ nhân hương lộ, có thể trị làn da bách bệnh, bị thương nơi mặt cũng được trị khỏi.”

Hứa Triển Nhan đang điên cuồng, nghe lời này lập tức có hy vọng “Vậy người còn chờ gì nữa? Chạy nhanh ra mời nàng ta vào!”

Thực mau, Trần Như Vân được mời vào nội viện gặp Hứa Triển Nhan, tuy nghe nói gương mặt Hứa Triển Nhan rất thảm, không nghĩ tới sẽ thảm đến như vậy, lúc này gương mặt như bị biến dạng hoàn toàn không rõ dung mạo, trông thật đáng thương.

“Ta với Hứa tỷ tỷ quen biết qua, nghe tin dữ này muội muội rớt cuộc ngồi không yên, đặc biệt đưa hương lộ này cấp tỷ tỷ xem thử, nhất định có thể đem mặt tỷ tỷ chữa khỏi.”

Hứa Triển Nhan kích động cầm chặt cái bình nhỏ run rẩy rơi lệ, Trần Như Vân không biết nàng đang suy nghĩ gì. Hứa phu nhân đem nữ nhi vào phòng, nói chuyện với nàng đầy khách khí, còn tặng rất nhiều hạ lễ quý giá mới tiễn nàng ra về.

Chỉ cần gương mặt khôi phục như lúc đầu, Hứa Triển Nhan nguyện ý ném thử bất cứ thứ gì, muốn nàng uống nàng cũng nguyện ý thử! Hơn nữa Trần Như Vân lời nói khẳng định như vậy, tâm tro tàn của nàng rốt cuộc lần nữa cháy hy vọng.

Trần Như Vân cùng mình không có giao tình gì đặc biệt, là biểu muội của người kia, chàng tuyệt đối sẽ không hại nàng!

Mở nút bình, Hứa Triển Nhan cẩn thận đổ một ít hương lộ vào lòng bàn tay, không sắc không có bất cứ mùi vị gì, có lẽ đây mới là chỗ đặc biệt của bí dược, nàng không hoài nghi liền vươn hai ngón tay chấm lấy hoa lộ, kiên nhẫn bôi lên chỗ sưng đỏ trên da thịt, mong chờ kỳ tích bùng nổ.

Một ngày đi qua, gương mặt không có bất luận chuyển biến gì tốt đẹp...

Hai ngày đi qua, như cũ không đổi.

Nàng không tin, kiên trì dùng năm ngày, vẫn không hề khởi sắc!

Mẫu thân cùng nha hoàn bên người đều khuyên, xem như giống những loại dược trước, nàng không nên nản lòng, lão gia nhất định tìm ra thần y chữa cho nàng. Mọi người đều nói, nếu thực sự có hương lộ thần kỳ như vậy, Trần gia trước kia sao không lộ ra? Không cần người cầu lại tự mình tới cứu? Bệnh này khó trị, hương lộ không công hiệu cũng là chuyện bình thường.

Lúc này phản ứng Hứa Triển Nhan ngoài dự kiến mọi người, nàng không khóc lớn hay nào loạn, mà ngồi tĩnh như pho tượng, cả người tàn ra khí lạnh hàn.

“Đến phủ thỉnh Trần tiểu thư đến gặp ta.”

Hứa phu nhân nói: “Kỳ thật Trần tiểu thư cũng là hảo tâm, nàng không biết bệnh tình của con như vậy...”

“Mẫu thân, ngài yên tâm, con không phải gọi nàng đến vấn tội, con có chuyện muốn hỏi nàng một chút.”

Hứa phu nhân biết tâm tính nữ nhi lúc này yếu ớt, sợ không đáp ứng, nàng lại làm ra việc quá khích đành phải đồng ý theo.

Tác giả có lời muốn nói: Nam chữ: Xem ta về sau biểu hiện... Các người đừng vội phủ định ta!

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mai Liền Hòa Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 15: Chàng sẽ không quan tâm sao?

Trần Như Vân rất nhanh đáp ứng lời mời tới Hứa phủ, nàng tưởng gương mặt Hứa Triển Nhan có khởi sắc tìm nàng nói lời cảm tạ.

Nhưng thấy gương mặt Hứa Triển Nhan như cũ đáng sợ, nàng biết mình nghĩ sai rồi, nhất định có chỗ nào đó xảy ra vấn đề.

Hứa Triển Nhan đem nửa bình hoa lộ còn dư dùng hộp đóng gói đầy cho nàng “Thứ này từ đầu tới, nhờ Trần tiểu thư trả về chỗ đó đi, nói người nọ vật quý trọng như vậy, Hứa gia ta dùng không nổi, mà Hứa Triển Nhan ta càng dùng không nổi. Còn nửa bình trả lại nguyên chủ, nói chàng nói bếp lò nấu mười lăm phút đem pha trà mà uống.”

Trần Như Vân hoảng sợ “Này... chuyện thế nào lại nói vậy? Hứa tiểu thư, chắc có chỗ nào đó hiểu lầm đúng không? Ta... Ta thực không có ý xấu, không giúp được người ta thực xin lỗi, nhất định sẽ có biện pháp chữa khỏi gương mặt người!”

“Được rồi! Nơi này chỉ có hai chúng ta, không cần diễn kịch nữa. Đừng dùng bộ dáng đáng thương đó nói với ta, chuyển lời cho Thôi Phái biết, chuyện này Hứa Triển Nhan ta sẽ nhớ kỹ!”

Hành động bị nàng vạch trần, Trần Như Vân đỏ mặt “Hứa tiểu thư, kỳ thật biểu ca ta là thực tâm muốn giúp người...”

“Người tới! Đưa Trần tiểu thư rời phủ!”

Trần Như Văn mang đồ vật bị đuổi khỏi Hứa phủ, trong lòng thực ủy khuất, là chuyện gì xảy ra? Đầu tiên là không biết cọng dây thần kinh nào của biểu ca bị sai lệch, cổ tinh bất năng làm chân chạy đua đồ, bảo nhanh chóng đem bình được huynh ấy tìm được cho Hứa Triển Nhan trị thương nơi mật.

Hứa Triển Nhan cũng thật không biết tốt xấu, nước thuốc không hiệu quả cũng không cần nói khó nghe như vậy, còn đuổi mình ra khỏi cửa nữa. Thật tốt, bảo nàng trả lại đồ vật cho biểu ca, cả hai không muốn nàng sống yên mà.

Advertisement / Quảng cáo

Trần tiểu thư rồi đi, Hứa Triển Nhan lại phát điên một hồi, khóc lóc đập bẻ rất nhiều đồ vật trong phòng. Thời Phái là có ý gì? Có ý nhục nhã nàng sao? Hiện tại nàng trở thành chuyện bát quái trong kinh, là nước bùn, cả chàng cũng bắt đầu trêu chọc nàng? Trong khi biết rõ nàng tin tưởng chàng!

Trần Như Văn truyền tin, mời Thời Phái đến phòng tư lự gặp nàng.

Vừa thấy chàng đến nàng thờ dãi nhẹ nhõm, nhanh đem đồ vật chẳng khác củ khoai lang nóng bỏng trà và lòng ngực chàng “Đồ của huynh muội trả lại, người ta dùng không tốt, muội làm cái chân chạy thiếu chút bị người ta cho ăn gãy lớn rồi.”

Thời Phái không hiểu đồ vật này sao không hiệu nghiệm? Rõ ràng đúng là giải được, như thế nào không hiệu nghiệm chứ?

“Nàng dùng không hiệu quả?”

“Đâu chi không hiệu quả? Giống như càng nghiêm trọng hơn. Nhìn đồ vật, nàng biết huynh đưa, một phen khổ tâm của huynh xem như uống phí rồi.

Nàng bảo muội chuyển lời, nói chuyện này nàng nhớ kỹ, kêu nữa bình dư huynh đem mà pha trà uống đi.”

Thấy Thời Phái càng nhấn chặt chân này, như là không nghĩ ra cái gì.

Trần Như Văn không lưu tình chút nào nói “Đúng rồi! Muội giúp huynh là cảm ơn lần trước huynh giúp muội giải quyết phiền toái kia, về sau đừng mơ tưởng kêu muội gạt biểu tẩu giúp huynh nữa! Huynh đã thành thân, liền thu tâm đi, lần này muội không nói cho biểu tẩu biết, lần tới vẫn xảy ra chuyện thế này, muội nhất định kể chuyện lần này của huynh đó.”

Như thế nào không khỏi? Thời Phái nghĩ trăm lần cũng không nghĩ ra “Đa tạ biểu muội, ta nhớ kỹ lời muội nói. Ta về phủ trước, muội thích thứ gì cứ thoải mái chọn, đừng khách khí.”

“Được! Muội không khách khí.”

Thời Phái mang theo cái hộp vôi vàng trở về phủ, chuyện đầu tiên là đem đồ vật mở ra xem, đưa mũi người ngửi, lập tức chàng phát hiện có gì đó không đúng, nguyên bản hương thơm nồng đậm sao không ngửi thấy? Thời điểm lấy về chàng có ngửi qua, dù qua một thời gian hương liệu giảm đi, cũng không đến mức không ngửi thấy gì?

Pha trà uống? Nhớ lời Hứa Triển Nhan nói, chàng đưa lên môi nếm thử, thân mình bỗng cứng lại, đây không phải giải được? Con mẹ nó đây là nước! Nguyên thủy là nước!

“Trương Bình! Người cắt cho khuất mắt ta!”

Trương Bình không biết cắt đầu nên lần vào “Thiếu gia người tìm nô tái?”

“Người nói cho ta, bình được này là thế nào? Vì sao giải được biến thành nước trắng?”

Hà? Trương Bình ghen hòng nhìn trần trời “Này, tiểu nhân không biết a...” Bỗng hần nhớ tới cái gì, sắc mặt biến đổi, đem miệng ngậm lại.

“Người nói rõ ràng cho ta, rốt cuộc tại sao xảy ra vấn đề? Ta bảo người đổi cái bình khác mà thôi, nước thuốc đâu?”

Nhìn ánh mắt Trương Bình đẩy cho mình ‘ý tứ chính người tự hiểu’, trong lòng Thời Phái roi lộp bộp, tức khắc ngầm hiểu, nghĩ tới một khả năng có thể xảy ra.

Đúng vậy, hộp được qua tay Giang Nhã Phủ...

Nghĩ đến đây, Thời Phái sắc mặt đều thay đổi, hận không thể liếc chết Trương Bình “Như thế nào đồ vật giao trong tay Thiếu phu nhân?”

“Thiếu gia, tiểu nhân thật sự oan uổng, Thiếu phu nhân muốn xem thứ gì tiểu nhân cầm, tiểu nhân đâu dám không đưa?”

“Được rồi, thu bộ dạng ủy khuất đó của người đi, thực biết gây phiền toái cho ta.”

Thời Phái đỡ trán, nguyên bản chàng nghĩ không bằng nhiều chuyện bót đi một chuyện, gạt Giang Nhã Phủ làm việc này, thực tốt, biến khéo thành vụn. Không chứa khỏi gương mặt Hứa Triển Nhan, bị nàng ta ghi hận. Mà bên này Giang Nhã Phủ biết chân tướng, không chừng nói móc chàng như thế nào đâu.

Advertisement / Quảng cáo

Chàng làm sao lấy lại bình được trong tay Giang Nhã Phủ bây giờ? Đã nói bên trong là bình hương lộ bình thường, nàng không biết bên trong là được cứu mạng người! Bất quá chính là trò đùa dai của nàng, chàng muốn phát hỏa nhưng không có chỗ để phát tiết.

Phiền toái chính là, chàng muốn hỏi nước thuốc chân chính đâu, thẳng thắn trả lại cho chàng...

Hôm nay không phải ngày chàng trở về phòng ngủ, nhưng chàng không thể không về, chàng cần lấy lại bình được.

Giang Nhã Phủ vừa tắm gội xong, ngồi trước gương đồng xúc bình hương lộ lên mặt, nhìn thấy hình ảnh Thời Phái xuất hiện trong gương, nàng không xoay lại, vẫn tư thế ấy ngồi yên hỏi.

“Sao chàng lại về đây?”

“Nhà của ta ta không thể về ở sao?” Thời Phái mau miệng hơn so với đầu óc nghĩ. Lần trước cùng nàng trùng sinh cái và một trận tựa như bật mở một cái chốt thần bí. Cả hai cố gắng tìm một phương thức ở chung mới, mặc dù đối thoại có chút gay gắt nhưng không đến nỗi không qua được.

Giang Nhã Phủ tiếp tục đổ một chút hương lộ vào lòng bàn tay, thoa đều lên gương mặt vỗ vỗ nhẹ, âm thanh kéo dài nói “Có thể ~ đương nhiên có thể, bất quá, chàng về là muốn cãi nhau với ta sao?”

Một kích này, Thời Phái đi đến bên nàng, đem bình được đặt trước mặt nàng “Đồ vật nguyên bản bên trong đâu?”

Hai tay xoa trên mặt từ từ hạ xuống, lại xoa lên cho đến khi mặt không đỏ tâm không nhảy nàng mới nói “Như chàng thấy đấy, ta đang dùng, tần hôn còn chưa mua hương lộ cho nương tử, vội vã mua lấy lòng nữ nhân khác không tốt lắm đâu?”

Nàng vừa dứt lời, cổ tay đã bị chàng mạnh mẽ cầm lấy “Nàng mau lau sạch! Đó là được! Đã biết không thể thoa bậy lên mặt rồi sao?”

A? Trong nháy mắt Giang Nhã Phủ mê mẩn, nhưng thực mau nàng phản ứng lại, thì ra đưa cho Hứa Triển Nhan không phải hương lộ tốt nhất, mà là giải được tìm riêng cho nàng.

“Lau sẽ thế nào? Mặt nổi mẩn đỏ sao? Mả có bị thương cũng là mặt ta, chàng gấp cái gì?”

Tay Thời Phái nắm tăng thêm vài phần lực “Nàng... Nàng thật không biết tốt xấu...” Rốt cuộc chàng chưa nói ra nàng không biết tốt xấu cái gì.

Giang Nhã Phủ vùng khỏi giam cầm của chàng cười lạnh nói “Nguyên bản ta cho rằng, chàng muốn tặng cho nàng ta bất quá là một lọ hương lộ khó có được thôi, có thể giúp gương mặt nàng khôi phục vài phần. Ta lại không nghĩ tới, chàng thật là dụng tâm, giúp nàng tìm thuốc giải, thật không phí ít công phu đi? Không đúng, việc này kiếp trước chàng hẳn cũng làm, nói một hồi vẫn là ngựa quen đường cũ thôi.”

“Nàng sớm biết ta muốn tặng cho ai?” Thời Phái kinh ngạc, sở dĩ không nghĩ chuyện mình làm nàng biết được, chính là sợ nàng có ý nghĩ như vậy. Nàng tuy rằng tính khí lỗ mãng, nếu không giải thích rõ không tốt chàng nói “Kia chỉ là suy nghĩ thuở thiếu niên, kiếp trước ta chỉ là người ngoài cuộc, cần bản không đề ý nhiều chuyện này. Bất quá so với nàng có biết nhiều hơn một chút, muốn giúp nàng một phen, đề bót thông khổ thôi, nàng không biết đọc kia lợi hại thế nào đâu.”

“Hừ!” Giang Nhã Phủ hừ lạnh một tiếng, quay người đi, không muốn nhìn chàng. Cho nên chàng biết rõ không nên hỗ trợ, thời điểm sự tình xảy ra giống nhau, chàng không màng thể diện phu thê giúp nàng, chỉ vì không muốn để

người trong lòng mình chịu nhiều thống khổ một chút.

Thời Phái dịch vai bước đến trước mặt nàng, nàng muốn trốn, Thời Phái giữ bà vai kéo đối diện với mình.

“Nhã Phủ...” Gọi xong tên nàng, chàng tạm dừng hồi lâu, sau mới lựa những ngôn ngữ thích hợp nói “Chúng ta đều trải qua quá một đời người, biết mệnh vận mọi người sau này, có một số việc chúng ta có khả năng làm được thì không thể thờ ơ. Tỷ như Chu Hi... Nàng biết rõ hẳn sau này trải qua cái gì, nàng sẽ trở mắt nhìn hẳn trải qua những cái đó sao?”

Thần sắc Giang Nhã Phủ khẽ nhúc nhích, hiển nhiên một câu nói liên động tâm nàng, xác thật nàng làm không được...

Nhưng... những sự tình liên quan đến Chu Hi chính là đại sự hạnh phúc suốt đời huynh ấy! Có thể nào đánh đồng cùng Hứa Triền Nhan, biết rõ mặt nàng có thể trị tốt mà.

Như là lại nàng nhìn Thời Phái “Cho nên? Lần này chàng không đánh lòng để nàng chịu khổ, vậy về sau thì thế nào? Nhìn nàng khổ chàng chịu không nổi, nàng muốn nhảy hố hứa chàng không nhẫn tâm? Không phải một hai bình nước thuốc có thể giải quyết, đến lúc đó chàng nghĩ thế nào giúp nàng?”

Bị nàng hỏi Thời Phái lập tức ngầy người, môi khép mở vẫn không nói được.

Giang Nhã Phủ cười tự giễu “Chàng giúp nàng là phương pháp tốt nhất làm nàng yêu chàng, chờ chúng ta hòa li xong, chàng cưới nàng vạn sự đại cát, xem ra nàng đối với chàng tựa hồ cũng không vô tâm như vậy.”

“Nhã Phủ!” Trong lòng Thời Phái hò hét, không phải như thế! Rõ ràng chàng không phải ý tứ này! Chàng đơn thuần nghĩ giúp nàng ta một phen mà thôi! Chuyện chàng biết, chỉ là chuyện nhỏ như trở bàn tay không phải sao?

Advertisement / Quảng cáo

Giang Nhã Phủ không để ý bộ dáng đại người của chàng, xoay người đi lại bàn trang điểm, lấy ra một cái bình nhỏ từ trong tráp đưa cho chàng “Cầm lấy, nhất thời tâm huyết dâng trào ta kêu nha hoàn đổi, ta chưa từng mở xem qua, của ai đem giao người đó đi.”

Áp xuống tư vị khác lạ trong lòng, nàng nói tiếp một câu “Ta trộm đồ can thiệp chuyện của chàng là ta không đúng, ta xin lỗi, về sau sẽ không có chuyện xảy ra thế này.”

Miệng Thời Phái phát khô, nắm chặt bình được trong tay, nhìn nàng thẳng thắn không nói được lời nào.

Tắt đèn lên giường ngủ, rốt cuộc hai người không nói chuyện, tuy rằng Giang Nhã Phủ không thay đổi phương hướng ngủ, suốt đêm vẫn nghiêng người hướng ra ngoài, đưa lưng về phía Thời Phái.

Ngày hôm sau thời điểm Thời Phái không ở nhà, nàng ngồi một mình trên giường hồi lâu, trong đầu trống rỗng, đến khi nghe thanh âm Mộc Lư Phi ngoài cửa mới hồi phục tinh thần lại.

Mộc Lư Phi đẩy cửa tiến vào, giúp nàng rửa mặt chải đầu trang điểm xong, thấy hôm nay tinh thần Thiếu phu nhân không tốt, như là ngủ không đủ, liền ít nói chuyện tránh làm phiền nàng. Mộc Lư Phi cuối xuống đang định bụng chậu nước ra ngoài, bỗng nhiên trước mặt sáng ngời, nhìn thấy ông nhỏ có cái gì.

“Thiếu phu nhân? Người xem!”

- - - - -

Tác giả có lời muốn nói: Lặp lặp lặp ~~~ tiểu khá ái nhóm quá tàn bạo lặp! Ta muốn kiên định trạm nam chủ! Ngao ngao ngao

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mai Liền Hòa Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Chuyện xưa như mây khói hừng thú lan xa

Nghe nàng kêu lên, Giang Nhã đi qua xem thử, tức khắc ngăn người, nàng chỉ biết tới qua chàng cảm bình giải được nằm an tĩnh bên trong, nếu không chú ý thật không phát hiện ra.

Giải được chàng vất vả tìm về lại ném đi? Chẳng lẽ bởi vì một phen lời nói của nàng mà thay đổi chủ ý?

Tưởng tượng đến, trong lòng Giang Nhã Phủ có chút bất an, Hứa Triền Nhan cùng nàng không có thâm cừ đại hận, nàng ta trúng độc thật sự đáng thương, có phải hay không mình quá ích kỷ rồi?

Nàng nói Mộc Lư Phi gọi Tôn mụ mụ lại, rồi lặng lẽ đem việc này nói ra, đương nhiên việc trùng sinh nàng không kể. Nàng cho rằng đều là lỗi của mình, kết quả Tôn mụ mụ nghe xong cười to không ngừng, thẳng thắn khen nàng làm tốt.

“Thiếu phu nhân người làm đúng rồi! Người ngắm xem, hôm nay một lọ giải được thiếu gia cảm thấy không có gì, ngày mai liền sẽ cảm thấy giúp một chuyện nhỏ cũng không có gì, nói không chừng đến sau này, đem người cười trở về cũng không cảm thấy gì. Phu thê cùng người khác bất đồng, luôn là ích kỷ chút, nếu có gia vô tâm tư, hỗ trợ như thế nào đều có thể, nhưng nếu có tâm tư, sợ một chút cũng không được.”

Giang Nhã Phủ như suy tư một chút gật gật đầu “Nghe Người nói vậy lòng ta thoải mái hơn nhiều.”

“Người đó, chính là thủ đoạn này... còn quá non nớt, động tay động chân một chút tiểu tâm tư như vậy, về sau có việc khó mà nói được.”

Advertisement / Quảng cáo

“Mụ mụ nói đúng, lúc ấy đầu óc ta nóng lên không nghĩ gì nhiều. Về sau ta không bao giờ hành động như vậy, Tinh tinh Thời Phái ta biết một chút, chàng là một người chính đại quang minh, tuy rằng ngoài miệng không nói, trong lòng khẳng định chương mắt những động tác nhỏ xấu xa kia.”

Hồi nàng Thời Phái có ưu điểm nào, đó chính là phẩm hạnh. Đời trước lấy chàng một mình nàng làm đương chủ, rồi cách đối xử với cha mẹ, cấp dưới, cách giáo dục hài tử, nàng đều xem thấy trong mắt.

Nàng thật sự hối hận mình đã đổi giải được, không phải vì Hứa Triền Nhan, mà là nàng đánh giá thấp người bên gối cùng mình sống hai mươi năm.

Sự tình đã làm, có nghĩ cũng vô dụng, Giang Nhã Phủ có chút buồn bực, mong gương mặt Hứa Triền Nhan mau tốt lên.

Thời Phái cả đêm hôm qua suy nghĩ, đến nửa đêm thấy nàng đi vào giấc ngủ, mới nhìn chăm chăm bóng dáng nàng, nữ nhân nhỏ xinh này thủ nửa đời người vì gia đình chàng, cùng chàng giao lưu tri kỷ cơ hồ không có, bọn họ chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, sống theo khuôn phép cũ, thời điểm chàng ở biên quan đao kiếm chém giết, mình nàng cô độc tại gia, có lẽ nàng suy nghĩ giống chàng, cảm thấy người bên cạnh thiếu nhiệt tình chăng?

Nàng nói rất đúng, hiện giờ đối với Hứa Triền Nhan chàng thật sự không có tư cách, sống chết của nàng ta không đến mức chàng phải nhúng tay vào. Tựa như nàng nói, chàng có thể thay đổi hoàn toàn vận mệnh Hứa Triền Nhan, nhưng tiền đề là muốn cùng Giang Nhã Phủ hòa li, sau đó cưới nàng ta.

Mà chàng nguyện ý cùng hòa li sao...

Cho nên sáng sớm thức dậy, cả đêm không ngủ mắt chàng thâm quầng, thuận tay ném luôn chai giải được vào ống nhỏ, chuyện nhà người khác chàng không quản nữa, nếu thật sự phát sinh sống còn, chàng sẽ giúp một chút, miễn không then lươn tâm là được.

Sau đó mấy ngày, thế thiếp Hứa gia tranh đấu đem tai ương đổ đầu đích nữ truyền ra, rốt cuộc Hứa đại nhân tìm được ở hậu viện một chút dấu vết để lại, ép hỏi tra ra chân tướng sự tình. Truy theo nguồn gốc thực mau tìm đến phủ doãn đại lao, tìm được thuật sĩ bán được kia.

Lúc trước Thời Phái tìm hẳn lấy được vẫn chưa lộ ra thân phận, cũng chưa nói là mua cho ai. Việc thuật sĩ kia làm vài lần sinh ý thực thiếu đạo đức, không ai nghĩ hai chuyện làm một, thực mau hẳn liền phối cho Hứa đại nhân giải được mới.

Lại sau mấy ngày, thuật sĩ ở đại lao uống thuốc độc tự sát, cụ thể vì nguyên nhân gì thì không ai biết, cũng không ai quan tâm chuyện một con kiến nhỏ sống chết ra sao.

Qua hôn kỳ nhĩ tử đã lâu, quốc công gia tể tướng ở kinh thành được mấy tháng, đến thời điểm hồi biên quan trấn thủ, nghe nói gần đây Ti tộc lại có chút không thành thật.

Lần này ông muốn đem theo nhi tử đi rèn luyện, nhưng con dâu vừa có thai liền đem nhi tử đi tựa hồ có chút bất nhân tình, làm cho quốc công gia có chút do dự.

Với lại Phu nhân của ông không bỏ được nhi tử, ông đánh trung cầu ý kiến Thời Phái.

Thời Phái nhớ kiếp trước lúc này chàng theo phụ thân đi biên quan, ở đó đóng quân hơn một năm, khi chàng trở về thì tiểu đầu nhất đã ra đời. Sau đó nghe mẫu thân nói, thời điểm hoài thai Giang Nhã Phủ không chịu khổ bất cứ gì, nhưng lúc sinh con thật nguy hiểm, lúc ấy ở nhà chỉ có bà làm chủ, thực sự hù chết bà.

Tuy rằng việc này trước nay chàng không nói qua, nhưng trong lòng vẫn hồ thẹn, không chính mắt thấy đứa bé đầu tiên của mình sinh ra càng khiến trong lòng chàng tiếc nuối, lúc này vô luận thế nào chàng cũng muốn bồi nàng bình yên vượt cạn.

“Phụ thân, theo con thấy Ti tộc quấy rầy biên cảnh thế này bên trong chỉ là một thế lực nhỏ, vương thất bên kia khẳng định duy trì không lâu được, hai nước mới nghị hòa không lâu, bọn họ không dám chủ động xé bỏ điều ước này.

Nhưng đã tâm khắng định là có, vương thất có ý mặc kệ hòa ước bố trí nhân lực là để thử thái độ Đại Hạ chúng ta. Phụ thân không cần quá mức lo lắng, hoàn toàn tiêu diệt đám cánh quân này, trong vòng mấy năm bọn họ tuyệt không dám lại có tiếp di động gì.”

Sự thật năm đó chính là thế, chàng đi theo ra biên quan, cho rằng có thể đại chiến một hồi, không nghĩ tới thực nhẹ nhàng liền tiêu diệt sạch, chờ mãi vẫn không thấy địch nhân kế tiếp xuất hiện.

Chàng sống qua một đời người, nói lời tự nhiên khi định thần nhân, quốc công gia như cũ vẫn lo lắng sốt ruột “Con nói có khả năng, chỉ sợ bọn họ lấy điều ước làm nguy trang, khi chúng ta lo lắng mà trở tay không kịp.”

Advertisement / Quảng cáo

“Sẽ không, ngài tin tưởng phán đoán nhi tử, chiến lược phòng bị bọn họ là chắc chắn, trong lòng không cần quá nôn nóng. Nhã Phủ sắp sinh con, trong nhà không có nam nhân con không yên tâm, cho nên lần này con không đi.”

“Cũng được, cứ vậy đi, chuyện nhà cần con lo liệu. Cũng nên qua lại nhiều với nhạc phụ bên kia, tuy con chuyên võ, nhưng cũng có thể cùng ông ta học được nhiều thứ khác.”

“Vâng, nhi tử nhớ kỹ, ngài bên ngoài ngàn lần cẩn thận, đừng để bị thương.”

Thời Phái tiễn đội ngũ phụ thân ra ngoài thành, nhìn gót sắt bụi đất đi xa, chàng phát hiện nhiệt huyết mệnh mông chính mình năm đó đã không còn. Chàng biết đại bộ phận kết cục mỗi người, bao gồm gian nịnh thần, trung lương thần. Kiếp trước chàng giao tranh hai mươi năm, đi trên mông băng mỏng mới tới đỉnh nhân sinh, quyền lợi cùng trên người vình quang trong tay còn siêu việt hơn cả phụ thân mình.

Ở tuổi bốn mươi, Thời Phái nhìn lại kiếp sống nửa đời người ngồi trên lưng ngựa chiến, có được có mất, chàng không hối hận, chàng kiêu ngạo tự hào. Mà vận mệnh đem chàng trở lại thời điểm hai mươi năm trước, hứng thú khi ấy lúc này thực một mới.

Từ vị đứng trên đỉnh núi đã ném qua, sau đó sáng suốt xin thoái ẩn, mới có được một đời bình an. Lại một lần lịch trình như vậy tái diễn, đối với chàng kỷ thật không còn hấp dẫn bao nhiêu, chàng càng muốn lấy những thứ khi ấy mình vứt mất.

Đương nhiên, nếu thật sự Đại Hạ xảy ra nguy cấp, vì trách nhiệm đạo nghĩa chàng không thể chối từ gánh vác, nhưng tuyệt không dùng cả nửa đời người như trước nữa.

Ài, nhớ mấy phó tướng kiếp trước đặc lực kia hiện tại không biết đang ở xó xỉnh nào, phải nhanh sớm tìm ra bọn họ mang về bồi dưỡng, khiến bọn họ sớm có thể một mình đảm đương một phía mới kịp.

Nhã Phủ đáp ứng thêu khăn cho quốc công gia trước khi ông xuất chinh, làm xong nàng xoa xoa bả vai, thế sau này không bao giờ thêu hoa nữa.

Thời tiết ngày càng lạnh, nàng nằm lệch một bên giường được trải thảm da lông tuyết trắng, lưng dựa hai cái gối mềm cao, trên đùi đắp một bộ dệt nổi tốt nhất, nàng vừa ăn trái cây vừa đọc sách.

Thời Phái đi đến, từ khi nàng đổi giải được của chàng, Giang Nhã Phủ cảm thấy trong lòng không yên, thái độ đối với chàng khách khí không ít, tuy không nhiệt tình nhưng không còn gai nhọn trong đó.

“Hôm nay sao về sớm vậy?”

“À, nghĩ muốn về sớm một chút.”

“.....”

Thời Phái đưa tay lấy mấy quả khô trong chén trước mặt nàng cho vào miệng “Xem gì trong sách đó?”

“Không có gì đẹp, đang xem Kinh Thi. Chàng thế nào không cùng phụ thân đi? Trước kia nói đánh nhau chàng đều rất tích cực.” Lời này Giang Nhã Phủ muốn hỏi lâu rồi, hôm nay không khí còn tốt, cuối cùng nàng không nín được hỏi ra.

Ấn quả khô này khá tốt, Thời Phái đưa tay tiếp tục lấy “Tình huống bên kia không nghiêm trọng, không cần ta rồi nui.”

Giang Nhã Phủ nhìn sùn mặt chàng, tựa hồ từ trên mặt nhìn ra chút cái gì, nửa thật nửa giỡn nói “Nếu vậy chẳng phải mất cơ hội anh hùng cứu mỹ nhân rồi sao?”

Quang mặt Thời Phái cứng đờ “Nàng nói đùa cái gì đó?”

“Cái này không tính nói đùa nha, Hoa Anh công chúa của Ti tộc không phải mùa đông năm nay được chàng cứu sao? Từ đó nhân gia đối với chàng nhớ mãi không quên.”

Advertisement / Quảng cáo

Quả khô gì mà thật là, lạ quá.

Thời Phái đem quả khô dư lại trong tay trả lại chén trà lời nàng “Nàng ta năm nay mới mười hai mười ba tuổi, nghĩ sao là mỹ nhân? Đừng nói đến chuyện nàng ta nữa, thật đau đầu.” Không nói diện mạo cùng tính tình thế nào, dù đối phương có đẹp như tiên, thân là tướng lĩnh một quân cùng đối phương giao bên nhau thực không đúng đạo lý, huống chi chàng đã có thế có tử.

Lời còn chưa dứt, chàng muốn thu hồi lời nói, lại bị Giang Nhã Phủ dùng một phen kéo có tay áo lại, nắm gắt gao, nhìn chăm chăm da thịt hai người cùng tiếp xúc. Tim Thời Phái tức khắc đập như nổi trống. Nàng là vấn đề ý chàng, vì một đoạn già dối hư ảo năm xưa mà ăn dấm thối.

Nàng khắc chế không được nội tâm kích động, chủ động cầm cổ tay của chàng.

“Nuơng tử...”

Mi tâm Giang Nhã Phủ hơi chau, vô tâm để ý giờ phút này tâm tình phức tạp của chàng, một tay nắm chặt cổ tay chàng, tay kia thò vào cổ tay áo rộng thùng thình, một cánh tay non mềm với vào trong tay áo, tuy cách một tầng áo trong, lại khiến tâm thần chàng nhộn nhịp.

Nàng nhìn toán sắc dụ chàng sao? Tuy rằng thủ đoạn này quá ngây ngô, địa phương để tay không đúng lắm, nhìn không được chàng muốn hướng thụ! Chàng nghĩ đến bước tiếp theo mình dùng hành động nào tiêu sái đem nàng ôm đến trên giường, nghĩ sẵn trong đầu những lời âu yếm...

Giang Nhã Phủ hoài nghi mình hoa mắt, đồ vật của nàng như thế nằm trên người chàng? Nàng không nghĩ nhiều, nhanh chóng với tay vào ống tay áo chàng, sờ soạng bên trong một phen túm nó ra!

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mai Liền Hòa Ly* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 17: Xem ra việc này không có nhỏ

Khăn tay dùng cho nam nhân, màu xám, thêu hình cây mai già, đây chẳng phải cái khăn lúc trước nàng cực khổ ba ngày trời ngồi thêu tặng quốc công gia sao? Nàng còn tưởng nhớ nhằm để lạc mất rồi!

Giang Nhã Phủ nhấp miệng, có ý quơ quơ chiếc khăn trước mặt chàng.

“Có thấy quen không, là hồng nhan tri kỷ tặng sao?”

Ánh mắt Thời Phái hơi lóe, da mặt chợt nóng lên, nhưng có một số việc chỉ có thể cắn răng ngạnh miệng “Không phải người khác đưa, là ta nhặt được trong phủ, thấy hình thức không tồi liền cất dùng, trả lại ta đi.”

“Còn muốn? Thật đúng là chẳng nhặt nó, ta cũng muốn một lần nhặt được như vậy.”

Ba ngày! Nàng cực khổ ngồi thêu ba ngày, bởi vì rất lâu không cầm kim chỉ nên ngón tay bị châm đầy mũi kim, đột nhiên không thấy nó đâu, lúc ấy Mộc Lưu Phi hỏi có thể chẳng lấy đi không, nàng nói chắc như đinh chém sắt là không có khả năng, hiện tại hận không thể va miệng mình vào cái.

Bởi nàng lén đổi giải được của chàng, tự cảm thấy bản thân không trong sáng, sợ chàng xem nhẹ mình, mấy ngày trong lòng qua luôn hệt hẫng, hiện giờ mới biết, không phải chàng xem nhẹ nàng, mà chính là nàng xem trọng chàng mới phải!

Nàng vừa tức giận lại tò mò, bộ dạng quang minh đoan chính kiêu trước nàng cùng bọn nhỏ thấy được chỉ là giả vờ thôi sao?

Advertisement / Quảng cáo

Thời Phái thấy nàng xụ mặt tay nắm chặt khăn tay không nói lời nào, cũng không nhìn chàng, biết nàng lúc này đang giận. Trách chàng tự ý hành động, lấy đi chiếc khăn nàng cực khổ thêu tặng cha, còn cố tình nói không biết bảo nàng tự tìm kỹ.

“Ta thật là nhặt...”

Một đạo ánh mắt như hình viên đạn bay tới, lập tức lời nói đổi được Thời Phái nuốt vào bụng.

“Thực... Vừa lúc ta không có khăn dùng, nên thuận tay cầm lấy, dù sao nàng cũng có thể thêu cái khác mà.” Thời Phái quát nhẹ có chút không tự nhiên rồi đợi nàng xử lý.

Ngày đó, nha hoàn quét rác trong sân đang thất thần, chẳng vào phòng nàng cũng không phát hiện, lấy đồ mình cần xong, liếc mắt thấy chiếc khăn kia đã hoàn tất, không biết lúc ấy nghĩ gì liền da mặt dày cầm theo luôn...

Giang Nhã Phủ cầm chặt khăn tay tức giận, đồ này chàng dùng đã hao mòn một nửa, nghĩ chàng thường xuyên mang bên người, cổ khí nóng kia mạc danh giám xuống. Nhưng nàng không dễ dàng buông tha chàng như vậy, mấy ngày nay chàng chọc nàng không ít lần sinh khí không phải sao?

Nàng tùy ý gấp chiếc khăn thành một khối vuông nhỏ nhét dưới đệm giường “Vật quý nguyên chủ.”

Thời Phái vươn tay “Ai ya không được! Ta dùng thành thói quen rồi, nàng lấy về ta lấy cái gì mà dùng?”

Giang Nhã Phủ không để ý, vươn tay chọn đại một hạt dưa cắn, nàng cứ cắn rồi tách vỏ ra, nhân để một bên, đến khi thành một đồng nhỏ nàng mới bắt đầu ăn “Trước kia chàng dùng bằng cái gì giờ cứ như vậy dùng, không phải ta vào phủ thêu khăn chàng mới có cái dùng đúng không?”

Thời Phái cũng hòng, bắt đầu dĩ thời dài, nữ nhân này ngày càng khó hiểu, từ trước tới giờ chưa từng thấy nàng tính toán chi li như vậy, trùng sinh một hồi cuộc sống bị đảo lộn lên, tâm tính so với chân chính tiểu cô nương còn nhỏ hơn vài phần.

Chàng nhớ mẩu thân từng nói ‘nữ nhân có thai tính tình so với ngày thường là kỳ quái, người ương ngạnh với nàng, nàng sẽ cương ngược lại, chỉ cần người dụng tâm một chút sẽ tốt thôi...’

Dụ dỗ? Bảo chàng dụ dỗ người?

Tướng tượng kiêu trước, nàng hoài thai lão đại cùng lão nhị chàng đều không ở nhà, nếu đúng như mẩu thân nói, tính tình nữ nhân có thai đại biến, ngày ấy chàng không ở bên nàng, tính khí này ai chịu giúp nàng? Sau lại có thêm tiểu nữ nhi, lúc ấy nàng đã thành thực ổn trọng, cho dù chàng ở bên, nàng cũng không biểu hiện một chút mềm mỏng hay đổi lầy.

Giang Nhã Phủ thấy chàng không nói lời nào mà nhìn mình chăm chăm, vì thế nàng cũng không thêm nói, chuyển tâm tách vỏ hạt dưa. Chợt một bàn tay to đưa tới, ôm hết hạt dưa trong tầm tay nàng về trước mặt chàng.

“Ta tách vỏ hạt dưa cho nàng, ta... Nhận lỗi.”

Giang Nhã Phủ tròn mắt há mồm nhìn nhân hạt dưa Thời Phái đưa, ngây ngốc nhận trong tay, tự nhéo mình một cái hạt dưa rơi xuống. Ông trời! Nàng thấy cái gì? Nghe được cái gì đây?

Thời Phái vậy mà xin lỗi nàng? Còn hầu hạ nàng tách vỏ hạt dưa nữa? Chỉ là một hành động nho nhỏ này thôi, quá thực thần kỳ rồi! Hay là thần trí của nàng lúc này có vấn đề?

Động tác tách vỏ hạt dưa của Thời Phái nhanh bay, do sức chàng lớn, bấm một cái liền tác đôi vỏ hạt, chàng cẩn thận cho vào chiếc khăn sạch đưa trước mặt nàng “Nàng ăn trước nhiều đây, ta tiếp tục tách cho.”

“Vâng.” Giang Nhã Phủ không tự chủ lên tiếng, đột nhiên phản ứng bản thân bất giác bị chàng trụ đi, bỗng dưng cảm giác, xem ra mấy năm nay chàng sống không uống phí, ngoài chiêu trò thu mua nhân tâm cũng học không ít thứ khác.

“Chỉ mấy hạt dưa này muốn ta nguôi giận, chàng nghĩ quá đơn giản nhì?” Lời nói tuy rằng không muốn buông tha người, nhưng thái độ cùng giọng điệu mềm hoá rất nhiều, khinh khinh mềm mại tựa chiếc bàn chải nhỏ cào trong lòng Thời Phái.

Chàng ngừng đầu hướng nàng cười nói “Vậy nàng muốn cái gì nữa? Cứ việc mở miệng là được.”

Advertisement / Quảng cáo

“Chàng không nói mạnh miệng đi?”

“Nàng nói đi, chỉ cần nàng thêu khăn tay mới trả lại cho ta, mọi cái khác đều được.”

“Phụt ~” Giang Nhã Phủ không nhịn được bị chàng làm cho tức cười, lại cảm thấy mình không thể dễ dàng buông tha như vậy, lập tức thu ý cười lại.

“Vậy được! Chính là chàng nói, chỉ cần chàng đáp ứng chuyện này, chờ ta rồi rãnh sẽ thêu một cái mới cho chàng, bảo đảm so với cái này tốt hơn.”

Tâm Thời Phái vừa động, hơi trầm tư “Xem ra việc này không nhỏ nhì?”

“Đối với chàng mà nói kỳ thật không tính là chuyện lớn, nhưng đối với ta nó lại rất quan trọng. Tôn mụ mụ thủ tiết tuổi còn trẻ, hài tử duy nhất của bà bị bọn buôn người lừa đi, về sau trùng hợp nhân duyên bà vào Giang gia, thành bà vú của ta. Khi mẫu thân ta qua đời, Tôn mụ mụ xem ta như con thân sinh, tình nguyện luôn thủ bên ta, giúp ta chiếu cố bọn nhỏ... Kiếp này ta nghĩ muốn cuộc sống bà thay đổi tốt hơn.”

“Vậy à?” Thời Phái nghe thực nghiêm túc, kiêu trước chàng đối với nàng chưa chú tâm tìm hiểu sâu, càng miễn bàn người bên cạnh nàng.

“Nhiều năm sau, tên buôn lậu kia lần nữa phạm án bị quan phủ bắt được, thời điểm hẳn bị đưa đạo phủ Tôn mụ mụ nhận ra. Ta cho bạc cai ngục, gặp được người buôn lậu kia, không nghĩ tới hẳn còn nhớ rõ Tôn mụ mụ, con người trước khi chết lời nói thường thật lòng, hẳn nói tình hình hài tử năm đó cho Tôn mụ mụ biết.”

“Tìm được rồi sao?”

“Nhiều lần trắc trở hẳn tìm được người mua, đáng tiếc, người nhà mua đứa trẻ đối xử với nó không tốt, tuổi còn nhỏ phải đi làm công bên ngoài, sau bởi không cẩn thận đắc tội quyền quý địa phương, người đang sống bị đánh đến chết, lúc ấy nó còn chưa đến hai mươi. Hiện tại thời gian còn kịp, ta muốn chàng giúp tìm nó đem về.”

Nàng hiện tại cùng kiêu trước bất đồng, khi đó nàng gần ba mươi tuổi, chường già nhiều năm, trong tay đã có một đám người dùng được, không giống hiện tại chỉ có mấy tiểu nha hoàn, chẳng có người dùng được. Huống chi việc này Thời Phái đi làm sẽ căng báo đảm hon, tìm một đứa trẻ mất mười bảy năm trước, mặc dù có phương hướng đại khái, nhưng nói thì dễ làm thì có dễ đâu?

Nhắc tới chuyện Tôn mụ mụ, nhìn nàng bị thương tựa hồ muốn khóc, trong đầu Thời Phái nhanh chóng hiện lên mấy thủ hạ am hiểu tìm người.

“Nàng yên tâm, ta nhất định đem việc này làm tốt. Về sau nếu có những chuyện như vậy nàng trực tiếp nói với ta, đừng nghĩ khó khăn hay không tiện mở miệng. Chúng ta là vợ chồng... Không cần mọi sự ôm vào người, nàng có thể dựa vào ta.”

Giang Nhã Phủ giật mình, dựa vào chàng sao? Nàng dường như chưa bao có ý quá ý vào chàng, kiêu trước chính là như thế, có lẽ thời gian bọn họ ở chung quá ngắn, chàng đối với nàng mà nói so với người khác thân mật hơn một

chút mà thôi, chàng là phụ thân hài tử nàng, phu quân nàng, không gì hơn nữa.

Thời gian ở chung hữu hạn, nàng chính là ôn thuận theo chàng, nhưng trong lòng kỳ thật không ý vào chàng, sẽ lo lắng cho chàng, vướng bận chàng, nhưng thời điểm không có chàng, một mình nàng vẫn quản lý tốt toàn bộ Quốc công phủ.

Xem mình cứng rắn đã thành thói quen, vì không cảm giác được sự nuông chiều của phu quân, tự nhiên không sinh ra cái gọi là ý lại, chỉ do là ông trời buộc họ thành phụ thể thôi.

Khó có được một hôm nói chuyện dễ dàng như vậy, Giang Nhã Phủ không gây mất hứng ngay lúc này để cập chuyện sớm muộn gì cũng phải hòa lĩ. Lấy dưới đệm chiếc khăn đưa cho chàng “Cầm đi, ta từ từ thêu lại cái khác cho chàng. Về sau nghĩ muốn cái gì thì nói thẳng ra, ta cũng không am hiểu tâm tình của chàng.”

“Khụ!” Thời Phái hạ giọng “Ta đã biết. Khăn cũng đừng thêu sẽ hư đôi mắt. Thời điểm rồi rảnh nàng giúp ta may cái áo trong đi.” Điều này chàng luôn ấp ù mãi, lúc này đưa ra yêu cầu hơi lớn có chút thấp thòm.

Quả nhiên, Giang Nhã Phủ nhủ cập chân mây, chàng thấy nàng chuẩn bị may áo cho cậu tiểu đầu nhất! Nàng hiện tại hận không thể đem câu nói vừa rồi ăn trở về bụng. Không biết nếu cho chàng cây cột, có phải hay không chàng cứ thế thuận lợi bò lên?

“Được ~ vậy chàng chậm rãi chờ ta.”

Trong lòng Thời Phái cực kỳ vui vẻ, nhưng chàng không thể biểu hiện ra ngoài “Ừ, không vội.”

Advertisement / Quảng cáo

Giang Nhã Phủ tạm thời không nói chuyện này cho Tôn mụ mụ hay, thứ nhất không biết giải thích thế nào cho hợp lý, thứ hai vạn nhất tìm không ra hoặc xảy ra chuyện ngoài ý muốn, chỉ tổ thêm thương tâm thôi.

Chu Hi ở Giang gia, cùng ăn cùng ở với sư phụ Giang Sóng Thiên, cảm thấy trình độ hiện giờ của mình không cần ở nhà đọc sách nhiều, ngược lại nên gia tăng giao tế cũng rèn luyện tâm thái.

Giữa trưa chàng vừa gặp vài bạn tốt, sau khi chia tay họ, thấy cách đó không xa là tiệm sách phố, trong đầu bỗng hiện hình ảnh Giang Nhã Phủ an tĩnh ngồi đọc sách, nàng đam mê đọc sách giải trí, lần trước giúp nàng tìm những cuốn sách đó xem chừng đã đọc hết rồi?

Dù sao buổi chiều không có việc gì làm, không bằng tiện đường giúp nàng chọn thêm mấy quyển nữa, chàng liền đi vào vào tiệm sách phố.

Lúc này, quận chúa Ninh Vương phủ Tần La Y cùng biểu muội Diệp Tri Tri vừa lúc dạo tại con phố này. Tỷ muội hai người đi phía trước, bọn nha hoàn đi theo phía sau.

Tần La Y có chút bất mãn, oán trách nói “Đều tại người hết, địa phương này có cái gì tốt mà đi dạo? Không biết người nghĩ thế nào, một năm cũng xem không xong một quyển sách, tự nhiên muốn tới nơi này? Hừ! Chân đau muốn chết.”

Diệp Tri Tri kéo cánh tay nàng, khẽ cười nói “Tỷ tỷ nha, mới đi vài con đường liền chịu không nổi? Người không nghĩ, Chu công tử bác học đa tài, chàng sẽ không thích nữ tử không nghề nghiệp, không học vấn đâu? Tỷ nghĩ Giang Nhã Phủ kia xem, bản lĩnh cái khác đều không có, chính là đọc sách nhiều, tỷ hảo ngâm lại lời ta nói có đúng không?”

- - - - -

Tác giả có lời muốn nói: Đất nam nhĩ ra tới lưu lưu, trong truyền thuyết tâm cơ nữ xứng với tuyến...

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mai Liền Hòa Ly* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Hai bên không được ưa thích

Tần La Y nhớ tới lần trước sự việc phát sinh tại bữa tiệc hoa sen kể cho Diệp Tri Tri, nàng nói Chu Hi chính là thích Giang Nhã Phủ. Nghĩ đến điều này, tức khắc trong lòng có thêm sức lực, không phải chỉ là đọc sách thôi sao? Có gì đặc biệt hơn người chứ? Chỉ cần chàng thích, dù có khó, có mệt nàng đều làm được.

“Muội nói rất đúng, hôm nay ta nhất đi cùng muội.”

“Đây mới là tỷ tỷ tốt của muội chứ~” Diệp Tri Tri cười ngọt ngào, đôi mắt không ngừng tìm kiếm tung tích Chu Hi trên phố. Nàng nghe ca ca cùng sai vật đối thoại, biết gần đây bọn họ muốn tụ hội ở chỗ này, gần tiệm sách phố, khả năng Chu Hi sẽ đến bên này dạo một lượt, cho nên nàng cố ý dẫn Tần La Y đến, tạo tình huống ngẫu nhiên gặp được.

Tần La Y là một kẻ ngốc đối với sự tình này, khi đối mặt bởi đồn đãi vớ vẩn nàng ta chính là là chán tới nhất.

Điều quan trọng nữa nàng là quận chúa, Chu Hi tuyệt đối sẽ không thích loại người thế này.

Thực bỏ công đã không phụ lòng nàng, vận khí thật sự quá tốt, hai người vừa tới bỗng thấy một bóng dáng quen thuộc đi vào tiệm sách phố.

“Này! Không phải ta hoa mắt chứ?”

“Không đâu, muội cũng thấy, xác thật kia chính là Chu công tử, tỷ tỷ cùng Chu công tử thật sự rất có duyên nha.”

Tần La Y một phen giữ chặt tay nàng “Còn chờ gì nữa? Chúng ta đi nhanh qua gặp chàng đi!”

Advertisement / Quảng cáo

Diệp Tri Tri làm bộ bất đắc dĩ, tùy nàng dẫn đi.

Chu Hi dùng thái độ ân cần cúi đầu nhị đi chỗ khác để tự mình chọn sách, đứng trước một loạt kệ sách chàng kiên nhẫn chọn lựa. Sau giờ ngọ tiệm sách không nhiều người lắm, bỗng tiến vào mấy cô nương xinh đẹp, khó mà không bị người khác chú ý.

Mặc dù Chu Hi muốn tránh cũng không có chỗ để trốn.

“Chu công tử!” Tần La Y kiểm chế không được vui mừng cười gọi chàng.

Đáy lòng Chu Hi thở than một tiếng, đem sách kia khép lại, đây là cuốn 《Cửu Châu vật lợi nói》khẳng định Nhã Phủ sẽ thích “Gặp qua quận chúa, gặp qua Diệp tiểu thư.”

Tần La Y hưng phấn mặt đỏ ửng đó, trong mắt lóe dư quang “Ta còn tưởng chính mình nhìn lầm, thì ra đúng là chàng. Chu công tử muốn mua sách sao?”

“Đúng vậy, vừa cùng bằng hữu gặp nhau xong, thuận tiện lại đây nhìn một chút.”

Lần trước Chu Hi lấy việc chuẩn bị khoa khảo cự tuyệt nàng, không muốn nàng ngại ngùng, giờ nàng không thể nhắc lại chuyện đó. Nàng phát sầu không biết cùng chàng nói tiếp chuyện gì, mà chàng định lấy tiền trả chủ quầy rồi đi.

Diệp Tri Tri kéo ống tay áo nàng “Tỷ tỷ, không phải tỷ muốn giúp Vương gia chọn một bộ tranh chữ sao? Không bằng nhờ vị tài tử Chu công tử này hỗ trợ phải tốt hơn không?”

Tần La Y như bắt được cọng rom cứu mạng, lập tức hướng Chu Hi mở lời, cầu chàng hỗ trợ mình chọn lựa.

Yêu cầu như vậy không có gì quá đáng, hơn nữa là chọn cho Vương gia, Chu Hi không thể cự tuyệt, đành tạm thời thu hồi ý muốn đi, đáp ứng giúp nàng.

Tiểu nhị biết người đến là quận chúa, không dám chậm trễ, chạy nhanh lấy những bộ tranh chữ trần quý nhất ra, để một không gian thoải mái cho mọi người lựa chọn, còn đặc cách pha trà loại tốt nhất bùng lên.

Tuy mắt Chu Hi tuy xem tranh chữ, trong lòng vẫn phùng bị Tần La Y, phòng ngừa nàng có những hành động lỗ mãng không tương tượng được. Xác thật chàng không nghĩ đến hôn sự sớm, chàng muốn từ từ lựa chọn và người đó

có thể trợ giúp sự nghiệp chàng.

Ngân phòng vụn phòng, ngoài ý liệu vẫn có chuyện xảy ra, bất quá chuyện này cùng chàng không có quan hệ.

Diệp Tri Tri đẩy mặt xin lỗi, run rẩy dùng khăn tay giúp Tần La Y lau vết nước trên người, nhưng một chút tác dụng đều không có, chỉ thấy trước ngực Tần La Y ướt một mảng lớn.

“Muội làm gì thế này? Sao không cẩn thận một chút chứ!” Về mặt Tần La Y đẩy phần nộ, nghĩ đến Chu Hi còn ở đây, liền dùng sức đem tức giận thu về “Thật ngược nùng, khiến Chu công tử phải chê cười rồi.”

“Thực xin lỗi tý tỳ, là ta không cẩn thận...” Diệp Tri Tri hai mắt đầy nước.

Tần La Y bực bội đẩy tay nàng ra “Đừng, đừng lau nữa, lau thôi cũng không xong!” Bộ dáng hiện tại nàng thế này làm sao có thể gặp người.

Tiểu nhĩ chạy nhanh lại hoà giải “Không bằng trước tiên người cùng tiểu nhân ra hậu đường nghỉ ngơi, chờ nha hoàn đi cửa hàng trang phục gần đây mua trở về thay, người thấy thế nào?”

“Chỉ có như vậy là tốt nhất.” Tần La Y nghĩ mình mất hình tượng trước mặt Chu Hi, ừy khuất hốc mắt phỉếm hồng, nhưng nàng tuyệt không để chàng thấy đáng về này của mình “Chu công tử, là ta thất lễ, phiền người chậm rãi chọn tiếp.”

Chu Hi có chút đồng tình nàng, loại tình hình này đối với một cô nương gia thực là khó khăn “Quận chúa không cần khổ sở, Chu mỗ sẽ không nói chuyện này cùng ngoại nhân.”

Tần La Y nói câu đa tạ, quay đầu đi vào nội thất, đợi nha hoàn đem xiêm y mua trở về thay.

Lúc này sắc mặt Diệp Tri Tri thay đổi vì điệu, nàng không tiếp tục tỏ ra ừy khuất, lần la lại gần bắt chuyện cùng Chu Hi “Đa tạ Chu công tử hỗ trợ, bằng không với tính tình biểu tỳ, nhất định sẽ không chịu buông tha cho ta.”

Thần sắc Chu Hi nhàn nhạt “Diệp tiểu thư không cần nói vậy, kỳ thật chuyện vừa rồi, đối lại bất luận một nam tử nào cũng sẽ cư xử như vậy, Chu mỗ chỉ nói lời nên nói, cùng Diệp tiểu thư không có quan hệ gì.”

Diệp Tri Tri nan khan, miệng treo nụ cười dịu dàng “Mặc dù công tử đại lượng không để ý, Tri Tri không thể không cảm ơn. Ta thường xuyên ra vào Ninh Vương phủ, thứ Vương gia yêu thích ta có biết một chút, không bằng ta và người cùng giúp quận chúa chọn lễ vật đi?”

Advertisement / Quảng cáo

“Tiểu thư tùy ý.”

Chu Hi không để ý nàng, mắt nhìn trên đồng tranh chữ giữa dòng liền, hy vọng mau chóng tuyên ra một bộ không sai biệt, lấy lệ qua loa cho xong việc.

Vài lần Diệp Tri Tri đem ánh mắt nóng rực hướng nhìn chàng, đều không có bất luận cái gì đáp lại, nàng nắm tay trắng bệch, âm thanh như cũ mềm mại “Công tử thích xem phong cảnh địa lý này nọ hay thư tịch?”

Chu Hi thấy nàng nhìn cuốn sách《Cửu Châu vật lợi nói》mình cầm trong tay, lòng căng thẳng, đem quyển sách nắm chặt “Liền chọn bản phúc này đi, hẳn là chân tích họa gia Ngô Phong tiền triều, Vương gia sẽ thích. Chu mỗ trong nhà còn có việc, không thể ở chỗ này tri hoãn, mong Diệp tiểu thư hỗ trợ chuyển cáo quận chúa một tiếng, cáo từ.”

“Công tử! Không bằng chờ một chút, rất nhanh nha hoàn mua quần áo mới trở lại, tự người cùng quận chúa cáo biệt một tiếng, cũng không uổng công tâm nàng đối với người...”

Chu Hi nhú mày “Không cần. Mặt khác còn thỉnh tiểu thư nói cẩn thận, Chu mỗ cùng quận chúa đều là thanh bạch, không có gì tâm hay không tâm” Nói xong lời này chàng lại lần nữa nói cáo từ, liền đi ra hiệu sách.

Diệp Tri Tri thấy chàng hận không thể chạy mất bóng dáng, cắn chặt răng, lòng bàn tay nắm chặt đến nổi một móng tay gãy mà nàng không biết.

Nàng có cái gì không tốt? Luận tướng mạo hay tài hoa, nàng cảm thấy so với Hứa Triển Nhan không thua kém gì, luận gia thế, tuy kém vương phủ, phụ thân nàng cũng là quyền cao chức trọng, càng có thể quảng Tần La Y xa mười con phố nữa là.

Hắn thậm chí chịu đối với Tần La Y ngu xuẩn tỏ ra vài phần đồng tình, đối với chính mình lại lạnh lùng như vậy, xem nàng tựa hồ lang mà chạy trời chết!

Hắn cảm thấy nàng so với các nàng kém xa sao? Vẫn là cảm thấy... Hay các nàng so với Giang Nhã Phủ là kém xa? Tuy rằng không có chứng cứ, nhưng bằng trực giác của nữ nhân, thêm chuyện lần trước phát sinh tại bữa tiệc hoa sen, làm nàng cảm thấy chân tướng ấy mới là đúng.

Thời Phái mới cho Giang Nhã Phủ mình đã an bài người giúp Tôn mụ mụ tìm nhĩ tử, nói nếu nhanh thì trong một tháng là có tin tức, cuối cùng không quên nhắc nhở nàng “Đừng quên thù lao nàng đáp ứng ta, là một kiện áo trong đó nha.”

Giang Nhã Phủ đang cầm trái chuối đưa vào miệng, tay hạ xuống “Ý tứ Đại tướng quân chính là, nếu ta không làm cho chàng, tin tức liền sẽ không nhanh có sao?”

“Kìa không phải như vậy, nàng nói như vậy không thấy quá đáng sao? Ta chính là tùy tiện nhắc nhở nàng thôi.”

“Hừ.”

Bị chàng nhắc nhở, Giang Nhã Phủ đem việc này nhớ kỹ, kêu Mộc Lưu Phi dẫn người vào nhà kho chọn ra mấy cuộn nguyên liệu thích hợp, nâng để lại một cuộn xa tanh nguyệt bạch, còn lại phân cho Tôn mụ mụ cùng mấy nha hoàn, kêu các nàng phân công làm cho cha mẹ cùng phu quân họ mặc.

Bọn hạ nhân được chút phần lễ Giang Nhã Phủ phát quần áo đổi theo mùa, tuy rằng đối bọn họ tốt nhưng nàng không dễ dàng đánh vỡ quy củ, chỉ là thưởng thêm các nàng vào hai lượng bạc, còn yêu cầu thêm cá nhân tự đặt mua.

Mấy ngày nay Thời Phái thường chạy ở bên ngoài, hai người không có cơ hội cãi nhau, mỗi ngày của Giang Nhã Phủ càng thêm tiêu dao tự tại, nàng đọc sách cùng dưỡng thai là chính, nữ hồng chỉ làm nửa canh giờ thôi, xem ra một ngày trôi qua cũng thoải mái.

Giang gia phái người đưa tới cho nàng thêm mấy quyển sách mới, ngày ngày nàng xem đến mê mẩn, Mộc Lưu Phi tiến vào nói gia quyền Binh Bộ Diệp đại nhân tới phủ thăm quốc công phu nhân, nghe nói muốn tìm hiểu một họ họ háng xa, nhờ phu nhân hỗ trợ.

Giang Nhã Phủ vào nghe Diệp Tri Tri cùng mẫu thân nàng tới, ấn đường liền nhăn lại, Diệp đại nhân luôn muốn mượn sức Quốc công phủ, quan hệ hai nhà từ trước đến nay không tồi, nếu không phải thời điểm sau đó Quốc công phủ xảy ra chuyện, tìm Diệp đại nhân khiến người lạnh tâm, thì sẽ không nhìn ra gương mặt thật của họ.

Và Diệp Tri Tri...

Nha hoàn Tử Cúc Quốc công phu nhân đánh gãy suy nghĩ của nàng “Gặp qua Thiếu phu nhân, phu nhân đang cùng Diệp phu nhân trò chuyện ở chính đường, Diệp tiểu thư nói muốn qua thăm ngài, phu nhân cũng sợ nàng ngồi ngốc một mình không thú vị, bảo nô tỳ mang nàng lại đây.”

Tuyệt nhiên tìm tới của gặp nàng? Giang Nhã Phủ áp xuống một trăm phần cảm trong lòng, để đồ vật sang một bên, sửa sang quần áo lần nữa “Nếu người đã tới mau mời vào đi, thân mình ta không khoẻ không ra ngoài được, sợ đáng về này nói chúng ta không biết lễ nghĩa.”

Diệp Tri Tri nghe tiếng đi vào, thần thiết tiến lên đỡ nàng “Tỳ tỳ, người đang có thai, sao có thể đứng dậy đón ta? Đây không phải muốn giết muội muội sao?”

Giang Nhã Phủ khách khí giọng điệu hơi xa cách “Diệp tiểu thư sao nói như vậy? Mộc Lưu Phi mang trà tốt nhất lên đây.”

Diệp Tri Tri xem mặt đoán ý, nhìn ra nàng đang che dấu ba phần không kiên nhẫn, trong lòng hồ nghi, nàng chưa bao giờ cùng Giang Nhã Phủ giao tế quá sâu, cũng chưa làm bất luận cái gì khiến nàng không vui, vì sao đường như bả xích chính mình nh?

Advertisement / Quảng cáo

Hai người ngồi trên giường, Mộc Lưu Phi thực mau bụng trà thơm tới, Diệp Tri Tri nhìn lướt qua trên bàn trà đầy trái cây mới mẻ cùng đủ loại trà bánh, tâm tư vòng vòng “Muội tới mạo muội. Ở nhà thật sự có chút ngốc, nghe mẫu thân muốn tới thăm quốc công phu nhân, muội liền đi theo tới đây. Lâu rồi không gặp qua tỳ tỳ, cũng muốn lại nhìn một chút, muội không mang theo thứ gì tốt cả, đây là huynh đệ muội từ thương nhân ngoại bang gặp được vài thứ đồ chơi mới mẻ, muốn đưa cho tỳ tỳ chờ cháu trai nhỏ lớn chơi.”

Tục ngữ nói người tới mặt cười không nên đánh “Đa tạ Diệp tiểu thư, khiến muội lo lắng rồi.”

“Này không tính là cái gì, tỳ tỳ không cần để trong lòng. Lần trước tại bữa tiệc hoa sen tỳ tỳ khiến mọi người kinh diễm bởi bút tích tốt, không đối gât tỳ tỳ, ở nhà muội cũng lên luyện chữ qua, nhưng mà luyện mãi vẫn không tốt,

đang muốn thỉnh giáo tỷ ty đây.”

Giang Nhã Phủ không biết nàng muốn làm gì, kiếp trước Diệp Tri Tri vẫn chưa đi con đường này, kiếp này không biết vì sao đem ánh mắt chuyển dời trên người mình, xem ra nàng trùng sinh, trong lúc vô tình thay đổi nhiều sự tình hướng đi, cũng không sao cả, mục đích đại thể đối phương vẫn không thay đổi.

“Kỷ thật cũng không có bí quyết gì, đơn giản chính là cần viết thôi, ta chỉ là không giống các tiểu thư khác, dành thời gian cảm kỷ để viết tự, không phải ta không muốn chỉ, thật sự là không biết dạy muội thế nào.”

Diệp Tri Tri không tin “Tỷ ty xem muội là người ngoài rồi, chữ lệnh tôn đại nhân ai cũng biết? Nghe nói chữ lệnh huynh cũng không tầm thường, ngay cả công tử Chu Hi tạm trú ở Giang gia cũng là một tay hảo tử, tỷ ty chắc là được người trong nhà chân truyền đi?”

Giang Nhã Phủ nghe nàng nói rồi tức cuộc đời trên người Chu Hi, không khỏi tâm mệt vì nàng, tôi tìm nàng làm gì? Chẳng lẽ trông cậy nàng ở trước mặt Chu Hi nói tốt giúp nàng vài lời sao? Không nói chuyện nàng không trùng sinh đi, mà xưa nay giao tình hai bên cũng không sâu, lại nói tương lai nàng biết rất nhiều chuyện, sao có thể giúp nàng ta chứ!

Tác giả có lời muốn nói: Quá độ chương, vì dẫn ra quan trọng cốt truyện~~

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mai Liền Hòa Ly* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Chương 19: Một hòn đá chiếu bốn con chim sao lại không làm

“Nói như vậy cũng không phải là không thể.” Giang Nhã Phủ không mặn không nhạt nói một câu, bùng ly nước táo đỏ đến trước mặt uống.

Diệp Tri Tri thấy nàng không muốn gần gũi cùng mình, tàn nhẫn hạ tâm nói thêm “Lần trước phát sinh sự việc ở Ninh Vương phủ, là biểu tỷ muội làm không đúng, muội thay quận chúa biểu tỷ xin lỗi tỷ, tỷ ty không nên trách nàng, nàng chỉ là quá yếu mệ Chu công tử mà thôi, nhất thời lợi dụng tỷ ty làm việc hồ đồ, xong việc đã bị Vương phi giáo huấn qua rồi.”

Nàng trăm phương ngàn kế đem đôi tai dẫn trên người Chu Hi, không tiếc mạo hiểm dè Tàn La Y xuống, chính là muốn Giang Nhã Phủ nói, từ thái độ nàng muốn biết thêm một ít về Chu Hi, theo đánh giá phân lượng giữa Chu Hi và nàng ta mà nàng thấy. Tuy nhiên, nếu chứng thực hết thảy là suy nghĩ nhiều, nàng có thể hỏi thẳng Giang Nhã Phủ sự tình về Chu Hi cũng không tồi.

Đáng tiếc, Giang Nhã Phủ sớm có phòng bị nàng, căn bản là không bị đá động “Quận chúa tính tình có chút trẻ con, ta không trách nàng, lại nói Vương phi lên sớm phải người bồi lễ nạp thái tởi, Diệp tiểu thư không cần vì điều đó mà lo lắng.”

Nàng căn bản không đề cập tới hai chữ Chu Hi, cũng mặc kệ ai ái mộ ai, cứ như vậy tùm tùm cười đáp lời, Diệp Tri Tri cảm giác mình như bị một bị bóng đánh vào người, mà nàng lại không thể nói quá rõ ràng ra được.

Giang Nhã Phủ không phải tâm cơ lừa đảo thuần sao? Lần trước không phải bị Tàn La Y lợi dụng, còn ngây ngốc rớt vào trong hồ nước sao? Khi nào như vậy đến một giọt nước không lọt ra? Trong lòng Diệp Tri Tri bực bội nhưng trên mặt nửa điểm cũng không có thể hiện.

Advertisement / Quảng cáo

“Tỷ ty nói vậy, cũng là do muội quá mức cẩn thận...”

Nàng đang nói, đôi mắt bỗng nhiên quét tới một thứ, quyển sách kia có chút quen mắt đặt dưới bàn trà.

Ánh mắt Diệp Tri Tri hơi lóe, nghiêng đầu nhìn quyển sách, giống như vô tình hỏi “Tỷ ty đang xem sách gì thế?”

“Hả? Cái đó hà, ta kêu nha hoàn lấy từ nhà mẹ đẻ tới, tặng thư của phụ thân ta ở đó có rất nhiều, tùy tiện lấy mấy quyển lại đây xem.” Giang Nhã Phủ đem sách cầm lên. Xác thật như thế, là nàng kêu Xuân Nguyệt về lấy sách, lần này cảm về một quyển, này bốn 《Cửu Châu vật lợi nói》là một trong số đó. Nàng biết sách đó là Chu Hi giúp nàng chọn, lại không biết là chàng đặc biệt tỉ mỉ mua về giúp nàng.

Diệp Tri Tri cầm lấy sách, nhẹ vỗ về, như là đang vuốt ve tay người nọ, cảm thụ được tâm tình lúc ấy ở tiệm sách chàng đứng chọn lựa, trong lòng sinh ra một loại tên, gọi là ghen ghét ma quỷ.

“Sách này có vẻ rất thú vị, tỷ ty nguyện ý cho ta mượn xem được không?”

“Đương nhiên có thể, chỉ là ta còn chưa xem xong, chờ ta xem xong rồi lại mượn đi, muội mà xem xong nhớ rõ phải trả ta đó.”

“Đó là lẽ đương nhiên.” Diệp Tri Tri xác nhận xong suy nghĩ trong lòng, không còn tâm tình lưu lại chỗ này, nói thêm vài câu, liền lấy lý do thân mình Giang Nhã Phủ không tiện mà cáo từ.

Rời Quốc công phủ, không có Giang Nhã Phủ trước mặt, sự ghen ghét không những giảm bớt, ngược lại chẳng khác nào lòng sâu cống ngầm tùy ý phát sinh, cứ như vậy găm nhấm lục phủ ngũ tạng của nàng ta.

Thực mau, nàng đi Ninh Vương phủ tìm Tàn La Y, đem chuyện thấy được tại phòng Giang Nhã Phủ, cũng không quên dặm thêm nắm thêm muối, Tàn La Y một lòng đều hướng trên người Chu Hi, nghe xong lời này trong lòng lên cơn giận dữ.

“Nàng ta như thế nào như vậy? Rõ ràng đã thành thân rồi, vì cái gì không chịu buông tha Chu công tử chứ?”

Diệp Tri Tri đi đến bên nàng “Muội sớm nói cùng tỷ, hôn nhân của nàng là do lệnh cha mẹ, người mai mối, căn bản không vững chắc. Nghe nói trong lòng Thôi Phái cũng có bóng hình người khác, đó chính là Hứa đại tiểu thư.”

Tàn La Y không tin “Sao có thể? Quan hệ giữa ta cùng Hứa tỷ ty tốt như vậy, nhưng cho tới bây giờ không nghe nàng nói với ta.”

“Tỷ chẳng lẽ còn không tin muội sao? Muội không có gạt tỷ, còn nghe nói Giải được giúp Hứa đại tiểu thư trị thương nơi mặt, căn bản không phải Hứa đại nhân tìm được mà là Thôi Phái đó, thiên hạ căn bản không có không gì mà không nghe ra tiếng gió.”

Giang Nhã Phủ, nếu người thành thân còn không thành thật, như cũ tham lam liên lụy Chu Hi, đừng có trách ta đem sinh hoạt của người tạo mưa tạo gió, làm thanh danh cùng mặt mũi người đi quét rác!

Advertisement / Quảng cáo

Thôi Phái đối với Hứa Triển Nhan đúng là có ý để lại dấu vết tìm kiếm, mà giải được thuần túy là do nàng bịa ra, nếu không phải ma xui quỷ khiến Giang Nhã Phủ đem giải được thay đổi, như vậy chuyện nàng bịa liền đúng, chẳng khác nào chỗ ngấp phải ruồi rồi.

Thấy Tàn La Y như có hoài nghi mình, nàng nhanh miệng bỏ thêm chút mồi dẫn “Chúng thực việc này có gì khó chứ? Hân chịu vì Hứa Triển Nhan làm được tình trạng này, muội không tin Hứa Triển Nhan sẽ không chút nào động tâm, nếu muốn biết trực tiếp hỏi nàng ta là được, nếu hỏi không ra tới cũng không có gì tổn thất đúng không?”

“Tri Tri muội nói đúng, dù sao rảnh rồi không có việc gì làm, đã lâu không gặp Hứa tỷ ty, vừa lúc đi thăm nàng một phen vậy.”

“Tỷ nghĩ như vậy là được rồi, lâu không gặp mặt, tỷ muội xa lạ sẽ không tốt.”

Hứa Triển Nhan dùng qua vài lần giải được, gương mặt lúc này đã chuyển biến tốt, nàng che sa mặt, thấy tỷ muội hai người đến, nghe xong sáng tỏ ý đồ các nàng đến, hạ đôi mắt nghiêm nghị dưới khăn che mặt.

Suy nghĩ một phen, nàng không tỉ mỉ nói ra đáp án, không trực tiếp nói rõ giải được là do Thôi Phái cấp, lại cũng không phủ nhận điều đó.

“Tin tức các người thế mà thật linh thông, việc này người bình thường cũng không biết đâu.”

Diệp Tri Tri vừa mừng vừa sợ, kia chính là nàng tùy tiện nói, căn bản không có chứng cứ rõ ràng, không nghĩ tới cư nhiên là thật. Mừng chính là, mong Giang Nhã Phủ khi biết được tin tức sẽ vô thố hổt hoảng, xem nàng ở hậu viện ngồi trên đồng lúa, còn có thể hay không nhớ tới nam nhân khác!

Tàn La Y kinh hô “Này là thật sự? Muội cùng Thôi Phái...”?

Hứa Triển Nhan cười lắc đầu “Không được nói bừa, ta chưa bao giờ cho hần bất cứ hy vọng gì.”

Trước kia nàng như vậy tưởng, vì tiền đồ tốt, từ bỏ Thời Phái, tuy rằng nàng cũng từng một lần không tiếp thu tình ý đối, nhưng khi nhìn thấy hần nhờ Trần Như Vân mang giải được đến, cả trái tim như mềm mại. Nàng không phải muốn hần hòa li, sau đó cũng mình thế nào, nàng chỉ nghĩ muốn hưởng thụ sự quan tâm lặng lẽ của hần, chiếm trong lòng hần một chỗ quan trọng nhất.

Nhưng mà! Lúc nàng cảm động chính là lúc phát hiện mình thu được chỉ là bình nước trong, không phải giải được nào cả, cảm giác sâu sắc chịu Thời Phái trào phúng, hoặc cũng là của Giang Nhã Phù.

Vì thế bốn tâm tính toán vẫn luôn ngủ đông bắt đầu càng ngày càng không cam lòng.

Nàng danh dương kinh thành là quý nữ, hà tất sợ hãi một chút đồn đãi vớ vẩn chứ? Ai đó biết được có kẻ như vậy ái mộ nàng, nói không chừng sẽ càng thêm xem trọng liếc nhìn nàng sao, một Thời Phái có năng lực kiềm chế, đây cũng là giá trị của nàng không phải sao?

Ba nữ nhân cùng bàn tính nhỏ, ích lợi bất đồng, mục tiêu lại cực kỳ nhất trí. Thực mau, liền phát ra tiếng gió, nói Hứa đại tiểu thư có giải được trị mặt là do Trần Quốc Công thế tử Thời Phái trầm cay ngàn đắng tìm được.

Advertisement / Quảng cáo

Mọi người ồ lên, nghị luận sôi nổi.

Trên đời mỗi việc, một lần uống, một miếng ăn, Giang Nhã Phù cũng không thể tưởng được nàng ngẫu nhiên tâm huyết dâng trào, lại một lần thay đổi tình huống hướng đi. Nếu không phải nàng đổi được, Hứa Triển Nhan sẽ không bị khơi dậy tâm hiếu thắng, bọn họ sẽ không như vậy liên lụy ngày càng sâu.

Quốc công phu nhân nghe được tiếng gió, trước tiên kêu người đem Thời Phái từ quán doanh trở về, trực tiếp hỏi một câu, thấy mặt chàng đầy kinh ngạc, tức khắc trong lòng đều mình bạch, đem chàng mắng một trận.

Thời Phái mấy ngày này quả bận rộn việc trong quân, ra quân doanh liền về nhà trực tiếp gấp nẫu thần, đây là lần đầu tiên chàng nghe nói việc này.

Như thế nào sẽ thế này? Việc này chỉ có biểu muội Trần Như Vân biết, nha đầu kia biết nặng biết nhẹ, tuyệt không dám nói bậy. Lại nói giải được đã bị chàng ném, chữa khỏi Hứa Triển Nhan căn bản không phải được chàng tìm, sự việc kín như vậy là từ chỗ nào truyền ra?

“Mẫu thân, được kìa thật sự không phải nhĩ tử đưa...”

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mai Liền Hòa Ly* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19-2: Một hòn đá chiếu bốn con chim sao lại không làm 2

“Không cần hướng ta giải thích, lần trở về giải thích cùng tức phụ ngươi! Nàng nếu xảy ra chuyện gì không tốt ta sẽ hỏi tội ngươi đó. Mặt khác ngươi đừng tưởng nhạc phụ bên kia không thường ra ngoài liền cái gì cũng không biết, nghĩ kỹ vạn nhất nhân gia chất vấn ngươi hỏi đáp như thế nào đi, mặt mũi phụ thân đều bị ngươi bôi nhọ rồi.”

Thời Phái ngoan ngoãn nghe nắn, nửa câu không dám cãi lại, rốt cuộc nghe mắng đủ rồi, vội vàng trở về sân viện mình.

Giang Nhã Phù thấy chàng về có chút ngoài ý muốn, buông sổ sách trong tay xuống “Không phải nói mấy ngày nữa mới về sao?”

“Xảy ra một chút chuyện ngoài ý muốn, bị mẫu thân kêu trở lại.”

Nhìn gương mặt chàng như màu đất, Giang Nhã Phù tuy không biết xảy ra chuyện gì, khẳng định không phải là chuyện tốt “Bị giáo huấn sao?”

“Nàng có nghe nói...” Thời Phái đem chuyện mẫu thân giáo huấn từ đầu chí cuối nói cho nàng nghe, giải được kìa Giang Nhã Phù không biết rõ, việc này vốn dĩ lúc ấy chàng làm thiếu ổn thỏa, hiện tại càng không có gì phải giấu nàng.

Chân mày Giang Nhã Phù nhăn chặt “Thật sự có việc này?” Gọi Mộc Lư Phi tiến vào, quả nhiên, vừa hỏi việc này, Mộc Lư Phi có điều trốn tránh.

Thấy không giấu được nữa, Mộc Lư Phi đành đem chuyện bên ngoài nghe được những lời khó nghe thế nào đều nói ra hết.

Advertisement / Quảng cáo

“Được, ngươi lui xuống trước đi, quản tốt miệng bọn hạ nhân cho ta, nếu có dám tiếu nghị luận gì lập tức thu thập ngay.”

Trong lòng Thời Phái ấy này “Nhã Phù, ta không nghĩ tới sẽ như vậy, sớm biết thế ta không nên...”

“Không cần nhiều lời, việc đã đến nước này, nói những lời đó có ích gì chứ. Bình giải được kìa là ta tự mình ném, ta không trách chàng cái gì. Nếu trong phủ nghe được nha hoàn đồn tin nhảm nhí, có thể thấy được việc nên biết người khác đã biết rồi.”

“Nàng cảm thấy chuyện này là ai truyền ra?”

Giang Nhã Phù nhắc một bên khòe miệng, liếc chàng “Trừ bỏ nàng ta còn có người khác sao? Không cần ta chúc mừng chàng chứ? Nàng làm như vậy là thay đổi một chút ước nguyện ban đầu, nói không chừng kiếp nàychàng có thể như nguyện nha.”

- - - - -

Tác giả có lời muốn nói: Cảm tạ tiểu khách ái nhóm nhiệt tình bình luận ~ còn có đầu danh đường dịch đầu lời ~ moah moah

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mai Liền Hòa Ly* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Tâm tình nàng ta không quan tâm

Giương mặt Thời Phái quần bách, không tự nhiên giương tay lên “Phải mau nghĩ biện pháp xử lý chuyện này êm đẹp mới được.”

Nhã Phù càng không buông tha “Như thế nào? Chàng không tin là do nàng truyền ra? Không phải chính bản thân nàng, nhưng nhất định là do nàng bày mưu đặt kế. Chàng đừng nghĩ lòng nữ nhân quá đơn giản như vậy.”

Thời Phái sợ nàng sinh khí, thờ dãi “Không phải là ta không tin, ta sợ việc này ảnh hưởng đến nàng cùng trong phủ. Lúc bắt đầu ta chỉ nghĩ sự tình đơn giản, không nghĩ tới nhân tâm sẽ có biến đổi.”

Thấy xác thật chàng có ý hờ thẹn, Giang Nhã Phù nghiêm mặt, nghiêm túc suy tư ứng đối như thế nào. Hứa Triển Nhan làm lớn chuyện này đơn giản là hướng nàng cùng Thời Phái thị uy, một vì rửa nhục, hai là nói cho nàng biết, nam nhân của nàng do nàng ta điều khiển, muốn nàng khó chịu, ba là ám chỉ Thời Phái, chàng vẫn có hi vọng, bốn chính là tạo tiếng gió để nàng trở thành mục tiêu công kích của mọi người.

Nhất thời ngấm trúng bốn con chim, đáng tiếc nàng ta không nên cùng nàng gây hấn!

Nếu là Giang Nhã Phù trước kia đối với nàng chỉ có chút oán nhân nhạ, như bây giờ là nàng thật sự bực nạng ta. Mọi người đều có thể diện riêng, có chuyện gì quá lắm thì ra vài chiêu lên kít được rồi, hiện giờ thế nhưng xa trước mặt Quốc công phủ, Hứa Triền Nhan không biết xấu hổ, còn nàng không như vậy.

“Ta viết cái thiệp gửi Trần Như Vân, Trương Nhị tiểu thư, Cổ gia tiểu thư, thêm mấy nhà thường ngày giao hảo tới phủ. Nàng ta dùng lời đồn đãi tiện thể nhắn cho chàng, ta đồng dạng dùng phương thức đó đáp lời nàng.”

“Được, nàng yêu cầu ta làm cái gì cứ việc nói.” Trong lòng Thôi Phái khen ngợi nàng thông tuệ, nghe nàng nói hai chữ ‘chàng ta’, một cỗ khí thế hào hùng sinh ra bởi phu thế cùng chung một lòng diệt kẻ địch, thậm chí xem nhẹ người nàng phải đối phó là ai.

“Chàng?” Giang Nhã Phù thả xuống suy nghĩ, cũng tốt, đánh rắn phải đánh vào đầu “Ngày đó ủy khuất Đại tướng quân cùng ta ra về một đôi phu thê ân ái đi, làm như thế nào thì tùy chàng, nhớ không cần làm quá, ta sợ sẽ không chịu nổi.”

Advertisement / Quảng cáo

Thôi Phái dùng một chút “Được, ta biết nên làm như thế nào.”

Tối ngày đó, Trần Như Vân tới Quốc công phủ sớm, thấy Giang Nhã Phù gương mặt ửng đỏ, vào cửa hướng nàng hành đại lễ xin lỗi “Biểu tâu, người nểng muối đi, chuyện đó là muối giúp biểu ca chân chạy, nhưng thật sự không phải là muối truyền ra bên ngoài. Hơn nửa năm trước, mẩu thân tìm cho muội một vị công tử dễ nhìn, muội thấy không được, cổ tình mẩu thân lại nhìn trướng. Muội cầu biểu ca giúp tra xét người kia, quả thực không phải cái thứ tốt lành gì, cảm chứng cứ đưa mẩu thân, khi ấy bà mới chịu từ bỏ. Bởi vì chuyện này muội không thể không giúp biểu ca một phen, tỷ yên tâm! Sự tình này về sau muội không bao giờ làm nữa!”

Giang Nhã Phù thấy nàng sắp muốn khóc, cười nói “Ta có nói muội cái gì sao? Thật ra khi muội vào cửa, không nói hai lời liền ở ta trước mắt phản trần, nếu muốn trị tội muội ta còn chờ tới hôm nay sao? Ta biết việc này không trách được muội.”

Nghe một phen lời lẽ thông tình đạt lý của nàng, Trần Như Vân càng cảm thấy không chỗ dung thân, Giang Nhã Phù kéo tay nàng đến bên người ngồi xuống “Muội hoạt bát, lại trọng tình nghĩa, ta có thai dù muốn cũng vô dụng, bên người chưa có ai nói thật mới chuyện cho ta, muội đem chuyện bên ngoài nói lại cho ta một chút đi.”

Nghe xong lời này, Trần Như Vân mới cảm thấy là nàng thật sự không trách mình, tâm càng cảm kích “Biểu tâu, việc này thật đúng là muội cố ý lưu tâm và phát hiện thêm vài thứ nữa. Tỷ đoán lời nói kia là truyền từ đâu ra?”

“Từ nơi nào?”

“Không phải từ Hứa gia truyền ra, mà là từ người bên cạnh Tần La Y truyền ra.”

“Là nàng?” Giang Nhã Phù có chút ngại ý muốn, nàng ta cùng nàng không oán không thù, nàng lại không thích Thôi Phái, vì sao là nàng?

“Tuyệt không sai, biểu tâu không biết, muội còn biết tên kẻ đó gọi là Vạn Sư Thông. Bản lĩnh khác muội không có, nhưng bằng hữu lại khá nhiều, kể cả những kẻ nhiều chuyện, những lời đó mới vừa truyền ra muội liền kêu người lưu ý, chính là nàng ta không sai được!”

Thực mau, Giang Nhã Phù liền nghĩ thông suốt những liên hệ trong đó, Tần La Y không đủ tầm nhân, người như vậy một khi bị xúi giục, là dễ dàng xuất đầu nhấ. Mà tỷ muội tốt nhất của nàng là ai? Hứa Triền Nhan, còn có Diệp Tri Tri...

Nghĩ đến những người này càng nghĩ càng đau đầu, xem ra nhất thiết nàng phải hẹn gặp Chu Hi một lần, tuyệt không thể tro mắt nhìn chàng...

“Đa tạ biểu muội, ta đã biết. Nghe biểu tâu, việc này muội chỉ để trong lòng, trừ bỏ ta, không cần nói cùng ai nữa.”

Trần Như Vân lúc này mới coi bỏ khúc mắc, cười lộ răng, không giống hình mẩu đại gia tiểu thư, xem giống tiểu tử hoạt bát bướng bỉnh hơn “Hi hi, biểu tâu muội nhớ kỹ.”

Không bao lâu sau, các vị tiểu thư cùng phu nhân tuổi trẻ được mời đều đã tới, họ cùng Giang Nhã Phù quan hệ không tồi. Nàng sớm cho người chuẩn bị một gian phòng ấm sạch sẽ, nguyên bản bài trí bên trong gần như dọn ra hết, chỉ để lại vài thứ cực lịch sự tạo nịnh thái, lại chuẩn bị thức ăn cùng vật dụng theo sở thích mỗi người, chính là thỏa đáng không thể thỏa đáng hơn.

Mọi người thấy Giang Nhã Phù, chưa nói được mấy câu, liền lo lắng hỏi thăm về sự đồn đãi, thấy nàng lớn bụng, tất cả về mặt đều là đồng tình với nàng.

Giang Nhã Phù vỗ về bụng, trên mặt không nửa điểm đau khổ “Đa tạ các vị vì ta lo lắng, ta mời mọi người lại, một là nhiều ngày không gặp mặt mọi người, hai là sợ mọi người cùng thể nhân giống nhau nghĩ nhiều về chuyện kia. Chúng ta không nói cái khác, có mấy phụ nhân giống ta vừa mới thành thân liền có thai? Phúc khí này bọn họ sao thấy được?”

Mọi người sôi nổi gật đầu, đích xác đúng rồi, nếu không ân ái nào nhanh như vậy có tin tức tốt chứ?

“Nhưng có người nói thể từ đối với Hứa tiểu thư...?”

Trong lòng Giang Nhã Phù đem Thôi Phái mắng một vạn lần, trên mặt lại nửa điểm không hiện “Bỏ đáng Thế tử gia tuy lãnh, nhưng tâm địa tốt, đôi lúc còn bị ta khi dễ nữa là, ai biết người nào ác độc nói dối như vậy làm chúng ta lâm vào cảnh khó khăn chứ? Thật không hiểu nổi người nọ nghĩ sao lại như thế rắp tâm! Hướng đến người trẻ tuổi chúng ta còn đỡ, sợ là có người hướng về quốc công gia, đáng thương cho lão nhân gia ở tiền tuyến giết địch, hậu viện thế nhưng bị người như thế ác ngữ hăm hại!”

Nàng càng nói giọng điệu càng gắt, mang mọi người cũng phần nộ theo lên. Đích xác, cách nói như vậy mới là hợp lý, Thôi Phái cùng Hứa Triền Nhan? Một chút manh mối cũng chưa nhìn ra, tự dưng tuôn ra một lượng tin tức lớn như vậy, nghĩ lại xác thật khó có thể khiến người ta tin phục.

Trần Như Vân phối hợp với nàng “Biểu tâu, chúng ta tuyệt không thể nuông chiều ác nhân! Việc này nhất định phải hạo hảo điều tra mới được!”

Trương Nhị tiểu thư cùng Giang Nhã Phù quan hệ tốt, cũng là một cỗ nương lành lợi, nói tiếp “Giờ trông khuê chiêng tra không tốt lắm nh? Lời đồn tuy ác độc, rốt cuộc không thương da thịt, bên này Quốc công phủ hưng phấn đi tra, sự tình càng nhiều người chú ý, người sau hẳn càng sẽ thêm đặc ý! Ta xem dứt khoát không cần đề ý nó, khi trong kinh thành có chuyện vui khác, những điều bịa đặt cũng bị mọi người quên lãng thôi.”

Sau đó, mọi người chia làm hai phái, bắt đầu thảo luận Quốc công phủ cần dùng đối sách gì để đánh trả, không ai hoài nghi rốt cuộc được có được đưa hay không.

Không khí bàn tán đương sôi nổi, Mộc Lưu Phi cùng bọn nha hoàn đem đồ ăn lên, một chút rượu nhẹ, những món ngon tinh xảo nhất mang lên, đề tài vào rồi Giang Nhã Phù cổ tình dần dần phai nhạt, nàng cùng mọi người vui đùa nói giỡn, không còn thấy ai có nửa điểm nghi ngờ chuyện đó nữa.

Advertisement / Quảng cáo

Bận tâm trong bụng có hải tử, Giang Nhã Phù chưa thể uống rượu, nhưng lúc này nhìn miệng nàng cười, tâm tình đích xác tốt lên không ít.

Lúc này, bên ngoài truyền đến thanh âm Trương Bình “Thiếu phu nhân, các vị phu nhân tiểu thư, thể từ nói hôm nay có nhiều khách quý tới cửa, chưa từng hào hảo chiêu đãi thì thật sự thất lễ. Về lúc thể từ mới mua được ít cua lớn từ phía nam, khó được chính là nó còn tươi sống, liền cho người chưng mười mấy con, tự mình đưa lại mời khách quý nếm thử.”

Các nữ quyền tức khắc ngừng tiếng cười nói, trên mặt không tương tượng, Thôi Phái các nàng đều đã gặp qua, ngày thường đứng nói một ánh mắt nhìn đã khó, hôm nay lại chủ động chiêu đãi họ còn đưa tới món của nữa? Xem xem, đây chính là vì cho tức phụ nhà mình mặt mũi sao. Lúc ấy nghe nói hai nhà Khi - Giang đính hôn, các nàng cũng là ngạc nhiên, đều cho rằng tính tình Thôi Phái lãnh, Giang Nhã Phù sống nề nếp, sau hôn nhân sẽ không quá hòa hợp, nhưng thật ra là các nàng đã lo lắng nhiều rồi.

Có người hiểu chuyện sôi nổi chế nhạo Giang Nhã Phù “Thì ra chúng ta hưởng phong quang từ phu nhân thể từ nha!”

“Chính là! Không biết hôm nay chúng ta tới đúng lúc, hay là con của tôi đúng lúc đây?” Trần Như Vân như vậy đi theo ồn ào.

Giang Nhã Phù mặc dù sớm biết Thôi Phái lúc này muốn lên sân khấu, cũng không khỏi mặt đỏ, bụng một ly rượu hướng Trần Như Vân rót miệng nàng “Cái nha đầu này, ăn ngon uống tốt cũng không đồ được miệng muội.”

Mọi người cười ha ha, Trần Như Vân rượu còn chưa nuốt xong, lại có rượu Giang Nhã Phù đưa tới liền nói “Mau đem con của vào đây cho Thiếu phu nhân đi! Đừng đứng nói để Thiếu phu nhân sốt ruột chờ.”

“Đứng đứng!” Tức khắc ba năm âm thanh phụ họ, một danh đá cỗ nương giao hảo cùng Trần Như Vân, thần bí dễ thấp thanh âm đề nghị “Bọn tỷ muội, lúc trước Trần Quốc Công thể từ quá cao không thể phản nán, liếc mắt cái đều khiến người khác lạnh phát run. Hôm nay nếu ngài ấy chủ động đến, sao chúng ta không bắt ngài tự mình đưa vào, cũng nghĩ biện pháp giúp Nhã Phù xả giận nh?”

Nàng nói xong liền có Trương Nhị tán đồng “Đúng đó, nói đến cùng việc này cũng bởi ngài ấy trêu chọc mà ra, kêu ngài ấy tiến vào! Lát nữa Nhã Phù đứng có mà đau lòng nha.”

Giang Nhã Phù bị nàng đẩy đẩy cánh tay, đành phải ồm ồm đáp ứng “Được được, đều uống đến điên rồi, đề ta gọi chàng vào. Mọi người nhớ đừng quá mức đó, tính tình chàng thực có chút quái, nếu thật có ai đó xuống đài không được, đứng tới tìm ta khóc nhè, thành thân rồi cũng đứng về nhà tìm phu quân mình tới cửa đánh đó.”

“Xem nàng nói kia~”

Giang Nhã Phù gọi một tiếng “Thỉnh thể từ vào đi.”

Mọi người lập tức ngồi lại nghiêm chỉnh, cùng bộ dáng vừa rồi toàn không giống nhau. Trương Bình đem cua giao tại cửa cho Xuân Hạnh, Xuân Nguyệt liền nhanh lui xuống.

Thời Phái trong lòng niệm chú, xoay bước vào phòng, đây là lần đầu chàng đơn độc ứng phó với nhiều nữ nhân như vậy, nghĩ tới khiến cả da đầu tê dại, nhưng sớm nhớ lời nói trước đây, mặc kệ nàng có yêu cầu gì cứ việc nói!

Bất quá chỉ là đi vào trông thấy mấy người phụ nhân mà thôi, so với thiên quân vạn mã quân địch dễ đối phó hơn đi?

Lúc Thời Phái đứng trước cửa thu xếp bên trong còn ồn ào, nhưng khi chàng tiến vào sau, mọi người theo bản năng không tiếng động, ngay cả lớn mật Trần Như Vân cũng không dám lơ đãng. Nửa đời hình thành chi khí tức sát không thể bỗng đột biến về tuổi trẻ liên biến mất, mặc dù chàng tận lực thu liễm hơi thở, làm chính mình bình dị gần gũi chút rồi.

“Gặp qua các vị phu nhân tiểu thư, các vị đến thăm nội tử, trong phủ nếu có chỗ chậm trễ còn thỉnh các vị thứ lỗi.”

Đứng nhìn mọi người vừa rồi nói náo nhiệt, vừa thấy chính chủ đang sôi nổi không dám ngôn ngữ.

Trần Như Vân đánh bạo, còn nghĩ gây sóng gió, nhưng vừa kêu ra một cái từ ‘biểu’, đã bị một cái nhìn thoáng qua dọa rụt trở về. Thôi, nàng vẫn là không chọn dẫn đầu, bằng không xong việc ai biết nàng chết như thế chứ.

Cũng may một vị nữ tử đã thành thân thay mặt mọi người mở miệng “Thế tử khách khí, trong phủ đãi khách rất chu đáo. Chúng ta xưa nay cùng Nhã Phù giao hảo, so với người ngoài càng thân cận hơn, thật đã khiến thể từ tiểu phi rồi.”

Thời Phái khách khí trả lời “Những thứ này không tính là gì, là khách Nhã Phù cũng chính là khách của ta, được các vị khách quý thích mới tốt, xem như cảm tạ các vị đối với Nhã Phù một phen quan tâm. Ta còn có việc, không quấy rầy nhả húng các vị nữa, đứng rồi, thịt cua tính hàn, mong các vị giúp ta nhìn Nhã Phù ăn ít một chút mới tốt.”

Chàng nói đem ánh mắt hướng Giang Nhã Phù, ánh mắt hai người giao ở không trung trong một cái chớp mắt, tựa như bị thứ gì dừng phải lập tức liền tách ra.

Lời này tuy là vì diễn trò, trong đó lại có phần thiệt tình.

Giang Nhã Phù bị chàng nhìn, sắc mặt liền ứng đỏ, thì có người nói “Thế tử yên tâm đi, chúng ta bảo đảm nhìn nàng, một sợi lông đều không xảy ra vấn đề!”

Advertisement / Quảng cáo

“Đứng vậy! Đứng vậy! Hôm nay chúng ta chính là biết thêm thể nào là phu thê ân ái, sau này có người dám trước mặt ta nói những lời bịa đặt đó, ta sẽ mắng lại họ!”

Trương Nhị thêm lửa “Ta cũng vậy, bịa đặt kia thật là ác độc, chắc là ghen ghét Giang tỷ ty ngày ngày trời qua tốt, mỗi ngày sau lưng bỗ trí nhân gia đi.”

Nghe những lời này, Thời Phái lo lắng tiếp thu, nhìn tới ánh mắt có ý vị khác của Giang Nhã Phù, trong lòng quần bách không chỗ dung thân. Âm thầm thể, về sau làm việc gì nhất định phải suy nghĩ kỹ rồi mới làm, không muốn chọc thêm phiền toái như vậy nữa.

Chàng hướng các vị khách nhân hành lễ “Khi mổ cảm ơn trước các vị.”

Thời Phái đi rồi, mọi người ngấm thơ phẩm cua, lại chơi đùa thêm một thời gian nữa mới từng người trở về.

Một ngày như vậy tinh thần Giang Nhã Phù thực sự có chút mệt, trở về phòng, được Mộc Lưu Phi hầu hạ thay đổi quần áo thoải mái, mới cảm thấy nhẹ nhàng thờ ra.

Mộc Lưu Phi thật cao hứng, cảm giác khí thế bùng bùng “Thiếu phu nhân, cái kia, họ Hứa chắc cười không nổi nh?”

Giang Nhã Phù bình tĩnh nói “Ta không quan tâm họ Hứa có tâm tình gì, nàng vui vẻ hay không cùng ta không có bất luận quan hệ gì. Giúp ta chuẩn bị một ít đồ vật, ngày mai ta phải về nhà mẹ đẻ.”

Tác giả có lời muốn nói: Tay trái một con gà, tay phải một con vịt ~ trên người còn công một cái béo oa oa nha ~ y nha y nha nha

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mai Liền Hòa Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 21: Bồi nàng về nhà quan trọng hơn

Hứa Triển Nhan có ý hướng bò lên trên không gì đáng trách, nhưng ngàn vạn lần đừng nghĩ dùng nàng làm đá kê chân. Lúc này chỉ là nàng đem bát nước bẩn ấy tẩy đi mà thôi, nếu có lần sau, nàng không dễ dàng như vậy bỏ qua, hất nước bẩn thế nào thì nàng trả về như vậy!

Buổi tối Giang Nhã Phù bảo người nấu đồ ăn thanh đạm một chút, chỉ nấu mấy thứ nàng ăn ngon miệng, không nghĩ tới Thời Phái lại đến cùng dùng cơm, trông chàng ăn giống như đói mấy ngày không ăn đủ, muốn mòi lời đuổi người cũng không sao mở miệng. Tôn mục mục thấy vậy chạy nhanh phản phò phòng bếp xào thêm hai món ăn nữa bụng lên.

Nàng không biết, Thời Phái rõ nàng miệng gai nhưng lòng mềm, có ý bộ dáng quý chết đói đầu thai, bằng không sao chàng dễ dàng cùng nàng ăn cơm? Trong lòng tuy rằng biết sự tình đã được giải quyết, nhưng trong lòng nàng tất nhiên sẽ không thoải mái.

Ban ngày một màn đưa con của kia, chàng diễn là giả nhưng tình là thật, mà nàng lại còn thanh tình không hiểu chàng.

Hết thấy đều do chàng gây ra, tuy rằng hai người trước đó vô số lần giận dỗi muốn hoà ly, nhưng trong lòng chàng rõ, bọn họ khẳng định sẽ không hòa li, chàng cùng nàng sớm dung vào máu là người một nhà, hơn nữa năm qua tháng lại cùng ràng buộc chung, bọn họ ở giữa không thể nói rõ sự tình.

Advertisement / Quảng cáo

Điều này Thời Phái mới vừa ngộ ra, bọn họ như vậy, nếu vô tình ngược lại dễ dàng theo khuôn phép cũ, cũng bởi có tình mới không muốn trong mắt vương một hạt cát nào, thế cho nên một khi bùng nổ, không quan tâm bất cứ gì mà chỉ muốn hòa li.

Chàng không cần nghĩ liền biết mình không muốn hòa ly, nghĩ đến hai chữ đó, mỗi mạch máu mỗi sợi lông trên người đồng thời đều bài xích! Một khi như vậy, chàng nguyện ý thứ, bỏ bản tính bản thân, từng bước một đi tới gần tâm nàng, làm nàng tin tưởng chàng, cũng như chàng tin tưởng nàng.

“Quản doanh không cho đồ ăn sao?” Giang Nhã Phù sợ chàng ăn nhanh quá bị sặc, nhịn không được hỏi.

Thời Phái ăn xong một chén cơm, hưởng nàng lộ nụ cười trong sáng “Hôm nay không đi quản doanh, đưa cua xong ta liền cùng Trương Bình đi xem mảnh đất trồng mai ở thôn trang. Không phải nàng thích hoa mai sao? Chờ mùa đông tới liền có thể đi xem rồi.”

Giang Nhã Phù sững sốt, nàng thật sự không nghĩ tới “Chàng sao biết được ta thích hoa mai chứ?” Vô luận kiếp trước hay kiếp này, nàng tuyệt đối không cùng chàng đề qua cái đề tài này.

Thời Phái trả lời “Ta lấy cái khăn kia cheu hoa mai, mặt khác còn thấy vài kiện đồ dùng của nàng đều là đồ án hoa mai.”

“Cho nên chàng đoán ta thích hoa mai sao?”

Giang Nhã Phù kinh ngạc, hiếm khi thấy chàng đối với mình đề ý cẩn thận như vậy, thì thấy chàng bỗng nhiên cười lớn “Ha ha, kỳ thật cũng không được đầy đủ, ta còn hỏi Tôn mục mục, chính miệng bà nói cho ta, vậy có thể sai sao?”

Giang Nhã Phù sững sốt mấy giây, trong lòng như có con kiến chạy loạn, vì chuyện này mà chàng hỏi Tôn mụ mụ sao?

Đáy lòng chảy qua một dòng nước ấm áp, nhưng thực mau bị nâng dùng lý trí áp xuống, chàng là vì dư luận xôn xao mà băn khoăn, cố ý lấy lòng nàng đi? Rốt cuộc nàng là mẫu thân hài tử chàng, nàng cũng bởi vậy bị người cười nhạo.

“Chàng hỏi qua Tôn mụ mụ đúng là không sai. Cả buổi trưa chạy qua chạy lại, khó trách đối như vậy, chàng ăn đi.”

“Ừ!” Thời Phái vui sướng, cuối cùng cảm thấy trùng sinh tới nay chính mình đối với nàng có một sự kiện không đối nghịch “Nàng cũng ăn đi. Đứng rồi, ta có đặt thợ săn một con chuột núi, ngày mai có người đưa tới, đến lúc đó nàng xem thử.”

Giang Nhã Phù nhú mày “Mua chuột núi làm gì? Nhà kho còn có nhân sâm đâu.”

Advertisement / Quảng cáo

“Lưu lại đi, không chừng về sau có cái dùng.” Thời Phái không nói rõ, vì trong lòng chàng lo lắng thật sự không may mắn, kiếp trước nghe mẫu thân nói, thời điểm nàng sinh Đầu nhất thực sự hung hiểm, xém mất mạng, cho nên trong khoảng thời gian này chàng cho người thu thập nhiều được liệu tốt, lưu trữ dự phòng dành cho nàng.

Giang Nhã Phù không nghĩ nhiều, nghĩ chàng mua về lưu tương lai cấp cho phụ thân mẫu thân tâm bõ.

“Ngày mai ban ngày không được, gọi đưa tới trễ chút đi, hoặc dứt khoát chọn ngày khác. Ngày mai ta phải về nhà mẹ đẻ, đã cho người báo bên đó rồi.”

Tay Thời Phái đang gấp đồ ăn hạ xuống “Trở về làm gì?” Trở về chẳng phải cùng Chu Hi chạm mặt sao?

Giang Nhã Phù không chú ý tới chàng khác thường “Đại tẩu hoài thai này tương không tốt, ta sợ nàng lo lắng, trở về nhìn xem.”

“À, đúng là nên về nhìn xem, ta ngày mai...”

“Ta biết, ngày mai chàng muốn bồi vùi vị hoàng tử đi sản thứ, mấy ngày trước đã nói qua. Ta chỉ là tùy tiện đi về nhà mẹ đẻ một chút thôi, chàng yên tâm, phụ thân nếu trách tội, ta sẽ thay chàng nói chuyện.”

Thời Phái muốn xuất khẩu bị nàng chặn lại, không nghĩ tới nàng đem việc này nhớ rõ ràng, có phải hay không ước gì chính mình bất hòa không cùng nàng trở về?

Vì thế chàng không thiết tình nói “Vậy đa tạ nương tử.”

Xác thật Giang Nhã Phù hy vọng chàng không đi theo, lần này nàng về chủ yếu gặp Chu Hi, có chút lời nói không thể không nói. Nếu Thời Phái ở cùng, nàng khó tìm được cơ hội cùng huynh ấy nói chuyện, lại dễ sinh thêm thị phi. Và lại, vừa rồi chuyện xảy ra phụ thân cũng có nghe qua, nàng cùng Thời Phái xuất hiện trước mặt lão nhân gia, khẳng định phải bị hỏi đủ thứ trên trời dưới đất, lại nghe ông thao thao bất tuyệt dạy bảo.

Lần này về nhà mẹ đẻ, trừ bỏ mạng một ít đồ bỏ ở ngoài đưa đại tẩu, cái gì nàng cũng không mang. Trong xe ngựa báo người bỏ trí mềm mại cực thoải mái, nằm bên trong đọc sách không thành vấn đề.

Thấy không dễ sót gì, Giang Nhã Phù mang theo Mộc Lưu Phi đi ra đại môn Quốc công phủ, Mộc Lưu Phi xoắn mày lên, nàng vừa muốn bò lên trên xe ngựa, chợt nghe một tiếng ngựa hí từ xa đến gần, một con đại mã cùng một người cao lớn người đầy khí phách hăng hái xuất hiện trước mắt nàng.

Thời Phái thấy nàng có chút kinh ngạc đến ngây người, cười tươi sáng, từ trên lưng ngựa lưu loát phóng xuống, đi tới bên cạnh xe ngựa nàng “Sáng sớm ta ra cửa, đúng lúc Nhị hoàng tử cùng Tam hoàng tử đi nghe giảng, hôm nay không đi sản thứ, ta bồi nàng về nhà mẹ đẻ!”

Advertisement / Quảng cáo

“Hả?”

Giang Nhã Phù vắn lằn không nghĩ tới chàng sẽ hành sự như thế, hoàn toàn không nằm trong kế hoạch của nàng “Hiện tại bọn họ đều là những hoàng tử được bệ hạ sủng ái, chàng lỡ hẹn chẳng phải là đắc tội bọn họ sao? Hiện tại thay đổi quyết định còn không trễ, chàng mau cưỡi ngựa qua đó đi!”

Thời Phái cho rằng nàng lo lắng Quốc công phủ cùng tiền đồ chàng, nụ cười càng thêm sáng lạn, nhỏ giọng nói “Không có quan hệ, hiện tại bọn họ đều muốn mượn sức Quốc công phủ. Lại nói vừa rồi xảy ra chuyện đó, ta chủ động bồi nàng về, hướng nhạ phụ chịu tội mới là phải đạo.”

Giang Nhã Phù nghe một hơi, nổi tiếu “Như thế cũng được, nhưng nếu làm mất nhã thú nhân gia là không tốt, về nhà mẹ đẻ là việc nhỏ, chàng chừng nào qua cũng được.”

Ánh mắt Thời Phái hơi lóe, chàng nghe ra, mỗi câu lời hay đều là thoải thác, nàng cân bản không phải vì chàng suy xét, cân bản không nghĩ cùng nhau trở về. Chàng càng thêm kiên định suy đoán của mình, nàng nhất định trở về là muốn gặp Chu Hi!

“Thật sự không thành vấn đề, bồi bọn họ sản thứ không chỉ mình ta, thiếu một người không ít đi. Đi nhanh thôi, quá muộn sẽ không tới.” Thời Phái giải quyết dứt khoát, khi Giang Nhã Phù chưa kịp phản ứng, một tay ôm eo nàng, một tay nâng chân nàng ôm lên người, phóng vào xe ngựa.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mai Liền Hòa Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Ta cũng đi!

Giang Nhã Phù đột nhiên bị những động tác liên tiếp của chàng chưa kịp rõ ràng thì cả người đã bị nhét vào trong xe, đến lúc Thời Phái theo vào ngồi cùng, nhiệt độ trên mặt nàng mới bắt đầu tăng.

Nàng nghiêng răng nghiêng lợi, thanh âm áp thấp xuống “Chàng phát điên cái gì đây? Nơi này là cổng lớn đó, sẽ bị bọn hạ nhân thấy hết!”

Thời Phái không cho có gì là không đúng “Thấy thì sao, ai dám nói chúng ta cái gì chứ.”

Giang Nhã Phù nhìn trên mặt chàng ẩn sự đắc ý càng cảm thấy không vừa mắt, có cái gì vui mà đắc ý chứ? Lại nói, sao chàng không làm tốt việc đi sản thứ, cứ phải một hai bồi mình về chuyện này chứ?

Nàng không tin cái lý do thoải thác nói đến nhận tội chịu đòn, kiếp trước số lần chàng đi Giang gia đêm được trên đầu ngón tay. Chỉ là ấn tượng của phụ thân đối với chàng không kém, trước mặt người khác hình tượng chàng duy trì luôn luôn cực tốt, làm gì có chuyện chủ động cầu nghe nểng chứ.

Bên trong xe vốn không gian rộng, do chất thêm đồ cá nhân vào nhìn có chút hẹp lại, Thời Phái bị hơi nữ nhân gần trong gang tấc xông thẳng đến lông tóc.

Chàng không tự giác sờ mình mặt, cười cười nói “Nàng nhìn ta chăm chăm như vậy làm gì? Trên mặt ta có dính gì sao, hay là cảm thấy ta quá mức anh tuấn hả?”

Phi! Giang Nhã Phù trợn mắt mắng “Anh tuấn, đúng là anh tuấn, đáng tiếc a ~”

“Đáng tiếc cái gì?” Tâm Thời Phái nhắc cao lên.

Advertisement / Quảng cáo

“Đáng tiếc bên trong già rồi.”

Nguyên bản Thời Phái vạn phần chờ mong câu tiếp theo, nghe xong lời này tức khắc cứng họng, hậm hực trả lời “Già thì vẫn anh tuấn đấy thôi, với lại già có cái tốt của nó. Huống chi nàng cũng không phải là...”

Tuy rằng Giang Nhã Phù dần dần chọc giận người, nhưng nàng là nữ nhân, đối với chuyện đó không thoát khỏi nể cảm, lập tức xù lông “Chàng nói ta già? Ta già? Chàng nhìn xem những nữ nhân độ tuổi bốn mươi bộ dáng thế nào? Chàng lại nói ta, ta cùng những cô nương tuổi trẻ khác biệt lớn sao? Trên mặt ta không có nếp nhăn nha...”

Nàng vội vã lấy lại công đạo cho mình, chợt nghe chàng phát ra một tiếng cười nhạt, tức khắc dừng miệng.

Thời Phái ghen cười thực vất vả “Như thế nào không nói nữa?”

“Hừ, không thú vị, nghĩ đến chàng khi đó cũng không để ý gì đến ta.”

Trầm mặc một lát, chờ Giang Nhã Phù quên chuyện này đi, Thời Phái đột nhiên phán một câu long trời lở đất “Nàng không già, so với các phu nhân kia xinh đẹp hơn nhiều.”

Giang Nhã Phù lúc này đang dựa vào nệm nhắm mắt dưỡng thần, chợt nghe một câu này, mí mắt khẽ nhúc nhích, tím đập rồi loạn một nhịp.

Xem ra chàng thức rồi, hai mắt không bị mù.

Nàng muốn đem những lời này nhớ thời điểm đó, tạm thời đây là câu ‘lời ngon tiếng ngọt’ đầu tiên đi.

Gia nhân trước đó không nói cô già sẽ trở về, Giang gia nhìn thấy Thời Phái thì có chút ngoài ý muốn, nhưng nghĩ lại chàng nên tới, gần đây vì chàng mà dư luận nháo xôn xao, phải đến cho bọn họ một chút công đạo là lẽ phải.

Đại ca Giang Phóng chưa thể hiện sắc mặt gì nhưng sắc mặt Giang Sóng Thiên lúc này kỳ thực tối, giống như Giang Nhã Phù đoán trước.

Giang Sóng Thiên xụ mặt “Nhã Phù, con đi bồi đại tẩu trò chuyện, muốn ăn gì thì nói cùng đại ca con, kêu hần an bài. Con rể, đi theo ta tới đây!”

Nghe khí phụ thân dị thường nghiêm túc làm tâm Giang Nhã Phù cũng nhảy theo căng thẳng, vì thế dùng đại pháp làm nũng “Cha, mọi người muốn nói gì, sao không cho nữ nhi cùng nghe một chút?”

Trò làm nũng này bao lần dùng đều linh hôm nay lại mất hiệu lực “Con nghe lời! Đây là nam nhân chúng ta nói chuyện, con không cần quản, ta không ăn thật hần, đi tìm đại tẩu đi.”

“Được được, không nghe liền không nghe, vậy nữ nhi đi.” Tách ra trước, nàng để lại cho Thời Phái một ánh mắt vui sướng khi người gặp họa, kêu chàng tự cầu phúc nhiều nhiều vào.

Phụ thân không phải người dễ bị lừa gạt nếu dùng vài câu nói dối với ông, bị ông hỏi xoay vòng một hồi, khi phát hiện một chút lỗ hổng liền bắt lấy nhược điểm đó, chỉ ra rõ ràng thì càng tệ hơn.

Nàng không sợ Thời Phái bị quở trách, nàng sợ chàng không cẩn thận tiết lộ việc trùng sinh, khi ấy phụ thân sẽ cảm thấy thế nào. Thôi, chuyện này không nghĩ nữa, nếu không phải tự mình trải qua sẽ chẳng có ai hoài nghi đâu?

Lưu Nguyệt Thiên hoài thai này tuy vẫn luôn bị gây vò, để giữ được thai nàng ăn không ít được và nghỉ ngơi nhiều, mấy ngày gần đây nàng mới cảm thấy tốt chút chút. Nghe được Giang Phóng nói sự tình bên ngoài, tâm nàng liền lo lắng cho Giang Nhã Phù.

Rốt cuộc chờ được người đến, thấy sắc mặt nàng hồng nhuận khỏe mạnh, ý cười trên môi, trái tim kia rốt cuộc nhẹ thả xuống, nàng cười nói “Tỷ vừa nói muội thật có nhiều phúc khí, cùng có thai, đứa trẻ trong bụng tỷ như thể tới đòi nợ vậy.”

Giang Nhã Phù đến bên giường ngồi xuống, trấn an nàng “Tẩu tử đừng lo lắng, đại chất... Từ nhất định bình an ra đời, tỷ cũng sẽ không có việc gì đâu.”

Mọi người đều mong là nam hài, Giang Nhã Phù chưa nói thật đại tẩu biết thai đầu này là nữ nhi.

“Muộn lời cát ngôn này của muội đi.” Lưu Nguyệt Thiên cười ánh mắt cong cong, thân thiện nắm tay nàng “Xem muội cảnh xuân đầy mặt, liền biết trong lòng muội nắm chắc, ta hiểu nhất là muội, muội không thể gạt được ta.”

“Ca muội cũng thật là, cái gì cũng đều nói cho tỷ hết. Tỷ loại hết những suy nghĩ đó đi, chuyện gì cũng đều không có hết! Là người có dị tâm sâu lung cổ ý truyền loạn, nhưng khẳng định không phải là muội, muội không bị ảnh hưởng gì.”

Advertisement / Quảng cáo

Thấy nàng không giống nói dối, Lưu Nguyệt Thiên cũng không hỏi nữa “Ta tạm thời tin muội. Nhớ kỹ có chuyện gì ngăn vạ lần phải về nói cùng người nhà, Giang gia chúng ta không ai có thể tùy tiện khi dễ đâu.”

Trong lòng Giang Nhã Phù mềm mại âm áp “Biết rồi ~ tẩu tử, lần trước bảo người mang cho tỷ đồ vật...”

Chỉ đầu em chồng cùng nghĩ đến chuyện sinh con, kiếp trước Giang Nhã Phù sinh ba lần, đối với sinh sản sợ hãi giảm bớt rất nhiều, nhưng Lưu Nguyệt Thiên lại là lần đầu tiên, Giang Nhã Phù làm không ít tư tưởng cho nàng.

Hai người nói chuyện vui vẻ, sớm quên mất thời gian trôi qua, Giang Phóng đẩy cửa tiến vào cười nói “Nói cái gì mà não nhiệt quá vậy? Cả hai không thấy đói bụng sao?”

Lưu Nguyệt Thiên trả lời “Ta cùng Nhã Phù còn nhiều lời nói chưa xong, có thể thay cơm bụng vẫn no.”

“Ha ha, nếu Nhã Phù trụ ở nhà một đoạn thời gian, nói không chừng nhà ta tiết kiệm được rất nhiều lương thực nhỉ?”

Lưu Nguyệt Thiên giận một chút, nhưng đã quen cách ve vãn đánh yêu này của chàng rồi.

Trong lòng Giang Nhã Phù lúc này có suy nghĩ khác, xác thật đã không còn sớm, sắp trưa rồi “Ca, cha cùng Thời Phái còn ở thư phòng sao?”

“Đừng vậy, không biết cùng nói cái gì đến giờ vẫn chưa ra. Phòng chừng muội phu lúc này đang thăm, vì việc này cha đã sinh khí hai ngày. Nhưng mà muội yên tâm, chờ ra rồi sẽ tốt thôi, cha sẽ không khiến hần mất mặt trước người khác đâu.”

Chàng cho rằng nàng đang lo lắng cho phu quân mình.

“Không có gì muội yên tâm rồi. Đúng rồi ca, Chu đại ca ở nhà sao?”

“Ừ, đang ở chỗ rừng trúc nhỏ viết chữ, hần nói là muốn tự mình viết một quyển sách gì đó, mấy ngày nay ta đều chưa thấy hình bóng hần, cơm đều được nha hoàn bưng tới đó.”

“Sách sao?” Cảm tạ đại ca cho nàng một cái cơ tuyệt hảo “Muội phải nhanh chân đến xem thư, sách Chu đại ca viết ra nhất định là hay, ca, huynh bởi muội qua đó nhìn được không?”

Giang Phóng có chút khó xử, muội a, phu quân của người còn ở chỗ cha nghe mắng đó nha.

“Vẫn là đừng đi, chờ ta bảo người kêu hần lại đây cùng ăn cơm luôn.”

“Không không, ca, ta liền muốn nhìn một chút bộ dạng huynh ấy ngồi viết sách thế nào thôi.” Giang Nhã Phù lôi kéo tay áo Giang Phóng năn nỉ.

Lưu Nguyệt Thiên buồn cười “Chàng bởi muội ấy đi thôi, nhìn muội ấy thế sao nữ tử chối chữ.”

Bị hai nữ nhân vây quanh, Giang phóng không có biện pháp chối từ “Ài, được rồi, phục muội rồi.”

Giang gia phụ tử đã sớm xem Chu Hi thành người một nhà, bởi vậy chưa bao giờ nghĩ tới khả năng khác xảy ra giữa bọn họ, cả hai qua lại, nói nhiều mấy câu cũng không có gì khác thường. Mà Lưu Nguyệt Thiên lần trước trên bàn cơm tuy rằng nhận ra một tia khác thường, nhưng cũng chỉ là một ý niệm chợt lóe, có một số việc nghĩ cũng không dám nghĩ đến.

Hai huynh muội cùng nhau ra cửa, đi hai bước vừa vịn gập phải một già một trẻ từ thư phòng đi ra.

Sắc mặt Giang Sóng Thiên tuy rằng không được tốt, nhưng không còn căng chặt như lúc đi vào, bên cạnh ông sắc mặt Thời Phái hiện ra vài phần nhẹ nhàng hơn.

“Cha, hai người nói cái gì vậy? Thật là lâu nha!”

Giang Sóng Thiên đối với nữ nhi bảo bối của mình, thái độ nhu hòa thêm một chút “Chưa nói cái gì, đơn giản khảo giáo học vấn hần chút thôi, nữ nhi gia không được hỏi nhiều chuyện này.”

“Biết rồi, không hỏi liền không hỏi!”

Advertisement / Quảng cáo

Thời Phái chú ý hai người dường như muốn đi hậu viện, liền hỏi “Đại ca cùng Nhã Phủ đang muốn đi đâu vậy?”

Bởi vì trong lòng có tính kế, theo bản năng Giang Nhã Phủ nhẹ nhàng thả tay áo Giang Phóng, đáng tiếc Giang Phóng thần kinh thô, mở miệng liền đáp “Ta mang muối muối đi vườn trúc nhỏ bên kia tìm Chu Hi.”

Vừa rồi động tác Giang Nhã Phủ thực nhẹ, chỉ là cánh tay khẽ nhúc nhích bỏ xuống mà thôi, vẫn là bị ánh mắt Thời Phái trông thấy.

“Sắp trưa rồi, hai con còn qua bên kia làm gì?”

Giang Nhã Phủ sợ đại ca nói ra cái gì không đúng, giành trả lời trước “Chính là sắp trưa tại con mới đi kêu Chu đại ca lại đây cùng dùng cơm đó cha.”

Thời Phái nhìn chằm chằm gương mặt nàng, muốn phân biệt lời này thật hay giả, đáng tiếc căn bản không nhìn ra được cái gì. Vì sao nàng phải đi gặp Chu Hi? Nàng muốn tìm hắn nói cái gì? Hoặc là đúng như chàng suy đoán phía trước, lần này nàng về nhà mẹ đẻ chính là vì chuyện Chu Hi mới đi?

Chàng bước hai bước đến bên cạnh Giang Nhã Phủ, nụ cười sáng lạn tựa ánh mặt trời “Ta cũng đi! Cũng lâu rồi không gặp hắn, nhiều người sẽ náo nhiệt hơn.”

Tác giả có lời muốn nói: Nam chủ mở ra trùng theo đuôi chó ghê hình thức...

Bạn đang đọc truyện *Ngôi Mai Liên Hòa Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Ai nói bọn họ cảm tình không tốt?

Giang Nhã Phủ cảm thấy ngạc nhiên đây là lần thứ hai chàng cư xử không giống bình thường, từ khi nào một Thời Phái hiền ngoan khi phách biến thành cái đuôi theo sau nàng? Rốt cuộc chàng tính làm gì? Nàng đi một bước cũng muốn một bước với nàng sao?

Bắt đầu từ lúc nào nói muốn nhìn chằm chằm mình, xem ra hôm nay khó mà có cơ hội đơn độc nói chuyện cùng Chu Hi rồi. Trước đó nàng từng can thiệp chuyện của chàng, hiện tại nàng không thể danh khiển trách chàng can thiệp chuyện mình cùng Chu Hi lui tới.

Còn nữa, nàng thực nóng lòng muốn hỏi chàng một chuyện, vừa rồi làm thế nào mà qua được ải của phụ thân nàng.

“Vậy ta không đi, phu quân cùng đại ca qua đó đi.”

Thời Phái không nghĩ tới nàng ra chiêu này, có chút úy khuất nhìn về phía nhạc phụ đại nhân “Phụ thân xem, Nhã Phủ vẫn còn gần con đấy.”

Trong lòng Giang Nhã Phủ rỗng giặc, xùy! Một đại nam nhân mấy chục tuổi còn hưởng cha ta làm nũng, chàng không thấy buồn nôn à?

Rốt cuộc Giang Sóng Thiên cũng nở nụ cười “Được rồi! Phụ thể hai con náo nhiệt chút chút thì được, nếu nháo quá mức sẽ tổn thương cảm tình sẽ không tốt, tất cả cùng đi đi! Kêu hài tử Chu Hi kia lại cùng ăn cơm, mấy ngày nay hẳn vui đầu trong đó, ta thấy trong lòng hẳn như là có tám sự.”

Advertisement / Quảng cáo

Phụ thân nói vậy, Giang Nhã Phủ không thể nói thêm gì nữa.

Giang Phóng lúc này lại có ý kiến khác “Một khi đã như vậy, hai vợ chồng son cùng đi đi, ta đến phòng bếp xem chuẩn bị thế nào rồi, đại tẩu muối hiện ăn kiêng lợi hại, đồ ăn cho nàng cần dụng tâm nhiều.”

“Đại ca...”

Thời Phái nhần cười nhìn Giang Nhã Phủ “Cũng được, vậy ta bồi Nhã Phủ đi, nương tử mời ~”

Giang Nhã Phủ hận không thể một quyền đánh vào gương mặt gian manh này, đánh vào lỗ mũi cho đến chảy máu mới hả dạ.

Nhìn đôi bích nhân tay trong tay bóng dáng dần xa, Giang Phóng cảm thán “Ai nói bọn họ cảm tình không tốt chứ? Con xem bọn họ rất tốt.”

Giang Sóng Thiên trắng mắt liếc nhĩ tử thành thật một cái, xoay bước tránh ra, ai, chỉ mong cháu trai cháu gái có thể an bình sinh ra.

“Vừa rồi chàng cùng cha nói chuyện gì thế?” Giang Nhã Phủ kìm nén không được hỏi, nàng xác thật tò mò, chàng dùng lý do gì khiến một người nghiêm khắc như phụ thân có thể cho qua.

Khóe miệng Thời Phái nhẹ cong “Nói cho nàng cũng được, nhưng trước tiên muốn nàng thành thật nói cho ta biết, có phải nàng muốn đi gặp Chu Hi?”

“Việc này cùng chuyện hỏi chàng có quan hệ sao?”

“Nàng nghĩ không muốn nói cũng không sao, dù sao ta cũng không đặc biệt muốn biết.” nói xong Thời Phái liền dậm nhiên xoay bước đi về phía trước.

Giang Nhã Phủ từng bước nhỏ đuôi theo, không tình nguyện nói “Được, chàng nói đúng được chưa?”

Thời Phái dừng bước chân “Gặp hắn làm gì?”

“Này! Có phải chàng quá rộng không?”

Thấy Thời Phái lại muốn đi, nàng chạy nhanh chạy tới chặn đường chàng “Vốn dĩ ta không cần phải nói cho chàng, nhưng chấp nhận trao đổi thì nói chàng biết cũng không sao. Là ta tới nhắc nhở huynh ấy rời xa Diệp Tri Tri.”

Thời Phái sững sốt, nàng tới để nói chuyện này? Quái nhiên, nàng cũng không đến nỗi thờ ơ.

“Chỉ chuyện này mà một hai phải tự mình tới? Không bảo ai đó chuyển lời không được sao?”

“Vậy chuyện chàng tìm được cho nàng ta sao nhất thiết phải tự mình ra tay? Sao không nghĩ tiết lộ cho người khác tự tìm?”

Thời Phái bị nàng hỏi vặn, hiển nhiên ý tưởng bọn họ đều giống nhau, chuyện liên quan kiếp trước, có một số việc cảm thấy tự bản thân đi làm mới yên tâm, thâm tâm cứ sợ cảnh mẹ không xong để tiếp cảnh con.

“Vậy chuyện đó, chàng giải thích cùng phụ thân thế nào, nếu đưa ra một lý do thoải thác khẳng định người sẽ không tin.”

Advertisement / Quảng cáo

“Cho nên ta nói không bình thường.”

“Như thế nào là không bình thường?”

“Ấn ngay nói thật, chỉ là không nói đến việc trùng sinh thôi, những chuyện khác ta đều chủ động thẳng thắn nói hết. Lão nhân gia niệm tình ta thẳng thắn, thành khẩn nhận sai, chỉ nói vài câu liền buông tha, sau đó hai chúng ta hàn huyên một chút chuyện thời sự linh tinh.”

“...Đều nói?” Kết quả này làm Giang Nhã Phủ bất ngờ, chàng chịu đem bí mật bản thân nói ra, khó trách phụ thân dễ dàng bỏ qua cho chàng, nghĩ đến cũng chỉ có như thế mới có thể một lần nữa lấy lại hảo cảm của phụ thân.

“Ừ, đều nói, ta làm, còn có nàng làm.”

Giang Nhã Phủ hừ lạnh “Nhìn như trung hậu, kỳ thật là xảo trá nhất.”

Thời Phái đuổi theo “Nói thật cũng kêu xảo trá sao?”

Hai người một đường đi đều cãi nhau, rất mau tiến vào rừng trúc. Mấy ngày nay xác thật Chu Hi vẫn luôn ở đây bận viết sách, dù vậy, tin tức bên ngoài chẳng đều biết hết, chẳng so với các thanh thiếu niên cùng tuổi xúc giác nhanh nhạy hơn họ nhiều.

Chẳng sớm nghe nói tới Thời Phái cùng Hứa Triển Nhan nháo ra chuyện phong ba kia. Nhã Phủ vừa mới tân hôn không đến nửa năm, đang bụng mang dạ chửa, nghĩ đến việc này không biết nàng chịu biết bao nhiêu là thương tổn.

Nhưng chẳng... chẳng không có tư cách đi qua hỏi chuyện...

Làm vậy chỉ tăng thêm phiền toái cho nàng mà thôi, sự quan tâm chỉ có thể giấu biệt trong lòng.

“Chu đại ca! Huỳnh ở trong phòng sao?”

Nhã Phủ? Nàng đã trở lại?

Chu Hi không ý thức được chàng đứng dậy đi mở cửa động tác có bao nhiêu vội vàng, trên mặt treo ý cười ôn hòa, chỉ là ý cười này khi mở cửa, nhìn thấy nhiều hơn một gương mặt có chút hơi đĩnh trệ.

“Không phải là Chu huynh không muốn chào đón ta chứ? Nghe nói Chu huynh viết sách, nội từ một hai phải lại đây quấy rầy, vừa lúc ta nghĩ cũng muốn thưởng thức tác phẩm lớn này trước tiên, liền cùng nàng qua đây.”

Vừa rồi Chu Hi có chút luống cuống nho nhỏ Giang Nhã Phủ không chú ý tới, nhưng lại không qua được đôi mắt Thời Phái, giờ phút này chàng cười hiền lành, mắt nhìn thẳng Chu Hi lại không nửa điểm ý cười.

Trong chớp mắt xảy ra chuyện ngoài ý muốn, Thời Phái tự mình tới cửa là lẽ tất nhiên, Chu Hi tự nhiên hào phóng trả lời “Khi huynh nói đùa, ngày thường nghĩ muốn mời đều khó thấy người đến. Lại nói sách này chỉ là một chút tâm đắc của ta, tình tiết chưa có gì mới, gọi là đại tác phẩm còn quá xa. Nếu cả hai không chê cũng mời vào trong!”

Giang Nhã Phủ cười tìm tòi, thật tình vì chàng mà cao hứng, con đường học vấn trên phương diện làm quan chẳng như cũ dĩ chính xác “Chu đại ca, mấy ngày không thấy huynh giờ nói chuyện sao khách khí quá vậy? Muội thật khó thích ứng được, đây là Giang gia, cũng là nhà của huynh, huynh không cần không được tự nhiên như thế.”

Thời Phái nghe xong lời này trên mặt phát lạnh, có ý tứ gì? Đây là nhà bọn họ, còn chẳng là người ngoài sao?

Chu Hi cười tươi sáng nói “Nhã Phủ tiểu muội thật giống trước đây cứ thích nói giỡn, nơi nào muội nhìn ra ta không được tự nhiên chứ? Khi huynh mau tiến vào đi, ngoài trời có chút lạnh, đứng ở bên ngoài sẽ trúng gió đó.”

Advertisement / Quảng cáo

Thời Phái trước mắt nhìn hai người thân mật nói chuyện, giọng điệu kia thần thái kia thật là tự nhiên, phảng phất thấy được bọn họ từ nhỏ cũng như vậy, đường đường chính chính, trước mặt phụ quân mình cũng không cần ngại trang.

Nếu chẳng không phát hiện ra tâm tư Giang Nhã Phủ, nếu không phải đôi mắt thay đổi cách nhìn, chú ý sẽ thấy một Chu Hi nhỏ bé không tầm thường, sợ chàng cũng cho rằng đây là một đôi huynh muội khác họ mà thôi.

Chàng phát giác chớp mũi trắng nõn Giang Nhã Phủ bị đóng băng có chút đỏ lên, trong lòng càng cảm thấy muốn đổ vỡ, Chu Hi là đang đau lòng nàng sao? A!

“Chu huynh đã nói như vậy, chúng ta vào thôi.”

Tiếng chàng vừa dứt, Giang Nhã Phủ bỗng cảm thấy tay trái ấm áp, toàn bộ tay không hề dự liệu được Thời Phái nắm gọn trong tay!

- - - - -

Tác giả có lời muốn nói: Ngày mai nhập V canh ba họp nhất, sẽ có tiểu bao lì xì rơi xuống nga ~~~ cảm tạ tiểu khả ái nhóm duy trì, thi đại học các cô nương kỳ khai đắc thắng, tiền đồ như gấm

Bạn đang đọc truyện *Ngô y Mai Liễn Hòa Ly* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Một loại bệnh tên là phạm tiện (1)

Nàng kinh ngạc, cả người thật không được tự nhiên, chàng làm gì vậy? Diễn phụ thể ân ái đến nghiện rồi sao? Còn cố tình ở trước mặt Chu Hi nữa chứ...

Giang Nhã Phủ thủ đòn sức thoát ra, đáng tiếc vô dụng, tay Thời Phái chuyên nắm kiểm, đao thương ra trận giết địch, có thể nào dễ tránh thoát được.

Nàng chỉ có thể âm thầm cầu giãn trong lòng.

Bàn tay nhỏ bị gió thổi lạnh nắm gọn trong lòng tay mình, lòng Thời Phái chợt sinh một niềm vui viên mãn, tựa cục uất ức to lớn đã được lấp đầy bởi chút ấm áp nhỏ này.

Chu Hi thấy cả hai không có kỳ người ngoài, trước mặt chàng mà ân ái tay trong tay, chỉ liếc một cái rồi xem như không thấy, dẫn cả hai vào trong.

Chợt một cổ xấu hổ vì điệu lưu chuyển trong không khí khiến cả ba muốn nói gì đó thoát khỏi loại xấu hổ này, đại loại hỏi chuyện viết sách của Chu Hi, chuyện chính đã hỏi, cuối cùng chẳng còn gì để nói nữa.

Giang Nhã Phủ có chuyện muốn nói, bao ngày qua nó lớn vốn trong đầu nàng, chờ cơ hội này muốn nói cho Chu Hi biết.

“Khụ! Phu quân?”

Hai mắt Thời Phái sáng lấp lánh nhìn nàng, già vờ không biết suy nghĩ trong lòng nàng “Nương tử khát sao?”

Advertisement / Quảng cáo

Nàng đem lời viết trên mặt rõ ràng, thế nhưng chàng cứ muốn già bộ không phát hiện ra, ánh mắt hai người giao phong qua lại, nhìn thấy thể Chu Hi nghi hoặc khó hiểu.

Bởi vì muốn nói chuyện quan trọng, Giang Nhã Phủ không thể không chịu bại trận trước Thời Phái, đem lời nói rõ ràng “Phu quân, ta có vài câu quan trọng phải nói riêng với Chu đại ca, chàng có thể tránh phía trước một chút hay không?”

Nơi Chu Hi ở có ba gian phòng, gian bên này cùng gian bên trái kia không có cửa, chỉ thả một tấm bình phong mỏng, xem như Giang Nhã Phủ đã nhượng bộ nhiều rồi, nếu chàng ở một bên nhìn chăm chăm, nàng thực sự không thể nói ra.

Trong lòng Thời Phái biết nàng muốn nói chuyện Diệp Tri Tri cho Chu Hi, hơn nữa có chàng ở đây, nàng cũng không dám nói ra tâm tư nhỏ của mình. Chỉ là chàng không muốn hai người họ đơn độc trong một cái không gian, mà kẻ phụ quân như chàng thì bị bài xích đi ra ngoài.

Mắt thấy nếu không đáp ứng Giang Nhã Phủ nàng sẽ nổi nóng, sẽ ảnh hưởng đến động thái khí, Thời Phái nhượng bộ nói “Cũng được, có chuyện gì thì nói nhanh lên, sắp tới giờ cơm rồi.” Nói xong liền từ từ bước qua bên cách vách mà lỗ tai luôn cứ dựng đứng.

Nơi này là một phòng thư phòng của Chu Hi, quanh tường bày hai giá kê sách, đều là những cuốn chàng hay xem, trên một bàn còn bày vài cuốn chàng tâm đắc phê bình vào. Thời Phái thuận tay rút ra một quyển, tùy tiện lật, trong lòng không thể không tán thưởng chữ viết Chu Hi tốt! Ha ha! tương lai chữ Chu Hi đáng giá cả ngàn vàng chứ không tầm thường đâu.

Bên tai mơ hồ truyền đến âm thanh bên kia nói chuyện.

“Nhã Phủ, có chuyện gì mà ngồi ngưng trọng như vậy? Là chuyện quan trọng muốn nói cho huynh sao?” Thấy vẻ mặt nàng nghiêm túc, khuôn mặt nhỏ căng chặt, Chu Hi ý thức được chuyện này thật sự quan trọng nên mới đến tìm mình, chàng nhẹ nhàng hỏi, muốn nàng đừng khẩn trương như vậy.

“Chu đại ca, huynh... trong khoảng thời gian này huynh có gặp Diệp Tri Tri không?”

Chu Hi hơi lộ ra kinh ngạc “Như thế nào muội hỏi cái này?”

Giang Nhã Phủ càng thêm sốt ruột, nhận ra chàng đã gặp qua rồi “Huynh về sau cách xa nàng ta một chút, nàng... Nàng... Không phải là người lương thiện đâu.” Nàng thật sự không biết tìm từ như thế nào để nói, đặc biệt là có ánh mắt sắc bên bên kia.

Chu Hi càng thêm nghi hoặc, chàng chưa bao giờ đặc biệt đối với Diệp tiểu thư, càng chưa ở trước mặt Nhã Phủ nói qua nửa câu nào, vì sao nàng lại trịnh trọng đến nhắc nhở chàng chuyện này?

“Rất nghiêm trọng sao? Xác thật huynh gặp qua nàng một mặt, lần trước ngẫu nhiên gặp ở tiệm sách trên đường, nàng ta đi cùng Tần La Y, chỉ nói qua mấy câu thôi, nàng ta tốt hay xấu cùng huynh không quan hệ.”

Giang Nhã Phủ sợ chàng không để trong lòng, cường điệu nói lại một lần “Tóm lại tương lai huynh muốn cưới ai cũng được, chính là đừng có cưới nàng ta.”

Chu Hi cười “Muội càng nói càng thái quá rồi, gì mà nói đến chuyện kết hôn thế kia? Đây là chuyện muội muốn nói cùng huynh?” Chàng chỉ xem, sợ đi Giang Nhã Phủ lo lắng này nọ, bởi vì nữ nhân các nàng qua lại có hiểu lầm, xích mích nên nói thế, cũng không nghĩ gì nhiều.

Như thế nào càng nói huynh ấy càng không thêm đề ý thế này? “Dù sao huynh phải nhớ kỹ những lời này của muội, bằng không...”

“Bằng không thế nào?”

“...Chu đại ca, huynh chỉ cần biết rằng muội sẽ không hại huynh, có chút lời nói muội không thể nói rõ cho huynh hiểu.”

Ở bên kia Thời Phái nghe được lời này, kinh thường nhếch miệng, nàng như vậy bởi vì tình ý chân thành, nhưng nàng không sợ như vậy ngược lại Chu Hi đối với Diệp Tri Tri gia tăng ấn tượng sao? Nguyên bản đối với kẻ đó Chu Hi không có sâu sắc ấn tượng, ngược lại nàng đề cập đến dễ dàng đem kia cô nương kia ghi tạc trong lòng. Chỉ sợ đến lúc đó càng không theo kết cục cũ mà lại phát triển theo hướng khác.

Chỉ có thể nói kẻ trong cuộc thì mê, kẻ bàng quan thì tỉnh, bất quá chàng không có lý do gì để nhắc nhở nàng, Chu Hi cười người nào đều là tạo hóa của hắn, chỉ cần không cưới Giang Nhã Phủ là được.

Bên kia hai người còn tiếp tục đối thoại, chàng lắc lắc đầu cười, nghĩ đem cuốn sách trong tay nhét trở lại kệ sách, trước mắt chợt lóe lên, đầu chàng ơng một tiếng, một quyển sách đập vào mắt trông rất là quen!

Thời Phái quyết đoán đem quyển sách kia rút ra, mắt nhìn tựa, rồi nhanh chóng mở ra nhìn kỹ bên trong, từ trước có một ngọn núi, trong núi không biết đi khi nào sinh ra một con hồ yêu, hồ yêu này trời sinh trời nuôi, thích nhất bệnh vực kẻ yếu trừng ác làm thiện...

Trên đời này chuyện hồ yêu có lẽ nhiều đi, nhất định không phải cuốn sách kia chàng xem qua, Thời Phái không từ bỏ ý định mà trực tiếp lật đến kết cục cuốn sách.

Hồ yêu bị rơi trên giá gỗ, chịu phạt bởi hoa hình, những người từng chịu on nàng đứng đó thờ ơ lạnh nhạt, khe khẽ nói nhỏ... Hồ yêu rơi xuống một lãng nước mắt, hóa thành một sợi khói nhẹ...

Thật đúng là cuốn sách kia chàng cùng nương từ xem! Giang Nhã Phủ thà không ăn cơm, không ngủ cũng phải xem cho xong! Đọc đến kết cục còn khóc nữa.

Là Chu Hi mượn cho nàng?

Advertisement / Quảng cáo

Thời Phái đột nhiên chấn kinh phát hiện, bọn họ vậy mà còn lên kút...

Chàng áp xuống nóng giận trong lòng, đưa tay xoa xoa huyết Thái Dương.

Tay kia nắm chặt quyển sách, tưởng tượng cứ như vậy đi ra ngoài nắm lấy cổ áo Chu Hi rồi đánh cho hắn mặt nở đầy hoa.

Chỉ là một văn nhược thư sinh, một tay thôi hắn cũng không đánh lại chàng.

Nhưng ra sức đánh Chu Hi thì dễ dàng, sau đó thì thế nào? Giang Nhã Phủ sẽ càng thêm bài xích chàng, nội bộ càng thêm lục đục. Nghĩ đến nàng có bao nhiêu bài xích chính mình mà thương tiếc Chu Hi nhiều hơn, chàng tuyệt không thể dễ xúc động được.

Thời Phái biết rõ đánh giặc không thể chỉ dựa vào vũ lực, dựa vào đầu óc càng nhiều hơn để bày mưu lập kế, đối với nữ nhân cũng vậy, hiện tại chàng và phu nhân mình không phải một đôi phu thê bình thường mà đang lâm vào mâu thuẫn.

Bên kia đã nói xong, Giang Nhã Phủ kêu chàng cùng đi ra ngoài ăn cơm.

Thời Phái lấy lại tinh thần, nhanh đem cuốn sách bị mình nắm chặt nhả lại, nhét vào giữa đồng cuốn sách khác. Sau đó bình tâm tĩnh khí, làm bộ không có phát sinh cái gì rồi đi ra ngoài.

“Nên nói đã nói xong?”

Lời này hỏi, chẳng lẽ còn ngóng trông nàng nhiều lời thêm chút nữa?

“Nói xong rồi. Đi thôi, đi ăn cơm, nếu không cha chờ sốt ruột.”

Ba người cùng đi, Giang Nhã Phủ đi ở giữa, dọc đường đi Thời Phái đều thực trầm mặc, nàng hỏi vài câu về sự tình gần đây của Chu Hi, rất mau cả ba đi tới ngoài sảnh. Lưu Nguyệt Thiên cũng được Giang Phóng đỡ đi ra, cả nhà được một bữa ăn cơm tốt đẹp.

Trên xe ngựa hồi phủ, Giang Nhã Phủ thấy gương mặt Thời Phái vẫn trầm như cũ, nghi hoặc, nàng cùng Chu Hi nói cái gì không phải chàng cũng nghe thấy sao? Chuyện gì khiến chàng sinh khí lớn như vậy?

“Chàng làm sao vậy? Vừa rồi không ăn no?”

“Không có gì, hơi mệt.” Thời Phái vẫn luôn suy nghĩ bọn họ lên kút đưa sách qua lại, nhưng chàng không nghĩ nói, nói ra lại sợ chính mình không được áp hòa.

Chàng dựa vào trên vách xe, một tay để trên gối chống đầu chợp mắt.

Giang Nhã Phủ nhìn mặt chàng chăm chăm một hồi lâu, như cũ không tìm ra manh mối, không đề ý chàng nữa, cảm đồ lót đại tẩu làm cho hài tử chơi, đồ tẩu làm so với mình tốt hơn nhiều.

Bỗng nhớ tới đáp ứng quá chàng kiện áo trong kia, kỳ thật sớm nên làm tốt, chỉ là nàng không nghĩ liền dễ dàng như vậy làm cho chàng, cảm thấy tuy rằng chỉ là một kiện áo trong, không đáng giá tiền, nhưng nàng lổ nặng. Loại này bên người đồ vật cho người ta tính tế cảm thụ cũng khác là bất đồng.

“Sự kiện kia ta nhờ chàng tra thế nào rồi?”

Hai mắt Thời Phái vẫn nhắm, trả lời “Sao có thể nhanh như vậy? Đã qua nhiều năm rồi, dù sao nàng cũng phải cho ta chút thời gian chứ, có tin tức ta liền nói cho nàng.”

Vừa mới hồi phủ, Thời Phái đã bị Trương Bình lôi đi, hình như một thủ hạ của chàng làm ra chuyện gì, yêu cầu chàng định đoạt.

Giang Nhã Phủ trở về sân viện mình, định nghỉ ngơi một chút liền nghe Xuân Hạnh đến nói, có một lão đầu nói là thợ săn trong núi, có đáp ứng phải đưa tới một con nhân sâm cho phủ, cầu kiến Thiếu phu nhân, đã đợi gần nửa ngày rồi.

“Đẫn ông ta vào đi.”

Thực mau, Giang Nhã Phủ nhìn đến người đi tới, là một lão đầu hơn năm mươi tuổi, tinh thần quắc thước, nói xong ý đồ cầu kiến liền đem nhân sâm trình đi lên.

Kiếp trước Giang Nhã Phủ lo liệu mọi sự trong phủ, sự thân tình bạn hữu qua lại chế cười, đã cùng người theo học một tay nghiệm xem bản lĩnh, theo tiểu nhị học mười năm, cũng coi như đã xuất sư, tặng lễ cho người thường dùng mấy thứ sâm lộc nhưng này, niên đại thật già có thể xem ra tám chín phần.

Hộp vừa mở ra, không chỉ là vàng, bọn nha hoàn bên cạnh đều hít hà một hơi, nhân sâm thật lớn! Khó trách nói thứ này giống người, vóc dáng lớn như vậy thật có vài phần giống người mà.

Advertisement / Quảng cáo

Lão thợ săn cung kính nói “Thiếu phu nhân yên tâm xem, không sai được. Đây là thứ trân quý trong nhà lão nhân, là năm đó ở núi sâu cha thảo nhân đào được, làm nghề thợ săn không sợ thiếu cơm, vốn định giữ làm đồ gia truyền, nếu không phải bị ác bá theo dõi, lão cũng luyến tiếc đem thứ này bán đi. Chờ có bác lão liền dọn xuống núi, đến huyện thành cách vách sông cùng khuê nữ.”

Giang Nhã Phủ không mở miệng, tình tế quan sát, không buông tha bất luận một cái bộ phận nhỏ bé nào, được liệu ăn vào miệng không thể qua loa được.

Lão thợ săn nhìn ra, việc này trước mắt nữ chủ nhân làm chủ, liền nói “Thiếu phu nhân người mang nam thân, xem ra thêm vài tháng nữa liền sinh tiểu thiếu gia nha. Nữ nhân sinh hài tử xưa nay chẳng khác nào đứng bên bờ vực sinh tử, có nhân sâm trăm năm tương trợ, bảo đảm Thiếu phu nhân ngài sinh thuận lợi bình an.”

“Lão nhân gia, lão nói bấy cái gì?” Xuân Nguyệt há mồm trách mắng “Thiếu phu nhân chúng ta tất nhiên sẽ bình an sinh hạ tiểu thiếu gia, không cần nhân sâm này vẫn tốt thôi!”

“Xuân Nguyệt! Không được vô lễ.” Giang Nhã Phủ tâm vào động, nhớ tới khi Thời Phái cùng nàng nói đến nhân sâm hình như là chưa nói hết ý, nàng chỉ nghĩ chàng là chuẩn bị cho cha mẹ, như vậy xem ra, chẳng lẽ là dự bị cho thời điểm nàng sinh hài tử? Thật là có khả năng này.

Kiếp trước thời điểm sinh tiểu đầu nhất, trong nhà chỉ có nàng và mẫu thân, ngày thường nàng ăn ngon ngủ ngon, không ai nghĩ tới thời điểm sinh lại gặp tội lớn như vậy, đau suốt một ngày mới sinh hạ hài tử ra được, nàng ngất mấy ngày, may mắn năng mạng lớn, mẫu tử đều bình an. Mẫu thân lúc ấy biết lớn nhỏ đều hào, quá vui mừng mà khóc, nói rằng Bồ Tát phù hộ.

Khi đó Thời Phái cùng quốc công gia ở biên quan xa, việc này chắc là sau đó mẫu thân nói cho chàng nghe. Không nghĩ tới chàng còn nhớ rõ...

Trong lòng bỗng nhiên ề ảm mềm mại thực ngọt ngào, hử! Lão đồng tây gia kiếp này sợ là được tiên chuyển thể đi, khắp nơi tìm người đi tìm được về.

Đến thời khắc này, nàng chân chính đem chuyện chàng đưa giải được cho Hứa Triển Nhan bỏ xuống.

“Thế từ đáp ứng cho người bao nhiêu tiền?”

Lão thợ săn vừa thấy chuyện mua bán có thể thành, vui mừng lớn “Lão đầu không dám muốn hơn, thế từ cùng lão đầu đã thống nhất qua, nếu người đồng ý sẽ trả 800 lượng bạc.”

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mai Liền Hòa Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Một loại bệnh tên là phạm tiện (2)

“Thật là nhân sâm tốt, bán giá đó hơi thiệt cho lão. Gia đình lão cũng không dễ dàng gì, chúng ta không chiếm cái tiện nghi này. Mộc Luru Phi, lấy ngân phiếu một ngàn lượng đưa cho lão và tiền ra phủ dâng hoàng.”

“Ai nha! Đa tạ Thiếu phu nhân! Ngài thật là Bồ Tát sống! Lão đầu mỗi ngày thấp hương cầu chúc ngài sinh một tiểu công tử trắng trẻo mập mạp.” Lão thợ săn ngàn ân vạn tạ.

Mộc Luru Phi buồn cười, đem ngân phiếu đưa cho lão “Được rồi, sắc trời không còn sớm, ta đưa lão ra phủ, lao mau tìm chỗ an trí cho tốt, nhớ sử dụng ngân phiếu cẩn thận, đừng để kẻ xấu để ý đến.”

“Cô nương yên tâm, lao đầu sống hơn nửa đời, bản lĩnh khác không có, giữ tiền có chút bản lĩnh nhỏ, lão bà từ kia nhà ta...”

Thanh âm thợ săn dần dần biến mất, Giang Nhã Phủ gọi bọn nha hoàn đem nhân sâm cất cẩn thận, tay từ ái vuốt ve bụng hơi nhỏ, tiểu công tử trắng trẻo mập mạp ... Ha ha, tiểu đầu nhất ngoan ngoan trí kỷ của ta, may mắn lại làm mẫu thân của con, dù thêm một lần chịu khổ nương cũng cam nguyện.

“Xuân Nguyệt, đem kiện áo kia chưa làm xong ra đây cho ta.”

Xuân Nguyệt kinh ngạc “Thiếu phu nhân, không phải người nói mấy ngày nay không muốn động kim chỉ sao?”

“Lấy ra đi, chỉ còn mấy đường chỉ, hôm nay tâm tình ta tốt.”

Thời điểm Thời Phái trở về đã khuya, đêm nay chàng nên đến chính phòng ngủ, vốn dĩ không nghĩ quấy rầy giấc ngủ Giang Nhã Phủ, nhưng trong lòng không yên, chàng không sao kim nén được, so với phòng không gối chiếc chàng tình nguyện nghe năng lạnh nhạt nói.

Chàng cảm thấy có thể là mình nhiễm bệnh rồi, một loại bệnh tên là phạm tiện...

Advertisement / Quảng cáo

Trong phòng còn để đèn cho chàng, Giang Nhã Phủ ngủ rồi, nghe được thanh âm mở cửa, mí mắt chỉ run rẩy chút cũng không tỉnh lại.

Thời Phái tay chân nhẹ nhàng, cởi bỏ áo ngoài, rửa tay xong liền đi đến mép giường, vừa muốn nhẹ nhàng nhảy lên giường, đôi mắt bị một vật để ở đầu giường chú ý.

Một kiện áo trong màu nguyệt bạch, được xếp chính tề đặt đó.

Đây là cho chàng sao? Đúng là vậy rồi, nếu không đưa mình nàng không nhất thiết đặt ở chỗ này.

Trái tim kích động đập bịch bịch, chàng tận lực không cho chính mình phát ra âm thanh lớn đánh thức nàng, thật cẩn thận cầm lấy áo trong, mở ra xem, ướm lên người, quả nhiên là cho chàng rồi!

Trong không gian mờ ảo, đôi mắt chàng lóe sáng dị thường, khỏe miệng sung sướng nhếch lên, đại khái sống qua hai đời, hôm nay chàng mới thực nhận được đồ vật như ý. Tuy rằng đường may hơi thô, quần áo hơi lớn, nhưng lại là kiện đồ may riêng cho chàng, đứng hỏi bởi là vì cái gì, cho tới nay chàng chưa từng mặc bất cứ đồ dùng nào do chính tay nàng làm.

Từ giờ chàng sẽ siêng lấy mặc, mỗi ngày đều mặc!

Chàng nhanh đem áo trong của mình cởi ra, nhanh chóng chòng quần áo mới vào, không cần xem gương liền biết lúc này trông mình nhất định phong lưu phóng khoáng nhất trên đời rồi.

Xoay người nhẹ nhàng lên giường, Giang Nhã Phủ phát ra tiếng hít thở đều đều.

Chàng thăm dò xem nàng, ư, thật ngu ngốc, ngủ còn rất thom như vậy.

Suốt một năng thật mụm mụp hồng nhuận, chóp mũi tinh tế, lông mi tựa chiếc quạt nhỏ ôn hòa rũ xuống, nàng như thế ngoan ngoan ngủ, Thời Phái trong lòng kích động nhịn không được, chăm chú nhìn dung nhan nàng ngủ, một hồi lâu sau...

Nhẹ nhàng, lẹ lẹ đặt lên má nàng một nụ hôn.

Giang Nhã Phủ không hề phát giác, tựa như chưa có gì phát sinh qua~.

Tâm sự trong lòng thực sự buồn xuống, tối hôm qua Giang Nhã Phủ ngủ thực ngon, thời điểm nàng tỉnh lại Thời Phái vẫn còn ngủ bên cạnh.

Ánh mắt tùy ý nhìn qua, phát hiện chàng đã mặc áo trong do mình khâu vá, thật hợp với màu da của chàng. Nhìn chàng trong chốc lát, phát hiện chỗ vòng eo bị rạn đường chỉ, thậm chí dài, đều do mấy ngày trước trong lòng còn bực bội mà may bừa, nhìn thật chướng mắt, chỉ mặc qua một đêm liền tuột chỉ. Thôi, để sáng nay nàng may lại chỗ đó vậy.

Thấy chàng động sắp tỉnh, nàng như thế đạo chính vội vàng thu hồi ánh mắt.

Thời Phái ngồi dậy, thả lỏng gập một cái “Năng tỉnh rồi? Quần áo không tồi, chỉ là có chút lớn, lần sau làm tiếp thêm kiện màu lam, ta mặc thay đổi...”

“Cởi ra.”

“Cái gì?”

Thời Phái không tin tưởng mắt nàng, hai tay ôm trước ngực bảo vệ chính mình, giống như Giang Nhã Phủ muốn đến lột sạch chàng vậy “Ta nói cho nàng biết, tặng cho ta rồi chính là của ta, không có đạo lý thu hồi! Ta tốt xấu là thế tử gia, là phu quân của nàng, nàng đừng có quá phận như vậy!”

Tóc thì rối bời, gương mặt ngọc ngà đến ngu si, mặc quần áo như thế rách nát, Giang Nhã Phủ hoàng hốt thấy được một phiên bản khác từ nhị nhi tử Viên thạch bướng bỉnh, tới giờ, quả thực tới giờ phút này nhìn phiên bản người trước mắt, nàng không thể tưởng, cũng không thể suy nghĩ...

Nhìn chàng ngọc thực đáng yêu, nàng nói “Bên hông bị rạn đường chỉ, để ta may lại cho chàng, chàng tỉnh mặc quần áo rách nát vậy ra của sao? Thích mặc hay thay ra nào.”

Nghe tiếng động bên trong, Mộc Lưu Phi tiến vào hầu hạ nàng rửa mặt, thay đổi cung trang, trang điểm. Thời Phái gỡ dây đầu, tự mình đi ra sau bình phong thay quần áo.

Chờ chàng thay xong, Mộc Lưu Phi đi vào thu quần áo dơ, kiện áo trong màu nguyệt bạch nằm ở trong đó.

Trải qua mấy ngày lùm xùm, chuyện về vợ chồng Trần Quốc Công thế tử có thêm lời đồn mới, đập bay phiên bản đồn đãi cũ, nháy mắt, từ một đôi bằng mặt không bằng lòng ngẫu nhiên thành một đôi duyên ái khiến người khác cực kỳ hâm mộ. Lời đồn đãi tựa như cát bụi, gió thổi hướng nào nó liền bay về hướng ấy.

Nguyên bản một đám kiến định tin tưởng Thời Phái khó luyện Hứa đại tiểu thư, không vì vất vả mà tìm giải được, không tiếc văng về thế tử tân hôn. Hiện tại vẫn là nhóm người kia, trong miệng nói ra lại thay đổi hoàn toàn.

Các nàng tin tưởng nhất định có người có ý bịa đặt nói dối như vậy là muốn bôi đen Trần Quốc Công phủ, ly gián cảm tình vợ chồng thế tử.

Advertisement / Quảng cáo

Có người tâm tư thâm trầm phỏng đoán, nói chuyện này căn bản chính là kế hoạch của Hứa Triển Nhan, dùng thế tử gia làm đá kê chân để đề cao giá trị con người mình.

Ngày thường Hứa Triển Nhan quá rêu rao tự nhiên có người không quen nhìn, bởi vậy, phiên bản đầu không có chứng cứ ngược lại càng bị đồn ra xa, thậm chí ản trong đó thanh danh Hứa Triển Nhan bị dao động.

Cô cô nàng là nương nương trong cung đang được thánh sủng, sáng sớm hôm nay, mẩu thần dân bị gọi vào trong cung hỏi chuyện, hiển nhiên lúc này đã không còn người không biết, người không hiểu rồi.

Hứa Triển Nhan ở trong phòng đáp bẻ đồ vật vẫn như cũ không giải được hận. Thời Phái! Giang Nhã Phủ! Bọn họ làm sao dám làm thế?

Bọn họ có cái gì tự tin mà dám đem chuyện này nháo lớn như thế? Chẳng lẽ không phải Thời Phái đưa giải được cho mình sao? Không phải không quên được mình sao, lúc mình vừa xảy ra chuyện liền xuất hiện giúp đỡ đúng không? Không phải phụ thế bọn họ cũng chấp và sinh hoạt sao? Nếu Giang Nhã Phủ thật được tám chàng, hà tất chàng không nguy trang lạnh nhạt, một hai vị nàng đưa giải được? Tuy rằng không biết vì sao được bị thay đổi, nhưng khẳng định có thể nói rõ một chút, chính là cảm tình bọn họ nhất định không tốt!

Nàng không thể tưởng, chính là bọn họ phủ định chuyện này, làm ra bộ dáng một đôi phu thê ân ái nhất trên đời, Thời Phái quang minh lỗi lạc biết thâm tình là gì sao? Giang Nhã Phủ tâm tư đơn thuần, chất phác, khô khan ở chỗ nào? Đều là giả hết!

Kết quả, chuyện này chỉ có Hứa Triển Nhan là không biết xấu hổ! Miệng đầy lời nói dối, tâm địa ác độc, ghen ghét vợ người ta, vọng tưởng leo càn cao.

Mọi chuyện trở thành một người sai, mà lời truyền ra bên ngoài chính là Tàn La Y, Diệp Tri Tri đứng sau lưng xúi giục, các nàng làm sao chịu nữa điểm lan đến mình?

Nhà hoàn bên ngoài đi đến nom nớp lo sợ, rủ đầu ậm ừ, không biết nên nói như thế nào.

Hứa Triển Nhan mất nhắm lại, điều khí xuống “Nói đi, không có khả năng còn tin tức gì tệ hơn.”

“Tiểu thư, Tiểu Lý Tử nhấn lại, nói... Các nàng cùng Cửu công chúa muốn tới không ít nơi các công tử khác tụ hội, Cửu công chúa nhớ gương mặt tiểu thư còn chưa tốt, không thể ra gió, cho nên lúc này không mời người cùng đi, về sau lại nói...”

“Đi xuống!”

“Tiểu Lý Tử còn nói, hẳn giúp ngài trước Mặt Cửu công chúa nói không ít lời hay, tựa hồ công chúa bị những lời đồn đãi đó ảnh hưởng...”

“Ta bảo nói tiếp hả? Người không nghe thấy sao?” Sắc mặt Hứa Triển Nhan âm lãnh, mỗi câu phun ra đều làm người không rét mà run.

Thực màu nàng dùng lý trí bình tĩnh lại, phàm càng bị nói này nói nọ, Hứa Triển Nhan là người thế nào chứ? Tuyệt không bởi chút chuyện đó mà luống cuống tay chân được!

Lần này ăn giáo huấn nàng sẽ nhớ kỹ, ra tay nhất quyết không thể hành động thiếu suy nghĩ, không đạt được mục đích, ngược lại chính mình thua sạch sẽ, chung quy nàng còn quá non tay.

Lúc này, Diệp Tri Tri đang giúp Tàn La Y sao chép tâm kinh đưa cho Ninh Vương phi, mặt nàng như mặt hồ, nhu mì mỹ lệ, tựa bức họa một dòng suối nhỏ, nước chảy đi người trong bức họa cuộn tròn.

Tàn La Y may đẹp khảm trương, ngồi một bên nghĩ trăm lần cũng không ra “Tri Tri, có phải chúng ta làm sai rồi hay không? Xem ra quan hệ Thời Phái cùng Giang Nhã Phủ không tốt, chính mắt nhiều người chứng kiến như vậy. Sau đó ta nghĩ, nếu Thời Phái sớm tìm được giải được giúp Hứa tỷ tử, vậy sau đó Hứa đại nhân còn giống trông khua chiêng bận việc gì? Còn đem chuyện thế thiếp bắt hòa chặn lại. Ta cảm thấy việc này có nơi nào đó quái quái...”

Diệp Tri Tri nghe vậy dừng bút, ngược mắt nhìn nàng một cái, đồ ngốc cũng muốn dùng đầu óc sao?

“Y tỷ tử tỷ là không tin muội tận mắt nhìn thấy Giang Nhã Phủ ở nơi đó? Sách nàng đọc là do Chu Hi đưa, tuyệt đối muội không nhìn lầm. Tỷ ngẫm lại đi, mặc dù dân phong Đại Hạ triều thông thoáng, nữ tử đã kết hôn cùng ngoại nam lên lút trao nhận cũng không thể chấp nhận được?”

“Tri Tri, ta không phải ý tứ kia, không phải ta không tin người, có lẽ... Có lẽ bọn họ thật là huynh muội thâm tình, nói không chừng...”

“Vậy ý tỷ chính là nói Hứa đại tiểu thư nói dối?”

“Cũng không phải...” Tàn La Y không có tự tin, nàng không biết ai đang nói dối, nàng nói không rõ rốt cuộc chuyện là thế nào, các nàng đều nói là sự thật, chỉ là nàng bùng tình, cảm thấy mình không nên làm như vậy.

Diệp Tri Tri thở dài, dùng vẻ mặt nói lời thăm thía “Muội nói này tỷ tử tốt của muội, tỷ đừng nghĩ nữa, chuyện phát triển đến bây giờ ai là người chịu tổn thương lớn nhất? Chính là Hứa Triển Nhan nha. Người khác không biết, hai chúng ta lại biết, Thời Phái đưa được chính là nàng nói cho chúng ta, nàng nói vậy là có chỗ tốt gì? Khó trách hiện tại thanh danh bị tổn hao nhiều không đúng sao?”

Tàn La Y nhìn về phía nàng, mày như cũ không thoải mái “Ừ, muội nói có đạo lý, Tri Tri hiểu được cũng thật nhiều. Nhưng trong lòng ta cảm thấy có chút bất an.”

“Tỷ cảm thấy bất an gì? Bất quá chính là tỷ giúp Hứa Triển Nhan truyền lời nói thật mà thôi, không gét người không phóng hỏa không bịa đặt, tỷ đem tâm tư tốt thu lại trong bụng đi”

Thấy nàng nhất thời nửa khác trong lòng vẫn lẩn quẩn, Diệp Tri Tri cũng không khuyên nữa, cùng lương tâm Tàn La Y bắt an bất đồng, tâm tình nàng xưa nay chưa từng tốt như lúc này.

Advertisement / Quảng cáo

Thanh danh luôn bị nữ nhân nói bật Hứa Triển Nhan sở hữu, mà Giang Nhã Phủ trong miệng thế nhân lại hỏi một chuyện Giang gia. Ha ha phu thê ân ái? Nhớ cuốn sách kia do đích thân Chu Hi chọn lựa, Diệp Tri Tri lạnh lùng cười, chỉ sợ từ ân ái này còn xa?

Tàn La Y là quận chúa, muốn tra sẽ biết là từ nàng, cùng lắm là cái mồm lắm chuyện, nàng ta luôn ương ngạnh, thêm mấy cái tội trạng cũng không có gì nhiều, nhưng nếu Chu Hi biết, chỉ sợ càng chán ghét nàng thêm thôi.

Ngược lại chính là nàng, không ai bắt được bất luận cái gì nhược điểm, mọi việc đều là người khác làm, cùng nàng có can hệ gì đâu? Nàng vừa không phải là đương sự, lại không truyền bất luận lời nói gì.

Ngồi lại chốc lát, Diệp Tri Tri cáo biệt Tàn La Y, chậm rãi rời vương phủ, trên đường vừa lúc gặp Ninh Vương phi, nàng cung kính mà thân thiết kêu người.

Ninh Vương phi nhìn nàng một cái thật sâu, ánh mắt kia giống như dao nhỏ, sắc bén phang phát hết thấy tâm tư dưới ánh mắt đều không chỗ nào che giấu, Diệp Tri Tri lặng lẽ rung mình một cái, vội vàng rời đi.

Ninh Vương phi nhìn chăm chăm bóng dáng hốt hoảng của nàng, bình tĩnh nói với nha hoàn bên người “Đem Thôi ma ma đường lão gọi trở về, bảo bà tự mình quản giáo quận chúa hai năm. Sau đó gọi quản gia đưa danh sách bọn nha đầu bên cạnh quận chúa lại đây cho ta xem, hạ nhân bên quận chúa cái cần biết cái không cần biết mà không nắm rõ, cho nghĩ việc là được rồi.”

“Vâng.” Hạ nhân không dám nhiều lời, nàng có thể cảm thấy Vương phi đối với nữ nhi thực sự lo lắng thật sâu.

Giang Nhã Phủ bên người có ba nha hoàn, trong đó Mộc Lưu Phi là được coi trọng nhất, xuân Nguyệt là được cái mồm cay độc, mà Xuân Hạnh là nhỏ tuổi nhất, lá gan cũng là nhỏ nhất. Mười hai tuổi chưa thoát tính trẻ con. Cha mẹ nàng làm việc ở thôn trang, Thiếu phu nhân cho nàng hai ngày nghỉ, nàng mới từ thôn trang trở về, xách theo tay nải nhỏ do mẫu thân chuẩn bị bao gồm khoai lang phơi khô, hột vịt muối, một số món ăn vặt, còn có một đóa hoa cài mới nữa, ca ca vừa thăng chức quản sự, đứng tiền công đầu tiên mua cho nàng.

Xuân Hạnh vui sướng đi trong vườn, bỗng nhiên Trương Bình xuất hiện trong tầm mắt nàng.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mai Liền Hòa Ly* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Một loại bệnh tên là phạm tiện (3)

Trương Bình hướng nàng hiền lành vẫy tay “Xuân Hạnh, mau tới đây, thiếu gia tìm người.”

“Tìm ta?” Xuân Hạnh không nghĩ nhiều, nhảy nhót chạy đi qua.

“Thiếu gia tìm ta có chuyện gì? Sao không về trong viện rồi nói?”

Lòng Trương Bình trầm nói, đương nhiên không thể hồi sân rồi, như vậy bị Thiếu phu nhân nhìn thấy sao?

“Ha ha, ta cũng không biết, mau cùng ta đi gặp thiếu gia rồi người sẽ biết thôi.”

Rất nhanh Trương Bình dẫn Xuân Hạnh tới phủ phía Đông Bắc, phủ Quốc công khá lớn nhưng người lại không nhiều, bởi vậy thật nhiều nơi cũng chưa được dùng thường xuyên.

Trương Bình mang nàng vào một gian trong đó, bên trong Thôi Phái đang ngồi chờ.

Thực giác nói cho Xuân Hạnh biết có gì đó không thích hợp, nàng cảm giác sau gáy mình rét lạnh “Nô tỳ gặp qua thiếu gia.”

Giương mặt Thôi Phái xụ xuống, khí thế như vậy đối với một tiểu cô nương chính là muốn dọa người “Xuân Hạnh, Quốc công phủ đối đãi một nhà người thế nào?”

“Quốc công phủ đối đãi gia đình nô ti ân trọng như núi, thiếu gia, ngài là muốn nô tỳ làm chuyện gì sao?”

Nàng chớp mắt, hồn nhiên hỏi ra ý đồ của chàng, mặc danh Thôi Phái chợt dạ “Biết là tốt rồi, ta có chuyện hỏi người, phải ăn ngay nói thật nếu không biết hậu quả thế nào rồi đó.”

Advertisement / Quảng cáo

Xuân Hạnh trịnh trọng gật đầu “Nô tỳ đã biết, ngài hỏi đi.”

“Ta hỏi người, Thiếu phu nhân có phải thường xuyên mượn sách từ nhà mẹ đẻ xem không? Mỗi lần về Giang gia là ai đi lấy?”

Thì ra là chuyện này, Xuân Hạnh lập tức thở dài nhែu, nàng nào biết trong đó cả trai lẫn gái bí ẩn cong vòng vòng? “Đúng vậy, cũng không tính là thường xuyên, nửa tháng đi một lần, thời gian cũng không cố định. Đôi khi là hạ nhân Giang gia chủ động đưa tới, đôi khi là Thiếu phu nhân xem xong hết phải Mộc Lưu Phi tỳ về lấy, nhưng thường hạ nhân Giang gia đưa tới là nhiều hơn.”

“Mỗi lần nhân sách, Thiếu phu nhân có tránh người không? Trong sách có mang theo cái gì bí mật không? Hay có người tiện thể nhìn gì đó?”

Từ lời này Xuân Hạnh phát hiện ra một tia khác thường “Tuyệt đối không có! Thiếu phu nhân cũng không tránh người, cũng không có mang theo bí mật gì. Mới vừa rồi sách lấy về, Thiếu phu nhân còn ở trước mặt chúng nô tỳ mở tay nải ra, lúc ấy nô tỳ thấy có một quyển sách thú vị, Thiếu phu nhân còn hào phóng cho nô tỳ cùng Xuân Nguyệt mượn xem trước nữa!”

Lòng dạ Thôi Phái bình tĩnh “Lời này là thật sự?”

“Thiên chân vạn xác, nô tỳ có một trăm lá gan cũng không dám lừa gạt ngài.”

Hai mắt tiểu cô nương đầm lệ vì lo sợ, để đạt mục đích khiến nàng sợ hãi, thực ra Thôi Phái không có ý muốn hù dọa nàng như thế đâu. Chẳng tin tưởng tác phong Giang Nhã Phủ, trừ bỏ sách lấy về sẽ không có những thứ khác, nếu muốn hồng hạnh xuất tường, sẽ không dùng biện pháp không đầu óc như vậy.

“Được, ta tạm thời tin tưởng lời người nói. Cha mẹ cùng ca ca người đều làm việc trong phủ, đặc biệt ca ca người là một kẻ khá có tài...”

Xuân Hạnh thẳng eo, rầm rức khóc “Thiếu gia ngài nói đi, muốn nô tỳ làm cái gì?”

Bị nàng đánh gãy lời nói chuyện, trong lòng Thôi Phái không vui, nàng bồi dưỡng đám nha hoàn này thành cái dạng gì thế này? Đường như một đám đều không đáng tin.

“Người đã biết lợi hại trong đó là tốt. Trở về nhớ chú ý chặt chẽ sách Giang gia đưa, tận lực nghĩ cách đem việc này để người làm, dùng biện pháp gì ta mặc kệ, tóm lại mỗi lần lấy được phải đưa ta xem trước.”

“...vâng, nô tỳ đã biết.”

“Tốt, đi xuống đi, phải chiếu cố Thiếu phu nhân cẩn thận, ta sẽ không bạc đãi cả nhà người.”

Ồ ô ô ~ Xuân Hạnh cơ hồ là vội chạy đi, khi trở về tâm tình rất tốt ngược lại lúc này toàn bộ đã bay biến mất, nàng không muốn làm kẻ phản đồ, nàng không muốn...

Xuân Hạnh cùng Xuân Nguyệt cùng ngủ một phòng, cả hai thân thiết hơn các nha hoàn khác, nàng phát hiện cảm xúc Xuân Hạnh có chút dị thường hỏi. Xuân Hạnh giải thích chỉ là việc nhỏ trong nhà, nghe vậy Xuân Nguyệt không hỏi đến nữa.

Thời tiết ngày càng lạnh, ban ngày có ánh nắng đỡ một chút, hôm nay Thôi Phái không đi quân doanh, mang theo Trương Bình đi dạo phố, dạo phố để làm gì? Là đi đến tiệm sách phố.

Hai người đi chừng hai canh giờ, qua hơn phân nửa con phố, mua một hơi mấy chục quyển sách, thơ ca, địa lý bản đồ, thần thoại, quý thần quái vật... Cái gì cần đều lấy hết.

Hai người trở về liền mang theo sách vào gian phòng kia.

Thôi Phái nhanh chóng lật xem từng cuốn sách trong tay, tỉ mỉ phối hợp lại, trong miệng còn lầm bầm “Đây là đôi quý quái, hồ yêu, lang yêu, chồn yêu, gà yêu...”

Muốn cái gì có cái đó, chẳng không tin sách mình chọn so với Chu Hi kém hơn! Chẳng là con trai độc nhất trong nhà, không thể không tiếp thu sự nghiệp của phụ thân. Nếu từ nhỏ học văn, chẳng nhất định không thua kém gì Chu Hi, xem như đi thi không đậu Trạng Nguyên, chỉ ít cũng đậu được thám hoa cơ mà.

Không bao lâu, việc chàng giao Xuân Hạnh đã có cơ hội thực hiện. Gã sai vặt Giang gia lại đây đưa sách, thuận tiện lấy lại sách lần trước đưa mượn lấy về.

Mộc Lưu Phi đem sách cũ sắp xếp lại tốt, định tự mình đưa ra ngoài cửa, Xuân Hạnh nhiệt tình chạy tới, lấy tay nải trong tay nàng “Hi hi, Mộc Lưu Phi tỳ tỳ, về sau người chạy việc này tỳ giao cho ta đi.”

“Cái nha đầu này, hôm nay thế nào cần mẫn như vậy?”

“Ta vốn là người cần mẫn mà! Lại nói không phải ta vì tỳ tỳ phân ưu sao.”

Mộc Lưu Phi không nghĩ nhiều, mấy ngày nay nàng giúp Thiếu phu nhân nhiều việc xác thực có chút mệt mỏi “Miệng người thật ngọt, mau đi đi, đối phương nếu hỏi đến Thiếu phu nhân, liền nói hết thảy đều tốt. Nếu hỏi chuyện khác,

ngân vạn lần đừng có nói bừa biết chưa.”

“Đã biết! Ta đây đi.”

Xuân Hạnh thực mau lẹ đến chỗ gã sai vặt Tư Minh Giang gia phái tới, người này trước kia có gặp qua. Hạ nhân Giang gia thiếu người, Tư Minh không câu nệ làm sai vặt cho ai, ai có việc đều có thể tìm hắn.

“Chỗ này có ba quyển sách, trong đó có hai cuốn là đại thiếu gia tìm, một cuốn khác là Chu thiếu gia tìm. Khi đi Thiếu phu nhân có dặn dò ta tiện thể nhắn cho tiểu thư, nói thân mình nàng đã khá hơn nhiều, mỗi ngày có thể ra ngoài tản bộ.”

Xuân Hạnh cùng hắn trao đổi tay nải “Được, ta nhớ kỹ, nhất định chuyển cáo. Thiếu phu nhân chúng ta mọi việc đều tốt, nói cho trong nhà không cần nhớ mong người.”

Advertisement / Quảng cáo

Sau khi hai người cáo biệt, Xuân Hạnh nhìn trái nhìn phải, thấy bốn bề vắng lặng, thấp thòm đi qua cửa phòng Trương Bình, lần trước gặp thiếu gia tại căn nhà kia, nàng không thể không thực hiện.

Thường Trương Bình mấy ngày mới về đây, may mắn hôm nay hắn bỗng nhiên cảm phong hàn, không cùng thiếu gia ra cửa, bằng không phải bỏ qua rồi.

Thực mau hai người nhanh nhẹn đem sách trước đó chuẩn bị tốt đổi ba cuốn trong tay nải, bao lại cẩn thận Xuân Hạnh cầm đi.

Nàng mang theo sách trở về không khiến cho bất luận kẻ nào ngoài nhà, chỉ có Mộc Lư Phi thuận miệng hỏi một câu, sao đi lâu thế? Nàng tìm một lý do qua loa lấy lệ trả lời.

Thời Phái tự mình chọn sách tương đối hoàn mỹ, cũng phù hợp yêu thích Giang Nhã Phủ, bởi vậy không có bị nàng phát hiện ra cái gì.

Có một số việc, chỉ cần thành công lần đầu, lại quen đường liền thấy nhẹ nhàn, Xuân Hạnh giúp Thời Phái thay đổi hai lần sách thành công, làm chuyện này trong lòng không khẩn trương nhiều nữa, thời điểm Trương Bình cùng thiếu gia đều không ở phủ, nàng tự mình đi đổi, mỗi lần đưa sách cũng không phát hiện ra cái gì dị thường.

Rất cuộc tuổi nàng còn nhỏ, một khi thả lỏng xem không quan trọng, liền mau lẹ ra dấu vết.

Lần trước Xuân Hạnh về lấy khoai lang khô Giang Nhã Phủ thực thích, ăn hết rồi liền kêu nàng về nhà lấy thêm ít nữa, Xuân Hạnh nghĩ thầm, sách lần trước ngày hôm qua đã đổi trả Giang gia, nếu có quay lại cũng kịp nàng trở lại nên yên tâm về nhà.

Xuân Hạnh không nghĩ tới, chân trước nàng vừa đi, sau lưng Tư Minh đến Quốc công phủ, nghe nói Xuân Hạnh không ở phủ, hắn kêu người tìm Mộc Lư Phi.

Vừa lúc Mộc Lư Phi đang ở bên nhau Giang Nhã Phủ, lời này bị nàng nghe được.

“Tư Minh ngày hôm qua không phải đã tới sao? Hỏi xem có chuyện gì không?”

Ngoài cửa gã sai vặt đáp “Tiểu nhân thấy hắn cầm tay nải, liền nhiều miệng hỏi một câu, hắn nói cái gì mà sách lấy sai rồi.”

Mộc Lư Phi nghi hoặc nói “Sai rồi? Như thế nào bị sai? Là tự ta thu thập, trước đó Thiếu phu nhân còn đối chiếu qua đúng mà.”

Giang Nhã Phủ nhất thời cũng không nghĩ thông suốt, sao lại thế này “Mộc Lư Phi ra báo người đem Tư Minh tiến vào, chúng ta gấp mặt hỏi một câu sẽ biết.”

Thực mau, Tư Minh tiến vào, đem tay nải đẩy tới “Tiểu thư, sách này không phải lần trước tiểu nhân mang qua, ba quyển có hai quyển không đúng, có phải hay không vị tỷ tỷ nào thu thập nhớ sai rồi? Sách khác không quan trọng, nhưng cuốn 《kiểu ông truyện》là lão gia muốn lấy xem.”

Mặt Giang Nhã Phủ lập tức trầm xuống, căn bản là nàng không thấy cuốn 《kiểu ông truyện》，nàng xem chính là 《thái công truyện》!

“Người nói lại, lần trước tôi lấy còn có sách gì?”

“Còn có một quyển《 phong nhã tập 》và《 lô am bút ký 》.”

“Còn những lần trả sách trước đó?”

Trong lòng Tư Minh cùng Mộc Lư Phi đều cả kinh, bất an nhìn nàng, mơ hồ cảm thấy cái gì đó không đúng.

Tư Minh nhanh nhay báo lại danh sách của hai lần trước cho nàng nghe.

Nghe xong ngực Giang Nhã Phủ phập phồng lên xuống, thật tốt! Thời Phái lại dùng chiêu thức ấy! Đây là không dám trực tiếp quản nàng cùng Giang gia liên hệ thư tịch, sợ trong sách bọn họ có mang theo bí mật gì, không cam lòng thấy nàng ‘hồng hạnh xuất tường’ sao.

Trái qua dò hỏi phát hiện sách chỉ bị đổi ba lần, hiển nhiên chính là thời điểm họ từ Giang gia trở về. Ngoài mặt ở Giang gia Thời Phái tỏ ra hào phóng, thì ra tất cả đều là giả vờ.

Xem nàng đối phó chàng như thế nào!

“Tư Minh, người hãy nghe cho kỹ, làm thế này...”

Thời điểm chàng vạn Xuân Hạnh mang theo một bao khoai lang khô lớn trở lại, kể chuyện tình thú vị trong thôn trang cho Giang Nhã Phủ nghe, nói không dừng được. Nàng đối đãi nàng ta bình thường giống nhau, không ai nói chuyện hôm nay Tư Minh có tới.

Giang Nhã Phủ chỉ giận Thời Phái chứ không giận nàng. Tiểu nha đầu này bản tính thuần lương, còn thiếu dạy dỗ, nàng nhất định bị Thời Phái uy hiếp, hơn nữa cảm thấy việc này không nghiêm trọng.

Nha hoàn lạnh lợi nàng có nhiều, nhưng chịu lấy thân chấn tai nạn cho hài tử nàng thì khó có được.

Tiểu Viên thạch từ nhò nghịch ngợm, biết bò lên gây sự, nàng khó yên tâm về nó, thời điểm xử lý gia sự cũng mang theo nó. Có một lần nàng giáo huấn một bà tử quân sự tham ô nghiêm trọng, lúc ấy nàng làm trò trước mặt mọi người muốn giết gã dọa khí, không lưu tình cách chức nàng, cường chế đuổi ra phủ.

Nhưng nàng không nghĩ tới bà tử kia âm ngoan ác độc, nhất thời nổi tâm từ cá chết lưới rách, đứng dậy hất ly trà nóng vào nàng, trà nóng hướng phía giường Viên thạch đang chơi đùa bỏ tới dội vào.

Advertisement / Quảng cáo

Mọi người đều bị kinh hồn, đó là một ly trà mới vừa nóng hổi, nếu đổ trên người tiểu hài tử, hơn phân nửa làn da đều bị phỏng. Hài tử chịu đau đớn, bị lư sơ còn tốt, vạn nhất miệng vết thương dường không tốt, mệnh không khá năng giữ nổi.

Trong tình thế nghìn cân treo sợi tóc, Xuân Hạnh cực nhanh vọt ra, không hề nghĩ ngợi lấy thân mình chặn giúp tiểu Viên thạch, một ly trà nóng đều hất vào sau lưng nàng, mùa hè xiêm y mặc mỏng, nàng lập tức a một tiếng, mồ hôi lạnh chảy ròng.

Mà khi đó Xuân Hạnh còn có nửa tháng phải thành thân... bởi vì việc này Giang Nhã Phủ nhớ đến ân nàng.

Ngày hôm sau Tư Minh mang theo sách mới tới phủ, Xuân Hạnh lại một lần không chối từ vát và làm người chạy việc này. Nàng chạy quá nhanh, cho nên không thấy được trên mặt Mộc Lư Phi ẩn nhẫn ý cười.

Bốn nha đầu, lúc này người thăm rồi, chờ khóc đi.

Không biết khi nào, Giang Nhã Phủ đi tới bên người nàng “Đừng nhìn, kêu người tra sự tra được sao rồi?”

“Hỏi Thiếu phu nhân, tra ra được, ở vườn lớn bên kia, Xuân Hạnh cùng Trương Bình ở trong một gian phòng Đông Bắc thay đổi sách, nói vậy sách của Thiếu gia đều để ở đó.”

Xuy! Cái lão đồng tây này, còn bày nhiều chuyện như vậy, cớ bức mình Giang Nhã Phủ đã đi qua, hiện tại nghĩ tới chỉ bật cười, Thời Phái lột xác thành một người nàng hoàn toàn không quen biết, so với tiểu hài tử còn ấu trĩ hơn.

Không nghĩ tới trong mắt nàng Thời Phái đầu là giống nhau, để xem ai so chiều cao hơn.

Tác giả có lời muốn nói: Nam nữ chủ tao thao tác đại thích hợp, mau tới đầu phiếu ha ha ha, ta trạm nữ chủ!

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mai Liền Hòa Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Trời đất tạo nên một đôi

Xuân Hạnh một lần nữa đổi sách đưa cho Giang Nhã Phù. Nàng vẫy vẫy tay bảo nàng lui xuống, lần này chỉ có hai cuốn hơi mỏng, nàng xem hai ngày liền xong, đặc biệt là Xuân Hạnh còn nhò làm việc không cẩn thận, trong đó một quyển chuyện xưa chỉ có quyển một, không có quyển hai, mà quái nhất là trong một cuốn có đến hai loại chữ viết.

May mắn vận khí nàng tốt cầm quyển một đưa nàng, nếu là quyển hai không nghĩ muốn vạch trần cũng phải vạch trần nàng, bằng không sao diễn tiếp được.

“Xuân Hạnh, hai bản này đều xem xong rồi.” Giang Nhã Phù trình trọng đem tay nải đặt trên tay Xuân Hạnh, đôi mắt còn cường điệu nhìn tay nải vài lần như là đang lo lắng cái gì “Hai quyển sách này tự ta bao lại, người đưa đến Giang gia, nhớ rõ nhất định phải tự mình giao trên tay Tư Minh, ngăn vạn lần không để xảy ra sai lầm gì biết không?”

Xuân Hạnh bỗng ý thức có gì đó không đúng, rồi rầm gật gật đầu “Thiếu phu nhân, nô tỳ đã biết.”

“Đúng rồi, hôm nay ta muốn cùng phu nhân đi miếu dâng hương, người tới đó rồi không cần vội vã trở về. Đại tẩu ta thực thích người, ở nơi đó cứ việc chơi, họ lưu lại ăn cơm cứ việc ăn đừng ngại gì cả.”

Xuân Hạnh càng thêm nghi ngờ, nói vâng rồi xách tay nải đi ra ngoài.

Làm sao bây giờ? Thiếu phu nhân chẳng lẽ muốn xuất tường sao? Nàng mơ hồ nghe được Tôn mụ mụ cùng Thiếu phu nhân nói chuyện, giống như trong lòng Thiếu phu nhân vẫn luôn nhớ...

Nàng lắc đầu không dám nghĩ tiếp nữa.

Nàng nên làm cái gì bây giờ? Thiếu phu nhân làm như vậy là không đúng, nàng không nên giúp người, huống chi một nhà nàng đều nằm trong tay thiếu gia. Chỉ là, Thiếu phu nhân đối với mình thật tốt, vạn nhất thiếu gia thực sự phát hiện bên trong có cái gì đó, chẳng phải là mình hại Thiếu phu nhân sao?”

Nhưng nàng không nghĩ tới, ông trời không khiến nàng phải rồi rầm lâu. Giang Nhã Phù cố ý chọn hôm nay hành động bởi nàng biết, Thời Phái cùng Trương Bình hôm nay ở nhà.

Advertisement / Quảng cáo

Xuân Hạnh xách theo tay nải giống rùa đen nhỏ hướng cửa phủ đi, quả nhiên nửa đường bị Trương Bình thờ hồn hèn đuổi tới.

“Xuân Hạnh, muội muốn đi đâu vậy?”

Ngờ đâu hần tuý tiện, nhưng biểu tình nửa điểm cũng không tuý tiện, dọa Xuân Hạnh run lên cúi đầu xuống “Không đi đâu hết, muốn đi tìm thiếu gia.”

“Ha ha, vậy không phải muội đi làm đường sao? Đi theo ta.”

“Được.” Xuân Hạnh héo rũ đi theo phía sau hần, trong lòng gõ nhẹ, thôi, mặc cho số phận đi, việc này đã không phải do nàng lựa chọn rồi

Trương Bình đem Xuân Hạnh đưa tới trước mặt Thời Phái, Thời Phái lạnh lùng nhìn Xuân Hạnh vài lần làm nàng run bắn bật, cái gì cũng chưa nói, ra hiệu Trương Bình lấy tay nải lại. May mắn nhân lực Trương Bình tốt, thấy thần sắc Xuân Hạnh hoảng loạn cảm thứ gì đi ra ngoài, nếu không gọi thật nàng đã trốn thoát rồi.

Tay nải mở ra, bên trong chỉ có hai quyển sách, là sách chàng tự mình vì nàng mua.

Chàng đưa lưng về phía Trương Bình cùng Xuân Hạnh, cách bọn họ xa một chút, lật lật lên, quả nhiên, chàng phát hiện đồ vật không nên có xuất hiện trong đó.

Một bản thư viết tay!

Giấy kẹp giữa hai trang giấy hơi bị ẩm. Lòng Thời Phái liền nổi lên ghen ghét dữ dội, trừng mắt xem nội dung trong thư, sợ xuất hiện những câu khiến tâm chàng đau đớn.

Chỉ ngắn ngủn mấy chữ, sách có vẻ mỏng thực mau liền xem xong. Thời Phái thờ phào nhẹ nhõm, may mắn không có...

Nhưng cũng đủ làm chàng bức bối.

Nội dung thư rất đơn giản, Giang Nhã Phù đọc đến trang này, nói về vùng Lĩnh Nam có vị quay ăn rất ngon khiến nàng muốn ăn. Nàng nhớ khi còn nhỏ cùng Chu Hi và ca ca tranh nhau cướp vị quay tại Phúc An lâu, giờ cảm thấy thật hoài niệm.

Cái này? Thời Phái suy nghĩ mãi cũng không ngộ ra cái gì khác.

Thấy chàng cảm tò giấy trầm tư không nói, Trương Bình cùng Xuân Hạnh cũng không dám lên tiếng, trong lòng yên lặng thầm cầu nguyện ngàn vạn lần thiếu gia đừng tức giận. Thậm chí Trương Bình đã nghĩ ra đổi sách, vạn nhất thiếu gia nói giận lên không thể vãn hồi, hần liền chạy đi tìm quốc công phu nhân khuyên can, bên kia bảo Xuân Hạnh nhanh chạy đến Giang gia, mới gặp Giang lão gia theo về...

“Xuân Hạnh.”

“Dạ? Có! Thiếu gia.”

“Người đem hai cuốn sách bên đó đưa đi trả, chờ ta viết xong phong thư đem đi luôn, đến Giang gia người giao cho Chu Hi, những cái khác đừng nói gì cả, chuyện này người có thể làm tốt không?”

Xuân Hạnh rung mình “Có thể! Nô tỳ bảo đảm làm tốt.”

“Đi đi, nếu không làm xong chuyện này người biết hậu quả là gì rồi đó.”

Xuân Hạnh đem sách đổi tốt, vội vàng rời đi, vừa rồi bộ dáng thiếu gia thật là đáng sợ, nàng không muốn trông thấy lần nữa.

“Trương Bình, người cũng đi làm một chuyện...”

Xuân Hạnh cùng Trương Bình gặp nhau, không lâu sau lại lần lượt ra khỏi phủ đều bị Giang Nhã Phù thu hết vào trong mắt, nàng nhân nhả ăn cam sành, bắt đầu chờ mong chuyện kế tiếp xảy ra, nàng ngồi chờ Thời Phái tới vấn tội, không tin chàng có thể chịu được cơn ghen này.

Xuân Hạnh ở Giang gia không đến nửa canh giờ liền ra về, lòng nàng lo lắng nên vội chạy về phủ.

“Thiếu phu nhân, nô tỳ đem sách trả đã trở về, có gặp được Chu công tử, ngài ấy có nhắn vài lời với người, nói gần đây ngài vội vàng ôn tập không có thời gian giúp ngài đi tìm sách.” Xuân Hạnh tự cho là mình làm việc không lộ dấu vết, trộm liếc nhìn nàng một cái. Những lời này thật do chính miệng Chu Hi nói, là sau khi chàng đọc xong thư Thời Phái viết gửi cho.

Giang Nhã Phù nhân nhạ trả lời “Được, ta đã biết, người lui xuống trước đi.”

Thời Phái làm ra nhiều chuyện xấu như vậy, nói lên chàng nhịn không nổi chuyện này, tạm thời còn muốn cùng bên nhau sinh hoạt, nàng không cần đối chọi gay gắt cùng chàng, không về nhà mẹ đẻ lấy sách đọc là được rồi.

Hiện tại việc nàng cấp bách là nhắn nài chờ Thời Phái lại chất vấn mình, nàng cần nói gì đó đối phó với chàng. Chàng lấy chuyện nàng mượn sách nghĩ bậy, nàng sẽ làm như vô tình vạch trần chuyện chàng năm lần bảy lượt treo đầu dê bán thịt chó trong đó.

Trùng sinh cho tới bây giờ, nàng sớm không còn sợ hãi cùng chàng cãi nhau, dù hiện tại hòa hợp hay không hòa hợp, môn hòa ly cũng không được, chỉ cần không suy nghĩ nhiều, miễn sao mạnh khỏe là được.

Advertisement / Quảng cáo

Giang Nhã Phù chuẩn bị võ trang hạng nặng chờ Thời Phái đến làm khó dễ, nhưng chờ mãi không thấy chàng có động tĩnh gì, thẳng đến bữa cơm chiều mới thấy chàng đến cùng dùng cơm.

Bọn nha hoàn đang đem thức ăn lên, chàng đi vào, bình tĩnh ngồi xuống làm Giang Nhã Phù thấp phần kinh ngạc, chàng xử sự hoàn toàn không giống mình nghĩ.

Chàng là đang nguy trang mình rộng lượng sao? Không ghen đến phát cuồng sao?

Thời Phái cảm thấy được tầm mắt nàng, nhẹ nhấc khoe miệng, trong mắt không có nửa phần tức giận, giống như đang nhìn một vị bằng hữu lâu năm “Nhìn ta làm gì?”

Chàng thật không sinh khí? Phát hiện nàng cùng nam nhân khác có ‘tư tình’ vậy mà nửa điểm phản ứng cũng không có? Giang Nhã Phù không thể tin được, chàng như vậy ngược lại trong lòng nàng lại không thoải mái.

“Không có gì.”

“Ha ha, vậy ăn cơm thôi.”

Thức ăn trên bàn đem lên gần đủ, ở giữa còn chờ một món nữa đem lên là có thể ăn.

Xuân Nguyệt bưng lên một cái mâm lớn “Thiếu gia Thiếu phu nhân, phòng bếp nói món thay đổi chút đồ ăn trong phủ, hôm nay gọi riêng món chiêu bài vị quay từ Phúc An lâu để Thiếu phu nhân thay đổi khẩu vị.”

“Phốc!” suýt nữa Giang Nhã Phù phun ra tới, vội vàng dùng khăn che lại miệng mũi, để ngừa cười ra tiếng.

“Ừ, làm tốt, vừa vặn ta đang muốn ăn món này.”

Nàng nhìn cười gắp một khối thịt tươi ngon bỏ vào miệng tỉnh té nhai nuốt, thật sự là mỹ vị.

Thời Phái thấy nàng vẫn chưa hoài nghi, yên lòng, tự mình cũng gắp một đĩa “Ăn ngon như vậy sao?”

“Đương nhiên ăn ngon, chàng thử xem sẽ biết, trước kia phụ thân luôn mua về cho chúng ta ăn, vẫn là hương vị trước kia. Mau nếm thử, mấy năm sau Phúc An lâu chuyển đổi người liên không còn cái mùi vị này.” Giang Nhã Phù ăn uống thoải mái, liên tiếp ăn ba khối mới dừng lại.

Có món ngon an ủi được lòng nàng, chàng cho người đổi món ngon nàng thậm chí không nghĩ muốn nói tiếp chuyện đổi sách kia nữa. Dù sao hiện tại người có tâm sự không phải là nàng, trong lòng ai đó khó chịu thì tự biết.

Vị quay ngon nhưng Thời Phái ăn mà không biết mùi vị gì, tờ giấy kia tựa như chất nhựa cao su dính trong lòng chàng. Nàng thật sự hoài niệm thời gian cùng Chu Hi bên nhau sao? Nàng thật sự có ý niệm muốn rời mình đi sao?

Chàng so với Chu Hi kém chỗ nào? Cái Chu Hi có chàng cũng có, Chu Hi không có chàng cũng có, bởi vì trước hôn chàng có liên hệ cùng Hứa Triển Nhan, nàng quyết tâm muốn rời mình đi sao? Mấy ngày này bọn họ không nói chuyện việc ở chung cũng hài hòa, ít nhất cũng có chút hợp nhau đi?

Khắp nơi chàng nhường nàng, giúp nàng tìm nhĩ tử cho Tôn mục mục, nàng cũng tự mình may áo trong, thêu khăn cho chàng, chàng cho rằng bọn họ đã có phương hướng phát triển tốt.

Nhưng mấy quyển sách cùng tờ giấy viết thư như hung hăng đánh vào mặt chàng! Thì ra hết thảy khả năng đều không có biến.

Mất thấy chàng có chút uể oải, Giang Nhã Phù đại khái đoán chàng suy nghĩ gì, lại không cách nào đào sâu cảm thụ của chàng. Mùa đông ban ngày thực ngắn, ngoài trời mau tối, ăn xong bữa cơm này mặt trời đã lặn mất tăm.

Hai người cùng nhau đi ra khỏi nhà ăn, tối nay không phải ngày Thời Phái về phòng ngủ chính, ra cửa hai người tựa như đi một nơi ‘người’ giống nhau tách ra.

Cả hai quay lưng với nhau, bước chân Thời Phái trở nên trầm trọng, cảm giác tiếng bước chân sau lưng rời mình càng xa, vẫn nghe được phía sau người vào phòng, đóng cửa lại vang một tiếng phịch.

Như là đóng lại cánh cửa trong lòng đối với chàng!

Đại não chàng trống rỗng, đột nhiên tất bức thư xoay người, rất nhanh lên đến ngoài cửa chính phòng, dọa Mộc Lư Phi vừa đi ra giật nảy mình.

“Thiếu gia, ngài đây là?”

Thời Phái hướng nàng phát tay ý bảo lui xuống đi.

Không hiểu ra sao khi Mộc Lư Phi lui đi, chàng thuận theo lòng mình đưa tay đẩy cửa đi vào.

Giang Nhã Phù mong còn chưa ngồi xuống, chợt thấy chàng mang theo hàn khí xông vào, nàng khiếp sợ “Chàng làm gì vậy? Quên thứ gì sao?”

Cảm xúc Thời Phái kịch liệt phập phồng, như là rung động lần đầu khi đứng trước chiến trường, cầm lấy mũ, áo khoác khoát đại lên người cho nàng. Rốt cuộc chàng chờ không kịp, đưa tay nắm bàn tay mềm nhỏ của nàng.

Advertisement / Quảng cáo

“Theo ta, ta mang nàng đến nơi này!”

“A? Bây giờ tối lắm rồi... Muốn đi chỗ nào chứ? Ngày mai đi không được sao?”

Thời Phái lôi kéo nàng đi ra ngoài, bầu trời ánh trăng sáng yếu ớt, có thể mờ hồ thấy đường đi.

“Không được, bây giờ nhất định phải đi!”

Giang Nhã Phù bị chàng làm cho dở khóc dở cười? Không uống rượu như thế nào điên như thế? “Chuyện gì mà gấp như vậy? Đợi lấy cái đèn lồng không được sao? Này chậm một chút đi! Ta đang có thai đó!”

Lúc này Thời Phái ý thức được mình vội vàng, đem tốc độ đi chậm lại, “Bằng không, bằng không ta ôm nàng?”

“Phi! Chậm một chút là đi đến nơi, ta không mảnh mai như vậy.”

Trời tối sợ bị vấp, Giang Nhã Phù mặc cho chàng lôi kéo tay mình đi đến nơi nào đó. Tay nàng bị chàng nắm toàn bộ ở lòng bàn tay, trời thực lạnh, nhưng trong tay chàng thực ấm áp, nàng nghĩ đến kiếp trước bọn họ, mấy lần trên miền ở trên giường nhưng thời điểm xuống giường chưa từng cùng dắt tay nhau như vậy.

Nắm tay, cùng thân thể khác thân mật mang đến cảm xúc có chút bất đồng, có lẽ không làm người ta kích động cùng hưng phấn, cũng không đau đớn mỹ diệu, nhưng là một loại cảm giác khác khiến lòng thực bình an, tựa hồ cái nắm tay này không buông, vĩnh viễn như thế, tựa một đôi trời đất tạo thành.

Tác giả có lời muốn nói: Chủ nhật hơn một ngàn tự tiền lời báng, vì có thể xếp hạng dựa trước một chút, ngày mai đoạn càng một ngày, hậu thiên nhiều càng một ít, moah moah ~ ái các người!!!

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mai Liền Hòa Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chám\)Net](http://EbookFull(chám)Net).

Chương 28: Hôn một cái

Đi được chốc lát Giang Nhã Phù ý thức không biết chàng dẫn mình đi đâu, nhưng nàng không mở miệng hỏi, muốn nhìn xem rốt cuộc chàng sẽ làm gì.

Đến trước một gian phòng xưa nay chưa được dùng đến, Thời Phái đẩy cửa, cẩn thận dẫn nàng bước qua bậc cửa.

Chàng thấp đèn dầu lên, nương ánh sáng Giang Nhã Phù thấy rõ mọi thứ bên trong, có một ngăn tủ thực lớn trong đó đựng toàn là sách! Bên cạnh là một cái bàn lớn chất sách chồng chồng lên.

Chàng... Thật sự có lo lắng vì chuyện đó sao?

“Nàng tới xem đi!”

Khó có được nàng thuận theo chỉ dẫn của chàng “Nàng xem, đồng sách trên bàn này là hòm qua ta mới mua, đều là từ nơi khác hết đó, trong kinh thành không có đâu. Nàng xem những quyển này, có viết về thần tiên, về thảo dược, về yêu quái... Không phải nàng thích đọc sách sao? Nàng nói thích ta liền xây mới một cái Tầng Thư Các trong phủ, so với của nhạc phụ sẽ không thua kém...”

Chàng nhìn chăm chú vào đôi mắt nàng, tựa ngôi sao sáng lấp lánh, từ nơi đó Giang Nhã Phù đọc ra một vẻ mặt mới đầy cẩn thận của Thời Phái.

Chàng hao tổn tâm tư bất được bím tóc nàng, nhưng lại không hướng nàng phát hỏa, là chàng sợ hãi...

Nói không cảm động là giả, nhưng nàng vẫn còn mấy phân tỉnh táo, thật sự nàng không dám nghĩ sâu xa rồi lo được lo mất, lại phải đau lòng.

Ánh mắt nàng vừa động, Thời Phái biết nàng muốn trốn tránh kịp thời cảm hai tay nàng “Nàng cảm thấy dễ ngại của ta thế nào?”

Nàng rũ mắt xuống “Nơi này thực khá tốt, phải vài người đến thu thập sạch sẽ một chút, làm Tầng thư vậy là được rồi, giờ không còn sớm, chúng ta mau trở về thôi.”

Thời Phái luống cuống “Nàng không vui sao?”

“Vui chứ. Chúng ta trở về đi, ta cảm thấy có chút lạnh.”

Advertisement / Quảng cáo

“Nhã Phù, là ta muốn cho nàng...”

Đúng lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng nói của hai gã sai vặt “Bên trong có người sao?”

Trong lòng đang loạn, theo bản năng Thời Phái thôi tắt đèn, không muốn người khác biết chàng vì lấy lòng nương tử mà hơn nửa đêm đi thăm phòng sách. Mà lúc này Giang Nhã Phù cũng tùy ý chàng, nàng không nghĩ để hạ nhân phá cửa vào như thế đến bất gian, sẽ có lời không hay! Một khi truyền tới tai phu nhân, lại một trận gôn hời này nọ, nàng không sợ gì khác, chỉ là không thể không giải thích sao cho thỏa đáng, thật mệt chết đi!

“Bên trong là người hay quý? Mau nói chuyện đi!” Vừa rồi hỏi chuyện thanh âm gã sai vặt có chút run rẩy.

Bên trong vẫn là im lặng, hẳn sợ tới mức mệnh tử trong quân “Rõ ràng vừa rồi có âm thanh rừ rừ, ta còn mơ hồ nghe được âm lượng, hay là chúng ta đi vào nhìn một cái đi?”

Gã sai vặt kia lí gan còn nhỏ hơn “Đừng đi ~ tam ca, hay là chúng ta rời khỏi chỗ này đi? Mấy hôm trước không phải Lưu quân gia nói bên này có chuột sao? Tám phần là tiếng chuột kêu, ca nghe lầm rồi đó.”

“Chuột? Trời! Là chuột tinh hay sao?”

“Á! Có khả năng! Không có khả năng là có người đâu, trời thật là lạnh, ai rồi tới nơi này làm gì? Muốn trộm đồ cũng không có cái gì tốt để trộm...”

Hai gã sai vặt tuần tra ban đêm lăm lăm nhắm lăm nhắm nửa giây rồi cuộc đi xa.

Lúc này Giang Nhã Phù phát hiện, không biết từ lúc nào nàng lại dựa vào Thời Phái gần như vậy, như là muốn dán cùng nhau, mà chàng còn ôm lấy bả vai nàng.

Nàng không được tự nhiên bất lấy cánh tay chàng “Chúng ta trở về đi, rồi đem đèn thấp lên cho sáng.”

Nàng dễ ngại Thời Phái ngoảnh mặt làm ngơ, thị lực chàng cực tốt, trong không gian tối đen vẫn mơ hồ nhìn thấy ngũ quan của nàng.

Trái tim đập rầm rầm như sấm nổ, chỉ có chàng mới nghe được, trong lòng thực khó kiềm chế, chàng một chút lại một chút vươn mặt mình đến gần mặt Giang Nhã Phù...

Cả người Giang Nhã Phù cứng đờ, tuy rằng cái gì nàng đều không thấy rõ, nhưng có thể cảm thấy một cỗ nhiệt khí quen thuộc đang tới gần mình, tiếng hô hấp chàng ngày càng nặng.

Trong nháy mắt nàng nghĩ, bằng không cứ như vậy đi, chàng vì mình làm nhiều điều như vậy, cũng chàng thân mật một chút sau đó cùng trở về nghỉ ngơi. Nhưng chàng càng tới gần, cổ ghen tuông kia trong lòng nàng như biển gầm cuộn cuộn nổi lên.

Nàng vươn tay nhỏ chuẩn xác chắn trước ngực chàng “Thời Phái, ta hỏi chàng một vấn đề.”

Thời Phái sững sờ, hoàn toàn thất vọng, vừa rồi còn tưởng nàng sẽ không trốn mình, lúc này còn hỏi cái vấn đề gì chứ? Nàng thật đúng là một tay thiện nghệ gây mất hứng.

Âm thanh chàng trầm thấp âm đạm “Nàng hỏi đi.”

Giang Nhã Phù nâng cằm lên, nâng mí mắt, trong bóng tối tự lừa dối mình không gì phải thẹn “Chàng nói... Khi ta trang điểm lên so với Hứa Triển Nhan ai xinh đẹp hơn?”

Thì ra nàng còn nhớ rõ hội yến hoa sen ngày đó, khi hai người họ cùng đối diện, nội tâm nữ nhân thật là nhiều chuyện nhỏ nhặt.

Bị hỏi Thời Phái ngốc lẩn mấy giây, sau đó nhện không được mà vui vẻ, cảm thấy nàng thật sự có chút đáng yêu, vậy mà trước kia sao chàng không phát hiện ra chứ?

Giang Nhã Phù thẹn quá thành giận “Chàng cười cái gì? Rất buồn cười sao?”

Thời Phái cưỡng chế ý cười run rẩy nói “Không thể cười, không thể cười, vậy nàng muốn nghe lời nói thật hay là nói dối?”

“Được! Chàng không cần phải nói.” Giang Nhã Phù nói xong quay đầu liền đi, nàng không biết vì cái gì mình lại giận như vậy, dù cho người mù cũng trả lời được nàng, vậy lúc chàng nói nàng xinh đẹp chỉ là lời nói dối thôi sao?

Chàng không chính diện trả lời, trong lòng nàng thực không thoải mái!

Thời Phái cúi tới, muốn kéo cánh tay nàng nhưng bị hất mất... Giang Nhã Phù so với chàng mau hơn một bước chân đẩy cửa đi ra ngoài, dưới ánh trăng bóng dáng hai người xuất hiện rõ ràng.

Chàng chạy theo nhanh đi lên, vừa đi vừa hỏi “Sao nàng lại giận?”

Chàng còn hỏi?

Nàng không trả lời chàng càng không muốn buông tha “Thật sự đang giận sao? Vì cái gì giận? Ta nói sai cái gì sao?” Theo bản năng chàng khẳng định trước làm sai cái gì đắc tội đến nàng, cảm thấy lời nói mới rồi nửa đêm đều ổn, rốt cuộc chuyện gì thay đổi tình hình như vậy.

Câu hỏi vừa rồi càng làm cho người ta nén giận, nàng không thể nói rõ ràng ra, cùng người đầu óc thẳng đuột khó mà giải thích cho rõ, dường như muốn cùng chàng ngược lên ngược xuống mới được.

Nàng cũng cảm thấy vừa rồi mình có chút trẻ con, không phù hợp với tác phong của mình. Chỉ là trong căn phòng tối không ai thấy ai, đột nhiên bầu không khí ám muội phủ quanh, nàng mới lấy hết can đảm hỏi ra lời trong lòng.

Nàng nghĩ, một đôi nam nữ nếu thật thương nhau đôi lúc cũng có thể hỏi những câu vô lý thế này chứ?

Chưa trải qua cảm nhận yêu đương, hai mươi năm dường như chỉ là trách nhiệm, vừa rồi cảm lòng không được nên mới hỏi.

“Không có giận, bên ngoài quá lạnh, ta nghĩ muốn nghỉ ngơi.”

Thời Phái nhui mí, có chút không hiểu được tâm tư từ nhân, phòng chừng ông trời cũng đoán không ra. Hứa Triển Nhan là kinh thành đệ nhất mỹ nữ được công nhận, tất nhiên là so với nàng xinh đẹp hơn, chẳng lẽ chàng mờ mắt

nói nói dối nàng sẽ vui về sao?

Chàng có nghĩ đến, nếu nói nàng so với Hứa Triển Nhan xinh đẹp hơn, nàng cũng sẽ không vui. Nàng cảm thấy là chàng làm chuyện trái lương tâm mới có ý nói vậy, sẽ cảm thấy chàng không quên được Hứa Triển Nhan mà cố ý trốn tránh.

Advertisement / Quảng cáo

Một đường đi Thời Phái không nói gì, nỗi khổ này thật là nan giải.

Giang Nhã Phù thấy chàng ửe oái như vậy, cảm thấy mình chuyện bé xé ra to đánh đánh vỡ trảm trảm “Ngày mai gọi người đem hết sổ sách đó dọn ra, ta muốn sửa sang lại một chút, như vậy mới thoải mái dùng.”

Thời Phái sùng sốt, trong âm thanh mang theo một tia hoảng hốt không xác định “Nàng chịu xem sách ta tìm sao?”

Lúc hai người trở về sân viện, Giang Nhã Phù đứng yên đối mặt chàng nói “Ta xem vẫn luôn là sách, không phải người.”

Xem chính là sách, không phải người, không phải... Chu Hi?

Thời Phái không kịp tự hỏi như thế nào mình bị lại lộ, một trận mừng như điên đánh sâu vào lục phủ ngũ tạng chàng, quả là muốn chạy mấy dặm mà hô to vài tiếng.

Chờ tinh thần chàng ổn định lại thì Giang Nhã Phù đã đi đến chính phòng, chàng chạy nhanh mấy bước đến bên người nàng, ánh mắt muốn nói lại thôi.

Giang Nhã Phù lắc một cái, tức giận nói “Chàng lợi dụng thủ hạ của ta, phá hư chuyện của ta, mắng chàng cũng không tởi, chàng còn muốn thế nào? Hôm nay cũng không phải là ngày chàng trở về phòng.”

Thời Phái da mặt dày cười nói “Ha ha, nhanh như vậy đã bị nàng phát hiện, Nhã Phù, kỳ thật chuyện này không thể nói đều là ta sai đúng không?”

Có thể hay không chúng ta dừng đề cập đến chuyện này nữa? Ta muốn thương lượng chuyện này cùng nàng, ta nghĩ sẽ hỏi phòng ngủ chính.”

Giang Nhã Phù không nói lời nào, gương mặt nhìn chàng, vẻ mặt viết năm chữ to ‘cho ta cái lý do.’

“Nàng không biết đấy, ban đêm ngủ gian phòng kia, gió lùa khe cửa sổ, ngủ đến nửa đêm lạnh quá mà phải tỉnh.

Đường đường phủ Trần Quốc Công nhà có gió lùa sao?

“Dùng chậu than.”

Thời Phái nói tiếp “Một cái chậu than không dùng được, hai cái lại quá dè dặt rất khó chịu.”

“Vậy chàng đổi một gian phòng khác mà ngủ.”

“Kỳ thật cũng không phải lần đơn thuần, có thể trong khoảng thời gian này giúp nàng chọn mấy loại sách ma quái, ban đêm ngủ luôn không yên, cảm giác như có từng đợt gió lạnh... Nhã Phù, nàng nói xem trên đời này có mấy thứ đó hay không?”

Giang Nhã Phù nghe chàng thẳng thắn nói, hồ hắc cũng không dám quá lớn. Nàng xem những cuốn sách đó, mặc kệ bên trong vai chính là gì, đều như là dung nhập tình cảm vào đó, đọc sách miêu tả hình tượng liên quan đến hiện thực, thứ trong sách chính là trong sách, rồi cuộc hiện thực có hay không nàng thật tình chưa nghĩ qua.

“Chàng lừa người gạt quý thi cô? Chàng trời sinh là sát thần, nếu thực sự có những thứ kia cũng bị chàng dọa chạy mất.”

Nàng nói xong liền mở cửa vào nhà, lúc này Thời Phái nhanh một bước cùng vào phòng “Sát thần kia cũng là chuyện về sau, hiện tại ta chỉ là thể gia công tử thôi, dù sao những ngày này ta cảm thấy có gì đó không thích hợp liền sợ hãi, nàng không cảm thấy sợ hãi sao?”

“Ta mới không sợ hãi, với lại còn có thể kêu Tôn mụ mụ lại ngủ cùng. Chàng mau tránh ra, ta muốn đi ngủ!” Giang Nhã Phù vào phòng, quần áo cũng chưa thoát, liền đến bên giường ngồi xuống, lấy chân quần chặt như thỏ vừa từ bên ngoài về thấy lạnh, thực tế nàng làm như vậy mới cảm giác được gia tăng an toàn cho mình.

Nếu Thời Phái đã vào phòng, không có đạo lý lại đi ra ngoài.

Đặt mông ngồi ở bên nàng, tiện sát bên người như đang dựa vào một cái kén tâm lớn, chàng cúi cổ trước mặt nàng nghiêm trang nói “Ta biết nàng không sợ hãi, nhưng tiểu Đầu nhất có sợ không? Cho nên ta không thể đi, buổi tối ta phải bảo hộ hai mẹ con nàng, hắc!”

Giang Nhã Phù trừng mắt phùng phục lừa nhìn chàng “Thời Phái, thi ra chàng là một kẻ vô lại.”

“Ta nói không đúng sao? Nàng không thể chỉ lo cho chính mình... hô hô!” Thời Phái cười gian manh, chợt trước mắt tối sầm, bị một cái to lớn từ trên trời giáng xuống đánh úp lại, thỉnh thoảng một tiếng đem chàng áp đảo trên giường.

Sau đó là một loạt nắm tay đập lên người...

Sức nàng nhỏ yếu, lực đạo nắm tay này đối với Thời Phái tựa như mưa bụi, nhưng tâm chàng chấn động, một cảm giác khác lạ xưa nay chưa từng có.

Một khắc kia bị đánh tới, toàn bộ đầu óc chàng quay cuồng, chàng bị đánh? Bị Giang Nhã Phù đánh!

Khi nàng trùng sinh có phải hay không đến chỗ Diêm Vương mượn lá gan hùm sao? Không đề cập tới chuyện nàng bị ném tới bờ vực Vong Xuyên, nàng chân chính là tiểu thư khuê các dòng dõi thư hương nha!

Giang Nhã Phù chưa từng nghĩ tới trong sách có những thứ linh tinh như vậy xuất hiện, nhưng nghe chàng nói đầy lòng như bị phát ớn lạnh, cảm thấy xung quanh đều âm u rùng rợn.

Đồ vật là thứ chết thi sao có nguy hại gì? Vì muốn lưu lại phòng ngủ chàng có ý hù dọa nàng thôi!

Nàng nhất thời tức giận, thêm chuyện xảy ra mấy ngày này không nhẫn được nữa, ngay lúc chàng không đề phòng, trùm mền lên chàng đẩy ngã xuống giường mà đánh.

Thật là sung sướng, quá là hả giận, trùng sinh cho tới nay vẫn chưa dám làm chuyện gì! Nói đến cũng quái, kiếp trước nàng cùng Thời Phái là quen thuộc nhưng như người xa lạ, chàng hàng năm chinh chiến bên ngoài, rất nhiều chuyện chàng nên gánh vác lại là đều tự nàng làm, đôi khi cũng cảm thấy vất vả, nhưng nàng chưa từng có ý niệm trách chàng, lại càng miễn bản muốn đánh chàng.

Trùng sinh tới, không biết là do làm sao? Khắp nơi chàng treu chọc nàng, mà nàng chỉ muốn cùng chàng đối nghịch, nửa điểm nhịn cũng không chịu được.

Giang Nhã Phù vẫn có chừng mực, sợ động tác quá lớn động đến thai khí, chỉ có mấy quyền đầu dùng sức, mấy quyền sau tựa như đánh vào trong chăn, căn bản không có chút lực gì.

Thời Phái bị đánh ban đầu còn kêu to ‘ồ ồ’, đại khái chàng biết mình nên bị đánh, hơn nữa là do khiếp sợ, không đứng dậy đẩy nàng ra, tùy ý nàng đánh.

Advertisement / Quảng cáo

Nghe chàng hô đau, Giang Nhã Phù đắc ý cong lên khoe miệng, chỉ là, hơn mười quyền sau đó bỗng người dưới chân không động tĩnh gì...

Nàng hoảng sợ, đẩy đẩy chàng “Làm sao thế? Già chết sao? Dậy đi!”

Như cũ không hề có tiếng động, Giang Nhã Phù hoảng sợ, hay là bị chặn che chàng ngạt thở...

Nếu chàng thật sự bị chặn che ngạt, nàng cũng không muốn sống.

Nhanh đem chân xốc lên, chỉ thấy Thời Phái nhắm mắt nằm đó không nhúc nhích, khuôn mặt thực trầm tĩnh.

Sắc mặt Giang Nhã Phù đột biến, hoảng loạn vươn một ngón tay đến dưới mũi chàng.

Nhất định không có việc gì, Thời Phái là ai chứ? Về sau còn muốn kiến công lập nghiệp, còn muốn vang danh thanh sử... Còn muốn...

Chính là, một tia hơi thở tay nàng cũng không cảm nhận được.

Thoáng chớp nước mắt chảy ra, không thể tin được sự thật này, nàng tiếp tục đẩy chàng, véo chàng, đập ngực chàng, lại dùng biện pháp cứu người rơi xuống nước thử, áp tay lên ngực chàng ấn ấn, trong miệng lẩm nhẩm “Thời Phái mau tỉnh lại! Thời Phái? Phu quân... Mau tỉnh lại!”

Ấn vài cái như cũ không có phản ứng, Giang Nhã Phủ không chịu từ bỏ, há miệng kêu Mộc Lưu Phi tìm đại phu “Mộc...!”

Vừa gọi được một âm, người trên giường kia vốn nên chết ngất như một con cá chép lộn mình ngồi dậy, hôn một ngụm lên nàng môi, đem toàn bộ lời nói nàng ăn hết vào bụng.

Tác giả có lời muốn nói: Nam chủ là cái điển hình ha ha.

Buổi tối còn có canh một.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mai Liền Hòa Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Đồ đặc bày đầy trên nền

Giang Nhã Phủ sững sốt mấy giây, vừa rồi xúc cảm chưa kịp ổn nên nước mắt cứ thế chảy dài, nàng dùng sức đẩy chàng ra, đưa tay tát một cái lên mặt chàng.

“Thời Phái, chàng là cái đồ lưu manh! Chàng cút ra ngoài cho ta!”

Tuy bị ăn tát, hơn nữa là vào mặt nhưng trước mặt Giang Nhã Phủ chàng không còn tự tôn để giáo huấn nàng, qua mấy tháng gần gũi, cơ hồ tự tôn đã bị đánh bay sạch sẽ. Hơn nữa, vừa rồi trong lòng như được ăn mật đường, bị nàng tát chàng có thể nhận.

“Nuơng tử, ha ha ta không muốn dọa nàng, đừng khóc đừng khóc nữa... Ta nào dễ dàng chết như vậy?”

Chàng đưa tay lau nước mắt cho nàng, bị nàng đẩy ra, mang theo thanh âm khóc trềng chàng “Kêu chàng lần chàng không nghe thấy à?”

Chàng thật quá đáng, có biết đùa như vậy quá ác không? Sờ đi trận vừa rồi khiến nàng xúc động mạnh bởi trong nháy mắt nhớ tới sự tình kiếp trước. Năm ấy, Quốc công phủ mọi người đều mạnh khỏe, các hài tử ngày càng lớn lên, theo thư chàng nói thì vài ngày nữa sẽ lại. Từ lần từ biệt là đi đến hai năm, vừa vặn tết sắp đến, nàng cao hứng cùng các con tự mình bố trí trong phủ chờ đón chàng trở lại. Nhưng không nghĩ đến người chờ không về lại nhận một phong thư khác.

Là phó tướng chàng cho người đưa tin, nói chàng trúng dao nghiêm trọng, miệng vết thương cách gần trái tim, hơn nữa trong đao còn thoa độc dược, thời điểm phong thư gửi cho nàng, giải được vẫn chưa tìm ra, may mắn có một viên linh dược áp chế giữ mạng, nhưng cũng kéo dài không được lâu. Phó tướng viết thư báo nàng mang người đi kinh thành nghĩ biện pháp, hơn nữa cũng chuẩn bị tinh thần cho kết quả xấu nhất.

Lúc xem xong lá thư kia nàng suýt ngã quỵ trên đất, ngũ tạng như bị lửa thiêu, cảm giác người ở nơi xa xói ấy như một bộ phận thân thể mình, chàng có mệnh hệ gì chẳng khác nào đục khoét lấy trái tim nàng.

Nhưng nàng không thể ngã quỵ, trong lòng chịu đựng nỗi đau to lớn nhưng trước mặt lão nhân cùng bọn nhỏ làm bộ như không có việc gì, ban ngày nàng mang người tìm kiếm, hỏi thăm thái y danh y, hỏi thăm loại độc đó là thể nào, chỉ có thời điểm tối đến mới có thể tránh trong phòng đóng chặt cửa căn chân mà khóc...

Bỏ công không phụ lòng người, có lẽ mệnh Thời Phái chưa đến, gia thế Trương Nhị tiểu thư đều là thái y, sau đó tìm được thái gia gia Trương Nhị ở quê đường lão, mới từ trong miệng lão nhân gia hỏi ra giải pháp trị loại độc này, hơn nữa lão còn phải phụ thân Trương Nhị am hiểu trị ngoại thương, mang theo giải được thúc ngựa đi biên quan, lúc ấy Thời Phái mới nhậ về một mạng, mà cũng trong thời gian gần gũi đó nàng gây xuống thấy rõ, chút nữa ngã quỵ luôn rồi.

Nỗi đau mấy này đó chàng nào có biết? Nghe nói kia viên linh dược tạm giữ mệnh chàng là do công chúa Hoa Anh Ti tộc đưa...

Advertisement / Quảng cáo

Sau đó chàng trở về, nàng cũng chưa bao giờ kể cho chàng về tâm tình mình lúc ấy, chỉ là thời điểm buổi tối giúp chàng thay quần áo, nhìn thấy miệng vết thương ghê người kia ngực nàng lại quặn đau.

Cho nên chưa bao giờ nàng muốn nhớ lại hồi ức lúc ấy, một khi chạm vào liền cảm thấy hồ hấp dồn dập, tâm thần và thể xác đều mệt mỏi.

Thời Phái thấy nàng càng khóc càng dữ, sợ ảnh hưởng thân thể nàng mà liên tục nói xin lỗi, nói mình đã sai, chàng thực sự không nghĩ ra, chỉ chút đùa vui nhỏ sao nàng phản ứng lớn như vậy?

Ngoài lúc hai vị phụ thân qua đời, chưa bao giờ thấy nàng khóc như vậy, tức khắc Thời Phái hoang mang lo sợ, hối hận đan xen.

“Đều là ta sai, ta không nên hù dọa nàng, nàng đừng khóc được không? Nếu chưa hết giận nàng cứ đánh ta đi!”

Chàng cầm tay nàng hướng trên mặt mình tát, Giang Nhã Phủ thoát tay trở về, thu lại nước mắt lạnh lùng nói “Đi ra ngoài! Ta không muốn ngủ cùng một giường với chàng.”

“Nuơng tử ~” Lúc này thật sự Thời Phái không nghĩ để nàng một mình trong phòng, không biết nàng nhớ tới cái gì, nhìn thấy cảm xúc nàng thực khác thường, nếu chàng rời đi nói không chừng cả đêm nàng bị cuốn trong đó không thoát ra được.

“Chàng có đi hay không? Chàng không đi đúng không? Ta bảo chàng đi! Chàng đi đi!” Giang Nhã Phủ cảm gối cùng chân của chàng ném xuống nền nhà.

Ngoài cửa, Tôn mụ mụ cùng các nha đầu Mộc Lưu Phi sớm nghe bên này ồn ào nháo khóc, vội mặc áo vào đi qua đứng trước cửa. Nghe trong chốc lát, tuy rằng không biết nguyên do ban đầu, nhưng cũng đã biết đại khái.

Mộc Lưu Phi tuy trầm ổn lão luyện nhưng cũng chỉ là một cô nương nhỏ chưa chồng, mà hai nha đầu kia còn nhỏ hơn nàng nữa, ba người hướng mắt nhìn về phía Tôn mụ mụ.

“Tôn mụ mụ, người thật sự không vào hỏi chút sao?” Xuân Nguyệt nhỏ giọng hỏi.

Tôn mụ mụ ngưng mi lo lắng lắc đầu, im lặng đứng yên đợi, khi bên trong không nghe động tĩnh gì lớn nữa mới yên lòng, hướng mắt báo mấy nha hoàn trở về phòng ngủ tiếp.

Trong phòng.

Từ trên giường Giang Nhã Phủ ném xuống từng kiện đồ vật một, thân thủ Thời Phái linh hoạt liên tiếp nhận từng kiện một. Chân nệm hoàn toàn đầy đủ, chàng trực tiếp trải xuống nền, quần áo cũng không thay mà chui trực tiếp vào trong đó.

Nhìn thấy vậy Giang Nhã Phủ chỉ có thể trợn mắt há mồm, nàng hận không thể cầm đao tiến đến chặt nát tấm nệm chàng vừa trải.

Nàng xuống giường bước vài bước. Nàng nhìn mình Thời Phái làm bộ đã ngủ “Chàng muốn ngủ dưới nền?” Bây giờ là mùa đông! Mặc dù có nệm giường, trong phòng lại ẩm áp, cũng khó mà chịu nổi hàn khí dưới nền.

Thời Phái không đáp lại, mí mắt động một cái điều chỉnh một tư thế thoải mái chính thức ngủ say.

Hôm nay Giang Nhã Phủ xem như mở rộng tâm mắt, thời gian trước cảm thấy chàng giống con trùng theo đuôi mình, còn lúc này chẳng khác nào chó con cá.

“Hừ, mặc kệ chàng, ngủ đó người đồ bệnh khó chịu đừng có mà ồn ào.”

Nàng không quản chàng nữa, trở lại giường nằm xuống, vốn dĩ nàng hướng mặt ra ngoài ngủ, nhưng xuyên qua màn một đồng nằm trên nền khó mà ngủ được, nên quay mặt vào bên trong, mắt không thấy tâm sẽ không phiền.

Cả buổi tối này cùng chàng đi bên ngoài một vòng, sau đó lại đầu trí đầu dừng, lại khóc một hồi thực sự hao phí nhiều tâm lực, Giang Nhã Phủ rất nhanh đi vào giấc ngủ.

Trong lúc ngủ mơ giống như nàng đá trúng cái gì, chắc là bức tường thì phải? Nhưng lại không đau, trong mộng nàng không để ý, ngủ yên một mạch tới hừng đông.

Vừa mở mắt, không cần quay đầu liền nhận ra bên cạnh có thêm một người nằm

Giang Nhã Phù vừa khinh thường vừa buồn cười trẻ mới, đôi này khẳng định là nàng gả cho một Thời Phái già rồi.

Bọn nha hoàn rất nhanh tiến vào hầu hạ, hai người ai cũng không đề cập trò khôi hài nhỏ nhỏ phát sinh đêm qua, không khí trong phòng có chút vi diệu.

Ngủ trên mặt đất thật sự rất lạnh! Mới vừa bắt đầu còn không cảm giác nhưng càng ngủ càng rất lạnh, không nghĩ bạc dài bán thân chàng cố ý trộm bò lên giường nằm...

Vốn định tỉnh trước khi nàng thức nguy trang một chút, không nghĩ tới chàng lại ngủ quên. Chàng sợ nàng sẽ nổi giận trộm nhìn sắc mặt nàng. Nhưng chẳng thấy nàng làm gì khó dễ mình, cũng không chủ động nói chuyện gì khác, cứ im lặng như thế.

Chàng không hiểu được trong lòng nàng suy nghĩ cái gì.

Giang Nhã Phù không giận, chỉ là nháo cùng chàng thực một mối. Chàng thật muốn ngủ ở trong phòng, nàng không thể đá chàng ra ngoài, do tối hôm qua chàng chọc khiến nàng nóng nảy mới giằng co ra như vậy.

Cũng may nửa đêm chàng lên giường ngủ, thật sự nằm đó bị đông lạnh đổ bệnh sẽ phiền toái hơn, mẩu thân đau lòng mà nàng cũng...

Bữa sáng tự nhiên là chàng cùng ăn với nàng, hai người đều không có thói quen người hầu hạ bên cạnh chia đồ ăn, đặc biệt là thời điểm hai người ở cùng nhau. Bọn nha hoàn thôi lui ra ngoài cửa, cũng cho Thời Phái có cơ hội nói chuyện.

Advertisement / Quảng cáo

“Này! Nhã Phù, nàng có thể gấp rau chân vịt bên kia giúp ta được không?”

Giang Nhã Phù có thói quen khi ăn và ngủ không nói chuyện.

“Vịt quay Phúc An lâu ăn khá ngon, hôm nay ta lại gọi người mua một con trở về, không, mua hai con, cho mẩu thân nếm thử nữa. Thôi, trực tiếp mua ba con đi, đưa qua nhạc phụ một con, không chừng tẩu tử cũng có thể ăn một chút.”

Vẫn chưa nói xong sao? Giang Nhã Phù cảm nín, như thể nào ăn cơm sáng cũng không tiêu thực được?

Nàng tỉnh ăn nhanh cho xong mà rồi đi, không tin cả một ngày chàng không làm việc chính sự, cả ngày đều đi theo nàng. Nàng yên lặng tăng tốc độ ăn cơm, Thời Phái cảm thấy mất mặt, mặt già nóng lên, đưa tay sờ sờ mũi, rốt cuộc an tĩnh ăn cơm.

Giang Nhã Phù vừa được thanh tỉnh trong chốc lát, Trương Bình từ bên ngoài vội vàng chạy vào, sắc mặt lộ vẻ hưng phấn “Thiếu gia! Thiếu phu nhân!...” Hắn vừa muốn nói tiếp, đôi mắt nhìn xung quanh, không có Tôn mụ mụ ở đây.

Cuối cùng một kẻ lỗ năng tới thế chỗ làm Thời Phái vực dậy chút uy nghiêm “Mới sáng sớm, hoảng loạn như thế giống cái gì?”

“Thiếu gia, Thiếu phu nhân nhờ ngài làm chuyện kia đã có tin tức!”

Nghe xong lời này Giang Nhã Phù khó bình tĩnh được, rốt cuộc chịu mở miệng “Trương Bình, mau nói rõ đi!”

Trương Bình vừa muốn mở miệng, lại nghe Thời Phái ho khan một tiếng, hắn liền đem lời muốn nói nuốt trở vào.

Thấy Giang Nhã Phù đem ánh mắt sắc bén phóng tới, Thời Phái nhanh miệng bởi một câu “Nàng ăn cơm sáng xong rồi nói sau, xem bộ dáng này của hắn thì không phải tin tức xấu.”

Giang Nhã Phù không để ý tới chàng “Trương Bình ngươi mau nói!”

Trương Bình không dám mở miệng, dùng ánh mắt dò hỏi Thời Phái.

Thời Phái đạm nhiên nói “Tra được cái gì? Một năm một mười nói cho Thiếu phu nhân nghe đi.”

“Vâng, là thế này...”

Được Thời Phái đáp ứng Trương Bình mới dám nói chuyện, việc này làm đầy lòng Giang Nhã Phù hơi động, nhìn cách chàng giáo huấn người, lại nhìn cách mình giáo huấn người!

Đang thu thập phòng, Xuân Hạnh bỗng cảm thấy sống lưng phát lạnh, mặc danh rùng mình một cái, trong lòng dâng lên một dự cảm xấu.

Xuân Nguyệt nhìn thấy, nói dối “Kêu người mặc thêm quần áo thì không nghe, lúc này bị đông lạnh rồi chứ gì? Nhanh trở về đổi quần áo, một lát nhớ uống thêm một chén canh gừng nữa.”

“Ai, đã biết.” Xuân Hạnh lên tiếng, trong lòng chột dạ, làm chuyện gì chỉ có chính nàng biết.

Thuộc hạ Thời Phái quả nhiên đều là bất phẩm, sau chàng công thành danh toại đều là những người nòng cốt đi theo bên cạnh lúc này. Bởi vì thời gian đã lâu, Giang Nhã Phù chỉ cung cấp được một cái địa danh và một cái nữ danh, bởi vậy tìm người tương đối lớn khó khăn. Sau tìm phát hiện không có cái địa danh này, hao phí thật nhiều kinh phí, kết hợp với các tin tức khác mới tìm được một địa danh tương tự. Thì ra Giang Nhã Phù nhớ rõ cái địa danh kia là sau khi được sửa, mà lúc này chưa có biến động đương nhiên không tra ra được.

“Thiếu phu nhân, tổng cộng có hai người phù hợp với ngài nói, tuổi họ xấp xỉ, đều là còn nhỏ bị bắt đi, điều đặc biệt đều được gọi là Mộc Đầu. Không có đặc thù nào khác, nên phái người đi tìm đem luôn cả hai về kinh, chờ Tôn mụ mụ tự mình phán đoán.”

Giang Nhã Phù khó nén được tâm tình kích động “Làm tốt lắm! Trước đem người an bài tốt, chờ tin tức ta bên này.”

Trương Bình thấy Thời Phái không nói gì bổ sung, lên tiếng vắng rồi đi xuống.

Ngực Giang Nhã Phù khấn trương nhảy bang bang, bữa cơm này xem như ăn không vô, thấy nàng mới ăn được chút phải đứng dậy, Thời Phái một tay đề bả vai nàng, gấp một cái túi cáo trong suốt vào chén nàng “Ăn xong lại đi, nàng không ăn nhưng nhĩ tử muốn ăn.”

Giang Nhã Phù biết việc này chàng đã dốc hết toàn lực, sau này vẫn phải dựa vào chàng, liền ngồi xuống, hơi khách khí nói “Đa tạ chàng... Tôn mụ mụ đối với ta rất quan trọng.”

Rốt cuộc nàng chịu cùng mình nói chuyện, Thời Phái lại gấp cho nàng một khẩu rau trộn “Nàng còn khách khí như vậy đối với ta? Ăn nhanh đi, hôm nay ta không đi quân doanh, cùng nàng đi gặp Tôn mụ mụ, cùng nàng nói chuyện này.”

“Không cần đâu, lưu Trương Bình lại là được rồi.”

“Nghe ta, cứ như vậy đi.” Khó có được Thời Phái cường ngạnh một chút, chàng sợ mình không ở bên cạnh, một khi Tôn mụ mụ kích động lại làm nàng chán kinh. Vạn nhất hai người kia đều là không phải, nàng sẽ thương tâm, tuy rằng khả năng này không lớn, ở bên cạnh chàng còn có thể phân tán lực chú ý từ nàng.

Sau khi ăn xong, hai người cùng gặp Tôn mụ mụ, đem chuyện lặng lẽ tìm nhĩ tử thất lạc cho bà. Đầu tiên Tôn mụ mụ là kinh ngạc, đồng tử mở lớn, như không hiểu bọn họ nói cái gì, thấy vậy Giang Nhã Phù chưa xót, đem lời từ tốn nói lại một lần.

Lúc này Tôn mụ mụ như mới trong mộng tỉnh dậy, đầu tiên là một loạt các câu hỏi, sau đó chính là khóc lớn, như là muốn đem mười năm mẩu từ chia lìa toàn bộ khóc ra. Mấy năm nay nàng sớm đem ký ức về phu quân và nhĩ tử để xuống đáy lòng, đựng vào sẽ đau. Nàng từng nghĩ đi tìm con, nhưng giữa biển người mệnh mỏng bảo đi đâu tìm cây kim nơi đáy biển, kêu nàng đi tìm chỗ nào đây!

May mắn ông trời có mắt, may mắn mấy năm nay bà đối đãi tiểu thư như con đẻ, nên được phúc báo, có cơ hội tìm về nhĩ tử thân sinh của mình!

Advertisement / Quảng cáo

Tôn mụ mụ khóc lóc quý mà đập đầu, Thời Phái chạy nhanh đem bà đỡ lên.

Sự thật chứng minh, Thời Phái ra tay không giống người thường. Tôn mụ mụ vừa thấy hai người gọi là Mộc Đầu kia, đôi mắt liền dừng trên một gương mặt không dôi, không cần phải hỏi, gương mặt kia cực giống phu quân đã chết của bà.

Vạn đầu có thể xảy ra, Tôn mụ mụ kiểm tra trên trán hần, thấy có lưu một vết sẹo, cùng sau lưng một cái bớt đen nhỏ, khẳng định này không sai!

Mấy năm nay Mộc Đầu bị bán qua hai nhà, đều là gia đình nghèo khổ, họ đối với hần cũng không tốt, ăn biết bao đau khổ không đếm được. Hần biết rõ mình bị mua tới, mỗi khi bị đánh, bị mắng hoặc mệt đều có thể đứng mà ngủ, hần từng nghĩ, cha mẹ vì cái gì không cần mình? Bọn họ ở nơi nào?

Thắng khi gặp người của Trần Quốc Công thế tử, hần mới biết cha mẹ có nỗi khổ chung, dọc đường đi hần đều cầu nguyện, người đó chính mẹ ruột hần!

Mẫu tử hai người ôm đầu khóc rống, cảnh tượng thực cảm động, khiến Giang Nhã Phù cũng đỏ mắt theo, Thời Phái sợ nằng đau buồn, lặng lẽ đến gần kéo tay nhỏ nằng, thấp giọng nói “Chúng ta đi trước ra ngoài, để mẹ con họ có không gian riêng nói chuyện.”

Chờ mẫu tử hai người mang đôi mắt sưng đỏ đến ta đã qua một canh giờ. Thời Phái bảo Trương Bình cho Mộc Đầu kia gấp đôi lộ phí, tìm người dẫn hần đi dạo kinh thành, coi như không bạc đãi hần.

Nhĩ tử Tôn mụ mụ tuy rằng chữ to không biết, nhìn qua không tính ngu dốt, tạm thời an bài hần đi phơi thóc, bên cạnh đi theo lão chương quây học tập.

Giang Nhã Phù muốn mua cho mẫu tử bà một phòng nhỏ bên ngoài, như vậy mỗi ngày họ đều ở bên nhau lại bị Tôn mụ mụ cự tuyệt.

Có thể tìm nhĩ tử về cảm thấy rất kỳ lạ, bà không muốn vì nhĩ tử mà không chiều cổ nằng cẩn thận, chờ nằng sinh hạ hài tử rồi lại suy xét việc này.

Như vậy cũng được, có Tôn mụ mụ bên cạnh, tâm nằng có thể an ổn không ít.

Ngày ngày vẫn vậy, chỉ là càng lúc càng lạnh hơn, bụng Giang Nhã Phù càng lúc càng lớn, nằng càng lười ra cửa. Quốc công phu nhân nói trời lạnh, cũng không cho nằng đi thính an.

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Mai Liên Hòa Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Đồ đạc bày đầy trên nền (2)

Quốc công phu nhân không giống những bà bà thích gây hấn khó dễ, chỉ có một nhĩ tử, một cô con dâu, bà thực sự đau lòng vì nằng. Mỗi ngày đều tới cửa thăm Giang Nhã Phù, ngồi bồi nằng, hỏi han sức khỏe nằng.

Giang Nhã Phù chưa bao giờ ngại bà dong dài, mỗi lần còn cùng bà nói rất nhiều chuyện. Bà thường xuyên oán giận quốc công gia hay cầu thả, hay chọc giận bà, hoặc kể chuyện trước kia của Thời Phái cho nằng nghe, tựa hai mẹ con ngồi tâm tình vậy.

Xuân Hạng không phải đứa ngốc, chỉ là tuổi còn nhỏ nên xử lý sự việc chưa được ổn thỏa. Một ngày nay Thiệu phu nhân tuy chưa nói cái gì với nằng, nhưng nằng có thể cảm nhận được, Thiệu phu nhân đối với nằng cũng trước kia không có giống nhau.

Tỷ như trước kia nằng cùng Xuân Nguyệt làm việc đều như nhau, nhưng hiện tại số lần Thiệu phu nhân gọi Xuân Nguyệt làm việc rõ ràng so với nằng thì nhiều hơn, trước Thiệu phu nhân gọi nằng nhiều hơn hẳn, nằng ý thức khẳng định mình đã làm gì khiến Thiệu phu nhân không cao hứng, đã bị thất sủng.

Nằng từng nghĩ có phải hay không chuyện mình đối sách, nhưng tâm lý luôn cho là may mắn, Thiệu phu nhân không có khả năng phát hiện, bởi không thấy vợ chồng chủ tử nói qua nữa chứ về chuyện đó. Nằng thật sự hối hận, về sau mặc kệ vì cái gì, nằng không dám làm việc có lỗi với Thiệu phu, không làm chuyện trái lương tâm lòng sẽ không sợ quý gờ cửa.

Advertisement / Quảng cáo

Thời điểm lần thứ năm nằng làm việc ngày người, Mộc Lưu Phi gọi nằng vào phòng nói chuyện. Một ngày này nhìn bộ dáng nằng tất cả mọi người đều thấy cá, cũng có đau lòng, mà ý tứ Thiệu phu nhân là muốn giáo huấn nằng không tĩnh động, người thực tâm sẽ tự ăn năn hối lỗi.

Xuân Hạng khóc lóc với Mộc Lưu Phi, cùng nằng ra khỏi phòng, lau khô nước mắt liền trực tiếp đi gặp Giang Nhã Phù, quý xuống nhận sai. Nằng sụt sịt nói “Thiệu phu nhân, nô tỳ biết sai rồi, nô tỳ không dám giúp người khác lừa gạt người nữa, người tha thứ cho nô tỳ một lần này đi.”

Giang Nhã Phù bị nằng hành lễ, ý bảo Xuân Nguyệt nằng nằng dậy “Biết sai thì tốt, tuy rằng ta cùng thiếu gia là người một nhà, nhưng người bên cạnh ta, trước hết phải nghe ta rồi mới có thể nghe chàng, đã hiểu rồi chứ?”

“Nô tỳ đã hiểu.” Xuân Hạng vẫn sụt sịt, Thiệu phu nhân không đánh không mắng nằng, so với đánh mắng nằng còn dễ chịu hơn.

“Không khóc, nhớ rõ giáo huấn lần này. Người nhà người cũng không cần nhọc lòng, thiếu gia chỉ là hù dọa thôi, nếu chàng thật muốn động đến bọn họ cũng phải qua tay ta mới được. Người đó, về sau gặp chuyện nhớ vận động nhiều đầu óc một chút.”

Một chủ một tớ cứ như vậy giải hòa.

Trương Bình ở bên ngoài đợi trong chốc lát, chờ bên trong nói xong mới nói lời cầu kiến.

Thời điểm vào cửa nhìn mất Xuân Hạng hần ngưng ngừng, như thể thấy nằng muốn đến hưng hăng giãi đáp mình cho hả giận.

“Thiệu phu nhân, quốc công gia từ bên quan gọi thư, nghe nói không trở lại ăn tết được, còn gửi theo không ít thứ tốt về nữa, mọi thứ đều đặt ở chỗ phu nhân, thiếu gia cũng ở bên kia. Phu nhân nói hôm nay thời tiết tốt, thân mình ngại nặng nề cần tản bộ nhiều, muốn qua xem thì bảo bọn nhà hoàn đỡ đi qua.”

Ngốc lâu trong phòng có chút bị đề nên, đi ra ngoài một chút cũng tốt, Giang Nhã Phù liền kêu Xuân Hạng bồi mình đi một chuyến.

Nằng chưa vào đến cửa đã nghe tiếng quốc công phu nhân nói cười vui vẻ. Thấy nằng tới càng cao hứng hơn, nhiệt tình tiếp đón nằng ngồi, trên bàn bày đầy đồ đặc, dưới nền còn đặt hai thùng đồ lớn.

Đúng là không ít thứ, đặc sản phía tây có da lông động vật, đặc biệt là quả khô điểm tâm, cho Thời Phái kiện binh thư, cho Giang Nhã Phù cuộn gấm nổi danh của địa phương, ngoài ra còn thật nhiều đồ vật cho hài tử chưa ra đời nữa.

“Phụ thân người cũng thật là, đưa nhiều đồ vật về như vậy làm gì? Ta tình nguyện thấy ông ấy chứ không lấy mấy thứ này, mãi ngóng trông khi nào trở về, chúng ta một nhà yên ổn sinh hoạt.”

Advertisement / Quảng cáo

Ai, nhắc tới chuyện này Giang Nhã Phù cùng đồng cảm với bà “Mẫu thân, ngài đứng nghĩ như vậy, dù sao phụ thân cũng ở trên chiến trường, biết ngài lúc nào cũng vương bận như vậy phụ thân sẽ bị phân tâm, chỉ cần người luôn bình an, ăn tết ở nơi nào cũng đều giống nhau cả.”

Thời Phái nghe vậy nhìn nằng một cái thật sâu, chàng nhớ tới mình ở biên quan mười mấy năm, khi đó nằng phải lo liệu cả nhà, có phải hay không cũng tự an ủi chính mình như vậy?

Nằng nhìn ánh mắt mẫu thân, giống như thấy một người khác là mình, tâm chàng nổi lên ần ần đau. Kếp trước nằng luôn hiểu chuyện làm người vừa ý, tuy rằng ngẫu nhiên một mình cảm thấy nằng không đủ săn sóc ôn tồn, nhưng khi ra trận giết địch, lòng chàng luôn không phải lo lắng gì.

Nghe Giang Nhã Phù nói quốc công phu nhân nghĩ thoáng hơn “Con nói cũng đúng, xác thật ông ấy bình an so với mọi thứ đều quan trọng nhất. Nhưng hai con vẫn còn quá nhỏ, nghĩa đạo phu thê ở chung còn biết quá ít. Cả hai phải cùng tâm, cùng nắm chặt tay nhau thế mới là người một nhà.”

Lời này như một cái chùy nhỏ đập vào lòng Giang Nhã Phù cùng Thời Phái, hai người cùng nhìn thoáng qua nhau, không có lên tiếng.

Đồ vật đều xem như đã xong, Giang Nhã Phù phát hiện không có đồ vật tặng riêng cho mẫu thân, liền tò mò hỏi “Mẫu thân, phụ thân có đưa ngài cái gì đặc biệt hơn đúng không?”

Thời Phái cũng tò mò, nói ở của phụ thân toàn một giới vũ phu, có thể đưa thứ gì tốt cho mẫu thân. Nhớ thời điểm kiếp trước của mình, một năm gửi về nhà hai thùng đồ vật, chỉ là khi đó chưa có gửi về bộ gấm này.

Nhắc tới điều này, đáy mắt quốc công phu nhân tàn ra ngọt ngào “Các con muốn biết sao? Cũng được, xem như nướng cho các con mở rộng chút kiến thức.”

Nói xong thấy bà mang một chút đặc ý, lấy trong một cái hộp để lên bàn hai đồ vật nhỏ.

“Trong tin phụ thân các con nói, thanh thủ lúc rồi ông điều khác ra, một cái là ta một cái là ông ấy, đừng nói khác ra có điểm giống, cái bàn tay to kia cũng thật làm khó ông ấy rồi. Đứng rồi, chờ ông ấy trở về, các con ngàn vạn lần đừng cho ông ấy biết là ta nói cho nghe biết chưa.”

Cả hai liên tục gật đầu, cầm lên thưởng thức xem, một cái đồ vật nho nhỏ đầy chỉ tiết phong phú, có thể thấy lúc ngồi điều khác người chế tác dụng tâm cỡ nào.

Chính là dụng tâm, một khi dùng tâm, hai khối đầu gỗ so với tơ lụa, vàng bạc châu báu thực tốt hơn!

Thời Phái liếc nhìn Giang Nhã Phù một cái, thấy nàng cầm đồ vật trong tay không nói, trong lòng đột nhiên nhảy dựng thật mạnh.

Advertisement / Quảng cáo

Ây cha ơi! Từ khi nào ngài luyện ra chiêu thức này? Không phải người hổ nhĩ tử sao? Cùng lấy lòng nương tử, thủ đoạn của nhĩ tử chẳng khác nào tro than!

Giang Nhã Phù khen vài câu, trà đồ vật trở về, xem mẫu thân đem đồ vật trân trọng thu lại cất, trong lòng bùng sôi một cỗ sóng ngầm.

So người với người, vật với vật, chỉ có nước đen ném hết đi, hôm nay nàng lĩnh ngộ như thế nào là chân lý...

Tác giả có lời muốn nói: Hôm nay kết thúc, cảm tạ các vị tiểu khả ái duy trì ~ ta sẽ tiếp tục bạch bạch bạch! Không cần hiểu lắm, là gõ bàn phím gõ chữ.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mai Liền Hòa Ly* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 31: Tâm thiếu gia theo gió tung bay

Sắp gần cuối năm, mấy ngày nay tuyết vẫn luôn rơi, Giang Nhã Phù nhàn rồi nhàm chán liền cùng mấy nha hoàn chơi đánh bài, có thắng có thua. Bài của nàng thực xấu, thua không buồn, ngẫu nhiên thắng vui vẻ đem tiền ôm về hoặc gọi người ra ngoài mua đồ ăn ngon đem về cùng thưởng thức.

Quản doanh có việc, ba buổi tối rồi Thời Phái chưa về nhà. Trương Bình về, chàng đưa ít đồ cho hấn mang về. Khi mẫu thân nói ‘Phu thê cùng nắm chặt tay nhau thì mới là người một nhà’ không biết Giang Nhã Phù nghĩ như thế nào.

Nhã Phù cũng suy nghĩ, quá khứ hiểu chuyện quá mức ần nhẫn, cho nên người khác không nhìn thấu tâm mình đúng không? Nghĩ mãi không ra kết quả, thời điểm Trương Bình về cầm đồ vật Thời Phái đưa, đột nhiên nàng nói “Người nói thiếu gia, bảo chàng mặc thêm nhiều quần áo, nếu bị phong hàn đừng có mà về.”

Trương Bình cột nhà đồng ý, xách theo tay nải chạy nhanh như bay, hấn không thể lập tức đến bên người thiếu gia, chuyển những lời này cho chàng nghe.

Là thủ hạ thân cận nhất của thiếu gia, khoảng thời gian này hấn cũng nhìn ra, thiếu gia cùng Thiếu phu nhân sống chung không hài hòa, quan hệ hai người làm người khác cảm giác quái lạ. Nếu nói ân ái, mỗi ngày hai người giường cùng bật kiếm cài nhau, tựa hồ trong lòng còn có hình bóng người khác.

Nếu nói không ân ái, có đôi khi cả hai ấy không cùng giường cùng bật kiếm. Hấn thấy giường như, hai người không giống như phu thê mới tân hôn, mà như là cùng sinh sống cả đời.

Lúc trở về thiếu gia có dặn dò riêng, hỏi một chút Thiếu phu nhân có gửi gì cho ngài không, nếu nói không đúng sự thật nhiệm vụ sẽ không thành!

Hấn sợ mình há mồm như hơi vậy, lấy trình độ hiện tại Thiếu phu nhân đối với thiếu gia ghét bỏ, vậy chỉ công cốc thôi sao. Kết quả không nghĩ tới, người chủ động nhờ hấn chuyển đạt một câu như vậy.

Khẳng định Thiếu gia sẽ cao hứng đến hồng mình mất!

Thật sự Thời Phái cao hứng đến hồng rồi, bất quá chỉ là cất trong lòng, trước mặt các binh lính, sắc mặt chàng như cũ không đổi.

Advertisement / Quảng cáo

Chẳng qua thời điểm sau đó, mắt thường mọi người có thể thấy được cổ khí bao quanh chàng thay đổi, trước kia thời điểm huấn luyện bọn họ chẳng khác nào Diêm Vương tái thế, rõ ràng hiện tại khá hơn nhiều, lại còn tự mình làm mẫu trước tiên, là một việc chưa từng có! Tức khắc khí thế quản doanh vui vẻ, so với ăn sủi cào còn vui vẻ hơn.

Kết thúc công vụ, Thời Phái đứng trên mặt tuyết ánh mắt nhìn mờng lung, trong lòng một trận khản trương, giống như vì luyện tuyệt thế võ công mà bị tẩu hỏa nhập ma không thể cử động được.

Thời Phái cao hứng nhưng cũng thực phiền. Cao hứng vì câu nói Giang Nhã Phù nhờ Trương Bình chuyển lại, tuy không để nghe lại ám lòng. Hai đồng僚 khác bị nhiễm phong hàn nằm trên giường dưỡng bệnh, chàng muốn vội về cũng không được.

Nàng vẫn là nương tử kia, tuy trở lại thời tuổi trẻ xinh đẹp, tính tình trống đánh xuôi, kèn thổi ngược, kỳ thật trong lòng vẫn quan tâm đến chàng.

Phiền chính là, từ chỗ mẫu thân lần đó về, chàng thường xuyên nghĩ, rốt cuộc là mình không hiểu nội tâm nữ nhân, hay chưa từng vì nàng đi sâu tìm hiểu? Trừ bỏ cùng nàng sinh hoạt, bên cạnh cần quan tâm săn sóc?

Chàng nhớ bộ dáng cha mẹ bên nhau khi ở chung, bọn họ luôn là vừa nói vừa cười, cũng thường xuyên cài nhau âm ỉ, so với chàng cùng Giang Nhã Phù kiếp trước hoàn toàn không giống. Từ trước đến nay đối với phương thức ở chung của cha mẹ chàng khịt mũi coi thường, nam nhân không có uy nghiêm nam nhân, nữ nhân không có ôn nhu của nữ nhân.

Nhưng hiện tại chàng cùng Giang Nhã Phù ở chung, thái độ phương thức sống chung mình xem thường đó lại là con đường chàng học hỏi để đi.

Chàng chưa từng nghĩ mình lại sống cái bộ dáng ghét nhất này, bất quá cảm giác này... Thực khá tốt.

Cả ngày nàng xoi mói, tính tình buồn bình, thậm chí còn dám đánh chàng! Kỳ thật... Cũng không tệ...

Nghĩ vậy, bất giác chàng nâng cao khóe miệng.

Trương Bình từ xa đi tới, thấy thiếu gia nhà mình chẳng khác nào cọc gỗ đứng dưới bầu trời lạnh, sắc mặt lúc sầu muộn lúc vui vẻ lạ kỳ.

“Thiếu gia, ngài quên lời Thiếu phu nhân dặn dò rồi sao? Vạn nhất để bị đông lạnh, ngài không thể về nhà đó.”

“Trương Bình, người nói xem nữ nhân thích cái gì? Ta đưa thứ gì cho nàng là tốt nhất?”

Trương Bình sững sốt, thẹn thùng cười nói “Chuyện này tiểu nhân nào biết đâu? Tiểu nhân cùng nữ hài tử tay cũng chưa cầm qua...”

Thời Phái trừng mắt nhìn hấn “Hỏi người cũng như không.”

Rốt cuộc nên đưa cái gì đây? Ngày đó nàng cầm tiểu mộc nhân bộ dáng khi hâm mộ lại tự giễu chàng vẫn luôn ghi tạc trong lòng.

Chàng muốn tặng quà cho nàng, vì cái gì nữ nhân của mình lại hâm mộ người khác chứ? Mặc dù đối tượng là mẹ ruột chàng cũng không được.

Bằng không chàng học phụ thân, ngồi khác tiểu mộc nhân nhĩ? Thôi bỏ đi, không bằng kêu chàng chết đi còn hơn.

Đang đứng nhìn trời nhìn đất, bỗng thấy cách đó không xa cây đại thụ trụi lủi, linh quang chàng chợt lóe, thôn trang trông mai lúc này đã nở hoa đi?

Ngày hôm sau, trời còn chưa sáng, Trương Bình đang trong ổ chăn ấm áp bị Thời Phái kéo ra “Mau dậy, nhanh chuẩn bị ngựa!”

Về mặt Trương Bình đau khổ “A? Thiếu gia, trời còn tối, chúng ta đi chỗ nào vậy?”

“Kêu người đi liền đi, ngồi đó nói nhảm nhiều vậy?”

“Vâng.” Trương Bình không tình nguyện kéo dài âm thanh, động tác mặc quần áo trên tay lại bay như nhanh.

Cả hai ra roi thúc ngựa rất mau chạy tới thôn trang, lúc này trời vừa sáng, cha Xuân Hạng đang lui cui quét tuyết, nương Xuân Hạng mới nấu xong nồi cháo, đang cho gà ăn.

Thấy hai người tới đều là khiếp sợ, còn tưởng xảy ra đại sự khó lường gì, kết quả chỉ là muốn cắt vài cành hoa mai thôi.

Cha mẹ Xuân Hạng nhẹ nhàng thở ra “Thiếu gia, năm nay hoa mai nở đẹp, nếu trời không lạnh thế này, đưa thiếu nãi nãi tới nơi này ở vài ngày, khẳng định người sẽ thích. Ngài cắt nhiều một chút đem về tặng phu nhân cùng Thiếu phu nhân.”

Lòng Thời Phái rồi rấm, cũng mang về mấy cành cho mẫu thân nữa sao? Rất nhanh chàng phủ định ý tưởng này, nương có tiểu mộc nhân rồi, hoa này chỉ tặng riêng Giang Nhã Phù thôi, về sau hiểu kính nương thứ khác.

Quốc công phu nhân không biết con trai cung đầu đang suy nghĩ thiệt hơn, nếu là biết, chỉ sợ bị chàng tức chết hoặc cười mà chết.

Thời Phái tự mình cắt mấy cành hoa mai thượng phẩm, phòng ngừa gió lớn thổi rơi cành hoa, nương Xuân Hạng tìm giấy dán cửa còn dư năm cũ ra bao lại, loại giấy này nằm mại bao lên rất thích hợp.

Advertisement / Quảng cáo

Không tri hoãn thời gian, Thời Phái đem hoa bao tốt cột chắc vào yên ngựa, cùng Trương Bình một đường chạy như bay hồi phủ.

Cứ nghĩ còn sớm chưa có ai ra đường, không nghĩ tới suýt nữa xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Khoái mã Thời Phái thiếu chút nữa đụng phải xe la trong thành đi ra, may mắn kỹ thuật điều khiển ngựa cao siêu, kịp thời đem con ngựa chần kinh đi lệch hướng khác.

Mặc dù không xảy ra tai nạn, nhưng con ngựa bị kinh hách không nhỏ, giờ móng trước lên hí một trận, sau đó tốc độ ngựa giảm lại vì sợ sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn khác.

Vào phủ, bước chân Thời Phái trở nên trầm trọng, chàng lấy bó hoa trên yên ngựa xuống, nhìn thoáng qua nó, còn tốt, hoa không bị sao.

Trương Bình so với chàng hơi chậm một bước, xoa xoa ngực vừa rồi còn bị kinh hách, xuống ngựa.

“Thiếu gia, chúng ta vào thôi.”

Thời Phái cản rằng, đem bó hoa hướng lòng ngực hân “Người đưa vào cho Thiếu phu nhân đi. Quân doanh còn có việc, ta đi về trước, người cũng đứng ở nhà tri hoãn lâu.”

Nói xong không đợi Trương Bình đáp lại chàng nhanh phóng lên ngựa, đường như trốn nhà mà đi.

Thời Phái cảm thấy tìm mình đáp lại hay, tuyệt không phải bởi sáng sớm mặt nhọc, cũng không phải bởi bị kinh hách, chàng không muốn thừa nhận trong lòng có chút thấp thòm, Giang Nhã Phù thấy mấy cành mai kia sẽ nghĩ thế nào? Nàng sẽ thích chứ?

Chỉ là mấy cành hoa thôi, khẳng định so với phụ thân điều khác tiểu mộc nhân tâm tư kém hơn, nàng có thể ghét bỏ hay không? Cảm thấy chàng không có lòng vì nàng?

Nghĩ như vậy xong chàng bắt đầu khinh bỉ chính mình như thế nào biến thành hình dạng như bây giờ? Tương lai chàng chính là nhất đẳng Trấn Quốc Công, đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi, địch nhân nghe tiếng sợ đến vỡ mặt, Đại tướng quân đó! Chết rồi!

Trương Bình nhìn bóng dáng chàng đi xa, cả người cùng đầu óc không nghĩ ra được gì, càng ngày hân càng không hiểu được tâm tư gia, chủ ý giống như rất nhanh thay đổi. Trước kia thế tử gia tiêu sái tùy ý, cao ngạo lãnh ngạo, đầu giống như bây giờ? Chẳng khác bà bà, mẹ mẹ nương ngừng xoắn xít, ai...

Nhanh như vậy lại thấy Trương Bình về, Giang Nhã Phù có chút kinh ngạc “Lại quên thứ gì sao?” Kỳ thật điều nàng muốn hỏi chính là, rốt cuộc chàng có về không? Bữa giờ đi được mấy ngày rồi.

Trương Bình đem bó hoa cho tên sai vật bên cạnh, cười nói “Không phải, Thiếu phu nhân ngài nghĩ thế gì không? Có phải là một mùi hương rất thơm? Đây là sáng sớm thiếu gia tự mình đi thôn trang cắt cho ngài, vì thế cành mai này trên đường xem chút xảy ra chuyện.”

“Xảy ra chuyện gì?”

“Thiếu phu nhân yên tâm, chỉ là việc nhỏ, con ngựa bị kinh hách một chút chứ không có gì.”

Giang Nhã Phù yên tâm, tâm tư lúc này mới nhìn tới hoa mai, lập tức nghĩ tới ngày đó ở chỗ mẫu thân phát sinh sự việc kia, trong lòng ấm áp, hừ, may chàng còn có tâm, một bên trong lòng vui mừng, một bên lại oán trách trời còn đẩy tuyết mà ra cửa.

“Thiếu gia các người đâu? Chàng thế nào không tự mình về đưa? Chỉ Xum xoe đến một nửa là thế nào?”

Trông mặt Trương Bình xoay chuyển, quyết định bán thiếu gia nhà mình một hồi “Kỳ thật ngài đã về đến cổng lớn, không biết nhớ tới cái gì đột nhiên quay đầu hỏi quân doanh, vì thế tiểu nhân một mình đem hoa đưa vào. Hoa này chỉ đưa cho Thiếu phu nhân, phu nhân bên kia cũng không có.”

Lời vừa thốt ra, một bên Tôn mẹ mẹ đi theo đều cười, Xuân Nguyệt thiếu chút nữa phì ra tiếng.

Giang Nhã Phù xấu hổ mặt đỏ bừng, tức giận nói “Hạ nhân người thế nào nói nhiều vậy, hỏi người một câu thế nào lại nói ra nhiều câu như thế.”

Trương Bình vội nhanh cười làm lành “Vâng vâng! Tiểu nhân nói nhiều quá, thiếu gia cũng nói như vậy...”

Rốt cuộc mọi người không nhận được, tất cả đều bật cười.

Mộc Lu Phi cầm kéo ra, Tôn mẹ mẹ cười nói “Được rồi, mau đem hoa cắm vào bình, để Thiếu phu nhân cùng mọi người xem một chút, hôm nay không cần ra cửa có thể nhìn thấy hoa mai rồi.”

Mộc Lu Phi cầm kéo cắt dây cột, thật cẩn thận mở từng tầng một giấy thô ra, hoa mai gói bên trong rốt cuộc có thể lại thấy ánh mặt trời.

Mọi người ôm tâm tình vạn phần chờ mong, vây quanh bốn phía trên bàn, dài cổ chờ xem, thật sự được mở ra, mọi người hít một hơi, đôi mắt mở lớn, không tiếng động nhìn về phía Giang Nhã Phù.

Trương Bình đứng xa một chút bên cạnh kiều ngạo, chờ mấy tiểu nha hoàn cùng tán thưởng, đến lúc đó trở về hân dễ dàng báo cáo cho thiếu gia nghe.

Nhưng đợi nửa ngày, phát hiện tình huống bên kia giống như không đúng, như thế nào một chút thanh âm đều không có?

Vì thế, hân cũng đi theo qua nhìn, Xuân Nguyệt cầm lấy một cây toàn thân trụi lủi, chỉ có vài đóa hoa mai gai nhọn lên trước mắt hân “Đây là cành hoa Thiếu gia cắt sao? Hoa đâu? Há?”

Advertisement / Quảng cáo

“Này này... Tại sao lại như vậy? Thiếu gia bảo hộ thực tốt...”

Trương Bình ghen hờn nhìn trần trời, nhất định là thời điểm con ngựa kinh hãi, làm ra động tác quá lớn khiến hoa chấn động rơi hết... Chỉ còn cành hoa và vài hoa nhỏ.

Trời ạ! Một mảnh tâm Thiếu gia... Đã theo gió tung bay...

Vừa rồi mọi người dám cười, lúc này đối mặt tình cảnh như vậy cũng không dám cười, bởi đối phương là thiếu gia. Đến khi Giang Nhã Phù buồn cười, mọi người mới đi theo bật cười, làm mặt Trương Bình đỏ như thác nước.

Trong lòng vạn lần hô to, thiếu gia anh minh! Ngươi lựa chọn không tự mình vào tặng lễ, là quyết định chính xác cỡ nào! Nếu hắn có thể nhỏ lại nghĩ hướng khe đất chui vào trốn đi. Nếu là bản nhân ngài, giáp mặt Thiếu phu nhân không phải khó coi chết sao?

Giang Nhã Phù xoa xoa khỏe miệng đau nhưc “Mộc Lư Phi, tìm cái chai đem hoa cắm lên đi. Ta vốn nghĩ sẽ đưa cho nẫu thân mấy cành, như vậy xem ra không được rồi, mặt khác, đưa trà nóng cho Trương Bình uống ấm bụng. Trương Bình, người ngồi xuống uống trà trước, đợi chút ta đưa người một kiện đồ cho thiếu gia.”

Trương Bình lúc này nào còn đầu óc đáp lời? Thiếu phu nhân nói cái gì chính là cái đó, ngoan ngoan bị Xuân Hạnh đẩy đến trên ghế ngồi uống trà.

Giang Nhã Phù rồi đi một lát liền trở lại, giao cho Trương Bình một cái hộp nhỏ và chìa khóa “Cầm đi, người không được nhìn lên, đây là thức ăn tự ta chuẩn bị cho chàng.”

“Tiểu nhân nhất định không nhìn trộm.”

Trương Bình tiếp nhận đồ vật xong, gấp không chờ nổi chạy khỏi phủ, mấy ngày trước hắn còn oán giận quân doanh điều kiện quá kém, không bằng ở trong phủ thoải mái hơn, hiện tại hắn không bao giờ có suy nghĩ như vậy nữa, vẫn là quân doanh tốt hơn, đều là nam nhân, sẽ không có chuyện xấu hổ thế này!

Tác giả có lời muốn nói: Tranh thu buổi tối lại đến canh một..... Đứng rồi, sinh hoạt gian khổ, bỗng văn khai phòng trộm, phòng trộm hệ số sẽ thường xuyên biến động, cảm tạ tiểu khả ái nhóm duy trì, ta sẽ hào hào gõ chữ.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mai Liền Hòa Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Quá xấu hổ...

Nhìn Trương Bình chạy mất hút Giang Nhã Phù rất muốn cười, nằng chờ mong thấy bộ dáng Thời Phái nhận lễ vật mình đưa sẽ thế nào.

Trước đây, chàng chỉ biết tặng đồ ăn cùng áo mặc, xem ra sống lại một lần liền có tiến bộ hơn.

Mộc Lư Phi chọn những cành còn vài đóa hoa cắm vào bình “Thiếu phu nhân, nhìn cái này thực không đến nỗi, giống như chậu cây cảnh vậy.”

Giang Nhã Phù vô ngữ lắc đầu “Người thích sao? Được, chờ sau này người gả cho người ta, ta nhất định nói cho phu quân của người, Mộc Lư Phi của chúng ta chỉ thích nhánh cây, không thích hoa, ngại đóa hoa trang trí bất nhã, ha ha ha ha ha.”

Mộc Lư Phi không làm nữa, đỏ mặt dậm chân “Thiếu phu nhân người quá xấu rồi! Nó tỷ nghĩ biện pháp giúp người vui vẻ, người còn giễu cợt nó tỷ!”

Giang Nhã Phù cười đủ rồi, nói chuyện đường hoàng với nằng “Sắp tết rồi, thôn trang có lều ẩm trồng rau dưa, hẳn là có thể lấy về một ít ăn tết nhĩ? Người an bài vài người qua đó một chuyến kéo về, dặn dò bọn họ trên đường cẩn thận, muốn ăn tết, bình an là quan trọng nhất.”

Mộc Lư Phi lui, bên này Trương Bình cụp đuôi ù rũ về tới quân doanh.

Hắn không biết phải mở miệng thế nào với thiếu gia đây? Bằng không lừa ngài, nói Thiếu phu nhân nhận hoa thực rất thích đi? Mà thôi, việc này sớm muộn gì thiếu gia cũng biết, đến lúc đó thiếu gia dùng thủ đoạn trừng trị các tướng sĩ lên người hắn còn thảm hơn.

Căng da đầu hắn đi gặp Thời Phái, Thời Phái thấy hắn trở lại, vung tay lên báo mọi người tạm thời nghỉ ngơi, cùng Trương Bình về phòng.

“Thiếu phu nhân thấy hoa nói gì? Nằng có vui vẻ hay không?”

Advertisement / Quảng cáo

Về mặt Trương Bình nan giải “Thiếu gia, Thiếu phu nhân thật ra vui vẻ, chỉ là... Cái này...”

“Áp a áp ứng như vậy làm gì? Rốt cuộc có chuyện gì sao?” Thời Phái cảm thấy không đúng, thấy hắn như vậy hỏi hộp muốn chết, hận không thể một chân đá hắn bay ra ngoài.

Không nói không được, mà nói như thế nào mới được, tâm Trương Bình xoay một vòng cuối cùng nói “Thiếu gia, trên đường trở về ngựa chúng ta bị chấn kinh đúng không? Sau bị chấn kinh nó không chạy từ từ mà còn chạy nhanh hơn, xóc nảy cũng nhiều hơn, hoa liền... rơi rụng hết. Mớ giấy tờ bên ngoài ra, bên trong chỉ còn nhánh cây trụ lại mà thôi.”

“Cái gì? Đều rớt? Ở cửa phủ ta có nhìn thoáng qua, phía trên vẫn còn hoa mà?” Thời Phái biết rõ Trương Bình không dám lừa chàng, chỉ là nhất thời khó mà tiếp thu sự thật này.

“Thiếu gia, ngài chỉ nhìn mặt bên trên mà không nhìn kỹ hết bên trong, toàn bộ gần như rơi rụng cả, chỉ còn lại vài đóa thôi.”

Trương Bình vừa nói vừa nhìn trộm sắc mặt chàng, sắc mặt lúc này thực khó coi, tựa băng pha màu vẽ vậy, lúc trắng bệch xanh mét, đại khái chính là một màu u ám.

Thời Phái không nói gì, một tay đỡ trán, rất là nhụt chí ngồi xuống ghế.

Khó có được nghĩ ra cách này lại là khó khăn như vậy? Không cần ở hiện trường, chàng có thể tưởng tượng ra bộ dạng kiêu ngạo cuồng tiếu của nằng, ước nguyện ban đầu muốn khiến nằng vui vẻ, hiện tại mục đích thành đạt, nằng thực là cao hứng, nhưng con mẹ nó, chàng không có cao hứng!

Hồi lâu sau, tâm tình chàng bình phục mới hỏi “Thiếu phu nhân có nói cái gì không?”

Chớp thời khắc thỏa đáng, Trương Bình đem hộp nhỏ Thiếu phu nhân gửi cho chàng “Thiếu gia, đây là đồ vật Thiếu phu nhân cố ý làm cho ngài, người nói bên trong là thức ăn tự người chuẩn bị, tiểu nhân không hề xem trộm bên trong.”

“Hả?” Thời Phái không thể tin, chàng vừa đưa cho nằng mấy nhánh cây trụ lại, nằng lại tự mình làm thức ăn cho chàng? Chàng thực khó tin đây là sự thật.

Trong này sẽ không có trá gì chứ?

Mặc kệ có trá hay không trá, nằng sẽ không hại mình. Thời Phái ôm năm phần chờ mong ba phần tò mò còn có hai phần phòng bị, chậm rãi đem hộp mở ra.

Sau đó gương mặt đương đen chớp mắt chuyển hồng, không chỉ trên mặt, cả lỗ tai đều đỏ lên.

Trương Bình thấy chàng như vậy, thực muốn biết bên trong là thứ gì, đánh bạo lại ghé mắt nhìn một cái, lại bị Thời Phái nhanh tay lẹ mắt đem hộp đóng lại.

“Đi ra ngoài đi, thân thể người quá yếu đuối, ra ngoài cùng những tân binh đó hào hào luyện đi.”

Đây là quan báo tư thù! Tuyệt đối quan báo tư thù! Chính là Thiếu gia để ý mình thấy được Thiếu phu nhân cười nhạo ngài một màn kia!

Một bên nội tâm Trương Bình lặng yên rơi lệ, một bên cầu nguyện thiếu gia mau khỏi phục bình thường, về sau cứ thế này hắn sợ mình ăn khó tiêu.

Trong phòng còn lại chính mình, chàng mới mở hộp nhỏ kia ra lại, thấy bên trong mấy quả mơ khô, hơn nửa như là mới bị gặm qua.

Thời Phái nhìn chăm chăm vật trong hộp, đây là dùng để cười nhạo chàng, thậm chí có thể khiến Trương Bình một phen đứng ngồi không yên, còn nằng vào phòng khác đắc ý giao hoạt ăn quả mơ.

Chàng đưa nằng hoa chỉ có cành, nằng liền đưa đồ ăn chỉ có hột, đều là đồ vật vô dụng, thật một nằng cũng nghĩ ra được.

Cổ xấu hổ buồn bực kia đi qua Thời Phái cũng bật cười, may mắn hiện tại bộ mặt này mới hai mươi tuổi, nếu là trước kia thời điểm xảy ra thế này... Ngẫm lại là một trận lạnh lẽo.

Thôi, gia tuổi còn trẻ, trước mặt tức phụ mình là người nhà không tính, tìm một cơ hội lấy lại phong diện cá nhân cũng không vội.

Việc cấp bách vẫn là chuyện hoa mai, ngày mai hai đồng liêu bên kia bệnh chác cũng tốt rồi nh?

Hôm sau, rốt cuộc Thời Phái có thể về nhà, nhưng chàng không trực tiếp trở về, hướng đồng liêu nghi bệnh hỏi thăm một chút, thì ra nhà hắn có một hoa viên trồng mai, có thể qua đó xin chiết mấy cành, không cần chạy ra thôn trang ngoài thành xa xôi.

Thời Phái nói lời cảm tạ đồng liêu xong, mang theo Trương Bình lên xe ngựa đến đó. Ngồi trong xe ngựa, ôm hoa mai trong lòng, chàng không tin có thể đem cành hoa rơi rụng hết.

Bởi vì lúc này có kinh nghiệm, thời điểm Thời Phái hái phủ cánh hoa đều không hề hấn gì, trong lòng thực vui mừng nghĩ có thể rửa sạch si nhục hôm qua chàng làm hoa rơi sạch sẽ.

Advertisement / Quảng cáo

Vừa bước vào phòng chàng kêu lên “Nhã Phủ! Ta đã trở về, ta mang cho nàng...”

Lời nói còn lại đột nhiên im bất, tất cả đều nằm trong cổ họng, Giang Nhã Phủ nhìn lại, cả hai nhìn nhau, trong mắt đối phương đều thấy một tia khiếp sợ cùng xấu hổ.

Chàng lại đi chiết hoa lần nữa cho nàng?

Mà Thời Phái khiếp sợ không phải nhìn thấy nàng đánh bài, mà là, trong phòng hai bình hoa lớn để dưới đất, bên trong cắm đầy hoa mai!

Giang Nhã Phủ thật sự xấu hổ, bọn nha hoàn cũng biết xảy ra chuyện lớn, nhanh tay đem bài thu thập, mặt xám xịt vòng qua bên người Thời Phái đi ra cửa.

Lần đầu từ lúc Giang Nhã Phủ trùng sinh đối mặt với Thời Phái chân tay có chút luống cuống “Chàng, sao đã trở lại rồi? Ta cho rằng còn phải mấy ngày nữa.”

Thật sự là nàng không biết nên nói cái gì cho tốt.

Thời Phái nhàn nhạt ừ một tiếng, trong lòng lạnh căm căm, đem hoa trong tay hoa giống như rác rưởi ném trên bàn, bưng bát trà thừa của nàng uống một hơi cạn sạch.

Một chết đi, hai ngày này rốt cuộc chàng đang làm cái gì vậy? Thời Phái giống như hải tặc đi lạc đường, thờ lớn phi phôi, ngả nửa người xuống giường, đôi mắt nhìn chằm chằm đỉnh màn, tựa như trên đó có một bí tịch giúp chàng lấy lòng thế tử.

Chàng thế đòi này không bao giờ làm chuyện ngu xuẩn này, sau này còn như vậy tên chàng sẽ viết ngược!

Vẫn là cao cao tự tại Trần Quốc Công, uy phong hiển hách Đại tướng quân là tốt nhất!

Lúc này Giang Nhã Phủ mới chân chính có bộ dáng tiểu tức phụ trẻ tuổi, cẩn thận đi tới bên người chàng “Cái kia chàng thấy đó, là ngày hôm qua phái vài người đi thôn trang lấy ít rau dưa, thuận tiện bảo họ chiết về mấy cành mai, bên mẫu thân ta cũng đưa một ít, định tạo không khí mùa tết trong phủ sinh động một chút. Chàng yên tâm, mấy cành kia của chàng...Ta cũng không ném, không tin chàng đi xem, vẫn ở trong góc phòng đó.”

Giang Nhã Phủ có gắng giải thích, nhưng nghe vào lỗ tai người khác lại như là cổ ý. Thật là quá xáo quyet? Đứng rồi, nàng còn tặng chàng mấy cái hột quả khô nữa.

Trong lòng nàng như có một tiểu nhân ngựa mặt lên trời la hét, oan uổng quá! Nàng nào biết chàng vì nàng đi chiết lại mấy cành mai? Đi xa như vậy, đường đi lại khó...

Phòng chùng không phải chiết từ thôn trang, bằng không cha Xuân Hạnh khẳng định sẽ nói cho chàng biết rồi.

Thật là trời xui đất khiến, có phải ông trời trêu cợt người không?

Thời Phái như cũ nhìn trời không để ý tới nàng, chốc lát sau phát hiện nàng không ở bên người, không phải đã đi ra ngoài rồi?

Chàng tò mò khẽ nâng thân thể hướng nhìn trong phòng.

Chỉ thấy một bà bụng lớn có sức đem cái bình được cắm hoa mai tốt rút ra, ném xuống đất, sau đó đến bên cạnh bàn, lấy hoa chàng mới mang về cắm vào.

Thời Phái vội nhanh đứng dậy, dường như giận dữ vì nhìn cảnh đó mà biến mất, không nói lời nào, từ trong tay nàng đem hoa kia đi lại tự cắm vào bình.

Ấy, hoa mình chiết nhìn còn tương đối, người khác chiết trông đầy thô tục.

“Hoa đó làm sao bây giờ?” Lúc này chàng mới mở miệng nói chuyện.

Khó có được Giang Nhã Phủ nguyện ý cùng chàng phối hợp “Vay ném đi.”

Nghe nàng nói như vậy, lòng dạ Thời Phái tức khắc thuận hơn rất nhiều, còn hào phóng nói “Ném đi quá đáng tiếc, xem bọn nha hoàn ai thích thì cầm đi, đồ trong phòng chúng ta không được ném bỏ.”

Giang Nhã Phủ trộm mắt tròn trắng “Là ~ Đại tướng quân, quốc công lão gia.”

Mấy ngày trước quả thật quá mệt mỏi, Thời Phái quyết định xin ở nhà nghỉ ngơi mấy ngày, xem Giang Nhã Phủ chỉ huy người làm đồ tết cùng cách quản lý hạ nhân rất có ý tứ.

Nhưng Giang Nhã Phủ cảm thấy không hay lắm, chàng không đi quản doanh chẳng lẽ không có việc gì làm sao? Đọc sách, giao lưu bạn bè, đi săn thú, đi thăm mẫu thân... Tại sao không làm? Cố tình đi theo sau mông nàng, hại cả người nàng không được tự nhiên.

Advertisement / Quảng cáo

Bởi vì vừa rồi mấy đóa hoa mai làm chàng thương tâm, nên không thể tàn nhẫn nói chàng này nọ, nàng đề nghị chàng đi làm việc khác. Chàng nói mấy ngày nay chạy qua chạy lại quá mệt, muốn ở nhà nghỉ ngơi thật tốt, hơn nữa trong nhà có một số việc vặt chàng không am hiểu, nhân cơ hội này mở rộng tầm mắt mình.

Nàng còn có thể nói cái gì? Thật là, hại nàng muốn cùng bọn nha hoàn tổ chức đánh bài cũng không tiện...

Mùa đông trời nhanh tối, Giang Nhã Phủ vùi vào trang sách liền không muốn đọc nữa, bụng càng lúc càng lớn, càng ngày nàng càng khó tập trung tinh lực đọc sách.

Thời Phái tắm rửa xong trở lại, vào cửa thấy bộ dạng chán chết của nàng.

Chàng nhẹ cong khóe miệng, trong mắt lóe tinh quang, ban ngày chàng có hỏi thăm qua, thì ra nàng nhớ thương đánh bài, hơn nữa nghe nói kỹ thuật bài... Ha ha a.

Lúc này xem chàng như thế nào thu thập nàng?

Không biết từ nơi nào chàng móc ra một bộ bài, trong mắt lời nói đều như mang theo cái móc nhỏ “Nhã Phủ, cùng đánh bài không? Chỉ hai chúng ta, thắng thua ăn tiền.”

Tác giả có lời muốn nói: Thăm ~ thăm ~ thăm ~

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mai Liền Hòa Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Chân nàng thế nào mà thô như vậy

Mấy ngày nay chàng có xu thế không còn mặt mũi trước mặt nàng, từ quán doanh trở về, mấy ngày nay chàng luôn nghỉ ngơi ở chính phòng, ban ngày hay buổi tối cũng đều ở bên cạnh nàng. Giang Nhã Phù có chút không thích ứng khoảng cách như vậy, bởi nàng không thể thoải mái vui chơi, đánh bài được.

Vốn định mở miệng báo chàng về phòng khách ngủ, bỗng nhiên nghe chàng muốn đánh bài cùng mình, tâm Giang Nhã Phù ngẩn ngơ theo.

Nhìn ánh mắt tha thiết kia, nói không chừng ghen ý nghĩ xấu gì đó rồi? Rốt cuộc nàng muốn hay không muốn chơi đây?

“Ta mới không cùng chàng chơi, chàng chủ động muốn cùng ta đánh bài, khẳng định kỹ thuật chơi trên ta, ta khờ sao cùng chàng đánh cuộc? Chàng nên về phòng khách ngủ thì hơn.”

Thời Phái vừa nghe muốn đuổi mình hồi phòng khách, càng thêm hăng hái “Nàng nghĩ sai rồi, ta chơi vài thứ đó nhưng đánh bài thì chưa, dù vậy, đầu óc gia thông minh học hỏi liền sẽ biết! Tiền đặt cược tuyệt mê người, nàng thật sự không nghĩ đến sao?”

Giang Nhã Phù vẫn không tha lòng cảnh giác “Chàng thật sự không biết đánh bài sao?”

“Thật sự, nàng từng thấy ta chơi đánh bài sao? Với tính tình ta, ai mà dám đến chơi cùng chứ? Với lại trước kia ta sẽ không lãng phí thời gian vào trò chơi vô bổ thế này.”

Nghe vậy Giang Nhã Phù có chút động tâm, hỏi lại “Vậy hiện tại sao chàng muốn cùng chơi?”

Thời Phái đặt bộ bài trên giường “Sống như trước không phải nằm chán sao, đòi này không nghĩ mệt mỏi như vậy, học chút thủ tiêu khiển cũng tốt. Mau tới đây chỉ ta chơi đi.”

“Được rồi, tuy ta chơi già đời, bất quá chẳng khác nào tay mới tập chơi. Chàng nói trước đi, tiền đặt cược là cái gì?” Giang Nhã Phù nói xong đi lại mép giường, ôm bụng gian nan lên giường.

Thời Phái rất ý tứ, lấy giúp nàng cái gối đầu dựng lên tường cho nàng dựa thoải mái một chút “Như vậy đi, ai thua trước mười lượng bạc liền tính người đó thua. Nếu là ta thua, nàng có thể tùy ý đề ra một cái yêu cầu bảo ta làm, nếu là nàng thua...”

Advertisement / Quảng cáo

Nửa câu đầu nghe rất dụ hoặc “Ta thua thế nào?” Giang Nhã Phù liếc xéo chàng.

“Hắc hắc, nếu nàng bị thua, phải chủ động hôn ta một cái, được không?”

Biết lòng chàng đen tối mà “Không được! Đổi cái khác, không đổi không chơi.”

Thời Phái nhanh đổi theo yêu cầu của nàng “Được được, vậy đổi thành xoa vai ấm chân được chưa?”

“Cái này có thể. Chàng nói nếu chàng thua, mặc ta đề yêu cầu gì, lời này có thật không?”

“Đương nhiên!” Biểu hiện chàng đầy thành ý, trong lòng lại cười nhạo nàng, tuyệt kỳ chơi bài của chàng á, hừ hừ! Liền ném nàng xa mười tám con phố. Nghĩ liền biết, chàng, đại lão gia quán doanh biên quan không uống rượu, không chơi nữ nhân, thời gian rồi ngồi nghiên cứu binh pháp suốt ngày có mà chết mất. Bọn thuộc hạ, phó tướng đều thua sạch trong tay chàng, đến nỗi bị lột độc chỉ còn cái quần không phải sao?

Nhìn cách chàng kiêu ngạo, Giang Nhã Phù không ưa nổi “Được, vậy bắt đầu đi.”

Đào bài xong, trước tiên nàng giảng giải quy tắc cho chàng hiểu, sau đó mỗi người một phương nằm trên giường bày trận.

Sự thật chứng minh, vận bài Giang Nhã Phù xác thật hơi kém, không cần tay chơi già đời, chỉ cần sơ cao thấp bài ai tốt hơn. Chơi một hồi, Giang Nhã Phù thua một hơi năm ván, mười lượng bạc còn lại không nhiều, nói vận khí tốt phải thua hai lần, nói vận khí kém một phen đều là thua tất.

Thắng liên tục, Thời Phái đào bài trong lòng đắc ý huyết sáo “Nàng chuẩn bị tinh thần xoa vai ấm chân cho ta chưa?”

Giang Nhã Phù trừng mắt “Đừng đắc ý quá sớm, còn chưa tới một khắc cuối cùng nha.”

“Ha ha, chúng ta tiếp tục, chờ đến một khắc cuối cùng.”

Nhưng mà Thời Phái không nghĩ tới, một phen cuối cùng này như bị một cái tát lớn đánh thẳng vào mặt, Giang Nhã Phù đại thắng liên tục! Sau vài ván, không chỉ đem bạc thua trước đó thu về, còn thu thêm của chàng ba lượng bạc trắng.

“Thế nào? Ta nói còn chưa đến một khắc cuối cùng, chàng đã tin chưa?”

Thời Phái nhăn chặt mày, chàng khinh địch sao? Xưa kia chàng đánh đầu thắng đó, vận bài không gì cản nổi, cùng đánh cuộc lại bại bởi Trần Quốc Công phủ trừ danh tay thái Giang Nhã Phù?

“Tiếp tục, chỉ là do nàng được một phen đỏ mà thôi.”

Giang Nhã Phù trào phúng xéch khóc miệng, bởi nàng có trá mà chàng không biết, đem bài tốt nhét trong đầu gối “Tiếp tục đi.”

Thời Phái tiếp tục bị thua hai lượng bạc...

Tiếp đó, Giang Nhã Phù chỉ thua hai lần, còn lại đều đại thắng, đem mười lượng bạc của chàng thu về sạch sẽ.

Nhìn sắc mặt chàng giống như mấy ngày bị đầy hơi, Giang Nhã Phù vui sướng nở nụ cười “Ái nha, thật là một chuyện ngoài ý muốn, ta vậy mà thắng Đại tướng quân, lúc này chàng nên nói gì? Có phải hay không nói... Trước mắt móng ngựa? Hay lật thuyền trong mương?”

Thời Phái nằm mơ cũng không tưởng tượng được mình trộm gà không thành còn mất nắm gạo, nhưng việc đã đến nước này, có thể giúp nàng cao hứng cũng không sao.

“Nàng nghĩ sẽ yêu cầu cái gì sao? Nói đi, yêu cầu chỉ tính hiện tại, quá hạn không tính.”

Vấn đề này từ lúc bắt đầu Giang Nhã Phù đã suy nghĩ rồi, đến giờ cũng chưa nghĩ ra, hiện nàng chương gia, bạc trong phủ tùy nàng dùng, đồ trang sức cũng không thiếu, cũng không có chuyện gì quan trọng cần hỗ trợ, đúng là không có gì yêu cầu chàng làm.

Nếu chàng nghĩ hưởng thụ nàng hầu hạ, không bằng khiến chàng ném thử một chút cảm giác hầu hạ nàng đi.

Vì thế nàng tùy tiện nàng một chân để chỗ gối đầu hai người, chân kia trực tiếp hướng Thời Phái nói “Xoa vai ấm chân cho ta đi.”

Da mặt Thời Phái hơi xệ xuống, Giang Nhã Phù làm như không thấy “Không muốn làm sao? Vừa rồi không phải chàng nói như vậy sao?”

Hai bàn tay to hạ xuống chân nàng, mạnh mẽ vuốt ve, so với Mộc Lưu Phi sức lực lớn hơn. Thấy chàng trầm mặc chuyên tâm làm việc, trong lòng Giang Nhã Phù cảm thấy ức hiếp được chàng, xem ra yêu cầu này thật tốt, thực thỏa mãn.

Chàng nên phải tốn chút sức lực, hài tử một nửa có công của chàng, vậy mà mười tháng hoài thai vất vả đều mình nàng chịu, hài tử sinh ra lại là nàng dưỡng, chàng chẳng phải làm cái gì vẫn có thể nghe được bọn nhỏ ngoan ngoãn gọi phụ thân, càng nghĩ càng thấy không công bằng.

Ban đầu lực đạo tay Thời Phái mạnh mẽ, sau rồi xoa nhẹ, vừa rồi trong đầu vẫn luôn xoay quanh nghĩ vẫn “Nguyên bản chân nàng thô như vậy sao? Ta nhớ rõ là không giống thế này?”

Từ lỗ mũi Giang Nhã Phù phun ra hai cô khí, muốn đem chân thu hồi về “Không biết thì đừng có nói, chàng hoài thai từ cũng thế này thôi! Đây là sung, không phải thô!”

Thời Phái biết lại chọc giận nàng, nhanh tay bắt chân nàng, càng thêm dụng tâm xoa ắn “À, không phải ta không hiểu sao? Lúc này ta đã hiểu, tục ngữ nói người không biết...”

Chàng đang biện giải bỗng nhiên phát hiện dưới móng Giang Nhã Phù như đề nặng thứ gì? Ánh đèn lờ mờ, chàng nhìn không rõ lắm.

“Chàng thế nào không nói tiếp?”

Thời Phái vẫn im lặng, hai tay xoa ấn nhanh lần tới đùi nàng.

Trong lòng Giang Nhã Phù cả kính, nàng mang thai thế này, không phải chàng muốn cái kia chứ?

Thật là đồ cảm thú mà!

“Này, chàng muốn làm gì? Ta kêu Tôn mụ mụ tới giáo huấn chàng...”

Đối với cảnh cáo của nàng, Thời Phái như mất điếc tai ngơ, mặc nàng trốn tránh cứ sấn tới, khi nàng hơi nâng mông lên, một tay luôn xuống lấy ra một thứ.

Thì ra là thế! Chàng giờ trước mặt nàng, ý cười vui vẻ “Kêu Tôn mụ mụ tới giáo huấn ta cái gì?”

Bị phát hiện chơi ăn gian, Giang Nhã Phù lập tức đỏ mặt, không chỉ bởi gian lận bại lộ, càng bởi vì suy nghĩ vừa rồi, Thời Phái biết được sẽ nghĩ thế nào về nàng, có thể hay không cho rằng trong đầu nàng đều là những cái đó...

“Trả lại cho ta!” Giang Nhã Phù muốn đem hai bài tẩy đoạt về.

Mấy ngày trước cùng bọn nha hoàn đánh bài, hầu như nàng đều thua, thực là mất mặt mũi, vì thế nàng liền nghĩ ra biện pháp này, lén lút luyện qua nhiều lần, chuẩn bị mấy con bài tốt giấu đi, chờ thời điểm yêu cầu liền thêm vào.

Chiều này tỉnh chờ cùng bọn nha hoàn đùa giỡn, chưa có cơ hội thử qua, không nghĩ tới Thời Phái chiều dụ, cho nên nàng mới thống khoái đáp ứng, cho là kỹ thuật chơi bài cao thì sao? Có thể đấu thắng vương bài cất giấu trong tay nàng không?

Thời Phái giờ lên cao không cho nàng bất lý “Ta còn buồn bực, có vô dụng cũng không nên bại bởi nàng, thì ra bí quyết ở đây. Bây giờ nàng nói gì? Gia đã xoa nhẹ cho nàng một hồi, có phải hay không nàng cũng nên thực hiện tiền đặt cược nhỉ?”

Bị chàng vạch trần, Giang Nhã Phù không thể giả ngu, vì thế rất có cốt khí trả lời “Được, vậy ta cũng hầu hạ chàng một hồi như vậy là được chứ gì.”

“Còn không tệ lắm.” Thời Phái đắc ý đảo dặt, giống nàng vừa rồi đuổi thẳng chân dài, vui sướng lác quắc lại, mười đầu ngón chân giống như muốn bay đi.

Giang Nhã Phù ngửa răng, không tình nguyện hơi nghiêng người, nắm chặt hai tay không để ý cứ thế đắm xuống.

Thời Phái thực sáng khoái, mặc dù sức lực nàng chẳng khác nào mưa bụi, trận này đánh cuộc, quá trình khúc chiết đẩy khuất nhục, nhưng kết quả còn tạm chấp nhận, ít nhất kè tám lạng người nửa cân.

Chàng còn đang hưởng thụ mỹ mãn, chợt nghe một tiếng rên rỉ thống khổ của Giang Nhã Phù, tay nàng dừng lại ôm bụng thở dốc lớn.

Tức khắc dọa chàng một thân mồ hôi lạnh, không phải vừa rồi đắm chân chàng vài cái một đi? Người mảnh mai như vậy sao?

Bị dọa cuốn lên cảm cánh tay nàng “Nương tử, nàng làm sao vậy? Bị động thai khí sao? Điều là ta không tốt, ta liền đi tìm đại phu cho nàng nha!”

Giang Nhã Phù chỉ là không muốn hầu hạ chàng thôi, cũng không nghĩ bắt chàng buổi tối vội vàng ra cửa.

“Đừng đi, ta khá hơn nhiều rồi. Không phải động thai khí, là tiểu Đầu nhất đá ta một cái.”

Thời Phái ngây ngẩn cả người, chàng chưa bao giờ biết trẻ con ở trong bụng sẽ đá người “Hắn dám đá nàng? Chờ hắn ra tới xem lão tử thu thập hắn như thế nào.”

Giang Nhã Phù bị chàng làm cho cười “Nếu chàng bởi vì chuyện này thu thập hắn, không cần nhiều lời, chúng ta lập tức hòa l! Chàng đừng quên còn hai chuyện chúng ta chưa tính xong đâu.”

“Ta chi là tùy tiện nói thôi mà. Nhã Phù, hắn, hắn thật sự ở trong bụng sẽ đá người? Hắn thường xuyên đá nàng sao? Tiểu Viên thạch cùng Ngọc Nhi khi đó cũng vậy sao?”

Nhìn bộ dáng chàng, trong lòng Giang Nhã Phù xúc động “Chàng đưa tay sờ sờ sẽ biết thôi? Tiểu Đầu nhất cùng Viên thạch đều là dùng chân đá ta.”

“Có thể sờ sao?” Thời Phái không thể tin được, bụng nữ nhân thật thần kỳ.

“Ừ, nếu vận khí chàng tốt.”

Nhận được ‘thánh chỉ’, một bàn tay do dự hướng bụng Giang Nhã Phù thăm dò, nhẹ nhàng dừng ở mặt trên quần áo, thấp thòm chờ đợi một khắc kỷ áo kia.

“Đưa tay qua phải.”

Hồ hập Thời Phái liền không dám thờ lớn, một khắc nơi tay lướt qua bụng to kia, chàng đột nhiên cảm nhận được nàng vất vả thế nào, đau lòng chàng hỏi “Bụng dễ chịu hay khó chịu?”

Giang Nhã Phù cười nhạt, trong khoảng thời gian này cũng coi như hiểu biết một mặt khác của chàng, đại khái chính là trình độ quan tâm tới cao của chàng, nàng có thể cường cầu gì hơn?

“Nếu chàng muốn biết liền trói mười cân túi nước ở trên bụng, ăn ngủ đều mang theo, liền biết dễ chịu hay khó chịu chứ đừng nhìn hời.”

Đột nhiên thấy sắc mặt nàng vừa động, Thời Phái hiểu tiểu Đầu nhất lại đá nàng!

Thời Phái rõ ràng cảm giác được nơi da bụng nhô lên một cái!

“Thật sự đá! Hắn thật sự vận động!”

Giang Nhã Phù một mồi, đẩy tay chàng ra “Đừng làm mất mặt, ta muốn đi ngủ. Chàng không đi phòng khách cũng được, dừng lại tiếp tục nói ngốc như vậy, cánh tay ta bị chàng làm nổi da gà lên hết rồi. Cậu chàng mau khôi phục bình thường lại đi Đại tướng quân.”

Nói xong, mặc kệ trong lòng Thời Phái kích động thế nào, nàng cứ thế thu bài lại, xếp chân gối ra bắt đầu ngủ...

Đêm đã khuya, Chu Hi lại không buồn ngủ chút nào, chàng nghĩ lại lời gã sai vặt nói ban sáng Chu gia bên kia.

Nghiêm khắc mà nói, tuy cha mẹ cùng mất, nhưng chàng vẫn có thân nhân, chẳng qua thúc thúc, tổ phụ như vậy còn tính là thân nhân sao? Phụ thân là bị nhị thúc bức tử! Là tổ phụ lần nữa cung chiêu dung túng, làm một con vợ lẽ hãm hại đuổi một nhà con vợ cả đi, hại tánh mạng phụ thân muốn đoạt gia sản.

Cho nên khi mẫu thân mất, chàng thả lưu lạc đầu đường xin cơm, thế tuyệt đối không hỏi Chu gia.

Chính là gã sai vặt kia nói, tổ phụ sắp chết rồi, muốn gặp chàng lần cuối.

Sẽ chết sao? Cái chết này thực dễ làm người ta mềm lòng, nhớ khi còn nhỏ còn ở, ông đối với chàng hẳn cũng thật tình yêu thương?

Nên trở về nhìn một cái, xong rồi sẽ đi, một khi tổ phụ đã chết, chàng cùng Chu gia không quan hệ gì, xem như chấm dứt luôn.

- - - - -

Tác giả có lời muốn nói: Càng ngày càng sa điều...

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mai Liền Hòa Ly* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 34: Có rất nhiều người nguyện ý gả cho chàng

Hôm sau Chu Hi đi hỏi ý kiến sư phụ, sư phụ kiên nghị chẳng nên đi một chuyến, không phải vì cái gọi là hiếu đạo, mà là vì bản thân chàng. Con đường tương lai là chốn quan trường, thanh danh đặc biệt quan trọng. Việc người nhà họ Chu độc ác toàn kinh thành đều biết, nhưng tương bối sắp qua đời, tương tôn không gặp mặt lần cuối sẽ bị người đời phê bình này nọ.

Tuy vậy, câu chốt cuối cùng Giang Sóng Thiên vẫn nói là, nếu không muốn đi cũng không sao, ông tin tưởng chàng, dù thanh danh bị ảnh hưởng chuyện đó thì vẫn không đốn ngã được chàng.

Mũi Chu Hi đau xót, hướng sư phụ hành lễ đi hỏi Chu gia.

Chỉ nhị gia giữ một chức quan nhàn tản, là nhị thúc của Chu Hi, trước kia đem cả nhà chàng dầm dấp như bùn dưới đất, nay tự mình ra nghề nghiệp chàng.

Một khắc tại cổng lớn thấy ông ta, lòng Chu Hi không cảm thấy thụ sủng nhược kinh mà như là đầu óc hiện lên một tia quý dị, vì cái gì ông ta làm lễ gặp mặt chàng lớn như vậy? Chẳng lẽ bởi tâm nguyện của tổ phụ sao?

“Ai nha người đã tới, tổ phụ mong nhớ người muốn chết.”

Nửa câu Chu Hi cũng không cùng ông ta khách sáo, vừa hướng bên trong đi vừa hỏi “Tổ phụ đâu rồi? Đại phu nói thế nào?”

“Ặc cái này... Kỳ thật tổ phụ người không bệnh nặng lắm, chỉ là người muốn gặp người, cùng người nói chuyện một chút. Ý tứ tổ phụ là muốn người trở về cùng ăn tết, hoặc dọn về đây ở luôn, sao gì năm sau người cũng đi khảo thí tiến sĩ.” Chu nhị gia xấu hổ trả lời. Nếu không lấy cớ này lừa chàng về, chỉ sợ nói cái gì chàng cũng không chịu về, đến cha mẹ chàng chết thì thế đều bí mật mai táng cũng không đưa về phần mộ tổ tiên, có thể thấy đối với Chu gia có bao nhiêu hận.

Không gọi về là không được, nếu ông không đi lại giao du bên ngoài sẽ không biết được, thì ra đứa cháu trai này bấy giờ thanh danh vang dội như vậy, mọi người nói hậu sinh khả uý, còn xem tướng nói tương lai Chu Hi nhất định làm quan to. Đặc biệt tương lai sau khi lão gia từ chết. Nếu hiện tại nên sẵn tới hoà hoãn quan hệ, về sau Chu gia bọn họ không những mượn chút phong quang, còn không bị chàng găm dấp thật tốt biết bao.

Chu Hi sững sờ một giây, liếc mắt chán ghét nhìn một cái, quay đầu liền đi nhanh ra ngoài, Chỉ nhị gia phía sau truy đuổi kêu lại cũng không kịp. Đã về nhà rồi, thế nào lại đi chứ? Hắn còn chưa đề đến điều kiện gì mà.

“Người đứng lại đó cho ta!” Bỗng nhiên, một tiếng hét lớn như có hết sức gọi Chu Hi, là tiếng hét của người vốn nên nằm trên giường bệnh.

Cuối cùng Chu Hi không đành lòng, quay đầu lại nhìn thoáng qua, tuy không bị bệnh sắp chết, nhưng trông ông đã già rất nhiều, thân thể không còn như năm đó nữa.

Advertisement / Quảng cáo

“Chu lão thái gia.”

Thần sắc Chu lão gia phức tạp nhìn chàng, hài từ năm đó đã trưởng thành như vậy, so với cha mẹ chàng bộ dạng còn xuất sắc hơn. Ông nói với Chỉ nhị gia “Người đi xuống trước đi, ta muốn một mình cùng nó nói mấy câu.”

Chu nhị gia đi xuống phía sau, Chu lão gia mới hỏi Chu Hi “Ta có thể cùng con nói mấy câu được không?”

“Muốn nói gì ngài liền nói đi.” Về sau phòng chừng chàng không bao giờ đến cái địa phương này nữa.

Hai người cùng vào phòng, trong này không có ai. Lão gia từ gian nan mở miệng, nhưng trong nhà chỉ có lão nói, may ra chàng mới nghe vào vài điều.

“Hi nhi...”

“Không cần kêu ta như vậy.”

“...Chu công tử.” Râu lão không ngừng run rẩy “Ta biết con hận nhị thúc và ta. Không phải ta kêu con về để lấy sự thông cảm, mệnh ta không dài, ta phạm sai lầm, về sau xuống hoàn tuyền sẽ hoàn lại cho phụ thân con...”

“Vậy ông muốn nói cái gì?” Chu Hi hùng hổ có chút dọa người.

“Nhị thúc... Hôm nay thành ra cái dạng này trách ta lúc trước mất bị mù, sớm muộn gì Chu gia sẽ bại trong tay hắn. Nghe nói Giang gia đối với con thực tốt, đây là phúc khí của con.”

Nói tới đây lão chuyển đề tài “Nhưng từ nhỏ con họ Chu, không phải họ Giang, chờ con đi lên con đường kia sẽ hiểu, một cây không thể thành rừng, con cần có một gia tộc sau lưng duy trì. Ta cũng hy vọng có một ngày con thăng chức, có thể đối với người nhà Chu gia quan tâm một chút.”

Chu Hi đứng dậy trình trọng nói “Ngài lo lắng nhiều rồi, gia tộc này không giúp gì được cho ta, ngược lại chỉ là liên lụy mà thôi, cho dù có, ta cũng không hiếm lạ, cùng lắm ta làm cô thân không có gì là ghê gớm. Lão gia ngài ngàn vạn lần bảo trọng thân thể. Ta có việc phải đi trước.”

Chàng đứng dậy liền đi, lão gia từ lại gọi một lần nữa “Vậy việc hôn nhân của con thì sao? Nhạc gia nào có thể nguyện ý đem gả nữ nhi cho một người không có tổ tông chứ?”

Chu Hi dừng một chút, không đáp lời, bước nhanh rời đi.

Quán gia, bạn hàng năm của lão gia từ tiến vào phòng, vừa rồi bên trong đối thoại hắn đều nghe hết “Lão thái gia, ngài như vậy khiến thiếu gia đi rồi?”

“Làm thế nào không cho hắn đi? Yên tâm đi, tương lai hắn sẽ trở về thôi.”

Trong lòng quán gia cả kinh “Vậy...” Vậy đến khi nào?

Lão gia từ phảng phất nghe được lời nói trong lòng hắn “Ta còn sống lâu lắm, thời điểm chết còn xa.”

“Vậy đến lúc đó nhị lão gia...” Nếu đại thiếu gia bước lên địa vị cao, đoạt chức vị tộc trưởng, hẳn tuyệt đối không tha nhị phòng.

Lão gia từ thờ dài một tiếng “Ai thiếu nợ đều phải, còn ta... cũng mau đi trả nợ thôi.”

Rời khỏi đó, ký thật trong lòng Chu Hi cũng không kiên cường như biểu hiện bề ngoài thể hiện, nơi đó có những hồi ức đẹp về gia đình chàng, nhưng cũng chịu ám ảnh tận tâm can.

Lời sư phụ cùng tổ phụ mỗi người mỗi ý, chỉ là sư phụ thực đau lòng chàng, không cùng chàng nói rõ ràng ra thôi.

Lý trí nói rằng chàng nên trở về, báo thù, đoạt lại địa vị cùng sản nghiệp của phụ thân, đoạt lại từng cái đồ vật, những thương tổn họ gây ra trả hết lại cho họ!

Nhưng về tình cảm, chàng muốn đoạn tuyệt quan hệ hoàn toàn cùng nơi đó, thậm chí không nghĩ gặp lại, làm người tứ xứ vô thân...

Cha mẹ! Nhi từ nên lựa chọn thế nào đây?

Trong lòng Chu Hi tràn ngập bị thương cùng mê mang vô tận, chàng không muốn trạng thái mình lúc này trở lại Giang gia, nhưng trừ bỏ nơi đó chàng không có chỗ để đi.

Trước mắt không xa có một túa quán gia đình nhỏ, nhìn qua không có nhiều người, hay là vào đó ngồi ngốc một chút.

Không phải giờ cơm, túa quán rất ít người, tiểu nhị ân cần nhanh tay bưng lên một vô rượu, hai phần thức ăn nhẹ.

Chu Hi uống rượu rất ít, vì rượu có thể câu hồn người, sẽ đem những điều không nên nghĩ toàn bộ nói ra hết, nhưng lúc này chàng không nghĩ vậy, nên uống mấy chén, say cũng được, phát tiết cũng thế, chàng là một cây quang côn Chu Hi trong trời đất, ai có thể quán chức.

Rượu quả thật là thứ tốt, làm người ta muốn khóc lại muốn cười, tựa như thay đổi chính mình vậy.

Thực mau tiểu nhị đem vỏ rượu thứ hai bùng lên, Chu Hi rũ đầu, vừa muốn đem bầu rượu mới trên bàn lên rót, lại bị một bàn tay nhỏ trắng trắng giữ lại. Chẳng hơi ngốc, ngẩng đầu nhìn, một gái nhân xinh như ngọc xuất hiện trước mắt.

Nhã Phù sao?

Diệp Tri Tri lấy ly rượu trên tay cùng vỏ rượu giành lại trong lúc chàng bị sững sờ “Chàng không thể uống nữa.”

Advertisement / Quảng cáo

“Là cô nương? Như thế nào lại ở chỗ này?” Rốt cuộc Chu Hi nhìn thấy rõ ràng là ai.

Diệp Tri Tri ngồi xuống đối diện với chàng “Vừa vặn ta đi ngang qua bên này, chẳng tiện vào ta liền nhìn thấy. Nhìn thần sắc chàng không đúng ta có chút không yên tâm...”

Mặc dù Chu Hi uống say, thần trí không được thanh tỉnh, cũng có thể nhìn thấy thâm tình trong mắt cô nương không chút nào che giấu, chàng có chút bật cười, chàng có tài đức gì chứ?

Bỗng nhớ tới lần trước Nhã Phù về nhà cảnh cáo, chàng không được cười Diệp Tri Tri.

Ha ha, cái nha đầu kia, chẳng lẽ biết trước chuyện không thành? Nàng như thế nào khẳng định chàng cùng Diệp Tri Tri có liên quan nhau?

Bình tĩnh mà xem xét cái cô nương Diệp Tri Tri này, nếu chọn là thượng đẳng hôn phối, gia thế bậc trung, phụ thân là Binh Bộ quan to, thanh danh cũng tốt, bộ dáng kón lên xinh đẹp, tài học hẳn cũng không kém. Tuy rằng nội tâm quá sâu, nhưng người nào lại không như vậy chứ? Đến nỗi tâm tư bất chính như chàng hiện tại không có tư cách suy xét người khác.

Trong phút chốc, trong đầu chàng hiện lên thật nhiều ý niệm.

Diệp Tri Tri ngồi yên không nhúc nhích nhìn chàng, đem lời trong lòng nói ra “Chu công tử, xem phương hướng chàng đi, như là từ Chu gia lại đây đúng không? Nói vậy nhất định người nhà Chu gia muốn chàng trở về. Sẽ nói cái gì đó trợ lực con đường làm quan, có lẽ còn cả việc hôn nhân...”

Từ suy nghĩ mông lung chưa rõ, Chu Hi ngoài ý muốn nhìn về phía nàng, muốn nghe nàng rốt cuộc muốn nói cái gì.

“Ta muốn nói chính là, lấy tướng mạo tài hoa Chu công tử, liên tính không cần bất luận bối cảnh gì, vô thân vô thế cũng sẽ có vô số cô nương nguyện ý gả cho chàng, trong đó không thiếu người ngoài muốn trèo cao, những thiên kim tiểu thư, tỷ như... Ta.”

Còn hơn hai ngày nữa là cuối năm, Tư Minh tới Trấn Quốc Công phủ, từ lần trước sau sự kiện mượn sách hẳn chưa có lại. Lần này đặc biệt tới là đưa quả tết, từ đầu bếp Giang gia làm bánh gạo, món lúc ở nhà Giang Nhã Phù thích ăn nhất.

“Trong nhà thế nào? Thân mình đại tẩu có khỏe không?”

Tư Minh cười nói “Hồi tiểu thư, mọi người đều khỏe, còn một tháng nữa Thiếu phu nhân sẽ sinh, trong nhà chuẩn bị hết thảy thỏa đáng, bảo đảm sẽ thuận lợi. Lão gia, thiếu gia cũng khá tốt, hai ngày này rảnh rỗi vội vàng chuẩn bị đón tết ạ.”

Giang Nhã Phù thuận miệng hỏi “Chu đại ca thế nào? Còn ở nhà sách sao?”

“Chu thiếu gia sao? Hầu như đúng vậy nhưng tiểu nhân không rõ lắm, bất quá gần đây thấy ngài ấy thường xuyên ra cửa, dường như rất bận.”

Rất bận? Tết nhất sắp đến nơi ai rồi gọi chạy ra bên ngoài? Thật có chút kỳ quặc.

“Có biết huynh ấy ra ngoài làm gì không?”

Tư Minh nhớ lại một chút “Cái này tiểu nhân không rõ lắm, bất quá có một lần nghe ngài cùng lão gia nói, hình như cái gì Diệp công tử?”

Diệp? Diệp!

Giang Nhã Phù cảm thấy đầu ong một tiếng, cả người như mất trọng tâm, nhưng vẫn cố hướng một bên vịn vào không để ngã. Chẳng lẽ trùng sinh một lần, cũng đã nhắc nhở huynh ấy, vẫn là không trốn thoát kiếp này sao? Rõ ràng nàng đã nói không thể cùng Diệp Tri Tri! Nữ nhân này sẽ hại huynh ấy!

Vì cái gì huynh ấy không nghe? Trước kia không phải nhất nhất nghe lời mình nói sao? Chẳng lẽ không thành lại là nàng hại huynh ấy?

Nàng nhớ tới thời điểm huynh ấy mới tới nhà mình, một mình ngồi xổm trên bồn hoa thút thít khóc, vì còn nhỏ nàng chỉ hái được một đóa hoa, liền đưa huynh ấy “Tiểu ca ca, sao lại buồn?”

Chàng nỗ lực không khóc nữa “Ta không có nương, cha mẹ ta đều đã chết.”

Nàng ngồi ở bên cạnh chàng, vươn tay nhỏ cầm tay kia “Thì ra là vì cái này sao, ca ca nghe nè, sinh ra ta nương liền không còn nữa, ca ca xem ta đều không khóc. Tôn mụ mụ nói nếu mà khóc, nương ở trên trời sẽ đau lòng, rất đau đó nha.”

Chàng nghe xong lời nàng nói không khóc lợi hại như vậy nữa “Ta tên Chu Hi, muội tên là gì?”

“Ta gọi là Tiểu Bảo, cha mẹ gọi là bảo bối.”

Thời Phái đang tur bên ngoài đi vào, vừa kịp nhìn thấy một màn Giang Nhã Phù sắp ngã lập tức kinh hồn, dùng tốc độ nhanh nhất vọt qua, chắn trước bọn nha hoàn đỡ được nàng.

Chàng gần đỡ “Chuyện gì xảy ra? Ai nói với Thiếu phu nhân cái gì? Nếu Thiếu phu nhân có chuyện gì ta đem các người tra hỏi hết.”

Tư Minh cùng bọn nha hoàn bị dọa im lặng như về sâu mùa đông, ai cũng không biết vừa rồi dưới mái mả mình xảy ra chuyện gì. Đặc biệt là Tư Minh, vừa rồi hẳn cũng chưa nói cái gì cả, hẳn nói người trong nhà đều khỏe, sau đó người như không khỏe lung lay muốn đổ...

Thời Phái đem Giang Nhã Phù ôm về phòng ngủ, đặt nàng xuống giường nằm an ổn, lòng vẫn chưa hết chấn kinh, phản phó Tôn mụ mụ cùng Mộc Lưu Phi bên người chiếu cố. Vừa rồi Trương Bình thấy thế sớm đã đi thỉnh đại phu lại rồi.

Chàng tự mình đến hỏi Tư Minh “Người nói lại những câu đã nói với Thiếu phu nhân cho ta? Từng câu từng chữ không thêm bớt!”

Sát khí nham độc toàn bộ khai hóa, Trừ Hoàng Thượng ai thấy Thời Phái đều sợ hãi, càng đừng nói một Tư Minh nho nhỏ này.

Hắn nhanh chóng xoay tròn đại não, đem lời vừa rồi đối thoại nói lại.

Advertisement / Quảng cáo

Thời Phái vẫn luôn ngưng mi lắng nghe, vài câu trước đó không có vấn đề gì, chỉ là nói chút việc nhà, sau vừa nghe đến hai chữ Chu Hi, chàng lập tức nhăn mày khẩn trương.

Quả nhiên, vấn đề là ở Chu Hi, hẳn lại làm ra cái gì rồi?

“Tiểu nhân cũng chưa nói cái gì? Thiếu phu nhân hỏi Chu thiếu gia gần đây thế nào, tiểu nhân liền nói ngài ấy khỏe, gần đây thường thấy ra cửa. Thiếu phu nhân lại hỏi có biết ngài đi gặp ai không, tiểu nhân nghĩ một hồi nhớ là hình như họ Diệp, Diệp công tử, chỉ vậy thôi, thật sự thưa ngài! Sau đó Thiếu phu nhân liền...”

Thời Phái nắm tay vang tiếng kéo kẹt, nàng vì chuyện này! Không màng mình có thai dẫn đến khó thở công tâm!

Rốt cuộc vẫn là vì Chu Hi sao? Nhọc lòng đến vậy sao? Khiến bản thân thành bộ dáng thế này!

“Người về đi, về đến nhà cái gì cũng đừng nói, nói mọi người đều khỏe là được, tết sắp đến, mọi người vui vẻ sống là tốt nhất. Đúng rồi, về sau đến Quốc công phủ không được lại nói về chuyện liên quan đến Chu Hi biết chưa.”

“Văng vẳng văng, tiểu nhân nhớ kỹ. Vậy tiểu nhân trở về.” Quả thực Tư Minh dường như chạy trốn rồi Quốc công phủ, thẳng ra đại môn mới vuốt xuống kinh hoàng, đứng thờ đốc một hồi.

Nương ơi, thật là thật là đáng sợ, hẳn hoài nghi ánh mắt thế từ có thể giết người, thật sự có thể giết người! Nếu hẳn còn ngốc trong chốc lát khẳng định sẽ chết ở nơi đó.

Tác giả có lời muốn nói: Ta quá chăm chỉ có phải hay không? Ai, Chu Hi là cái phức tạp nhân vật, hẳn thống khổ trải qua làm hẳn vô pháp giống Thời Phái giống nhau sống thuần túy. Nam chủ làm mỗi một sự kiện đều là từ tâm mà phát, mà Giang Nhã Phù cũng là cái tương đối đơn thuần người, cho nên ở điểm này ta cho rằng vẫn là nam nữ chủ tương đối thích hợp.

Ta hiện tại có chút rối rắm Chu Hi cốt truyện đi hướng... Đầu trục trung...

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mai Liền Hòa Ly* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Ta liền bắt hẳn được chưa?

Khi Thời Phái tiến vào Giang Nhã Phù đã tỉnh, chỉ là đang nằm suy yếu trên giường. Tôn mụ mụ thấy chàng vào liền ra ý bảo Mộc Lưu Phi cùng bà đi ra ngoài. Thấy thiếu gia vẫn còn nổi nóng, bà không dám mở mồm khuyên bảo, sợ tạo nên hiệu quả ngược.

Thời Phái âm u đứng ở đầu giường, vừa rồi ánh nhìn có chút kém có thể dọa sợ nữ nhân câu hồn đi mất, trong lòng đương ngực không có cái để giải. Hai đôi cũng chưa thấy nàng có thời điểm yếu đuối như vậy, vì Chu Hi mà bực lộ ra!

“Hẳn đối với nàng rất quan trọng sao?” Câu hỏi lạnh băng phát ra khỏi môi, cả người chàng như tê dại, máu huyết dường như ngưng chảy.

Khóc mất Giang Nhã Phù trượt xuống một hàng nước mắt, nàng không nghĩ sẽ té xỉu khoa trương như vậy, trong khi nàng chưa kịp phòng bị nghe được Chu Hi như cũ muốn bước vào vùng bùn ấy, nháy mắt như đánh sâu vào tâm nàng, nồn nóng cùng phần nộ đột ngột dâng trào.

Nàng không nghĩ dấu điểm cảm thụ bản thân, nhìn bộ dáng nàng cũng không dấu điểm được, Chu Hi đối với nàng rất quan trọng, giống như phụ thân, ca ca, tẩu tử đều quan trọng, cùng bọn họ có lẽ hơi bất đồng một chút.

Thời Phái thấy nàng nhắm mắt lại, một bộ thái độ cam chịu, hai quyền nắm chặt, hít sâu một hơi.

“Hẳn chính là người quan trọng nhất trong lòng nàng?”

Giang Nhã Phù vẫn im lặng, chỉ nhẹ nhàng lắc đầu.

Advertisement / Quảng cáo

Khẩu khí kia trong lòng Thời Phái được giảm bớt, đến bên người nàng ngồi xuống, lấy khăn tay lau mồ hôi trên trán cho nàng, một lúc sau thở dài “Vì cái gì nàng hà tất phải như vậy?”

Nên nhắc nhở đã nhắc nhở, người khác không để trong lòng nàng có thể làm sao bây giờ? Phòng chừng Chu Hi đem lời nàng nói xem như thần trí mê sảng của hài nữ hài tử mà thôi, chẳng không biết là nàng trùng sinh.

Tự dưng nói một câu không thể cười liền không cười? Sao có đạo lý đó được.

Thời Phái thoáng bình tĩnh lại, nghĩ đến đây đây lòng bỗng sinh ra một tia vui sướng, Chu Hi nhanh như vậy liền cùng Diệp Tri Tri qua lại, nghĩ đến hẳn trong lòng Giang Nhã Phù không phải là người quan trọng nhất, hoặc là do hẳn mang nặng thù nhà cùng khát vọng to lớn kia.

Nếu suy đoán này không lầm, chàng thật sự có chút coi thường hẳn.

Thời Phái đặt mình vào hoàn cảnh người khác nghĩ nghĩ, nếu chàng là Chu Hi, đã thích Giang Nhã Phù sẽ không để người khác cướp mất, cho dù không thân thích, cho dù con đường phía trước khá gian nan, chàng sớm đem nàng cưới về, cùng nàng đỡ lẫn nhau qua năm tháng ngày dài cho đến khi già đi.

Nghĩ đến đây Thời Phái bừng tỉnh, nếu là như vậy, lúc trước tình cảm mình đối với Hứa Triền Nhan chưa đạt tới trình độ thật lòng muốn cưới hỏi. Khi đó chàng có thích, một cô nương xinh đẹp cùng nhiều tài năng vượt trội ai mà không động tâm? Nhưng khi biết tâm tư nàng, chàng bị mất mát mấy ngày rồi đem chuyện này buông xuống.

Mấy ngày sau, mẫu thân nói đã tìm cho chàng một mối hôn nhân tương đối, là nữ nhi của Giang Sóng Thiên, tên là Nhã Phù nhỏ hơn chàng hai tuổi, tính tình ôn nhu rất là đáng yêu. Đối với gương mặt nàng, chàng chỉ có chút ấn tượng mơ hồ nhưng với sự tươi cười ấy thì lại khác sâu sắc ấn tượng.

Đó là trong một lần tụ hội chàng uống nhiều hơn mấy chén, nên đi ra hậu hoa viên hít thở chút không khí, đến chỗ núi giả nghe được tiếng người sợ hãi nói nhỏ.

Giang Nhã Phù đang cùng Trương Nhị tiểu thư ngồi xỏm trên mặt đất, cả hai châu đầu vào nhau, nàng cảm khăn giúp Trương Nhị tỉnh té lau làn váy, trong miệng cảm râm “Người thật không cẩn thận, đi đường có thể đem bùn bắn lên váy, thực chỉ có người làm được.”

Trương Nhị ngượng ngùng trả lời “Ta không nghĩ bị như vậy, từ nhỏ ta vẫn đi như vậy có gì không đúng sao?”

“Được được, người đứng có gấp, ta giúp người lau, bảo đảm lau sạch. Chờ khi chúng ta ra lại ngoài kia, vết nước khô đi cũng không ai nhận ra đâu.”

“Hắc hắc, Nhã Phù thật tốt, chưa bao giờ chê ta phiền, cũng không chê nhà ta thấp kém”

Thời Phái thấy gương mặt nghiêng của cô nương kia, nghe xong lời này nàng nữ nộ cười đắc ý, tựa như hương quỳnh nở về đêm.

Chàng không lên tiếng, liền tránh đi nơi đó thực mau.

Mẫu thân nhắc tới nữ nhi Giang gia, chàng liền nghĩ tới bóng dáng đó, nên rất thông khoái liền đáp ứng “Con đồng ý, là nàng đi.” Chàng còn nhớ rõ lúc ấy mẫu thân kinh ngạc cỡ nào, nghe nói bà đã chuẩn bị cả một sọt lời khuyên muốn chàng đáp ứng, không nghĩ lại thuận lợi như vậy, không cần bà phải nhiều lời.

Giang Nhã Phù cảm giác được khăn tay nhẹ nhàng lau trên mặt, gương đôi mắt phức tạp nghĩ. Đúng vậy, sao nàng hà tất phải như vậy? Mọi người đều có mệnh số cả, tựa như nàng cùng Thời Phái, trùng sinh không phải là cùng ở bên nhau sao?

“Nhã Phù, nàng và hẳn cùng lớn lên...” Nói lên câu này tâm Thời Phái không khỏi khó chịu, cùng nhau lớn lên, bốn chữ này thực đáng giận cỡ nào!

“Cả hai cùng nhau lớn lên, nàng hẳn hiểu biết con người hẳn. Tuy ta cùng hẳn không có giao tình gì, nhưng xem người thực chuẩn. Nàng ngắm lại xem, giả sử đem hết thảy sự việc sẽ phát sinh tương lai nói cho hẳn hiểu... Được, xem như hẳn cũng trùng sinh tới, lấy tính cách hẳn, nàng cảm thấy hẳn sẽ chọn lựa con đường nào? Theo ta thấy, cho dù hẳn có biết, chỉ sợ hiện tại hẳn như cũ lựa con đường không khác trước mấy.”

Lời chàng nói Giang Nhã Phù nghe rồi, nửa ngày vẫn không lên tiếng. Thời Phái không nghĩ nàng sẽ đáp lại thì nghe được nàng nói “Chàng nói rất đúng, có thể huynh ấy vẫn chọn con đường như vậy. Nhưng ta không phục! Nếu không thay đổi được gì, ông trời cho chúng ta trở về làm cái gì? Kiếp trước những người này chịu đựng thống khổ đầy vát và, chẳng lẽ trùng sinh một lần cái gì cũng không làm được, tro mắt nhìn những thảm cảnh phát sinh lần thứ hai sao?”

“Nhã Phù, không thể nói như vậy, khẳng định chúng ta có thể thay đổi một ít. Có một số việc con người thắng được ông trời, nhưng có một số việc lại không thể, đó chính là nhân tâm, nếu là ý nghĩ của hẳn, nàng có biện pháp nào sao? Chính ông trời cũng không có cách.”

Giang Nhã Phù liền nắm cánh tay chàng ngồi đây, dựa vào đầu giường cùng lý luận “Vậy chuyện Hứa Triền Nhan thì sao? Chàng tìm giải được cho nàng, không phải hy vọng nàng chịu ít đi chút thống khổ sao?”

Advertisement / Quảng cáo

Thời Phái bật cười “Đây là hai chuyện khác nhau, tìm thuốc giải vẫn trong khả năng ta làm được, đối với ta mà nói dễ như trở bàn tay, không cần bất luận kẻ nào phải đưa ra chọn lựa. Chuyện Chu Hi lại khác, dựa vào cái gì hẳn phải nghe nàng một câu không có lý do? Trước mặt Diệp Tri Tri có thể cho hẳn những thứ hẳn cần nhất.”

“Được, xem như chàng nói đúng đi. Vậy ta hỏi chàng, chuyện về sau của Hứa Triền Nhan thì thế nào? So với kiếp trước lựa chọn ấy khẳng định là không cao minh? Vậy chàng sẽ làm như thế nào? Ngày đó chàng hỏi ta, nếu Chu Hi xảy ra chuyện ta có hay không thờ ơ, ta nói sẽ không, hiện tại sự tình mầu chốt đến ta càng khẳng định chắc chắn, sẽ không! Như vậy xem ra ta và chàng đều giống nhau, cũng coi như đã lý giải cho chàng vài phần.”

Rốt cuộc được nàng lý giải, Thời Phái không cảm thấy cao hững chút nào “Lần trước chuyện giải được làm xôn xao dư luận, ta sẽ không tiếp tục làm chuyện ngu xuẩn như vậy. Hơn nữa sau đó ta cũng không có bất luận cái trợ giúp gì đối với Hứa đại nhân tìm giải được, cũng giúp ta minh bạch, nhiều chuyện kiếp trước đại khái hướng đi sẽ không đổi. Hứa Triền Nhan cùng Chu Hi là cùng loại người, có lẽ vào thời điểm nào đó ta sẽ nghĩ cách nhắc nhở chàng ta vài thứ, sẽ không vì chuyện của chàng ta mà động tâm. Mệnh là trời định, con đường chính bản thân tự đi, có thể nhắc nhở vài câu đã là tận tình tận nghĩa rồi, kết quả ta không quản được, cũng không phải chuyện ta nên quản.”

Giang Nhã Phủ bị chàng nói một phen ngo ngắc, thì ra chàng đã nghĩ thấu đáo như vậy sao? Nhưng Chu Hi đối với nàng không thể không can hệ như Hứa Triền Nhan, cho dù có một khả năng nhỏ, nàng không nghĩ để chàng lại chịu khổ như vậy.

Lúc đầu đích xác Diệp gia giúp chàng trợ lực không nhỏ, nhưng sau nơi doanh trận Diệp đại nhân sập, trợ lực này liền thành tai nạn! Bản trường chàng chân chính thế nào cũng không quan trọng.

Cuối cùng Diệp gia cùng Chu gia bị phản tội lưu đày, hướng đi đầy gian khổ và lạnh lẽo, hải tử duy nhất của chàng cùng Diệp Tri Tri bệnh chết trên đường. Tới nơi chịu khổ sai, cuộc sống khắc nghiệt hơn nô bộc, Diệp đại nhân nhanh chóng chết đi, một người như Diệp Tri Tri cũng thay đổi hoàn toàn. Không còn tôn nghiêm thiên kim tiểu thư, bắt đầu công kích Chu Hi không bán linh, đem hết thảy sai lầm đó trên đầu chàng.

Thậm chí vì mỗi ngày thoải mái hơn, nàng còn từ tình cùng quản lý địa phương nơi đó.

Chu Hi đem hết thảy đều xem trong mắt, nhưng lựa chọn ẩn nhẫn, giống như chờ cơ hội thích hợp sẽ phát động.

Ở nơi lưu đày hơn mười năm rốt cuộc chàng cũng chờ tới cơ hội, năm ấy Đại Hạ các nơi nhân họa, thiên tai không ngừng, hoàng đế cùng các đại thần gấp đến đứt đầu mồ trán, không biết thế nào tốt nhất, bực dùng đánh giặc không đủ đầu trâu ra mà cứu tế.

Ngay lúc đầu sôi lửa bỏng, hoàng đế đột nhiên thu được một phong thư thật dày sỏ con, đó là tâm huyết Chu Hi viết ra phương lược cứu quốc, bên trong tường thuật đầy đủ biện pháp thỏa đáng nhất, hơn nữa lấy mệnh đảm bảo biện pháp viết ra nhất định có thể thi hành.

Đây là lúc chàng làm việc ngẫu nhiên cứu được một mạng tiểu thư, nghe xong Chu Hi nói, hần giúp chàng đưa đến kinh thành, trải qua không biết là bao trắc trở. Đến phủ Trần Quốc Công cầu kiến Quốc công phu nhân, nàng tự mình đem sỏ con đưa vào cung, lúc này may mắn mới được hoàng đế nhìn đến.

Hoàng đế rất vui mừng, cho rằng người viết ra sỏ con này là một thần tử tốt có tài trị thế, hỏi ra, không ai khác chính là Trạng Nguyên Chu Hi năm đó vang danh kinh thành, con rể Diệp Quốc Thành, ái đồ Giang Sóng Thiên... hoàng đế lập tức hạ thánh chỉ, điều cả nhà Chu Hi hồi kinh, vì chàng sửa lại án xử sai.

Từ đây Chu Hi mới thoát khỏi mười mấy năm đau khổ, từng bước đi lên đỉnh quyền lợi.

Nhưng nội trạch chàng không yên tĩnh, chàng cùng Diệp Tri Tri đã không thể cùng học nạn, phú quý cũng không thể cùng hưởng, trải qua nhiều sự tình, vốn dĩ cảm tình bọn họ bắt đầu không đơn thuần rồi.

Một lần nữa Diệp Tri Tri trở thành Chu phu nhân cao cao tại thượng, bọn họ lại vẫn luôn không có hải tử, Chu Hi nạp thêm mấy thiếp thất, trong nhà không một ngày bình an.

Rốt cuộc đêm trước Giang Nhã Phủ cùng Thời Phái cãi nhau trùng sinh, thời trẻ Diệp Tri Tri chịu đông lạnh lưu lại bệnh căn lâu đời. Cũng chính là lúc Thời Phái phát hiện khối ngọc bội kia, vô pháp ngăn chặn con giận hờn nàng ‘có phải hay không nhớ thương người nọ đã chết nướng từ, nàng muốn hóa lý gạ qua đó?’

Trương Bình không dám trì hoãn liền đem đại phu trở về, từ hồi ức Giang Nhã Phủ thoát ra, đưa tay đại phu bắt mạch.

“Thế tử yên tâm, Thiếu phu nhân không đáng ngại, chỉ là khó thở công tâm, xem động thai khí, uống hai toa được tình dưỡng liền sẽ tốt. Còn hơn hai tháng sẽ sinh, trong khoảng thời gian này thiếu phu nhân tốt nhất nằm nhiều trên giường tĩnh dưỡng, mỗi ngày tân bổ chốc lát trong viện đều có thể. Đã đến tháng này cần phải cố gắng hơn nữa, ngàn vạn lần cẩn thận cẩn thận.”

Nghe lời lão đại phu nói thấm thía, Tôn mụ mụ cho khám phí thật dày, tự mình tiến ra cửa.

Người ngoài rồi đi, phòng trong còn lại phu thê hai người, mảy Giang Nhã Phủ vẫn chưa giãn, nàng ngưng mi nói “Không được, vô luận thế nào ta cũng muốn gặp huynh ấy một lần, bằng không nằm mơ ta đều sống không yên ổn.”

Lập tức Thời Phái lại bị nàng làm nổi giận, thanh âm cất cao “Vừa rồi lời nói đại phu nàng không nghe sao? Đã như vậy rồi còn muốn đi gặp hần nữa? Nàng có nghĩ tới tiểu Đầu nhất hay không? Tốt xấu cũng là một hài tử, nàng đi đâu tìm ra hần?” Mặc dù tái sinh một trăm hài tử cũng không phải là tiểu Đầu nhất nữa.

Chàng rống, Giang Nhã Phủ cũng rống “Vậy chàng nói ta phải làm sao bây giờ? Chẳng lẽ ta không nói rõ cho huynh ấy hiểu, nhìn huynh ấy đi tìm cái chết sao?”

Advertisement / Quảng cáo

Sống hai đời lần đầu tiên tới nay Thời Phái thấy nàng gào rống như vậy, không thể tiếp nhận nháy mắt chàng bất động. Thật tốt, nàng càng lúc càng lợi hại, dám hướng chàng rống? Chu Hi sống hay chết liên quan chàng cái rắm gì? Hết thảy đều là do hần tạo thành cả!

Giang Nhã Phủ rống xong cũng ngầy ngẫn cả người, nhưng kiên định nói “Ta không thể đi gặp huynh ấy, vậy khiến huynh ấy tới gặp ta, tóm lại ta cần phải nói rõ ràng với huynh ấy.” Nói xong nàng liền xoay đầu đi không nhìn chàng, gương mặt tức giận, hiển nhiên là tính bướng bỉnh phát tác.

Với tính khí này chàng thật sự không có biện pháp nào đối với nàng, nghiền răng, không tình nguyện nói “Nàng ở nhà nghỉ ngơi, một bước cũng không cho phép nhúc nhích! Ta đi gặp hần, nếu hần còn nghĩ muốn cưới Diệp Tri Tri ta liền băm hần, được chưa?

Khóe miệng Giang Nhã Phủ rút cuộc lơ lửng, quay đầu hướng chàng nở nụ cười “Được!”

Tác giả có lời muốn nói: Đây chương mang nhập chân tình thật cảm, viết ta nào nhân nhĩ đau. Tiểu mừng một a người mau tới đi, cũng hảo cho người này nháo tâm cha mẹ điều hòa một chút.

Nhìn đại gia nhấn lại, ta sẽ nghiêm túc tự hời, ân hử

Đột phát kỷ tưởng, nếu có một thiên Diệp Tri Tri trùng sinh văn..... Tình, nàng bản chất quá tra.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mai Liền Hòa Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 36: Thế tử không ngại nói thẳng

Thời Phái mời gặp Chu Hi là một chuyện ngoài ý muốn. Chu Hi nhìn ra Thời Phái đối với mình có địch ý rất lớn, cùng là nam nhân, chàng cũng biết địch ý này từ đâu.

Ở đối phương, trên đời này Thời Phái là một trong số ít người may mắn nhất, có gia thế không thể bắt bẻ, dung mạo tài hoa thượng thừa, phú quý cùng danh vọng nằm trong lòng bàn tay, càng làm người hâm mộ chính là, được sinh ra trong một gia đình đơn giản đầy hạnh phúc.

Giương mặt Giang Nhã Phủ hiện lên trong đầu một giấy tức khắc bị Chu Hi xua đi. Nếu đã từ bỏ không còn tư cách lại quyến luyến, chỉ có nữ tử địa vị cao mới cùng chàng xứng đôi.

Chàng rất tò mò Thời Phái tìm mình vì việc gì. Hai người hẹn gặp tại phòng riêng từ lâu, thời điểm chàng đến Thời Phái đã ở đó. Chu Hi có chút buồn bực, ánh mắt kia không biết sao so trước càng thối hơn. Chàng đã không tìm sách cho Nhã Phủ, cũng không có liên hệ nào khác, bản thân cũng đầu óc tị gi ai kia?

“Không biết thế tử có chuyện gì muốn gặp? Thoạt nhìn có vẻ trịnh trọng.” Chu Hi khẽ cười nhập cuộc.

Thời Phái cũng buồn bực, Chu Hi thành thân mặc kệ cùng ai, chỉ cần không phải Giang Nhã Phủ đều là chuyện vui, nên đốt pháo hoa bốn phía chúc mừng, hiện tại chàng không thể chúc mừng, còn phải lại đây khuyên kẻ ‘tình địch’ này không cần thành thân, phải nói thế nào đây?

Trương Bình đem trà mời hai người xong liền đi ra. Thời Phái ngoài cười nhưng trong lòng héo hắt “Nghe nói Chu huynh gần đây gặp vận đào hoa, có hồng nhan tri kỷ rồi?”

Chu Hi không chút hoang mang “Khiến thế từ quan tâm, cũng không tính là đào hoa gì.”

“Người không cần đầu điểm, hiện tại còn chưa tính, không lâu sau liền tính đúng không?”

Advertisement / Quảng cáo

Chu Hi nghe ra manh mối không đúng, dường như đến là để nói chuyện này, lần trước Nhã Phù có đề qua Diệp Tri Tri, hiện tại người này lại tiếp tục, rốt cuộc là vì cái gì?

“Không biết ý tứ thế từ là gì? Thứ tại hạ ngu dốt, có chuyện gì không ngại thế từ cứ nói thẳng.”

Sắc mặt Thời Phái nghiêm lại, thật vừa vặn chàng không muốn nói lời thừa thãi “Hôm nay ta tới không phải bói lông tìm vết, xác thực có vài lời muốn tặng cho ngươi, có nghe hay không là do ngươi lựa chọn, không ai cưỡng cầu.”

“Chăm chú lắng nghe.”

Thời Phái không giống Giang Nhã Phù dùng phẩm tính Diệp Tri Tri nói với Chu Hi, bởi đó không phải trọng điểm hắn cần cân nhắc.

“Ngươi cảm thấy Diệp Quốc Thành là dạng người gì?”

Chu Hi liền đáp “Là một thần tử tốt, ba đời Diệp gia luôn lớn mạnh, đều có người làm quan, cách hành sự cùng thế đạo khá tốt, có thể vì quốc gia làm việc đại sự.”

Thời Phái cười lạnh “Xem ra ngươi rất xem trọng ông ta. Đầu bị cái bẻ ngoài che dấu, việc này cũng không thể trách ngươi, liền tính vì kia...” Chàng hướng bầu trời chỉ chỉ “Cũng bị bộ dáng hiền lương trung hậu ấy che mất.”

Nhớ năm đó, Diệp Quốc Thành cùng lão gia từ nhà mình quan hệ vẫn luôn hòa hợp, có một vài sự tình lão gia từ còn bảo hộ ông ta, một người như vậy, ngay thời điểm phụ thân mình mới bị Hoàng Thượng nghi kỵ, ông ta không giúp thì thôi, sau lưng còn bỏ đá xuống giếng nữa.

Nhưng chuyện này chàng không thể nói với Chu Hi, chỉ có thể nói chuyện khác.

“Thánh thượng cao tuổi, vài vị hoàng tử đều đã thành niên, đến thời điểm lập thế tử rồi, ngươi biết Diệp Quốc Thành đầu phục ai?”

Vấn đề giai đoạn này Chu Hi chưa nghĩ tới, mặc dù chàng thông tuệ, cũng làm nhiều phân tích vẫn kém hơn Thời Phái sống hai đời.

“Vấn đề này thế nhân đều biết, ông ta đầu phục đương nhiên chính là cho nhi tử muội muội mình, Ngũ hoàng tử, chẳng lẽ không phải sao?”

Lẽ thường tình đây phù hợp tình lý.

Thời Phái cười cười “Ngươi chỉ biết chút chuyện đó. Ta hiểu biết về ông ta so với ngươi nhiều hơn, nếu không phải Nhã Phù không muốn trơ mắt nhìn ngươi nhảy vào hố lửa, hôm nay tuyệt đối sẽ không đi một chuyến này.”

Sắc mặt Chu Hi thay đổi, hắn nói gì ấy? Bọn họ xem như cùng lứa tuổi, hắn lại tự nhận bản thân lão thành. Còn nói chắc chắn Diệp gia chính là hố lửa, rốt cuộc từ đâu mà hắn tự tin đến thế? Chẳng lẽ thật là Quốc công phủ nắm giữ bí mật gì mà thế nhân không biết chân tướng sao?

Bỗng sống lưng Chu Hi phát lạnh “Nói tiếp.”

“Chừ từ của ông ta đúng là Tam hoàng tử. Thế nhân chỉ biết hắn có một nữ nhi gọi là Diệp Tri Tri, lại không biết còn có một nữ nhi tư sinh gọi Diệp Văn Văn, đương nhiên, hiện tại nàng không gọi tên này, gọi là Liễu Uyển Nhi, sùng thờp của Tam hoàng tử. Không tin ngươi có thể lặng lẽ đi tra, nếu ngươi không có năng lực cùng tình lực này, vì tâm nguyện Nhã Phù ta rất vui cùng hiến sức lực.”

Chu Hi thực sự bị chấn kinh, lời nói đều có căn cứ thuyết phục, tuyệt không giống nói bậy.

Thời Phái mặc kệ tâm tình chàng thế nào, tiếp tục nói “Diệp Quốc Thành không đơn giản như ngươi nhìn, đã tâm người này lớn đến nỗi ngươi không dám tương tượng đầu. Cùng ngươi nói câu đại bất kinh không phải muốn chết sao, đừng nghĩ mình là nhất. Thánh tâm khó dò, hiện tại dựa vào Tam hoàng tử chẳng khác nào đổ thêm dầu vào lửa, ngươi là người thông minh, ngầm thế cục như vậy duy trì được mấy năm? Cho nên, ta khuyên ngươi, nếu không phải thật tình thích, chọn một nhà nào kết thân so với Diệp gia đều tốt hơn.”

“Mặt khác, tuy rằng ta không thích ngươi, nhưng ta xem trọng năng lực ngươi. Ván cờ mờ mịt đương nhiên tốt, nhưng không quyết định được thắng bại, chọn nước đi thế nào mới là thực tế nhất, đừng làm cho ta xem nhẹ ngươi, cũng đừng làm cho nàng xem nhẹ ngươi. Lời tới đây đã hết, ta phải đi, Nhã Phù muốn ăn hoa quả ở hẻm điểm tâm, ta phải đi mua cho chàng, cáo từ.”

Nói xong chàng tiêu sái đi, còn không quên diễn một đợt ân ái, muốn kích thích Chu Hi một chút.

Nhưng lúc này Chu Hi không thừa tình lực để ý câu nói sắc bén nhỏ này. Theo như lời Thời Phái chuyện kia nếu là thật, suýt chút chàng nhảy vào hố lửa rồi. Xác thật chàng còn quá non, nếu lần này cùng Diệp Tri Tri liên hệ, tương lai không nghĩ cũng sẽ bị cuốn vào trận gió lốc này đoạt đích ấy, nó hoàn toàn đi ngược với khát vọng của chàng.

Thời Phái đi rồi, Chu Hi một mình ngồi ngầy người hồi lâu, suy nghĩ nhiều sự việc, chàng không thể nào tương tượng được, cùng chàng mới hai mươi tuổi, mà người kia hiểu biết so với chàng hơn nhiều.

Nhiệm vụ hoàn thành viên mãn, là do chàng tận lực, chuyện này Giang Nhã Phù không còn gì để nói nữa nhỉ? Ở tù lâu, Thời Phái mua một con vịt quay gói vè, lại đi hèm hoa quả đặc biệt mua mấy bao điểm tâm lớn, tiện đường mua thêm một chuỗi dài hồ lô đường đỏ.

Advertisement / Quảng cáo

Ôm một đồng bao bọc lớn nhỏ vui vẻ về nhà, Giang Nhã Phù ở nhà đợi rầu muốn chết, nhìn thấy đáng vè này của chàng nhất thời không thể đoán được tình huống thế nào.

Thấy vậy Thời Phái tức giận, đem đồ vật bỏ xuống bàn “Đừng lo lắng, ta dùng ba tác mệnh lữ không sút mẻ miếng nào, Chu ca ca kia của nàng sẽ không cùng họ Diệp có liên quan, người nào đó sẽ không có cơ hội đâu!”

Giang Nhã Phù vui vẻ, không để ý lời chàng châm chọc, đến ngồi trước mặt chàng, giúp chàng rót trà “Chàng vắt và rồi, đa tạ chàng nguyện ý làm chuyện này.”

Thời Phái kinh ngạc đuôi cổ, hai mắt hồ nghi nhìn nàng “Cám ơn trời đất, thì ra kẻ bám vào người linh hồn nhỏ đã chạy, Giang Nhã Phù thật trở lại rồi sao?”

“Chàng mới chạy!” Giang Nhã Phù cười đập một quyền trước ngực chàng.

Thời Phái thoả mãn uống nước trà, tốt nha, không uống công trời lạnh thế này phải đi ra ngoài một chuyến vì nàng “Nàng không hỏi ta rốt cuộc cùng hắn nói cái gì sao?”

Giang Nhã Phù lắc đầu, bởi vì hơn nửa ngày nằm trên giường, một đầu tóc đen rối tung lay động theo động tác lắc, làn da tuyết trắng, môi đỏ, gương mặt ngày thơ lại có vài phần mỹ hoặc, Thời Phái luyến tiếc dòi đôi mắt.

“Nàng nghĩ muốn gặp tự nhiên liền gặp nói, dù sao kiếp trước nàng từng giáo huấn người, lời nói khẳng định so với ta có sức thuyết phục hơn.”

Thời Phái đem ghế dịch một bước, cách nàng khoảng một cái đầu “Vây mà tin tưởng ta? Không sợ vừa rồi ta lừa nàng sao?”

Giang Nhã Phù vươn ngón trỏ điểm nhẹ chớp mũi chàng “Sẽ không, nếu chàng đã đáp ứng nhất định sẽ làm, không muốn làm liền không đáp ứng.”

Có thể nghe những lời này của nàng lòng già Thời Phái cảm thấy được an ủi, bỗng chàng nhấc cằm, trong lúc nàng không phòng bị khẽ cắn một cái ở tay.

Tức khắc Giang Nhã Phù mặt đỏ tai hồng, trừng mắt nhìn chàng thu tay về “Phát điên cái gì? Dơ muốn chết.”

Lòng Thời Phái nói cái này có là gì, trước kia ở trên giường còn dơ hơn không phải đã trải qua sao? Nhưng lời này có đánh chết chàng không dám nói ra, vắt và đồ nàng vui, không muốn lại chọc lông mao dựng ngược nữa.

Nhưng chàng vừa mới nếm tư vị thịt còn chưa đủ nhét kẻ răng, nên không biết xấu hổ lần nữa chại một cuộc hơi nất “Nhã Phù, cảm tạ không thể chỉ nói bằng miệng, nàng phải hôn ta một cái.”

Giang Nhã Phù không biết mình bị làm sao, gần tám trăm tuổi chứ có phải là tiểu cô nương đâu, hiện tại lại thẹn thùng cái gì, cả gương mặt nóng lên như bị thiêu cháy.

Việc lần này thật sự làm khó chàng, trong lòng Giang Nhã Phù biết mình có chút tùy hứng “Thôi, liền như ý chàng đi.”

Ngồi xong, nàng nhanh như bay ghé qua nhẹ hôn khẽ miệng chàng, thời điểm Thời Phái muốn truy đuổi nàng liền chạy đi.

Thời Phái rất bất mãn, trừng lớn đôi mắt tựa như con sói đói lớn tiến lại gần “Nàng chơi... Ồ!”

Lúc này chàng thật sự nếm được ngon ngọt, một cây kẹo đường hồ lô lớn chặn ngang hàm răng chàng.

“Ha ha ha ha ha” Giang Nhã Phù hết sức vui mừng.

Thời Phái cũng cười, cắn một ngụm đường hồ lô ném qua một bên, “Còn nói là ta vô lại, nàng có khác gì!”

Hai người nháo đủ rồi, sau đó Thời Phái mới bắt an hỏi “Vạn nhất, ta là nói vạn nhất nha, hẳn không nghe ta nói, một mực muốn cô gái ấy phải làm sao bây giờ?”

Giang Nhã Phù thờ dãi “Tựa như chàng nói, con đường chính bản thân chọn, nếu thật như thế, ta cũng không vô lực.” Không chỉ trước mắt mà tương lai sau này huynh ấy xảy ra chuyện gì, nàng cũng không thể dễ dàng giúp nữa.

Đối với nàng Chu Hi đích xác quan trọng, nhưng so với Chu Hi nàng càng có người quan trọng hơn, phụ thân, mẫu thân, hài tử, còn có Thời Phái...

Rốt cuộc năm mới đã đến, tuy rằng quốc công gia không ở nhà, nhưng năm nay trong nhà sắp có thêm một nhân khẩu nữa. Giang Nhã Phù thật cao hứng, có thể ăn tết xong mới giải quyết gánh nặng này. Đối với Chu Hi việc làm đã làm rồi, chỉ có thể yên lặng chúc phúc huynh ấy thôi.

Advertisement / Quảng cáo

Ngày đầu tiên của năm mới, thân thích liên tục tới cửa, Thời Phái có một đường huynh xa, cả nhà lại đây chúc tết, mang theo một đôi oa nhi mập mạp đáng yêu, là long phượng thái, mới được ba tuổi.

Đường tẩu dẫn hai đứa nhỏ lại “Mau chúc tết thăm thăm, từ từ, không được đụng vào bụng thăm thăm đó.”

“Thăm thăm ăn tết hảo ~” hai tiểu oa nhi lịch bạch chạy tới, quy củ khấu đầu với nàng, sau đó đứng dậy song song trước mặt nàng, Mộc Lư Phi đem hai cái hầu bao lớn nhét vào túi tiền bọn nhỏ.

Cả hai ngoan ngoãn nói lời cảm tạ “Cảm ơn thăm thăm cùng tỷ tỷ.”

Tâm Giang Nhã Phù mềm mại, không kiềm được cầm một tay nhỏ hỏi “Các con tên gọi là gì?”

“Con là Nho ca!”

Tiểu hài nữ không chịu yếu thế nói “Con gọi là Ngọc tỷ!”

Nước mắt Giang Nhã Phù lập tức muốn chảy, sắp sinh rồi, càng ngày nàng càng đa sầu đa cảm, nhất thời không khống chế được nghĩ đến bọn nhỏ của nàng, Viên thạch thích nghịch ngợm gây sự, còn có Ngọc Nhi tiểu áo bông trí kỷ của nàng...

Tác giả có lời muốn nói: Báo trước một chút ngày mai nội dung, 1, sẽ đem Chu Hi lựa chọn công đạo một chút, 2, làm tiểu mừng một trước ra tới trấn an nàng nương tâm, có lẽ sẽ có không tương được kính hi nha

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mai Liền Hòa Ly* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Trên sông có bột (1)

Kỳ thật Chu Hi đã tin lời Thời Phái nói. Từ trước đến nay làm việc chàng luôn cẩn thận, tự bản thân đi tra xét một phen. Trong phủ tam hoàng tử đích xác có một thị thiếp tên là Liễu Uyển Nhi, nghe nói Tam hoàng tử cực kỳ sùng ái hơn các nữ nhân khác.

Bí mật của Diệp Quốc Thành cất giấu khó có thể điều tra. Nhưng thông qua phân tích Diệp Quốc Thành kết cấu hành sự, vẫn phát hiện ra vài điều không tầm thường. Nếu không được Thời Phái nhắc nhở trước đó, khả năng nhỏ bé bị thương này sẽ không bị ai phát hiện, thật là một con cáo già.

Chu Hi là người quyết đoán, thực mau chắt dứt ý niệm tương lai kết thân cùng Diệp gia. Kim băng đề danh đối với chàng mà nói không có gì lo lắng, phải hơn hai tháng chờ đánh giá thăng chức cũng coi như có chút căn cơ. Hiện tại nghĩ đến gia thế kết thân không bằng trước tiên ổn chức vị đã. Thời Phái nói rất đúng, chàng còn quá non, không cần quá sốt ruột.

Những năm gần đây, cái chết của cha mẹ giống như lửa đốt thiêu cháy nội tâm chàng, nhắc nhở một khắc không được quên gánh nặng mình đeo trên lưng. Phái trở nên nổi bật, vì phụ mẫu lấy lý công đạo, làm người được kính nể!

Kỳ thật lần trước từ Chu gia ra, một khắc gia sử dĩ chàng thống khổ, dùng rượu phát tiết chính bởi vì trong lòng đã có quyết định.

Chàng phải về Chu gia! Muốn đường đường chính chính lấy lại thân phận tộc trưởng, đem linh vị cha mẹ hồi từ đường, đem một nhà Chu nhị gia đuổi ra khỏi nhà. Sau đó dùng nước cọ rửa toàn bộ, đổi mới hoàn toàn.

Từ Diệp Tri Tri nói qua, cả người đều toả sáng, muốn tránh cũng không được, đặc biệt sau lần đó ở tửu quán nhỏ, còn gặp gỡ thêm hai lần nữa, tuy không nói chuyện gì nhiều, chỉ là thảo luận một phen học vấn cũng cảm thấy mỹ mãn.

Tần La Y hồ nghi nhìn nàng “Tri Tri, có phải muội có gì vui mừng không? Xem khỏe miệng vẫn luôn nâng cao, lại hay ngây người nữa. Ta bị mẩu phi quân chặt, thật vất vả mới ra được tìm muội nói chuyện, muội lại đối với ta như vậy sao? Gần đây cũng không tìm ta, có phải có ai đó tốt rồi đúng không?”

Advertisement / Quảng cáo

Tuy biết nàng không phải cái ý tứ kia, Diệp Tri Tri vẫn làm ra một chút đáng về “Không có đại sự gì, muội suy nghĩ một chuyện cười mà ngày hôm qua nghe được thôi.”

“Chuyện cười gì? Mau kể cho ta nghe đi.”

Diệp Tri Tri nói xong, Tần La Y lại không cảm thấy buồn cười, đứng dậy không vui nói “Được rồi, ta phải đi đây, xem muội thất thân kia, nếu nhớ ra thì đi tìm ta nha.”

“Cũng được, muội tiễn tỷ tỷ ra ngoài.”

Đến khi Tần La Y lên xe ngựa, Diệp Tri Tri mới cười châm chọc, là một kẻ nguốc cũng có thời điểm nhay bén thế này. Nàng không sợ bị Tần La Y biết chuyện mình cùng Chu Hi, không phải sợ hãi nàng, mà là sợ nàng làm hỏng chuyện tốt của mình. Chờ đến khi quan hệ nàng cùng Chu Hi ổn định hoặc nói chuyện hôn nhân ổn thỏa, liền không sợ nàng biết, đến lúc đó nàng có nháo xé trời cũng vô dụng.

Phụ thân tay cầm quyền cao, mà Ninh Vương tuy là hoàng thân quốc thích, chỉ là một nhân tàn Vương gia, không phải sợ ông ta.

Từ lần trước cùng Chu Hi từ biệt, Diệp Tri Tri ngày ngày ngóng trông lại cùng chàng gặp nhau, đợi mãi cũng không có tin truyền lại, tươi cười trên mặt không thể giữ nổi.

Chàng ở nhà đọc sách sao? Hay là sinh bệnh? Hay là... Chàng không nghĩ cùng mình thân cận hơn...?

Trong mắt Diệp Tri Tri lóe tia lạnh lẽo, từ nhỏ đến lớn, nàng chưa từng nghĩ thứ gì sẽ không chiếm được, đồ vật cũng vậy mà người cũng thế. Trước nay đều là nàng chọn người khác, chứ không ai có thể bỏ nàng!

Trong lòng nóng vội, nhưng cuối cùng không nghĩ từ bỏ tôn nghiêm đại tiểu thư, chờ thêm chút nữa, có lẽ qua hai ngày chàng sẽ chủ động liên lạc với mình.

Nhưng mà, cái gì nàng cũng không chờ được.

Diệp Tri Tri mang theo nha hoàn bên người, dời mắt ra đường chờ, lại lần nữa tới tửu quán gia đình nhỏ kia, tiểu nhị nhớ nàng chạy nhanh đến tiếp đón “Ái nha, là người đã tới, hai ngày trước hỏi thăm vị công tử kia có tới không, tiểu

nhân vẫn luôn lưu ý cho người đó.”

Chàng không lại lần nào nữa sao? Diệp Tri Tri móc một thời bạc ra cho hắn “Được, tiếp tục nhìn chăm chăm giúp ta. Mặt khác ta có một bức thư để chỗ này, chờ thấy vị kia công tử đó liền giao cho chàng.”

Tiểu nhị tiếp nhận đồ vật, thề son sắt bảo đảm “Người yên tâm, tiểu nhân nhất định làm tốt!”

Diệp Tri Tri nhìn thoáng qua chỗ ngồi kia, quay đầu liền đi. Nàng để lại cho tiểu nhị là một bài thơ vịnh vật, bên trong có vài câu thơ nhỏ, ngầm có tên Chu Hi trong đó, người bình thường xem đến sẽ không nghĩ gì nhiều.

Khoảng thời gian trước Trần Như Vân gây họa, bị cha mẹ nàng nhốt ở nhà một đoạn thời gian, vất vả đến tết mới được thả ra, lập tức tụ tập hai nàng hào huynh đệ đáng tin, nữ giả nam trang đi khắp hang cùng ngõ hẻm.

Nàng vừa đi vừa xem náo nhiệt, trong tay còn cầm hạt dưa, thỉnh thoảng đưa lên cắn. Đang lang thang không có mục tiêu bỗng phát hiện một bóng dáng vốn không nên xuất hiện ở loại địa phương này.

Diệp Tri Tri? Như thế nào nàng ta ra vào tiểu điểm thấp kém thế này ăn cơm? Hơn nữa giả dạng người bình thường, bước đi vội vàng, lại chỉ đem theo một nha hoàn bên người? Vừa thấy liền không phải chuyện gì đúng đắn.

Trần Như Vân làm vào trầm tư, lần trước là nàng gián tiếp làm hại biểu tẩu thương tâm khổ sở, mà biểu tẩu lại như vậy rộng lượng, một chút đều không trách mình. Cái này làm cho nàng càng thêm tự trách.

Mà chuyện đó của nàng là do người tên Vạn Sư Thông truyền ra. Thả tiền gió là Hứa Triển Nhan, đánh trận đầu là Tần La Y, bề mặt nửa điểm không có Diệp Tri Tri, nhưng sau nàng tra xét, trước đó rõ ràng là Diệp Tri Tri cùng Tần La Y cùng đi Hứa gia, không chỉ vậy, nàng còn cùng mẫu thân qua Quốc công phủ, hơn nữa còn đơn độc hàn huyên cùng biểu tẩu trong chốc lát.

Nhất định có cái gì đó liên hệ nhau mà nàng không biết! Tuy rằng không có chứng cứ, nhưng nàng dám khẳng định, Diệp Tri Tri mới là kẻ sau lưng thao túng người.

Trần Như Vân chỉ là hoài nghi, cũng không có căn cứ, trước đó nàng phát hiện Diệp Tri Tri này nhiều tâm tư nhỏ, nàng từng chính tai nghe nàng ta cùng một vị tiểu thư khác nói bậy về Tần La Y.

Tần La Y là biểu tỷ nàng, khắp nơi đều vì nàng xuất đầu, trước mặt làm người tốt, sau lưng lại nói xấu người ta, giống như con chim suốt ngày kêu ca làm người chán ghét!

Advertisement / Quảng cáo

Thực ra Diệp Tri Tri là cái dạng người gì Trần Như Vân không quan tâm, nhưng chuyện lần trước đã chọc tới nàng, trong lòng sớm ấp ủ chờ cơ hội phản đòn.

“Trương Tam, Lý Tứ, chúng ta đi vào nào!”

Trần Như Vân mang theo hai huynh đệ đi vào từ quán, vừa rồi hỏi chuyện vị tiểu thư kia, ngay từ đầu tiểu nhị làm bộ không biết, đến khi Trương Tam đến sau xách cả người hắn nhấc lên, hắn mới bằng lòng nói thật.

Tiểu nhị đem một năm một mười chuyện Diệp Tri Tri cùng một vị công tử ở chỗ này gặp mặt qua vài lần, còn nói vừa rồi có để lại một bức thư nữa.

Trần Như Vân thấy hắn như là nói thật, ý bảo Trương Tam đem hắn suốt chút đãi trong quán buông xuống “Đồ vật nàng lưu dấu?”

Tiểu nhị vội đem đồ vật giao ra.

Tài học của Trần Như Vân ở bậc thư trung không có danh hào, nhưng cũng đủ dùng, tính tế cần nhắc văn tự trong chốc lát, lại liên tưởng tiểu nhị vừa rồi hình dung bộ dạng vị công tử kia, thực mau, nàng liền xâu lại chuỗi sự kiện.

Thì ra là thế, thì ra đây mới là mục đích Diệp Tri Tri, cao! Thật sự cao mình!

Bất quá đáng tiếc, lúc này gặp phải đối thủ mình, nếu nàng có thể thuận lợi lên làm Chu phu nhân, kiếp sau mình liền làm nha hoàn cho nàng ta!

Trần Như Vân mang theo phúc tự này, thay đổi nữ trang, tự mình đến Ninh Vương phủ cầu kiến Tần La Y. Vương phi thấy nàng tới thật cao hứng, nữ nhi có thể nhiều tiểu tỷ muội lui tới là chuyện tốt, không thể chỉ có mình Diệp Tri Tri kia.

Đối với nàng tới cửa Tần La Y rất là ngoài ý muốn, hai nàng sơ giao không tính, hơn nữa nghe nói đối phương điều ngoa ương ngang, cả ngày cùng bạn bè quây với nhau, nàng rất là chướng mắt.

“Người tới tìm ta có chuyện gì? Chúng ta vẫn luôn không có gì giao tình đi?”

Trần Như Vân cũng thẳng thắn, nửa điểm không để bụng chuyện nàng vô lễ “Thật là không có giao tình gì, hôm nay là ta vì bệnh vực kẻ yếu.”

Tần La Y không hiểu ra sao “Bệnh vực kẻ yếu? Nhưng ta không làm gì thiếu đạo đức.”

“Ha ha, không phải thời gian trước ngươi làm ra một sự kiện nói bậy thiếu đạo đức sao?”

Mặt Tần La Y ứng đó “Người tới chính là cùng ta cãi nhau sao?” Quá nhiên tính tình các nàng không hợp mà!

“Đương nhiên không phải, ta tới là giúp người bệnh vực kẻ yếu. Người cũng biết gần đây Diệp Tri Tri có chuyện vui mừng đúng không?”

Lời này vừa lúc chọc trúng tâm tư nhỏ của Tần La Y, nàng tin tưởng không phải Trần Như Vân đặc biệt tới bôi lông tìm vết “Có chuyện nói thẳng đi, gần đây đúng là nàng có chút không thích hợp, như là... Như là...”

Trần Như Vân thấy nàng nói ra như thế “Như là có tư tình nam nữ đúng không? Người đoán không sai, nhưng người trăm triệu đoán cũng không ra được người kia là ai.”

Tần La Y chỉ là tính tình đơn thuần, từ nhỏ bị sùng hư, không phải thật sự xuẩn đến hết thuốc chữa, trong lòng bỗng hiện lên một cái ý tưởng làm cho người ta sợ hãi, nàng không dám nghĩ nữa.

“Ta đoán không được.”

“Là Chu Hi! Chính là người mà người vẫn luôn thực thích đó nha!”

Thấy nàng khiếp sợ cực độ trừng mắt mình, Trần Như Vân cười nói “Tâm tư người đối với Chu Hi toàn kinh thành đều biết, nhưng tâm tư Diệp Tri Tri lại có mấy người biết đến? Quý Ngươi vì người là quận chúa bị nàng lợi dụng, không tin tự ngươi ngầm lại xem, chuyện người làm đều là nàng sau lưng xúi giục? Ngắm lại hình tượng người trong kinh thành, Chu Hi thích người mới là lạ!”

Advertisement / Quảng cáo

Tần La Y hoàn toàn đổ vỡ “Người nói bậy! Tri Tri nàng... Nàng không phải là người như vậy...”

“Không phải vậy người nói lấp lăm cái gì?”

Tần La Y nghĩ sẽ tiếp tục phủ nhận, vì Diệp Tri Tri biện giải, bỗng nhớ lời nói của nàng ngày đó với mình, nàng nói Giang Nhã Phủ quyền rũ Chu Hi, nàng bảo mình đi tìm Hứa Triển Nhan, sau lưng truyền nhân thoại, dẫn mình đi tiệm sách phố vừa lúc ngẫu nhiên gặp Chu Hi, cùng với nàng ‘không cẩn thận’ đổ ly trà kia lên mình...

Sao có thể? Nàng cùng mình là Tri Tri tốt nhất cơ mà!

Trông bộ dáng nàng Trần Như Vân cảm thấy đáng thương “Người không cần cảm thấy lời ta nói chỉ là một phật, ở thời điểm người không biết, Diệp Tri Tri đã tiến vào tầm mắt Chu Hi rồi. Cái này tự ngươi xem, đây là thư Diệp Tri Tri nhờ tiểu nhị chuyển cho Chu Hi, chữ nàng người nhận ra chứ? Chú ý xem câu thơ đầu bên trong kia, liền biết ta nói là thật hay giả.”

Sau khi Tần La Y xem qua chữ viết, run rẩy ngồi xuống giường, sắc mặt xanh mét “Ta nên làm cái gì bây giờ? Ta muốn chém nàng quá!”

Trần Như Vân đề bà vai nàng lại “Tạm thời dừng có nóng này, chính là người như vậy xúc động mới bị nàng lợi dụng, nếu người tin ta, liền nghe ta, chúng ta cùng thu thập nàng. Mặt khác, họ Chu kia có thể coi trọng nàng, có thể thấy được đôi mắt hắn bị mù, ta xem người vẫn là quên hẳn đi.”

“Việc này người không quản ta được. Bất quá đối phó Diệp Tri Tri ta nguyện ý nghe người.”

Hai người thực mau đạt thành nhất trí.

Thực tình Chu Hi tính lạnh nhạt xử lý chuyện Diệp Tri Tri, chàng cũng chưa cùng hứa hẹn gì, cũng chưa nói qua yêu thích gì gì đó, chàng nghĩ chỉ cần mình không xuất hiện, nàng liền minh bạch ý tứ mình.

Chương 38: Trên mộng có bót (2)

Chu Hi nhận được một bức thư, trong thư Diệp Tri Tri nói cho chàng biết tâm ý mình và không muốn dùng phương thức kết thúc như vậy. Nghe gã sai vặt truyền tin nói, nếu chàng không đi gặp mặt, nàng liền ở nhà tự sát.

Xem ra chàng cần gấp lần cuối nói chuyện rõ ràng.

Cùng lúc đó, bên này Diệp Tri Tri cũng thu được một tin nhắn, Chu Hi hẹn gặp nàng nói chuyện.

Vẫn là ở tửu quán nhỏ, về mặt Diệp Tri Tri muốn nói lại thôi biết bao thâm tình, ngược lại Chu Hi đạm nhiên xen chút xin lỗi.

“Xin lỗi Diệp tiểu thư, về sau ta không đến nơi này nữa, hôm nay gặp mặt là muốn nói rõ ràng chuyện này.”

Mặt Diệp Tri Tri tức khắc mất hết huyết sắc “Là ta... Không tốt sao?”

“Xin lỗi.”

Trong mắt Diệp Tri Tri chứa đầy nước, không cam lòng nhìn chàng, đến lời giải thích chàng cũng lười nói sao?

Nàng tỉnh mở miệng nói thêm gì đó, bỗng tiếng cười lại húc từ trên trời giáng xuống “Ai nha? Là hẹn hò sao?” Chỉ thấy Trần Như Vân trong bộ dạng công tử phong lưu, ngày mưa đông còn cầm một cây quạt xếp, bộ dáng cả lơ phát phờ muốn ngửa đòn.

Diệp Tri Tri kinh ngạc trong nháy mắt, sau đó thực mau áp nóng giận xuống “Thỉnh Trần tiểu thư không nên nói vậy, chỉ là vừa lúc chúng ta gặp nhau nên hỏi vài vấn đề học vấn thôi.

“Há? Ta! Thì ra là lĩnh giáo học vấn á? Đúng rồi, Diệp tiểu thư cùng quận chúa luôn như hình với bóng, sao lại không thấy quận chúa đâu hết vậy?”

Advertisement / Quảng cáo

Diệp Tri Tri cơ hồ nhìn không nổi, lại muốn bốc hỏa, không hiểu sao Trần Như Vân xuất hiện ở đây? Như là cố ý nhắm vào nàng, rốt cuộc nàng ta muốn làm gì?

“Con người ta phải lớn lên, mà ta không còn là hài tử nữa, sao chúng ta lúc nào cũng ở bên nhau được chứ?”

Chu Hi không rõ tình trạng trước mắt thế nào, nhưng nhìn ra được Trần Như Vân không có ý tốt “Trần tiểu thư...”

“Thỉnh Chu công tử không nên nói chuyện, khuê các tiểu thư chúng ta cùng người không thân.”

Chu Hi bị chặn họng cái bẹp, nếu đối phương là nam nhân chàng còn nói giúp vài lời, khổ nỗi trước mắt đều là nữ nhân, chàng muốn làm anh hùng cũng không có nơi dùng võ.

Trần Như Vân tiếp tục đem ngọn gió hướng về Diệp Tri Tri “Hắc hắc, người không muốn cùng quận chúa du ngoạn, nhưng quận chúa lại nghĩ muốn đi cùng người á!” Nói xong nàng hướng ngoài cửa hô “Này! Vào đi!”

Diệp Tri Tri nhìn ra liền thấy Tần La Y chẳng khác nào bà la sát hấp tấp tiến vào, chỉ chỉ Chu Hi, lại chỉ hướng mũi nàng “Diệp Tri Tri, tốt nhất muội nên cho ta lời giải thích hợp lý, đừng xem ta như một người ngốc tử! Thì ra muội vẫn luôn lợi dụng ta, khiến ta nói xấu sau lưng Quốc Công thế tử, ta xem muội chẳng khác nào muội muội ruột, vậy muội xem ta là cái gì đây?”

Vốn dĩ tửu quán này sinh ý không tốt, lúc này trừ bỏ các nàng không có người ngoài, bằng không sẽ náo nhiệt ra phết.

Diệp Tri Tri bắt đầu luống cuống “Tỷ tỷ, sự tình không phải như vậy, tỷ nghe ta giải thích...” Nàng lại đem lời vừa rồi ngẫu nhiên gặp Chu Hi nói thêm một lần.

Mà Tần La Y bị nàng tổn thương thấu tâm can, hình ảnh Chu Hi và nàng ngồi cùng nhau đã nổi lên hết thảy.

Mất nàng mờ to như lửa phun hùng hực, giờ tay lên bị Trần Như Vân giữ lại ra hiệu cho nàng một ánh mắt “Đừng ở chỗ này, ra phía sau thu thập nàng ta.”

Lúc này Chu Hi vỡ lẽ khiếp sợ, từ đối thoại vừa rồi chàng minh bạch chuyện trước đó của Nhã Phù. Biết phẩm hạnh Diệp Tri Tri không tốt, lại không nghĩ tâm cơ nàng sâu như vậy, quá là độc ác. Nàng và Nhã Phù không có oán thù gì, chỉ vì Nhã Phù là sư muội mình mà nàng có thể làm ra nhiều chuyện như vậy, còn liên lụy thêm nhiều người nữa.

Nghĩ đến nếu thật sự cười nàng rồi, với tính tình âm hiểm có chấp như vậy sẽ một lòng cùng chàng sao?

Hiện tại không phải thời điểm ngồi suy nghĩ lung tung, chàng phải ra hoà giải bọn họ, một đại nam nhân giữa ba cô nương thật quá gian nan, điệu bộ tiêu sái tức khắc tan thành mây khói, chỉ còn hoảng loạn và vô thức mà thôi. Thân là nam tử, chàng tận lực muốn hòa giải, nhưng mà hai cô nương kia không thể dùng miệng lưỡi liền phản rõ phải trái được.

Chàng chấn giúp Diệp Tri Tri “Các vị tiểu thư đều là thiên kim cá, nơi này là ngoài phố, bị nhiều người nhìn đến không hay, không bằng...”

“Người tránh ra cho ta! Thật nhiều chuyện!” Trần Như Vân đẩy chàng ra, cái đẩy này làm chàng lao đảo ngã xuống ghế.

Sau đó tro mắt nhìn Tần La Y túm Diệp Tri Tri ra hậu viện, Trần Như Vân đi theo sau.

Tần La Y không nghe Diệp Tri Tri giải thích, giờ tay lên tát vào gương mặt xinh đẹp kia không chút lưu tình.

“Một tát này cho tình tỷ muội chúng ta.”

“Một tát này hay cho người xem ta là người từ hù nhiều năm như vậy.”

“Một tát này thưởng cho người, dám đoạt nam nhân ta nhìn trúng?”

Bị đánh sưng mặt rốt cuộc Diệp Tri Tri không ngại trang nữa, phản hận trừng mắt nhìn nàng cùng Trần Như Vân đứng phía sau không xa “Tần La Y, người dám đánh ta?”

‘Bang’ lại một cái tát tới “Đánh người thì làm sao? Việc nào người làm ra đều đáng bị đánh, ta không sợ người cáo trạng, đừng nghĩ cha ta không để ý gì tới triều chính, người liền khi dễ lên đầu ta!”

Thấy nàng còn muốn đánh nữa, Trần Như Vân giữ lại “Được rồi, cũng không tệ lắm, còn muốn đánh nàng không thể ra gặp người sao?”

Tần La Y tiểu không ít giận dữ, trừng mắt liếc mắt nàng ta một cái nhưng không đánh nữa.

Trần Như Vân nói với Diệp Tri Tri “Nói cho người biết, chuyện hôm nay là hai chúng ta an bài. Diệp Tri Tri, đừng nghĩ rằng tiền đồ này chỉ có người là thông minh, ta là vì biểu ca, biểu tẩu. Nếu người còn dám chọc tới trên đầu ta, cứ thử xem! Ta không sợ người trở về cáo trạng, người có mặt mũi liền cáo trạng đi, ta đem hết những tâm tư nhỏ của người giũ ra, ai sợ á!”

Hậu viện thực náo nhiệt, Chu Hi đứng không được mà ngồi cũng không xong, nghĩ nhà hoàn Diệp Tri Tri hẳn ở ngoài cửa liền chạy nhanh ra gọi, kết quả đi ra ngoài liền thấy tiểu nha hoàn bị hai đại hán mặt đầy khà ố, một bên trái một bên phải chặn đường, mà trong đó có một kẻ truyền tin cho chàng...

Chết lát sau, Diệp Tri Tri từ hậu viện khóc lóc chạy ra, đi ngang qua Chu Hi đầu rủi thấp xuống, nàng không còn mặt mũi để chàng thấy bộ dạng này của mình, lúc Chu Hi chưa có phản ứng nàng lập tức mang theo nha hoàn chạy đi.

Rất mau hai kẻ chiến thắng Trần Như Vân cùng Tần La Y cũng ra.

Chu Hi đỡ khóc dở cười “Ái! Các người như thế nào có thể...”

Trần Như Vân gọi Tần La Y ở phía trước “Đây là nam nhân người coi trọng sao? Ánh mắt thật là kém, tránh ra! Ta không thích người, người mà còn nhìn nữa, có muốn ta làm cho mắt mặt không?”

Cuối cùng Tần La Y liếc nhìn Chu Hi một cái, cần mồi rồi đi theo Trần Như Vân.

Advertisement / Quảng cáo

Vừa rồi còn lộn xộn một đoàn lập tức an tĩnh. Chẳng nghĩ phải mất một tuần trà để nói cho Diệp Tri Tri hiểu, bởi thật khó mà mở miệng... Nhưng trong nháy mắt, mọi thứ liền biến đổi, tựa một hồi mộng hoang đường, ngồi nhìn từ quán trống rỗng, chẳng có chút hoài nghi hết thấy vừa rồi là ảo giác của mình.

Chỉ khi nhìn bằng ghế ngã chồng cho kia nhắc nhở, đó là thật.

Giang Nhã Phủ nghe Trần Như Vân miêu tả đầy sinh động xong, kinh ngạc đến ngây người, hết nửa ngày không nói nên lời “Cái nha đầu này, khó trách cô mẫu luôn vì người lo lắng, là gan thực là quá lớn.”

Trần Như Vân không để ý chút nào “Biểu tâu yên tâm, mọi việc muội đều nghĩ kỹ rồi mới làm, nếu không trong lòng muội rất khó chịu.”

“Muội chờ tiếp tục bị cấm túc đi.”

“Cấm túc cũng vui. Đứng rồi biểu tâu, Chu Hi kia là sư huynh của tâu sao?”

Giang Nhã Phủ sững sốt “Như thế nào? Tiểu nha đầu động xuân tâm sao?”

“Không để ý biểu tâu nữa! Ý muội muốn nói là, sao hần có thể coi trọng Diệp Tri Tri được nhỉ?”

Giang Nhã Phủ cười “Người thế nhưng so với ta còn nhọc lòng, cùng quận chúa nháo một trận như vậy, khẳng định huynh ấy cùng Diệp Tri Tri sẽ không ở bên nhau.”

Tuy có hơi hoang đường, không phù hợpTrần Như Vân là đại ân, rốt cuộc đối với hôn sự của Chu Hi nàng có thể yên tâm rồi, vẫn câu nói kia, chỉ cần không cưới Diệp Tri Tri, cưới ai đều được cả.

Thời tiết bắt đầu ấm áp lên, bên Giang gia phái Tư Minh lại báo tin vui, nói tối qua đại tâu sinh một tiểu nữ hài bình an, cả nhà rất vui. Sáng sớm liền cho người qua báo tin vui, muốn tiểu thư được an tâm, dính chút không khí vui mừng này.

Giang Nhã Phủ nhớ rõ bộ dáng chất nữ khi còn nhỏ, trắng trẻo mập mạp, không giống cha cũng không giống nương, lại cùng cô có này giống nhau. Không giống ba hài tử của nàng, càng lớn càng giống Thời Phái! Kể cả Ngọc Nhi, việc này làm nàng tức giận rất nhiều năm.

Bởi vậy nàng cùng chất nữ này đặc biệt rất thân, hiện tại nếu có thể động dẩy, nàng lập tức chạy về Giang gia ôm nàng một cái.

Mùa xuân kỳ thi liền bắt đầu, các thí sinh từ nhiều nơi khác nhau ủa vào kinh thành, rộn ràng, nhộn nháo, phi thường náo nhiệt, mà ở phủ Quốc công cũng bắt đầu sẵn sàng đếm ngược thời gian sinh của Giang Nhã Phủ.

Phòng sinh sớm đã chuẩn bị tốt, gọi đến hai bà mẹ tốt nhất trong kinh thành đến phủ chờ, ăn uống nghỉ ngơi đều bao hết. Dược liệu, dụng cụ đồ đạc đều đã sẵn sàng.

Thời Phái biết thời điểm kiếp trước nàng sinh khó, bởi vậy so với quốc công phu nhân còn khắt trương hơn, thực ra tâm trạng Giang Nhã Phủ đang tốt, bị bộ dáng khắt trương của chàng cũng bắt an theo.

Thời Phái về về không ngừng trên mặt đất “Ta nhớ còn thiếu cái gì... Là cái gì ta?”

Giang Nhã Phủ chịu không nổi “Chàng lại đây cho ta! Ngồi xuống!”

Thời Phái tuân mệnh, đi qua ngồi, tự giác nhắc một chân nàng lên xoa nhẹ, còn lẩm bầm “Rốt cuộc là quên cái gì chứ?”

“Chàng chuẩn bị tương đối rồi, cứ thế này làm ta cũng khắt trương theo. Đã biết rõ tiểu Đầu nhất ra đời bình yên, không biết chàng còn khắt trương cái gì nữa.”

Thời Phái lấy lại tinh thần, ngơ ngẩn nhìn nàng “Sợ nàng chịu khổ thôi, sợ xuất hiện vận nhất... Lần đầu ra trận giết địch cũng chưa có sợ như thế này.”

Hốc mắt Giang Nhã Phủ nóng lên “Đồ ngốc, sẽ không có việc gì. Chàng là cha nó, phải cho ta tin tưởng, không thể khiến ta nhụt chí được.”

Bất an ấy lúc này mới được chàng áp xuống. Nháy mắt Giang Nhã Phủ cảm thấy, đôi khi đồ nam nhân so với hài tử còn một hơn.

Ngày một tháng hai cùng kiếp trước giống nhau, mặc dù có cẩn thận hơn, Giang Nhã Phủ như cũ sinh sớm một ít ngày.

Thời Phái muốn theo vào phòng sinh bị Giang Nhã Phủ cự tuyệt, nói về sau còn ra chiến trường, vào phòng sinh sẽ mang theo điềm xấu, nàng tình nguyện mình chịu khổ cũng không muốn chàng làm điều mạo hiểm đó.

Nhịn đau trán an chàng vài câu nhưng không cố được lâu, cuối cùng Quốc công phu nhân tự ra bên ngoài nhìn, phòng ngừa chàng tùy thời điểm vọt vào.

Cách cửa chắn một tấm rèm dày và nặng, Thời Phái nghe rõ ràng tiếng hô đau bên trong, âm thanh như xé rách tâm chàng. Là lần đầu có xem nữ nhân sinh hài tử, chàng biết nữ nhân hoài thai vất vả, sinh con đầy gian nan, lại không nghĩ là cái dạng thảm thiết này.

Mà kiếp trước chỉ mình nàng trải qua, nàng có bao nhiêu đau đớn? Có bao nhiêu sợ hãi đây? Nỗi thẹn lúc này càng tăng dữ dội trong lòng chàng.

“Nhã Phủ! Ta ở ngoài cửa, nàng đừng có sợ.”

Quốc công phu nhân nghe thanh âm con trai khác thường, quay đầu xem liền giật mình, đưa nhĩ từ ít lộ biểu tình bên ngoài, lúc này đang khóc... Khóc...

Lúc nhỏ bú sữa bình, bị cha dùng cây đánh cũng không thấy rơi một giọt nước mắt, vậy mà...

Ai! Duyên phận thật thần kỳ, khẳng định cặp oan gia này cả đời sẽ tốt đẹp, không cần bà phải lao khổ tâm can.

Advertisement / Quảng cáo

Quốc công phu nhân làm bộ không phát hiện nhĩ từ khóc, đi nhà bếp xem chuẩn bị thế nào rồi, để lại không gian này cho chàng.

Canh nhân sâm trăm năm sớm chuẩn bị tốt, nhân sâm cắt miếng cũng có, mỗi khi sức lực Giang Nhã Phủ không đủ khi liền uống một ngụm, không như kiếp trước bị tra tấn đến cùng cực.

Dường như tiểu Đầu nhất hiểu chuyện, cũng không lộn lộn quá lâu, sau khi Giang Nhã Phủ thét một tiếng chói tai liền được sinh ra.

Quá trình sinh sản thuận lợi dị thường, nửa ngày liền sinh xong, nhưng đối với Thời Phái nửa ngày này chẳng khác nào nửa năm cả, biết bao lần chàng muốn trực tiếp đi vào. Nhưng vừa muốn xốc rèm cửa lên, Giang Nhã Phủ như cảm ứng được điều đó liền lấy chén sứ trên đầu giường ném qua, bảo chàng rút đi.

Tĩnh lại, Giang Nhã Phủ phát hiện mình đã ở chính phòng, trong này có đèn ngọn đèn sáng mờ nhạt, Thời Phái đang dựa đầu trên giường, ở giữa là một con khi nhỏ nhăn dấm dấm.

“Nàng tỉnh?” Thời Phái phát hiện nàng tỉnh, nhanh xuống xuống giường bưng lại cho nàng một ly nước ấm.

Trên môi nở nụ cười ôn nhu vui vẻ “Khát nước không? Nàng đã vất vả rồi. Hần là nhĩ từ tiểu Đầu nhất của chúng ta! Ta đã kiểm tra, trên mông có một cái bớt màu đỏ.”

Giang Nhã Phủ uống nước xong khôi phục không ít sức lực, liếc chàng một cái “Nhĩ từ mình còn cần xem bớt phân biệt cũng chỉ có chàng.”

Trong mắt nàng đọng đầy yêu thương bề lý nhĩ từ, không cần phân biệt, đích xác đây là tiểu Đầu nhất lại đầu thai làm hài tử của nàng. Biết ở cứ không nên khóc, nhưng nước mắt cứ thế rơi không thể nào ngăn được.

Thời Phái ôm bờ vai con, trong lòng phát sinh vô số gợn sóng “Không khóc, hần là cao hứng mới đúng. Nàng nhìn hần xem, có phải con đang cười đúng không?”

Tác giả có lời muốn nói: Hồ... Hoan nghênh nhấn lại ha, mỗi một cái đều có nghiêm túc xem, còn có ta tường nói, các người quá thông minh ~~ kinh hi còn không có viết đến.. Ta buổi tối tranh thủ lại phát điểm nhĩ

Chương 39: A a a a a

Tiểu Đầu nhất sinh ra được mấy ngày, từ một con khi nhỏ da dẻ hồng hào, người gập người thích, hơn nữa đứa nhỏ này thực ngoan, nếu mà khóc nhất định là đói hoặc đi vệ sinh, bình thường sẽ không nháo người.

Đứa nhỏ này cái gì cũng tốt, chỉ khi cho ăn sữa hơi vất vả, Giang Nhã Phù vốn định tự cho bú, bé sống chết không chịu ăn, trừ bỏ mấy ngày đầu không có sức không thể chối từ, sau này nhất quyết không chịu, cho bé bú bé liền gào hét.

Nghĩ không cần bà vú cuối cùng cũng có tác dụng, tuy tiểu gia hòa vẫn rất không vui nhưng không còn bài xích nữa, mất to trũng tròn xoe, thể hiện ghét bỏ đồ ăn của mình.

Cho nên kiếp sống Giang Nhã Phù nuôi con bằng sữa mẹ mới bắt đầu liền kết thúc, vô số lần Thời Phái trộm ngắm ngực nàng tiếc hùi hụi, ai, lãng phí quá, tiểu tử thú ở trong phúc không biết hưởng.

Không cần cho con ăn sữa, thức ăn cũng thanh đạm, đáng người Giang Nhã Phù thực mau khỏi phục. Trương Nhị còn đưa một bộ bảo dưỡng gia truyền phái nữ tâm đắc cho nàng, bên trong nội dung đầy phức tạp, đều là y được thế gia lưu truyền trăm năm tới nay, mỗi ngày nàng đều nghiêm túc thực hiện theo chỉ dẫn.

Có hải tử rồi, trọng tâm sinh hoạt của Giang Nhã Phù dời lên người hải tử, tưởng tượng tương lai con mỗi bước trưởng thành, nàng nhìn đầy từ ái “Nhi tử a, nếu có đệ đệ cùng muội muội ở chỗ này thì thật tốt quá, một nhà chúng ta lại bên nhau.”

Advertisement / Quảng cáo

Nàng âm thầm than, không chú ý động tác nho nhỏ của bé, nghe xong lời nàng mắt tròn mồm lớn hơn nữa, hưng phấn đập đập tay chân, Giang Nhã Phù chỉ nghĩ bé đang cao hứng, ôm con lên vỗ về dụ dỗ.

Tiểu Đầu nhất trắng tròn, Quốc công phủ tới không ít người, đều là bạn bè thân thích lại chung vui. Quả của Chu Hi là đại tâu mang lại, là một chiếc khóa vàng nhỏ “Chu Hi nói, đệ ấy phải chuẩn bị khảo thí, không tiện đến thăm muội.”

Có một số việc trong lòng tự hiểu rõ mà không nói ra.

Lưu Nguyệt Thiên ôm nữ nhi mình đến chơi với Đầu nhất “Nhạc Nhạc, đây là đệ đệ Đầu nhất đấy.”

Nhạc Nhạc như thích Đầu nhất, phun ra một mồm nước miếng to, tiểu Đầu nhất trong lòng ngực Giang Nhã Phù ghét bỏ quay đầu đi. Thi ra quý linh tinh Giang Nhạc Nhạc lúc nhỏ thể này lại không địch lại muội muội đáng yêu nhà mình. Mới vừa nghĩ như vậy, chính khóa miệng bé cũng tuông ra trận nước miếng.

Không sai, trời cao u ai phá lệ trời cợt một nhà Thời Phái, không chỉ vợ chồng bọn họ trùng sinh, Thời Công Khóa cũng không hiểu sao mình được trùng sinh lại đây.

Chàng nhớ rõ sự việc phát sinh ban ngày kia, phụ thân cùng mẫu thân nào một trận lớn, thậm chí muốn cùng hòa li. Chàng khuyên mẫu thân không được, muội muội đi cầu bà cũng không xong, đệ đệ cùng đám câu bằng hữu đi chơi cả tối cũng không về nhà.

Đêm đến, Thời Công Khóa nằm trần trọc, không biết nên làm thế nào cho phải, không rõ bà mẹ một bó tuổi rồi còn muốn nháo cái gì đấy? Chàng sắp phải đón dâu, mà bọn họ lại nháo muốn hòa li là sao?

Lúc nhỏ chàng biết gia đình mình cùng những người khác không giống nhau, người khác cha mẹ luôn ở bên nhau sinh hoạt, mà phụ thân mình lại không thường thấy. Ông ấy hàng năm sinh hoạt ở biên quan, có khi đi đến ba bốn năm mới về. Khi chàng được ba tuổi, lần đầu tiên mới thấy mặt phụ thân.

Chàng hận ông ấy, hận đem bọn họ ném ở nhà, không có một ngày tận trách nhiệm làm phụ thân. Sau chàng trưởng thành thì không hận nữa, nhưng cùng ông thân cận thì không sao làm được. Chàng là con đầu lòng của bọn họ, trông rõ sự cô đơn của mẫu thân trong suốt tuổi thanh xuân.

Quan hệ Phụ thân cùng mẫu thân nhìn qua thực bình thường, thời điểm bọn họ bên nhau được xem như đôi phu thê gương mẫu nhất, chỉ là nhìn kỹ sẽ không thấy yêu thương trong đó.

Thời Công Khóa nằm trên giường nghĩ chuyện bọn họ muốn hòa li. Nếu cha mẹ không có cảm tình thì thời trẻ nên hòa li sớm, không nên để chậm trễ cả đời thế này được. Mơ mơ màng màng ngủ, trong đầu chàng hiện lên một ý niệm, nếu có thể trùng sinh, lúc nhỏ chàng nhất định khuyến khích bọn họ hòa li! Nghe nói trong lòng mẫu thân vẫn luôn có Chu Cửu Cửu đấy sao?

Thời Công Khóa cho rằng chỉ là cái mộng bình thường trong lúc ngủ, không nghĩ tới lần nữa có ý thức là ở trong phòng sinh, cảm giác thân thể mình trượt theo một đợt nhiệt lưu, sau đó một bàn tay to đem mình nhấc lên, còn bị đánh vãi cái bốp vào mông nữa.

Mở miệng muốn kháng nghị chàng liền hoảng sợ, phát hiện giọng mình phát ra là tiếng khóc của trẻ sơ sinh! Chàng nỗ lực muốn mở to mắt nhìn lại không nhìn thấy được gì, cho đến khi nghe được âm thanh quen thuộc kia.

“Tồn mụ mụ, là nam hài sao?”

Advertisement / Quảng cáo

“Vâng, chúc mừng Thiếu phu nhân, một tiểu thiếu gia, Quốc công phủ có người kế nghiệp rồi!”

Thời Công Khóa ngốc đầu, phải mấy ngày sau mới thức sự tiếp nhận là mình trùng sinh, rốt cuộc chuyện là thế nào đấy? Thế mà chàng trở về thời điểm mới sinh ra, chẳng lẽ ông trời nghe được tối hôm qua lời nói trong lòng liền thành toàn chàng về nhà về cha mẹ sao?

Chàng chỉ là tùy tiện nghĩ thôi mà! Chàng còn phải tham gia khoa cử, còn có vị hôn thê tình đầu ý hợp nữa...

Nghĩ đến còn phải đợi mười chín năm, chàng hận không thể lập tức tuyệt thực, có lẽ sẽ xuyên trở về lại.

Nhưng mà tới đâu hay tới đó, may chàng không trùng sinh đến nhà người khác, vẫn là nhi tử của cha mẹ.

Lần đầu nghe được thanh âm phụ thân chàng liền chấn kinh, không phải lúc mình sinh ra ông ấy không ở nhà sao?

Sau thân thể càng lớn lên, thị lực càng ngày càng tốt, chàng phát hiện vài sự tình so với trước kia không giống nhau, như chuyện Tồn mụ mụ có nhi tử ấy!

Chàng còn nghe biểu cô nói “Chu Hi không còn cùng Diệp Tri Tri lui tới nữa.”

Không phải bọn họ là phu thê sao? Tại sao lại như vậy? Tuy họ không ở bên nhau lại càng tốt, nhưng nhiều biến hóa lớn như vậy, làm người ta không thể tưởng tượng được nha.

Cho đến một khác kia, chàng nghe được cái gì nhỉ?

Nghe mẫu thân nhắc tới đệ đệ, muội muội, bà thế nào biết trước còn có một nam một nữ nữa? Trừ phi... Trái tim nhỏ Thời Công Khóa nhảy lại hai, trừ phi bà cũng trùng sinh?

Nương! Nhi tử cũng vậy! Đầu nhất cũng trùng sinh tới nè!

“A a a a a”

Giang Nhã Phù ôm nhũn hơn bé “Đứa nhỏ này bị làm sao vậy? Giống như đột nhiên kích động việc gì ấy.”

Lòng Thời Công Khóa đầy buồn bực, thân thể này của chàng thật quá nhỏ, muốn biểu đạt tâm ý của mình phải đợi ít nhất một năm nữa.

Advertisement / Quảng cáo

Tính xem, cùng mười chín năm so với một năm, không là gì cả nhỉ?

Thừa lúc không thể tự do hoạt động, chàng quan sát cha mẹ ở chung một thời gian, nếu họ vẫn giống kiếp trước, đứa con trai này sẽ giúp bọn họ hòa lĩ!

Bởi nửa đêm phải uống sữa, buổi tối tiểu Đầu nhất ngủ cùng bà vú, hôm nay không biết thế nào một hai đu đeo theo Giang Nhã Phủ, ai muốn ôm đi liền ngoác miệng khóc lớn.

Thời Phái vừa tắm trong nước ngâm cánh hoa, hương thơm bay ngào ngạt, nhìn chăm chăm cái ót nhỏ nằm trong ngực Giang Nhã Phủ đầy âm u, đứa nhỏ này, thật biết chọn thời điểm, cố tình ở lại làm chàng không thể làm được gì

Tác giả có lời muốn nói: Có không ít tiểu khai ái đoán đúng rồi a!! Dời này nam nữ chủ mấy cái hài từ khả năng không ngừng này một cái không bình thường, nhưng không bình thường điểm sẽ không lặp lại, kính thỉnh chờ mong nha.

Ngẫm lại tiểu mừng một tâm lý tuổi cùng hần cha thân thể tuổi giống nhau, trước tiên thế Thời Phái cảm thấy thẹn

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mai Liền Hòa Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Tôn nghiêm lão phụ thân ở đầu

Thời Phái đi qua “Sao không cho hần ngủ cùng bà vú? Buổi tối muốn ăn sữa thì làm thế nào đây?”

Giang Nhã Phủ không biết tâm tư nhỏ của chàng, thuận miệng nói “Không biết sao nữa, hôm nay tiểu Đầu nhất đặc biệt quẩn người, một hai không chịu ngủ cùng bà vú, nhờ ban đêm đối cho con uống sữa bò cũng được.”

Hừ, nghĩ sẽ giải quyết xong, Thời Phái trừng mắt nhìn con trai, tiểu Đầu nhất cũng nhìn cha trong chớp lát, nhưng được vài lần liền run lập cập quay đầu tránh đi, ánh mắt cha thật đáng sợ, tuy nương không nhìn ra nhưng chàng xem rõ ràng, là cha ghét bỏ mình!

Thời Phái ngủ bên trong, tiểu Đầu nhất ngủ giữa chàng và Giang Nhã Phủ.

“Để hần ngủ bên ngoài, nằng nằm phía trong này đi. Ta không muốn hần dựa gần mắc công lại bị dính đầy nước tiểu.”

Giang Nhã Phủ xùy nói “Đã bao tã con rồi sao dính nước tiểu vào chàng được? Mà chàng là cha nó, dính vài lần nước tiểu cũng đáng mà.”

Thời Phái không nhiều lời nữa, nằm nghiêng, vươn một ngón tay nhẹ chọc chân nhỏ tiểu Đầu nhất, một lúc lâu sau thờ dãi “Không biết thế giới kia còn tồn tại không nhỉ? Ở đó tiểu tử thú này sắp cưới vợ, bên này mới lớn được nhiều đây.”

Tiếng nói vừa dứt, ngón tay chàng đột nhiên bị một bàn tay nhỏ nắm lấy, tiểu Đầu nhất trừng mắt to kinh ngạc nhìn chàng, nhưng thực mau dời ánh mắt đi.

Dường như biết chút gì đó chàng nhúu lại chân mày, hần chàng suy nghĩ nhiều rồi.

Giang Nhã Phủ chần chẫn cho con trai “Đúng vậy, không rõ rốt cuộc thế nào rồi, nơi đó còn có chúng ta không, có hòa li thành công không? Và mọi người bây giờ thế nào rồi?”

Thời Phái thấy tiểu Đầu nhất nhắm hai mắt, hô hấp phát ra đều đều, yên lặng đưa tay đặt bên eo Giang Nhã Phủ.

“Nhã Phủ ~”

Advertisement / Quảng cáo

“Hừm ~ chuyện gì?”

“Nàng có thấy như hần muốn tè không? Hay chúng ta đem hần qua cho bà vú đi?”

Giang Nhã Phủ nhìn chàng cười “Ta không cảm thấy, nếu chàng thấy khó chịu, qua phòng khách ngủ đi, ta cùng nhi từ ngủ được rồi.”

Thời Phái chưa từ bỏ ý định, vốn dĩ địa vị trong mắt nàng chưa đủ lớn, hiện tại có thêm nhi từ lại càng thấp hơn.

“Nhã Phủ ~ hay nàng dời vào bên trong, đem hần dịch ra bên ngoài.”

“Không được, con sẽ rớt xuống đất mất. Lại nói theo sách y Trương Nhị đưa có nói, nếu ta muốn mau khôi phục như trước, tốt nhất cần nghỉ ngơi một thời gian.”

Vừa nghe lời này Thời Phái háng hái, nằng không phản đối! Vì thế chàng vào một cái ngồi dậy “Ta chỉ nghĩ muốn ôm nàng, không có làm cái gì khác. Hần còn nhỏ như vậy nghe không hiểu gì đâu. Hay là chúng ta một giườngn cho hần một giường nằng thấy sao?”

Thời điểm chàng nói lời này không chú ý đột nhiên đôi mày tiểu Đầu nhất nháy lên một cái.

Đầu nhất còn nhỏ thích ngủ, vừa muốn ngủ liền nghe được đoạn đối thoại này của cha mẹ, tinh thần lập tức bị dọa. Trong lòng chàng điên cuồng rít gào, bọn họ nghĩ chàng đã ngủ tỉnh làm cái gì á?

Tuyệt đối không được! Bọn họ xem chàng là tiểu hài tử, chỉ có chính chàng biết mình đã là đại tiểu hòa tử rồi!

Giang Nhã Phủ xem chàng chẳng khác nào chú chó lớn đáng thương có chút mềm lòng, cảm vận chàng gần một năm rồi, cũng không nên khó cứng quá “Vây chàng đem con ôm vào bên trong đi, cẩn thận một chút đó.”

“Được rồi!”

Thời Phái ôm con chẳng khác nào ôm một đóa mây, cẩn thận lại cẩn thận, nằng tiểu Đầu nhất lên, trong lòng cầu nguyện ngàn vạn lần con đừng tỉnh.

Nhưng cố tình sợ cái gì tới cái đó, chàng vừa nâng con lên, Đầu nhất đột nhiên bộc phát một trận tiếng khóc muốn đâm thủng màng tai, đến thật thương tâm.

Giang Nhã Phủ thấy vậy nào còn nữa điểm điểm nhi tỉnh nữa? Lập tức ôm hài tử trong tay Thời Phái vào ngực mình vỗ về “Ngao ngao, không khóc, không khóc, được rồi, chúng ta không đi đâu nữa, ngủ chỗ này thôi”

Thấy nhi từ khóc mặt đều đỏ, Giang Nhã Phủ tức giận hướng Thời Phái đang cụp đuôi ú rừ “Chàng đứng đó làm gì, còn không đem sữa bỏ lại đây?”

Về mặt Thời Phái như đưa đám “Nhã Phủ ~”

Giang Nhã Phủ đá một chân vào đùi chàng “Còn dong dãi cái gì nữa? Sao không mau đi đi?”

Đầu nhất nằm lòng ngực Giang Nhã Phủ dần dần không khóc nữa, một đôi mắt to ngập nước sáng ngời, nhìn vào liền thích, ngày thường Thời Phái cũng thích, tuyệt đối không bao gồm hiện tại!

Để hài tử không bị sặc, Giang Nhã Phủ bảo Thời Phái ôm hài tử, nằng cảm thìa mớm miệng nhỏ của con, uống một ngụm lại bị cháy ra, tuy có dùng khăn lau nhưng không tránh được chút cá lợt lợt bắn trên người Thời Phái.

Thời Phái trừng mắt bé con trong lòng ngực “Nằng nói xem có phải tiểu gia hóa này có ý hay không? Ta thấy hần chính là cố ý ghen ghét lão cha hần đấy.”

“Khụ!” Tiểu Đầu nhất sặc, nhẹ nhàng khụ hai tiếng.

Giang Nhã Phủ phát hỏa “Chàng cẩn thận một chút, làm nhi từ bị sặc ta không dễ dàng yên đâu!”

Thời Phái hừ lạnh một tiếng, trên tay càng mềm nhẹ hơn.

Lòng không an phận, tâm ngứa lăm cho miệng ngứa, không nói ra thật sự khó chịu hơn “Nàng xem hấn sao ăn nhiều như thế? Đến cả nửa chén, không phải bà vú vừa mới cho bú sao?”

Giang Nhã Phủ không để ý tới chàng, như cũ cẩn thận dứt hài từ ăn sữa.

“Không được, ngày mai không cho hấn ngủ ở đây. Tên tiểu tử thái này, năng nghĩ hấn là đứa trầm ổn nhất trong ba đứa sao, kỳ thật tính tình hấn là khó bảo nhất. Không phải lớn lên vừa lòng tiểu cô nương Triệu gia kia sao? Kỳ thật ta không có thích lắm, có tính tiểu tử này lại coi trọng, không cưới là không được, nha đầu Triệu gia kia có cái gì tốt? Yếu đuối mong manh, quan hệ trong nhà còn loạn như vậy...”

Thời Phái giống như một kẻ oán phu, đang kể lể đột nhiên cảm thấy trên đùi nóng lên, những lời đang nói nghẹn ở cổ họng.

Thấy chàng chút dị thường, Giang Nhã Phủ giương mắt hỏi “Như thế nào không nói tiếp?”

Sắc mặt Thời Phái đen nhánh, đem tiểu Đầu nhất lên, tay run nhẹ nhẹ giao cho Giang Nhã Phủ “Mau ôm hấn đi! Hấn ị cả lên người ta rồi!”

A? Giang Nhã Phủ kinh ngạc, tiếp nhận tiểu Đầu nhất, vừa thấy không biết tả khi nào tuột ra, mặt trên dính xú vị vật thể màu vàng nhạt ướt nhẹp, nhìn vào bên trong càng thâm hơn, ị thật chuẩn a, hơn phân nửa đều ị trên người cha nó.

“A ha ha ha ha!” Giang Nhã Phủ không phúc hậu cười ra tiếng, hung hăng hôn một cái lên mặt tiểu Đầu nhất.

Làm chuyện xấu, tiểu Đầu nhất cùng nàng ha ha cười, phụ thân đại nhân kinh yếu ơi, ai bảo ông nội bấy sau lưng tức phụ tương lai của con chứ? Rõ ràng không lâu trước đây còn cùng nương nháo hòa li, hiện tại như vậy lại háo sao? Hiện tại ông có tức phụ bên người, con vì ban đêm nghĩ chuyện các người mà xuyên đến đây, vậy ai bồi tức phụ cho con đây?

Dù sao hiện tại là tiểu hài tử, người cũng không biết là con trùng sinh, có thù oán có oán phải tranh thủ lúc này báo.

Thời Phái rất giận dữ, đối xong quần áo sạch, sau đó ôm tiểu Đầu nhất vào trong tay, cho hấn một cái liếc xéo “Tên tiểu tử thái này! Chờ người trưởng thành xem ta thu thập người như thế nào.”

Advertisement / Quảng cáo

Vì đêm nay chàng đợi biết bao lâu? Chuẩn bị không ít thứ? Vì nương tử vui lòng mà xử lý giúp tình địch phiền hà, làm chàng ngồi bệ ngón tay không biết mấy ngày. Kịp trước tuyệt đối không có khả năng làm hành động ghê tởm như vậy chỉ vì kéo gần khoảng cách cùng nàng.

Hôm nay! Chàng bỏ bớt không ít chuyện công vụ hồi phủ sớm, trên đường về còn mua điểm tâm làm quà cho nàng, còn tắm trong hồ nước ngâm cánh hoa nữa, đem bản thân tắm rửa sạch sẽ thơm tho, nói không khoa trương chút, chàng tẩy rửa sạch sẽ đến tận lông bàn da lông chân luôn! Chỉ vì thứ tốt đẹp nhất trong ban đêm kiếp này.

Nhưng bởi tên tiểu tử thái này, hiện tại hoàn toàn ngấm nước nóng... Chàng thật rất muốn đánh người mà!

Mộc Lưu Phi ở bên ngoài nghe được động tĩnh, hỏi có phải xảy ra chuyện gì hay không.

Giang Nhã Phủ cười thờ hồn hèn, đáp không ra lời.

Thời Phái hướng bên ngoài hô “Lập tức đưa nước ấm lại đây!”

Mộc Lưu Phi đáp ứng một tiếng rồi, mặt hơi đỏ, thiếu gia cùng Thiếu phu nhân làm chuyện khuê phòng thật không giống người thường, lại có thể cười lớn tiếng như vậy, khi Thiếu phu nhân thắng tiền cũng không thấy như vậy cao hứng.

Nàng vừa muốn rời đi, Thời Phái đoán được khả năng nàng hiểu lầm, nói thêm một câu “Đưa một thùng nước ấm lớn, cả ba chúng ta muốn tắm rửa!”

Mộc Lưu Phi nhận lệnh đi xuống, trong lòng lại buồn bực, mới vừa rồi không phải thiếu gia giống trống khua chiêng muốn tắm? Còn đem rửa hộp cánh hoa khô của Thiếu phu nhân dùng...

Nước ấm vừa đến, Thời Phái gấp không chờ nổi đi vào tắm, nàng cảm hỏi Giang Nhã Phủ “Nàng không tắm à? Tiểu tử kia ị thật thái. Thau tắm này lớn, nàng vào cùng tắm với ta đi.”

Giang Nhã Phủ phun chàng một ngụm “Nháo đến như vậy còn không biết xấu hổ, mình chàng tắm đi, ta không bị dính phân trên người.”

Nói xong lại cười một trận, vui sướng đem tiểu Đầu nhất vào chậu nhỏ tắm rửa cho nó.

Bên kia hai mẫu tử hoà thuận vui vẻ, Thời Phái nhức mắt “Ái! Cùng là nam nhân, cùng là họ Thôi, sao lại chênh lệch lớn như vậy chứ? Nương tử, hấn còn nhỏ tắm rửa vậy sạch rồi, nàng lại đẩy chà lưng cho ta đi, sau lưng ta ngứa quá.”

Giang Nhã Phủ tiếp tục tắm rửa tỉnh tễ cho tiểu Đầu nhất, đầu cũng không quay lại, cười nói “Ta xem chàng là da ngứa thì có?”

Chàng thâm như vậy mà nàng còn cười được? Vì thế không khách khí reo lên “Ta chỗ nào ngứa nàng không biết sao?”

Vừa nghe lão cha sắp bắt đầu, tiểu Đầu nhất lại mở miệng rộng miệng khóc lớn...

Đầu này làm Giang Nhã Phủ có chút giật mình, đứa này này...Giống như đối nghịch cùng Thời Phái, chẳng lẽ đời này trời sinh phụ tử bọn họ không hợp?

Không có mỹ nhân hầu hạ tắm gội, Thời Phái thật mất mặt, tắm xong liền ra. Thân kinh tiểu Đầu nhất căng chặt hồi lâu được buông lỏng, biếng nhác thực mau lăm vào giấc ngủ.

Như cũ chiếm cứ vị trí giữa giường, tứ chi mở rộng, giống như là thiên hoàng lão tử trên giường, đừng ai nghĩ qua mặt ta.

Thời Phái nhìn chằm chằm dung nhan con gái hồi lâu, bỗng phán một câu “Đem hấn tặng đi, không phải nàng thích Giang Nhạc Nhạc sao? Nói đại ca cùng đại tẩu chúng ta đổi đường.”

Giang Nhã Phủ cười như không cười “Chàng nói thật? Ta không có ý kiến, bất quá trước tiên chàng phải qua cửa ải cha mẹ đã.”

Trong lúc ngủ như là mơ hồ nghe được chuyện gì đó không tốt, nhưng lần này chàng chỉ mếu máo, không có tỉnh lại.

Đêm đã khuya, vạn vật đất trời đều an tĩnh, chỉ có cả tâm Thời Phái còn xao động, chàng lặng lẽ vươn một cánh tay, lướt qua tiểu Đầu nhất, dừng trên tay Giang Nhã Phủ.

Ngón tay Giang Nhã Phủ khẽ nhúc nhích nhưng không có đẩy ra.

Sau đó, người nào đó lại tiến thêm thước, du hướng dẫn dắt năng hướng về mình, cũng cuối cùng dừng bởi đồng lù lù trước mặt.

“A ~” tuy là cách quần áo, nhưng mới vừa một chạm được Thời Phái hơi kích động, không khống chế được mình.

“A! Đau!” Giây tiếp theo, Giang Nhã Phủ liền giúp chàng khống chế tâm tình, không lưu tình néo chàng một phen “Lại đem nhi tử đánh thức, ta liền đem chàng đổi đến Giang gia đó!”

Thời Phái hậm hực buông lỏng nàng ra, thôi bỏ đi, đem chàng đổi đến Giang gia, sau đó đem Chu Hi đổi lại đây? Nằm mơ cũng đừng nghĩ!

Đối với phụ thân mặt lạnh, tiểu Đầu nhất thực không dễ bụng, chỉ là tâm trạng có chút phức tạp, đối với phụ thân tôn kính thì nhiều nhưng có không ít oán hận, còn đối với mẫu thân lại có cảm tình rất sâu.

Biết phụ thân sẽ không làm gì mình, hướng chỉ là chàng có ý quấy rối. Đường đường hảo nam nhi mười chín tuổi lại bị nhốt trong thân thể trẻ con, chàng thật ghen ghét! Không biết tới năm nào tháng nào mới có thể gặp lại cô nương chàng yêu, càng làm tâm tro tàn thêm lạnh lẽo.

Cho nên nhìn kiếp trước người gọi là phụ thân không ai bì nổi, kiếp này lại biến thành hảo nam nhân vây quanh mẫu thân, trong lòng càng khó chịu, dựa vào cái gì? Nghĩ muốn thay đổi liền thay đổi, muốn hòa li liền hòa li, muốn tốt liền tốt. Làm hại chàng cũng theo lại, phải chia lia cùng vị hôn thê, còn phải ăn sữa và chấy nước miếng thêm một lần nữa.

Chàng từng nghĩ, mẫu thân vất vả sinh chàng một lần, dựa vào chàng, hòa li cũng tốt, ít nhất mẫu thân lại không cần sinh dục nguy hiểm, đáng tiếc sẽ không có đệ đệ hay muội muội nữa. Nhưng trong khoảng thời gian này chàng nghĩ không thấu, trùng sinh xuyên qua, trên đời thật nhiều việc có thể phát sinh. Cũng không phản rở kiếp trước cùng kiếp này cái nào mới là hư ảo, không bằng xem trước một chút, chịu chút vất vả mới biết được đó là thật sự.

Liên tiếp mấy đêm, tâm tư nhỏ của Thời Phái đều bị tiểu Đầu nhất quấy rối không thực hiện được, Giang Nhã Phủ cũng nhìn ra, không biết vì sao đứa nhỏ này rất là bái xích phụ thân nó.

Lại tiếp một đêm vượt qua như vậy, sáng sớm hôm sau, khi Giang Nhã Phủ còn ngủ, tiểu Đầu nhất đã tỉnh, một mình nằm thổi nước miếng chơi.

Thời Phái nghiêm túc nhìn chăm chăm đôi mắt con, tiểu Đầu nhất không chơi nữa, đồng dạng nghiêm túc nhìn chăm chăm chàng.

Advertisement / Quảng cáo

Giang Nhã Phù um một tiếng tỉnh lại, sau đó nhìn hình ảnh hai phụ tử mất to trùng mắt nhỏ “Chàng làm gì đó?”

Thời Phái thu hồi tầm mắt “Không làm gì, nhìn xem tiểu tử này lớn lên giống ai. Nàng ngủ tiếp một lát đi. Ta đem hán qua cho bà vú bên đó.”

“Được, bao con kín một chút, đừng để bị dính gió.”

“Đã biết.” Thời Phái vội vàng ứng một câu, ôm tiểu Đầu nhất bao chân nhỏ tốt đi nhanh ra ngoài.

Lòng Thời Phái đầy lo sợ và nghi hoặc, khẳng định đứa nhỏ này trùng sinh rồi? Mà nhất định là không phải! Một người đã là vạn nhất, nhà bọn họ sao có thể có ba người được?

Chàng từ khi phách trăm ôn đột nhiên biến thành bộ dáng tiểu tử, tính tình liền cũng thay đổi, Giang Nhã Phù cũng vậy, bọn họ cùng che giấu cho nhau, không sợ bị đối phương chê cười, dù sao bọn họ cũng là phu thê ở bên nhau thưở niên thiếu.

Nhưng mà, đứa nhũ tử này không giống vậy.

Chàng là cái dạng gì đều có thể lộ trước mặt cha mẹ, Giang Nhã nhưng con cái là không được! Đây là tôn nghiêm lão phụ thân hán không thể dao động!

Tác giả có lời muốn nói: Kếp này cùng kiếp trước đại gia trở thành là song song thế giới, thế giới kia nam nữ chủ ý thức tới rồi chính mình cảm tình cũng sẽ giống tốt phương hướng phát triển.

Tấu chương khai cái đi hướng nhà trẻ xe con xe ha ha ha, chân chính xe sẽ không phát sinh ở nhà, cần thiết ở tiểu mừng một không ở địa phương ha ha ha ha

Đáng thương nam chủ a ~

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mai Liền Hòa Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Thì ra chàng là cái kẻ cấp chuyên nghiệp

Tại thư phòng, Thời Phái đặt Đầu nhất trên bình án thư, cúi nhìn chăm chú, thanh âm nghiêm túc trầm thấp “Thời Công Khóa, con cũng trở lại đây sao?”

Tiểu Đầu nhất ngốc ngốc nhìn chàng, sau đó... Phụt một cái, nước miếng phun tùm lùm, trực tiếp dính lên mặt Thời Phái. Tựa hồ cảm thấy thú vị, chàng mở miệng nhỏ nghich ngợm cười.

Mặt Thời Phái vô biểu tình, lau mặt xong tiếp tục nhìn con trai, tiểu Đầu nhất cười không nổi nữa, hình như phụ thân hoài nghi mình rồi? Không lẽ biểu hiện mình rõ ràng như vậy sao? Làm sao bây giờ? Bị ông biết không phải tiểu hài tử, dài ngo tiểu hài tử liền không chiếm được.

Vì thế, chàng tiếp tục giả ngu.

Rốt cuộc Thời Phái ra chiêu tàn nhẫn “Ha ha, tiểu tử thú, làm chuyện xấu không dám thừa nhận đúng không? Được, nếu không phải con trùng sinh, ta sẽ dạy dỗ theo kiểu của ta. Ngươi tương lai con lại cùng nha đầu họ Triệu kia, tốt nhất nghĩ cách trừ bỏ sớm nằng.”

Dưới mí mắt chàng, biểu hiện tiểu Đầu nhất ngây ngẩn cả người, sau đó ánh mắt mang theo khăn cầu, miệng nhỏ nghẹn lại muốn khóc.

Tâm Thời Phái chợt lạnh, xong rồi, đích xác mười mười đại nhũ tử cũng được trùng sinh.

Nghĩ đến mấy đêm qua chàng động tay động chân với Nhã Phù, còn nói những lời buồn nôn kia nữa, đều bị tiểu tử này nghe thấy hết, hận không thể lập tức đem tặng cho người!

Nhưng chỉ là một ý niệm mà thôi, nổi xấu hổ, buồn bực cùng áy náy đan xen trong lòng Thời Phái. Ba đứa con, chàng thiện nhất chính là đứa này, dường như bỏ lỡ toàn bộ thời ấu thơ của nó, chờ có thời gian cùng tính lực, muốn cùng nó xây dựng tình phụ tử thì đã trưởng thành rồi.

Lúc này hán cũng theo tới, không phải cơ hội để chàng bù đắp sao?

Tiểu Đầu nhất nín thở chờ, xem tốt cùng cha sẽ nói cái gì nữa.

Nhưng Thời Phái cũng chưa nói cái gì, cũng không dạn dỏ là không được phá hư kế hoạch truy thê của ông, cũng chưa nói là người trưởng thành rồi thì phải hiểu chuyện gì gì đó. Mà chỉ lại bế chàng rời khỏi thư phòng ra ngoài.

“Tối giờ con ăn sữa rồi. Yên tâm đi, cha không động đến tiểu tức phụ kia đâu. Chờ nàng sinh ra, ta tận lực trợ giúp cô nhũ quả phụ các nàng, không đến mức nàng phải ăn nhờ ở đậu nhà thân thích.”

Advertisement / Quảng cáo

Tiểu Đầu nhất nghe xong choáng váng, không phải chàng đang nằm mơ ư? Lời này thật do phụ thân Đại tướng quân nói ra sao?

Phương thức biểu đạt cảm xúc của em bé cực kỳ đơn giản, không khác là cười, một tư vị ề âm thoảng chói tập kích trong lòng tiểu Đầu nhất, nước mắt lớn nhỏ thi nhau lăn xuống.

Lúc này con trai lại không oa oa khóc lớn, càng làm Thời Phái thêm xác định nó cũng trùng sinh.

Thời Phái sợ dọa đến Giang Nhã Phù, quyết định tạm thời không nói chuyện này với nàng, chàng có thể phát hiện, tin tưởng không bao lâu nàng cũng phát hiện ra thôi. Giao tiểu Đầu nhất cho bà vú, tiểu Đầu nhất ăn no, một nhà ba người ngồi xe ngựa hồi Giang gia.

Khoảng cách lần trước trở về đã lâu, Giang Nhã Phù còn nhớ lần đó về là nhắc nhở Chu Hi đừng cưới Diệp Trí Tri, khi ấy Thời Phái tỏ thái độ khác thường với nàng, một tắc cũng không rời. Thời gian trôi thật mau, nhোáng cái tiểu Đầu nhất đã tròn ba tháng.

Tại thời điểm nàng sinh xong hài tử, không lâu sau Chu Hi được thánh thượng khám điểm tân khoa Trạng Nguyên, chàng cũng rời Giang gia, về làm gia chủ Chu gia. Quý đạo cùng kiếp trước đều giống nhau, may mắn theo tin tức từ Trần Như Vân, xác thực chàng không còn qua lại với Diệp Trí Tri nữa.

Tới Giang gia rồi, tiểu Đầu nhất bị một nhà Giang gia luán phiên ôm, mà Giang Nhã Phù ôm Giang Nhạc Nhạc không buông tay, Thời Phái cũng lâu lâu chọc chọc cái má phúng phính của nàng, cho nàng ngắm đồ chơi.

Một nhà nữ nhũ trở về, lòng Giang Sóng Thiên thoải mái vô cùng, từ lúc nương tử sinh nhũ nhi xong buông tay nhân gian, ông một mình nuôi hai con, một trai một gái, bỏ ra không biết tâm huyết, hiện giờ cuộc sống sinh hoạt các con đều mỹ mãn, thực không gì so sánh bằng. Nếu sau này Chu Hi cũng có thể thuận lợi, kiếp này ông thật sự không còn cầu bất cứ gì nữa.

Lão phụ thân uống quá nhiều liền nhớ tới nương tử qua đời, lời kéo Thời Phái đang dài một hồi, Giang Phóng cũng chỉ có thể ngồi tiếp khách “Con rể à, nhà ta Tiểu Bảo là nữ hài tử tốt nhất trên đời, ngươi phải hảo hảo đối tốt với nó đó...”

Giang Nhã Phù nghe xong trong lòng khó chịu, liền ôm hài tử cùng Lưu Nguyệt Thiên trở về phòng.

Đem tiểu Đầu nhất cùng Giang Nhạc Nhạc đặt trên giường, để hai bé ề a a một mình tự chơi. Giang Nhạc Nhạc so với tiểu Đầu nhất lớn hơn một chút, đã có thể xoay người, bé trắng trẻo mập mạp, lớn hơn tiểu Đầu nhất một vòng. Bế ghé vào chàng bên cạnh, tỏ mò nhìn chăm chăm, xem như món đồ chơi mới của mình, vờn tay nhỏ đập một cái ‘bang’ lên mặt.

Bỗng nhiên bị đánh một cái, mặt tiểu Đầu nhất thực quá coi, dùng sức hướng qua chỗ khách vẫn tránh không khỏi công kích của đại biểu tỷ, mắt thấy nước miếng nằng sắp bắn lên mặt mình, chỉ có thể trợn trắng mắt ghét bỏ.

Lưu Nguyệt Thiên thấy chàng ghét bỏ con gái, lạnh tay lệ mắt ôm Giang Nhạc Nhạc lên lau nước miếng cho con.

“Tiểu Đầu nhất chẳng khác nào đã lớn, còn biết thể hiện biểu tình ghét bỏ khuê nữ ta nữa.”

Giang Nhã Phủ cười nói “Nhà nó ghét nhất là Thời Phái, tỷ chưa thấy cảnh hai người bọn họ mắt to trừng mắt nhỏ đầu.”

“Phải không? Vậy mà đã có ý tứ rồi.”

Trong chốc lát hai người nói việc nhà, đề tài bất tri bất giác chuyển tới trên người Chu Hi.

Lưu Nguyệt Thiên tức giận nói “Muội còn không biết đúng không? Chu nhị gia kia không phải là người đáng hoàng, một bên không thể không bám vào Chu Hi sợ sau này bị tính sổ, sau lưng lại ngầm ngăn cản Chu Hi. Muốn Chu Hi kế thừa địa vị gia chủ là ý tứ Chu lão gia, lão ta cũng không sống được bao ngày nữa. Nhìn đi, chờ lão quy thiên, Chu Hi cùng Chu nhị gia lại nội đấu một phen, sinh ở một gia đình như vậy, thật là kiếp trước tạo nghiệt mà.”

Giang Nhã Phủ bình tĩnh trả lời “Huynh ấy trở về khẳng định trước đó đã đoán được thế này, muội lại không lo lắng về chuyện này, gần đây có ai làm mai cho huynh ấy không?” Kỳ thật nàng muốn hỏi một chút sự tình, có đi Diệp gia cầu hôn hay không, nhưng chuyện Chu Hi và Diệp Tri Tri khẳng định người trong nhà chưa biết, không muốn họ lo lắng nên không nhắc đến.

“Tất nhiên là có! Một trạng Nguyên tài giỏi, tuổi tú như vậy, nếu không phải gia thế hơi kém, sợ người đến cầu hôn đem cửa Chu gia san bằng rồi. Bất quá trước đó hai ngày Chu Hi có lại đây thăm cha, nói là chưa đặc biệt vâng ý nhà ai, nghĩ ổn định con đường làm quan trước rồi mới suy xét việc thành thân sau.”

“Như vậy cũng tốt.” Tự đáy lòng Giang Nhã Phủ gặt đầu. Hiện tại Chu Hi còn quá trẻ, mới một chân bước vào con đường danh lợi, không biết bên trong sâu cạn thế nào, trước kia là do huynh ấy quá vội vàng. Nếu nghe theo Thời Phái khuyên bảo, cùng Diệp Tri Tri lui tới chặt đứt, hướng đến con đường hiện tại còn nhiều hắc ám chưa vạch trần, xem như dẫn đường trước cho huynh ấy rồi.

Lưu Nguyệt Thiên sớm xem Chu Hi là huynh đệ nhà mình cảm khái thay chàng “Chu Hi thật quá đáng thương, hy vọng tương lai có cô nương tốt đối xử tử tế với đệ ấy. Ta nghe cha nói, năm đó ông đem Chu Hi về, là thời điểm vừa mai táng nương đệ ấy ở vùng ngoại ô xong, quần áo rách nát, trên người thứ gì cũng không có, chỉ có một khối ngọc bội, nghe nói là tổ mẫu truyền lại cho mẹ đệ ấy, là của Chu gia truyền cho trưởng tửc phụ...”

Cái gì? Trong lòng Giang Nhã Phủ nhói đau, khối ngọc bội kia... Thế nhưng là truyền cho con dâu... Sao huynh ấy lại không nói gì với mình thế này? Hai đời, đây là lần đầu tiên nàng nghe nói đến!

Năm ấy, Chu Hi ở nhà được ba năm, từ bỏ dáng khắt cái đáng thương biến thành một thiếu niên nho nhã tuấn lãng, trừ bỏ cùng phụ thân đọc sách ở ngoài, thời gian còn lại phần lớn bỏ bên nàng. Tinh tình ca ca hoang dã, vừa tan học liền tìm hái tử khác ra cửa đầu có được như vậy bởi nàng chơi.

Vào ngày hội Trung thu, có một họ hàng xa mang theo hái tử tới cửa tổng tiền, tiểu nam hái kia chưa thấy qua thứ tốt nào, thấy cây đèn lưu li của nàng đẹp liền đến đoạt lấy, vì đó là thứ nàng thích nhất chết cũng không cho. Sau đó lần nữa nàng là hái tử không có đường dục. Nàng cùng nam hái kia lao vào đánh nhau, đèn lưu li cũng bị quăng rơi nát.

Cả hai đánh nhau được một lúc, Chu Hi nhìn thấy, không nói hai lời liền đem nam hái kia đánh cho chảy máu mũi. Thời điểm Phụ thân chất vấn bọn họ, nàng trước một bước ngăn cản Chu Hi, đem trách nhiệm đổ hết trên người mình. Nàng biết, trong lòng huynh ấy vất vả dung hòa cùng gia đình này, mỗi một chuyện đều muốn phụ thân vừa lòng, nửa điểm cũng không nghĩ làm ông thất vọng.

Một nhà thân thích đi rồi, lần đầu tiên phụ thân động thủ đánh mông nàng, nói nàng thiếu quản giáo, không có khí độ dòng dõi thư hương.

Lúc này ngồi xổm dưới bồn hoa khóc đỏ mặt lại thành nàng.

Hắn sờ sờ đỉnh đầu nàng, móc từ trên người một khối ngọc bội đẹp ra “Tiểu Bảo thích đồ vật sáng lấp lánh? Đừng đau lòng vì cái đèn kia, cái này tặng cho muội.”

Chuyện cũ thoáng hiện về, đột nhiên Giang Nhã Phủ rất muốn khóc lớn, hai đời, ngoài ý muốn nàng mới biết được chân tướng, trong lòng người Chu Hi chính là mình.

Nhưng có ích lợi gì đâu, bọn họ không phải bạn đường, có trùng sinh đến một trăm lần, hơn một ngàn lần, cũng sẽ không đi cùng với nhau.

Khi còn là thiếu nữ, nàng lo được lo mất không mở miệng hướng huynh ấy tỏ lộ. Mà chính huynh ấy cũng sẽ làm bộ không biết gì.

Niên thiếu vô tri, tuổi nhỏ vô tư, chung quy chỉ là một ít tốt đẹp quá khứ mà thôi.

Lưu Nguyệt Thiên cảm giác nàng không thích hợp, đẩy đẩy nàng “Nhã Phủ, muội làm sao vậy? Không thoải mái sao?”

“Không có, không sao cả, không biết bọn họ ăn uống sao rồi? Sắc trời không còn sớm nữa, bọn muội phải về sớm một chút.”

Chạy nhanh trở về tìm ngọc bội để trả Chu Hi, nó nên trao về tay chủ nhân chân chính mới đúng.

Đối với chuyện nàng muốn về sớm như vậy Thời Phái cảm thấy thực kinh ngạc, còn tưởng nàng muốn ở lại chơi hai ngày nữa.

Advertisement / Quảng cáo

Giang Sóng Thiên uống quá nhiều, được Giang Phóng đỡ về phòng.

Tiền nhà Nhã Phủ chỉ có Nguyệt Thiên, nàng lặng lẽ nói với Thời Phái “Ta thấy tâm tình Nhã Phủ không được tốt, ngại nhường nàng nhiều nhiều chút.”

Trên đường Giang Nhã Phủ không có tâm tình nói chuyện, luôn dựa vào vách thùng xe, cảnh sắc bên ngoài lộ qua tấm màn che cũng không muốn nhìn.

Thời Phái nhớ lời Lưu Nguyệt Thiên nói, lựa chọn không chủ động chọc nàng.

Ôm tiểu Đầu nhất, dùng ánh mắt dò hỏi con trai.

Trong lòng tiểu Đầu nhất cấp nhảy, điên cuồng hò hét, sao con biết lại thế này chứ! Chính là khối ngọc bội đáng ghét kia, hai người nháo muốn hòa l! Không phải là cha ghen lung tung, thì ra năm đó trong lòng Chu cữu cữu thật sự có nương a!

Đáng tiếc, cái gì con trai cũng không nói. Thời Phái đành kiên nhẫn, một đường suy nghĩ miên man.

Xe ngựa dừng ở cửa phủ, Giang Nhã Phủ lập tức xuống xe, đi thẳng về viện mình, Thời Phái ôm hái tử đi theo sát sau.

Nàng vào cửa trực tiếp đem một tảng trang sức dưới hộp rút ra, tìm kiếm bên trong.

Không có?

Như thế nào không thấy chứ? Rõ ràng vẫn luôn đặt ở nơi này mà!

Nàng đem cả hộp trang sức đồ ra, bên trong đích xác không có, nàng lại đem mặt khác tiếp tục đồ ra.

Cuối cùng Thời Phái nhìn ra nàng đang tìm cái gì rồi? Cả mặt đều âm u.

Chàng tự hỏi, sao về nhà mẹ đẻ nhanh chóng trở lại thế? Nguyên lai là Chu Hi! Vĩnh viễn đều là Chu Hi!

Đầu tiên chàng đem tiểu Đầu nhất cho bà vú ôm đi rồi mới hỏi “Nàng tìm ngọc bội?”

“Đúng vậy, khối ngọc bội kia đâu không thấy.” Giang Nhã Phủ thuận miệng đáp, thời điểm nói lời này nàng như cũ không ngừng động tác tay.

“Tìm nó làm gì?” Thời Phái đến gần nàng.

“Đưa cho Chu Hi.”

“À, vẫn tốt.” Thời Phái an tâm, ngồi xuống một bên uống trà.

Giang Nhã Phủ gấp lửa sém lồng mây, kêu bọn nha hoàn giúp nàng cùng tìm, có thể vào phòng nàng chỉ có vài người này, đều đi theo nàng hai đời, nàng không hoài nghi phẩm hạnh các nàng.

Vài người cùng nhau tìm như cũ không thấy gì, Giang Nhã Phù tạm thời cho các nàng lui trước. Quay đầu phát hiện Thời Phái ngồi ở chỗ kia xem náo nhiệt dường như thật cao hứng.

Nàng đến trước mặt chàng duỗi tay “Trà lại cho ta.”

Thời Phái sững sốt, cau mày “Còn thứ gì đưa cho nàng?” Nàng đây là tính toán trực tiếp trên đầu chàng sao?

“Khối ngọc bội kia! Cầu chàng trả lại cho ta, ta phải trả cho Chu Hi.”

“Cầu?” Thời Phái cười khỏ, trào phúng nhìn nàng “Nàng vì không tìm ra ngọc bội cầu ta? Dựa vào cái gì nói là ta cầm của nàng? Gia nếu lượm được đã sớm đưa trước mặt nàng đập vỡ nó, hà tất phải đi tìm?”

Lúc này lòng Giang Nhã Phù nóng như lửa đốt, cũng nghe không ra giọng điệu như vậy của chàng “Ta phải tìm cho ra, khối ngọc bội kia là nương Chu Hi để lại, hôm nay mới biết được. Vậy đi, chàng không cần đem ngọc bội trả cho ta, trực tiếp cho người đưa Chu Hi được không? Về sau sự việc ngọc bội đến đây dừng lại, chúng ta không bao giờ đề ra nữa được chưa?”

Thời Phái cũng phát hỏa, trong lòng chàng chuyện này đã sớm cho qua, chàng để ý chính là bộ dạng của nàng vô có chỉ trích chàng!

Chàng đứng dậy, nhìn xuống “Ta nói, Giang Nhã Phù, Dựa vào cái gì một mực chắc chắn là ta lấy? Nàng có thể lấy ra chứng cứ là do ta sao?”

“Còn muốn chứng cứ rõ ràng gì? Trong khoảng thời gian này chàng trộm đồ của ta không ít lần sao? Ta theo khăn phủ thân, mượn thư từ nhà mẹ đẻ, những chuyện đó đều không phải chàng làm sao?”

Thời Phái giận đến bật cười, thì ra trong lòng nàng, chàng là một kẻ cắp chuyên nghiệp “Ha ha! Ha ha! Thì ra nàng đem hai việc kia cùng chuyện ngọc bội nhập làm một? Nàng vậy mà cũng nói được! Vậy được rồi, một khi đã như vậy ta thừa nhận được chưa? Đồ vật là ta lấy, nàng đi tìm đi, tìm ra ta liền không phải họ Thời!”

Thời Phái phát tay áo, không cần thận chạm vào chén trà rơi xuống mặt đất ‘quang lang’ một tiếng, vỡ tan nát.

Giang Nhã Phù không nghĩ tới, mình cùng chàng ôn tồn thương lượng đều không được, cư nhiên còn đập nát cái ly! Hóa khí cũng lập tức vọt tới đỉnh điểm, duỗi sát bước chân chàng.

Đuổi luôn tới thư phòng

Thời Phái duỗi hai tay ra “Nhà lớn như vậy cứ tùy tiện tìm đi. Ta nói cho nàng biết, tìm được đồ vật kia cũng không thể đeo, sớm bị ta đập thành mảnh nhỏ.”

“Chàng, chàng đập vỡ rồi? Thật sự đập?”

Thời Phái nhắc cầm, nhẹ nhàng trả lời “Đập, đập đập nát, nàng nghĩ muốn làm gì ta?”

Giang Nhã Phù giận đến hai tay ôm đầu, tức sùi bọt mép, đôi mắt đẹp như phun trào ngọn lửa, tựa hồ muốn thiêu đốt Thời Phái. Thời Phái nghĩ kỹ mấy biện pháp phòng ngự rồi, nếu nàng đánh chàng, chàng có thể áp dụng vài phương án.

Advertisement / Quảng cáo

Nhưng nàng không giống cộp mệ xông lên đánh mà bỗng quẹo hướng trái, tới chỗ cất tranh chữ quý báu, mặt sau tấm tranh có cái động nhỏ, bên trong có cái tráp gỗ, đồ vật quan trọng của Thời Phái để đó.

Nàng giờ hợp gỗ lên cao...

“Ấy! Nhã Phù! Chúng ta có gì từ từ nói chuyện!”

Nhưng đã chậm, Giang Nhã Phù không tạm dừng mà đem hộp gỗ đập xuống nền, tráp chạm đất vỡ ra, đồ vật bên trong rơi đầy đất. Mấy con dấu, còn có mấy thứ vật nhỏ, lời nói ngọt ngào mà chàng cùng Hứa Triển Nhan liên hệ thư từ!

Giang Nhã Phù tốc độ cực nhanh, thừa lúc chàng chưa phản ứng liền đem thư gom lại, ra sức xé từng cái một! Lại xé! Lại xé!

Thời điểm Thời Phái xông tới ngồi xổm nhặt đồ vật, những cánh giấy rơi là tả xuống...

Chàng đánh nát mọng nàng, nàng cũng xé nát của chàng. Nói là huề nhau nhưng xem ra tiện nghi là nàng.

Thời Phái ngồi xổm giữa một đống lộn trang giấy, Giang Nhã Phù đứng đó, thời gian như đình trệ lại, hai người đều không ai nói chuyện.

Lúc này, Mộc Lưu Phi vội vàng chạy tới, vừa chạy vừa kêu “Thiếu phu nhân, nô tỳ nghĩ ra rồi! Năm trước người nói mấy đồ vật quý trọng không dùng báo nô tỳ đem đến nhà kho cất, trong đó có khối ngọc bội kia, có quá nhiều chuyện năm trước nô tỳ nhất thời không nhớ ra.”

Mộc Lưu Phi vào thư phòng, nhìn đến cảnh tượng trước mắt, trực tiếp trợn tròn mắt.

- - - - -

Tác giả có lời muốn nói: Tấu chương lại danh bán khác ấn tượng + nam chủ niệm tiện chộc họa ha ha ta yêu ghét thú vị, ta liền thích xem hai người cãi nhau rùng mình, bất quá yên tâm thực mau sẽ hòa hảo tích...

Viết đến nữ chủ biết ngọc bội chân tướng thời điểm ta cư nhiên rớt nước mắt, thật là tuổi lớn ai

Bạn đang đọc truyện *Ngôy: Mai Liền Hòa Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Ta không muốn nói chuyện cùng nàng

Trên mặt đất hỗn độn mảnh giấy vụn, Mộc Lưu Phi thức thời chạy nhanh tìm Tồn mụ mụ cầu cứu.

Giang Nhã Phù nhớ lại, đứng rồi, năm trước có thu thập một số đồ vật đem kho cất, vừa rồi quả sót ruột nhất thời nàng không nhớ ra, lại thêm lời Thời Phái như đổ dầu vào lửa, làm mình càng tin tưởng chính là chàng.

Thời Phái ngồi xổm giữa đống hỗn độn, một tay cầm hộp gỗ, một tay hướng Giang Nhã Phù nhặt con dấu bị quăng hư, còn có một số ít vật dụng lúc chàng yêu thích như con gấu rối, lúc ấy chỉ thiếu một cái tay, nay chân tay đều gãy chỉ còn lại cái đầu cùng nửa người trên...

Giang Nhã Phù phản ứng lại, cuống quýt ngồi xổm bên cạnh đưa tay muốn nhặt giúp chàng “Thời Phái ta... Ta không nghĩ tới, ta đã quên...”

Thời Phái tránh tay nàng, cũng không thèm nhìn nàng, vội vàng đem đồ vật ôm lên đi ra khỏi thư phòng, lưu lại mình Giang Nhã Phù cùng đống giấy đầy dưới nền.

Tâm Thời Phái lúc này nóng nảy cực điểm, không muốn dọa đến nàng liền rời nhà đi ra ngoài, đợi tâm tình ổn lại mới về.

Giang Nhã Phù báo sai vật đi tìm chàng, đến những chỗ chàng hay đi cũng không tìm thấy, nhà cũng không, quán doanh cũng không, hỏi mấy người quen đều nói là không gặp, không phải bỏ nhà đi rồi chứ?

Giang Nhã Phù đứng ngồi không yên, thật đã chộc tới lông mao ai đó rồi, nhớ tới tiểu Viên thạch, quá thực tính tình giống nhau như đúc. Năm ấy tiểu Viên thạch mới tám tuổi, bởi nó luôn thích gây sự và nghịch ngợm, nàng cũng vì một chuyện nhỏ mà oan uổng nó, kết quả tiểu gia hóa kia tức giận chạy ra khỏi nhà, làm hại cả Quốc công phủ nhốn nháo cả lên, tìm ba ngày mới thấy, lúc ấy nó đang cùng bọn tiểu khất cái học đi xin cơm ăn.

Trước kia nàng còn buồn bực tiểu Viên thạch không biết giống ai, cuối cùng cũng tìm được ngon nguồn rồi.

Thời Phái chắc chắn rất giận nên không muốn cùng nàng nói chuyện. Là nàng quá xúc động quên mất, xem thường nhân cách chàng. Sắc trời đã trễ, chàng ở bên ngoài sẽ không xảy ra chuyện gì chứ.

Advertisement / Quảng cáo

Tiểu Đầu nhất thấy nàng mặt ù mây chau, miệng lẩm nhẩm lẩm nhẩm liền sâu kín thờ dài. Thật là, giờ lo lắng cho đại nam nhân kia làm gì? Ông ta có xảy ra chuyện gì sao? Ai, hại mình trùng sinh, mấy phong thư kia mới bị xé sạch sẽ, tốt nhất đem khối ngọc bội kia đập luôn mới tốt!

Giang Nhã Phủ suy nghĩ nửa ngày cuối cùng có chủ ý “Xuân Nguyệt, giọng người âm vang, người đi chuồng ngựa bên kia nói một tiếng, nói giờ ngựa chuẩn bị xe ngựa sẵn sàng cho ta, ta muốn đi gặp Chu công tử.”

Xuân Nguyệt sững sờ “Thiếu phu nhân, ý tứ người là nô tỳ ra ngoài ồn ào như vậy?”

“Người không nghe lắm, mau đi đi.”

Xuân Nguyệt thực mau liền hoàn thành nhiệm vụ trở lại, thời điểm nàng đi truyền lời, bên kia chuồng ngựa mấy tên sai vật đều có mặt. Chân trước nàng vừa ly khai, sau lưng một gã ngày thường cùng Trương Bình quan hệ tốt liền chạy ra khỏi phủ.

Không quá một canh giờ, Thời Phái liền trở lại.

Giang Nhã Phủ không thấy được chàng về phòng, lại thấy Trương Bình tới “Thiếu phu nhân, thiếu gia nói nô tài lại lấy áo trong cho người, người muốn ngủ phòng dành cho khách.”

Giang Nhã Phủ cần cần mới, tâm xoắn lại “Người cứ làm người ngốc đi, ta đi tìm chàng đã.” Nói nàng bế tiểu Đầu nhất đi thư phòng tìm chàng.

Thời Phái đang ngồi viết sách, nghe tiếng mở cửa tưởng Trương Bình trở lại, vừa thấy nàng tâm liền trùng xuống tiếp tục cúi đầu viết viết, thật ra chàng muốn nghe nàng đến định nói gì.

Giang Nhã Phủ đứng yên bên cạnh, gan nan mở miệng “Hôm nay là ta sai rồi, không nên oan uổng chàng, ngày mai ta liền đem cái ngọc bội kia trả Chu Hi, không có ngọc bội cũng không có thư từ, chúng ta coi như là huê nhau. Ta biết trong lòng chàng còn chưa quên được Hứa Triển Nhan...”

“Nha!” Tiểu Đầu nhất không kiềm chế được đột nhiên phát ra một tiếng hét kinh hãi, quá là kinh ngạc, thì ra phụ thân cùng nữ nhân kia từng có một đoạn liên quan, chính là ngày đó...

Lúc này Thời Phái mới chú ý trong phòng còn có một kẻ không nên tồn tại! Hảo tiểu tử, đến đây xem trộm chuyện cười của cha mẹ nó đây.

Chàng trừng mắt nghiêm khắc nhìn Đầu nhất một cái, Đầu nhất còn là trẻ con, cũng không sợ chàng, hứng thú mở to mắt chờ mong, xem xem có thể nghe được chút tin tức lớn nào nữa.

Có con trai ở đây, Thời Phái nghĩ thầm muốn mềm hoá cũng không được.

Đáng thương cho Giang Nhã Phủ chưa biết chuyện tiểu Đầu nhất trùng sinh, tiếp tục phân tích “Hôm nay ta cũng mới biết ý nghĩa khối ngọc bội kia từ đại tẩu, ngày mai liền đem trả Chu Hi, phu quân, chàng đừng sinh...”

Thời Phái điên cuồng đưa mắt ra hiệu cho nàng, ý bảo nàng đừng nói chuyện, rốt cuộc Giang Nhã Phủ ngừng lại, hồ nghi hỏi “Đôi mắt chàng làm sao vậy?”

Một chút tâm linh tương thông đều không có.

Thời Phái nghĩ tới biện pháp khác, rút một tờ giấy ra, viết lên đó “Hiện tại ta không nghĩ muốn nói chuyện, cũng không muốn nghe nàng nói chuyện. Ngọc bội đưa ta, ta đi đưa họ Chu.”

Giang Nhã Phủ cau mày xem xong mấy chữ này, nguyên bản còn nghĩ hướng chàng xin lỗi, lúc này không cần, đem giấy xoa thành một cục ném tới trước mặt Thời Phái.

“Khỉ ta nói chuyện sao? Ta nói cho chàng biết, ta cũng thực khó chịu, cũng không muốn đề ý tới chàng nữa.”

Thời Phái như cũ cúi đầu viết, chữ chưa viết xong.

Giang Nhã Phủ nổi nóng dậm chân, ôm hải tử đi ra ngoài “Chàng có năng lực liền vĩnh viễn đừng nói chuyện cùng ta đây.”

Tiểu Đầu nhất tức nước bấu môi, đáng tiếc quá, chàng không ra tiếng thì tốt rồi, còn có thể xem diễn nhiều. Chàng cá rằng, nếu mình không ở đó, ý chí lão cha có cứng cũng chỉ quá một nén nhang, vẫn phải hướng nương mình đầu hàng.

Thực mau, không chỉ có áo trong, chăn đệm, phàm là những đồ vật có quan hệ với chàng đều được người ôm tới trong phòng khách.

Trương Bình ngăn Xuân Nguyệt lại “Xuân nguyệt, Thiếu phu nhân đây là...”

“Thiếu phu nhân nói buổi tối muốn ngủ cùng tiểu thiếu gia, ba người một giường quá nhỏ, nên không thể không ủy khuất thiếu gia được.”

Thời Phái vốn dĩ tính toán đêm nay ngủ phòng cho khách, ý tứ muốn lạnh lùng với Giang Nhã Phủ, cho nàng biết mình đang giận. Hiện tại đồng dạng là ngủ phòng khách, tính chất sự tình lại hoàn toàn khác nhau, chàng bị đuổi ra khỏi phòng ngủ!

Thật là người ta khó chịu mà.

Advertisement / Quảng cáo

Đêm lạnh như nước, chàng nằm chóc lát lại không ngủ được, liền đứng dậy đến sân viện hít thở không khí. Ánh trăng trong veo, nhìn ánh trăng trên đầu nghĩ đến hai mẫu tử giờ chắc đã ngủ rồi.

Ông trời thật là, vì sao cũng cho Đầu nhất trùng sinh chứ? Mà Giang Nhã Phủ mọi thời điểm đều na theo nó, hại chàng không thể nói chút lời mềm mỏng, chậm trễ chuyện phải nói rõ ràng.

Cảm thấy có chút lạnh, bỗng trên vai ấm áp, một cái thâm móng đắp lên vai mình.

Thời Phái đang nửa thức nửa sống, tâm lập tức sống lại, ngại trong lòng bật thốt ra “Ta không nên làm bộ làm tịch, kỳ thật ta giận nàng không phải vì mấy phong thư kia, mà bởi vì nàng không tín nhiệm ta. Trước kia lấy trộm cái khăn cùng thư là bởi nàng vì nam nhân khác dụng tâm, lòng ta không thoải mái. Khối ngọc bội kia tuy trong lòng ta không thoải mái cũng sẽ không lấy trộm nó, đối với ta nàng một chút tín nhiệm đều không có? Ta nghĩ trước kia là ta không tốt, nàng mới có thể như vậy. Nàng quảng đồ của ta thật quá đáng, những bảo bối khi còn nhỏ để trong đó đều bị nàng phá hư...”

Lúc này, người phía sau đột nhiên chặn chờ, xấu hổ đánh gãy lời chàng “Thiếu gia... Là ta.”

Thời Phái cứng người một lát, đột nhiên xoay người, bắt chập tằm thâm trên vai rớt xuống, như thế nào là Tôn mục mục? Hơn nửa đêm bà không ngủ đứng sau lưng mình làm gì? Còn nghe qua những lời này của chàng nữa!

Nhưng Tôn mục mục không giống những hạ nhân khác, chàng không thể vì chuyện này phát hỏa với bà.

Bóng đêm che dấu tốt gương mặt ứng hồng của chàng “Tôn mục mục, như thế nào là bà?”

Tôn mục mục ngại cười, vừa rồi bà vốn định làm sáng tỏ, ai ngờ ngài lại nói mau như vậy, cũng không chịu quay đầu làm bà không thể chen vào, lại nói một phần cũng muốn biết lời nói trong lòng của ngài nữa.

“Người già rồi không ngủ được, Thiếu phu nhân bảo nô tỳ đem khối ngọc bội này giao cho ngài, ngày mai có rãnh ngài đem trả Chu công tử. Thấy ngài đứng trong sân ngắm trăng, liền đưa đến cho ngài luôn.”

Thời Phái đỡ trán, trời ơi, chẳng lẽ vận số năm nay chàng không may mắn sao? “Vừa rồi những lời kia bà xem như cũng chưa nghe cái gì đi.”

“Thiếu gia yên tâm, vốn dĩ lỗi tai nô tỳ không tốt, vừa rồi cái gì cũng không nghe thấy. Nô tỳ theo Thiếu phu nhân từ nhỏ đến lớn, nên rất hiểu nàng, hiện tại trong lòng ai cũng không bằng ngài đâu, ngài yêu quý nàng chút, cuộc sống trôi qua liền như ý thôi.”

“Ta đã biết, sáng mai ta đi đưa ngọc bội, bà nghỉ ngơi sớm đi, đừng nhọc lòng chuyện chúng ta, sẽ không có việc gì.”

Tôn mục mục đã nói sẽ giữ lời, đã đáp ứng Thời Phái sẽ không nói cho người khác nhưng chàng lại không biết.

Trước khi ngủ Xuân Hạnh uống hơi nhiều nước, xuống giường mang giày vào, vừa mở cửa muốn đi tiểu lại phát hiện trong viện có người, hình như là thiếu gia? Ngài ấy không ngủ đứng đó làm gì?

Ai? Sao tôn mục mục cũng đi ra?

Nàng lặng lẽ hé cửa lớn một chút, ghé lỗ tai nghe trộm, vừa kịp nghe hết đối thoại hai người, Xuân Hạnh che miệng cười trộm, cái ót bỗng nhiên bị ăn cốc.

Thì ra là Xuân Nguyệt, nàng bị Xuân Hạnh đánh thức, vừa mở mắt phát hiện nàng lên lút ghé tai vào cửa, nên cũng lặng lẽ lại đây nhìn xem.

Xuân Hạnh đóng cửa lại, hai tý muối trong phòng cười một hồi lâu, chờ thiếu gia không có trong sân viện, mới cùng nhau ra ngoài đi tiểu.

Tối qua Giang Nhã Phủ ngủ cùng tiểu Đầu nhất, trên giường thiếu một người, lần đầu cảm thấy thật trống rỗng. Đại tướng quân thật muốn cương cùng mình sao? Nàng xem chàng có thể kiên trì đến bao lâu? Nếu vẫn luôn không trở lại nàng mới phục chàng.

Nàng tự dỗi tả cho tiểu Đầu nhất, Xuân Hạnh cùng Xuân Nguyệt đi vào, xuân Nguyệt tiếp nhận việc dỗi tã, Xuân Hạnh hầu Giang Nhã Phủ rửa mặt, lại kể một lượt chuyện đêm trăng tối qua cho nàng nghe.

Giang Nhã Phủ rửa mặt bật cười, thiếu chút nữa đem nước sặc trong lỗ mũi.

“Thiếu phu nhân, ngài không tin? Chính là nô tỳ cùng Xuân Nguyệt nghe được, thiếu gia còn dặn Tôn mụ mụ ngàn vạn lần đừng nói cùng người khác, nên người cũng không thể đem nô tỳ cùng Xuân Nguyệt ra bán đứng đó.”

“Ha ha, ta tin ta tin, nếu chàng không muốn người khác biết, trừ bỏ ta và các người, liền không cần nói với kẻ khác biết chưa.”

Giang Nhã Phủ lau mặt cười tủm tỉm, tâm tình lập tức rất tốt, hừ, tên kia tính tình như thế nào như vậy? Còn thua cả cái bánh quai chèo. Nhớ chỗ phụ thân có cất mấy khối ngọc trân quý, chờ bữa nào về xin một khối đền bù tổn thất cho chàng đi?

Xuân Nguyệt ngạc nhiên nói “Thiếu phu nhân ngài mau đến xem, tiểu Đầu nhất thật vui vẻ, người cười ngài ấy cũng cười theo, như là nghe hiểu vậy đó.”

Tiểu Đầu nhất được đổi quần áo và tã mới, thoải mái vùng chân, đôi mắt cười rưng rờ. Chuyện tốt như vậy chàng không thể không vui sao? Thậm chí hoài nghi việc các nàng nói, người kia có phải chính là cha mình không, ông vậy mà có thể làm ra chuyện xuân như vậy! Minh nhất định nhớ kỹ, tương lai còn kể lại cho đệ đệ và muội muội nghe nữa.

Giữa trưa, Trương Bình trở lại một chuyện “Thiếu phu nhân, đây là tin thiếu gia đưa cho người.”

Advertisement / Quảng cáo

Giang Nhã Phủ bắt đầu dĩ nhận, chàng viết thư nghiệm rồi sao? Có cái gì không thể mở miệng nói chứ?

“Thiếu gia có nói cái gì không?”

“Không có, thiếu gia bảo tiểu nhân đừng nói chuyện lung tung, lỡ nói ra không đúng.”

Thật là chủ nào tớ nấy, Giang Nhã Phủ ôm tiểu Đầu nhất vào nội thất xem tin.

“Ngọc bội đã đưa, Chu ca ca nàng thương tâm muốn chết. Còn nữa, ngày hai mươi rằm, thánh thượng muốn mang theo phi tần cùng vương công đại thần đi Tây Sơn săn thú, nàng cùng ta đi nhé.”

Xem xong tin, Giang Nhã Phủ tâm huyết dâng trào, nghĩ viết cho chàng một phong thư, nhưng mà phải viết cái gì đây?

Nhìn tiểu Đầu nhất trong ngực tò mò, nàng có một chủ ý.

Tìm đại một chỗ giấy trắng, đem mực nước đỏ vào lòng bàn chân con trai, cầm ấn ấn lên đó mấy chục cái chân nhỏ thành một cái ‘hào’ tự.

Trương Bình thấy nàng ra tới, hỏi “Thiếu phu nhân, người có chuyện gì cho thiếu gia không?”

“Không có. Cầm cái này đi đi, lời ta muốn nói đều thể hiện trên đó hết.”

“... Vâng”

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Mai Liên Hòa Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Thật là đại ngốc

Thời Phái nhìn phong thư hồi âm sắc mặt đen lại chẳng khác màu dấu chân nhỏ kia là mấy, nàng lại ôm tiểu tử đó? Thực quá tốt, mình viết ‘Chu ca ca thương tâm muốn chết’ bị tên nó nhìn thấy rồi!

Đồ tiểu tử thú, rõ ràng đã mười chín tuổi còn bắt nương mình ôm theo mỗi ngày, muốn rình xem sinh hoạt của phu thê họ sao, thật khó nhẫn nại mà.

Cho nó đắc ý một hai năm đi, chờ có thể nó nói, mở miệng gọi mẹ cha lập tức tìm sự phụ gòi bắt đầu học võ lòng cho nó, tuy rằng những thứ cần biết đã học qua, nhưng không phải tất cả đều thông suốt hết, còn cần học hỏi nhiều.

Vốn dĩ Thời Phái theo tùy giá săn thú không gì hứng thú, nhưng hiện tại thay đổi hoàn toàn, hận không thể lập tức mang Giang Nhã Phủ rời nhà đi, bởi trong mắt nàng lúc này chỉ có nhi tử mà thôi.

Quyết định chủ ý vẫn là nàng, chàng có nên chủ động cầu hòa không?

Tận đáy lòng Giang Nhã Phủ, nàng không thích tham gia kiểu thế này, nhưng đương kim thánh thượng thích kiểu tiêu khiển thế này, ai có thể dám cãi chứ. Kiểu này phải mất ba bốn ngày, nơi có nhiều người sẽ có nhiều chuyện, còn có mấy vị nương nương trong cung, nghĩ tới liền một mối, không bằng ở nhà chơi cùng nhi tử.

Nhưng đây là thánh chỉ, trừ khi bệnh đến sắp chết, nếu không đều phải đi.

Thời Phái lúc này rất biết điều, không chủ động mở miệng quyết định chủ ý với Giang Nhã Phủ. Đương nhiên, nếu nàng chủ động mở miệng nói, chàng không cần làm giá nữa, cũng vui vẻ nói chuyện cùng nàng, coi như cũng chưa phát sinh chuyện gì.

Nhưng chàng nghĩ sai rồi, Giang Nhã Phủ so với chàng còn kiên cường, từ lúc ở thư phòng xin lỗi chàng không chịu nghe, sau lại cũng không nói chuyện cùng chàng nữa. Mấy ngày này chàng đều ngủ phòng dành cho khách, cũng không ai thỉnh chàng trở về.

Mỗi ngày đi qua chính phòng chàng đều nghe thấy tiếng cười ha ha ha bên trong cửa tiểu Đầu nhất, hai mẫu tử dường như quá thân thiết, tiểu tử thú chiếm cứ giường cùng nữ nhân chàng, so với tiềm tàng tình địch Chu Hi còn đáng gần hơn!

Nội tâm ghen ghét liền lên men, chỉ cần chàng không phát tác Giang Nhã Phủ sẽ không biết.

Trùng sinh tới nay, cùng chàng giao phong nàng minh bạch, Thời Phái nếu cho cái cột liền bỏ lên, cho sắc mặt liền làm chức chủ nhuộm phượng. Lúc này muốn nàng cùng chàng hảo hảo là không thể, dù sao ai ghen khó chịu tự biết. Ban đêm nàng có tiểu Đầu nhất làm bạn, chàng có ai chứ?

Advertisement / Quảng cáo

Thời Phái trở mắt chờ tới ngày hội họp đi săn, trời còn tối chàng đến chính phòng gõ cửa, nhắc nhở nàng rời giường thu thập đi sớm.

Vừa vận Giang Nhã Phủ tỉnh ngủ, biết bên ngoài là chàng còn cố ý hỏi “Ai ở bên ngoài đó?”

Không ai trả lời.

“Mộc Lưu Phi hả? Giờ còn sớm, ta muốn ngủ tiếp một lát.”

Lòng Thời Phái muốn nói, đại gia muốn cùng nàng đến cửa cung chờ ngự giá, hiện tại không còn sớm nữa.

Giang Nhã Phủ thấy bên ngoài không động tĩnh, cho rằng chàng đi rồi liền mặc quần áo vào, trong chốc lát cửa lại vang lên, chẳng qua không phải gõ nữa mà là trực tiếp đẩy đi vào.

Thời Phái đã mặc chỉnh tề, tùy thời điểm có thể xuất phát.

Giang Nhã Phủ đi cong khỏe miệng chờ chàng mở miệng, nàng không tin hôm nay chàng có thể bảo trì không nói lời nào. Nữ nhân tuổi trẻ mới tỉnh ngủ có chút lười biếng, vài cọng tóc rơi xuống càng tăng vẻ đẹp đầy gợi cảm mà ai đó không biết.

Thời Phái lặng lẽ nuốt lời muốn nói xuống, đưa tờ giấy trong tay giờ trước mắt Giang Nhã Phủ.

Trong đó viết ‘động tác nhanh chút, hôm nay không thể đến trễ. Nhi tử có mẫu thân cùng Tôn mục mục trông, không cần phải lo lắng.’

Giang Nhã Phủ muốn cười nhưng cổ chịu đựng, tiếp tục giả vờ cùng chàng.

Thời Phái đến mép giường, ôm tiểu Đầu nhất đã tỉnh bé ra cửa giao cho Tôn mục mục.

Vừa ra khỏi cửa, chẳng như người chết đuối gặp được không khí mới mẻ, nhẹ nhàng vỗ mông tiểu Đầu nhất “Tiểu tử thôi, ở nhà hảo hảo ngồi. Có người cùng đi, chuyện gì của lão tử đều cũng không thành.

Tiểu Đầu nhất nhếch môi muốn khóc, nghĩ gọi nương ra bị Thời Phái bịt lại cái miệng nhỏ, hung tợn nhìn chằm chằm “Người không muốn lớn lên sao? Không sợ sau này ta tính sổ hả? Không muốn tiểu tức phụ kia nữa đúng không?”

Lúc này tiểu Đầu nhất không khóc, cặp mày chau lại phần nộ, hừ, lần này ông không đỡ tốt nương, sau này con trai đứng bên đó thêm dầu cho biết thế nào là thế thân.

Dàn xếp xong tiểu Đầu nhất, bên này Giang Nhã Phủ cũng chuẩn bị xong, ngoài xa phu bọn họ không thể mang theo người khác, đến nơi, bọn xa phu ở phòng Tây Sơn dành cho hạ nhân, bọn họ có cung nữ và thái giám hầu hạ.

Hai người lên xe ngựa như cũ cũng không nói chuyện, rất nhiều lần Thời Phái muốn nói lại thôi, Giang Nhã Phủ cũng vậy.

Rất nhanh đến cửa cung, ở đó đã có không ít người tới chờ rồi.

Giang Nhã Phủ gặp không ít người quen, Trương Nhị cùng Trần Như Vân đều tới, rất xa còn thấy xe ngựa Diệp gia, có phải hay không Diệp Tri Trì cũng tới. Nàng còn thấy Chu Hi, hai người cũng không nói gì, chỉ gật đầu xem như cùng chào hỏi.

Giang Nhã Phủ đang cùng hai tỷ muội nói chuyện, Tần La Y từ xa đi tới “Giang muội muội tới thật vừa vặn.”

Lời này tuy không quá khách khí, nhưng hợp giọng điệu của nàng, thực cũng không biết phải nói thế nào hay hơn.

“Bối trong nhà hài tử khóc náo loạn một chút. Sao hôm nay quận chúa đi một mình vậy?”

Tần La Y ừ nhẹ trong mũi “Không phải còn các người sao? Sao chỉ mình ta được chứ?” Từ lần trước hành hung Diệp Tri Trì, nàng ta không bao giờ dám bước chân vào cửa vương phủ nữa.

Rốt cuộc mẫu phi từ miệng nha hoàn biết đã xảy ra chuyện gì, nàng cho rằng bà sẽ nóng giận, không nghĩ tới bà chỉ nói nàng hành sự quá lỗ mãng, cũng không trách phạt gì. Kêu nàng sau này cùng bọn Trần tiểu thư lui tới nhiều hơn, không thân thiết cùng Diệp Tri Trì nữa.

Trần Như Vân không khách khí “Nhưng người còn những người khác thân hơn cơ mà, ngoài Diệp Tri Trì, còn có Cửu công chúa cùng những người khác nữa?”

Lời này không biết chọc trúng chỗ nào của Tần La Y, nàng lập tức dựng lông “Vậy thì thế nào? Không chào đón bốn quận chúa sao? Ta mang theo điểm tâm độc môn của mẫu phi, lát sẽ chia cho các người nếm một ít.”

“Phốc, người nghĩ ta vì một ít điểm tâm đó hả?” Mắt Trần Như Vân tròn trắng.

Giang Nhã Phủ hoà giải “Được rồi, đến lúc đó chúng ta cùng nhau chơi là được. Như Vân, nơi này có quá nhiều quý nhân, muội ít nói vài câu chút đi.”

Tần La Y đắc ý “Chính là, tiểu tâm đắc tội với ai, chết như thế nào cũng không biết.”

Bên này đấu võ miệng, cửa cung bỗng ầm ầm mở ra, Hoàng Thượng ngự giá tới, quan viên cùng gia quyến đồng thời quỳ bái thiên tử.

“Bình thân!”

Giang Nhã Phủ đứng dậy, lơ đãng liếc mắt liền thấy Hứa Triền Nhan đi phía sau xa xa cùng Hoàng Thượng. Nghĩ sao không thấy nàng ta, thì ra là cùng Hứa Quý Phi đi ra.

Mặt nàng đã hoàn toàn khôi phục, còn sáng đẹp hơn trước.

Vừa lúc Hứa Triền Nhan cũng nhìn về phía nàng, ánh mắt hai người không tiếng động giao phong trong không khí. Xác thật lúc ấy đối giải được Giang Nhã Phủ cảm thấy áy náy, nhưng nàng cũng không thua thiệt gì Hứa Triền Nhan. Cho nên nàng ta đối với nàng thế nào, nàng liền sẽ trả lại như vậy.

Ngoài Hoàng Thượng, những nhà tham gia cuộc đi săn lần này bối cảnh đều rắc rối phức tạp, đừng ai nghĩ giẫm đạp ai, như nàng ta có cô cô Quý Phi chống sau lưng ấy.

Advertisement / Quảng cáo

Bất quá mình thương dễ tránh ám tiễn khó phòng, mấy ngày nay để ý, thủ cho bản thân một chút sẽ ổn thôi.

Đoàn người nối đuôi nhau xuất phát, không bao lâu liền đến Tây Sơn, dàn xếp xong cũng là giữa trưa. Hoàng Thượng muốn săn thú gấp không chờ nổi, mang theo đám nam nhân thượng võ cưỡi ngựa vào núi săn thú, nói muốn buổi tối ăn thịt nướng.

Lần này địa vị tối cao trong hậu cung Hứa Quý Phi tới và Cửu công chúa, nàng không phải con đẻ của Hứa Quý Phi, nhưng lại có quan hệ tốt cùng bà. Hứa Triền Nhan cùng nàng quan hệ không tồi, càng thêm ương ngạnh kiêu ngạo, so phiên bản Tần La Y trước đây chỉ có hơn chứ không kém.

Nữ nhân ăn cơm trưa do Hứa Quý Phi chủ trì, các phu nhân, tiểu thư cùng nhau vào ngồi, mỗi người một vẻ đầy náo nhiệt.

Triều đình Đại Hạ dân phong tương đối thoáng, trái qua mấy thế hệ hoàng gia ảnh hưởng không ít, cơm trưa ăn được phần nữa, Hứa Quý Phi đem đề tài từ săn bắn, trang sức chuyển tới thế hệ thanh niên tài tuấn trẻ.

“Năm nay đậu tam giáp, trong đó có hai vị vẫn chưa thành thân. Trong đó trạng Nguyên Chu Hi là nhân tài nhất đẳng, nếu không phải thập nhị công chúa của bốn cung còn nhỏ, thật đúng muốn hán lăm con rể rồi.” Hứa Quý Phi cười cười, dùng khăn lụa lau khỏe miệng.

Nữ nhân ngồi ở đây đều là nhân tinh, lời này nghe ra có chút không tầm thường, nương nương làm trò như vậy, đến tốt cùng là Chu đại nhân muốn làm gì? Mọi người khẳng định đây chỉ mới nói một nửa, vẫn còn chưa xong đâu.

Quả nhiên liền nghe bà nói tiếp “Nghe nói Thôi Thiếu phu nhân là sư muội Chu đại nhân? Nghe nói các người là cùng nhau lớn lên, xem như trai tài gái sắc, thật làm lòng người thổn thức.” Cũng không nói rõ rốt cuộc là thổn thức cái gì.

Giang Nhã Phủ tươi cười, dưới da mặt lại cương muốn rút ra, thì ra chiêu số ở chỗ này. Vì thế diện chuyện giải được Hứa Triền Nhan lúc trước giờ công kích nàng.

“Hỏi Quý Phi nương nương, Chu Hi là sư huynh Nhã Phủ, chẳng khác nào ca ca của thần nữ.”

Hứa Quý Phi lắc đầu, ý vị thâm lường nói “La như vậy sao? Hoàng Thượng gần đây thích nhất xem loại sách phong cảnh địa lý, sai người đi khắp nơi thu thập, nghe nói có một quyển tựa là 《Cửu Châu vật lợi nói》nhưng tìm hoài không ra. Thực vừa khéo, hôm qua được nghe nói là bị Chu đại nhân mua, đặc biệt đưa cho Thôi Thiếu phu nhân, các người thật đúng là sư huynh muội tốt, làm người người hâm mộ a ~”

Hay cho hai từ đặc biệt, hảo cho người người hâm mộ. Giang Nhã Phủ gian nan duy trì tươi cười, chỉ có một người biết quyển sách kia ở trong tay nàng, đó là Diệp Tri Trì! Còn tưởng nàng dừng lại, thì ra còn làm việc mờ ám này sau lưng nàng.

Tần La Y nhìn về phía Diệp Tri Trì, hận không thể liếc nàng thêm vài cái, nàng sao có thể xấu như vậy? Chuyện quyển sách kia ở trong tay Giang Nhã Phủ, bản thân mình giữ kín như bưng, chỉ có thể là Diệp Tri Trì nói cho Hứa Triền Nhan, Hứa Triền Nhan lại nói cho Hứa Quý Phi.

Phi! Nàng thật hối hận không sớm thấy rõ gương mặt thật bỉu muội này. Tần La Y tự nhận mình không phải người tốt, có làm xấu cũng quang minh lỗi lạc, cũng không làm hại người như vậy. Lúc này đem chuyện đó nói ra, chẳng

khác nào đặt Giang Nhã Phủ nương trên lửa! Chu Hi chương mắt nắng liền đỏ gần lên Giang Nhã Phủ sẽ tốt sao? Tại sao muốn lấy người khác làm mình hà gần như thế chứ?

Trần Như Vân tới gần thấp giọng nói với nàng “Khẳng định việc này do Diệp Tri Tri làm? Xem ra vẫn là ta thu thấp nàng ta còn nhẹ. Lúc này chúng ta phải cẩn thận, ta có dự cảm nàng ta sẽ không muốn yên. Thật là đáng giận, chúng ta cùng liền thủ thấy thế nào?”

Tần La Y không chút do dự, hai người lặng lẽ nắm ống tay áo “Được, cùng liền thủ.”

Nhiều năm kinh nghiệm mệnh phụ, Giang Nhã Phủ làm nguy không sợ, không giống tiểu tức phụ tuổi trẻ tự loạn trận tuyến đầu trước mặt nhiều người.

“Tín tức Quý Phi nương nương thật linh thông, chuyện trong nhà thần tử có mấy quyển sách đều biết, thần phụ thực sợ hãi.”

Nói là sợ hãi, nhưng trên mặt Giang Nhã Phủ nào có nửa điểm sợ hãi chứ? Chỉ một công chúa vị thành niên, một Quý Phi so với trấn thủ sa trường quốc công gia cần sao.

Quả nhiên, Hứa Quý Phi nghe xong lời này gương mặt cứng đờ, mắt lộ hàn quang. Hoàng Thượng bảo thủ, ghét nhất nữ nhân hậu cung đuổi tay quá dài, lời này nếu truyền tới tai Hoàng Thượng khẳng định ngài nghĩ ngợi nhiều. Thật vất vả cướp được cơ hội xuất cung cùng, tuyệt không thể để nhân vật nhỏ miệng lưỡi này làm Hoàng Thượng không vui.

Cặp mày Hứa Triền Nhan hơi chau lại, nàng không biết miệng lưỡi Giang Nhã Phủ từ khi nào sắc bén như vậy, chỉ một câu liền đem toàn bộ lửa đốt trả lại cho Quý Phi.

Nhưng Giang Nhã Phủ còn nói chưa xong, thậm chí không cho Hứa Quý Phi thời gian hoà giải, “Quyển 《Cửu Châu vật lợi nói》 kỳ thật không còn ở chỗ thần phụ nữa rồi, đã sớm trả lại phụ thân ở Giang gia. Để thần phụ báo người về truyền lời, nói phụ thân đặc biệt đem sách đến Tây Sơn tặng cho Hoàng Thượng.”

Nửa câu nàng cũng không nhắc đến Chu Hi, mà là phụ thân Giang Sóng Thiên, là phụ tử của Hoàng Thượng được mười năm, cùng tiền hoàng nữa là thầy nữa là thần tử. Vậy Hứa Quý Phi có mấy gương mặt dám trước Hoàng Thượng làm bạn bè, lại bảo hoàng đế gọi thầy tự mình đưa sách đến sao? Không nói Hoàng Thượng phản ứng thế nào, miệng lưỡi người đời đủ đâm chết bà ta.

Nàng này còn tính không chừa lối thoát cho Hứa Quý Phi, nếu tìm Hoàng Thượng xác minh một chút, rồi cuộc có phải hay không thật sự muốn xem quyển sách kia, khả năng bà ta chẳng có trái ngon để ăn!

Hứa Quý Phi tuy không có hoàng tử, nhưng ý vào dung mạo kiều mị được lòng thánh tâm, đến vài mẫu phi sinh được hoàng tử còn phải cho nàng vài phần thể diện, không nghĩ tới hôm nay sửa trị người không thành, dụng phải một cái đỉnh ương ngạnh.

Ngực phập phồng vài cái, bà bật cười “Bổn cung cũng thật là, không lo ăn cơm còn nói mấy chuyện sách vở linh tinh? Yêu thích nhất của hoàng Thượng là săn thú, không bằng chờ về kinh thành, bổn cung lại phái mấy cung nữ đi Giang gia mượn hay hơn.”

Lúc này Quý Phi nương nương nói chuyện khách khí hơn nhiều. Giang Nhã Phủ thu lại tâm tình trịnh trọng hành lễ “Quý Phi nương nương chiếu cố thần phụ tuổi già, thần phụ tạ ơn.”

Trận này phong ba giờ cao, lại gút gao bị đè xuống, lúc này không ai dám nháo gì nữa, an tĩnh dùng cơm, ai có tâm tư cũng chỉ để trong bụng, chờ về phòng lại nói sau.

Hứa Triền Nhan không có tươi cười, không biết trong lòng suy nghĩ gì, Cửu công chúa thấy vậy nói “Gấp cái gì? Cơ hội còn hiếm lắm, nghĩ mấy biện pháp làm nàng ta khó chịu còn không đơn giản sao?”

Diệp Tri Tri chỉ ăn cơm một ít, thấy Hứa Quý Phi đứng dậy rồi đi, nàng cũng theo mẫu thân hạ bàn.

Dọc đường đi nàng đều thất thần, đúng vậy, Giang Nhã Phủ có công công cùng phụ thân chống lưng, có phu quân được nhiều người hâm mộ, còn có Chu Hi ái mộ. Hứa Triền Nhan có Quý Phi yêu thương, có rất nhiều người theo đuổi, có thanh danh tài nữ mỹ nữ. Ngay cả Tần La Y ngu xuẩn kia còn dám đánh nàng nữa...

Dựa vào cái gì? Mọi người đều là thiên kim quý nữ, dựa vào cái gì các nàng so với mình tốt hơn? Dựa vào cái gì các nàng muốn là có thể? Mà mình muốn, hao tổn tâm cơ mà không được?

Tâm tư Giang Nhã Phủ đậm nhiên, cái gì cũng không cầu, vận may đều chủ động tìm tới nàng. Hứa Triền Nhan mộng tưởng rộng lớn, có lẽ người khác nhìn không ra nhưng nàng minh bạch, Hứa Triền Nhan ý ở trong cung, nàng nhìn trúng chính là hậu vị, vì cái mộng tưởng này, cô vô số trợ lực giúp nàng.

Mà Diệp Tri Tri thì ở đâu? Nàng chỉ muốn một Chu Hi mà thôi, mặc dù chàng không phải Trạng Nguyên, mặc dù vĩnh viễn là một thư sinh chẳng làm nên trò trống gì, nàng cũng nguyện ý! Nguyện vọng đơn giản hèn mọn như vậy lại không cách nào thực hiện được...

Hoàng Thượng cùng tướng sỹ vào núi săn thú, mãi đến buổi chiều mới trở về, lần này ngoài Hoàng Thượng, người trẻ tuổi rút thăm đầu tiên là Tam hoàng tử, Hoàng Thượng cao hứng thường ngồi ấy ngân lượng hoàng kim.

Advertisement / Quảng cáo

Mà Thôi Phái chỉ được tâm trung.

Các cung nhân xử lý phân loại thịt, chuẩn bị lửa trại, sao cho vừa tới đến khai yến, nướng thịt ngoài trời.

Thoạt nhìn yến hội hoà thuận vui vẻ, ít nhất mặt ngoài là vậy, Hoàng Thượng hứng thú giờ cao ly, cùng các nam nhân uống không ít rượu.

Mấy ngày nay bởi vì trong lòng Thôi Phái buồn bực, say rất lợi hại, được hai thái giám đỡ trở về.

Vừa vào cửa liền ngã xuống giường, trong miệng lâm bầm cái gì Giang Nhã Phủ nhất thời nghe không rõ.

Tự mình hầu hạ con ma men, cỡi gậy võ cho chàng, lại vắt một cái khăn ướt ngồi bên cạnh lau mặt chàng nữa.

Khăn đựng tới mặt, tựa hồ bị cái gì ẩm áp làm cho trán kinh, chàng nắm cổ tay nàng mà mắt vẫn nhắm tịt, trong miệng gọi từng tiếng rõ ràng “Tiểu Bảo ~ Tiểu Bảo ~ Tiểu Bảo ~ ta không tức giận, nàng nói chuyện cùng ta đi Tiểu Bảo ~”

Giang Nhã Phủ lặng người sững sốt, lúc sau mỉm cười, dùng sức lau mặt cho chàng, bên tai thầm thì “Đồ ngốc, thế nào lúc này nói chuyện cùng ta?”

Thôi Phái mở to mắt, như là xác nhận người nói chuyện cùng mình thật là nàng, sau đó mới yên tâm lần thứ hai nhắm mắt lại, như là đã ngủ.

Bỗng chàng hét lớn một tiếng “Tiểu Bảo! Họ Chu khôn khiếp, hần dám gọi nàng như vậy sao? Lão tử muốn đập vỡ ngọc bội của hần!”

Giang Nhã Phủ vô ngữ, gian nan đem áo ngoài cởi ra, dùng sức đẩy chàng vào giường, đắp chăn, chuẩn bị nước ấm để ban đêm khát chàng có nước uống, nằm bên cạnh nhìn chàng một hồi lâu.

Tức giận từ đáy lòng bay biến, tâm chợt mềm mại, vươn một ngón tay bịt mũi chàng, trong lúc ngủ mơ Thôi Phái hô hấp khó khăn, đánh giương miệng thờ đốc chẳng khác nào con cá.

“Thật là đại ngốc.”

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mai Liền Hòa Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Chàng không chút do dự lựa chọn

Cả ngày hôm qua Hoàng Thượng quá nhiệt tình, hôm nay quyết định nghỉ một ngày, ở trong phòng nghỉ sự cùng các lão thần, những người trẻ tuổi được tự do vui chơi.

Các nữ nhân chia ra tốp năm tốp ba uống trà, nói chuyện phiếm hoặc đi ra ngoài hái hoa.

Trần Như Vân và Tần La Y đều là kiểu người không thích ngồi yên, lời kéo Giang Nhã Phủ cùng Thương Nhị lên núi chơi, khó có được chuyện đi xa một lần, cả ngày ở trong phòng thật quá cuồng chân và mệt mỏi.

Bất đắc dĩ Giang Nhã Phủ gật đầu đồng ý, chỉ là vừa ra cửa cả người liền ngáy ngẩn, Hứa Triền Nhan đứng bên ngoài cười ảm áp nhìn nàng.

“Thiếu phu nhân, ta muốn cùng người tâm sự một chút, có thể vui lòng bồi cùng ta không?”

Theo bản năng Trần Như Văn kéo Giang Nhã Phù “Biểu tâu dừng đi, các nàng có lời gì hay mà nói chứ?

Giang Nhã Phù vỗ vỗ tay nàng, muốn nàng an tâm “Yên tâm đi, ở nơi này nàng ta cũng chẳng có được lợi ích gì.”

“Mọi người đi chơi trước, nói chuyện xong ta đi sẽ tìm cùng hội họp.”

Nàng có thể đối với Hứa Triền Nhan xem như không thấy, không cần thiết phải cho lý do, nhưng thâm tâm đối với loại người này nàng có chút tò mò. Nàng chưa bao giờ chân chính đem tình địch này để vào mắt, nhưng đối phương càng lúc càng khiến nàng phải lưu tâm

“Nếu Hứa đại tiểu thư đã mời, ta đành cùng phụng bồi thôi”

Hứa Triền Nhan cười tươi sáng “Thiếu phu nhân chịu cho ta vài phần thể diện thật vinh hạnh, ta sợ người không chịu đâu, ngày hôm qua cô mẫu vì ta đối với người có chút thất lễ, ta hướng người xin lỗi”

Hai người cùng đi đến một sơn đạo, Giang Nhã Phù trả lời “Chuyện ngày hôm qua ta quên rồi, lại nói thân phận Quý Phi nương nương cao quý, nói vậy cũng không có thất lễ gì.”

Advertisement / Quảng cáo

“Thiếu phu nhân độ lượng rộng rãi khiến ta càng hồ thẹn, nghe nói cách đây không lâu vừa sinh cho Thôi phủ quý tử, ta chưa có cơ hội chúc mừng muội muội đâu.”

“Hiện tại không phải Hứa tiểu thư đã nói chúc mừng rồi sao?”

Hứa Triền Nhan cùng nàng nói chuyện nhà, Giang Nhã Phù cũng không nóng nảy, sớm muộn gì nàng ta cũng chuyển đề tài cần nói mà thôi

Hai người bình thân bước đi về trước, chỉ là đường núi uốn lượn, qua một ngã quẹo liền không thấy cảnh trí nào phía sau

Nắng sớm dần dịu, gió núi mát mẻ sáng thật khoái lòng người. Hai người đi trong chốc lát, nói chút chuyện linh tinh, đến khi Hứa Triền Nhan muốn đứng yên mới nói đến vấn đề chính “Ta đơn độc cùng người nói chuyện kỳ thật có một chuyện muốn nói, hy vọng người nghe xong không nghĩ nhiều.”

Phàm ai nghe xong lời này, cơ bản đều sẽ nhiều suy nghĩ, Giang Nhã Phù muốn xem, đến tốt cùng nàng sẽ làm gì khiến mình khó chịu

“Hứa tiểu thư cứ nói đừng ngại”

Hứa Triền Nhan nhìn về phía núi xa mê mang, như là hồi ức về cái gì đó “Người có biết người trong lòng Thôi Phái là ai không?”

Giang Nhã Phù âm thầm cười nhạo “Thỉnh Hứa tiểu thư giúp ta giải thích nghi hoặc.”

“Người cảm giác không sai, bên ngoài đồn đãi cũng không sai, Thôi Phái là thích ta, có lẽ hiện tại vẫn chưa quên được ta, nên mới vất vả tìm thuốc giải cho ta. Nhưng chung quy ta cùng chàng là không có khả năng, là ta cô phụ một mảnh thiện tình của chàng”

Giang Nhã Phù hừ khẽ một tiếng “Hứa tiểu thư, lời này không nên nói với ta nhỉ?”

Hứa Triền Nhan cười tự giễu, nhìn về phía nàng “Ta nói chuyện này cho người không phải muốn người khó chịu mà là ta có chuyện cầu. Thôi Phái đã thành thân sinh con, mà ta còn là khuê nữ, ta không muốn vì chuyện quá khứ ảnh hưởng đến tương lai mình, không hy vọng vì chuyện cũ này tạo ra bất cứ phong ba gì. Ta không sợ người chê cười, ta và Thôi Phái có vài lần qua lại thư từ, thảo luận chút thơ ca tử phú, những thư từ đó còn lưu chỗ chàng. Thỉnh cầu người giúp ta nói với chàng, đem những thứ đó hủy hết đi.”

Nếu là buổi sáng mấy ngày trước nghe đến lời này, Giang Nhã Phù không dám bảo đảm mình sẽ không tức giận, nhưng giờ phút này xem nàng làm bộ làm tịch mà thương, cảm thấy vừa buồn cười lại có chút đáng thương, rõ ràng bản thân dù ưu tú, lại còn muốn sự hãm mộ từ một nam nhân khác.

“À, người nói mấy phong thư từ kia sao? Đã sớm xé rồi”

“Xé... Xé?” Hứa Triền Nhan kinh ngạc, nghĩ chuyện này sẽ bị che dấu, sao Giang Nhã Phù biết mấy phong thư kia? Chẳng lẽ Thôi Phái chủ động nói cho nàng biết? Rốt cuộc là ai xé nàng mới tin?

“Đúng vậy, ngay trước mặt ta Thôi Phái tự xé đi. Chàng nói, giờ xem lại những thứ đó cảm thấy hốt hoảng nên xé, ta ngăn không kịp, xé xong chàng ném hết vào sọt rác rồi. Hứa tiểu thư yên tâm, không cần lại đem việc này để trong lòng. Có nhiều chuyện, có lẽ một người cảm thấy đó là chuyện lớn lao mà một người khác, xoay người liền quên hết, huống chi là mấy mảnh giấy mong manh kia.”

Hứa Triền Nhan ngốc lẳng nhìn nàng, cảm xúc thay đổi liên tục, chàng vậy mà đem tất thảy thứ ấy xé đi sao? Chàng thích mình, chính mình thấy rõ, vậy mà có thể đem toàn bộ xé hết? Là vì lấy lòng Giang Nhã Phù sao?

Nàng hít một hơi thật sâu “Giang Nhã Phù, người có thích Thôi Phái không?”

“Hắn là phu quân của ta, phụ thân hài tử ta, đương nhiên ta thích rồi. Còn người, Hứa Triền Nhan? Người đối với chàng thế nào? Ta đoán có lẽ là có, chỉ sợ không bằng chút ngón út thôi nhỉ?”

Tây Sơn là khu vực săn bắn của hoàng gia được xây dựng rất nhiều năm, đồ dùng phương tiện đều đầy đủ, ngay cả sơn đạo cũng được tu bổ qua, rộng hẹp, phương hướng không đồng nhất.

Không có mấy lão già bên cạnh, người trẻ tuổi thoải mái tự do, thể từ Tĩnh Bắc Hầu phát động đua ngựa, mọi người tích cực hưởng ứng.

Mỗi lần nói đến đua ngựa, mọi người luôn đến một nơi thì đầu. Lần này Tam hoàng tử bên cạnh Cửu công chúa lại đưa ra ý kiến khác.

“Vẫn cứ chạy theo con đường cũ không thấy chán sao? Hay là lần này đổi chạy con đường khác mọi người thấy thế nào? Chạy con đường phía bắc kia thì sao? Con đường kia xem như bằng phẳng chỉ là hơi hẹp một chút, một bên là núi, một bên dốc thoải sẽ không nhiều nguy hiểm”

Mọi người cho rằng đề nghị này đầy mới mẻ, Nhị hoàng tử cùng Tam hoàng tử sau khi suy nghĩ cũng đồng ý.

Mọi chuyện Thôi Phái có thể làm bộ không am hiểu, nhưng thuật cưỡi ngựa lại không thể ngụy trang, từ mấy năm trước chàng bắt đầu đua ngựa liền thắng mấy lần, xứng đáng tầm chức cao thủ.

Chàng cũng không có ý kiến gì, kỳ thật lỗ tai này nghe bọn họ nói chuyện, trong đầu lại nghĩ đến tối hôm qua. Hôm qua chỉ là bị say, không phải là chết, bởi vậy những chuyện mình làm sau khi tỉnh vẫn mơ hồ chút ấn tượng.

Giống như có hồ ngôn loạn ngữ với nàng, giống như gọi nàng...

Máy mần không có tiểu Đầu nhất bên cạnh, bằng không chàng chẳng còn mặt mũi nào? Cho nên sáng sớm thừa dịp Giang Nhã Phù còn ngủ, nhẹ nhàng nhanh chân chạy đi, nếu gặp bị nhắc tới liền cứ giả hồ đồ, làm bộ cái gì mình cũng không nhớ rõ là được chứ gì?

Theo hiệu lệnh Cửu công chúa phát động, Thôi Phái nhảy lên lưng ngựa, một khi bắt đầu thì đầu, chàng tự động đem mọi suy nghĩ phức tạp bỏ sau đầu, ý thức dường như cùng ngựa yêu hợp thành nhất thể, đồng hướng vô địch, trong mắt trong lòng chỉ có mục tiêu phía trước.

Một câu Giang Nhã Phù vạch trần lời nói dối trá của Hứa Triền Nhan, người hỏi nương tử người ta có thích hay không thích phu quân mình, người có tư cách gì hỏi? Người thích chàng sao? Người thiện tình đối với chàng sao?

Rốt cuộc không được như ý, sắc mặt Hứa Triền Nhan khó coi dị thường.

Giang Nhã Phù không nghĩ cho nàng mặt mũi “Người có thiện tình hay không ta không quan tâm, Thôi Phái là nam nhân của ta, là người của ta, có lẽ trước kia trong lòng chàng có hình bóng người, từ khi có ta vị trí ấy không còn nữa. Nói nào xứng bếp ấy, đã là một đôi rồi, dù bên cạnh là cái bếp đẹp nhất trong thiên hạ cũng không có khả năng!”

Giang Nhã Phù thường thức bộ dáng đáng thương, trong sạch đen xen run nhẹ nhẹ của nàng, đáy lòng dâng lên một cỗ tức giận, tất cả đều sẽ tính trên đầu Thôi Phái hết.

Chỉ xem, người làm thế nào cho ta khó coi? Thật là có mắt như mù, cô nương tốt như vậy lại không thích, cổ tình coi trọng kẻ đứng núi này trông núi nọ, ghê tởm chính mình lại ghê tởm nữ nhân người khác!

“Người... Người như thế nào có thể... Như thế nào có thể nói ta như vậy? Ta thật sự không có ý gì khác! Ta chỉ là quan tâm chàng, chỉ là muốn hỏi một chút chuyện mà thôi, ta không có ý gì khác!”

Advertisement / Quảng cáo

“Điều người muốn nói đã xong rồi đúng không? Không có việc gì ta đi về trước, nơi này gió lớn...”

Giang Nhã Phù vừa dứt lời, chợt nghe tiếng tuấn mã từ xa hí tới, không kịp buồn bực liền thấy một con tuấn mã chạy như bay lại, cười trên đó là một vị đẹp tựa tiên nhân, nhưng mà tất cả không quan trọng, quan trọng chính là vó ngựa kia lập tức gầm nát các nằng!

Theo bản năng nằng muốn trốn, như là Hứa Triền Nhan cố tình dẫn nằng đến chỗ này, một bên là núi, một bên là sườn núi, thêm tiếng gió rít gào và con đường quá hẹp, vừa đủ đôi ngựa cùng song hành mà thôi. Với tốc độ phi xé gió như vậy, chỉ có thể lập tức lăn xuống triền núi mới tránh được thôi.

“Tránh ra!” Giang Nhã Phù lập tức kinh sợ cùng Thời Phái hô to, nhưng Hứa Triền Nhan như là điên cuồng, nháy mắt chặn đường đi, không cho nằng lăn xuống triền núi.

Vừa nói chuyện cùng Giang Nhã Phù, bị những lời nói của nằng như kim đâm vào lòng, một chữ nằng cũng không tin! Thời Phái sẽ không quên mình, nằng là nữ nhân chàng thích nhất, không chiếm được người trân quý nhất, sao chàng có thể dễ dàng quên được chứ?

Không bằng ở đây cho chàng lựa chọn chuyện ngoài ý muốn, ban đầu vẫn còn do dự nên hay không nên, hiện tại đầu đang bị nóng, nằng liền muốn thực hiện ý nghĩ này thôi.

Thời Phái dẫn đầu, bỏ lại mọi người ở phía sau, chuyên tâm dọc theo đường núi phía trước chạy, nhưng đến chỗ kia dọa chàng hồn phi phách tán, nằng không háo háo ngốc ở địa doanh chạy tới nơi này làm gì?

“Mau tránh ra!”

Nói thì chậm mà chuyện xảy ra thì nhanh, hết thấy phát sinh chỉ trong nháy mắt, mặc dù trình độ thuần mã chàng cao siêu, thật khó với khoảng cách gần như vậy không chế được con ngựa, không dả thương người là may mắn rồi.

Giang Nhã Phù tro mắt nhìn người quen thuộc kia cười ngựa lao tới, nằng cùng Hứa Triền Nhan chỉ có một người tồn mạng, nếu hôm nay nằng chết như vậy dưới vó ngựa Thời Phái, ông trời thật là quá oan uổng! Nằng có biến thành quỷ cũng không bỏ qua cho họ Hứa!

Trong lúc nằng kinh sợ, Thời Phái cười tuấn mã nhanh chớp hướng đến chỗ nằng, trong một cái chớp mắt đột nhiên cúi xuống, cơ hồ cả người cùng ngựa song song, cực kỳ mạo hiểm!

Giữa chút khe hở nhỏ, chàng vươn cánh tay dài ôm eo Giang Nhã Phù, dùng lực đem người cuốn vào trong ngực mình, không hề tạm dừng, con ngựa như cũ chạy băng băng lướt gió, thậm chí đuôi ngựa phất trùng trên người Hứa Triền Nhan.

Sau đó từ xa lại đây mấy người, cầm đầu là Tam hoàng tử, thấy Hứa Triền Nhan đứng ở ven đường, hoảng sợ quát to một tiếng “Tránh ra!” liền đuổi sát sau Thời Phái.

Hứa Triền Nhan theo bản năng đi sang trạm bên, vài con khoái mã trước mắt gào thét chạy qua, lập tức đều chỉ kinh ngạc vì sao trên đường nhìn thấy Hứa đại tiểu thư có chút thất hồn lạc phách, nhưng không mấy người đem khúc nhạc đệm này để trong lòng.

Chờ nhóm người ấy đi qua, tiếp đến là hai công tử thế gia hơi thấp, không nhanh không chậm thấy mỹ nhân ngày thường cao cao tự đại lúc này thực tội, cùng xuống ngựa lại ân cần hỏi “Hứa tiểu thư, cô nương sao ở chỗ này? Có phải bị thương ở chân không? Chúng ta đưa cô nương đi? Nơi này quá nguy hiểm”

Hứa Triền Nhan nhìn bụi mù mặt phía xa, đưa hai tay che mặt, quay người khóc lén.

Một chuyện vừa rồi quá sức dọa tâm Giang Nhã Phù, sau được Thời Phái bế lên, đặt ngồi trên lưng ngựa, thành thật ở trong lòng ngực, gấu gao ôm eo chàng. Lúc này cảm thấy chỉ có trong lòng ngực chàng mới là nơi chốn mưa che gió cho mình.

Mặc kệ chàng thúc ngựa đi nơi nào, nằng sẽ không buông tay, chàng không buông bỏ mình, cũng không vì người khác từ bỏ mình, càng không để nằng tùy ý rơi xuống dưới chân núi...

Thời Phái cảm thấy nằng sau lưng vẫn còn sợ, chàng cũng thế có kém gì nằng? Vừa rồi gặp cái tình huống ấy, nếu không phải trình độ chàng đủ tốt, khả năng đem nằng cùng Hứa Triền Nhan đều dả thương, thậm chí dụng ngã xuống triền núi.

Ngựa phi trong chốc lát dần dần chậm lại tốc độ, Thời Phái cũng không còn tâm tư thì đầu, vừa rồi thiếu chút nữa dọa tận trái tim mình, ai yêu ai sẽ biết ngay thôi.

Chàng mang theo Giang Nhã Phù rẽ vào đường nhỏ khác, đến nơi không có người ngoài mới đem nằng ôm xuống.

Đứng xuống đất lần nữa cảm giác có chút không chân thật, ngực Giang Nhã Phù đập phồng, tóc mai bị gió thổi tán loạn.

Rốt cuộc Thời Phái ức chế không được lựa giận trong lòng, nằng to “Nằng có điên rồi phải không? Không có việc gì đứng giữa đường làm gì? Nếu không phải ta là người đi đầu, nằng đã bị ngựa đá chết có biết hay không?”

Chàng dường như xem nhẹ tồn tại Hứa Triền Nhan hoàn toàn, hiện tại chỉ nghĩ mắng chửi người, vừa rồi trong nháy mắt kia làm chàng ý thức được, có chút thứ có được không dễ dàng, mà mất đi chỉ trong nháy mắt.

Rống xong Thời Phái phát hiện ngoài ý muốn, Giang Nhã Phù như thế nào không ra tiếng? Không phải mồm miệng đeo nhất sao?

“Này! Bị dọa choáng váng rồi sao?”

Chàng thử hỏi, đột nhiên ngực bị một cổ mạnh mẽ đánh tới, Giang Nhã Phù ôm eo, đem mặt chôn ở vạt áo chàng, nước mắt cứ thế rơi xuống, một chữ cũng nói không nên lời.

Nằng không cần nghĩ gì, chỉ muốn ôm chàng, nằng không thể xảy ra chuyện, nằng mới sinh tiểu Đầu nhất không lâu, vừa rồi đúng là cơ hội nghìn cân treo sợi tóc làm nằng sợ hãi.

Cứ nghĩ Hứa Triền Nhan chỉ muốn nằng khó chịu một chút, nghĩ sẽ tìm chàng tính sổ, hiện tại cái gì đều không muốn truy cứu, toàn bộ biến mất vô tung vô ảnh.

Vì một khắc kia nằng thấy rõ, trong mắt chàng chỉ có chính mình, không có Hứa Triền Nhan, lúc đó mình lo lắng hoàn toàn là dư thừa.

Thời Phái bị nằng đột nhiên ôm lấy, cả người cứng đờ, cả người tiện dả thả lỏng, vòng tay sau lưng ôm nằng. Cảm giác trước ngực bị ướm bắt đắc dĩ thờ dài, chàng ôn nhu nói “Biết sợ rồi? Xem nằng về sau còn dám hay không dám?”

Chàng lấy khăn ra lau nước mắt, nước mũi cho nằng.

Nằng vẫn luôn ôm chàng như vậy qua một thời gian rất lâu mới bình tĩnh lại.

Thời Phái cảm giác cả người nằng mềm oặt, đỡ bả vai nhìn bộ dáng nằng, lúc này Giang Nhã Phù trong mắt chàng, hốc mắt, chớp mũi, cái miệng đều ửng đỏ, tựa quá đào lơn mới hái xuống.

Chàng mắng yêu “Ngu ngốc, không khóc nữa, tiểu Đầu nhất mà thấy bộ dạng này của nằng khẳng định là cười chết mất.”

Advertisement / Quảng cáo

Giang Nhã Phù lăm lăm thanh âm, câu đầu tiên nói sau khi bị dọa sợ “Nó còn nhỏ như vậy sao mà cười ta được?”

Rốt cuộc Thời Phái lộ ra ý cười, không cùng nằng tiếp tục thảo luận chuyện này, hiện tại chàng có chủ ý muốn làm lúc này.

Bỗng kéo tay nằng, hướng dọc đường nhỏ đi lên, là con đường thợ săn thú núi thường đi “Vừa lúc ta mang nằng đi tới địa phương này.”

“Đi chỗ nào?”

“Tôi rồi nằng liền biết đến, khẳng định nằng sẽ thích nơi đó.”

“Vậy ngựa của chàng làm sao bây giờ?”

“Yên tâm đi, ném cũng không được, trong núi này không có mãnh thú.”

“Chàng chịu cùng ta nói chuyện rồi sao?”

“Là do nằng không chịu cùng ta nói chuyện.”

“Rõ ràng là do chàng không chịu cùng ta nói chuyện trước!”

“...”

Tác giả có lời muốn nói: Muội muội tới trong nhà, riu rít riu rít riu rít, a ta đâu!

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mai Liền Hòa Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: Bối nàng là nương của hải tử chàng

Giang Nhã Phù theo Thời Phái đi con đường nhỏ đầy quanh co hướng lên trên đỉnh núi, đi được hồi lâu, nàng cho rằng đỉnh núi không có điểm dừng thì cảnh tượng rộng mở ra trước mắt.

Ngồi trên đỉnh núi chỉ là rừng cây xanh thoi, không ngờ cảnh đẹp đầy mộng ảo thế này, trên đỉnh núi lại có một bờ ao xanh biếc xung quanh tĩnh lặng thích hợp để nghỉ dưỡng, lúc này thời tiết rất tốt, nước ao trong veo có thể thấy rõ tận dưới đáy và đàn cá bơi lội trong đó.

Thời Phái khẽ ngao “Đẹp không? Chỗ này trước kia ta ngẫu nhiên phát hiện. Rất ít người biết nơi này, cách đây không xa có một hồ Thiên Trì so với cái này còn lớn hơn nhiều. Hành cung của Hoàng Thượng cùng các phi tần bên kia đến nghỉ dưỡng, nếu muốn thanh tĩnh thì không đâu bằng nơi này.”

Núi non mộng ảo, vựa yên tĩnh vừa có thể nghe tiếng côn trùng kêu vang, buồn bực cùng sợ hãi trong lòng lúc này đã vơi đi phần nửa. Nàng cười khanh khách nhìn chàng “Đẹp! Thật là đẹp! Vì đến được nơi này, đi một chuyến cũng đáng.”

Thời Phái kéo tay nàng đến bên cạnh ao, chọn một phiến đá cùng ngồi xuống, xem tâm tình nàng khá hơn nhiều rồi, liền hỏi “Vừa rồi rốt cuộc chuyện là thế nào? Sao nàng và Hứa Thiên Nhan cùng đứng ở giữa đường vậy?”

Nhắc tới chuyện này thần sắc Giang Nhã Phù âm xuống, phồng má lên hỏi chàng “Nếu ta nói là ta có ý thiết kế, muốn nhìn xem thời khắc nguy cấp rốt cuộc chàng cứu ai, chàng có tin không?”

Thời Phái bất đắc dĩ lắc đầu “Ta không tin.”

Advertisement / Quảng cáo

“Vì sao không tin?”

“Bối vì nàng sợ chết.”

Giang Nhã Phù giả vờ tức giận, dấm một quyền vào ngực chàng “Thà chàng không nói thì hơn, vẫn là người viết mấy tờ giấy kia đáng yêu hơn.”

Thời Phái cầm bàn tay nhỏ của nàng cau mày “Xem ra vừa rồi là nàng nói mát, nàng ta sao lại làm như vậy? Ai, kiếp trước ta cho rằng nàng bị vận mệnh trêu đùa mới biến thành bộ đáng ấy, xem ra là ta nghĩ sai rồi, thật ra sự điên cuồng ấy đã ăn sâu trong xương tủy.”

Giang Nhã Phù hừ lạnh một tiếng “Vây là chàng đã nhìn thấu rồi, sao trước kia lại không nhìn ra được nhỉ? Vừa rồi chàng không thấy bộ dạng thương tâm muốn chết của Hứa đại mỹ nhân khi chàng cứu ta đâu, sợ bây giờ người ta rất là hận chàng đó.”

“Ha ha ~” Thời Phái xoa tay tay nhỏ nàng “Nàng ta thích cũng được, hận cũng không sao, đối với ta không có quan hệ gì. Nàng ta đem nàng đến nơi nguy hiểm đó, ta không rút dao xử lý nàng ta là khai ân lắm rồi!”

Trong lòng Giang Nhã Phù bùn rùn, cứ nghĩ nghe được câu gì hay ho “Cái gì vì ta?”

Thời Phái ngốc lảng, chưa bao giờ nghĩ tới một loại khác lựa chọn, cứu nàng là chuyện đương nhiên rồi.

“Bối vì nàng là nương của tiểu Đầu nhất.”

Giang Nhã Phù đen mặt rút tay về, xoay lưng về phía chàng xoa ngón tay “Bối vì điều này sao? Nhiều nữ nhân có thể sinh hải tử cho chàng mà! Ta được xem là người thế nào?”

Nàng đang ăn dấm cái gì a? Chẳng lẽ nàng không phải là nương của Đầu nhất sao? Không lẽ không cứu nương hải tử mình mà đi cứu nữ nhân không liên quan sao? Đạo lý này bình thường mà.

Xem bóng dáng nhu mì ngượng ngùng của nàng, bỗng kỷ kinh bát mạch của chàng dường như được đã thông, rốt cuộc thông minh đoán được lòng dạ nữ nhân. Ôm nàng vào ngực “Không đơn thuần là vậy... Bối vì nàng là Giang Nhã Phù, bối ta đi qua hai mươi năm, còn thêm mấy cái hai mươi năm nữa, là độc nhất vô nhị.”

Hai đời đại khái lần này Giang Nhã Phù nghe được lời yêu thương êm tai nhất, tuy bề ngoài chàng và nàng còn trẻ, nhưng tâm là phu thê già rồi, nàng vốn không trông cậy chàng nói được lời âu yếm, đối với nàng mà nói, sự khẳng định của chàng còn tốt hơn những câu từ mỹ miều khác.

Giang Nhã Phù xoay người lại, ngẩng đầu nhìn chăm chú ánh mắt chàng “Lời này là chính chàng nói, ta sẽ ghi nhớ trong lòng. Vây chàng cũng nghe cho rõ, bối vì chàng là Thời Phái, người mà kiếp trước là kẻ hỗn đản, không quan tâm gia đình...”

Nói tới đây lời nói nàng đầy ghen ghét, không nói được nữa, tuy rằng trong lòng đối với chàng từng có rất nhiều oán giận, nhưng chưa bao giờ nghĩ sẽ tách ra, bối chàng là Thời Phái.

Tuy lời chưa hoàn toàn nói hết nhưng Thời Phái đã lĩnh hội toàn bộ tâm ý nàng, niềm vui sướng cùng ấy này bao phủ lấy chàng, ôm eo nàng gắt gao, hôn thật sâu xuống.

Không phải nửa đêm trộm ngọc trộm hương, cũng không phải dụ dỗ lừa gạt mà là quang minh chính đại, trải qua hai đời, đây là lần thứ hai chàng hôn thể từ mình.

Nụ hôn này kéo thực lâu dài, tựa như Thời Phái gom hết niệm tưởng bao ngày tháng qua đời hết một lần.

Advertisement / Quảng cáo

Chân Giang Nhã Phù không vững, chàng ôm ngồi vào trong lòng mình, tiếp tục giả tăng nụ hôn nồng cháy, tay cũng không thành thật dần dần tiến vào trong quần áo nàng, vẩn về viên ngọc mềm mại của riêng nàng, hơi thở ngày càng nặng nề, ánh mắt đầy khao khát, mê ly.

“Nhã Phù ~ Nhã Phù ~”

Giang Nhã Phù mềm nhũn như muốn tan chảy dù vậy vẫn còn chút lý trí, bắt cái tay không thành thật kia “Mau dừng lại, chúng ta mà thành chác là điên rồi? Chàng dám bảo đảm nơi này không ai biết chứ? Vạn nhất bị người thấy, hai chúng ta chỉ có mà cùng nhau tự sát thôi!”

Thời Phái ăn được mật ngọt, cuối cùng không tình nguyện phải thôi tay, giúp nàng sửa sang lại vạt áo, nhìn nàng ánh mắt chớp động phát tia quang tặc “Nương tử, không còn sớm nữa, chúng ta nhanh trở về đi.”

Giang Nhã Phù đỏ mặt, ừ một tiếng.

Trần Như Vân, Tần La Y cùng Trương Nhị, cả ba đi dạo không đến nửa ngày Trương Nhị liền chịu không nổi, thật là không có thiên lý, mình xuất thân y dược thế gia, thân thể từ nhỏ được bảo dưỡng tốt vậy mà thể lực so với hai vị thiên kim tiểu thư kia lại kém xa như vậy.

Sau lại thấy các nàng còn tinh lực đi dạo khắp nơi, nàng chịu không nổi liền chủ động xin tha, bốn tiểu thư phải về phòng nằm nghỉ đây.

Vì thế chỉ còn lại Trần Như Vân cùng Tần La Y, không bị Trương Nhị thể lực lên lụy, các nàng chơi càng như cá gặp nước, Tần La Y không biết từ nơi nào cảm tới cái cung tiền, cả hai quần khắp núi tìm gả rừng thỏ hoang bắt.

Tần La Y bắn ra một mũi tên, thỏ con chạy trốn thoát, hai người rượt đuổi theo đến trong rừng rậm.

Qua tiếng gió truyền đến âm thanh nói chuyện của nữ nhân, nghe có điểm quen tai, hình như là Diệp Tri Tri.

Nơi này hẻo lánh như vậy, đường lại khó đi, sao nàng ta ở chỗ này nhỉ? Hơn nữa lắng nghe còn có thanh âm của nam nhân.

Hai người nhìn nhau, trong mắt thấy được ba chữ, có, biến, đây!

Vì thế con thỏ cũng không đuổi theo, hai người lặng lẽ tiến gần nơi Diệp Tri Tri đứng, trốn sau cây đại thụ nghe lén, xem nàng ta cùng tên thợ săn kia nói gì.

“Cô này thật sự hữu dụng sao?”

“Tiểu thư yên tâm, Lưu lão Thất ta thu chỗ tốt của tiểu thư, tuyệt không dám lừa gạt tiểu thư, tiên thảo cùng ngải thảo đốt lên xua muỗi, không phát ra bất cứ mùi gì. Nếu tiểu thư không yên tâm, cứ tìm người thợ trước xem.”

Diệp Tri Tri đem bao giấy nhỏ thu vào ống tay áo “Việc đó không cần, người cũng không có lá gan kia. Biết về sau phải làm thế nào rồi chứ, đừng quên đệ đệ người mới bắt đầu làm việc ở cửa hàng Diệp gia ta.”

“Tiểu nhân minh bạch, tiểu nhân nhất định phong kín mồm miệng, cả nương ta tuyệt đối cũng không nói.”

Thực mau, Diệp Tri Tri cùng thợ săn kia tách ra, đi mất như chưa từng xuất hiện cùng nhau.

Advertisement / Quảng cáo

Tần La Y cùng Trần Như Vân lúc này mới hiện thân ra, cả hai nhũ mi nhìn chăm chăm phương hướng Diệp Tri Tri đi mất.

Tần La Y hỏi “La tiên thảo là thứ gì? Người có nghe qua chưa?”

“Không có, nhưng liên quan đến Diệp Tri Tri nhất định chuyện không tốt đẹp gì.” Trần Như Vân nhanh chóng quyết định “Đi! Chúng ta liền trở về hỏi Trương Nhị, khẳng định nàng sẽ biết lai lịch được thảo này. Nói không chừng chúng ta còn có thể cứu người, còn không xem như tham gia chút náo nhiệt vậy.”

“Tốt!” Tần La Y đồng ý.

Hai người ăn nhịp với nhau, không sân thù nữa, đi phá hư chuyện tốt của Diệp Tri Tri so với bất thỏ thủ vị hơn nhiều.

Tác giả có lời muốn nói: Hôm nay cứ như vậy, càng ngày càng cảm thấy quận chúa cùng Trần Như Vân CP cảm tràn đầy... Ngạch ~~~

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mai Liền Hòa Ly* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Chó con, Chó con, Chó con (1)

Trương Nhị trở về, mới nghỉ ngơi trong chốc lát liền thấy Tần La Y cùng Trần Như Vân lại tìm mình, nhìn vẻ mặt gian manh của hai người họ, trong lòng thật khổ, không biết lại nghĩ ra chuyện gì nữa đây.

“Trương Nhị, chân người thế nào rồi?” Trần Như Vân đi đến hỏi.

Trương Nhị liếc nàng một cái “Còn nói nữa, nổi lên hai cái mụn nước thật lớn. Hai người sao lại không có bị gì ha? Chơi thật thống khoái, Nhã Phu bị Hứa Triền Nhan gọi đi, người cũng không lo lắng gì sao?”

Trần Như Vân ngượng ngùng gãi gãi đầu “Hắc hắc, biểu ca ta cũng ở bãi săn, biểu tẩu sẽ không có việc gì. Bất quá hiện tại khả năng có người muốn làm ra chuyện lớn, Trương Nhị, người kiến thức rộng rãi, có biết La tiên thảo là gì không?”

“Người nói La tiên thảo hả?” Trương Nhị sững sốt, sau đó gương mặt nhiễm đỏ ửng “Người hỏi cái này để làm gì? Cái đó chúng ta không nên biết đến.”

Trần Như Vân không thuận theo “Ai nha, còn chờ người mở cái nút ra, người không chịu nói liền sao cứu được mạng người đây.”

Trương Nhị nói thầm “Không gây chết người được...”

Vẫn luôn im lặng, Tần La Y thấy Trần Như Vân còn ngốc ngếch muốn hỏi, nhìn không được “Trương Nhị, cứ nói với chúng ta, có gì mà người phải xấu hổ chứ? Người cứ việc nói thẳng, có phải đây là dơ được không?” Thân là quận chúa, so với nữ hài gia đình bình thường biết không ít bí vấn cung đình, thấy nàng như vậy lập tức nghĩ tới.

Advertisement / Quảng cáo

Trương Nhị nhỏ giọng giải thích “Kỳ thật cũng đừng nói khó nghe như vậy, La tiên thảo là được trợ hứng dùng cho phòng the nam nữ, nghe nói hiệu quả không tồi.”

Trần Như Vân cuối cùng minh bạch “Phi! Liền biết tâm tư nàng ta bất chính mà!”

Lúc này Tần La Y như là thông minh lên, bỗng nhớ tới cái gì “Không tốt! Khẳng định là nàng dùng trên người Chu Hi. Trương Nhị, nơi này người có giải được không? Người mau nói cho chúng ta một chút có đó dùng như thế nào vậy? Nghe người ta nói là muốn cái gì cùng ngải thảo trộn với nhau ấy?”

“Các người đừng nóng vội. La tiên thảo sinh trưởng ở vách đá phía dưới huyền nhai, hiệu quả trợ hứng dùng cho ngày cưới, khí vị ôn hòa, giống cỏ xanh không vị, người nọ nói đem nó trộn cùng Ngải thảo, khẳng định là không muốn người khác phát hiện ra. Bất quá được này dễ giải, ta có cái túi thơm này, các người cầm đi, lấy nó người trong chốc lát thần trí liền thanh tỉnh.”

Tần La Y tiếp nhận túi thơm “Cái này thật tốt, bằng không cả đôi người nọ liền nằm trong tay biểu muội ta.”

Chân Trương Nhị bị đau, lá gan lại không lớn, liền lưu trong phòng dưỡng thương, trợ mắt nhìn hai người kia hấp tấp chạy tới, lại hấp tấp chạy đi.

Từ lần trước chứng kiến một tràng hỗn loạn khói bụi tại tửu quán kia, lần này tức trực sân đón, Diệp Tri Tri mới lại nhìn thấy Chu Hi. Chẳng thật quá nhẫn tâm, nàng một lòng say mê mà chàng làm như không thấy, một khi quyết định chặt đứt, vài câu đôi câu cũng không chịu bỏ thí cho nàng.

Tuy chàng đối với mình tàn nhẫn như vậy, nàng lại không dứt bỏ được, khi chàng đứng giữa mọi người, trong mắt nàng chỉ có duy nhất là chàng, mọi người còn lại chỉ là làm nền. Nàng cảm thấy mình thật sự bệnh si nặng rồi, không có được Chu Hi càng điên cuồng lên.

Nàng không có biện pháp nào tốt cả, chỉ có thể đánh cuộc một phen, dùng danh dự của mình đổi một phu quân như ý, sau này chẳng hạn mình cũng đáng.

Trong núi gió thực lạnh, đặc biệt khi mặt trời lặn, Hoàng Thượng mang theo Hứa Quý Phi đi đại Thiên Trì tắm suối nước nóng. Chu Hi cũng mấy đại nhân quen biết uống nhiều hơn mọi ngày, ngồi nhìn ra đường có chút lơ lửng cho Giang Nhã Phu. Tình tình nàng thành thật, ôn hòa như vậy, ở đây toàn là quý nhân, mong sẽ không xảy ra chuyện gì, bị nói hành nói xấu nàng có thể tránh thoát, không thấy được bấy rập cũng có thể tránh đi hoàn mỹ.

Thôi, chàng là gì mà có thể nhọc lòng vì nàng? Đã có người bên cạnh bảo hộ cho nàng rồi, hiện tại Thời Phái đối với nàng chẳng khác nào bảo bối, hẳn sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.

Chàng xoa nhẹ ấn đường nhũ chặt, mi vừa nhấc lên liền thấy trước mắt cách đó không xa một bóng hình xinh đẹp.

Là nàng.

Nàng xuất hiện ở chỗ này rõ ràng là đặc biệt chờ mình, trong lòng Chu Hi ám hối, tự trách bản thân tự chọc nọ tính.

“Diệp tiểu thư, ban đêm gió lớn, sao lại đến chỗ này?”

Diệp Tri Tri thấy lời nói chẳng vẫn như trước “Thì ra chẳng còn để ý ta một chút, ta nghĩ chẳng không bao giờ chịu nói lời nào cùng ta nữa.”

Trong lòng Chu Hi hiện lên một tia không đành lòng, tuy nàng tâm cơ nặng, nhưng đối với mình là nặng tình, mà ngọn nguồn việc này đều cũng do chàng. Nếu ngay từ đầu đừng cho nàng hy vọng, cũng không đến mức như vậy.

“Diệp tiểu thư...”

“Chàng có thể gọi ta một tiếng Tri Tri không? Một lần cũng được.”

Nước mắt mỹ nhân tan nát cõi lòng làm người ta đau lòng, Chu Hi thở dài “Tri Tri, lần trước gặp mặt ta đã nói rõ ràng. Ý ta đã quyết, hai chúng ta không có khả năng, người có thể toàn tâm toàn ý che chở cho nàng, người đó không phải là ta.”

Diệp Tri Tri nghe xong lời này im lặng không nói, gió thổi vào thân mình mảnh khảnh của nàng, thổi tóc lau những giọt nước mắt trên mặt, chẳng khác nào một bức họa thể mỹ tốt đẹp mà yếu ớt.

Thật lâu sau, nàng dường như khấn cầu nhìn chàng nói “Công tử, hai chúng ta quen biết từ thuở ấu thơ kia, lần trước là chàng cùng Tri Tri nói cái biệt, nhưng đối với Tri Tri mà nói, lại là hồi ức khuất nhục bất kham của ta. Câu của miệng thường nói, khi hợp khi tan, thành công từ rủi ro thương, cho Tri Tri một lần nói cái biệt, xem như một chút hồi ức được không?”

Vốn là Chu Hi hồ thẹn với nàng, lời này, cảnh này vô pháp nhẫn tâm mở miệng cự tuyệt. Chàng không giống Thời Phái cùng Giang Nhã Phủ biết hết thấy chuyện đời trước, trong mắt chàng, Diệp Tri Tri lúc này chỉ là một cô nương ái mộ mình, lại bị chính mình thương tổn thôi.

Advertisement / Quảng cáo

“Được, nhưng nơi này không có tửu quán.”

“Không sao, lúc này thay trà hẳn được, chúng ta qua bên kia đi, ít người thấy rõ, lời nói cũng... Nghe rõ ràng. Coi như là lần cuối ta cầu chàng, về sau đối diện xem như không quen biết.”

“... Vậy như ý tiểu thư đi.”

Chu Hi có nhiều khía cạnh đều là xuất sắc, thậm chí còn vượt hơn Thời Phái, nhưng ở phương diện đối mặt với nữ nhân thì không bằng Thời Phái. Đặc biệt đối mặt với nữ nhân như Diệp Tri Tri, chàng không giống Thời Phái có thể thẳng thắn làm mất lạnh được.

Hai người thực mau đi tới gian trà thất, lúc này bên trong không có người, buổi tối các nữ nhân, phụ thân cùng phu quân đều trở về phòng hội họp, không tới nơi này dùng trà tán gẫu, chỉ có ban ngày nơi này mới là địa phương mọi người yêu thích thôi.

Chỉ có một cung nữ thái tử chỗ này, cung nữ được huấn luyện cực tốt, thấy một nam một nữ đi vào không hiện kinh ngạc, hành lễ xong, yên lặng pha trà, lại đến chỗ đặt lư hương bạc lửa đốt ngải thảo dùng để đuổi muỗi, sau liền yên lặng lui ra ngoài.

Trà thất bố trí lịch sự tao nhã, ngồi trên mặt đất, hương trà lượn lờ, làm người ta quên cả việc đề phòng xung quanh.

“Chu công tử, Tri Tri có một chuyện khó hiểu, mong rằng công tử nói thật. Ngay từ đầu công tử đối với ta thái độ không phải như thế, ta nghĩ rõ ràng rồi, rốt cuộc vì sao thái độ của công tử đối với ta lập tức biến đổi như vậy?”

Ánh mắt nàng quá nóng, có lẽ trong phòng quá nhiệt, Chu Hi bỗng cảm thấy miệng khô lưỡi khô, trong lòng hốt hoảng, máu trong người dường như gia tăng, xuất hiện một cổ quái dị trong người, toàn thân trần ngập hơi ngứa.

Chàng không có nghĩ nhiều, cực lực duy trì trấn định thông dong “Việc này đích xác là do tại hạ, là tại hạ quá mức tự tiện, chuyện đau buồn xưa không thể tự thoát ra, đúng lúc tiểu thư xuất hiện giải đúng chỗ ngứa làm tại hạ có chút không đúng mực. Sau buổi chuyện cũ, lần thứ hai gặp lại tiểu thư, cảm thấy hành động đi vắng của mình quá mức cần rồi, đã làm tiểu thư hiểu lầm, Chu mỗ nơi này bồi tội cùng tiểu thư.”

Nóng! Như thế nào càng ngày càng nóng thế này? Cảm giác mặt mình như cũng nóng lên.

Diệp Tri Tri thấy dưới tác dụng của dược vật chàng nói lên biến hóa rất là vừa lòng. Chờ một chút nữa, chờ chàng hoàn toàn đánh mất lý trí, nàng liền có ý... sau đó lại hô to người ngoài tiến vào làm chứng, hết thấy liền thành.

Nàng không tiếc hy sinh danh dự, hy sinh thể diện Diệp gia, cũng muốn một lần bắt được Chu Hi, không thành công liền xả thân.

Đúng lúc này, một tiểu thái giám vội vàng chạy tới trà thất, hỏi cung nữ bên ngoài “Diệp tiểu thư có ở bên này không? Người Diệp gia đang tìm nàng khắp nơi.”

“Xây ra chuyện gì?”

“Nghe nói bệnh viện Diệp phu nhân lại tái phát, bọn nha hoàn không dám động thủ, Diệp đại nhân bảo tìm Diệp tiểu thư về nhanh!”

Diệp Tri Tri ở bên trong nghe rõ ràng, trong lòng ngầm bực, bệnh mẫu thân hơn một năm rồi không phát tác, như thế nào có tình lúc này lại phát tác? Nàng thấy sắc mặt Chu Hi càng thêm ửng hồng, rốt cuộc là mẹ con tình thâm, nàng cần nhắc một chút nói với Chu Hi “Chu công tử ngồi đây, ta đi một chút sẽ lại. Trước khi ta trở lại chàng ngàn vạn lần đừng rời khỏi nơi này, bằng không cái ngày cáo biệt lại không đếm được, ta sau này vẫn không thể quên chàng.”

Chu Hi thực khó chịu, nghĩ nàng có thể nhanh lên đi ra ngoài, mình cũng sẽ tự tốt lên một chút “Được, nàng mau đi nhanh chút, ta ở chỗ này chờ nàng.”

Diệp Tri Tri ở cửa cùng cung nữ giao đãi một tiếng, liền vội vàng rời đi.

Chân trước nàng vừa đi, sau lưng Trần Như Vân cùng Tần La Y ăn mặc nam trang liền xuất hiện, cung nữ tự nhiên nhận ra đây là hai vị tiểu thư, càng nhận được trong đó có một vị là quận chúa.

Nàng lộ vẻ khó xử “Quận chúa, trời chiều rồi, vẫn là ngày mai ngài lại đến uống trà đi? Bên trong có nam nhân cũng không tiện.”

Tần La Y trợn mắt “Không tiện? Ta không tiện vào trong đó? Trừ phi bên trong là Hoàng Thượng cùng Quý Phi nương nung, bằng không ta còn không biết mình muốn tránh đi là người nào nha, tránh đường cho bốn quận chúa vào!”

“Vâng.” Cung nữ không có biện pháp, đành phải nhường đường.

Advertisement / Quảng cáo

Trần Như Vân đi theo Tần La Y vào trong trà thất, thực mau liền thấy mặt ai đó có dị sắc, cơ hồ Chu Hi không thể ngồi yên, chính là đang liều mạng rót nước trà vào bụng, đáng tiếc là không có gì ăn.

Ánh mắt chàng như mơ hồ dần, chỉ thấy hình bóng người vào trong phòng, lại không nhìn rõ được là ai.

Hai người nhìn nhau, Trần Như Vân cười nói “Ngốc, nhìn ta làm gì? Kia không phải là người trong lòng ngươi sao? Còn không nhanh cho hắn ngửi túi thơm?”

Tần La Y nhăn mày “Ta? Ta tự mình đưa cho chàng...”

“Chứ còn ai nữa? Nhanh lên đi! Nắm chặt thời gian.” Trần Như Vân đẩy nàng đến phía trước.

Tần La Y móc túi thơm ra, vừa rồi nàng cùng Trần Như Vân trước đã ngửi qua, các nàng sẽ không có việc gì. Tâm tình nàng phức tạp, nắm chặt vạt áo đi đến chỗ Chu Hi, tâm tình như hốt hoảng, lại không có ý niệm lo lắng khác.

Đến gần Chu Hi rồi, rốt cuộc Chu Hi thấy rõ ràng mặt nàng “Nàng là...”

Bang một cái, Tần La Y khăn trương đem túi thơm ấn tới miệng mũi chàng. Chu Hi chưa kịp phản kháng liền đem hương khí gay mũi hít vào, tức khắc tỉnh thần chấn động, thần trí dần dần thức tỉnh.

Lúc này rốt cuộc thấy rõ hai người trước mắt, đến đây chàng đã minh bạch mình gặp chuyện gì. Không nghĩ tới Diệp Tri Tri lại làm ra một việc như vậy, nhất thời hồ thẹn, hướng hai người hành một đại lễ “Đa tạ nhị vị tiểu thư tương trợ...”

Trần Như Vân đánh gãy lời vô nghĩa của chàng “Đừng dong dài, chuyện còn chưa xong đâu, chờ Diệp Tri Tri phát hiện mình bị lừa liền sẽ mau trở lại tìm ngươi, nếu cảm tạ ta, hết thấy liền nghe theo chúng ta.”

Bạn đang đọc truyện *Ngôi Mai Liên Hòa Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 47: Chó con, chó con, chó con (2)

Lúc này Chu Hi không nghĩ nói giúp Diệp Tri Tri gì nữa, hôm nay nếu nàng thực hiện được việc này, không những hủy hoại thanh danh nàng, còn cả thanh danh của mình, vô luận ngày sau vị trí mình cao đến đâu, vết nhơ này mãi đeo bám theo không tha cùng những lời nói đầy khó nghe.

“Ý tứ Trần tiểu thư là?”

Trần Như Vân nhéo cằm, ánh mắt nhìn trên hai người một chút nói “Hai người, cời quần áo ra!”

“Cái gì?” Chu Hi cùng Tần La Y đồng loạt kinh hô.

Nàng điên rồi sao?

Diệp Tri Tri vội vàng trở về, vừa thấy mẫu thân cùng một vị phu nhân quen biết đang ngồi nói chuyện, lập tức ý thức được mình bị lừa, vội vàng rẽ chạy về trà thất, lòng bàn chân như là đạp gió mà chạy.

Cung nữ giữ cửa chẳng biết đã đi đâu, ánh đèn bên trong còn sáng, không biết Chu Hi đã rời đi chưa? Chẳng hít nhiều La tiên thảo như vậy, nếu cứ vậy chạy ra ngoài không biết sẽ thế nào.

Diệp Tri Tri ngấm bực người sau lưng mình, xem ra kế hoạch hôm nay là thất bại rồi.

Còn ôn vại phần chờ mong nàng đẩy cửa vào, chỉ thấy Chu Hi cách mình rất xa, nằm úp trên mặt đất, trong lòng thờ nhẹ nhõm, chỉ cần chàng còn ở hết thấy sẽ thành công, nếu chàng bị người khác mang đi xem như nàng toi công rồi.

Advertisement / Quảng cáo

Bên ngoài trời ngày càng tối, ánh đèn không được sáng, hơn nữa do nóng vội, nàng không nghĩ nhiều liền ngồi quý bên cạnh Chu Hi, ôn nhu lôi kéo xiêm y chàng.

“Chu công tử? Có phải chàng đang rất khó chịu đúng không? Để Tri Tri giúp chàng...”

Trong lúc nàng đang tình nồng mặt ý, đột nhiên! Một người từ gian bên cạnh chạy tới, hét lớn một tiếng “Bất gian!”

Một tiếng la hét dọa Diệp Tri Tri ngơ ngẩn “Trần Như Vân? Người người người như thế nào ở đây?”

Mà lúc này, Chu Hi đang nằm sấp dưới nền bằng gỗ bật dậy, quay lại nhìn nàng, khinh miệt cười nói “Như thế nào? Bước tiếp theo muốn thoát xiêm y ta nhưng không thành sao? Biểu muội nhận ra xiêm y lại không nhận ra người à?”

Diệp Tri Tri bị hai lần liên tiếp kinh hách, cả gương mặt biến đổi khó cảm được bình tĩnh “Các người, các người! Vì sao mãi đuổi theo ta không bỏ?”

Hai mắt Tần La Y bốc hỏa, cao cao tại thượng nhìn nàng “Người khác không biết người còn không biết sao? Ta bị người chơi thâm dữ dội!”

Thần sắc Diệp Tri Tri biến đổi, đúng vậy, Tần La Y vẫn luôn thích Chu Hi, nàng sao có thể trơ mắt nhìn Chu Hi bị mình...

“Tỷ tỷ, ta sai rồi! Cầu tỷ không cần đem việc này làm lớn chuyện, ta cũng không dám nữa, xem như tình tỷ muội nhiều năm của chúng ta được không tỷ tỷ!”

Nhìn mặt Diệp Tri Tri đầy nước mắt, Tần La Y bực bội vung tay lên “Còn không mau đi đi? Tâm tư nhỏ của người ta sẽ nói tất cả cho cô cô biết, cô cô không bệnh cũng bị người làm cho bệnh.”

“Vâng, đa tạ tỷ tỷ, đa tạ Trần tiểu thư.”

Diệp Tri Tri dường như trốn khỏi trà thất rồi đi. Tần La Y búng búng đầu ngón tay, cau mày.

Trần Như Vân đỏ đầu qua cười “Như thế nào? Vì biểu muội mà phiền lòng sao? Hay là đang đau lòng Chu công tử của người?”

Tần La Y lắc đầu “Không phải, ta đang suy nghĩ, khi còn Tri Tri nhỏ không như thế, tại sao nàng lại biến thành cái dạng này chứ? Nhớ trước kia cả hai cùng bên nhau chơi đùa, trong lòng giờ có chút khổ sở.”

“Không nghĩ người còn đa sầu đa cảm như vậy.” Trần Như Vân nói xong liếc quần áo trên người nàng “Đừng quên đem quần áo trả lại Chu công tử.”

Nói xong liền tiêu sái đi ra ngoài.

Tần La Y sững sốt một chút đuổi theo từ phía sau “Này, vừa rồi sao người không cùng chàng đổi quần áo hả?”

Trần Như Vân cười xấu xa “Vóc dáng người so với ta cao hơn, lại nói không phải là người thích hấn sao? Ta tự cấp cơ hội cho người a!”

Tần La Y hoi ngạc nhiên, lâm bẫm nói “Nhưng chàng không thích ta...”

Hai người cãi qua cãi lại rồi đi, một lát sau, gian bên cạnh vị cung nữ giữ cửa nằm trên nền đất mới từ từ tỉnh. Trong nhà lúc này trừ bỏ nhân nhạ mùi ngai thảo không xảy ra chuyện gì cả.

Ban ngày Giang Nhã Phủ bị nhiễm gió núi, thêm chuyện bị kinh hách liền có dấu hiệu sốt.

Thời Phái nghĩ chuyện ở trên đỉnh núi chưa làm xong về phòng sẽ tiếp tục hoàn thành, Giang Nhã Phủ cũng không phản đối. Nhưng khi quan tâm ai liền rất nhạy bén sự thay đổi của người đó, cảm thấy nàng có vẻ không khỏe, đưa tay sờ trán lập tức giật mình, nàng bị sốt rồi.

Gọi người tìm thái y tới xem bệnh, kê khai thuốc, nấu thuốc bụng cho nàng uống.

Đầu Giang Nhã Phủ âm ỉ nóng, cả người vô lực, ngồi dựa lưng trên thành giường, muốn tiếp nhận chén thuốc trong tay Thời Phái lại bị chàng giành lại.

Vụng về mức từng muỗng thuốc bón cho nàng “Để ta dứt cho nàng.”

Giang Nhã Phủ bật cười gian nan “Ta chỉ bị trúng chút gió sốt thôi, chân tay vẫn động được, chàng mau đưa cho ta đi.”

Advertisement / Quảng cáo

“Tiểu Bảo nghe lời.”

Đầu qua tím nàng run lên, không tiếp tục cự tuyệt sự săn sóc này, mở miệng uống vào từng muỗng thuốc.

“Đáng quá, đây là thuốc gì vậy?”

Lại một muỗng đưa tới “Thuốc đáng dã tật, không đáng trị không hết bệnh.”

“Nguy bệnh.” Nàng lại cau mày uống một ngụm, đáng đến run người, hẳn là thái y có thủ với nàng đi?

Thời Phái thấy đáng vẻ này của nàng lo lắng hỏi “Thật sự quá đáng sao?”

“Đúng vậy, ta xin chàng, đưa chén thuốc cho ta đi, để uống cho nhanh, không phải chịu cái đáng hành hạ nữa.”

Lúc này Thời Phái mới đưa chén thuốc cho nàng, xem mặt nàng nhăn nhó một đống, sau đem chén thuốc uống một hơi cạn sạch.

Quá đáng, Giang Nhã Phủ muốn phun ra, ăn mất sống phòng chừng cũng đáng như thế này.

Thời Phái lại hỏi một lần “Thật sự đáng lắm sao?”

Giang Nhã Phủ bị chàng vì chuyện này làm phiền, liền dỗi nói “Đáng chết, bằng không chàng cũng nếm thử xem!”

Thời Phái nghiêm túc gật đầu “Được, vậy để ta nếm thử.” Sau đó liền đứng dậy, cúi xuống hôn lên môi nàng, nuốt luôn tiếng nức nở của nàng, đem vị đắng vị ngọt nhâm nhi hết.

Thật lâu sau, biết không thể tiếp tục nữa, Thời Phái cưỡng bách chính mình lưu luyến rồi khỏi môi nàng, cũng không biết mình bò lên giường từ khi nào, ôm cả người nàng vào trong ngực.

“Ừ, thuốc này quả thật là đáng, ngày mai bảo thái y đổi thuốc khác cho nàng.”

Được hiệu phát tác, Giang Nhã Phủ bắt đầu buồn ngủ, gối lên cánh tay chàng lâm lâm “Thật là hồ nháo, xem ngày mai chàng nhiễm bệnh, làm thế nào mà ra cửa đây?”

Nghe xong lời này đột nhiên linh quang Thời Phái chợt lóe, một ý kiến hay.

Thái y kê thuốc mạnh, buổi tối Giang Nhã Phủ toát mồ hôi, sáng hôm sau cả người cảm thấy nhẹ nhàng, nghĩ giờ này chắc Thời Phái đi ra ngoài rồi.

Mới vừa nghĩ như vậy liền thấy chàng đi vào “Đã khá hơn chưa?”

“Khá hơn nhiều rồi, sao chàng không cùng mọi người đi ra ngoài?”

Thời Phái cười giảo hoạt “Ta xin nghĩ, nói hai chúng ta đều nhiễm phong hàn sợ lây bệnh cho người khác, hôm nay không phải đi. Ta ở lại bồi nàng ngọc cả ngày, ngày mai cùng nhau về nhà có chịu không?”

Thấy chàng một bộ dáng chờ khen, Giang Nhã Phủ bắt cười “Được được, không đi liền không đi, ở trong phòng thành thật ngọc, hơn là ra gặp mặt kẻ diễn Hứa Triền Nhan kia.”

Thời Phái sợ nàng sinh khí, nhanh dúi đề tài “Nàng khỏe rồi, ăn sáng xong ta giúp nàng tắm gội nhé?”

Nhìn tâm địa gian xảo của chàng, Giang Nhã Phủ nói “Không cần.”

“Ta bảo đảm quy củ còn không được sao? Nàng xem bọn Mộc Lưu Phi không có ở đây, mà nàng không thích xử xử những cung nữ đó, để ta ủy khuất một chút vậy...”

“Không cần.”

“Tiểu Bảo ~”

Advertisement / Quảng cáo

Cả người Giang Nhã Phủ giật mình, dỗi nói “Chàng lại gọi ta như vậy ta sẽ không để ý tới chàng nữa! Buồn nôn muốn chết.”

Thời Phái mặc kệ, Chu Hi gọi sao nàng không cảm thấy buồn nôn chứ? Chàng cứ gọi thế, lúc không có người ngoài liền cứ như vậy gọi, cho nàng buồn nôn chết thôi.

“Tiểu Bảo Tiểu Bảo Tiểu Bảo ~”

Giang Nhã Phủ che lại lỗ tai, tò vò chính mình nghe không thấy.

Nàng như vậy, chàng càng thêm bám riết không tha, nhắc mãi hai chữ Tiểu Bảo nhiều lần, cuối cùng Giang Nhã Phủ bị chàng làm phiền.

Nàng không bịt tai nữa, dỗi mặt chàng gọi lại “Chó con, chó con, chó con!”

Thời Phái sùng sốt “Chó con là ai?”

Giang Nhã Phủ cười trộm “Ta mới vừa đặt nữ danh cho chàng, ai bảo chàng gọi nữ danh của ta, ta liền như vậy gọi lại chàng.”

“...”

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Mai Liễn Hòa Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Cầu tử trung thần (1)

Thời Phái muốn cùng nàng ngọc trong phòng một ngày, khẳng định việc tắm rửa sẽ bị chàng quấy rầy, Giang Nhã Phủ tính không tắm một ngày chờ đến ngày mai về nhà tắm luôn.

Hầu hết thời điểm một mình ngọc trong phòng, Giang Nhã Phủ thường lấy sách ra đọc, lần này cũng không ngoại lệ.

Cứ nghĩ mang sách theo để đỡ không dùng, không nghĩ tới thật có công dụng rồi. Hai người ăn bữa sáng đơn giản xong, sau đó nàng lấy đại một quyển sách từ hành lý dựa thành giường ngồi đọc.

Thời Phái thấy tình huống không giống dự liệu, vì sao chàng phải giả bệnh? Không phải vì cùng nàng ở bên nhau sao? Nàng bị mấy quyển sách kia thu hút hết chú ý, còn chỗ nào để chàng trở tài dùng võ chứ?

Chàng rất tự nhiên cũng leo lên giường, duỗi cổ xem sách cùng nàng.

“Đọc cái gì đấy?”

Tầm mắt Giang Nhã Phủ vẫn nhìn trong sách, nhàn nhạt trả lời “Một bản Thoại tử.”

“Nó nói về cái gì?”

Advertisement / Quảng cáo

“Một chuyện xưa, nữ tử giả nam trang thay phụ thân tông quân.”

Thời Phái lập tức khịt mũi “Chuyện này không có khả năng, quá vớ vẩn. Nàng nghĩ cả quân doanh nhiều nam nhân như vậy, liền không có một ai nhận ra nàng ta là nữ nhân sao? Nếu quân doanh dễ trà trộn vào như vậy, vạn nhất là gian tế làm sao bây giờ? Không bại trận mới là chuyện lạ.”

Giang Nhã Phủ hít vào một hơi “Đây là thoại bản, nếu đã nhận ra, còn ai viết chuyện xưa cho đọc.”

“Cũng không hợp lý, cho là kỹ thuật ngụy trang nàng ta cao siêu, nhưng ngủ chung giường cùng một đám nam nhân như vậy sao tiện? Rồi việc cùng tắm rửa dưới sông suối nữa chứ?”

Giang Nhã Phủ khép sách lại vang một tiếng ‘bang’, tức giận “Chàng không ra cửa là muốn cùng ta tranh cãi sao?”

“Hắc hắc! Nào có? Nàng cứ xem tiếp đi, ta không nói nữa là được.” Thời Phái thức thời ngậm miệng, nhích lại gần nàng hơn.

Giang Nhã Phủ bị chàng nhích gần có chút nhiệt lại không đẩy ra, chỉ cần chàng an tĩnh nàng liền tùy tiện chàng.

Nàng mở sách xem tiếp, tâm vừa nhập vào câu chuyện liền phát giác Thời Phái chẳng khác nào con chó nhỏ, ngửi ngửi gì đó trên quần áo nàng.

Bất đắc dĩ lần thứ hai nàng khép sách lại, mắt tròn trắng “Chàng lại muốn làm gì?”

Thời Phái nghiêm trang “Nương tử, lúc này không phải ta cố ý làm gián đoạn việc nàng đọc sách. Thực trên người nàng có một cổ mùi lạ!”

Mùi lạ? Mặt Giang Nhã Phù đỏ lên trả lời “Chàng còn không biết sao? Đó là mùi thơm của cơ thể ta.”

Thời Phái lại lắc đầu “Không phải mùi thơm của cơ thể, nương tử, nàng xem. . . A a a!! Nó xông lên đầu rồi! Làm ta choáng váng làm sao bây giờ?”

Giang Nhã Phù dùng sách cuồng đánh chàng một hồi, nháo một trận toàn thân vã mồ hôi, chính nàng không nhận nổi cuối cùng gọi cung nữ đem nước ấm tới.

Nước ấm thực mau được đem vào, Giang Nhã Phù trừng mắt nhìn người nằm giữa, chân bắt chéo trên giường đang xem bản thoại tử của nàng “Chàng muốn tắm không đây? Nói trước, khi ta đang tắm chàng không được đi vào, nếu tự ý vào ta không khách khí đâu đó.”

Không phải nàng cương cứng làm khó chàng, tuy là ở trong phòng nhưng nơi này là bãi săn, giữa ban ngày sợ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, ở địa phương này xảy ra chuyện nàng thật sự không yên tâm.

Thời Phái đứng đưa chân mắt nhìn trong sách, không biết đọc được bao nhiêu chữ, trả lời nàng “Nàng yên tâm tắm rửa đi, ngày hôm qua gia đã tắm rồi.”

A, còn mang theo kéo, nàng có mang theo thanh đao chàng cũng không sợ a, lại nói, chàng không tin nàng thật có thể tàn nhẫn xuống tay được.

Giang Nhã Phù thấy chàng thành thật có chút quái, cầm theo quần áo vào gian cách vách tắm rửa.

Thực mau bên kia truyền đến thanh âm giai nhân mức nước dội, hầu kết Thời Phái lăn lộn một chút, ngồi bật dậy, tùy ý ném bản thoại tử qua một bên, thân nhiên bước nhanh vào.

Lúc này Giang Nhã Phù chẳng khác nào quả trứng gà đã được lật vỏ, tức khắc bị dọa run lên, đem thân mình trầm xuống dưới nước, chỉ lộ một cái đầu.

“Chàng vào đây làm gì? Không phải nói đã tắm rồi sao? Mau đi ra đi!”

Advertisement / Quảng cáo

Thời Phái biết nàng ngoài mạnh trong yếu, nhanh chóng thoát hết quần áo trên người, cũng chen vào thau tắm “Không phải ta nói rồi sao? Đó là ngày hôm qua, hôm nay còn chưa tắm đâu, lại nói ta còn muốn hầu hạ nương tử tắm nữa.”

Giang Nhã Phù bị nhiệt khí bốc hơi, mặt càng thêm đỏ “Chàng, chàng như thế nào không biết xấu hổ như vậy?”

Thời Phái đưa bàn tay to không khách khí sờ soạng trên người nàng, hôn lên môi, vành tai, mặt má, cổ nàng. . .

“Hai đời ta mới ngộ đến, nên dùng gương mặt thế nào đối diện với nương tử? Ở trước mặt nàng, ta vốn không có mặt mũi nào. . .”

Chuyện yêu đương, chuyện gì nàng cũng để trong lòng, phải có một kẻ chẳng khác nào con rắn quấn lấy nàng, đem xác nàng triển nát, nàng mới tâm ra, mình mới có thể có thể chui vào được.

“Chàng lưu manh! Ngộ ~ đừng ~”

Bên ngoài mặt trời lên cao, trong phòng quang cảnh xuân sắc vô biên.

Trương Nhị cầm một gói thuốc trong tay cùng Trần Như Vân, Tần La Y đi.

Tần La Y tò mò hỏi “Trương Nhị, thuốc này có đáng lắm không? Những thái y đó kê đơn nào cũng đáng muốn chết người, người dùng kê giống họ nha.”

“Thuốc ta kê đều là hàng nhập khẩu, bảo đảm Nhã Phù uống vào bách bệnh lập tức được chữa khỏi.”

Trần Như Vân nói tiếp “Không biết sao, nghe nói Hứa Triển Nhan bên kia cũng bị bệnh, không biết hôm qua nàng cùng biểu tâu rốt cuộc làm gì? Như thế nào cả hai đều bị bệnh nhỉ?”

“Ta cũng không biết, ta chỉ biết xem bệnh bốc thuốc thôi, sắp tới rồi, chúng ta đi hỏi Nhã Phù liền biết cả sao?”

Trong nội thất, nước tắm tràn đầy đất, cùng thanh âm rên rỉ yếu ớt âm vang. Rốt cuộc Thời Phái có được người, gấp không chờ nổi liền ở thau tắm muốn Giang Nhã Phù.

Kiếp trước bọn họ tuy không hiểu biết rõ về nhau, nhưng duy nhất hiểu rõ chính là chuyện này, cả hai phi thường hòa hợp, tựa như cả gặp được nước. Ở trên giường Thời Phái chưa bao giờ làm đáng, mỗi lần từ biên quan trở về, thời điểm buổi tối ở nhà cơ hồ đều không cho Giang Nhã Phù nhân rồi.

Năm ấy, thánh nhân triệu về kinh ở nhà chưa đến mười ngày, chính mười ngày này nàng có mang tiểu Viên thạch. Quốc công phu nhân còn cảm thấy ngoài ý muốn, ánh mắt nhìn nàng đều là ý vị thâm lường, còn khuyên nàng không ngại theo chàng đi biên quan, không cần ở nhà phụng dưỡng bà. Nàng tất nhiên không đồng ý rồi, việc này cũng chẳng giải quyết được gì.

Giang Nhã Phù cảm môi, tận lực không cho mình phát ra thanh âm, để người khác biết sẽ rất xấu hổ. Thời Phái đang ở thời điểm máu chốt, hai người như si như say, quên mình tận lực triển miên.

Ngay lúc này ngoài cửa đột nhiên truyền đến thanh âm nói chuyện rõ ràng!

Dọa hai người ôm nhau không dám nhúc nhích.

Giang Nhã Phù xấu hổ buồn bực, đầm chàng một quyền nhỏ giọng, còn mang theo âm rung kiều mị “Đều tại chàng, người tới rồi đó? Cứ một hai phái ở nơi này mới được.”

Thời Phái ghen rất khó chịu, khẽ cắn nắm tay nàng “Đừng nóng vội, chúng ta không ra, trong chốc lát các nàng sẽ đi thôi.”

Ngoài cửa, ba tỷ muội tới thăm bệnh bị hai cung nữ trông cửa ngăn cản bước chân.

Advertisement / Quảng cáo

“Các vị tiểu thư, thể tử phu nhân nhiễm phong hàn, thể tử cũng bị bệnh, hôm nay không theo thánh giá ra ngoài, không tiện các vị tiểu thư đi vào, mời trở về cho.”

Trần Như Vân tiến tới trước một bước “Thì có sao đâu? Đó là biểu ca ta, gấp qua 800 ngàn lần, nếu huynh ấy bị bệnh ta càng mau vào xem, chúng ta có mang đại phu gọi đến nữa.”

Nói xong đẩy Trương Nhị đến phía trước, Trương Nhị ưỡng ngực nhỏ “Đúng vậy! Chính là ta, biết xem bệnh và kê đơn thuốc.”

Tần La Y tính tình nôn nóng, thấy hai cung nữ như vậy liền ra mặt “Chúng ta là bằng hữu thể tử phu nhân, chỉ là tới thăm bệnh, vì sao các người ra sức khước từ? Chẳng lẽ nàng không ở trong phòng? Đang làm cái gì không ra gặp người được sao?”

Bên trong Giang Nhã Phù nghe xong lời này, mặt càng nóng lên, hung hăng cắn xuống bả vai Thời Phái “Đều tại chàng, ta thực muốn chém người.” Nói xong nàng liền đứng dậy, Thời Phái ôm nàng lại “Tê ~ nàng đừng lộn xộn! Các nàng không vào được, hiện tại nàng mang bộ dạng này đi ra ngoài, người mù cũng có thể đoán ra vừa rồi nàng làm cái gì.”

Giang Nhã Phù đành thôi, ngưng thần nghe động tĩnh bên ngoài, Thời Phái không để ý chút nào, dưới nước lại bắt đầu không thành thật đi lên.

Hai vị cung nữ đều là lão nhân trong cung, xem như kiến thức rộng rãi, trong phòng xảy ra chuyện gì, một khắc trước báo các nàng đem nước vào liền biết rồi, loại sự tình này đã thấy nhiều. Chỉ là đương sự bị người ngoài gõ cửa vẫn là lần đầu thấy.

Thấy hai người lộ vẻ mặt khó xử, Tần La Y đột nhiên nhanh trí, ý thức được cái gì, tức khắc sắc mặt như than lửa đỏ, môi tay lôi kéo một người “Chúng ta đi thôi, người bệnh cần nghỉ ngơi nhiều, nếu không khỏe còn có thái y lo gì, chúng ta ra ngoài chơi đi.”

Trương Nhị không hiểu ra sao, giờ bao được trong tay lên “Vậy được này làm sao bây giờ?”

Chương 49: Cầu tử trung thần (2)

“Ai nha, bệnh nhẹ, không phải uống thuốc càng tốt chứ sao?”

Trần Như Vân thấy nàng như vậy tức khắc minh bạch, trong lòng phi nhớ Thời Phái, cùng Tần La Y lời kéo Trương Nhị cái gì cũng không hiểu rồi đi.

Thời Phái quần Giang Nhã Phủ nửa ngày mới chịu buông tha nàng, sau đó Giang Nhã Phủ xem chàng như giấy vệ sinh đã dùng xong, mặt đen sì thẳng chân đá xuống giường “Cút đi! Về nhà chàng tiếp tục ngủ phòng khách cho ta! Đều tại chàng, giờ sao ta có thể ra ngoài gặp người chứ!”

Càng nghĩ nàng càng ỷ khuất, nước mắt lãnh yên rơi, thật quá mất mặt, khẳng định các nàng đã đoán được, ngày mai đối mặt với bọn họ như thế nào đây?

Thời Phái thấp thòm đi qua “Nương tử đừng khóc, làm sao các nàng phát hiện được, khi chúng ta không dưỡng bệnh trong phòng? Nàng nghỉ thoáng một chút đi mà.”

Giang Nhã Phủ xoay người đi, không để ý tới chàng.

“Nương tử, nàng không phải rất nhớ tiểu Viên thạch cùng Ngọc Nhi sao? Không nghĩ muốn bọn họ nhanh tới sao?”

Quả nhiên nước mắt Giang Nhã Phủ ngừng rơi, trả lời giọng mũi “Không phải ta già tới Quốc công phủ chỉ để sinh hài tử, lại nói muốn gặp cũng vô dụng, vài năm sau mới có tiểu Viên thạch, mà Ngọc Nhi còn lâu hơn nữa.”

Rốt cuộc thành công đối dễ tài, Thời Phái nhẹ nhàng thở ra, lấy khăn lau mặt cho nàng “Chuyện đó không nhất định đúng như vậy, không chừng mau đến rồi sao?”

“Khẳng định sẽ không, chẳng xem tiểu Đầu nhất ấy, vẫn được sinh ra đúng ngày đúng tháng đó sao, canh giờ cũng giống nhau như lúc... Uy! Ai muốn nói chuyện này cùng chàng chứ? Không phải đã bảo chàng cách xa ta sao? Sao lại đến gần như vậy chứ?”

“Tiểu Bảo ~ ta sai rồi, đừng tức giận sẽ hỏng thân mình, cho nàng gọi ta là chó con được không? Chó con ~”

Rốt cuộc Giang Nhã Phủ nín khóc mỉm cười “Lão bất tử, được rồi! Tuổi đã lớn mà còn tác quái, không sợ mất mặt sao.”

Hoàng Thương chợt tận hứng chuẩn bị hồi cung, Thời điểm mọi người tới chờ khởi hành, gặp lại bọn Trần Như Vân, Giang Nhã Phủ đã điều chỉnh tốt tâm trạng, thể hiện bộ dáng đoan chính nói đối lừa gạt các nàng.

Thời Phái ở bên cạnh cách đó không xa, chờ nàng nói xong cùng lên xe trở về.

Advertisement / Quảng cáo

Khi chàng lơ đãng ngẩng đầu, nhìn thấy nơi xa một đạo ánh mắt thâm thiết nhìn mình, bên này Hứa Triền Nhan đi tới.

Giang Nhã Phủ cùng các nàng cũng thấy được, Trần Như Vân khó chịu “Nàng ta tới đây làm gì?”

Giang Nhã Phủ kéo nàng lại “Từ!”

Trước mắt Giang Nhã Phủ, Hứa Triền Nhan đi lướt qua bọn họ, không nhìn ai mà trực tiếp hướng Thời Phái đi.

Thời Phái không nghĩ nàng tới tìm mình, theo bản năng thoáng nhìn qua Giang Nhã Phủ, ý nói không phải ý của ta, chờ nàng nói xong gì đó rồi nàng cũng đừng tìm ta tính số đó.

Cũng không biết nàng có thể cảm nhận được hay không nữa.

“Có thể cùng ta nói mấy câu không?” Hứa Triền Nhan từ từ mở miệng, giọng điệu yếu ớt như là không ai để ý tới liền liệt tội danh cho nàng vậy.

Thời Phái nâng mi, nhìn nữ nhân trước mặt không chút để ý nói “Hứa tiểu thư muốn cùng ta nói chuyện gì? Là chuyện của ngày hôm qua sao?”

Trong lòng Hứa Triền Nhan phát khổ “Ta là muốn giải thích, chuyện hôm qua chỉ là ngoài ý muốn, không nghĩ tới...”

Thời Phái đánh gãy lời nàng “À! Vốn dĩ ta không tính truy cứu, tiểu thư nhắc lại chuyện, không phải xem ta là kẻ ngốc sao? Hứa tiểu thư, chuyện gì cũng phải chừng mực, bằng không hậu quả tiểu thư không thể nhận nổi đâu.”

“Hậu quả?” Hứa Triền Nhan hoảng hốt, ngơ ngẩn nhìn chàng.

“Giới hạn chính là an nguy người nhà ta, nói đến đây đủ rồi. Đã đến giờ xuất phát, tiểu thư cũng mau trở về, để người khác hiểu lầm liền không tốt.”

Quả nhiên, Tam hoàng tử cùng hai thể gia công tử đi tới.

“Hứa tiểu thư, người cùng Thời Phái nói chuyện gì thế?”

“À, ta, hôm trước phạm sai lầm, xem chút làm muối muối Nhã Phủ bị thương, nên hôm nay hướng phu thê bọn họ xin lỗi.” Nói xong nàng thi lễ thật sâu với Giang Nhã Phủ cùng Thời Phái “Còn thỉnh nhị vị tha thứ, không chấp nhất bỏ qua.”

Thời Phái cùng Giang Nhã Phủ đều không lên tiếng.

Ánh mắt tam hoàng tử vừa chuyển liền bật cười “Thì ra là thế, chuyện hôm trước cũng không trách được Hứa tiểu thư, nếu không phải cứu muối đột nhiên đưa ra chủ ý đối lộ tuyền chơi, chúng ta cũng sẽ không đi đến con đường kia. Vay chồng thế tử đại nhân đại lượng, sẽ không trách tội có phải không?”

Thời Phái muốn nói gì, Giang Nhã Phủ nhanh dè cánh tay chàng lại trả lời “Tam hoàng tử nói chí phải, chuyện hôm trước làm Hứa tiểu thư kinh hách không nhẹ, đều là ngoài ý muốn cả thôi.”

“Ha ha, vẫn là thế tử phu nhân độ lượng rộng rãi, Hứa tiểu thư, chúng ta đi thôi, Quý Phi nương nương còn đang đợi người đó.”

“Vâng.” Hứa Triền Nhan vừa đi vừa ngoái đầu nhìn thoáng qua Thời Phái, thấy ánh mắt chàng băng hàn khiến người lạnh lẽo, không rét mà run.

Lên xe ngựa ngồi, cả buổi Thời Phái không nói gì, Giang Nhã Phủ cảm thấy buồn cười “Ta không sinh khí, chàng còn muốn giận đối cái gì? Về sau ta không bao giờ để tâm đến nàng là được. Kết cục phía trước đang chờ nàng, hà tất lúc này nói nhiều lời mà đắc tội bọn họ? Đừng quên hiện tại chàng chỉ là thế tử mà thôi, muốn hô mưa gọi gió còn quá sớm đó.”

Lúc này Thời Phái mới cảm bàn tay không xương của nàng, trả lời không vui “Không nói ra ta thật ghen khuất. Xem hán đặc ý được bao lâu? Sau này còn không đủ tư cách xách giày cho lão tử.”

Giang Nhã Phủ liếc chàng “Thật không nói được chàng. Tuổi còn trẻ lại mang tâm tính ngông cuồng kia, cần thận một chút không được sao?”

“Được được, ta đã biết, đã biết.”

“Chúng ta nhanh về nhà đi, thật nhớ tiểu Đầu nhất quá, từ khi sinh nó, lần đầu tiên rời đi lâu như vậy, tối qua trong mộng thấy nó khóc ta đau lòng ngủ không yên.”

Thời Phái biến sắc, hai ngày này quá tiêu dao, cho nên quên mất trong nhà còn có tiểu ma tính. Về đến nhà, ngày lành của chàng chẳng phải kết thúc rồi sao?

“Nhã Phủ, đối với nam hài cưng chiều quá không tốt, nàng quá dụng tâm với tiểu Đầu nhất rồi...”

Ánh mắt Giang Nhã Phủ không tốt “Ý chàng là đối trước tiểu Đầu nhất bị ta giáo dưỡng sai?”

“Không phải, tuyệt đối ta không có ý tứ này. Ta muốn nói là, đời này nó có một đoàn bà vú và nha hoàn, ban đêm còn muốn theo nàng làm gì...”

“Đó là ta nguyên ý, là chàng chường mắt nó đúng không? Ta thả đuôi chàng cũng không đuổi nó ra ngoài ngủ!”

Vừa thấy nàng lại muốn sinh khí, chàng nhanh ra đòn sát thủ “Nhã Phủ, nàng có phát hiện tiểu Đầu nhất khác thường hay không?”

Giang Nhã Phủ há mồm, tay đâm vào người chàng “Chàng mới không bình thường, có người cha nào lại nói nhừ tử mình như vậy? Chàng nói bậy về tiểu Đầu nhất ta không tha cho chàng đâu!”

“Không phải, nàng đừng nóng! Là ta muốn nói, nàng không cảm thấy tiểu Đầu nhất...” Chàng dấn vào lỗ tai nàng “Như là trùng sinh sao?”

Giang Nhã Phủ kinh ngạc nhìn chàng “Chàng nói nó cũng...”

Thời Thái trịnh trong gât đầu, nửa điểm không giống nói gờn “Ta đã xác nhận qua, cùng nói chuyện nó đều hiểu, không tin nàng về xác minh xem, cam đoan là Thời Công Khóa đã thành niên, không biết vì sao cùng chúng ta trở lại, nàng ngẫm lại mấy ngày này, lời nói cùng hành xử trước mặt nó, đều bị nó thu hết vào trong mắt?”

Giang Nhã Phủ nhất thời không tiếp thu được tin tức này “Trước chàng từ từ, sao có thể? Chuyện này không có khả năng!”

“Nàng và ta có thể, vì sao nó không có khả năng được? Khẳng định nàng cũng phát hiện vài chỗ không đúng, chỉ là không nghĩ đến hướng đó thôi.”

Lời này làm Giang Nhã Phủ giật mình, đích xác, tiểu Đầu nhất cùng trẻ con khác không giống nhau, nó có chút quá mức hiểu chuyện, nghĩ lại trong lúc vô tình làm hỏng chuyện tốt của Thời Phái, chẳng lẽ đều là là do nó cố ý sao?

Trong lòng nàng bỗng nhiên vui vẻ, nghĩ mau chóng nhìn thấy con trai, không phải trẻ mới sinh nhỏ nhỏ kia, mà là thiếu niên một tay nàng nuôi lớn của kiếp trước.

Advertisement / Quảng cáo

“Xe ngựa này đi quá chậm, ta muốn nhanh trở về, Thời Phái, ta nghĩ trở về...”

Suy nghĩ của người cha cùng người mẹ khác nhau, ý nghĩ đầu tiên của nàng không phải là chuyện xấu hổ ở khuê phòng, mà là lần thứ hai nhìn thấy linh hồn kia làm bạn bên mình nhiều năm mà vui sướng

Xem nàng kích động, Thời Phái ôm vào lòng “Đừng có gấp, chúng ta đều ở bên cạnh nàng.”

Tần La Y cũng mẫu thân Ninh Vương phi đi chung xe ngựa, Ninh Vương phi thấy nữ nhi ngốc của mình ngưng mi suy tư cái gì, cảm giác vui mừng sâu sắc, trong khoảng thời gian này, đứa nhỏ này như là đột nhiên trưởng thành không ít.

“La Y? Con đang suy nghĩ cái gì?”

“Không nghĩ cái gì ạ.”

Ninh Vương phi từ ái cười nói “Còn muốn lừa gạt đôi mắt nương sao? Con có tâm sự đều viết ở trên mặt, hôm trước con mặc bộ nam trang kia về là của ai? Ta chưa từng nhìn thấy qua con có quần áo như vậy.”

“Nương ~ nữ nhi không muốn nói.”

“Không muốn nói ta cũng biết, là Chu công tử phải không? Gần đây mỗi ngày con cùng Trần tiểu thư đi chơi, tuy rằng Trần tiểu thư hành sự có chút hoang đường, nhưng tâm địa nàng bằng phẳng như hải tử, nương khá là yên tâm. Ta không hỏi các con làm nấy chuyện quý gì, vốn dĩ tôn thất nữ tử chúng ta không cần quá cầu nệ tục lễ. Nương chỉ hỏi con, có phải vẫn ái mộ Chu Hi không? Nương sẽ thương lượng cùng phụ vương, tuy rằng xuất thân hần phức tạp, tâm cơ pha trộn, nhưng tâm thiện là được, cùng tính tình của con cũng xứng đôi. Chúng ta có gia thế làm hậu thuẫn, ngày sau hần không dám khi dễ con.”

Tần La Y nghe xong lời này lại không thấy cao hứng “Hừ! Chỉ sợ đối với chúng ta thì hần xứng, nhưng đối với hần chúng ta lại không xứng! Tâm người nọ thực cao, phụ vương là thích làm một Vương gia nhân tàn, không vào được mắt hần đâu.”

Ninh Vương phi kinh ngạc “Sao con nói như vậy? Chúng ta làm sao để hần tùy ý chọn lựa chứ?”

“Nương, chuyện này người cũng đừng quản, trong lòng nữ nhi thực loạn, chờ con suy nghĩ cẩn thận rồi nói sau. Trước kia con chỉ cảm thấy hần tốt, hiện tại có chút suy nghĩ khác. Tường tượng hần vì quyền thế tiếp cận Diệp Tri Tri, trong lòng con liền không thoải mái.”

Đêm này Ninh Vương phi không đặc biệt để ý, nàng trải qua sóng to gió lớn có thể hiểu, tuổi nhỏ Chu Hi trải qua nhiều suy sụp như vậy, vì muốn nổi bật mà không từ thủ đoạn nàng ít nhiều có thể lý giải.

“Cũng được, nữ nhi ta cuối cùng cũng trưởng thành, nương tin tưởng con có quyết đoán. Nghe nương một câu, mọi việc không thể đen lập tức trắng, bên phải liền sang trái, chỉ là đừng rúc sâu trong sừng trâu là tốt.”

“Nương, nữ nhi đã biết.” Tần La Y rúc vào người nương mình làm nũng.

Về tới nhà, vừa xuống xe Giang Nhã Phủ gấp không chờ nói đi gấp quốc công phu nhân, mấy ngày nay tiểu Đầu nhất đều ở bên này.

Vốn dĩ tiểu Đầu nhất ở trong lòng ngực quốc công phu nhân háo hão, tỏ tôn hai người hoà thuận vui vẻ.

Vừa thấy Giang Nhã Phủ, tiểu Đầu nhất lập tức há mồm khóc lớn, vron cánh tay nhỏ muốn Giang Nhã Phủ ôm, lại xem nhẹ gương mặt phức tạp lão cha bên cạnh.

Quốc công phu nhân cười nói “Tiểu gia hóa này, vừa thấy mẹ ruột liền khóc thành như vậy, không biết còn tưởng là ta bạc đãi nó đấy.”

Giang Nhã Phủ hành lễ “Mấy ngày này làm phiền nẫu thân rồi.”

“Sao con nói vậy? Nếu con bỏ được, mỗi ngày ta đều giúp con trông nó cho.”

Ngồi lại chốc lát, một nhà ba người mới trở về sân viện mình, đi vào phòng, đem cửa đóng lại.

Tiểu Đầu nhất tức khắc cảm thấy không khí có chút không tầm thường, cảm thấy mình như con sơn dương đợi bị làm thịt.

Ánh mắt Giang Nhã Phủ pháng phát có thể nhìn thấu nhân tâm, nàng không chớp, không nháy chăm chú nhìn tiểu Đầu nhất, thật cẩn thận hỏi “Nhi tử, là con sao? Con theo chúng ta cùng trở lại sao?”

Tiểu Đầu nhất lập tức minh bạch, có người ngại hần chường mắt, hần liền mở mắt to ngây thơ, hướng Giang Nhã Phủ gọi bậy ô ô nha y.

Giang Nhã Phủ thất vọng rất nhiều, nhẹ nhàng thờ ra, xem ra Thời Phái suy nghĩ nhiều, sao cũng được, con đều là nhừ tử của mình.

Thời Phái sùng sốt một lát, tiểu tử này! Đây là muốn đối kháng cùng mình sao?

Chàng nói “Tiểu tử, con từ bỏ tiểu tức phụ được sao? Chờ nàng vừa sinh ra ta liền bán nàng đi!”

“Nha y y ~” nhừ tử vô xi cười.

Giang Nhã Phủ nhìn Thời Phái nghĩ chàng lên cơn bệnh tâm thần “Chàng đủ rồi đó?”

Thời Phái không phục “Thời Công Khóa, con tốt lắm, chờ hai năm nữa ta nghĩ cách đem nàng tới trong phủ, con cảm thấy thế nào?”

Lời này so với linh đan diệu dược thật sự hiệu quả, nguyên bản trẻ con đang nói mớ, đột nhiên tiểu Đầu nhất không lên tiếng, nhìn về phía Thời Phái mắt to phát sáng đầy kinh hỷ, làm Giang Nhã Phủ ngây dại.

Thấy vậy, so với Thượng Phương Bảo Kiểm Thời Phái tận lực cao hứng “Xem đi! Ta không lừa gạt nàng chứ? Vừa rồi tiểu tử này cùng chúng ta giả ngu đó! Đầu nhất, cha nói sẽ giữ lời, con đừng vì tiểu tức phụ mà nhọc lòng, thân thể này còn quá nhỏ, quá nhọc lòng tương lai không có đầu, cha giúp con an bài hết thấy, bảo đảm không để nàng chịu một chút khổ nào.”

Giang Nhã Phủ nửa tin nửa ngờ nhìn hết thấy, tiếp theo nàng liền khiếp sợ thấy tiểu Đầu nhất yếu lạng chảy nước mắt, không phải kiểu khóc tự ý y của trẻ con, mà là một câu nói của cha mẹ, hải tử cao hứng hoặc úy khuất thút thít khóc.

Giang Nhã Phủ trong lòng đau xót, ôm con lên, kể mặt mình, nàng tin, con trai thật sự đã trở lại!

Từ lúc này, tiểu Đầu nhất thay đổi nghe lời, buổi tối không hề quần lấy Giang Nhã Phủ, cố ý phá hư chuyện tốt của cha mình.

Rốt cuộc Thời Phái quang minh chính đại khôi phục chủ quyền về phòng ngủ chính, bọn hạ nhân cũng không hoài nghi thân thiếu gia mình ghen mắt tính nết.

Buổi tối, trong lúc Giang Nhã Phủ mơ màng muốn cùng Chu Công gặp gỡ.

Thần thái Thời Phái sáng lạng, chọn ngay lúc này hỏi bên tai nàng “Tiểu Bảo, lời nói hòa li kia liền không tính đi? Về sau chúng ta đừng ai nhắc lại chuyện này nhé?”

Advertisement / Quảng cáo

Lại thấy Giang Nhã Phủ đang ngủ bỗng nhiên mở mắt “Không được! Ta phát hiện chiêu hòa li này dùng khá tốt, cậu tử trung thần còn chờ khảo nghiệm. Chuyện hòa li tạm thời gác lại, về sau chàng khiến ta có một chút không hài lòng, lập tức sẽ nhắc lại!”

“A? Tiểu Bảo, này không công bằng nha...”

Lúc này Giang Nhã Phủ nhắm mắt lại, mặc chàng nấn nì ỉ ôi cũng không mở miệng, chỉ có khòe miệng hơi cong tiết lộ tâm tình của nàng mà thôi.

Ban ngày, Giang Nhã Phủ ôm tiểu Đầu nhất ở trong sân xem hoa, Xuân Hạng chạy tới “Thiếu phu nhân, người đoán vừa rồi ở trong phủ nô tỳ thấy ai không?”

“Thấy ai? Ta đoán không được.”

“Là Tư Minh.”

“Tư Minh lại có gì kỳ quái đâu, có thể cha hoặc đại tẩu lại đưa thứ gì tới chứ ử?”

Về mặt Xuân Hạng trịnh trọng “Điểm quái ở chỗ này, Tư Minh không phải tới tìm người, mà là đặc biệt tới tìm thiếu gia, nhìn dáng vẻ thần thần bí bí, giống như không muốn người biết đó. Ở cách xa nô tỳ nghe hẳn cùng Trương Bình nói, như là về đại thiếu gia, tựa hồ đã xảy ra chuyện gì, có vẻ rất cấp bách.”

Đại ca đã xảy ra chuyện?

Khi nàng phái người đi tìm Tư Minh cùng Trương Bình, bọn họ không còn ở trong phủ.

Trong lòng Giang Nhã Phủ rơi lộp bộp, thật sốt ruột, khả năng chuyện này không nhỏ. Tính cách đại ca rộng rãi như vậy sẽ không có chuyện gì đâu? Hơn nữa kiếp trước đại ca cũng không có xảy ra chuyện như vậy, chẳng lẽ bởi năng cùng Thời Phái trùng sinh khiến cho sự việc biến hóa sao?

- - - - -

Tác giả có lời muốn nói: Không dám lái xe, đại gia điệu thấp ha

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Mai Liên Hòa Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Việc này đáng để rơi nước mắt sao (1)

Có một số việc, một khi liên quan đến người thân liên hay suy nghĩ miễn man. Giang Nhã Phủ nỗ lực hỏi tường kiếp trước chuyện liên quan đến đại ca, lại không tìm thấy có cái gì khác thường, mà nàng không thể trực tiếp về nhà mẹ đẻ hỏi. Nếu đại ca muốn nói đã nói nàng biết rồi, bằng không đến cả phụ thân cùng đại tẩu cũng không biết gì.

Từ nhỏ đại ca luôn là như vậy, nhìn qua rất tùy tiện, nhưng vào thời điểm mấu chốt lại thận trọng lợi hại.

So với ngày thường hôm nay Thời Phái trở về trẻ hơn, tiểu Đầu nhất được bà vú ôm đi ngủ rồi.

Giang Nhã Phủ giúp chàng thay xiêm y hỏi “Sao hôm nay về trễ vậy?”

“Không có gì, ở quán doanh có chút chuyện nên hơi chậm trễ, ở nhà nàng có khỏe không?”

Giang Nhã Phủ lặng lẽ quan sát thần sắc chàng “Ta khá tốt, đều làm những chuyện gây thương mà thôi. Đứng rồi, sáng nay Xuân Hạng nhìn thấy Tư Minh đến phủ, trông vẻ mặt hẳn hơi kỳ quái, sao tới phủ không tới tìm ta?”

Thời Phái nắm tay nàng ngồi xuống “Nàng đó, không cần để ý quá nhiều như vậy, Tư Minh là tới tìm ta. Đại ca có một bằng hữu muốn cho cháu trai tông quân làm thủ hạ của ta, nên bảo Tư Minh lại chuyển lời, xem khi nào ta rảnh cùng kẻ đó gặp mặt.”

Giang Nhã Phủ tin bán nghi “Là vì việc này sao?”

Thời Phái bật cười “Đừng vậy! Thế nàng nghĩ chuyện gì? Chỉ là chuyện nhỏ đại ca không nghĩ nói cho nàng biết mà trực tiếp đến tìm ta luôn. Xem nàng đang nghĩ nhiều rồi ấy nhỉ?”

“Được rồi ~ một mời cả một ngày, chàng nhanh đi nghỉ ngơi thôi.”

Advertisement / Quảng cáo

Thời Phái thu cánh tay lại, ôm nàng đặt lên đùi, vùi đầu trước ngực nàng “Trước không vội, chúng ta làm việc khác trước đã.”

“Chàng đáng ghét ~”

Cứ như vậy, Giang Nhã Phủ liền đem chuyện này vớt qua một bên, nàng không thể vì mình trùng sinh, liền mưu toan khống chế chuyện chung quanh người thân mình.

Nghĩ vậy rồi nhưng hiện thực như thể đánh cho nàng một cái tát, hôm sau Lưu Nguyệt Thiên ôm Nhạc Nhạc tới khóc lóc tìm nàng.

“Đại tẩu làm sao vậy? Ai khi dễ tẩu sao?”

Mộc Lưu Phi ôm Giang Nhạc Nhạc cùng tiểu Đầu nhất ra ngoài chơi, trong phòng chỉ còn hai người.

“Nhã Phủ, có khả năng đại ca người có nữ nhân khác rồi.”

“A? Sao có thể? Đại tẩu nghe ai nói vậy?” Không phải do Giang Nhã Phủ không kinh ngạc, đại ca cùng đại tẩu ân ái cả đời, làm nàng hăm mộ nửa đời người, ai có thể hái hoa ngắt cỏ, duy đại ca thì không có khả năng đó.

Lưu Nguyệt Thiên khóc đôi mắt đỏ bừng “Trong khoảng thời gian này ta phát hiện chàng có điều không thích hợp, cả ngày thất thần, ôm Nhạc Nhạc cũng không thể nào vui vẻ, trên người chàng ta còn ngửi được mùi vị của nữ nhân khác.”

“Đại tẩu, có phải đã hiểu lầm gì hay không? Tẩu có hỏi qua đại ca chưa?”

“Ta không dám hỏi, sợ vạn nhất là sự thật... Vạn nhất là sự thật... Ta nên làm gì bây giờ?”

Giang Nhã Phủ bị nàng làm cho hoảng “Tẩu đừng vội, còn chưa biết chuyện như thế nào đâu, trước đừng tự rồi trận tuyến đầu, ta tin tưởng nhân phẩm đại ca, vạn nhất thật sự huyênh áy dám làm ra chuyện như vậy, ta còn có phụ thân đều ủng hộ tẩu!”

Một bên nằng trắn an Lưu Nguyệt Thiên, một bên suy nghĩ, đại ca lên tìm Thôi Phái đến cùng chuyện này có quan hệ hay không? Nếu suy đoán của đại tẩu là thật, vậy chàng sắm vai nhân vật gì trong đó?

Không phải nằng không tin đại ca cùng Thôi Phái, mà là không tin lòng dạ con người, bởi vì sống qua một đời, kiến thức về nam nhân trong kinh thành muôn hình muôn vẻ, nữ nhân mặc dù hãm sâu trong lưới tình, cũng cần chút thanh tỉnh, mới không bị người thân cận che mờ hai mắt.

Tiểu mẹ con Lưu Nguyệt Thiên đi, Giang Nhã Phù lo trái nghĩ phải, đến đại tẩu đại ca cũng gạt, thật sự là chuyện gì còn cùng nữ nhân có quan hệ?

Nằng không có thói quen chờ Thôi Phái dò hỏi, nếu chàng không muốn nói, nằng có biện pháp khác sẽ biết.

Hẹn gặp Trần Như Vân vạn sự thông ờ một trà lâu, gặp liền hỏi thẳng vấn đề “Muội muội có biết gần đây đại ca Giang Phóng của ta xảy ra chuyện gì không? Biểu ca muội cũng biết, nhưng chàng cũng gạt ta.”

Trần Như Vân lộ vẻ mặt khó xử “Biểu tẩu, bọn họ không muốn cho tẩu biết, cũng là không muốn lo lắng cùng họ thôi.”

Ánh mắt Giang Nhã Phù sáng lên “Quả thực muội biết!”

“Ài! Kinh thành này có chuyện nào muội không biết đâu? Mà đại ca tỷ dính vào chuyện ấy sớm không còn là bí mật, nên biết đều đã biết hết rồi.”

Giang Nhã Phù bốp cổ tay “Muội muội muốn ta lo lắng gấp chết sao, lúc này còn thừa nước đục thả câu nữa, mau nói liền đi!”

“Là như vậy, khoảng thời gian trước đại ca tỷ cứu một nữ nhân tránh né kẻ thù trên đường, trên mặt trên tay nữ nhân kia đều là vết thương, đại ca thấy nằng đáng thương liền cho mấy lượng bạc để nằng tạm thời ở tại cái hẻm yên bình. Đây là việc tốt tích đức, nhưng không mấy ngày nhà chồng nữ nhân kia dẫn người tìm tới cửa, căn bản không phải trốn kẻ thù gì, mà là một cái thiệp của một thương hộ bỏ trốn.”

Mấy Giang Nhã Phù nhũn chặt, dự cảm phiền toái kế tiếp đến.

Trần Như Vân nói tiếp “Vốn dĩ cứu người là chuyện tốt, nhưng kẻ gọi là Liễu Nhị này không cảm kích đại ca tỷ, còn hắt nước bắn lên đại ca! Nói là do huynh ấy đem vợ hắt trốn chạy, đáng nói nữa là, lúc này tra ra nữ nhân kia có thai, Liễu Nhị càng không biết xấu hổ hướng đại ca công phu sư tử ngoạm. Chọc phải chuyện như vậy, đại ca sao nguyên ý liên lý Giang gia? Đành bởi một ít bạc nghĩ một sự nhịn chín sự lành, người nợ đem bạc thu về, lúc ấy cũng nói xong rồi, đã nhận bạc sẽ đường ai nấy đi.”

“Hắn ta lại tìm đại ca ta muốn bạc?”

“Đúng! Không sai! Cứ nghĩ mọi chuyện đã xong, kết quả không quá mấy ngày Liễu Nhị đột nhiên trở mặt, nói ca tỷ làm hắn đội nón xanh, muốn hắn bồi ba ngàn lượng bạc mới được, bằng không liền làm xấu thanh danh Giang gia tỷ. Hơn nữa lúc này không chỉ đơn thuần là Liễu Nhị, mà cái tiểu thiệp kia cũng thay đổi, một mực chắc chắn ca tỷ bắt cóc phi lễ nằng... Còn nói không cho bạc liền nháo đến quan phủ.”

“Pang!” một tiếng, Giang Nhã Phù nện một quyền trên bàn, thì ra là thế, khó trách đại ca muốn tìm Thôi Phái hỗ trợ, với tính tình cục đất như vậy làm sao mà giải được!

“Biểu tẩu đừng vội, theo muội được biết biểu ca đã nhúng tay, bọn họ không cho tỷ biết, chính là không muốn tỷ cùng lo lắng theo, chỉ là những chuyện nhỏ không làm khó được biểu ca.”

Giang Nhã Phù hít một hơi sâu “Bọn họ hiện tại tra được tới bước nào rồi?”

Advertisement / Quảng cáo

“Mấy ngày nay biểu ca lặng lẽ đi theo Liễu Nhị kia, biểu ca hoài nghi có người đứng sau hắn, chuyện không phải đơn giản như vậy.”

“Làm sao muội biết được rõ ràng như vậy?”

Trần Như Vân nhất thời đắc ý vênh vao, vẻ mặt kiêu ngạo “Tất nhiên rồi! Nơi Liễu Nhị kia thường xuyên ra vào là do muội điều tra ra đó!”

“Ồ đâu?” Giang Nhã Phù vội la lên, khó trách mấy ngày nay Thôi Phái trở về so với ngày thường đều trễ, thì ra là vì đại ca, đi giám sát, nhìn người chăm chăm.

Vừa rồi nói chuyện còn thông thuận, nhắc tới cái này Trần Như Vân bỗng nhiên muốn nói lại thôi “Ngạch cái này... Biểu tẩu có đói bụng không? Nơi này trà bánh không tồi, chúng ta nếm thử mấy cái điểm tâm đi?”

Giang Nhã Phù nhìn chăm chăm nằng “Như thế nào? Chàng đi nơi nào mà ta không thể đi?”

Mấy buổi tối liên tiếp nhìn người chăm chăm, thời gian không sai biệt lắm, trừ bỏ cái nơi đó còn có thể là nơi nào chứ?

Trần Như Vân vỗ đầu, vẻ mặt xấu hổ cười “Hắc hắc biểu tẩu, kỳ thật biểu ca đi làm chính sự, tú bà Vạn Hoa Lâu là đi ruột của tiểu đệ Lý Tử muội, còn có nằng chiếu ứng mà.”

Hừ! Là sợ nằng chiếu ứng đó! Mặt Giang Nhã Phù muốn giết người. Trần Như Vân như ngồi trên châm nãi, cảm thấy là mình đã phạm vào đại tội, thực là xin lỗi biểu tẩu.

“Biểu tẩu cứ yên tâm. Trừ bỏ tỷ, ai biểu ca đều chúng mắt, huống chi nữ nhân trong cái địa phương đó chứ?”

Giang Nhã Phù không nói, nắm tay siết thật chặt, môi mím chặt.

“Ai nha biểu tẩu, sao lại không tin muội chứ? Như vậy đi, nếu tẩu dám, muội mang tẩu đi nhìn một chút được không?” Trần Như Vân gấp muốn khóc, thuận miệng đề ra một câu.

Lại không nghĩ tới, Giang Nhã Phù trầm tư một lúc từ từ khạc ra một chữ “Tốt.”

Lần nữa Trần Như Vân lại rơi nước mắt vô hình, nằng đúng là thật thâm, không mang đại tẩu theo, nằng liền bày bộ dáng gấp chính mình, mà mang theo, không chừng biểu ca sẽ bóp chết chính mình.

Cuối cùng nằng cắn chặt răng, thôi! Tóm lại nữ nhân lớn hơn nam nhân, lại nói không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất biểu ca bị một á hồ ly chui vào chỗ trống, nằng không thể thoát thác tội của mình.

Nằng giúp Giang Nhã Phù thay đổi bộ nam trang, Trần Như Vân thường xuyên mặc nam trang, bởi vậy trang điểm khá thạo, đều là một bộ thanh tú công tử, có thể qua mặt được người bình thường.

Vì phòng ngừa chuyện ngoài ý muốn, nằng gọi riêng Trương Tam cùng Lý Tử làm tùy tùng cho mình.

Có Lý Tử, liền thông suốt đi vào hậu viện Vạn Hoa Lâu, tới nơi Thôi Phái đang ẩn núp.

Trên đường đi mặt Giang Nhã Phù vẫn luôn xụ xuống, tâm tình thật trầm trọng, nhưng vừa vào hậu viện Vạn Hoa Lâu, bỗng sinh một cỗ tâm tình khác. Quả khứ nằng không nghĩ đến nơi này, chỉ biết trên đời có muôn hình muôn vẻ người, có người cầm y ngọc thực, lại có người hãm sâu trong vùng lầy như vậy.

Lọt vào tai là từng trận tiếng cười, tiếng vũ nhạc hoan ca, trước mặt nằng cánh cửa dày mờ ra, lần đầu tiên nằng thấy được một thế giới đầy màu sắc như vậy.

Trần Như Vân cười với một vị cô nương đi ngang qua “Biểu tẩu, cứ từ từ khoan thai, không ai nhận ta tẩu là nữ nhân đâu. Chúng ta trực tiếp đến lầu hai là có thể nhìn thấy biểu ca, tẩu đừng khẩn trương.”

Lý Tử cũng cọt nhà nói “Đừng vậy, Giang công tử, có huynh đệ chúng ta ở bên, một cái đánh rắm đều không có.”

Trương Tam dỗi hần một quyền “Đại quẻ mùa, đừng nói với quý nhân những lời như vậy!”

Giang Nhã Phù cười khúc khích, Trần Như Vân cuối cùng nhẹ thở dài, mang theo nằng lên lầu.

Mấy ngày nay, Liễu Nhị vẫn luôn tới Vạn Hoa Lâu tìm gái, Thôi Phái liền đem gian phòng bên cạnh bao xuống, vì có quan hệ với Lý Tử, tú bà đối với chàng thực khách khí, cũng không để người quấy rầy chàng.

Bên cạnh cách vách, trực tiếp bắt lấy Liễu Nhị kia khảo vấn thì được, nhưng sợ cắt cổ động người sau lưng nên không hỏi gì mà áp dụng biện pháp theo dõi này, tin tưởng hôm nay hắn trầm mình trong hoan lạc sẽ mau lộ dấu vết.

Nếu là chuyện của người khác, chàng tùy tiện tìm một người làm việc này, nhưng Giang Phóng là đại ca Giang Nhã Phù, chàng không dám phó thác việc này cho người khác, cho dù đó là Trương Bình, rất trung thành và tận tâm, chàng sợ hắn không đủ cơ lĩnh làm hồng chuyện.

Cũng không cho Giang Phóng tự làm, một là bởi tính tình hắn, thứ hai là bởi Lưu Nguyệt Thiên khó dụ dỗ, Tiểu Bảo nhà mình còn có thể nói đạo lý được.

Mà đúng lúc này bên ngoài đột nhiên vang tiếng đập cửa.

“À?”

Giang Nhã Phù nhéo giọng nói “Công tử ~ nô gia đưa rượu và thức ăn tới cho ngài.”

Kiểu giọng kia có hóa thể nào Thời Phái cũng nghe ra, chẳng lập tức đen mặt, không nghĩ tới Tiểu Bảo luôn hiểu đạo lý lại chạy đến nơi này chất vấn mình!

“Tới!” Chẳng đi nhanh ra mở cửa, liền thấy một gương mặt nhỏ phun hỏa cùng Trần Như Vân đẩy xin lỗi.

Nàng đem thanh âm áp cực thấp “Biểu ca, này không trách ta, ta...”

Câu nói kế tiếp Thời Phái không nghe thấy, bởi chàng đem Giang Nhã Phù túm vào, đóng cửa vang một tiếng phịch.

Trần Như Vân chỉ vào mũi mình, ý bảo hai huynh đệ đi cùng mình “Đi! Đến quán hoành thánh ăn, ta đãi.”

Phòng ngừa Giang Nhã Phù tiến vào nói bậy gì đó, vừa vào cửa chàng liền dùng tay bịt miệng nàng lại, giảm thấp khí tức hỏi nàng “Sao nàng tới nơi này?”

Giang Nhã Phù trừng mắt “Không tin chàng! Chàng tới được sao ta không thể chứ?”

Thời Phái không có biện pháp với nàng “Nàng đó, đi theo biểu muội đều học hư. Ta có thể buông nàng ra, ngàn vạn lần đừng làm bậy, bằng không mấy ngày nay ta vất vả đều uống phí hết.”

Giang Nhã Phù gật đầu, chàng buông lỏng kiểm chế nàng.

Vừa buông một tay, Giang Nhã Phù liền đem bàn tay bịt miệng mình, hung hăng cắn một ngụm.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Mai Liền Hòa Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51: Việc này đáng để rơi nước mắt sao (2)

Thời Phái ôm chặt nàng trong ngực cười khẽ bên tai “Đừng nói, Nàng hóa trang thế này cũng hay đấy. Hừ! Đừng lộn xộn, vừa rồi nàng đã diễn kịch, hiện tại phải tiếp tục diễn thôi, cũng là vì ca ca của nàng mà.”

Giang Nhã Phù trở bù hung hăng trừng chàng căn bản không có biện pháp nào thu thập, đành phải làm theo lời chàng “Ta nên làm như thế nào đây?”

Thời Phái suy nghĩ xong “Vừa rồi nàng làm rất tốt, cứ như vậy nói chuyện, lại giúp gia rót rượu đi.”

Chàng thuận thế ôm nàng ngồi lên đùi mình, Giang Nhã Phù gầy gầy muốn xuống nhưng chàng không cho.

Ở nơi này có thể ôm nương tử của mình, thật có chút kích thích xưa nay chưa từng có, lúc này không ăn đậu hủ thì đợi đến khi nào chứ? Chẳng là lấy việc công mưu việc tư đây? Ai bảo nàng tự tìm tới cửa chứ? Trước kia có nằm mơ chàng cũng không tưởng tượng ra được.

“Rót rượu.”

Trên bàn căn bản không có rượu, rượu không say được người mà là do người tự say, chàng mỉm cười nhìn nàng.

Khoản cách gần trong gang tấc, ánh mắt như câu hồn đoạt phách, trên mặt cả hai đều như bị thiếu lên.

Giang Nhã Phù khản trương, thử thăm dò nói “Công tử ~ nô gia rót cho ngài ly rượu được không?”

Advertisement / Quảng cáo

Nghe thanh âm mình phát ra, nàng thực rừng mình muốn phun, ngược lại Thời Phái vô cùng hưởng thụ, cùng nàng diễn đến cùng.

Nâng tay nhỏ lên hôn một cái “Hào ~ vậy uống một ly của mỹ nhân! Thật sự là rượu ngon! Mỹ nhân cũng uống đi nào.”

Giang Nhã Phù cau mày không vui trừng chàng, sao chàng diễn nhiều như vậy? Muốn nàng đối ứng thế nào đây?

Thời Phái nhéo một cái bên eo nàng thúc giục “Ca nàng...”

Nhỏ vậy, nháy mắt Giang Nhã Phù đáp lại “Nô gia uống là được chứ gì, công tử thật là xấu xa quá đó ~”

Ngoài miệng tuy dai giọng chết người, Giang Nhã Phù cảm thấy then không chỗ phát tiết, liền hung hăng phát tiết trên người Thời Phái, hết bốp mu bàn tay, bẹo mặt, đến những chỗ thất lộ ra đều không buông tha.

Thời Phái không tiếng động cười xấu xa “Thật ngoan, nếu rượu cũng đã uống, không ngại cùng công tử ta làm chút chuyện nh?” Nói xong liền ôm ngang nàng lên đi đến bên giường.

Chàng điên rồi đi? Tỉnh làm ở chỗ này sao? Gọi chàng là câu từ thật đúng là câu mà!

Thời Phái không để ý nàng đá loạn cẳng chân, ôm nàng đến bên giường “Hừ, mỹ nhân nghĩ lung tung cái gì đó hửm? Là ta bảo nàng lại đây nghe diễn, nơi này có thể nghe được âm thanh cách vách nói chuyện. Hôm nay Liễu Nhị mang bạc đến, nửa đường bị người sờ soạng, chờ xem, không chừng một hồi hân sẽ lộ ra dấu vết cho xem.”

Giang Nhã Phù thờ phỉ, bộ ngực nâng hạ pháp phồng. Thời Phái đưa hai tay xoa xoa mặt nàng “Ngaoan, chỗ tường này có cái động, chúng ta cùng ngồi xỏm xem.”

Nàng gạt tay chàng gạt bỏ, nghe lời cùng nhau ngồi cạnh cửa động kia, thấp thòm nghe động tĩnh đối diện.

Thời Phái ngồi bên cạnh ôm eo nàng, nhìn giống hái hoa tặc hơn là tới làm việc.

Cửa động không lớn, vị trí ẩn nấp có thể nhìn xuyên thấy bóng người lơ mơ, còn lại nhìn không rõ, nhưng thanh âm lại có thể nghe rõ ràng, so với lúc này nghe rõ ràng hơn.

Vừa rồi cách vách hai người kia còn uống rượu nói giỡn, lúc này như thế nào... Nhanh như vậy liền...

Giang Nhã Phù nghe xong một tiếng liền đỏ mặt, lui trở về không chịu nghe tiếp.

Thời Phái giả vờ không biết, áp hơi thở bên tai nàng “Làm sao vậy?”

Giang Nhã Phù dùng sức đẩy ngã chàng, Thời Phái không giận, không bắt bẻ mình bị quăng ngã, một lần nữa vỗ vỗ mông lại ngồi xỏm ven tường.

Giang Nhã Phù nhìn chăm chú vào bóng dáng kia, quả thực không thể tin được đây là người cùng nàng sinh sống hai mươi năm, cam đoan không Thời Phái giả! Rốt cuộc chàng là dạng người gì? Có bao nhiêu gương mặt? Chẳng lẽ những biểu hiện trước kia nàng thấy đều không phải là chàng? Hiện tại đây mới là phải sao?

Tâm trí nàng có chút lộn xộn, làm sao bây giờ? Người đang đầu mông nghe trộm góc tường người ta chính là phu quân uy vũ cao lớn của nàng đây sao?

Trong lòng liền tích tụ xấu hổ và giận dữ, bỗng Thời Phái đứng dậy! Trong nháy mắt cảm giác khí tức trên người chàng hoàn toàn thay đổi, vừa rồi trông rất là khoan thai nhẹ nhàng, hiện tại tràn ngập khí thế tức sát.

“Làm sao vậy?”

Thời Phái kéo tay nàng “Chúng ta về nhà thôi.”

“Chàng nghe được cái gì rồi?”

“Ừ, trở về rồi nói.”

Hai người nắm tay ra tới cửa, Giang Nhã Phù thu hồi tay nắm bắt “Hiện tại là ta mặc nam trang.”

Advertisement / Quảng cáo

Thời Phái thấy thần sắc nàng động lòng, trong lòng mềm nhũn, rốt cuộc lộ ra ý cười “Đi thôi, huynh đài.”

Liễu Nhị không biết đây là lần cuối tiêu dao của mình, bởi không đến hùng đông liền bị hai hắc y nhân không tiếng động mang đi.

Ra khỏi cửa hậu Vạn Hoa Lâu, bên ngoài một mảnh an bình, ánh trăng tỏa sáng khắp phố phường, bỗng Giang Nhã Phù không muốn ngồi xe trở về.

“Thời Phái, chúng ta đi bộ một chút đi.”

“Được.”

“Này! Không thể dắt tay! Hiện tại ta là nam nhân.”

“Không việc gì, trên đường không có ai.”

Giang Nhã Phù cảm thấy tâm tình vừa rồi của chàng chuyển biến không thích hợp, chàng không chủ động nói nàng cũng không mở miệng hỏi, hai người cùng nắm tay nhau đi, không nghĩ đi như vậy bao lâu mới về nhà, hơi ấm trong tay truyền cho nhau, nguyên mãi như vậy cùng đi qua bao năm tháng.

Nàng đợi chàng mở miệng rồi cuộc cũng chờ được.

“Là Hứa Triển Nhan.”

Giang Nhã Phù kinh ngạc “Là nàng? Không biết nói sao, từ khi nào ta và nàng kết thù lớn như vậy, vừa rồi chàng nghe rõ ràng chứ?”

“Rõ ràng. Thời điểm lần thứ hai Liễu Nhị bị trộm bạc, đến đêm thứ tư cùng nữ nhân kia dây dưa liền nói ra, hần bảo nữ nhân kia đừng có gấp, chờ thêm mấy ngày nữa là hần có được bạc. Nữ nhân kia không tin, hần liền nói đổi phượng ở thành bắc Trình Đại Căn, nàng biết Trình Đại Căn này là ai không?”

“Ta không biết.”

“Là con nuôi của bà vú Hứa Triển Nhan, như vậy đã rõ ràng rồi đúng chưa?”

Giang Nhã Phù bừng tỉnh, nhưng trọng điểm nàng liền chú ý đến một sự kiện khác, dừng bước chân lại hỏi “Sao chuyện của nàng ta chàng hiểu biết nhiều như vậy? Đến con nuôi của bà vú nàng là ai cũng đều biết?”

Thời Phái nhéo cái mũi nhỏ của nàng “Nàng nha, còn muốn ăn giam nữa. Ta có xếp người vào Hứa gia, nàng đừng nghĩ nhiều, trước kia ta xếp là vì có thể quan sát Hứa Triển Nhan, nhưng sau chuyện của chúng ta, ta không còn tâm tư gì nơi đó nữa. Sở dĩ không đem người rút về vì cái đình bên đó cũng đủ bí ẩn, không chừng về sau hữu dụng, sớm muộn gì chúng ta cũng vị kia hướng đi đối lập, không thể không phòng.”

“Hừ! Chàng tính tốt rồi. Nhưng sao nàng lại xuống tay trên người đại ca ta chứ?”

“Đại ca nàng là ứng tuyển tốt được lựa chọn, có thể bại hoại thanh danh nhạc phụ cùng Giang gia, lại có thể lan đến Quốc công phủ. Với kiểu tích tụ oán khí đó, sợ lúc này Hứa gia đã cùng vị kia cấu kết với nhau. Danh dự nhạc phụ bị hao tổn, uy tín trong triều ít nhiều chịu ảnh hưởng. Hoàng Thượng đối với Giang gia sẽ thất vọng. Tiễn dà nếu phụ thân ở biên quan có chuyện gì, ở bên này nhạc phụ cũng không làm được chuyện gì. Nàng ngắm lại xem, đến lúc đó xuất hiện kiện tướng tương lai, mượn sức hai nhà Thôi - Giang, như vậy là đã tính toán từ trước hết rồi đúng không?”

Giang Nhã Phù nhin không được phun ra “Hắn mơ giữa ban ngày!”

“Được rồi, không nên làm xấu không khí, việc còn lại giao cho ta. Ta sẽ làm cho bọn họ đến xương cốt cũng không có mà găm, nàng ở nhà hảo hảo chiêu cố tiểu Đầu nhất là được rồi.”

Cảm giác bàn tay to nắm tay mình có nhiều vết chai, trong lòng bỗng nổi lên một trận đau “Àn, ta tin tưởng chàng. Kiếp trước đại ca cũng trải qua việc này sao? Tại sao ta hoàn toàn không biết gì cả?”

Ánh trăng đem bóng dáng hai người kéo rất dài “Có, chẳng qua khi đó so với lúc này đơn giản hơn nhiều. Ngoài mặt Liễu Nhị là làm buôn bán, trên thực tế thường xuyên làm chút chuyện xảo trá, kiếm tiền thiếu đạo đức, đại ca thiện tâm, kiếp trước cũng dụng độ, bất quá lúc đó Liễu Nhị chỉ là vì đồ tiền thôi. Chúng ta thành thân được mấy tháng, sau ta liền đi biên quan nên không xảy ra nhiều chuyện như lúc này, Hứa Triển Nhan cũng không phát rõ như hiện tại. Xem ra vị kia muốn vội vã đem Quốc công phủ nắm giữ ở trong tay rồi.”

Quả nhiên có phát sinh qua, Giang Nhã Phù không biết bẽ tắc kiếp trước cảm thấy thần thờ “Sau đó làm thế nào để giải quyết? Ý ta là, tính tình đại ca cùng cha ta không có khả năng xử lý việc này không lộ ra tiếng gió.”

Thời Phái giải thích hoặc cho nàng “Khi đó tuy ta không ở kinh thành nhưng có rất nhiều tai mắt ở đây, Thiệu Xuân phát hiện manh mối đại ca bị lừa, gửi phong thư báo tường tận cho ta. Ta báo hần toàn quyền xử trí, không được để thanh danh Giang gia mây may thương tổn, Thiệu tướng quân tương lai xử lý một Liễu Nhị nhỏ không phải dễ như trò bàn tay sao?”

Giang Nhã Phù ngốc ngốc nhìn chàng, trong lòng không biết nên nói từ đâu, oa oa hỏi chàng “Sao từ trước tới nay chàng không nói cùng ta?”

Advertisement / Quảng cáo

“Nói chuyện đó cùng nàng làm gì? Một mình nàng quản gia và chiêu cố mẫu thân đã đủ vất vả rồi, những chuyện có thể không cho nàng biết, liền không biết.” Bị nàng gọi lên, Thời Phái cứ thế trả lời.

“Nhưng chàng không nói... Sao ta biết được chứ?” Biết chàng đối với ta cùng Giang gia không phải thờ ơ như về mặt ngoài. Biết chàng xem người nhà của ta như là người nhà của chàng?

Một cô úy khuất xa xăm bỗng đổ ập vào lòng, nàng không hề dự liệu.

Thời Phái cúi đầu khẽ hôn một giọt nước mắt chảy xuống “Tiểu Bảo ngốc, việc này đáng để rơi nước mắt sao?”

“Đáng giá.”

Dưới ánh trăng, hai nam nhân một cao một thấp ôm nhau gắt gao. Từ chân tường, hai lão khất cái vừa lúc đi ngang qua nhìn thấy một màn này, cùng nhìn thoáng qua nhau, da gà nổi đầy người, tay chân run khoa trương nhanh bỏ chạy.

Thời Phái từ trước đến nay làm việc đều đầu vào đấy, nếu nói nắm chắc liền đem sự tình hoàn thành, mặc kệ bao nhiêu thời gian. Giang Nhã Phù được an tâm, tự mình về Giang gia một chuyến, cùng đại ca, đại tẩu đem sự tình từ đầu chí cuối nói rõ ràng.

Nàng ở Giang gia ngồi đến buổi chiều mới về nhà, vào phòng liền đi xem tiểu Đầu nhất, lại phát hiện sắc mặt Tôn mù mù cùng bọn nha hoàn thật xấu, Thời Phái cũng ở nhà, đang cùng một nam nhân nói chuyện.

Tôn mù mù tiến lên nói “Thiếu phu nhân, giữa trưa hôm nay bà vú ăn nhiều mấy miếng dưa mật, sau đó cho tiểu Đầu nhất ăn sữa, không nghĩ tiểu thiếu gia liền bị bệnh, tiêu chảy không ngừng, còn phát sốt nữa. Người đừng có gấp, đại phu đã tới... Thiếu phu nhân!”

Giang Nhã Phù nào còn tâm trí nghe bà nói nữa chứ? Vội đẩy cửa vào phòng.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mai Liền Hòa Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 52: Nước lũ - Hai con bướm (1)

Tiểu Đầu nhất bị bệnh thật, gương mặt nhỏ trắng bệch, tiểu chấy chưa cầm, cả người rét run. Tuy rằng linh hồn đã thành niên, nhưng thân thể vẫn là hài tử, mặc kệ bao lớn đều là hài tử của cha mẹ.

Thực tế một môi vẫn có chủ đựng nhưng khi thấy Giang Nhã Phù lập tức úy khuất khóc rống lên, đưa tay muốn ôm. Tim Giang Nhã Phù như bị đao cắt, bế thân mình bé nhỏ con trai lên dụ dỗ.

Đại phu đem lời vừa rồi nói cùng Thời Phái nói lại một lần với nàng “Thiếu phu nhân yên tâm, dạ dày tiểu công tử bị lạnh, lão phu vừa kê đơn thuốc bổ âm, cùng mấy miếng dán rốn, hầu hạ tỉ mỉ, đến đêm vẫn chưa khỏi sắc hãy phái người báo lão phu.”

Giang Nhã Phù nói lời cảm tạ, Thời Phái khách khí cho người tiễn lão ra ngoài.

Vào phòng thấy nàng vẫn ôm tiểu Đầu nhất không buông, đặt tay lên vai nàng trấn an “Sẽ không có việc gì, có ai mà không sinh bệnh chứ? Tối nay chúng ta cùng trông con, tạm thời ta giữ đại phu ở lại một đêm không cho về.”

Giang Nhã Phù tự trách “Đều do ta cà, ta nên ở nhà trông chừng con mới phải.”

Tiểu Đầu nhất thấy nàng khổ sở liền cố nén không tiếp tục làm nũng, nhưng cả người khó chịu cùng gương mặt tái nhợt, càng khiến nương chàng đau lòng hơn nữa.

Advertisement / Quảng cáo

Thời Phái ôm con trai nói với Giang Nhã Phù “Buổi tối nàng ngủ bên trong, ta ngủ bên ngoài chăm sóc nhì tử cho.”

“Chàng trông được không?” Giang Nhã Phù không yên tâm hỏi “Ban đêm phải đổi tã, đổi được nhiều lần, lại còn dứt sữa bò nữa, để ta ngủ bên ngoài thì hơn.”

Thời Phái không chịu “Nghe ta, ban ngày nàng vì chuyện đại ca đại tẩu đủ một mối rồi, tối nay để ta chiều cổ con, ta làm không tốt nàng lại dạy ta.”

Chàng nắm tay nhỏ tiểu Đầu nhất, hai phụ tử đặt thành ấn ý, tận lực tối nay không phá giấc ngủ nàng.

Hai phụ thể chiều cổ tiểu Đầu nhất tới khuya, rốt cuộc thấy chân mày nhì tử kéo giãn ngủ được, tinh thần Giang Nhã Phù lo lắng, không chống đỡ được con buồn ngủ kéo đến, ngã đầu vào gối liền ngủ say.

Mà Thời Phái tiếp tục bên cạnh nhìn con trai không chớp mắt.

Nhẹ nhàng chọc chọc cánh tay nhỏ của con, trong lòng rồi tỉnh rồi ngủ. Bọn họ tổng cộng có ba hài tử, ban đêm kiếp trước nếu trường hợp giống như vậy, cả tinh thần và thể xác đều mệt mỏi, trong lòng nhiều lo lắng nàng có thể hướng ai cậy nhờ? Khi đó chàng ở nơi nào? Hẳn đang ở phía chân trời xa xôi, chưa từng chia sẻ cùng nàng một chút nào.

Mí mắt Tiểu Đầu nhất bỗng nháy lên một chút, Thời Phái vội ôm con cho đi vệ sinh. Kiếp trước chưa một lần làm qua chuyện này, chàng ngừng thờ, đem tiểu Đầu nhất đang mơ màng thu thập sạch sẽ mới ôm trở về giường.

Lúc này nhì tử đi ngoài, nhìn thấy phân đi tốt hơn nhiều, hẳn không còn đáng ngại gì nữa.

Không biết có phải tác dụng tâm lý hay không, nhìn thế nào chàng đều cảm thấy tiểu Đầu nhất gầy đi một vòng. Tiểu tử thú, giờ mới lớn nhiều đây, thực cha đã nợ con một thời thơ ấu.

Lòng tràn đầy triu mến, chàng cúi xuống hôn một cái lên trán con.

Thân thể tiểu Đầu nhất đỡ hơn nhiều, đã ngủ được một lúc, đang muốn mở mắt bỗng cảm giác trên mặt mình ướt nhẹp, vừa vận thấy miệng lão cha vừa rời mặt mình...

Thời Phái không nghĩ tới ngay lúc này nhì tử tỉnh lại, tức khắc mặt già nóng lên, kiếp trước chính diện khích lệ hài tử đều rất ít nói chỉ đến hành động thân mật như vậy.

Chàng ho nhẹ một tiếng che dấu xấu hổ “Đầu nhất, con đói bụng sao?”

Tiểu Đầu nhất chớp mắt ngốc ngốc, vừa rồi đã xảy ra chuyện gì? Phụ thân mình! Đại lão gia quốc công tương lai! Hôn mình?

Chàng nhớ rõ khi nhỏ được một lần duy nhất lão cha vỗ vai, sự kiện đó chàng nhớ cả đời, nhưng mà vừa mới nảy ông lại dịu dàng hôn mình một cái!

Trong khoảng thời gian này biểu hiện của phụ thân chàng đều xem thấy, chính xác ông chính là lão phụ thân cao lớn uy nghiêm của mình kiếp trước, nhưng tâm tình phong cách thay đổi lớn khiến chàng sinh ra hoài nghi, đặc biệt là thời điểm ở cùng mẫu thân, chàng khác nào một tên tiểu tử!

Ông cùng mẫu thân vui vẻ, chàng có thể đứng bên ngoài xem diễn, nhưng vừa rồi một khác kia, biểu hiện của ông rất giống những phụ thân khác! Chàng cảm nhận được, đơn thuần xuất phát từ tình cha thương con.

Thì ra, bọn họ không phải công cụ nối dõi tông đường của phụ thân, kỳ thật ông cũng rất yêu thương bọn họ.

Advertisement / Quảng cáo

Chàng không phản ứng, Thời Phái xem là con đói bụng, bưng nửa chén sữa bò được ủ trong nước ấm lại dứt chàng ăn.

Động tác của chàng không được tinh tế như nữ nhân, song cực lực làm rất tốt, chu toàn cẩn thận. Chàng vụng về dứt sữa “Con còn khó chịu sao? Nếu khó chịu thì đừng chịu đựng, con còn nhỏ, khó chịu cứ việc thể hiện, chiều cổ con là bổn phận của chúng ta.”

Tiểu Đầu nhất nghiêng mặt qua một bên tỏ vẻ mình không muốn ăn, Thời Phái buông chén, một lần nữa bế nhì tử lên, học Giang Nhã Phù vỗ vỗ sau lưng con.

Bỗng một tiếng nho nhỏ ‘chụt’ làm cả người Thời Phái cứng lại.

Thì ra tiểu Đầu nhất rướn cổ, cổ súc hôn một cái lên mặt chàng, cơ hồ cả gương mặt Thời Phái đầy sữa bò.

Tiểu gia hòa thấy bộ dáng này của chàng, cảm thấy như được quà cao hứng mở miệng cười toe toét, Thời Phái bất đắc dĩ mắt tự nhiên cười nói “Tên tiểu tử thú này, dám chọc lão cha nguoi.”

Tiểu Đầu nhất ngoan ngoãn ghé vào ngực cha, đây là phụ thân chàng, chỉ cần ông quan tâm mình, có ông bên cạnh sẽ mãi yên tâm làm tiểu hài tử, một cảm giác thật tốt. Chàng nghĩ, lúc nhỏ kiếp trước thời điểm phụ thân ở nhà, mình cũng sinh bệnh như vậy thì tốt rồi...

Bí mật nhỏ của hai phụ tử Giang Nhã Phù không biết, khi nàng tỉnh thì trời đã sáng rồi.

Nàng kinh ngạc, tối qua có một lúc tỉnh định xem nhì tử thế nào thì bị một màn trước mắt làm cho ngẩn ra.

Tiểu Đầu nhất ngủ yên ở mép giường, miệng nhỏ khẽ nhếch phát ra tiếng hô hấp đều đều. Mà Thời Phái ngồi trên ghế cạnh mép giường, một tay chống đầu giường, duy trì bộ dáng tùy thời có thể hầu hạ con.

Trời đã sáng toét, tâm Giang Nhã Phù như chìm ngập trong dòng suối ấm áp, xem ra tối qua đã làm khó chàng rồi.

Nàng nhẹ nhàng đẩy chàng “Này, tỉnh tỉnh!”

“A?” Thời Phái chống cằm trơ tay, thân mình lưng lay thiếu chút nữa ngã trên mặt đất “Đầu nhất bị làm sao hả?”

Giang Nhã Phù cười nói “Đầu nhất khỏe rồi, ta được ngủ ngon, giờ chàng mau lên giường ngủ đi, để ta ôm Đầu nhất cho đại phu xem lại một cái, sau đó tắm rửa cho nó, chàng an tâm nghỉ ngơi đi.”

Thời Phái cũng không khách khí, bò lên giường ôm lấy eo, đầu tựa vào ngực nàng “Tiểu tử ngủ thật ngon còn ta thì mệt muốn chết.”

Giang Nhã Phù cười sờ sờ đầu chàng “Cầu tử thật ngoan, nhanh ngủ đi.”

Thời Phái ngẩng đầu nhe răng trợn mắt với nàng “Không được trước mặt nhì tử gọi ta như vậy!”

“Được được, không gọi như vậy?”

Đại phu bốc thuốc đúng bệnh, thêm cả đêm dốc lòng chiếu cố tiểu Đầu nhất thực mau hết bệnh, Giang Nhã Phù phát hiện nhi tử có chút biến hóa, trước kia thực bài xích Thòi Phái, nhưng trải qua một đêm kia liền thân cận rất nhiều. Thòi Phái đơn độc ôm ra khỏi phòng cũng không gây giũa, làm khó. Có đôi khi nhìn bộ dáng hai phụ tử bọn họ, trong lòng Giang Nhã Phù còn nổi lên một tia giận dữ, thật không biết là ai ăn dấm ai nữa.

Advertisement / Quảng cáo

Buổi sáng, Giang Nhã Phù tỉnh té tra hỏi bà vú cùng những người khác trong phủ, còn đặc biệt cắt người chú ý mấy gia đình kia, vẫn chưa phát hiện cái gì dị thường. Bà vú cảm thấy mình thực ủy khuất, nhưng hiện tại sữa ăn nhi tử rối loạn, nằng không dám lấy tiểu Đầu nhất ra đùa, dứt khoát đối người khác.

Kiếp trước tiểu Đầu nhất cũng đối qua hai lần bà vú, cho đến khi được cai sữa. Bà vú này là Thòi Phái mời đến, kiếp trước mời hai vị kia nằng sớm quên tên họ là gì, nhà ở đâu rồi.

Vừa lúc tiểu nhi tức phụ của một lão mụ nư bên cạnh quốc công phu nhân sinh hài tử gần đây, tiểu tức phụ kia sạch sẽ, là người quy củ, quốc công phu nhân liền làm chủ mời nằng vào phủ nuôi tiểu Đầu nhất mấy tháng.

Như thường lệ Trần Như Vân ngồi xồm trong nhà đóng cửa ăn năn, Tần La Y buồn quá tự tìm tới cửa.

Quận chúa đại giá quang lâm, Trần phu nhân không thể tiếp tục nhốt nữ nhi dành cho phép ra ngoài gặp khách.

Tần La Y nhếch miệng “Gặp mặt người thật đúng là khó, người lại phạm sai cái gì nữa đấy?”

Trần Như Vân không để ý chút nào, tùy ý khoát tay “Đừng nói nữa, đều là chút lông gà vô tội mà thôi. Người tới tìm ta làm gì?”

“Không có việc gì thì không thể tới tìm người à?” Tần La Y ngồi xuống, tự rót cho mình ly trà lạnh uống.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mai Liền Hòa Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 53: Nước lũ - Hai con bướm (2)

“Hai chúng ta chưa thể là bạn sao?”

Tần La Y buông chén trà thật mạnh trừng mắt với nằng.

Trần Như Vân đầu hàng “Được được, thật sợ người, quận chúa mà phát hỏa ta không thể trêu vào. Không phải ở nhà nhắm chán nên tìm ta đấu vô nồm đó chứ?”

“Ta không nành vậy.” Tần La Y ném lên bàn một cái bao nhỏ “Đây là quần áo ngày đó ở bãi sân ta cùng Chu Hi đổi, nghĩ tới nghĩ lui không biết xử lý sao cho phải, ném đi cũng không ổn, vì thế ta liền tìm tới người.”

Trần Như Vân nhướn mày “Ta? Tìm ta làm gì?”

“Người giúp ta đưa cho chàng.”

“Này!” Trần Như Vân nhảy dựng lên “Ta cũng là nữ hài tử, người không tiện đưa, ta tiện chắc?”

Tần La Y liếc xéo nằng “Người còn là nữ hài tử sao?”

Advertisement / Quảng cáo

Trần Như Vân vỗ vỗ ngực “Làm sao ta không phải là nữ hài tử? Cho là phải, so với người ta tiện hơn một chút thôi, không phải người sợ phiền toái ấy chứ? Mà không phải người thích Chu Hi sao? Quá khứ không có cơ hội, hiện tại có cơ hội lại cố ý trốn tránh hẳn ta là sao?”

Mấy ngày nay Tần La Y nghĩ trăm lần về vấn đề này mãi cũng không ra, nằng quyết định đẩy bọc quần áo về phía Trần Như Vân “Dù sao người cũng có nhiều biện pháp, người nghĩ cách giúp ta đưa cho chàng đi. Không đối gat người, hiện tại đối với chàng tâm tư ta rất kỳ quái, như là phát hiện không thật sự thích như ta từng nghĩ. Vốn dĩ lòng chàng cách ta rất xa, chỉ hướng chàng rộng lớn, tựa như áng mây trên bầu trời ta không thể với tới được.”

“Hiện tại thế nào? Vẫn không quên được người ta à?”

Tần La Y trừng mắt liếc nằng “Phát hiện chuyện giữa chàng và Diệp Tri Tri, rồi ở từ quán hai chúng ta giáo huấn Diệp Tri Tri. Khi ấy ta thật tức giận cùng ghen ghét, người có nhớ lúc ấy chàng làm gì không? Chàng lấy thân mình che chắn giúp Diệp Tri Tri đó...”

“Người thương tâm?”

“Không đúng không đúng! Chàng giúp nằng ta che chắn, sau đó người liền đẩy chàng ra, do không phòng bị chàng bị người đẩy ngã, đáng về kia thực buồn cười. Có lẽ điều ấy người không để trong lòng, nhưng người biết không, khi ấy ta phát hiện tiền nhân mình ngưỡng mộ xem bị ngã chúi xuống đất. Thêm một lần nữa ở bãi sân, chàng trúng độc La tiên thảo, xui xẻo vô lực dựa vào tường, nếu không phải hai chúng ta tới kịp liền dính cùng Diệp Tri Tri rồi. Ta cảm thấy chàng trong lòng vỡ vụn, chàng vẫn là người thực ưu tú kia, nhưng không phải tiền nhân trong lòng ta nữa.”

Nghe một hồi tiền nhân, phẩm nhân, Trần Như Vân tròn mắt há mồm “Ý của người là, sau khi phá hư chuyện tốt của hẳn cùng Diệp Tri Tri thì thấy hẳn chương mắt?”

Tuy không nghĩ như vậy Tần La Y vẫn gật đầu “Hình như ta tìm nơi chàng, chính là hình ảnh vị tiền nhân không vương bụi trần.”

Trần Như Vân đỡ trán “Quận chúa đại tỷ, người bao nhiêu tuổi? Trên đời làm gì có tiền nhân! Đây là cơ hội tốt nhất để người tiếp cận Chu Hi, bỏ qua khó lại có cơ hội khác, người nghĩ kỹ rồi chứ?”

Tần La Y trầm mặc một lát “Ừ, ta nghĩ kỹ rồi.”

“Ai... Vậy được rồi, chúng ta đứng là hai nữ hiệp làm chuyện tốt, nếu người đã quyết định ta sẽ giúp người, đây chỉ là việc nhỏ thôi.”

Lúc này Tần La Y mới cười hi hi, lấy túi tiền trong người đưa “Việc này ta không trả bạc, đây là Đông châu phụ vương cho ta, ta đưa người hai viên cầm chơi.”

Trần Như Vân cũng không khách khí thân nhiên nhận lấy, hai tiểu cô nương ở trong phòng trò chuyện nửa ngày, Trần phủ mới tiễn khách về.

Không đợi Trần Như Vân tìm Chu Hi, Chu Hi tìm Trương Tam nhờ chuyện lời muốn gặp nằng.

Vừa vận được người khác ủy thác, nằng liền đi gặp.

Nghĩ biện pháp được ra cửa, gặp Chu Hi trong một quán trà bình dân.

“Hình như Chu công tử thích gặp gỡ nữ nhân tại quán trà nhỏ thì phải?”

“... Trần tiểu thư nói đùa, tại hạ nếu có chỗ thất lễ mong tiểu thư bỏ qua, hôm nay hẹn gặp riêng chính là cảm ơn cô nương sự việc lần trước.”

Trần Như Vân nhìn nam nhân ngọc thụ lâm phong trước mắt, cảm thấy hẳn rất có ý tứ. Nằng hiểu được, sống đến hôm nay, thể diện nam nhân này trước mặt nằng đã bị ném đi rồi.

“Xin lỗi, từ trước đến nay ta luôn lạnh mồm lạnh miệng, chỉ đùa một chút cùng người thôi. Vừa lúc ta cũng có việc tìm người, đây là quần áo quận chúa nhờ ta trả lại cho người.”

Chu Hi sững sốt, cũng mang một bao đồ ra “Trùng hợp, ta đang muốn nhờ tiểu thư đem quần áo trả lại cho quận chúa.”

Nghe xong lời này lông mày Trần Như Vân khẽ nhíu lại “Thật tốt! Hai người đúng là? Không thấy ta cũng là nữ nhân hay sao?”

Advertisement / Quảng cáo

Chu Hi nhường mày, cười mà không nói

Trần Như Văn nhút chí, cùng chàng trao đổi tay nải “Không sao cả, xem người không đến đáng ghét, trước khi tạm biệt bốn tiểu thư khuyên người một câu, các thiên kim, tiểu thư ở kinh thành không phải là kẻ đầu đường xó chợ, muốn hướng lên cao phải cần thận một chút, không thấy con đường rộng mở ngược lại dẫn lửa thiêu thân mình.”

Lời mạo phạm như vậy, nếu người khác nói Chu Hi sẽ sinh khí, nhưng từ miệng Trần Như Văn chàng không cảm thấy bức mình, lúc mình khó coi nàng đều gấp qua, một câu này không tính là gì.

Chàng khẽ cười nói “Trần tiểu thư nếu là nam nhi, nhất định sẽ làm nên nghiệp lớn.”

Trần Như Văn đầu tiên là sững sốt, sau đó chớp mắt một cái khinh miệt “Ta là nữ nhi thì sao, nếu muốn làm việc lớn có gì là không thể, chờ người đại nam nhân đạt được thành tựu lại đến khuyên ta nhé! Đứng rồi, tổng cộng người thiếu ta ba lần nhân tình, ta sẽ không truy cứu, nhưng lần sau nếu muốn ta hỗ trợ cái gì, chúng ta đều phải nói giá cả. Cáo từ!”

Chu Hi bị nàng đề lại một câu đồng đặc đầy hùng hồn sau đó tiêu sái rời đi, đến khi bóng dáng linh hoạt kia hoàn toàn biến mất mới thu hồi tâm mất làm bầm “Thật là một kẻ khác người.”

Mỗi ngày trôi qua đều giống nhau, ngẫu nhiên Giang Nhã Phủ nghe bọn họ nhân nhắc tới, nói năm nay thời tiết thất thường so với năm trước nóng hơn, lúc này nàng mới nhớ, chính là mấy năm này Đại Hạ gặp nhiều tai ương. Rất nhiều bá tánh trôi gạt khắp nơi, may mắn triều đình đặc lực cứu tế mới đem nằm tai họa xem như bình ổn.

Kiếp trước lúc này quốc công gia cùng Thời Phái đều ở biên quan, tâm phúc phủ Trần Quốc Công đều không ở kinh thành, sống gió nhất thời phủ trên đầu Quốc công gia, nhưng kiếp này không giống trước, Thời Phái vẫn chưa ly kinh, lộc xoáy vẫn âm thầm bên trong, bọn họ dấu một kích thích Hứa Triền Nhan hành sự. Nếu không có chuyện ngoài ý muốn, Hứa Triền Nhan như cũ sẽ gả cho Tam hoàng tử, mà Quốc công phủ sẽ không đứng cùng chiến tuyến với bọn họ...

Trong lòng Giang Nhã Phủ không yên, cảm thấy phải làm chút gì đó mới có thể an tâm. Thời Phái hiểu biết so với nàng nhiều hơn, gần đây thời gian ở nhà ngày càng ít chắc là vì chuyện này.

Nàng gọi Tôn mục mục cùng Mộc Lưu Phi lại “Kiểm tra trong tay chúng ta có bao nhiêu bạc, tính luôn cả hồi môn của ta nữa, cộng lại đưa cho ta xem.”

Hai người hoảng sợ, không biết vì sao nàng nói thế, Tôn mục mục báo tạm một con số gần đúng.

Trầm tư một lúc lâu sau Giang Nhã Phủ nói “Mộc Lưu Phi, cho người gọi đại chương quầy Vinh Hưng Mễ lại, ta có việc tìm hắn.”

“Vâng.”

Sắp tới Vinh Hưng Mễ sẽ là cửa hiệu buôn thóc gạo lớn nhất kinh thành, nhưng hiện tại chỉ là một hiệu buôn nhỏ, kiếp trước Giang Nhã Phủ quản lý cũng hiểu biết ít nhiều, vì quốc công phủ kiểm được chút gia sản phong phú. Thời Phái rất ít hỏi đến sản nghiệp trong nhà, kiếp này như cũ đều do Giang Nhã Phủ chương quản.

Nàng cùng đại chương quầy thương lượng một buổi trưa, rốt cuộc định ra một số việc cần thực hiện, cửa hiệu mở cửa hướng tây, một trong hai nơi quan trọng phân phối, thu mua lượng lương thực lớn trong kinh. Theo hồi ức nàng, bên đó không có tai ương, mà phía nam kinh thành tình hình thiên tai ngày một trầm trọng.

Nàng chỉ là một phụ nhân nội trạch, cứ dấn không phải chuyện của nàng, mà nàng cũng không có cái năng lực kia. Nhưng nàng nhất định phải phòng ngừa chu đáo, ngay lúc tình hình nguy cấp có người thâm nhập vào Quốc công phủ, nàng không hiểu biết nhiều âm mưu quỷ kế, nhưng lại có dự cảm, linh tính khá chuẩn xác.

Tháng mười tới, càng ngày càng nhiều lưu dân vào vào thành, một đợt lại một đợt, như là châu chấu đuổi không đi, nơi nơi đều dựng lều chõng, các đại gia tộc ở ngoài kinh thành nổi lên phát cháo cứu đói, nhưng chỉ giải quyết nhất thời, chung quy không phải biện pháp hay.

Tại thời điểm thiên tai, lòng dân nồn nóng. Tì tộc nhân cơ hội này lần thứ hai xâm phạm lãnh thổ Đại Hạ, mà dẫn đầu là tiểu công chúa nổi danh Tì tộc Hoa Anh!

Giang Nhã Phủ cùng Thời Phái nghe tin tức liền ngẩn ngơ nửa ngày, bọn họ trùng sinh có thể thay đổi nhiều sự tình, không chỉ chuyện bọn họ mà còn quan hệ đến thiên hạ đại sự.

Kiếp trước Thời Phái đi biên quan, ngoài ý muốn cứu được một mạng Hoa Anh công chúa, nàng cảm kích hứa giúp điều đình. Nàng là công chúa được bệ hạ Tì tộc cực sủng ái, nhiều lần ở triều đình nói giúp, cho nên hai nước qua mấy năm tương đối bình tĩnh, sau này mới xảy ra đại chiến sự.

Nhưng kiếp này, Hoa Anh công chúa cùng Thời Phái không quen biết nhau, nàng tuổi tuy nhỏ lại là một nữ tướng kiệt xuất, muốn vì tộc nhân mở rộng châu thổ, kiến công lập nghiệp.

Thời Phái cùng Giang Nhã Phủ thờ dài, tâm tính cực thấp, trong nháy mắt bọn họ hoài nghi, có phải hay không bọn họ chính là tội nhân triều đình Đại Hạ.

Advertisement / Quảng cáo

Nhưng nghĩ lại bọn họ liên khai thông tư tưởng, một vương triều an nguy thành bại đều không thể vì một hai người, nếu như vậy vương triều kia sớm muộn sẽ bị lụn bại mà thôi.

Vô luận bọn họ trùng sinh hay không trùng sinh, hay trùng sinh mấy trăm lần, cũng chỉ là hai con bướm bướm nhỏ nằm giữa dòng nước lũ, mặc dù có một số việc đi lệch quỹ đạo, nhưng hướng đi chung vẫn không đổi.

Cả hai cùng khuyên nhau, sau hiểu thấu nhìn nhau cười, thậm chí Giang Nhã Phủ còn nổi lên nói đùa “Xem ra anh hùng cứu mỹ nhân vẫn là có chút tác dụng nhỉ.”

Thời Phái lại gần cần mới nàng “Cứu người, chỉ vì như vậy...”

Cả nước một mảnh thảm đạm, rốt cuộc có kiến đại hạ, nhưng đối với Thời Phái cùng Giang Nhã Phủ lại vừa mừng vừa lo.

Thánh thượng tử hôn Tam hoàng tử cùng Hứa Triền Nhan.

Tác giả có lời muốn nói: Đây chương là quá độ chương, giải quyết mấy vấn đề.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mai Liền Hòa Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Ta xin lỗi nàng

Tuy thị thiếp Tam hoàng tử đồng đảng nhưng chưa lập chính phi, lúc này Hứa Triền Nhan được như ước nguyện gả cho hắn khiến bao khuê tú trong kinh thành một phen đỏ mặt.

Hôn lễ Hoàng gia tổ chức long trọng, Thời Phái và Giang Nhã Phủ cùng đến tham dự. Nhìn đôi bích nhân trên đài cao kia, tân nương xinh đẹp, nụ cười ẩn hiện lúm đồng tiền rạn rở, Thời Phái như cũ bình tĩnh, đơn thuần tham dự lễ cưới người quen mà thôi.

Con đường này lúc đầu nàng lựa chọn rồi, chàng chỉ là vị khách qua đường ngẫu nhiên gặp gỡ mà thôi.

Thời Phái thờ dài, nếu nàng không nắm lần bảy lượt nhắm vào Nhã Phủ, mặc kệ xuất phát từ cũ tình hay đạo nghĩa thế nhân chàng cũng sẽ cho nàng vài câu cảnh giác.

Nhưng trên đời này không có từ nếu như.

Nhìn chàng, Giang Nhã Phủ nhẹ trào phúng “Trong lòng khó chịu sao?”

Liếc nàng một cái Thời Phái cong nhẹ khóe môi “Khi Chu Hi thành thân nàng sẽ minh bạch tâm trạng lúc này của ta.”

“Hừ, chàng không thú vị gì cả, đùa một chút cũng không được sao.”

Sau đại lễ là yến hội, nam nữ được phân ngồi riêng biệt, Giang Nhã Phủ và Thời Phái định rồi đi thì Tam hoàng tử đi tới kính rượu bọn họ.

Advertisement / Quảng cáo

“Tiểu tử Thời Phái kia, ngươi muốn mang phu nhân trốn sao?” lúc này Tam hoàng tử có chút men say rồi.

“Thần mình từ từ không được khoẻ, trong nhà lại có tiểu nữ. Lúc này phu Tam hoàng tử rất náo nhiệt, không có Thời mỗ náo nhiệt vẫn không thiếu mà? Ngày tháng còn dài, thần với ngài cùng uống rượu sau vậy.”

Ánh mắt Tam hoàng tử chợt lóe, một tay đặt trên vai chàng thần thiết “Đúng là hôm nay phu ta thật náo nhiệt nhưng vẫn cần ngươi góp vào chút gió! Mà ngươi nói rất đúng, tương lai còn dài, sau này chúng ta còn gặp gỡ nhiều, đúng không thiếu phu nhân?”

Giang Nhã Phủ bị tầm mắt hần trần trụi nhìn thẳng cả người không thoái mái, đành ôn hòa trả lời “Tam điện hạ nói chí phải.”

Tam hoàng tử treo ý cười trên miệng, tiểu nương tử này của Thời Phái ngày thường không xuất hiện, nhìn kỹ cũng là một mỹ nhân khá ái, một loại hương vị trái ngược với Hứa Triền Nhan. Thời Phái coi như điểm phúc, vụt mắt người này liền có người khác.

Thời Phái nhìn ánh mắt hần, nắm chặt tay Giang Nhã Phủ làm nàng có chút đau.

“Chúng thần cáo từ trước.”

Đến khi hai người lên xe ngựa, Thời Phái mới bộc lộ toàn bộ kira giận ra, Tam hoàng tử là cái thứ gì? Dám nhìn phu nhân chàng như vậy! Từ khi trùng sinh tới nay, tâm Thời Phái không hướng lên cao, một năm này cùng Giang Nhã Phủ ngày càng gần bó keo sơn, đắm chìm trong tình yêu nam nữ, thần tình hài hòa, không nghĩ sẽ trở lại chiến trường.

Nhưng vừa rồi một ánh mắt của Tam hoàng tử khiến tâm thái chàng nổi lên biến hóa lớn. Kiếp trước vẫn đứng trên cao, chàng sớm quên tư vị làm người nhỏ yếu, đúng vậy, nhờ yếu liền bị người khống chế, đến nữ nhân mình người khác cũng không kiêng nể mà quét nhìn, nhớ thương.

Chàng chán ghét loại cảm giác này, vận mệnh và người nhà bị người khác nắm chặt trong tay thật khó tiếp thu!

Giang Nhã Phủ cầm tay chàng lo lắng “Phu quân...”

Thời Phái điều tức lại hơi thở bình tĩnh lại “Ta nhất thời nổi khí bất bình, nàng yên tâm, một kẻ kiếp trước thất bại, kiếp này cũng thế thôi, ta sẽ không tha cho hần.”

Giang Nhã Phủ nhìn ra tâm tư chàng trấn an “Vây thì tốt rồi, kỳ thật chàng không cần quá vội vàng, tuổi chàng còn trẻ, phụ thân vẫn được trọng dụng, nhiều chuyện so với kiếp trước đều đã ổn thỏa hơn.”

Nàng chưa nói ra do có kinh nghiệm kiếp trước, bọn họ có lợi hơn, nhưng trùng sinh có phát sinh nhiều chuyện thay đổi, không thể lường trước được sự việc. Kiếp trước nàng từng gặp Tam hoàng tử mấy lần, hần chưa từng tỏ ra một chút hứng thú nào với nàng, mà vừa rồi một cái liếc mắt kia khiến lòng nàng khó chịu, ràng mình.

Nàng biết, Tam hoàng tử vô lễ giới hạn trong một cái nhìn mà thôi, cho hần mượn thêm mấy cái lá gan cũng không dám làm ra chuyện gì quá phận hơn. Tất nhiên Thời Phái cũng rõ ràng, bị chọc giận càng ghê tởm hần.

Tiểu Đầu nhất lớn lên thật nhanh, mùa đông tới có thể ngồi và bò khắp chốn rồi. Giang Nhã Phủ sợ nhi tử không cần thận ngã đau liền làm một bộ thảm da thật dày trải bên dưới.

Thời Phái từ bên ngoài trở về, toàn thân mang khí lạnh, sắc mặt không được vui.

Giang Nhã Phủ rót ly trà nóng cho chàng “Xảy ra chuyện gì?”

Chàng nhìn nàng sâu sắc “Biên quan gọi thư, vết thương cũ phụ thân tái phát không có tinh lực, với thể công tấn dũng mãnh đây quý kẻ đa đoan của Hoa Anh công chúa, phụ thân liền bại liên tiếp hai trận. Là ta đã xem thường thực lực của nàng ta.”

Trong lòng Giang Nhã Phủ căng thẳng, thanh âm phát ra có chút nghẹn “Vây chàng tính làm thế nào?”

“Việc này mẫu thân vẫn chưa biết, Nhã Phủ, ta muốn thương lượng cùng nàng, ta muốn đi biên quan. . . Hôm nay thượng triều Tam hoàng tử đã hướng Hoàng Thượng tiến cử ta rồi.”

Giang Nhã Phủ sớm biết ngày này sẽ tới, so với kiếp trước thời gian cùng chàng sống chung nhiều kỳ thật đã hơn rồi. Kiếp này bọn họ cùng đón chào tiểu Đầu nhất ra đời, cùng mở lòng hiểu nội tâm nhau, so kiếp với trước tốt hơn nhiều, nàng nên thỏa mãn mới phải.

Nhưng giờ khắc thật sự đến, nàng phát hiện hạnh phúc vĩnh viễn là không đủ, nàng không muốn cùng chàng tách ra dù chỉ một ngày.

Nàng là thế tử chàng, so với nữ nhân khác càng phải kiên cường hơn, giống như mẫu thân vậy.

Cổ nén buồn bã, nàng nói “Không cần thương lượng cùng ta, cứ theo ý chàng. Khi nào chàng đi? Trong nhà có ta chàng không cần quan tâm, ta sẽ giống như trước thủ hộ thật tốt...”

Càng nói thanh âm nàng càng nghẹn ngào, sợ rơi lệ trước mặt chàng nàng đột nhiên xoay người đi.

Advertisement / Quảng cáo

Thời Phái thờ dài, ôm nàng từ phía sau “Nuơng tử, xin lỗi nàng.”

Giang Nhã Phủ xoay người lại che môi chàng, rồi nước mắt nói “Đừng nói gì cả, chàng phải bảo vệ mình, không để bị thương, trở về, ta đợi.”

Thời Phái ôm chặt lấy nàng “Nuơng tử đừng khóc, ta đáp ứng nàng sẽ mau trở về, không để nàng sống mỗi ngày giống như kiếp trước. Chờ ta, ta nghĩ cách để phụ thân hồi kinh đường thương, để cha mẹ cùng đoàn tụ. Có lão Quốc công tọa trấn phủ, nàng không giống như trước vất vả nữa.”

Giang Nhã Phủ ôm eo chàng nhỏ giọng nức nở “Ta không sợ vất vả.”

Bên này hai người triển miến giao phó, quên mất trong phòng còn có một bé con.

Tiểu Đầu nhất ngồi trên giường nhìn một màn trước mắt, nghe hết đối thoại rõ ràng. Phụ thân phải đi sao? Kỳ thật chàng sớm biết sẽ có một ngày này, không nghĩ nó lại tới nhanh vậy, nếu sớm biết phải chia lìa, chàng nhất định không trêu cợt ông.

Mấy ngày này chàng luôn nỗ lực phát âm, hy vọng nhanh chóng lấy lại năng lực nói, trời không phụ lòng người nỗ lực, hiện tại chàng có thể gọi nương rõ ràng, cha cũng có thể gọi nhưng chàng muốn trêu ông. Mặc kệ ông dụ dỗ nhất quyết cũng không gọi, mỗi khi lão cha tức muốn học mẩu, nương bên cạnh liền cười vui vẻ.

Tiểu Đầu nhất tập trung khí lực, trong mắt ngập tràn nước mắt, gắng uốn đầu lưỡi.

Thời Phái đang cùng Giang Nhã Phủ ôm nhau an ủi, bỗng truyền đến bên tai một tiếng gọi nhỏ.

“Cha!”

Cả người chàng chấn động buông Giang Nhã Phủ ra, nhìn về phía giường, thấy tiểu Đầu nhất mang về mặt tỳ khuất nhìn bọn họ.

Giang Nhã Phủ nín khóc mỉm cười, đẩy chàng “Bị chói mắt sao? Khó được nhi tử từ nguyện ý gọi, chàng không mau qua chỗ con?”

Hai người cùng tới ngồi bên giường, Thời Phái đem tiểu Đầu nhất giơ lên cao cao “Nhi tử, gọi lại một tiếng cha đi!” Tuy đòi trước nghe qua xưng hô này nhiều lần, nhưng âm thanh đầu tiên của con phá lệ đầy cảm động, điều này nói lên nhi tử chịu tiếp nhận chàng rồi.

“Cha!” Tiểu Đầu nhất lại gọi một tiếng, âm thanh này so lúc này rõ ràng hơn.

Thời Phái hưng phấn hôn gương mặt thật nhi tử một cái, làm tiểu Đầu nhất ngưng ngừng đỏ mặt. Cha cũng thật là, mọi người đều là nam nhân cả, thời điểm nhi tử ngủ ông hôn trộm còn được, hiện tại là ban ngày, còn bắt chúc mẩu thân hôn nữa, nhi tử là nam tử hán đó!

Tuy Thái Phái quý trọng thời khắc ở chung cùng nhĩ tử, vẫn không lưu tình đem tiểu Đầu nhất đi ngủ phòng khác, không cho ngủ lại.

Bên trong trường màn xuân ý vô biên, Giang Nhã Phủ cảm thấy mình như con thuyền nhỏ bị sóng lớn đánh vào vô pháp khống chế, lắc lư không quy luật, phát ra từng trận kiều ngâm. Cơ bắp Thái Phái rắn chắc, toàn lực yêu nữ nhân trong lòng, như cùng hòa một thể với nàng, một khắc cũng không lỳ, cứ ôm nàng như vậy cùng trầm luân. . .

Giang Nhã Phủ cắn môi, tận lực không cho mình lại phát ra âm thanh mắc cỡ, thấy vậy Thái Phái cúi xuống hôn lên, rồi dời đến tai đến cổ nàng.

“Phu quân ~”

“Hửm?”

“Hiện tại ta cảm thấy trùng sinh thật tốt, một năm hay mười năm, hiện tại chỉ mong chàng bình an trở về, tiểu Viên thạch cùng Ngọc Nhi thuận lợi lại đến, một nhà chúng ta cùng vui vẻ bên nhau.”

Thái Phái trêu mếu hôn môi nàng thâm tình “Sẽ đến thôi, ta sẽ khỏe mạnh trở về.”

Thời gian định ba ngày qua thật mau, sau khi Thái Phái xuất phát, quốc công phu nhân biết được tin tức, trong lòng đầy khổ sở nhưng cũng nhanh tiếp nhận, còn lấy bản thân an ủi Giang Nhã Phủ, mẹ chồng cùng nàng đầu dựng lên tinh thần tiễn người đi xa.

Nhận lời mời Thái Phái gặp mặt, Chu Hi cảm thấy ngoài ý muốn, nghĩ trong lòng ai đó chán ghét nhất là chàng, hôm nay lại muốn gặp mặt.

“Thế từ gia cho mời, tại hạ thụ sùng nhược kinh.”

Đối với giọng điệu hơi trào phúng của chàng Thái Phái không để ý, trả lời “Ta đặc biệt tới tìm huynh vì sắp phải rời kinh, có một số việc nghĩ tới nghĩ lui chỉ có thể phó thác huynh ta an tâm nhất.”

Advertisement / Quảng cáo

Chu Hi kinh ngạc, thần sắc ngưng trọng lại “Nói đi, nơi này không có người ngoài.”

Hiện tại chàng đã khác xưa, không đến một năm biểu lộ thực lực, Hoàng Thượng cùng quan trên đều yêu thích, mà ở Chu gia bên kia, gót chân đứng cũng đã vững vàng. Vừa mới đây không lâu chàng đem thể lực Chỉ nhị gia đánh tan rã, hiện tại ở Chu gia chàng là gia trưởng, nói một không có hai.

“Chu huynh đại lượng, một số việc trước kia đều là Thời mỗ quá mức keo kiệt...”

Chu Hi đánh gãy lời chàng “Hiện tại thời gian thế từ hân quý giá, có chuyện cứ nói thẳng không cần phải câu nệ. Huống chi cách làm đó của ngài không sai, ngài quý trọng Nhã Phủ tự nhiên sẽ để ý, mà ta vĩnh viễn là huynh trưởng nàng.”

Nếu chàng đã tỏ rõ thái độ, Thái Phái cũng hào phóng nói ra ý đồ mình đến “Trước kia ta khuyên huynh rời xa Diệp gia là có nguyên nhân, trong thời gian này quan trường tăm tắp, sớm muộn gì trong kinh cũng sẽ loạn lên, phụ tử chúng ta tuy ở biên quan xa cũng khó tránh bị cuốn vào, ta nắm chắc mười phần toàn thân lui, thậm chí lui dụng thể cực hướng đi cao hơn. Nhưng lòng ta có vướng bận, ta có nhận thức về Tam hoàng tử cùng Hứa Triền Nhan nên không thể không phòng.”

Sắc mặt Chu Hi càng thêm ngưng trọng “Ngài nói không sai, không chỉ là hân, vài vị hoàng tử thành niên đều ngầm động lên. Trần Quốc Công nắm giữ một phương binh quyền, địa vị hết sức quan trọng, là thể lực khắp nơi muốn mượn sức.”

“Không sai. Đánh chính diện ta không sợ, nhưng Nhã Phủ cùng hai tử, ta không cho phép bọn họ có một chút ngoài ý muốn. Ta lưu người ở bên cạnh đủ bảo hộ họ nhưng vẫn không sao yên tâm, sợ vạn nhất có thể xảy ra. Nhặc phụ chuyên nghiên cứu học vấn, làm người quá mức thanh thuần chính thẳng, gặp phải thủ đoạn bị ối liên thua. Cho nên ta hy vọng huynh có thể giúp ta quan tâm phần thiếu sót ấy.”

Thái Phái nhìn chàng đầy thành khẩn. Chu Hi cười nói “Coi như Thời huynh đang khích lệ ta đây.”

Thái Phái cũng cười, bụng lý rượu lên “Vốn dĩ chính là khích lệ, trong vùng bùn này, người quá sạch sẽ không tiến xa được, huynh và ta là giống nhau. Tới, ta kính huynh một ly!”

- - - - -

Tác giả có lời muốn nói: Đại đi ngủ một ngày, thật sự đã không được càng nhiều, ngày mai khôi phục lực khí tận lực nhiều càng đi ~ cảm tạ tiểu khả ái nhóm duy trì

Bản đang đọc truyện *Ngày Mai Liền Hòa Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Bạc tích tụ đều bị con tiêu hết

Mỗi ngày cùng ở bên nhau, Giang Nhã Phủ xem như ngày cuối sắp chia xa, nhưng ngày cuối cùng thực đến nàng lại biểu hiện bình tĩnh quá mức bình thường.

Thái Phái muốn dẫn một đội nhân mã xuất phát nửa đêm, nàng tự mình giúp chàng sửa sang lại quần áo, còn có khăn quàng cổ, bao đầu gối phòng lúc trời lạnh thật tốt, những thứ này đều do nàng cùng bọn nha hoàn chuẩn bị gấp gáp trong mấy ngày qua.

“Tới nơi chàng nhớ chiếu cố bản thân cho tốt, đừng nhớ thương trong nhà. Còn có... Đừng nghĩ ở xa ta không nhìn thấy, liền ngắt hoa ngắt cỏ, nếu là trước kia ta còn mất nhắm mắt mờ, hiện tại nửa đêm cũng không thể.”

Thái Phái cười cầm đôi tay nàng “Ta khi nào ngắt hoa ngắt cỏ há? Với lại nữ nhân bên kia lớn lên đều không đẹp bằng nàng.”

Giang Nhã Phủ giận dữ “Chàng đó, còn Đầu nhất ở đây nhìn kia.”

Quả nhiên, tiểu Đầu nhất mở mắt thật to rất phối hợp chớp chớp mắt.

Thái Phái lại ôm nhĩ tử lên, cho cười lên cổ mình chạy hai vòng lớn trong phòng “Nhĩ tử, cười đại mã nào!”

Tiểu Đầu nhất hưng phấn kêu to “Cha! Cha! Phi!”

Giang Nhã Phủ ngăn không được hốc mắt nóng lên, đi lại ôm tiểu Đầu nhất “Được rồi, đừng hồ nháo nữa, đã đến giờ xuất phát, đứng để mọi người chờ sốt ruột.”

“Ừ.” Thái Phái nhìn nàng thật sâu, bồng che kín hai mắt tiểu Đầu nhất hưng háng hôn lên môi nàng, như muốn nhờ ký hương vị này, để mỗi ngày dài tàn khóc ở xa có thể nhớ lại an ủi tâm hồn mình.

Hôn xong, chàng vươn ngón tay cái gạt giọt nước mắt nàng “Ta đi chào mẫu thân đây.”

Advertisement / Quảng cáo

“Chàng nhanh đi đi.”

Thái Phái vừa đi, tâm Giang Nhã Phủ như bị người ta đào một khối rỗng to, ban đêm khó ngủ suy nghĩ miên man nhưng ban ngày vẫn sinh hoạt như bình thường, giải quyết ổn thỏa tất cả việc nhà không vấn đề gì. Có khi trong lúc bận rộn đột nhiên hoảng hốt nhớ đến sinh hoạt của hai mươi năm kiếp trước kia, thật là giống nhau.

Dù chưa xốt song tâm vẫn rõ ràng không nghĩ tiêu cực, bên cạnh tiểu Đầu nhất chơi một mình bỗng thì thầm gọi ‘cha’ nàng biết, nhìn không khác kiếp trước nhưng đã có thay đổi lớn như giữa trời và đất.

Trời càng ngày càng lạnh, lưu dân quanh kinh thành như cũ chưa có biện pháp hữu hiệu khống chế, một lần Hoàng Thượng cải trang vi hành suýt bị lưu dân gây thương tích, bởi vậy liền tức giận ra lệnh nghiêm đối với các hoàng tử cùng quan viên tích cực điều phối lương thực. Thêm họa vô đơn chí, Ti tộc thường xuyên quấy rối biên cảnh, quân đóng giữ biên cương cũng rất cần lương thảo cấp bách, Hoàng Thượng chỉ một cái đầu phải chịu hai đại họa, lệnh Nhị hoàng tử toàn quyền phụ trách dự trù, cấp phát lương.

Tại phủ Tam hoàng tử, Hứa Triền Nhan được như ý nguyện trở thành Tam Hoàng phi, như nàng đoán trước, nội trạch phủ Tam hoàng tử không yên ổn chút nào, thực tế nàng không thêm để ý bọn họ, xem chuyện hậu cung tranh đấu là thường tình. Nhưng chân chính già đi rồi, sau một đoạn tân hôn ngọt ngào tâm thái nổi lên một chút biến hóa vì điều.

Nàng nghĩ chỉ cần nắm giữ tốt nam nhân này trong tay. Sau khi nàng vào phủ Tam hoàng sẽ thu liễm, nhưng có một nữ nhân rất được sủng ái, địa vị không thể lay động chính là sủng thiếp Liễu Uyển Nhi.

Căn bản nàng không để người này vào mắt, nàng là nữ nhi Hứa gia, Tam hoàng tử sẽ không vì một tiện nhân liền cùng nàng trở mặt, cho nên nghĩ muốn tra tấn nàng ta thế nào sẽ cứ vậy tra tấn cho hả dạ.

Mùa đông trời lạnh, Liễu Uyển Nhi bị phạt quỳ đông lạnh trong viện vì tội bất kính chính phi, Tam hoàng tử vừa lúc từ bên ngoài về nhìn thấy một màn này. Lừa gạt trong lòng không thể át, tự mình ôm Liễu Uyển Nhi về phòng, sai người hoá tóc gọi mặt y, sau mang tức giận ngập trời vọt vào phòng Hứa Triền Nhan, không nói hai lời cho nàng hai tát thật mạnh!

Tức khắc gương mặt sinh đẹp liền sưng đỏ, khóe miệng thấm to máu.

Hứa Triền Nhan nhìn nam nhân trước mắt khó có thể tin như là nhìn thấy quỷ, đây là phu quân nàng muốn sao? Chưa thành thân bao lâu, vì một tiện nữ dám đánh mình? Hắn từ đâu có tự tin này?

Tam hoàng tử đối với nàng không thương hoa tiếc ngọc chút nào, giọng điệu lạnh lẽo cảnh cáo “Về sau tốt nhất ngươi đừng đụng đến một sợi lông tơ Uyển Nhi, nếu không ta sẽ khiến ngươi trải qua mỗi ngày thật không tốt!”

Kỳ thật Tam hoàng tử không chỉ là đang giận nàng, hắn trừ việc chuyển lương lại bị Nhị hoàng tử đoạt mất. Việc này tuy gian nan, nhưng người sáng suốt đều biết đây chính là phụ hoàng cho các hoàng tử một thí luyện lớn, một khi làm tốt việc này sẽ được lợi thế trong lòng phụ hoàng.

Mình luôn được phụ hoàng yêu thích vậy mà ông lại đem việc này giao cho nhị hoàng huynh! Việc này khiến hắn không khỏi nghĩ nhiều.

Hứa Triền Nhan cho bản thân không đến một canh giờ tự liếm vết thương, đây là con đường chính nàng lựa chọn, vô luận thế nào cũng phải tiếp tục đi. Nàng sửa sang lại dung nhan một lần nữa, đem bản thân giả nhu nhược đáng thương quý trước mặt Tam hoàng tử khốc lốc thảm thiết, biểu đạt mình thực sự ăn năn, thậm chí chủ động đề bạt nàng Liễu Uyển Nhi làm trác phi, thế về sau sẽ đối xử tử tế với nàng, xem nàng như tỷ muội.

Một phen nàng làm bộ làm tịch, ác khí trong lòng Tam hoàng tử cuối cùng thư giải đỡ nàng lên.

“Điện hạ, sắc mặt ngài không vui, hẳn không chỉ do thiếp thân chọc người tức giận đúng không?”

Tam hoàng tử thích nàng thông tuệ lại xinh đẹp mỹ mạo như thế này.

“Phụ hoàng đem chuyện trù lương cho nhị ca ta.”

Hứa Triền Nhan nắm một bàn tay to của hắn nhẹ vuốt ve “Ta cứ nghĩ là có chuyện gì lớn chứ? Kỳ thật Điện hạ không cần lo lắng như vậy, việc này làm tốt tự nhiên là lập công lớn, nhưng nếu làm không tốt? Tại sao Hoàng Thượng đem chuyện đại sự quan trọng giao cho hắn, ngài nghĩ nếu hắn làm hư chuyện, cả triều thần văn võ nhìn vào, hắn còn có cơ hội xoay người sao?”

Ánh mắt Tam hoàng tử sáng ngời, thực mau lại tới sẫm lại “Không phải ta không nghĩ tới, nhưng rốt cuộc chuyện này...”

“Điện hạ, không có trượng phu nào không âm hiểm, ngài là một trong vài vị hoàng tử có tài hùng lược, lần này không ra tay, tương lai người khác cũng sẽ ra tay với ngài. Chờ ngài bước lên vị trí kia, lại làm nhiều việc tốt người dân liền quên chuyện này thôi.”

Tam hoàng tử nguyên bản có ý này, thêm tài đồ hóa của nàng chủ ý lập tức kiên định.

Rốt cuộc hắn lộ vẻ tươi cười “Khanh khan cực vừa lòng ta, trên mặt còn đau không?”

Vết thương cũ Trần Quốc Công tái phát, hơn nửa tâm hoá trần đầy không thích hợp thống lĩnh toàn quân, Thời Phái đến giám sát lừa sém lông mày giúp ông. Ông lui xuống tuyến hai, đem quyền to giao cho tâm phúc cùng nhị tử, ở bên cạnh chỉ điểm khi thời điểm thích hợp.

Vừa mới đánh thắng một trận gian nan, tâm tình các tướng sĩ nhiệt tình không cao, họ ngồi chung tốp năm tốp ba, nhìn qua đều hữu khí vô lực, nguyên nhân bởi nhiều ngày rồi bọn họ không được ăn cơm no.

Ngay cả cơm canh các tướng quân cũng thấp phần thô ráp, chỉ đủ lấp đầy bụng thôi, có phải người đi vào thành tìm lương thực, nhưng tìm thấy thành trấn thì mọi người sớm bỏ đi rồi.

Thời Phái đang ở cùng mấy huynh đệ gặm bánh bột ngô, đột nhiên Thiệu Xuân đem bánh bột ngô ném xuống nấng to “Con mẹ nó! Triều đình đây là có ý gì? Bắt lừa làm việc không cho lừa ăn có là sao? Như vậy lão tử không làm nữa!”

Úc Đông Tà liếc hắn một cái cười nói “Ta khuyên ngươi nhanh đem bánh bột ngô cầm lên, không chừng sắp tới những thứ này cũng không có mà ăn đó.”

Vương Đại Khánh là một người thành thật, nhìn Thời Phái hỏi “Đại ca, huynh nói đi? Lương thảo đáng lẽ triều đình nên đưa tới rồi chứ?”

Thời Phái mặt trầm như mực “Chỉ lo chuyện ăn cơm! Lòng dạ các người đều nóng nảy như vậy, các huynh đệ bên dưới sẽ nghĩ thế nào đây?”

Advertisement / Quảng cáo

Thiệu Xuân ngưng ngưng nhặt bánh bột ngô lên, xoa xoa lưng tung hung hăng cắn một cái.

Ngoài mặt Thời Phái thể hiện bình tĩnh, nhưng chẳng biết chi có thể thất lưng buộc bụng lại, trong một tháng này không có chuyển lương thực nào đến cả.

Vừa tới biên quan, cả ngày chàng vội vàng nghiên cứu chiến thế, thao luyện binh lính, trừ bị lương thảo, cơ hồ chân không chạm đất, chỉ có ở trong mộng mới được nhàn hạ tưởng niệm thê nhi phương xa.

Chúng tướng lĩnh tụ lại bên nhau thảo luận, nhất trí cho rằng kinh thành đã xảy ra vấn đề gì rồi. Vừa lúc trên người Trần Quốc Công có thương tích, Thời Phái cùng mọi người khuyên ông hồi kinh hướng Hoàng Thượng báo cáo tình huống, thuận tiện lưu lại nhà dưỡng thương.

Trong lòng Trần Quốc Công không muốn, nhưng gặp phải tình huống khẩn cấp này cũng không có lựa chọn nào khác. Ông nhanh chóng quyết định, không màng thân thể không tốt, bằng tốc độ nhanh nhất về tới kinh thành.

Vào kinh, bất chấp nghi ngại chinh đồn cung trang, trực tiếp tiến cung diện thánh. Hoàng Thượng nghe bẩm báo tình huống biên quan kinh giận đan xen, kiểm tra xuống mới biết được, thì ra đội ngũ vận chuyển lương thảo nửa đường bị một đám xấu kiếp sát, Binh Bộ thu được số con nhưng lại giấu đi.

Thời điểm tra ra số con từ Binh Bộ, hai vị tiểu quan kia đã uống thuốc độc tự sát rồi.

Điều tra xong sự tình lương thảo bị mất đi, Hoàng Thượng vô pháp xoay chuyển ra lương, nạn dân đói lan tràn khắp nơi, bảo ông đi chỗ nào biến lương thực ra cho họ?

Vì thế, ông đánh phái người gấp đến biên quan phát một đạo mật chỉ, cho phép bọn quan binh áp dụng bất luận thủ đoạn trừ giải quyết vấn đề lương thảo, ý tứ chính là đánh cướp, giết người, đốt nhà cũng có thể...

Trần Quốc Công nổi hỏa công tâm, về nhà liền phun một ngụm máu tươi lớn hơn hân mề bất tỉnh. Đến khi tỉnh lại cũng là nửa ngày sau.

Mở mắt nhìn thấy phu nhân, con dâu, còn có trưởng tôn bảo bối lần đầu gặp mặt canh giữ ân cần bên mép giường, nửa đời người quốc công gia chinh phạt chiến trường, tâm muốn thành tro lúc này lại cực ảm áp.

“Lão đồng tủy, ông tỉnh rồi sao! Làm ta sợ muốn chết.” Quốc công phu nhân đỡ ông lên cho dựa vào đầu giường.

Giang Nhã Phù đưa tiểu Đầu nhất qua “Đầu nhất, gọi gia gia đi.”

“Gia, gia!”

“Ai! Tôn tử tốt của ta.” Quốc công gia cười ha ha, ôm tiểu tôn tử vào trong ngực mới cảm giác cái thế giới vớ vẩn này có chút chân thật.

Giang Nhã Phù lo lắng cho Thời Phái, nhịn không được hỏi “Phụ thân, sao ngài giận đến trình độ như thế? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Quốc công gia trầm trọng thờ dài, đem sự tình một nắm một mười nói cho hai mẹ con nghe.

Quốc công phu nhân khẩn trương “Vậy phải làm sao bây giờ? Chuyện này không thể giấu chơi được đâu? Chẳng lẽ Quốc khố không lấy ra được bạc sao?”

“Sợ thật đúng là thế, lăng tẩm đang tu bổ, bảo Phật tháp Thái Hậu cũng đang tu bổ. Lại nói lúc này chủ dù có bạc, cũng không dễ dàng trong thời gian ngắn liền thu mua được nhiều lương thực lớn được.”

Giang Nhã Phủ nghe xong mày nhủ chặt, xem ra nàng dự cảm là chính xác, thật có người dám sau lưng động vào lương thảo.

“Phụ thân, kỳ thật trong tay con có chút lương thực, nếu nghĩ cách vận chuyển đi hẳn có thể giúp bọn họ trụ thêm một khoản thời gian.”

Quốc công gia nghe xong lời này chấn kinh ngồi dậy, thiếu chút nữa quăng ngã tiểu Đầu nhất “Thật sao?”

Không chờ Giang Nhã Phủ trả lời, tự ông nói “Ta gấp đến hồ đồ rồi, quên mất trong nhà có tiệm gạo luôn nữa? Xem trong kho còn tồn mấy thạch lương thực?”

Giang Nhã Phủ cần cẩn mõi, thận trọng nói “Con đâu sớm biết sẽ xảy ra tai nạn này, liền dùng hết bạc tồn trong nhà và của hồi môn riêng, phải người mở thêm hai chi nhánh nữa, thu thập rất nhiều lương thực, cũng chưa từng cho người động vào. Phụ thân mẫu thân, việc này con không cùng các người thương lượng, bạc tích trữ trong phủ nhiều năm đều bị dùng hết, sẽ không trách con chứ?”

Vợ chồng Quốc công đều là trợn mắt há mồm nhìn con dâu trẻ tuổi này, không thể tin được lời mình nghe được. Bạc Quốc công phủ tích trữ sao? Đó là nhiều hay ít đây! Từ đâu con dâu dám ra một quyết đoán lớn, yên lặng tự làm như vậy? Nghĩ đến việc này Thôi Phái còn không biết, đều giống ông gấp đến đứt đầu mẹ trần không có biện pháp.

Sau một lúc lâu không nói gì, Quốc công gia kích động “Hải tử, thật sự chúng ta có lương thực tồn?”

Giang Nhã Phủ gật đầu “Vâng, đều được mua cả.”

Đột nhiên quốc công gia bộc phát một trận tiếng tiếng cười sấm rền “Ha ha ha hảo! Phủ Tướng quân ta xuất hiện hồ nữ, nữ nhân nhà chúng ta ai cũng đều làm tốt! Con cho ta địa chỉ, ta lập tức phái người vận lương kia đi.

Giang Nhã Phủ có chút do dự, vẫn là phủ quyết định của ông “Phụ thân, theo con thấy như vậy không ổn. Nếu đã có người dám đánh chủ ý lên lương thảo, tạm thời chúng ta không rõ đầu mối từ nơi nào, vận nhất chúng ta quang minh chính đại vận lương lại là sai lầm thì phải làm sao bây giờ? Với lại nhiều lương thực từ cửa hàng chúng ta xuất ra, vận nhất bị người có tâm giấu một tội danh thì phải làm sao?”

Nghe nàng nói vậy, quốc công gia ngăn ra.

Advertisement / Quảng cáo

Quốc công phu nhân nói tiếp “Ta xem Nhã Phủ nói có đạo lý, vẫn là để phòng một chút cho thỏa đáng, bằng không họa vô đơn chí đổ lên đầu.”

“Hải tử, vậy con nói xem chúng ta nên làm cái gì bây giờ?” Quốc công gia bắt đầu coi trọng khuôn mặt tiểu nữ tử còn non nớt trước mắt này, thậm chí trong nháy mắt ông cảm thấy nàng không giống những tức phụ mới hai mươi tuổi, mà giống như mệnh phụ thế gia trải qua bao sóng to gió lớn trầm ổn đi lên.

“Phụ thân mẫu thân, con nghĩ muốn tự làm, lấy danh nghĩa phát chẩn lương thực, làm vài động tác ở địa phương, sau đó nghĩ cách phân lương thực thành từng nhóm nhỏ vận chuyển ra biên quan, động tĩnh nhỏ như vậy sẽ không khiến người quá chú ý. Cha mẹ yên tâm, nơi này con có mấy kẻ tâm phúc, có phần nắm chắc, con tận lực không bại lộ thân phận mình. Đại sự như vậy, nếu con không tự làm thật sự khó có thể yên tâm.”

Quốc công gia trịnh trọng nhìn nàng “Con đâu, nếu có thể đem việc này làm thành, chính là vì tích công đức lớn!”

Giang Nhã Phủ không nói, thiên đại công đức nàng không hiếm lạ, nàng chỉ hy vọng người nhà bình an, thuận lợi vượt qua cửa ải khó khăn lần này.

Việc này không nên chậm trễ, nói đi là đi, đây là hai đời lần đầu tiên Giang Nhã Phủ ra khỏi nhà, nói không sợ hãi là giả, nhưng nếu đã lựa chọn, chỉ có thể dũng cảm tiến tới phía trước mà thôi.

Mắt gần nửa ngày nàng chuẩn bị tốt hết thảy, bên tiệm gạo Vinh Hưng nàng mang theo năm gia đình, nha hoàn không mang theo được không? Nàng có chút do dự, trên đường chỉ có nàng là nữ nhân đích xác là không tiện, nhưng mang theo lại cảm thấy vương vấn vương tay.

Đang lúc nàng rối rắm thì quốc công phu nhân cho nàng một ý kiến hay, bảo nàng cứ tiếp tục chuẩn bị, bà ra cửa một chuyến sẽ trở về.

Tác giả có lời muốn nói: Vốn định nhiều càng, nhưng trong nhà có sự, không bao giờ hạt hứa hẹn

Bạn đang đọc truyện *Ngô y Mai Liên Hòa Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full**Net.

Chương 56: Lương thực trắng bóng

Giang Nhã Phủ đi xa chỉ có một số ít người biết, dù sao phu nhân thế gia một năm xuất môn chỉ vài lần, và việc đó rất cần phải đi ra ngoài, còn là trụ tại gia mà thôi.

Lần này nàng không chỉ muốn làm tốt chuyện vận chuyển lương mà còn một việc quan trọng khác muốn làm. Trước đó vài ngày nàng đi bãi phóng gia tiểu thư Trương Nhị một chuyến, trước mặt thân thể lão thái gia còn khỏe, nàng hướng lão hồi đo độc Ly mộng kiếp trước mà Thôi Phái trúng phải và xin cách điều chế giải được. Hai ngày trước nàng vừa điều chế xong, muốn cầm đi phòng ngừa chuyện kiếp trước tái diễn.

Rời nhà, điều nàng bận tâm nhất chính là tiểu Đầu nhất, tuy linh hồn nhi tử đã trưởng thành, nhưng thân thể còn quá nhỏ, vận nhất con ốm đau mà nàng không ở bên thì phải làm sao?

Nàng ôm tiểu Đầu nhất lưu luyến không rời, Tôn mụ mụ nói rất nhiều điều trấn an nàng, nói là trong phủ có nhị lão tọa trấn, có bọn hạ nhân trông giữ, tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện gì, không cần nữa điểm vướn bận chuyện nhà, ngược lại nàng mới cần cẩn thận, phải tự bảo vệ bản thân thật tốt.

Nhéo thịt trên tay tiểu Đầu nhất, nàng nói “Đầu nhất ở nhà phải ngoan, chọc cười gia gia vui vẻ, nương sẽ mau trở về, con còn nhỏ không cần lo lắng cho chúng ta biết chưa?”

Đầu nhất gật mặt ủy khuất, không cam lòng gật đầu, hôn lên mặt nàng “Con sẽ ngoan.” Tuy không muốn mẫu thân mạo hiểm, nhưng biết rõ việc này rất quan trọng, không thể mặc kệ phụ thân ở bên kia.

Quốc công phu nhân từ bên ngoài trở lại mặt đầy ý cười “Vấn đề người đồng hành cùng con ta đã giải quyết xong.”

“Ngài giải quyết như thế nào ạ?” Giang Nhã Phủ khó hiểu, chẳng lẽ bà tìm hai nữ cơ bắp đi theo mình?

Nhìn nàng, bà còn muốn thừa nước đục thả câu nói “Đừng có gấp, chờ người đến con sẽ biết thôi.”

Thấy bà thần thần bí bí, nàng không hỏi sâu hơn, việc bà bà làm vì mình đều rất đáng tin cậy.

Advertisement / Quảng cáo

Giang Nhã Phủ cũng giống Thôi Phái, nàng xuất phát lúc đêm khuya, nàng thay nam trang, dùng vài nịch chặt ngực lại. Trước khi đi, nàng cuối xuống hôn tiểu Đầu nhất đang ngủ say, nhận lời chúc phúc của cả nhà mới lên xe ngựa chậm rãi rời khỏi phủ Quốc công.

Đi được một đoạn thời gian trời bắt đầu hừng sáng, trên đường mới có vài người dậy sớm làm việc, nội tâm Giang Nhã Phủ thật bình tĩnh, chưa rời khỏi kinh thành mà tâm đã sớm bay khỏi nơi này rồi. Mấy tiểu nhị tiệm gạo đều được chọn lựa kỹ, đều là người tuyệt đối đáng tin, hai chiếc xe ngựa đối đầu đáng tin, hai chiếc xe ngựa đối đầu được giao lược cho nhẹ bớt, dễ dàng tiến lên phía trước.

Tới cửa thành, tia nắng ban mai tỏa sáng khắp nơi, cửa thành vừa mở xe liền đi qua, đi được một quãng hai xe ngựa Giang Nhã Phủ bị một chiếc xe ngựa khác ngăn lại.

Ngồi đánh xe là hai hán tử, một béo một gầy, từ bên trong thùng xe nhảy xuống một công tử có hai chòm râu trông rất là lưu manh.

Hắn đi đến bên xe Giang Nhã Phủ nói “Biểu ca! Rời nhà đi chơi vui như vậy lại không mang theo biểu đệ sao? Người thật không có nghĩa khí đó nha!”

Ở trong xe, vừa nghe tiếng Giang Nhã Phủ liền vui vẻ, vội vàng kéo cửa ra “Như Vân? Như thế nào là muội? Nhanh lên đi!”

Trần Như Vân đề Trương Tam cùng Lý Tử ngồi một xe, nàng nhảy lên xe ngựa Giang Nhã Phủ “Đi đến nhà tìm muội, muội mới biết được việc này. Lá gan tẩu cũng thật lớn, làm muội lau mắt mà nhìn đấy.”

“Ta cũng không có biện pháp, nói nhanh lên, sao cha mẹ cho muội ra khỏi cửa?”

Nhớ tới Trần Như Vân liền cười “Tẩu không biết đâu, di làm trò nháo khóc thảm thương trước mặt nương muội, còn khen muội thành một đóa hoa nữa, sau còn hứa hẹn dường sẽ làm chỗ dựa hỗ trợ đại ca muội đổi một chức quan.”

“Như vậy nương muội liền đáp ứng sao?”

“Sao có thể chứ? Ngoài việc đó, nương còn bức muội bảo đảm, chờ sau khi trở về phải ngoan ngoãn nghe lời bà già đi.”

Giang Nhã Phủ bần khoản “Thật là ủy khuất cho muội.”

Ngược lại Trần Như Vân không thực để ý “Việc này không sao cả, đến lúc đó muội tự có đối sách, việc cấp bách lúc này là có thể bồi tẩu đi ra ngoài một chuyến, muội sớm muốn nhìn thế giới vô biên ngoài kia một chút, đáng tiếc không phải là nam nhi, khó được cơ hội chinh đại quang minh thế này, muội thật không kịp cao hứng nữa chứ á!”

Xem vẻ mặt nàng chờ mong không giống già bộ, Giang Nhã Phủ yên lòng “Sao muội đem theo hai huynh đệ kia tới nữa?”

“Bọn họ tẩu không cần lo lắng, đều là tiểu đệ vào sinh ra từ cửa muội, thêm nữa họ còn biết chút công phu, bằng môn tả đạo trên giang hồ thông thạo khó ai sánh bằng, có bọn họ chúng ta an toàn thêm một chút.”

“Vậy thì tốt.” Giang Nhã Phủ quay đầu phân phó tiểu nhị ngồi ngoài đánh xe, nói hẩn xem bọn Trương Tam, Lý Tử như người một nhà.

Có Trần Như Vân gia nhập mọi người vui vẻ nhiều hơn, ước định hai kẻ nhập môn là hảo huynh đệ. Trần Như Vân thấy Giang Nhã Phủ đổi nam trang không đủ giống, còn tự mình giúp nàng cải biến một phen, lấy ra một đồng lớn chai lọ, vại bình, lén lộn không trong chốc lát, biến Giang Nhã Phủ từ một công tử trắng trẻo thành một nam tử mặt đầy tàn nhang, mắt nhỏ.

Giang Nhã Phủ nhìn người trong gương đồng lập tức bị dọa hết lên “Trời đất, sao lại xấu thế này?”

Trần Như Vân rất vừa lòng kiệt tác của mình, thối thối râu già trên mặt “Bằng không muội dán cho tẩu thêm mấy dăm râu thế nào?”

“Ách ~ vẫn là thôi đi.”

Dọc đường đi xem như thuận buồm xuôi gió, ở khách điểm gặp mấy bọn đạo chích lòng mang ý xấu đều bị Trương Tam, Lý Tử phát hiện, còn trêu đùa bọn chúng một phen, tích thu luôn bạc bọn chúng, xem như hữu kinh vô hiểm.

Trên đường không có dừng lại nhiều, đoàn người thực mau tới hai cái tiệm gạo của nhà, bọn tiểu nhị làm việc so với dự đoán của Giang Nhã Phủ còn tốt hơn, gạo thóc sớm được an trí ở địa phương thích đáng.

Giang Nhã Phủ bỏ ra số tiền lớn nướn tiêu cực địa phương có thương hiệu lâu đời, tự mình dẫn người đi trước vận chuyển một ít, nàng sợ một lần vận chuyển sẽ gây ra mục tiêu quá lớn, với lại phải tới biên quan rồi, xem tình hình cụ thể mới làm tiếp, sự tình đây trọng đại, không thể không cân nhắc cẩn thận cùng an toàn.

Phó tướng Thiệu Xuân mang theo huynh đệ nhất ban tuần thành, bỗng một tiểu binh thủ thành tới báo, nói có một đội tiểu thương kéo mười mấy xe lương thực vào thành.

Thiệu Xuân đảo đảo lỗ tai, cho rằng mình nghe lầm, cả nước trên dưới mất mùa, mấy tiệm gạo trong thành phụ cận đều đóng cửa không tiếp tục kinh doanh, từ đâu ra tiểu thương kéo lương đến? Lúc này nếu ai có thể lấy ra lương thực, so với vàng còn quý giá hơn chứ nhỉ?

“Thiệu tướng quân, ngài không nghe lầm đâu! Là ta tận mắt nhìn thấy, đều là lương thực trắng bóng, có gạo, còn có bạch diện, đậu nành...”

Thấy hẩn không giống nói dối, tinh thần Thiệu Xuân tức khắc chấn động, hét lớn một tiếng “Còn nói lời vô nghĩa gì nữa? Nhanh Chạy ngăn bọn họ lại!” Nói xong liền leo lên khoái mã, dẫn người chạy nhanh như bay về phía cửa thành.

Advertisement / Quảng cáo

Binh thủ thành sớm đem Giang Nhã Phủ cản hàng lại, còn khách khí với bọn họ, cũng không nói là vì chuyện gì, chỉ nói chờ Thiệu tướng quân tới định đoạt.

Thực mau Thiệu Xuân liền tới, thân hình hẩn cao lớn, tướng mạo anh dũng, do dài nắng dầm mưa nên làn da mang màu lúa mạch, trông rất có khí phách.

Trên đường hẩn còn nghĩ mình sẽ thấy một thương nhân đầu hói bụng to, không nghĩ tới đi đâu lại là hai nam tử gầy yếu, trong đó một kẻ nhìn qua như là người chính trực, còn kẻ có hai ria mép kia trông thế nào cũng rất giống một người xảo quyệt.

Hẩn ngồi trên cao lập tức hỏi “Các người là người từ phương nào? Lương thực từ đâu mang tới? Muốn chuyển đến nơi nào?”

Giang Nhã Phủ đang muốn tiến lên trả lời, Trần Như Vân tiến lên chặn nàng lại, khinh thường trả lời “Vị tiểu tướng quân này hỏi thật không ít vấn đề, xin hỏi chúng ta phạm vào điều luật gì? Phải bị người đề ra nghi vấn vô lễ như vậy.”

Mặt Thiệu Xuân nóng lên, hẩn ở trong thành ngay thẳng rõ ràng, đây là lần đầu có bá tánh dám nói lý với hẩn như vậy.

Hẩn hậm hực từ trên ngựa xuống, tức giận nói “Cái này có thể nói được không?”

“Hừ! Cũng không tệ.” Trần Như Vân liền吐 tỉnh khí lại, bởi không quen nhìn bộ dáng hẩn ở trên lưng ngựa ra vẻ này nọ mà thôi.

Giang Nhã Phủ trả lời “Bẩm tướng quân, chúng ta tới chỗ khác tiện việc bẩm báo, còn thỉnh tướng quân lắng nghe một chút nguyên do.”

Thiệu Xuân nhìn thoáng qua nam tử tàn nhang trước mắt, trong lòng sinh ra hảo cảm, đây mới giống bộ dáng người lăm ăm nên có, đầu giống cái tên ria mép kia chứ? Quả thực đúng là phường du côn mà.

“Không biết nên xưng hô các hạ như thế nào?”

“Tại hạ họ Giang, danh Đại bảo.”

Thiệu Xuân hiểu rõ “Giang công tử, vị kia chính là?”

Giang Nhã Phủ biết con người Thiệu Xuân này, như bây giờ cùng hẩn vòng vo cảm thấy thực buồn cười “Vị này chính là biểu đệ ta, Trần...”

Trần Như Vân xen vào “Đừng vòng vèo, gọi ta là Trần nhị.”

Thiệu Xuân mời hai người vào doanh trại thủ thành, thỉnh các nàng ngồi xuống.

Giang Nhã Phủ lúc này mới nói rõ ý đồ đến “Chúng ta là thương khách vân du bốn bể, nhân duyên xảo hợp trước thiên tai thu được một ít lương thực, vốn định lúc loạn thế thu chút tiền của phi nghĩa, sau lại nghe nói chiến sự biên quan khẩn cấp, liền nghĩ lấy ra một phần lực. Nếu Quân doanh chịu thu phần lương thực này, chúng ta nguyện ý giảm giá thấp nhất, nếu không cần, chúng ta đem lương thực vào trong thành bán.”

Trước nàng có nghĩ qua, lương thực có thể tặng không nhưng không hợp lý, nàng không để người ta bắt được sơ hở, bên ngoài nàng dùng tên già, các hạng mục giao dịch ký tên đều không phải nàng.

Hơn nữa còn phòng ngừa vạn nhất, nàng sớm thay đổi mọi người ở cửa hàng vì Quách chương quỳnh. Quách gia chịu nhiều ân tình từ quốc công phu nhân, cha mẹ quách chương quỳnh góp chung bạc cũng là từ Quốc công phủ ra.

Nàng không biết làm sao mới có thể mười phần ôn hòa, bởi vậy càng thêm cẩn thận, ở ngoài trừ bỏ Thôi Phái, nàng không nghĩ để bất luận kẻ nào biết nàng là tướng quân phu nhân. Sau khi trở về chắc chắn Thiệu Xuân sẽ bẩm báo cho Thôi Phái biết, nếu chàng có lòng, tự nhiên sẽ biết là nàng tới.

Thiệu Xuân vui mừng, nhưng trên chiến trường khó tránh khỏi phải đa nghi người, trời hạn đột nhiên mưa tới đúng lúc? Đói bụng liền có người đưa lương thực không khả nghi sao?

“Đương nhiên cần! Nhưng ta còn phải trở về bẩm báo một tiếng. Không biết Giang công tử có chỗ đặt chân chưa? Hiện tại lương thực là hàng hóa rất hút, ở khách điểm sợ sẽ không tiện.”

“Xem tướng quân có vẻ rất vội, vậy người kéo trước một ít lương thực đi, ta giữ lại một phần chờ cùng bàn lại sau. Nghe nói ở Nguyệt thành này, khách điểm Văn Lai là khách sạn tốt nhất, chúng ta đến đó nghỉ ngơi.”

Thiệu Xuân đứng dậy ôm quyền “Công tử cao thượng, tại hạ bội phục. Vậy ta đem lương trở về trước, sẽ mau chóng cho ngài một hồi đáp.”

“Được.”

Thiệu Xuân nhanh chóng rời đi, Giang Nhã Phù cùng Trần Như Vân chậm tán bợ trong Nguyệt thành thương thức phổ phường cùng dân tình, phát hiện nơi đây so với kinh thành thật là khác xa nhau. Nơi này dân phong cởi mở hơn nơi khác, có thể dễ dàng gặp mặt thương nhân dị tộc mắt nâu mũi cao, các cô nương hầu hạ cũng nhiều mặt, vòng eo thật nhỏ, để lộ nhiều da thịt ở vùng cổ và cánh tay, nhìn mà mặt hai người nóng cả lên. Lại nghĩ các nàng ấy sao có thể ăn mặc dối phong bại tục như thế, sau lại cảm thán, y phục các nàng mặc thật là đẹp mắt, cũng muốn mua mấy bộ như vậy để mặc.

Trần Như Vân nhớ tới chuyện vừa rồi nhin không được oán niệm “Cái họ Thiệu kia là đồ ngốc không nào, hẳn có thể làm tốt công việc được sao? Muội thấy hẳn chẳng khác nào tên quan tuần thành.”

Advertisement / Quảng cáo

Giang Nhã Phù cười nói “Muội đừng xem thường người ta, Thiệu tướng quân không phải là người bình thường đâu. Biểu ca muội lợi hại đúng không? Vậy mà còn có vài thứ phải thỉnh giáo qua hần đây.”

“Thật hay giá đó? Muội không tin.”

“Thật sự! Cô nương rìa mép, chúng ta đến khách điểm thôi.”

Trần Như Vân bấu môi đi theo lăm bắm “Lúc trước cũng nên dán cho tâu hai cái môi phải.”

Rốt cuộc đem nhóm lương thực đầu tiên đến được biên quan, thần kinh Giang Nhã Phù căng chặt mấy ngày liền rốt cuộc loì lỏng, kê đầu vào gối liền ngủ ly bì, nếu có sét đánh bên tai nàng lúc này cũng không dễ dàng mà tỉnh lại.

Trương Tam, Lý Tử cùng ngủ một phòng bên cạnh, vốn dĩ hai người đã ngủ, bỗng lở tai đồng thời vừa động, không hẹn mà cùng đứng lên, lặng lẽ nhìn nhau một cái, rón rén đi đến cạnh cửa nhìn.

Hành lang có người!

Đã trễ thế này, bước chân kia phóng đi sao nhẹ thế, tuyệt không phải khách nhân ở trọ. Nghe bước chân như là hướng tới chỗ hai nữ nhân ở, không phải là kẻ to gan lớn mật nhìn ra chân thân các nàng, mà là tiểu nhân ngửi thấy mùi tiền nỏ máu tham lương thực đây!

Hai người lấy dụng cụ trên người ra, cùng đồng lòng đẩy cửa phòng, đồng thời vọt lên phía trước!

Tác giả có lời muốn nói: Quá độ chương quá khó viết, viết đến đầu trực ~ thỏ bát thử thết chói tai!

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mai Liền Hòa Ly* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 57: Cầu kia cư nhiên liếm miệng nàng

Trương Tam cùng Lý Tử xả thân thân vì nghĩa, một người lấy chủy thủ, một người cầm gậy gỗ, động tác đầy mau lẹ, chạy đến nơi phát ra thanh âm.

Chỉ thấy một người, mà người nọ phản ứng so với bọn họ còn nhanh hơn, cơ hồ không thấy rõ động tác kẻ đó, trong nháy mắt hần liền chế phục Trương Tam cùng Lý Tử.

Kẻ đó kéo khăn che mặt xuống, Trương Tam cùng Lý Tử muốn mở miệng hỏi họ tên hào hán một chút, vừa thấy mặt đối phương lập tức cả người ngây ngẩn, này... Ngài ấy sao lại che mặt lên lút như trộm thế này?

Giang Nhã Phù thật sự mệt mỏi, nhắm mắt liền làm vào giấc mộng ngọt ngào, trong mộng nàng cùng ba hài tử chơi đùa ở đồng ruộng thôn trang, chơi trò rượt đuổi cùng cười đùa, mấy con tiểu cầu cũng thoăn thoắt ngược xuôi theo các nàng, dưới ánh nắng sớm dịu mát, hương thơm hoa cỏ xông lên mũi thực dễ chịu, làm lòng người đầy say mê.

Bỗng nhiên!

Bọn họ cùng mấy con tiểu cầu đều không thấy đâu, không biết từ nơi nào vọt ra một con chó đen thật lớn vồ tới nàng, dọa nàng hét lên một tiếng chói tai nhưng thanh âm lại nghẹn trong cuống họng, muốn tránh cũng không kịp, bị nó dè ngẩng một cái thật mạnh.

Nàng cảm thấy hít thở không thông, như là một cái chậu thủy tinh nuôi cá ngập trong nước. Đùng lúc nàng hoảng sợ đột nhiên cảm giác nơi miệng truyền đến một trận thấm ướt ấm áp... Con cầu kia cư nhiên liếm miệng nàng!

Mộng này thật sự quá mức chân thật và khủng bố, nàng cố mở mắt phát hiện không phải bị cầu khinh bạc, mà là người sống sờ sờ!

Nháy mắt nàng cảm nhận được hơi thở người nọ quen thuộc, tâm treo cao lúc này mới hạ xuống, không có đẩy người ra kêu cứu.

Người nọ cảm giác nàng đã tỉnh, buông môi nàng, nương theo ánh trăng mỏng manh, ôm nàng vào trong ngực cười.

Lăm bắm bên tai nàng “Thật là nàng.”

Advertisement / Quảng cáo

Trong lòng Giang Nhã Phù vẫn luôn nhưng nhớ chàng, thấy chàng nửa đêm phong trần mặt mũi còn ghé thăm mình, nguyên bản muốn phát hỏa tâm lập tức mềm mại.

Đẩy chàng cách ra một chút, nàng nhìn chàng lom lom, đưa cánh tay chោàng cổ “Sao lúc này chàng lại đây? Và sao lại biết là ta tới?”

Thời Phái đưa tay vuốt vuốt mái tóc trên trán nàng “Giang Đại Bảo, ngoài nàng còn có ai dùng tên này gọi? Kỳ thật ta cũng không dám khẳng định lắm nhưng lại có dự cảm rất lớn. Nương tử, nàng thật khiến ta lau mắt nhìn. Nàng thật gây, dọc đường đi chịu không ít khổ đúng không?”

Một câu thôi thiếu chút nữa Giang Nhã Phù cháy nước mắt thú nhận, nàng lắc đầu “Không mệt, có thể giúp chàng giải vây ta liền an tâm.”

Nàng đem chuyện những ngày qua đại khái nói một lần cho chàng nghe, đôi lấy Thời Phái liên tiếp hôn môi nàng vài lần cũng không đủ biểu đạt chấn động cùng cảm kích trong lòng mình.

Nàng luôn luôn là hậu thuẫn tốt trong lòng chàng, chàng phụ trách chém giết bên ngoài, nàng phụ trách chiếu cố chuyện nhà. Chàng sẽ không quản chuyện của nàng, mà nàng sẽ không giúp được chuyện của chàng. Nhưng chàng sai rồi, nương tử chàng không phải là tiểu nữ nhân bình thường, chỉ cần trong lòng nàng có người, chỉ cần người có tình yêu với nàng, năng lượng trong nàng liền sẽ bộc phát, vì người chịu làm một ít sự không tương được.

Giọng chàng trầm thấp “Nàng quá là tuyệt vời! Minh nàng đi đến đây. Trong lòng có nghĩ đến ta không? Há?”

Giang Nhã Phù đỏ bừng mặt, không đáp hỏi lại “Vây còn chàng thì sao? Có nghĩ về ta không?”

Thời Phái thành thật đáp “Nghĩ, toàn thân trong ngoài chỗ nào cũng nghĩ, hận không thể lập tức trở lại kinh thành, nhưng ta không thể, nơi này còn có nhất bang huynh đệ, ta còn muốn giảm bớt gánh nặng của phủ Quốc công nữa.”

Giang Nhã Phù ôm chàng thật chặt từ phía sau, áp mặt dán vào cổ chàng “Từ khi chàng đến biên quan rồi, không có một ngày nào ta không lo lắng...”

“Chỉ có lo lắng thôi sao?”

Giang Nhã Phù dừng một chút “Còn có tưởng niệm, ta cũng rất nhớ chàng...”

Lời còn chưa nói xong đã bị Thời Phái cắn nuốt hết, tựa mưa rền gió dữ, tục ngữ nói tiểu biệt thắng tân hôn, kinh tình, một khi bột phát liền không thể vãn hồi. Giang Nhã Phù một bên cũng muốn chàng, một bên không yên tâm thờ ơ gặp yêu kiều hỏi “Chàng không phải vội trở về sao?”

Thời Phái ngừng trong một cái chớp mắt, nhin không được cười nói “Tiểu Bảo vẫn cái kiểu phá hư không khí không bỏ, nàng không cần nhọc lòng sẽ mau già.” Nói xong liền dùng thực tế hành động không cho nàng cơ hội tiếp tục nghi ngờ.

Sau cuộc mây mưa, Thời Phái ôm tiểu nương tử trong ngực đề nghị “Ồ Nguyệt thành ta có một tòa nhà nhỏ, nàng cùng biểu muội trước đến đó ở. Chờ toàn bộ lương thực vận chuyển đến, các nàng lập tức hồi kinh. Hai người ở đây trước sau ta đều không yên tâm”

Giang Nhã Phủ nghe xong lời này, đột nhiên chuyển tầm mắt từ lời biếng sang sắc lẹm nhìn chàng “Tiểu tòa nhà? Nuôi kim ốc tàng kiều sao?”

Thời Phái không nghĩ tới cùng nữ nhân, đặc biệt là nữ nhân trong lòng đối thoại, khắp nơi đều là hổ, trên chiến trường là Đại tướng quân uy vũ dũng mãnh cũng khó có thể chạy thoát.

Chàng nhéo cái mũi nhỏ nàng “Ta nào dám có tàng ốc? Làm sao có thời gian nuôi? Mà nuôi ai chứ?”

Giang Nhã Phủ không chịu buông tha chàng, lấy áo trong rơi lộn xộn một bên tùy tiện che lên người “Cho nên nếu chàng dám, nếu có thời gian, có đối tượng liền ăn đầu sao?”

Thời Phái cũng không sinh khí, ngược lại dùng ánh mắt chết chìm nhìn nàng chăm chú cười “Ồ, bộ dạng nàng không nói đạo lý trông thật đáng yêu nha.”

Một chân đá vào gối bông, Giang Nhã Phủ hỏi tiếp “Vây kiếp trước thì sao? Thật không có hà, đừng để về sau ta phát hiện ra đó.”

Thời Phái túm nàng đang vô cớ gây rối vào trong lòng ngực mình “Thật sự không có, kiếp này càng không có. Nàng đến đó ở cảm thấy thế nào?”

Kỳ thật không phải Giang Nhã Phủ thật sự không tin tưởng chàng, chỉ là trong khoảng thời gian này quá mệt mỏi, thật vất vả và thấy mặt nhau, nghĩ muốn làm nũng một chút xiu.

“Tòa nhà kia của chàng có người biết không? Không phải ta sợ mẹ đẻ cảnh con, thân phận ta tốt nhất đừng cho người khác biết.”

“Chỉ có mấy tâm phúc ta biết. Khách điểm không an toàn, không thể ở thường xuyên được.”

“Được, ta nghe chàng sắp xếp.” Giang Nhã Phủ lại hỏi “Vây chuyện vận lương kia chàng tính toán thế nào? Ta mang đến chỉ là một bộ phận nhỏ, số lượng lớn ta không dám động vào.”

Thời Phái thường thức nàng “Việc này giao cho ta, nàng chỉ cần quản tốt người tiệm gạo, bảo đảm bọn họ không gây ra chuyện là được. Ta điều thủ hạ hòa trộn vào tiêu cục, bảo đảm trên đường vận chuyển sẽ an toàn.”

“Tốt, còn có, ta đem tất cả bạc trong nhà mua hết lương thực, chàng sẽ không trách ta chứ?”

Thời Phái sững sốt “Không phải nàng đem cả của hồi môn mua hết đi?”

“Vâng, tất cả, về sau tiền cưới vợ tiêu Đầu nhất đều không có.”

Thời Phái cảm động, đau lòng nàng “Nàng thật đúng là nương tử ngọc, về sau ta liền không cho nó cười vợ nữa.”

Advertisement / Quảng cáo

Giang Nhã Phủ phụt cười một tiếng “Tiểu Đầu nhất thật vất vả và thân cận cùng chàng, chàng nói một tiếng không cho nó cười thử xem?”

“Ha ha! Ta thật muốn xem thử phản ứng này của con đó.”

Hai người tâm sự hồi lâu, thẳng đến canh năm Thời Phái mới đi, Giang Nhã Phủ không yên tâm “Liên bất buộc phải đi sao? Một mình chàng mà đường xa lại xa.”

Thời Phái mặc xong quần áo chỉnh tề “Chỉ là việc nhỏ, nàng ngủ tiếp đi, nếu việc nhỏ này ta làm không xong, không bằng về nhà cùng nàng dưỡng hủi từ còn hơn.”

“Chàng đi đi.” Giang Nhã Phủ giận dỗi, lưu luyến không rời nhìn chàng đi ra ngoài.

Sáng sớm hôm sau, Trần Như Vân gõ cửa tiến vào giúp Giang Nhã Phủ hóa trang, nhìn đến mặt nàng liền ngăn ra, ngây ngốc hỏi “Muối ở biên quan thật là lợi hại! Trời lạnh như vậy còn có thể sống được, biểu tẩu, mỗi tẩu không sao chứ? Hay để muội sức cho tẩu ít thuốc mỡ?”

Mặt Giang Nhã Phủ nóng lên, chạy nhanh đi rửa mặt, lấp liếm “Đúng vậy, muối này đúng là lợi hại. Không cần thoa được cao, qua buổi sáng thì tốt rồi.”

Hai người lại giả thành bộ dáng nam nhân, mang theo Trương Tam cùng Lý Tứ đi dạo, lại vừa làm bộ dò hỏi có thể thuê tòa nhà nào đó ở không. Giang Nhã Phủ cảm thấy hôm nay ánh mắt Trương Tam, Lý Tứ nhìn nàng có chút không đúng, nhưng cũng không nghĩ nhiều, dù sao hai đứa nhỏ này năng tuyệt đối tin tưởng.

Liên tiếp xem qua hai tòa nhà, Giang Nhã Phủ đều tỏ vẻ không quá vừa lòng, rốt cuộc tới tòa nhà thứ ba, đó là một tòa nhà nhỏ rất yên tĩnh, từ bên ngoài nhìn Giang Nhã Phủ liền thích.

Trần Như Vân không tán đồng lắm “Tòa nhà này không giống như là cho thuê, nên đi vào hỏi thử đã?”

“Ừ, nên hỏi một chút, dù sao hỏi cũng không phải tốn tiền.”

“Vây muội đi hỏi đây.”

Trần Như Vân ngây ngốc đi phía trước, Trương Tam cùng Lý Tứ nhìn bóng dáng hoạt bát của nàng mặt phức tạp, ai, rốt cuộc là một tiểu cô nương chưa chồng, gì cũng không hiểu, đây rõ ràng là tòa nhà biểu ca nàng đưa cho biểu tẩu nàng cũng không biết!

Hai người âm thầm hạ quyết định, chờ nàng đi vào nhà mà vẫn không phát hiện được, liền nói rõ cho nàng. Bằng không đi theo một chủ nhân như vậy thật sự là rất mất mặt.

Tòa nhà tuy nhỏ, nhưng mọi thứ gần như đầy đủ, ngày thường chỉ có một đôi lao phu trông coi, đêm qua Thời Phái lại gặp bọn họ chào hỏi, bởi vậy Trần Như Vân vừa hỏi muốn thuê, hai người không hề cập tới tiền thuê, mà cung kính đem mọi người đi vào.

Trần Như Vân nhận không được mừng thầm, kéo tay áo Giang Nhã Phủ “Ha ~ vận khí chúng ta thật tốt, như là vận may từ trên trời rơi xuống vậy.”

Giang Nhã Phủ nén cười, có ý xấu không muốn nói rõ cho nàng “Nếu không phải thì làm sao?”

Lý Tứ nhìn không được nữa, tiến lên túm Trần Như Vân lại, nói tới hôm qua Thời Phái tới khách điểm vì chuyện này. Trần Như Vân nhớ tới hôm nay mình đủ loại lời nói việc làm, tức khắc mặt đỏ như thác nước, hồ to gọi nhỏ hướng Giang Nhã Phủ đánh tới.

Hai người nào loạn một trận, từ đây, chuyện mọi người tạm thời ở Nguyệt thành được dàn xếp ổn thỏa, Giang Nhã Phủ thời điểm không ra khỏi cửa sẽ khôi phục nữ trang. Trần Như Vân như cũ bảo tri nam, như cũ dán hai mảnh ria mép kia, như nàng nói, nam trang tự tại, muốn làm gì liền làm, tùy tiện ra đường đi dạo, xem hát tuồng cũng không phải lo lắng.

Chạng vạng vừa ăn cơm xong, có ba vị khách không mời mà đến. Cầm đầu là một vị ngày hôm qua các nàng gặp qua, Thiệu Xuân.

Thiệu Xuân sửa lại bộ dáng ngạo khí hôm qua, cung kính hướng Giang Nhã Phủ gọi một tiếng tẩu phu nhân, trưng bộ mặt tún tú ngượng ngùng cười, thoạt nhìn có vài phần trẻ con.

Trần Như Vân có chút coi thường hắn “Sao người lại tới đây? Còn mang đến hai tên kia nữa?”

Vừa lúc Thiệu Xuân cũng coi thường nàng, đối với Giang Nhã Phủ giải thích “Tẩu tử, đại ca không yên tâm, phái hai huynh đệ này lại đây bảo hộ tẩu. Mặt khác ta cũng sẽ thường xuyên lại đây thăm tẩu, có yêu cầu gì tẩu cứ việc nói, ta nhất định dốc hết sức đi làm.”

Giang Nhã Phủ đối với hắn cũng khách khí “Ta không có yêu cầu gì, hiện tại là thời điểm nhạy cảm, không cần phí nhiều công phu vì ta như vậy? Nếu mà giống trống khua chiêng, ngược lại nơi này bị người chú ý.”

“Vâng, tẩu tử nói chí phải.”

Thiệu Xuân ở lại đến tối mới rời đi nên thuận tiện kiểm tra xung quanh tòa nhà, thấy tường viện cao ngất hoàn hảo, than hóa gạo thóc đều đủ, liền yên lòng.

Hắn vừa ra nhà khỏi nhà kho, chợt bên phát hiện hai cô khí lạnh tà hữu đánh úp vào mình. Trương Tam cùng Lý Tứ đột ngột xuất hiện cùng tập kích, hắn nhanh chóng nhích thân thủ đầy đẹp mắt.

Không qua vài chiêu, Trương Tam đã bị Thiệu Xuân chế phục, hắn khoa trương che lại cánh tay như không còn là của mình hét lớn “Ai da! Quân gia tha mạng! Tiểu nhân cũng không dám nữa, tiểu nhân không biết trời cao đất dày, chính là muốn thử chút thân thủ ngài, thỉnh ngài đại nhân đại lượng buông tha tiểu nhân đi.”

Bên kia Lý Tử bị đá nằm rạp dưới đất cũng chân chó xin tha “Chúng ta đã biết quân gia lợi hại, cũng không dám thí ngài nữa.”

Thiệu Xuân dùng một lực trên tay, đem cánh tay Trương Tam trật khớp sửa lại “Tình các người biết thức thời, loại sự tình này lần tới kêu tên rìa mếp tự mình tới, đã rõ chưa?”

Hai người cùng kêu lên, “Đã rõ! Đã rõ!”

Advertisement / Quảng cáo

Thiệu Xuân xác nhận mọi chuyện đều ổn, trời lúc này cũng đã tối, cũng không đi ra bằng cửa chính, mà phi lên tường viện cao, nhanh chóng biến mất bóng dáng.

Lý Tử chạy nhanh lại đỡ Trương Tam lên, Trần Như Văn trốn tránh ở cách đó không xa cũng chạy tới “Trương Tam, người không sao chứ?”

Trương Tam nhe răng “Không có việc gì, tiểu tử kia xuống tay thật đủ tàn nhẫn.”

Trần Như Văn bán khoán “Đều do ta không tốt, về phòng, ta đi lấy thuốc mỡ tốt nhất bôi lên cho.” Vốn dĩ nàng không quen nhìn hán ngao khí, mà biểu tẩu còn khen hán vài lời, nàng mới sinh ra hiếu thắng, muốn thử xem tiểu tử họ Thiệu kia, xem có phải hán thật sự lợi hại như vậy hay không.

Hiện tại khen ngược, tổn binh hao tướng.

Lý Tử thấy nàng mặt đầy buồn bực, cười hi hi “Đừng nóng vội, tiểu tướng quân kia đã sờ cái gì trên người chúng ta rồi? Ta nhanh tay, Lý Tử cũng không phải chỉ có hư danh.”

Chỉ thấy trên tay hán treo một túi tiền cũ, đúng là vừa rồi sắp lại đựng vào người Thiệu Xuân.

Nháy mắt Trần Như Văn lấy lại chút tin tưởng, cao hứng tiếp nhận túi tiền “Hừ! Hán bắt quả chỉ có như thế sao, một biểu tẩu còn đem hán khen ngập trời. Xách gậy cho biểu ca ta còn không xứng!”

Lúc này Thiệu Xuân trèo tường đã đi xa khoe miệng cong lên, tâm tình rất tốt, tên rìa mếp kia, còn có hai huynh đệ chuột nhất thật đáng thương, xem bọn chúng có chịu đựng nổi không!

Mà hai tên gia hỏa kia thật có vài phần bản lĩnh, đặc biệt là cái tên Lý Tử kia, công phu luyện khá bài bản.

Chỉ tiếc, người bọn họ đựng chính là mình.

Bạn đang đọc truyện *Ngô Mai Liễn Hòa Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Nữ nhân hiền lương thực đức

Đêm đến, Trần Như Văn nằm trên giường trần trọc không ngủ được, bàn tay ngọc ngài không biết sao cực kỳ ngứa không chịu nổi, mặc kệ gãi đến đỏ da, ngâm nước lạnh rồi thoa thuốc mỡ đều không có chút tác dụng nào.

Trương Tam và Lý Tử cũng giống như nàng, việc này làm cho bọn họ xác định vấn đề từ đâu ra, là cái túi tiền chết tiệt kia!

Đã thử qua nhiều biện pháp cuối cùng Trần Như Văn không tình nguyện tìm Giang Nhã Phù, đưa bàn tay sưng đỏ cho nàng xem “Biểu tẩu, tẩu khen cái tên họ Thiệu kia không tồi, tẩu xem đi, hán căn bản là không coi ai ra gì, là tên hốn dân, âm hiểm xảo trá!”

Biết nàng quá khó chịu không thể nhẫn, cho nên mới không lựa lời nói như vậy, nghe xong Giang Nhã Phù càng thêm muốn cười “Ai bảo đang êm đẹp muội đi chọc người ta là gì?”

Trần Như Văn không đồng ý hô lên “Biểu tẩu ~ tẩu còn nói chuyện giúp hán! Có người bình thường nào lại tắm được vào túi tiền của mình chứ?”

“Ha ha, nhưng ta cũng chưa thấy qua có người bình thường nào lại đi sờ túi tiền của người khác đó.”

“Biểu tẩu còn cười được! Tẩu xem tay của ta này, bây giờ phải làm sao đây?”

Biểu muội then quạ hóa giận, Giang Nhã Phù đánh thu liễm nụ cười “Hiện tại đã biết sốt ruột rồi sao? Lúc này chỉ sợ Thiệu Xuân đã đến quân doanh rồi, không phải hán để lại hai tiểu binh sao? Trước gọi bọn họ lại hỏi một chút, nếu bọn họ cũng không biết giải pháp, muội chỉ có thể chịu đựng đến hừng đông mà thôi.”

“Cũng chỉ có thể như thế thôi.” Trần Như Văn ưỡ oài gọi hai tiểu binh lại hỏi.

Sau khi hai người xem tay nàng, thần sắc đều lộ vẻ cổ quái, chắc là biết nàng trúng độc gì rồi.

Một vị tiểu binh trả lời “Đây là độc môn của Thiệu tướng quân chúng ta gọi là phấn ngứa, kỳ thật cũng không phải độc được cao cấp gì, ngày thường ngài ấy hay dùng để giáo huấn các huynh đệ, sao ngài bị dính vào thế?”

Advertisement / Quảng cáo

Trần Như Văn hung hăng trừng hán một cái, tên tiểu binh này thật là nói nhiều “Người cũng biết giải được phấn ngứa này đi?”

“Không dối gạt ngài, tiểu nhân cũng không biết dùng cái gì để giải, bất quá mấy tháng trước tiểu nhân có dính phải, chịu đựng qua mười hai canh giờ được tính liền hết tác dụng.”

“Cái gì! Đến mười hai canh giờ sao?” Trần Như Văn lập tức liền hét lên, đến sắc mặt Trương Tam cùng Lý Tử cũng thực khó coi.

Tiểu binh còn lại bổ sung “Ngân vạn lần đừng gãi, càng gãi, máu huyết dưới da di chuyển càng nhanh liền càng ngứa nhiều hơn.”

Trần Như Văn tức giận nghiêng răng, họ Thiệu, chúng ta không dễ yên cho người!

Lúc này Giang Nhã Phù cũng bắt đầu đồng tình với nàng, chọc ai không chọc, lại đi chọc quý kiển sầu Thiệu Xuân, giờ thì tốt rồi, tiểu quý gặp đại quý, lập tức tiểu quý bị diệt.

Một đợt tuyết rơi qua đi, ngoài trời trong trẻo, tuyết trắng đậu trên cành cây, mái nhà, che kín mặt đường, toàn không gian là một màu trắng xóa, cảnh biên thành càng tăng thêm vài phần nhu mỹ.

Một thiếu nữ trẻ tuổi, dáng người cao ráo, mang theo thì nữ đạo trên phố Nguyệt Thành, nâng ăn mặc phực sức Đại Hạ tộc, khuôn mặt thanh lãnh, đôi phượng hẹp dài, làm người vừa thấy cảm giác rất khó gần.

“Công chúa, chúng ta tùy tiện đi dạo ở Nguyệt Thành như vậy thật sự là nguy hiểm, vạn nhất nếu ngài gặp bất trắc thì phải làm sao bây giờ?”

Thiếu nữ đi tới một chỗ rên binh khí, cầm lấy một cây trường đao ngay cửa nhìn không thêm để ý trả lời “Người Đại Hạ có câu nói ‘trong tối có đèn sáng’ biết là có ý gì không?”

“Nô tỳ không biết.”

“Ý muốn nói là, càng thấy được nơi mình muốn liền dễ dàng bị xem nhẹ, ai nghĩ đến ta dám công khai vào thành chứ?” Nàng buông đao xuống, lại đi xem cái khác.

Thị nữ lo lắng cũng không khuyên nữa, lời nói có nửa phần yếu ớt “Công chúa, nô tỳ cảm thấy sau hai lần ngài bị đánh bại trận, nội tâm có chút thay đổi.”

Thiếu nữ, cũng chính là công chúa Hoa Anh Tì tộc nghe xong lời này nhủ mảy, nghi hoặc nhìn về phía nàng “Người nói rõ xem, ta như thế nào thay đổi?”

“Trước kia không có việc gì ngài luôn ngồi nghiên cứu binh pháp hoặc là luyện binh, nhưng gần đây nô tỳ chưa thấy ngài xem qua vài lần binh thư, khi đánh nhau cũng không tích cực, ngẫu nhiên còn thấy ngài phát ngốc. Ngài không biết, đã có người đối với ngài bất mãn rồi.”

Hoa Anh ném binh khí trong tay xuống, hừ lạnh một tiếng “Ta muốn nhìn kẻ nào dám bất mãn với ta?”

Thị nữ bắt an đuổi kịp bước chân nàng, nàng cùng công chúa lớn lên, so với người khác thân cận hơn rất nhiều, bởi vậy chỉ có nàng dám nhiều lời với công chúa thôi “Công chúa, có phải ngài đối với Thòi tướng quân kia...”

“Nói bậy bạ gì đó?” Hoa Anh tuy là trách cứ nhưng giọng điệu cũng không nghiêm khắc. Bởi nàng biết lời nói ấy chọc trúng tâm tư mình.

Nàng xác nhận đối với tướng lĩnh quân địch có chút hảo cảm, nàng liền tiếp thua hai lần bởi thù hạ của hân, đặc biệt là lần gần đây, rõ ràng đối phương có thể bắt sống nàng, làm nhục nàng, lại cho người thả nàng.

Một phen hành động này làm nàng khiếp sợ không thôi, nhưng tâm giao động là vì lời nói ấy của hân.

“Hoa Anh công chúa đúng là nữ trung hào kiệt, nghe nói mẹ đẻ công chúa là người Đại Hạ, công chúa đối với Đại Hạ ta cảm dao chính phạt cũng do nỗi khổ bất đắc dĩ đúng không? Lần này ta thả công chúa, ý muốn cùng Tỉ tộc giao hảo, hai nước dựng binh, thương vong đều là con dân vô tội, hy vọng công chúa dĩ hòa vi quý, trở về khuyên bảo vương thất Tỉ tộc cùng ta Đại Hạ chung sống hoà bình. Công chúa, trên người ngài cũng lưu trữ một nửa dòng máu người Đại Hạ đó.”

Chính là lời nói này, sau khi thoát hiểm nàng hoảng hốt hai ngày, mẹ đẻ nàng là thị thiếp Đại Hạ đẻ tiện, trừ bỏ rất ít người bên cạnh lúc nhỏ biết, còn không có người biết sự thật này, hẳn từ đâu biết được chứ?

Từ nhỏ nàng đi theo vương hậu lớn lên, tuy phụ vương yêu thương nàng, nhưng chính nàng biết, nội tâm không như vẻ thể hiện bên ngoài. Thời điểm đêm khuya tĩnh lặng, nàng thường xuyên tưởng niệm về một bóng dáng ôn nhu mơ hồ trong trí nhớ.

Gương mặt bà tài nhọt nằm trên giường bệnh đầy từ ái, cổ sức vuốt ve mặt nàng “Hoa Anh ngoan, con không được sợ, nương không phải đi chết, nương phải về cố hương... Cố hương nương bốn mùa đều ấm áp, nơi đó người ta thích ăn gạo, đường tằm... Dệt vải...”

Thị nữ đánh gậy suy nghĩ nặng lắm lắm “Nô tỳ nào có nói bậy? Rõ ràng chính là công chúa đã thay đổi.”

Hoa Anh không có biện pháp với nàng “Được rồi, đừng dài dòng nữa, lần này chúng ta vào thành không chỉ đi dạo phố, ta còn có mục đích khác nữa. Khoảng thời gian trước người trình sát chúng ta đến Đại Hạ thám thính, cho hay bên này lương thảo chống đỡ không nổi nữa, lương thực thành trì phụ cận đều bị bọn họ tìm khắp cũng không có thu hoạch gì. Nhưng gần đây đột nhiên xuất hiện một thương đội vận lương cho bọn hân, ta phải tra việc này rõ ràng, lương thảo chúng ta hiện cũng không nhiều, nếu có cơ hội, cũng muốn người một nhà chúng ta no bụng.”

Cuối cùng thị nữ thấy nàng chưa quên chuyện chính sự, nhẹ nhàng thở ra “Vậy là tốt rồi, nô tỳ còn tưởng ngài không muốn tiếp tục chiến đấu trên chiến trường nữa đó?”

“Không ở chiến trường thì làm gì?”

“Rửa tay gác kiếm rồi già đi!”

Hoa Anh cười mỉa “Trong triều nhiều người muốn cưới ta, bọn họ không lấy gương nhìn xem mình là thứ gì nữa chứ!”

“Vậy công chúa muốn tìm người thế nào đây?”

Hoa Anh không đáp mà hỏi lại “Tin tức về Thòi Phái đều tra hao rồi chứ?”

Advertisement / Quảng cáo

Thị nữ khôi phục lại nghiêm túc “Tra xong, hân là con trai độc nhất của Trấn Quốc Công, và chúng ta cũng đã biết hai năm trước hân cưới nữ nhi đại nho Giang Nhã Phù, mới sinh được đứa con trai...”

Hân đã thành thân? Trong lòng Hoa Anh căng thẳng, yên lặng nghe chưa nói gì.

Hai người lại đi dạo nửa ngày, không lấy được tin tức gì có giá trị, lúc sau rẽ trái rẽ phải vào một cái ngõ nhỏ, đến một gian nhà gỗ ở tạm, các nàng muốn lưu lại trong thành mấy ngày.

Trần Như Vân mãi dạo soàn xoạt mấy ngày, rốt cuộc chờ được Thiệu Xuân lần nữa tới.

Thiệu Xuân vừa vào cửa liền thấy tên rìa mép kia đang thổi râu trũng mắt mình, lông mày hân nhảy lên bật cười “Này, rìa mép, ngại không hoan nghênh ta sao? Đường như Thiệu mỗ không nợ tiền ngươi mà?”

Trần Như Vân dùng bao tay móc túi tiền hân ra, quăng tới “Không nợ á! Đồ tiểu nhân vô sỉ đẻ tiện.”

Thiệu Xuân lĩnh hoạt tiếp được túi tiền của mình, rung đùi đắc ý thờ dài “Ai ~ thể đạo này thật là quái, ném tiền người ta còn bị mắng nữa.”

Trần Như Vân biết bản thân đánh không lại hân, không muốn tiếp tục xem sắc mặt đắc ý của hân, quay người muốn đi, không nghĩ tới Thiệu Xuân đuổi theo, thăm dò hỏi “Thế nào? Tư vị tay ngựa không tồi chứ?”

Một bên nói, một bên nhanh cảm lên tay Trần Như Vân, nhìn xuống xem hồ “Ta xem xem có bị gãy hư tay không? Ai tay ngươi... thật là trắng nõn! So với tiểu cô nương gia...”

“Bốp!” Một tiếng. Thiệu Xuân sững sốt, Trần Như Vân cũng sững sốt.

Đã xảy ra chuyện gì? Thiệu Xuân hân xuyên qua thiên quân vạn mã không rơi cọng lông tóc nào, vậy mà bị người ta đánh vào mặt?

Trần Như Vân thu hồi tay, có chút phát khiếp nhìn hân “Ta ta... Ai bảo ngươi động tay động chân chứ?”

Mắt Thiệu Xuân lộ ra hân quang “Đều là nam nhân, nắm tay một cái thì có làm sao chứ? Tay ngươi là vàng sao mà không sờ được?”

“Ngươi!” Trần Như Vân nghẹn lời, tức giận trũng mắt hân, nguyên bản cảm thấy có vài phần xin lỗi, lúc này toàn không có, hân xứng đáng bị đánh.

Nhưng nàng không chú ý tới, ánh mắt Thiệu Xuân nhìn nàng đột nhiên rùng mình, cổ hân quang kia thoáng chốc rút đi toàn bộ, ngược lại nhiễm một tia hứng thú.

Hân khôi phục gương mặt tươi cười, sờ sờ nửa bên mặt của mình bị đánh “Được được, vừa rồi là ta không đúng mực, nên đánh, lực đạo so với cáo ngựa chẳng khác gì nhau.”

Hân mất tự nhiên khụ một tiếng, sau đó đi vào trong viện hồ “Tẩu tử, ta tới rồi!”

Trần Như Vân bị sắc mặt hân biến hóa cực nhanh làm cho không hiểu được, nguyên bản một bộ dáng muốn xé sống mình, như thế nào lập tức liền thay đổi? Chẳng lẽ đầu óc hân có vấn đề?

Ừ, nghĩ nhiều làm gì? Nàng dậm chân trở về phòng mình.

Từ lúc cùng Thòi Phái từ biệt ở khách điểm, mấy ngày rồi Giang Nhã Phù chưa gặp lại chàng, nhưng nhớ lại hai. Thiệu Xuân mang tin Thòi Phái tự tay viết, nàng gấp không chờ nổi mở ra xem, đơn giản trong thư nói một chút việc quân doanh, nói sinh hoạt trong quân doanh đã có điều cải thiện, gần nhất là vài chiến sự linh tinh còn không nói thêm gì nữa.

Xem xong nàng cảm thấy vẫn không đủ, hướng Thiệu Xuân hỏi “Gần đây đại ca ngươi có khỏe không? Ăn cơm có đúng bữa không? Ngày thường các ngươi hay ăn những gì?”

Tâm tư Thiệu Xuân vừa chuyển, trả lời “Gần đây tuy rằng không có chiến sự, nhưng cả ngày đại ca nghiên cứu binh pháp, dốc hết sức lực gầy đi một vòng thấy rõ. Đồ ăn quân doanh sao có thể ngon được? Có thể ăn no là không tồi rồi. Đại ca cùng các chiến sĩ đồ ăn đều giống nhau, không đặc biệt hơn, đơn giản với bánh bột ngô thô, dưa muối, canh linh tinh.”

Giang Nhã Phù nghe xong lời này, cả mặt đều khó xem “Thật sự chỉ ăn như vậy thôi?”

“Chúng ta đều ăn như vậy. Đại ca không chỉ có động võ còn phải động não, thường xuyên nửa đêm mới ngủ, không gầy lên quái.”

“Đừng nói nữa!” Giang Nhã Phù đánh gậy lui hân, đau lòng, hận không thể lập tức bay đến bên người Thòi Phái, chiếu cố ẩm thực hàng ngày cho chàng “Thiệu Xuân, hôm nay ngươi đừng đi vội, ta muốn tự làm chút thức ăn cho đại ca ngươi, phiền ngươi mang cho chàng.”

“Được!” Thiệu Xuân cao hứng đáp, đại ca cũng không ăn mạnh, đến lúc đó có đồ ăn ngon, còn cho các huynh đệ nếm thử một chút nhỉ?

Tiểu tâm tư hân động lại không chú ý tới, Trương Tam cùng Lý Tứ thấy Giang Nhã Phù đi hướng phòng bếp, biểu tình lộ hoảng sợ...

Cuộc sống Giang Nhã Phù yêu cầu không cao, tiểu sinh sinh hoạt hết thấy giản lược, trừ bỏ có hai hộ vệ ở ngoài, chỗ nàng không có thêm người nào khác nữa. Lúc đầu việc bếp núc đều do một lão phụ nhân làm, do nàng nhân nhàn chán, lại muốn cùng lão phụ nhân học nấu nướng, về sau nấu cho người nhà ăn, liền nổi lên ý niệm muốn xuống bếp.

Kiếp trước mười đầu ngón tay Giang Nhã Phủ không dính chút nước, không nghĩ kiếp này tiến vào phòng bếp, thiên phú nữ đầu bếp liền mở ra, đặc biệt lần đầu tiên nấu được mọi người khích lệ, càng khiến ý trí trở nên trầm trọng đến bữa cơm, trên bàn đều có vài món do nàng tự nấu, đôi khi còn có điểm tâm, sủi cào, bánh bao hình thù kỳ quái nữa...

Đến nỗi hương vị ấy, Trương Tam từng lên oán giận cùng Lý Tử, nếu không phải sợ lãng phí lương thực sẽ bị trời phạt, đồ ăn tướng quân phu nhân nấu đến cầu cầu ghét bỏ nữa là.

Nhưng mà vì mệnh lệnh của Trần Như Vân, muốn đồ dành vị phu nhân này vì phu quân cùng nhi tử đều không ở bên người, bọn họ không ai dám nói ra chân tướng, cứ như vậy làm cho nàng ảo giác mình có tay trù nghệ không tệ.

Thật là tạo nghiệt mà!

Advertisement / Quảng cáo

Giang Nhã Phủ tự mình làm thức ăn, không cần lão phụ nhân giúp đỡ, trịnh trọng giao cho Thiệu Xuân “Cái này người đem về, bên trong còn có điểm tâm, đều là tự ta làm, đến lúc đó các người cùng đại ca chia nhau ăn.”

Thiệu Xuân cảm động lại hàm mộ, đại ca thật là có phúc khí, cưới được nữ nhân hiền lương thực đức như vậy “Tàu từ ngài yên tâm, ta bảo đảm đưa đi, một giọt canh đều không tràn ra, giúp tàu trông tận mắt đại ca ăn xong mới thôi!”

Hắn đang muốn đi, từ xa liền thấy Trần Như Vân từ trong phòng đi ra tức giận liếc hắn một cái. Bờ môi hắn đóng mờ một chút, nghĩ muốn nói cái gì, nhưng ngại có Giang Nhã Phủ bên người, liền cái gì cũng chưa nói, xách theo hộp đồ ăn biến mất trong bóng đêm.

Cơm chiều Trần Như Vân vẫn chưa ăn, bụng có chút đói liền đi đến phòng bếp, bên trong một mảnh hỗn loạn, tìm thấy trong lồng hấp một cái màn thầu lạnh, đem về phòng hung hăng nhai nuốt, xem nó như tên Thiệu Xuân đáng giận kia mà cắn mà nhai.

Không có việc gì làm, nàng nghĩ muốn ngủ sớm liền tháo trang sức xuống, ngồi xuống trước gương đồng, nhìn trong gương tức khắc nàng tròn tròn đôi mắt, hoảng sợ ‘a’ một tiếng!

Trời đất! Râu nàng... Từ khi nào long mất một bên rồi? Vậy mà nàng cũng không biết!

Có thể vừa mới trong phòng bị bung keo, hay là thời điểm cùng Thiệu Xuân dây dưa? Chẳng phải bị Thiệu Xuân thấy rồi sao?

Lại nhớ biểu hiện hắn trước sau không đồng nhất lúc ấy, nhất định đúng rồi! Khẳng định là bị hắn phát hiện mình là nữ hải tử, mới không truy cứu cái tát kia.

Chắc là không phải đâu? Trong lòng Trần Như Vân một vạn lần không muốn Thiệu Xuân biết mình là nữ nhân.

Nếu mình là nam nhân còn có thể cùng hắn lui tới giao phong mấy hiệp nữa, nếu là nữ nhân, tức khắc nàng lui về thế yếu, thật không có gì thú vị.

Nàng bực bội kéo râu xuống, xé nhỏ miếng màn thầu ấm, nếu là số lẻ là bị hắn phát hiện, nếu là số chẵn thì vẫn chưa bị phát hiện.

Phát hiện, không phát hiện, phát hiện, không phát hiện...

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mai Liền Hòa Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Biểu ca biểu muội, tình ngay lý gian

Tâm tình Thiệu Xuân rất tốt, men theo đường nhỏ trở về quán doanh, trực tiếp vào doanh trưởng Thời Phái.

Thời Phái đang ung ức Đồng, Vương Đại Khánh nghiên cứu địa hình, chợt thấy hắn mặt mày hờ hờ trở lại, trong tay còn xách theo một hộp đồ ăn lớn.

Vương Đại Khánh vui cười “Tiểu tử đã có tiến bộ rồi! Còn biết đem đồ ăn về cho huynh đệ chúng ta nữa sao?” Nói xong liền đoạt lấy hộp đồ ăn.

Thiệu Xuân né tránh trốn “Này, đây là tàu từ chuẩn bị cho đại ca, đều là tàu từ tự làm. Tiểu tử người muốn ăn, người có phúc phận này sao?”

Vương Đại Khánh không thêm đề ý cười “Hắc hắc, khi nào đại ca muốn ăn vậy? Lại nói, tàu từ chỉ đau lòng đại ca, không đau lòng tiểu đệ chúng ta sao?”

“Đưa đây, đưa đây!” Hai người, người truy ta đoạt nào loạn cả lên.

Úc Đồng lạnh nhạt đứng bên, lúc này mới nói “Được rồi, đừng nào loạn nữa, chờ lấy được rồi cũng đừng nghĩ đến ăn nữa. Tên tiểu tử Quốc khánh này trong lòng cũng chỉ có ăn, người không phát hiện mặt Xuân ca ca mang xuân sắc, hoa đào nở rộ sao?”

Vương Đại Khánh ngây người, Thiệu Xuân vừa nghe thấy liền quẫn bách. Vương Đại Khánh thoáng chốc bừng tỉnh “Tiểu tử, người có chuyện tốt gì? Mau thành thật khai nhanh đi!”

“Đừng nào loạn nữa, không thấy mệt sao? Đưa hộp đồ ăn đây cho ta.”

Thời Phái giải quyết dứt khoát, tiếp nhận hộp đồ ăn trong tay Thiệu Xuân, sau đó... Đi lại bàn làm việc của mình cẩn thận mở ra.

Nửa điểm không có ý chia sẻ cùng người khác...

Mọi người hai mặt nhìn nhau, không phải chứ? Đại ca thật tính toán muốn ăn mảnh sao?

Trong lòng Thời Phái rung động không thôi, đem từng cái hộp nhỏ lấy ra tới, hai đôi, đây là lần đầu tiên ăn thức ăn do Giang Nhã Phủ tự làm, sao có thể chia sẻ cùng đám hỗn đản này được?

A, nằm mơ đi.

Nàng vẫn là hiểu mình, biết món mình thích ăn lắm, có bánh bao thịt, thịt ba chỉ kho tàu, gà kho ớt, hành tây xào trứng gà...

Advertisement / Quảng cáo

Thiệu Xuân cùng mấy người bao quanh như hổ rình mồi, nhìn chăm chú Thời Phái giờ hạ đĩa, gấp cái bánh bao thịt đầu tiên, giống như được ăn món ngon mỹ vị nhất trên đời, đưa lên miệng cắn nửa cái.

Vương Đại Khánh nuốt ực nước miếng “Đại ca, ăn ngon không?” Vài ngày rồi hắn chưa được ăn thịt, hiện tại thấy thịt so với thấy nương còn thân hơn.

Chỉ thấy án đường Thời Phái hơi nhảy, nhắm hai mắt lại, chậm rãi, tình té nhai bánh bao trong miệng, sau đó nuốt ực xuống.

Lúc này mới lần nữa mở mắt ra, đưa đĩa ném mỗi món một miếng, biểu tình không có nhiều biến hóa.

Sau khi thưởng thức hết các món, rốt cuộc Thời Phái đại phát từ bì, để lại một măm gà kho ớt cùng hai cái màn thầu trắng cho mình rồi nói “Quốc khánh lại đây, ta ăn một hộp này đủ rồi, còn lại các người ngồi xuống ăn đi.”

Vương Đại Khánh vội tung tăng lại bụng thức ăn lên, Thiệu Xuân cũng đói bụng, xoa tay hàm hè chờ ăn.

Úc Đồng ngáp một cái “Các người ăn đi, ta không đói bụng, về ngủ trước đây.”

Không ai gọi hắn lại, Thời Phái nhìn hắn có thâm ý khác “Cũng được, nghỉ ngơi sớm một chút.”

Bên kia hai người gấp không chờ nổi bắt đầu ăn, Vương Đại Khánh gấp một đĩa mồm to hành xào trứng, tuy hành tây kia xào hơi nhiều tiêu nhưng nhìn qua vẫn rất muốn ăn, chỉ là trứng gà vừa vào miệng, về mặt hắn nhảy mắt liền vì diệu.

Thiệu Xuân cũng đưa một ngum vào miệng, biểu hiện tức khấc giống hần không có sai biệt. Tiểu còn chưa tỉnh, ai có thể nói cho hần biết, bên trong trứng gà vì sao có nguyên hạt muối lớn, còn giống như cho vào rất nhiều đường nữa.

Mặt khác, hần ăn vào như thế nào đầu lưỡi có thứ gì đó? Hần cẩn thận lè lưỡi, lấy thứ dị vật đó ra, là một khối to xác trứng gà!

Thời Phái phun ra một khối xương gà, cười như không cười nhìn hai người bọn họ cách đó không xa “Trừ nghệ tẩu tử các ngươi thế nào?”

Thiệu Xuân không nói, Vương Đại Khánh trừng mắt nuốt trứng gà xuống “Ách, còn chưa có nếm ra.” Có lẽ món này là ngoài ý muốn, hần không chết tâm, lại gấp một khối thịt kho tàu bỏ vào trong miệng, không dọi nhai, thiếu chút nữa muốn nôn ra.

Làm thế nào mà vẫn giữ được vị tanh tươi của thịt heo thế này? Lại còn cho vào thật nhiều đường nữa, đại ca thật đáng thương, không bao giờ hần hăm mộ đại ca cười được hạo tức phụ nữa.

Trước mặt Thời Phái còn có một hộp đồ ăn, còn không quên dặn dò bọn họ “Ăn hết nhá, đừng đem đồ, đây là tâm ý của tẩu tử ngươi, nằng làm nhiều như vậy chính là cho mọi người cùng ăn đó.”

Vương Đại Khánh gian nan nuốt khối thịt kho tàu kia xuống, nuốt cổ hướng chàng hỏi “Đại ca ăn món gì đó? Ca nói xem món đó ăn ngon không?”

Thời Phái kẹp một khối thịt gà lên cho hần xem “Ăn ngon, giống như các ngươi ăn ngon vậy, có muốn nếm thử không?”

Vương Đại Khánh chạy nhanh cự tuyệt “Không được không được! Vẫn là đại ca tự ăn đi. A, ta nhớ ra rồi! Đã lâu ta chưa viết thư về nhà, ta liền về viết đây!”

Thời Phái thấy hần chạy trời chết, khoe miệng cười lộ ra vài phần xấu xa, vẫn là Úc Đông cơ linh nhất, đem nhất cử nhất động của mình đều nhìn thấu, nhận thấy không thích hợp, chạy so với thỏ còn nhanh hơn.

Chàng nếm được đệ nhất đồ ăn do Giang Nhã Phù nấu, thật khiếp trù nghệ thiên địa quý thần. Chàng rất muốn tiếp thu tâm ý nàng, đem toàn bộ ăn hết, nhưng thật sự làm không được, chàng sợ ăn xong thì ngày mai phải đi xem đại phu.

Nhưng đầu là nằng cực khổ làm ra, chàng vẫn có mỗi món ăn một ngum. Chờ hương qua hết các món, chàng phát hiện món gà kho ột khác những món khác, hương vị phụ trợ quả thực tinh tế! Bởi vậy chàng xác định, món này không phải do Giang Nhã Phù làm.

Đáng thương Vương Đại Khánh cùng Thiệu Xuân đều bị chàng trêu đùa, xem như trà thủ hôm trước bọn họ trêu đùa mình.

Hử? Thiệu Xuân như thế nào còn ở lại ăn? Quá nhiên tiền đồ tiểu tử này vô hạn lượng, thật là một kẻ tàn nhẫn!

Thời Phái xem lại lương tâm mình, bụng nửa nâm gà kho ột dư lại ngồi trước mặt hần “Ngươi ngốc sao? Ăn cái này đi.”

Thiệu Xuân nuốt đồ khó ăn trong miệng xuống, người luôn phóng khoán đột nhiên trở nên ngưng ngừng “Hắc hắc, đại ca, ta muốn hỏi thăm ngươi chuyện này được không?”

“Ừ, nói đi.”

Lỗi tai Thiệu Xuân đó lên, chẳng qua trong nhà tối, hần lại không trắng nên Thời Phái không phát hiện ra thôi.

“Đại ca, cái tên rìa mép bên người đại tẩu ngươi có biết không? Chính là cái kẻ cả ngày cùng ở bên đại tẩu, cứ chi có chút điên điên khùng khùng ấy?”

Thời Phái nhủ mây, nam nhân hả? Cả ngày ở cùng Nhã Phù sao? Nhưng thực mau chàng phản ứng lại, điên điên khùng khùng, là biểu muội chứ không có ai.

“Ừ, ta biết, tên rìa mép kia làm sao vậy?”

Thiệu Xuân cảm thấy thần sắc chàng có chút biến hóa, hỏi thử “Ta phát hiện tên rìa mép kia là nữ nhân!”

Thời Phái phản ứng cực bình đạm “Không sai, rốt cuộc ngươi muốn nói cái gì?”

Thiệu Xuân nóng nảy, đại ca là người thông minh, như thế nào hôm nay dường như thực khó lừa vậy? Đây một bước đi một bước!

Hần đành nói huych tạch ra “Đại ca, ta muốn biết nằng là người nào.”

Đôi mắt Thời Phái nhúu lại, nhìn kỹ hần một cái trả lời “Biểu muội ta, họ Trần, hỏi nằng làm gì?”

Thiệu Xuân nghe xong, giọng điệu trầm xuống “Sao, là tiểu thư đại gia. Nếu là biểu muội ngài, sao lại chạy đến biên quan này chứ?”

Thời Phái khó được có hảo tâm, hỏi gì đáp đó, cũng không dư thừa một câu nào “Từ nhỏ tính tình nằng hoang dã, cha mẹ nằng không quản được.”

“Vậy nằng... Vậy nằng...”

“Chưa đính hôn.”

Tức khấc Thiệu Xuân ngạc nhiên, xem cần đầu lưỡi mình, nội tâm nở hoa “Thật sự?”

Thời Phái ý vị không rõ, vỗ vỗ vai hần đứng lên “Tiểu tử, ngươi rất có can đảm, ta thực xem trọng ngươi.”

Thiệu Xuân kinh ngạc đứng lên “Đại ca! Ngươi thật xem trọng ta sao?”

“Ừ.” Thời Phái không nghĩ hần lại có vẻ mặt ngốc tướng này nhàn nhạt trả lời. Làm một thân nhiệt huyết Thiệu Xuân hồ nghi, như thế nào đại ca nhìn mình dường như không rất cao hứng nhỉ?

Advertisement / Quảng cáo

Thời Phái cúi đầu sắp xếp lại hộp thức ăn, cho rằng hần đã đi rồi, vừa ngẩn đầu thấy hần còn đứng ở đó, tiểu tử này hôm nay ăn bậy thuốc gì rồi thì phải?

Thiệu Xuân thật muốn bị ăn đánh, đánh bạo hỏi nghi vấn trong lòng “Đại ca, tuy rằng đại tẩu xinh đẹp, người cũng thực tốt, nhưng câu cửa miệng nói rất đúng, biểu huynh biểu muội tình ngay lý gian, dễ dàng nhất...”

Hần nói còn chưa xong, liền bị nghiền mực Thời Phái bay tới “Tiểu tử kia, hôm nay ngươi ngứa da đúng không?”

May mắn thân thủ hần rất nhanh, trốn đi kịp, bằng không hôm nay không thể không đổ máu.

Hần nhanh như chớp chạy trốn tới cửa, cười hi hi “Không có càng tốt, đại ca cũng không cần đánh người nha!”

“Còn không mau rút đi!”

Chờ bóng dáng hần thật sự biến mất, Thời Phái cũng nhìn không được cười, Thiệu Xuân cùng biểu muội thật sự xứng đôi, chỉ là bất luận biểu muội có nguyện ý hay không, cha mẹ nằng bên kia cũng không dễ dàng.

Biểu muội tuy rằng bước binh thích gây sự, không giống nữ hài tử, nhưng lại được di dưỡng xem như hòn ngọc quý trên tay, mà Thiệu Xuân chỉ là tiểu tử nhà nghèo mà thôi.

Trần Như Vân đến đêm nửa đêm, cầu sạch cái màn thầu vẫn như cũ không ra kết quả, buổi sáng hôm sau, ra ăn cơm bằng đôi mắt thâm quầng dọa Giang Nhã Phù nhảy dựng.

“Đôi mắt muội bị người nào đánh vậy?”

Trần Như Vân mắt trợn trắng “Làm gì có, chỉ là có chút chuyện phải nghĩ nên không ngủ được thôi.”

Giang Nhã Phù liếc nằng một cái “Ta biết ngươi nghĩ đến cái gì.”

“Sao? Biểu tẩu biết sao?” Trần Như Vân trừng đôi mắt lớn nhìn nằng.

“Khẳng định muội nghĩ khi nào Thiệu Xuân lại tới?”

Trần Như Vân không chút nghĩ ngợi liền nói “Đúng vậy! Chờ lần sau hẳn tới xem muội báo thù như thế nào.” Nói xong phát hiện Giang Nhã Phủ ở bên cười trộm, lập tức phản ứng lại “A a, không phải như tẩu nghĩ đâu! Thật muội cũng hẳn có thù oán đó!”

“Ta nghĩ thế nào sao?” Giang Nhã Phủ cười lợi hại hơn.

Bữa sáng ăn xong không lâu, Quách chương quầy tiệm gạo tới, hẳn tới tìm Giang Nhã Phủ thương lượng, thuận tiện hội báo một chút tình huống vận lương gần đây, xem nàng có giao phó gì thêm không.

Bên ngoài tòa nhà, Hoa Anh cũng thị nữ ẩn nấp một chỗ, tận mắt nhìn thấy Quách chương quầy đi vào.

Sắc mặt Hoa Anh ngưng trọng “Xem ra đây là nơi thương nghĩa kia ư.”

“Công chúa, kể tiếp chúng ta làm sao bây giờ?”

“Từ từ xem, ta không tin bọn họ không ra khỏi cửa.”

Lại tiếp một tháng liền sắp đến cuối năm, tuy rằng Giang Nhã Phủ sốt ruột chuyện nhà, nhưng vẫn quyết định lưu lại bởi Thời Phái qua cái năm này, vốn định để Trần Như Vân theo Trương Tam, Lý Tử hồi kinh trước, nhưng nói sao nàng cũng không chịu, nói muốn trải nghiệm một chút tiết ngoài kinh thành xem như thế nào, Giang Nhã Phủ không có biện pháp nào đối với nàng, đành theo ý nàng.

Phu thế cùng Thời Phái nhiều năm, nàng biết rõ trình độ chọn quà tết cho nhà của chàng. Nếu năm nay nàng ở biên quan, liền đem việc này ôm đồm làm.

Giang Nhã Phủ cùng Trần Như Vân già nam trang tốt liền ra cửa đạo phố chọn quà tết, mang theo Trương Tam và Lý Tử, không mang hai tiểu binh kia, vừa nhìn thấy liền nhận ra không phải hạ nhân bình thường rồi.

Đi dạo một hồi, vừa lúc nghe nói từ lâu phía trước có kẻ chuyện, bốn người hứng thú liền tới, vào gọi vài món ăn, nghe một chút chuyện kể tiêu khiển.

Đừng xem thường tiểu thành biên thùy, đến cơm uống rượu trong lâu thật không ít người, có đủ loại thành phần, người kể chuyện đem chuyện xưa giảng giải cực hảo, thỉnh thoảng còn làm vài động tác hướng dẫn nữa.

Trần Như Vân không ăn cơm mà nghe kể chuyện, ngay cả Giang Nhã Phủ cũng nghe đến mê mẩn.

Lúc này tiểu nhị bưng món chiêu bài cùng một hồ rượu ngon lên, hướng Giang Nhã Phủ nói “Công tử, đây là tương vịt cùng dương nướng.”

Giang Nhã Phủ trả lời “Chúng ta không gọi đồ ăn này, là người đưa nhầm rồi đó?”

Tiểu nhị đem rượu và thức ăn để xuống, cười nói “Đích xác không sai, là nhị vị tiểu thư bên kia mời ngài.”

Tầm mắt Giang Nhã Phủ nhìn theo hướng hắc chỉ, nhìn thấy cặp mắt phượng kia, trong lòng tức khắc rơi lộp bộp, bên tai không nghe không thấy tiếng động xung quanh mình.

Không sai, là Hoa Anh công chúa! Năm đó nàng đại biểu Ti tộc vào kinh hoà đàm, may mắn nàng gặp qua chân dung nàng từ xa.

Hiện tại đang là thời kỳ hai nước giao chiến khẩn trương, như thế nào nàng ta xuất hiện ở Nguyệt Thành? Hơn nữa cổ tình tới tìm mình? Chẳng lẽ xuyên qua nàng biết thân phận mình rồi sao?

Giang Nhã Phủ kiên cường trấn định, Hoa Anh có lợi hại đi nữa, hiện tại cũng chỉ là tiểu cô nương, mà nàng sống gần 40 năm, đã được học cái gì mà gặp nguy không được loạn rồi.

Công chúa Hoa Anh ở xa hướng nàng gờ lên cái ly, Giang Nhã Phủ gật đầu tỏ vẻ cảm tạ.

Lúc này lực chú ý Trần Như Vân bị kéo lại, thấp giọng hỏi “Biểu ca, đó là người nào? Không phải là coi trọng người đi?”

Giang Nhã Phủ sờ Trần Như Vân kinh ngạc sẽ gây ra chuyện xấu, liền không nói cho nàng “Ta cũng không biết, từ từ xem, nếu nàng có việc tất nhiên sẽ qua đây.”

Quả nhiên, nàng suy đoán không sai, chờ người kể chuyện kết thúc, các khách nhân dần dần tan.

Hắn nữ công chúa Hoa Anh mang theo thị nữ cầm ly rượu đi tới.

Trương Tam cùng Lý Tử thức thời đứng sau Giang Nhã Phủ cùng Trần Như Vân, nhường vị trí cho các nàng.

Hoa Anh tự nhiên hào phóng nói với Giang Nhã Phủ “Tiểu nữ thấy công tử khí độ bất phàm, may mắn gặp muốn cùng kết giao được không?”

Giang Nhã Phủ trả lời “Có thể được lọt mắt xanh tiểu thư xinh đẹp thật là vinh hạnh cho tại hạ.”

Hoa Anh cười khê hai tiếng, nhu hòa hơn rất nhiều “Công tử thật biết nói giỡn. Gia đình tiểu nữ từ làm buôn bán, không biết công tử làm nghề gì?”

Advertisement / Quảng cáo

“Tại hạ cũng là làm buôn bán.” Giang Nhã Phủ nghe qua nàng hỏi, đã đoán được mục đích nàng, chắc chắn là chuyện buôn lương thực.

“Vậy sao? Không biết sinh ý thế nào?”

Giang Nhã Phủ biết chắc chắn nàng đã tra qua mình, không giấu giếm liền nói thẳng “Chỉ làm chút sinh ý lương thực, nhỏ nhỏ vừa chơi mà thôi.”

Hoa Anh cười càng thêm mỹ lệ, tuổi còn nhỏ đã tán mât cả người yêu đã “Xem khí độ công tử không giống như là làm sinh ý nhỏ. Lúc này là thời điểm quan trọng, phẩm có thể làm sinh ý lương thực, đều không phải người bình thường. Ta nói đúng không?”

“Ha ha!” Giang Nhã Phủ cười sang sảng nói “Tiểu thư nói cũng có đạo lý.”

“Không dối gạt công tử, nhà ta cũng là làm sinh ý lương thực, bất quá không phải ở Nguyệt Thành, mà là ở Lâm Thành, hiện giờ thế đạo không tốt, tiệm gạo nhà ta đang lo không có lương thực bán. Nếu trong tay công tử có lương, không ngại mở ra, có bao nhiêu ta đều thu, giá gấp đôi như thế nào?”

“Gấp đôi? Tiểu thư khí phách thật là hảo.”

“Ta không có biện pháp, tiệm gạo nhà chúng ta là dùng hết của cái đề vượt qua thời kỳ khó khăn này, ngài nói có đúng hay không?”

Giang Nhã Phủ trầm tư “Tiểu thư nói đúng, đóng cửa đều không may mắn. Tiểu thư không ngại báo tên cửa hiệu, trở về ta sẽ suy xét được không? Trước mắt lương thực không ở Nguyệt Thành, lại nói một số lương thực lớn như vậy, ta cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.”

“Hảo! Quả nhiên ta không nhìn lầm, công tử là người sáng khoái.” Hoa Anh báo tên cửa hiệu tiệm gạo “Ta đợi tin lành từ công tử, có tin tức ngài lưu tại đây, người trong tiệm là được.”

Lại tán gẫu vài câu, Giang Nhã Phủ nói buổi chiều còn có việc, liền mang theo người rời đi trước.

Công chúa Hoa Anh nhìn chăm chú bóng dáng nàng thật lâu không có thu hồi tầm mắt.

“Công chúa, người làm sao vậy? Chẳng lẽ mấy người vừa rồi có vấn đề gì sao?”

Hoa Anh hỏi chau mi “Là nữ nhân.”

Tác giả có lời muốn nói: Xem tiểu thuyết mê mẩn, gõ chữ chậm. Sám hối

Bạn đang đọc truyện *Ngô Mai Liễn Hòa Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full**.Net.

Chương 60: Một trăm con nai đâm loạn (1)

Từ khi rời từ lâu, thần sắc Giang Nhã Phù liền luôn nghiêm túc. Trong lòng nàng cân nhắc tâm tư công chúa Hoa Anh, cũng không phải nàng nhỏ tuổi hơn mình mà coi khinh, cảm thấy nàng giống như những tiểu nữ hài hồ nháo khác. Nói về tâm kế cùng tàn nhẫn, nữ hài này tuyệt không thua kém bất luận kẻ nào.

Ly từ lâu rất xa, Trần Như Vân mới thấp thòm hỏi “Biểu tâu, người nọ vừa rồi tâu biết sao?”

Tuy rằng bốn bề vắng lặng, Giang Nhã Phù như cũ cẩn thận “Trở về lại nói.”

Trở về tiểu viện, trong phòng chỉ còn người một nhà, nàng mới đem chân tướng nói ra “Vừa rồi người nọ chính là công chúa Hoa Anh.”

“Cái gì?” Không ngoài Trần Như Vân, tất cả mọi người đều kinh hãi.

“Biểu tâu, vậy vừa rồi sao tâu không nói? Họ có hai người, chúng ta có Trương Tam và Lý Tử, khẳng định có thể bắt được nàng.”

Lý Tử nhanh nhay lắc đầu “Nhưng ta không đánh được...”

Advertisement / Quảng cáo

Giang Nhã Phù bắt đầu dĩ thời dài “Xem muội kia, còn không chịu toàn bằng Lý Tử nữa, ba người các người không phải đối thủ của Thiệu Xuân, thì công chúa Hoa Anh liền miễn bàn đi. Nàng không giống các nữ từ khuê tú khác, nếu nàng giống ta, muội có thể đánh ta một trăm cái. Hơn nữa, mắt chúng ta thấy chỉ có hai người, còn cơ sở ngầm thì sao.”

Trần Như Vân bỗng tỉnh “Là muội quá mức nóng vội, nhưng là gan nàng thế nào mà lớn như vậy? So với là gan muội, nghĩ tới là không muốn sống nữa rồi.”

“Chuyện này không được tỏ ra sợ hãi, các người không được nhắc tới với bất luận kẻ nào biết không?”

“Đã biết biểu tâu. Mà sao tâu biết nàng là Hoa Anh? Đã gặp qua nàng trong thành rồi sao?”

Giang Nhã Phù thuận miệng bịa một lý do “Là ta nghe biểu ca muội nói qua bộ dạng nàng, kết hợp cử chỉ cùng diễn xuất nàng liền có chút hoài nghi. Thời điểm nàng ngồi xuống, không cẩn thận để ta thấy được tộc huy đeo trên cổ tay, lúc ấy mới xác nhận là nàng.”

“À, thì ra là thế, vẫn là biểu tâu thận trọng.”

Giang Nhã Phù nhẹ nhàng thờ ra, kỳ thật căn bản không có tộc huy gì cả.

Thực mau, nàng liền gọi hai tiểu binh Thiệu Xuân lưu lại vào gấp, nhờ họ nhanh chóng đưa tin nàng viết tới đại doanh giao Thời Phái.

Nàng đem tình huống cùng đối thoại với Hoa Anh báo cáo chi tiết, còn tả tỉ mỉ bộ dạng nàng cùng tỷ nữ cho chàng biết.

Thời Phái thấy nàng phái người hấp tấp đưa tin tới, còn tưởng nàng xảy ra chuyện gì.

Đọc xong nội dung tin, chàng nhẹ nhàng thờ ra đồng thời tâm bị nhấc lên, thần phận công chúa Hoa Anh phức tạp, địa vị ở vương đình Ti tộc có chút xấu hổ, chàng thấy được, lần trước mình nói với nàng đã có chút tác dụng, nhưng không có tự đại cho rằng nói mấy câu là có thể đánh mất ý niệm tận công Đại Hạ của Hoa Anh.

Đại Hạ cùng Ti tộc gần nhau, cùng sinh hoạt trên một khối đất bằng, vốn dĩ tình trạng sinh hoạt bọn họ so với Đại Hạ ác liệt hơn, hiện giờ Đại Hạ gặp thiên tai, mà cuộc sống bọn họ không được tốt. Mặc kệ xuất phát từ nguyên nhân gì, xem Hoa Anh đánh chủ ý lên lương thảo, có lẽ còn có dò hỏi mật tình báo khác.

Thời Phái lập tức phái một tiểu đội tình nhuệ, cải trang trà trộn ở từ lâu hẻm phố trung, âm thầm nghe ngóng hành tung công chúa Hoa Anh.

Nhưng công chúa Hoa Anh không phải là kẻ ăn chay, việc Thời Phái cho người bí ẩn làm vẫn bị nàng nhạy bén cảm nhận được, nhanh chóng xác nhận liền trực tiếp chặt đứt liên hệ cùng Giang Nhã Phù, lặng lẽ rút khỏi Nguyệt Thành.

Giang Nhã Phù vì phối hợp với Thời Phái, cố ý đến gian từ lâu kia gặp Hoa Anh, trước sau cũng không thấy bóng dáng nàng xuất hiện, như là bạch vô âm tín. Nghĩ đến động tác bị nàng phát hiện, giao dịch lương thực cũng không có tiếp tục.

Rốt cuộc lương thực được chuyển dời toàn bộ đến đại doanh trong năm, tảng đá lớn trong lòng Giang Nhã Phù cuối cùng đặt xuống, trải qua một phen suy tư, nàng quyết định đem chỉ nhánh tiệm gạo Vinh Hưng đến Nguyệt Thành, ngày thường đã có chuẩn bị, tương lai nếu lập lại sự tình này cũng không giống lần này không có đối sách.

Ngoài Quách chương quây cùng hai người kẻ thừa lưu lại thiết lập chỉ nhánh, tiểu nhị còn lại đều được Giang Nhã Phù cho về quê nhà, năm mới sắp đến, cho bọn họ về cùng ăn tết với gia đình.

Thời Phái nhìn tờ tin trong tay nhin ngây người, đem ra đọc đi đọc lại vài lần, còn có một chiếc khăn nàng để vào. Từ hôm từ biệt ở khách điểm nay đã hơn hai tháng không gặp, trong lòng tràn đầy tưởng niệm, không biết nàng ở đây có khổ sở gì không? Nàng béo hay gầy rồi?

Tiểu tử Thiệu Xuân này còn gặp qua nàng vài lần, mình như bị bán cho đại doanh này, không thể dễ dàng rời đi.

Thiệu Xuân từ bên ngoài tiến vào “Đại ca, mấy ngày ăn tết trong thành ta đều an bài hảo, so với ngày thường còn nghiêm hơn, không bởi vì ăn tết liền thả lỏng cảnh giác.”

Advertisement / Quảng cáo

Thời Phái đem tin cùng khăn cất vào “Vất vả cho người, làm không tới. Bên này đại doanh đều an bài thỏa đáng, không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, người Ti tộc biết người Đại Hạ xem trọng Tết Âm Lịch, sợ là bọn họ có ý mấy ngày này lại đánh lên, nói cho các huynh đệ mấy ngày này cần nâng cao tinh thần, thức ăn cũng làm phong phú một chút.”

“Đó là đương nhiên, các huynh đệ đều mình bạch đạo lý này, ai cũng biết sống to gạo lớn đều là lúc này, lơ đãng sẽ lại lật thuyền trong mương.”

“Như thế rất tốt.” Thời Phái thờ phào nhẹ nhõm, một cỗ mặt mới này lên. Nếu nơi này không phải là quân doanh thì thật tốt, chàng ở cùng Giang Nhã Phù tuy thỉnh thoảng cãi nhau, khuôn mặt nhỏ nàng tức giận phình ra, mà mình không hề có biện pháp với nàng, tiểu đầu nhất đứng một bên cười bọn họ...

Thiệu Xuân biết rõ chàng phiền não gì, đánh bạo đề nghị “Đại ca, chỗ ca và tâu cách không xa, ca không tính toán hỏi tiểu viện ăn tết sao?”

“Ừ, mấy ngày này ta tuyệt không thể rời quân doanh nửa bước, cho dù cha mẹ ta tới cũng không thể rời trần tục, vạn nhất đại quân Ti tộc đánh lên, tội này ai có thể gánh vác được đây.”

“Đại ca, ca có nghĩ tới? Ca ra không được, nhưng chúng ta có thể cho tâu từ tiền vào! Ngồi cùng tâu từ đoàn tụ ở quân doanh, chẳng phải...”

Hắn còn chưa nói xong đã bị Thời Phái đánh gãy “Nói bậy! Quân quy Đại Hạ nghiêm minh, quân quy rõ ràng quy định, không được cho nữ từ tiền vào quân doanh. Lại nói nơi này có hàng ngàn hàng vạn binh lính, không chỉ một mình ta có người thân thích, làm sao có mình ta đoàn viên cùng người nhà được? Nếu mỗi người đều đem người nhà vào quân doanh, vậy quân doanh kia thành bộ dạng gì?”

Thiệu Xuân không phục “Nhưng ngài là đại ca, cùng với người không giống nhau, ca là thống soái một quân, nếu tâm không yên sẽ ảnh hưởng sĩ khí. Hơn nữa mình đại tâu ở mười mấy dặm ngoài kia, tâu chỉ tiến vào nhìn ngài, ta cam đoan các huynh đệ không có một người ý kiến gì.”

Nhưng lập trường Thời Phái thập phần kiên định “Ta nói không được là không được, không thương lượng. Gắn đây tinh thần tiểu tử người có chút lo ra, không thiếu suy nghĩ bậy bạ rồi đó?”

“Đã biết.” Thiệu Xuân rầu rĩ đáp ứng, sau đó cái nào oai oán chuyển động thật nhanh.

Thực mau hắn tới tìm Vương Đại Khánh, hai người cùng làm nhăm làm nhăm nửa ngày, cân nhắc ra một cái kế sách.

Từ khi trước mặt Thiệu Xuân rớt râu, Trần Như Vân cảm thấy giống như thật lâu chưa gặp lại hắn, đồng thời cảm thấy có thứ gì tựa như không bỏ xuống được. Người khác tiện như vậy, chân nhanh như vậy, không phải đã xảy ra chuyện gì rồi đi?

Mấy ngày nay nàng đem rìa mép cắt đi, ở trong viện khôi phục nữ trang, từ ngày đó liền dường thành yêu thích xấu, dùng màn thầu bôi toán.

Nàng đang ngồi trước bàn bẻ màn thầu, trong miệng lẩm bẩm “Đây là đồ tiện nhân, đây là cánh tay xấu, đây là cái chân xấu...”

Bỗng nhiên ‘đồ tiện nhân’ bị một bàn tay to gom đi, bỏ vào trong miệng.

“Rìa mép đang hận ai thế? Không phải là tại hạ chứ?”

Trần Như Vân đứng phắt dậy, từ khi nào hắn đến bên người mình vậy? Một chút gió nàng cũng không phát hiện ra “Người!”

Thiệu Xuân nhai nhai màn thầu trong miệng, đột nhiên xuất hiện gương mặt nữ nhân trước mặt làm hắn nhìn ngốc lảng, không có râu, làn da không có ý bôi vàng như nền, trơn bóng như ngọc, hai má ửng hồng, cặp mắt lớn lung linh, vẻ duy nhất không được hoàn mỹ chính là đang hàm chứa lửa giận.

“Này! Đàng đồ tử, chưa thấy qua nữ nhân sao? Đừng nói nhìn ta rồi choáng váng nhé?”

Thiệu Xuân đỏ mặt, nhanh đem màn thầu nuốt xuống “Khụ, chỉ là đột nhiên nhìn thấy chân dung người có chút ngoại ý muốn thôi, không nghĩ tới người lớn lên so với ta còn xinh đẹp hơn.” Đương nhiên nửa câu sau hắn nói rất nhỏ.

Advertisement / Quảng cáo

Dù vậy cũng đủ để Trần Như Vân nghe được, hồ hấp nàng cứng lại, gia hỏa này, quả nhiên lần trước rớt nửa chòm râu bị hắn nhìn thấy. Nhìn thấy cũng không rõ nói, làm hại nàng mất ăn mất ngủ mấy ngày.

“Người lại tới làm gì?”

Nếu nàng là nam nhân, Thiệu Xuân cùng nàng hồ nháo thế nào cũng được, nhưng chợt cùng một nữ hài tử nói chuyện, tức khắc cảm thấy cả người không được tự nhiên, đầu lười như bị cứng lại.

“Trần tiểu thư.”

“Ta không thích người khác gọi ta như vậy.”

“... Trần cô nương?”

“Quê mùa chết, gọi ta là Trần Như Vân.”

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mai Liền Hòa Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Một trăm con nai đâm loạn (2)

“Như Vân tiểu thư...” Thiệu Xuân vừa mở miệng liền bị đôi mắt hình viên đạn bắn tới.

“Ta và người thân như vậy sao?”

Lúc này Thiệu Xuân mông lung, này cũng không được, kia cũng không được, mà gọi nàng là ‘này’ cũng không xong?

“Vậy phải gọi thế nào mới tốt? Trần... Trần... Trần trần đi.”

Trần Như Vân cười trộm, tiểu tử kia khá ngốc, thoát nhìn rất linh cơ, không nghĩ tới cùng cô nương giao tế tới sẽ ngu như vậy.

“Được rồi được rồi, người tới tìm ta rồi cuộc có chuyện gì? Không phải tới cùng ta nói chuyện phiếm đi?”

Thiệu Xuân ổn định lại mặt mũi, ngồi xuống bên cạnh nàng “Ta muốn làm một việc cần người hỗ trợ. Tẩu tử lưu lại biên quan không phải vì bồi đại ca trải qua năm này sao? Nhưng đại ca sợ Tỉ tộc mọi rợ tác loạn không dám rời quân doanh. Quân doanh lại có quy định, không thể để nữ nhân tiến vào quân doanh. Ta thấy mấy ngày nay thần sắc đại ca buồn bực, khẳng định là nhớ thương tẩu tử, chúng ta cùng giúp bọn họ đi.”

Trần Như Vân nháy mắt, nghe xong hán nói lông mày bỗng giương lên, này ra ý hay “Đem biểu tẩu già nam trang trộn vào quân doanh không phải được sao? Đến lúc đó biểu ca thấy biểu tẩu, ta không tin ca ấy có thể đuổi tức phụ mình đi!”

Advertisement / Quảng cáo

Hai người đều có lá gan lớn, còn dám dám chợt trời cao, chuyện này quả nhiên ăn nhập với nhau.

“Trần trần này, kể này thật giống ý ta! Vậy đi, người yên tâm, bên trong quân doanh ta đều an bài hảo, ta mang người cá biệt đi vào đều không khó.”

Bỗng nhiên Trần Như Vân nghĩ tới cái gì có chút nhụt chí “Nhưng biểu tẩu nhất định không đáp ứng đâu, thả cùng biểu ca tách ra cũng không muốn làm ca ấy khó xử, tâm ý này của chúng ta xem như uống phí rồi.”

“Không uống phí, đến lúc đó chúng ta làm như thế này...”

Nghe xong kể sách Thiệu Xuân, Trần Như Vân hưng phấn trăm trò khen ngợi “Tốt! Quyết định như vậy đi!”

Thiệu Xuân cũng vui, có nàng phối hợp sự tình dễ dàng thực hiện, đến lúc đó vạn nhất đại ca không cao hứng vẫn tội, cùng lắm thì mình hấn gánh.

Hắn đang nghĩ ngợi chợt thấy Trần Như Vân dường như có chút do dự, liền hỏi “Người làm sao vậy? Còn có cái gì bại lộ sao?”

“Đến lúc đó biểu tẩu cùng biểu ca ăn tết, ta... Ta làm sao bây giờ?” Chẳng lẽ mình ta ở nhà cùng Trương Tam, Lý Tứ ăn tết sao?

Thiệu Xuân sững sốt, nhìn trán lại, sao mình lại quên mất nàng chứ “Đơn giản, một con vịt cũng là đuổi, hai con vịt cũng là phóng, đến lúc đó người cùng hai tuý tung kia đi với ta.”

“Người nói ai là vịt?” Trần Như Vân mày liễu dựng ngược.

“Này, đây không phải trọng điểm đáng nóng, ta thấy hai tuý tung kia của người thực sự có vài phần bản lĩnh, nói thật, đi theo người làm tiểu lưu manh thật sự quá đáng tiếc. Vừa lúc ta dẫn bọn hắn đi quân doanh mở rộng kiến thức, nếu nguyện ý, sau này thu liền tính tiền đến tổng quân cũng được cái tiền đồ đúng đắn, so với đi theo người mệnh hơn nhiều.”

Giọng hắn không tốt, gì mà lưu manh, hỗn linh tinh, chọc trúng Trần Như Vân nổi giận, nhưng nàng không đứng dậy vì lời hắn nói đúng là có lý.

Nàng chỉ là một cô nương, cho dù trong lòng có phóng khoáng muốn đổi đầu cùng nam nhi thì phải có tự do, chung quy tự do nàng hữu hạn. Có thể giống như bây giờ đều là cha mẹ sùng ái mà dung túng. Sớm muộn gì cũng đến một ngày phải gả cho người, sau đó giúp chồng dạy con như vô số nữ nhân bình phẩm khác, hoặc bị vây giữa những tiểu nhân trong đình viện.

Đến lúc đó liền không thể cùng Trương Tam, Lý Tứ lui tới, nàng có thân phận cao quý nhưng bọn họ thì không? Tình tình bọn họ hoang dã, nếu không phải thời trẻ cơ duyên xảo hợp bị nàng thu phục, thì ai nói cũng không chịu nghe, tương lai cơ vậy, nàng vô pháp quản thúc bọn họ, từ nhỏ bọn họ chỉ biết lưu manh sẽ biến thành lão lưu manh. Điều trăm triệu lần nàng không muốn nhìn thấy.

Nàng suy nghĩ cẩn thận việc này, rồi rí nói “Được, vậy nghe người. Nhưng mới là ta và người nói, đến lúc đó còn phải do chính bọn họ nguyện ý, không được cưỡng bách bọn họ.”

“Đó là lẽ đương nhiên.” Thiệu Xuân thuyết phục nàng, thần thái đầy phần chấn. Ha ha, chờ hai con chuột nhỏ kia vào quân doanh, nào còn có cưỡng bách hay không cưỡng bách chứ?

Không thể cùng Thời Phái trải qua tân niên, đích xác Giang Nhã Phủ thực thất vọng, nhưng cũng hiểu rõ, kiếp trước hầu hết thời gian đón tân niên đều là trời nam đất bắc, như hiện giờ nàng thực vừa lòng rồi, ít nhất chờ năm sau bọn họ mới có thể gặp mặt.

Nghe vậy, tâm trạng nàng liền thoải mái hỏi Thiệu Xuân “Lần trước mang đồ ăn đi, đại ca ngươi thích ăn không?”

Thiệu Xuân suýt nữa bị sặc chính nước miếng mình, mà vấn đề này tuyệt không thể ăn ngay nói thật “Có, đại ca đem tất cả đồ ăn đều ăn sạch! Ca ấy thật keo kiệt, luyện tiếu không phân cho các huynh đệ cùng ăn.”

Quả nhiên thốt ra lời này, Giang Nhã Phủ lập tức cười tươi như hoa “Chàng cũng thật là, bất quá chỉ là chút đồ ăn thôi. Thiệu huynh đệ, các ngươi đừng trách chàng, để tẩu tử làm nhiều thêm vài món, ngươi đem về cùng mọi người ăn. Chờ ngày trừ tịch, ban ngày ngươi lại đây, ta bao hơn mười cân sủi cào đông lạnh cho các ngươi.”

“Tẩu tử, không cần vất vả như vậy, kỳ thật thức ăn quân doanh khá tốt, lần trước là ta cố ý nói đại ca đáng thương, muốn tẩu đau lòng vì ca ấy.” Thiệu Xuân đã chịu kinh hách liền nhanh giải thích, đồ ăn tẩu tử so với quân còn còn đáng sợ hơn.

Advertisement / Quảng cáo

Nhưng Giang Nhã Phủ nào sợ vất vả chứ “Hào, tâm ý ngươi ta đã hiểu, ngươi yên tâm, căn bản ta không mệt, mấy ngày nay trừ nghệ của ta tiến rất xa, bảo đảm các ngươi ăn còn muốn ăn thêm. Như thế nào? Có phải ngươi coi thường tay nghề tẩu tử phải không?”

Thiệu Xuân điên cuồng lắc đầu “Không có không có! Tẩu tử liền làm đi.”

Trần Như Vân bị vẻ mặt giống như nửa tháng không đi thông liền không nhịn được cười, sợ đã kích đến biểu tẩu liền che miệng chạy nhanh ra ngoài.

“Nha đầu này hôm nay làm sao vậy?” Giang Nhã Phủ khó hiểu “Thật là, càng ngày càng không ổn trọng.”

Thiệu Xuân cảm thấy tẩu tử trước mắt không còn là tẩu tử trong ấn tượng ban đầu của hắn nữa, mà thực là giống cái phòng bếp ác ma, nhớ tới khiến cho người ta run lên bần bật.

“Cái kia... Tẩu tử, ta đi xem Trần trần bị thế nào nhé? Tẩu không cần vội, cần hỗ trợ liền gọi ta!” Nói xong liền nhanh như chớp chạy.

“Không cần các ngươi hỗ trợ, ả, thật đúng là chạy mau. Ầ? Trần trần? Hai người này từ khi nào thân cận như vậy?”

Lần này Thiệu Xuân lại xách một hộp đồ ăn lớn về, lúc này Thời Phái không cho Úc Đông cơ hội chạy trốn, gọi ba người vào, đồ ăn được dọn chỉnh tề ra, chàng nhắc cái ly trước “Huynh đệ tốt phải có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chịu có đúng hay không?”

“Đúng ~” Ba huynh đệ hữu khí vô lực, hừ tình giả ý hỏi đáp chàng.

Thực mau đến ngày trừ tịch, Thiệu Xuân liền tới rất sớm, dựa theo kế hoạch giúp Giang Nhã Phủ cùng các nàng thu thập đồ, chuẩn bị thức ăn, đặc biệt là Giang Nhã Phủ, trước có nói phải làm thật nhiều sủi cào cho các huynh đệ quân doanh dùng.

May mắn chính là! Nhị lão thuận miệng bảo muốn năm mới trôi qua tốt liền đoạt lấy việc tạo nhân sủi cào, Thiệu Xuân nhẹ nhàng thở ra, cùng mọi người ngồi bao sủi cào.

Xuất thân hắn không cao, khi còn nhỏ trải qua làm văn thần kiếm sống, bởi vậy thân thủ thực nhanh, Lý Tử khéo tay, bao cũng ra hình ra dạng, Giang Nhã Phủ bao qua hai lần, nhìn mãi vẫn chưa ra ngõ ra khoai. Trương Tam không làm, cũng không tính học, ở trong sân chơi dao lớn.

Chỉ có Trần Như Vân, nếu là ăn còn hứng thú nhưng này là....

Giang Nhã Phủ tính làm người tốt, dạy nàng làm hai cái lúc sau cũng mất kiên nhẫn “Ái nha, tự muội chậm rãi làm, ta đem chỗ này đi nấu chín.”

Nàng vừa đi, Thiệu Xuân liền đem mộng dịch qua “Ta dạy cho ngươi, kỳ thật khá đơn giản. Vị trí đặt tay này của ngươi không đúng, phải là chỗ này... Ủ, ả nha không đúng rồi!”

Hắn kiên nhẫn hướng dẫn, thỉnh thoảng còn làm mẫu, tuy cực lực tránh đụng tới tay cô nương người ta, nhưng vẫn vài lần không cẩn thận đụng phải. Bền này tìm hắn đập nhanh mặt ửng đỏ, mà Trần Như Vân chẳng quan tâm, chỉ đem tâm đặt ở trên cái sủi cào, cái gì cũng không giác ra.

Cuối cùng nàng bao thành công một cái sủi cào không lộ nhân, cao hứng giơ lên khoe Thiệu Xuân xem “Ngươi xem cái này thế nào?”

Không biết nàng làm thế nào mà trên mũi đều dính toàn bột mì, nụ cười so với ánh mặt trời còn sáng lạn hơn, Thiệu Xuân nhất thời xem đến hoa mắt.

“Đẹp.”

Trần Như Vân đắc ý “Ta bao đương nhiên là đẹp rồi.”

“Trên mặt ngươi dính bột mì.”

Advertisement / Quảng cáo

“Há? Phải không?” Trần Như Vân nâng cánh tay lên lau lau, lại không biết từ đâu Thiệu Xuân lấy ra một chiếc khăn tay, nhẹ nhàng lau mũi nàng “Hào, lúc này sạch sẽ.”

Trên mặt hắn phỉm hồng khá ngời, si ngốc nhìn mình, lại làm ra hành động như vậy, cho dù Trần Như Vân là cái ngốc tử cũng minh bạch cái gì, trong lòng tức khắc như có một trăm nai con đâm loạn.

“Ngươi tiếp tục bao nhân đi, ta đi xem biểu tẩu cần hỗ trợ gì hay không!”

Tối đến, nhóm phủ hộ trong thành lục tục bắt đầu nã pháo trúc, Thiệu Xuân cũng phải trở về.

“Tẩu tử, chúng ta lấy trà thay rượu, ta kính ngài một ly, chúc tẩu cùng đại ca sớm ngày đoàn viên, toàn gia mỹ mãn.”

Bên cạnh có mấy cái kẻ dờ hơi ở cùng, giảm bớt cảm giác mất mát trong lòng Giang Nhã Phủ “Hào, tẩu tử cũng chúc ngươi sớm ngày gặp được người trong lòng, ôm được mỹ nhân về!”

Một ly trà thơm vào trong bụng, trong chốc lát Giang Nhã Phủ cảm thấy người trước mắt đều từ một biển thành hai, đang buồn bực mình đây là bị làm sao, giây tiếp theo trước mắt liền tối sầm, cái gì cũng không biết.

- - - - -

Tác giả có lời muốn nói: Đoán xem Thiệu Xuân tiêu từ này kết cục đi ha ha ha mặt khác báo trước, nhả phủ nhĩ báo mau tới, cái này oa rốt cuộc sẽ có cái gì không giống nhau kinh hi đâu?

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mai Liền Hòa Ly* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Nương tử ta đau quá a ~

Nguyệt Thành rộn ràng tung bừng ăn tết, mà bên đại doanh Ti tộc vắng lặng, lương thảo bọn họ không còn nhiều, phải mau chóng phá được phòng thủ Đại Hạ mới ổn.

Công chúa Hoa Anh ngưng mi, mấy ngày nay nàng không ngừng suy nghĩ tại sao bọn họ lộ thân phận ở Nguyệt Thành. Vô luận thế nào cũng không nghĩ ra, tiếng Hân nàng nói cực tốt, không có bất luận khẩu âm dị tộc. Mà thời điểm ở trên chiến trường nàng luôn mang theo mặt nạ, không có khả năng quân địch gặp qua gương mặt thật mình.

Nàng tính tế hội tường hành tung của mình những ngày ấy, tiếp xúc qua người nào, sau lại hoài nghi chính là mấy người nghĩa thương kia, tuy suy đoán này không có căn cứ rõ ràng, nhưng trực giác cho nàng biết là vậy, thân phận mình bại lộ nhất định cùng đám người kia có quan hệ.

“Công chúa, tin thám tử hồi báo, nghĩa thương gia có quay lại từ lâu tìm ngài, ngày thường bọn họ rất ít khi ra cửa, trước mắt nhìn qua không có gì khả nghi.”

Trong lòng Hoa Anh phiền loạn không thôi “Truyền lệnh xuống, gọi người gia tăng nhìn chăm chăm.”

“Vâng.” Thị nữ vừa lui ra, từ bên ngoài một thân hình cao lớn liền đi vào, mặt nam tử trẻ tuổi giãn dữ, là đại vương từ Tì tộc, chiến tranh liên tục giằng co, hắn được vương thượng Tì tộc phái đến đốc chiến.

“Đại ca.” Hoa Anh không mặn không nhạt gọi một tiếng.

Sắc mặt Đại vương từ cực kém “Hừ! Ta hỏi ngươi, vì sao ngươi không gọi người phát binh? Mấy ngày nay bọn họ ăn tết thả lỏng cảnh giác, là thời cơ tổng tiến công tốt nhất, ngươi ở đây là muốn làm hỏng chiến cơ!”

“Lời này Đại ca sai rồi, Thời Phái khôn khéo, càng là lúc này hắn tất nhiên càng phòng bị lợi hại, hiện tại là thời cơ kém cỏi nhất.”

“Hắn là gì của ngươi? Ngươi hiểu biết hắn như vậy? Ta chỉ biết lương thảo bọn họ ngày càng nhiều, mà lương thảo chúng ta không còn được mấy ngày, đến lúc đó ta sợ binh lính không phải chết trận mà là đói chết!”

Hoa Anh công chúa chịu đựng cơn nóng giận “Ngươi yên tâm, trong lòng ta hiểu rõ.”

“Hiểu rõ hiểu rõ! Hay là ngươi coi trọng họ Thời kia, luyện tể đánh trận? Lúc trước ta nên cực lực phản đối phụ vương để ngươi nhậm chức chủ soái, nữ nhân chính là nữ nhân, ngươi đừng quên lần này phụ vương phái ngươi tới bởi áp lực gì, ngươi là chủ soái tập huyết còn muốn bao lớn nguy hiểm!”

“Bang” một tiếng, Hoa Anh hung hăng nện cái ấm trà trên bàn xuống đất.

Advertisement / Quảng cáo

Tay cầm bảo kiếm, mắt lộ hung quang nhìn đại vương từ “Miệng phóng sạch sẽ một chút, đây là ở biên quan, không phải ở thủ đô! Đừng ở trước mặt ta ra giá đại vương từ, gọi ngươi một tiếng đại ca là nể mặt ngươi rồi. Nếu không phải trong triều toàn là kẻ đồ ngu vô dụng, phụ vương cũng không cần phải ta chịu trách nhiệm nơi góc to hiểm ác này!”

“Ngươi ngươi! Ngươi dám nói chuyện với ta như vậy!” Đại hoàng tử bị nàng trách móc một hồi mặt đỏ tai hồng.

Hoa Anh thu hồi ánh mắt, chăm chọc cười nói “Là do đại ca nói năng lỗ mồm trước tiểu muội. Đại ca nhớ kỹ, phụ vương chỉ phái ngươi tới đốc quân, chỉ cần ta không đi theo quân địch phản loạn, chuyện khác không nhọc ngài lo lắng.”

“Ngươi quả thực là... Quả thực là không biết tốt xấu!” Đại hoàng tử mang theo tức giận đến, lại mang theo tức giận lớn hơn rồi đi, Hoa Anh hoàn toàn không thèm để ý.

Thiệu Xuân liền hợp cùng Trần Như Vân, Trương Tam và Lý Tử đem Giang Nhã Phù hôn mê lên xe ngựa, khi trời tối hoàn toàn liền xuất phát chạy tới đại doanh. Trần Như Vân còn giúp Giang Nhã Phù cùng mình thay nam trang.

Đại doanh hôm nay cùng ngày xưa bất đồng, không khí ăn tết vui mừng, sự phở nhà bếp khai chỗ đất trống nấu vài cái nồi to, hầm đồ ăn, nấu sủi cao cho mọi người. Tuy không có người nhà bên cạnh vì nhiệm vụ, nhưng bên cạnh còn có các huynh đệ, có thể cùng ăn cùng sống cùng nói chuyện vẫn có thể xem là một chuyện vui mừng.

Vương Đại Khánh lấy cớ tuần phòng ở cửa đại doanh, chờ hoài lo lắng ‘sao Thiệu Xuân còn chưa trở lại? Hay là trên đường xảy ra cái gì ngoài ý muốn rồi? Bậy bậy bậy!’

Đang lúc ruột gan cồn cào liền nghe tiếng thanh âm xe ngựa tới.

Giang Nhã Phù chỉ trúng chút ít mê được, Thiệu Xuân canh thời gian vừa vặn, xe đến ngoài đại doanh nàng liền từ từ tỉnh lại.

Nàng xoa xoa cái trán “Đây là chỗ nào? Tại sao ta lại ở trong xe?”

Trần Như Vân nhanh miệng giải thích “Biểu tâu đừng sợ, chúng ta tới đại doanh rồi, chờ xíu nữa là có thể nhìn thấy biểu ca rồi!”

Giang Nhã Phù suy nghĩ cẩn thận, nháy mắt mặt xụ xuống “Các ngươi thật là hồ nháo! Thế này không phải thêm phiền sao?”

Trần Như Vân chính là sợ nàng sẽ như vậy, nhanh lấy lòng dụ dỗ “Biểu tâu, tâu xem chúng ta đều đã tới, muội nghĩ tâu cùng biểu ca quá đáng thương, Thiệu Xuân cũng đau lòng biểu ca, sau đó chúng ta liền nghĩ ra cái chủ ý này, ta biết sai rồi biểu tâu, chỉ lần này không được sao?”

Giang Nhã Phù thở dài, làm sao nàng không biết khổ tâm muội ấy, làm sao nàng không muốn Thời Phái ở cùng nhau chứ?

“Chúng ta về đi.”

“Biểu tâu!”

Ở bên ngoài Thiệu Xuân nghe được lời này nhanh miệng khuyên nhủ, “Đừng mà tâu từ, chúng ta đã tới rồi, hiện tâu mặc nam trang, ta nói mang mấy tân binh vào, người khác không phát hiện ra tâu là nữ nhân đâu.”

“Vậy cũng không được...”

Giang Nhã Phù đang muốn chối từ, xe ngựa cũng đã ngừng lại, Vương Đại Khánh đứng lúc chạy tới, dậm lên bả vai Thiệu Xuân một quyền “Tiểu tử ngươi thật giống đàn bà, sao lúc này mới trở về?”

Trên mặt Thiệu Xuân nhẹ nhàng, nhưng trong lòng không phải không có một chút sợ hãi, chờ bọn họ vào không biết đại ca phản ứng thế nào, nhưng sự tình đã lắm, một mình hắn sẽ tự gánh chịu.

“Nói chuyện chú ý chút, tâu từ ở trong xe đừng có lộ ra.”

Vương Đại Khánh lộ vẻ mặt kinh hi “Thật sự đem tâu từ tới bằng kế đó sao?” Hắn hưng phấn vội chạy tới nhỏ giọng nói “Tâu từ, ta là Vương Đại Khánh, ta tới đón ngài vào, đại ca thấy ngài khẳng định cao hứng.”

Giang Nhã Phù cười lên lưng cọp khó mà leo xuống, nếu nàng không xuống xe, không ngừng làm ra vẻ quá mức, lại cô phụ một mảnh tâm của hai người này. Nàng biết hai người này còn có Úc Đông Đồ là can tướng đặc lực của Thời Phái, là huynh đệ sinh tử, không cùng những người khác có thể so đo.

Nếu bọn họ đã nhất trí như thế, nàng không tiện lại thoái thác. Nói thật, nàng cũng chờ gặp Thời Phái xem chàng sẽ có phản ứng gì.

Nàng xóc mần xe cùng Trần Như Vân xuống xe.

“Vương phó tướng, hạnh ngộ.”

Vương Đại Khánh thụ sủng nhược kinh, giống gặp được tâu từ của mình mà cao hứng, lộ ra một hàm răng trắng “Gặp qua tâu từ, chúng ta liền vào thôi.”

“Ừ, phiền toái ngươi.”

Có Thiệu Xuân cùng Vương Đại Khánh mang vào, cửa đại doanh đối với bọn họ thật dễ dàng.

Mới vừa rồi cùng Úc Đông phân tích một phen khả năng Tì tộc mưu tính, hết thảy cùng bố trí hảo, xác nhận không có cái gì bại lộ, Thời Phái nhẹ nhàng buông tâm xuống, đang nói chuyện phiếm, đột nhiên rèm cửa lều lớn vén lên, Vương Đại Khánh đi đầu cao giọng reo lên “Đại ca, người xem ai tới nè?”

Thời Phái không ngừng nằng nặc lỗ mồm, đã nói bao nhiêu lần, đang muốn làm khó để đột nhiên nhìn thấy bóng dáng nhỏ xinh phía sau Thiệu Xuân, tức khắc hai mắt chột trợn, đứng phắt dậy làm rơi giấy tờ xuống đầy đất.

Giang Nhã Phù rút cuộc nhìn thấy chàng, trong mắt nàng mang theo hạnh phúc cùng xin lỗi.

Nháy mắt tâm Thời Phái bị kinh hi trần ngập, nhưng کیا niềm vui sướng thực mau liền bị chàng nén lại “Thiệu Xuân! Ngươi thật to gan lớn mật!”

Thiệu Xuân vừa thấy bộ dáng này của chàng liền biết xong rồi, thật đúng là đại ca sinh khí.

“Đại ca, ta sai rồi, ca liền phạt ta đi.” Bản thân làm sẽ nhận, hắn khinh thường giáo biện, xác thật hắn làm trái quân quy, vi phạm mệnh lệnh quan trên, ai phạt cũng không oan.

Trần Như Vân nghe xong không vui, biện giải nói “Biểu ca, hắn là vì ca mà, muội không tin thấy biểu tâu ca không cao hứng. Lại nói nữ lưu chúng ta ngàn dặm xa xôi từ kinh thành đến nơi chim không thềm để trứng này là vì ai chứ?

Còn không phải là vì đưa lương thực cho mọi người sao. Tôi biên quan, một lần gặp mặt đảng hoàng đều không có, càng miễn bàn cùng nhau nói chuyện ăn cơm. Ca không nghĩ cho chúng ta, còn muốn đuổi chúng ta sao? Hôm nay là ngày trừ tịch, liền không thể xem cái gì cũng chưa phát sinh được sao? Sáng mai chúng ta liền đi sớm không được sao?”

Nàng một phen nói hợp tình hợp lý, mọi người ở đây đều bị động tâm

Giang Nhã Phù ít khi nhìn thấy bộ dáng Thời Phái tức giận, đối với một thông soái mà nói, quân quy lớn hơn trời không gì đáng trách, xác thật các nàng đã làm khó chàng.

Advertisement / Quảng cáo

Nàng lặng im đi đến bên người chàng “Việc này trách ta...”

Thời Phái trước mặt người khác nhìn không thấy cảm tay nàng, đánh gãy lời nàng nói, dùng ánh mắt trấn an “Một lát hai chúng ta nói chuyện.”

Sự tình tới tình trạng này rồi Thời Phái cần có chủ ý, vẫn là theo quân quy trừng phạt Thiệu Xuân cùng Vương Đại Khánh.

“Úc Đông, ngươi là quân sư, ngươi nói xem, ấn theo quân quy việc này nên xử trí thế nào.”

Úc Đông hít một hơi, khoe miệng trời sinh hơi cong, chẳng khác nào hồ ly, đầu tiên hần cung kính gọi một tiếng tâu tử, mới chính thức nói “Ấn quân quy, Thiệu Xuân chịu ba mươi quân côn, Vương Đại Khánh hai mươi. Nhưng niệm bọn họ không phải vì bản thân, về tình có thể châm trước. Thiệu Xuân là thủ phạm chính, liền lãnh mười quân côn, Vương Đại Khánh tòng phạm, miễn phạt hình côn, phạt sao một quyền binh pháp. Các người chịu phục không?”

Thiệu Xuân sợ Trần Như Vân lại mở miệng chống đối, nhanh đáp “Thiệu Xuân chịu phục!”

“Vương Đại Khánh chịu phục.”

“Chậm đã!” Thời Phái phát ra một tiếng “Quân sư, xin hỏi chủ soái trị tội hạ vô phương, phải bị tội gì?”

Giang Nhã Phù bị tay chàng nắm chặt không mở miệng nói chuyện.

“Đại ca!” Thiệu Xuân cùng Vương Đại Khánh nóng nảy, bọn họ có thể lãnh phạt, nhưng đại ca sao được chứ? Việc này vốn là chuyện của hần!

Biểu tình Úc Đông nghiêm túc lên, suy tư sau đáp “Vây giống Thiệu Xuân, cùng lãnh mười quân côn.”

“Tốt, liền định như vậy đi.” Thời Phái giải quyết dứt khoát, không ai dám có dị nghị.

Mười gậy nói đánh lên người chàng, không bằng đánh vào trong lòng Thiệu Xuân cùng Vương Đại Khánh, ở quân doanh giáo huấn bọn họ, không phải nói là vì người nào cao húng mà có thể tùy ý làm bậy quân quy.

“Biểu ca ~”

Giang Nhã Phù kéo lại Trần Như Vân còn muốn nói gì, trơ mắt nhìn mấy nam nhân đi ra ngoài.

Chờ bọn họ lại tiến vào là đã chịu hình xong, thực thi trọng hình là thủ hạ đã lưu tình nhưng vẫn bị thương da thịt.

Nhưng sắc mặt Thời Phái so với lúc đi ra ngoài thì tốt hơn nhiều, vừa lúc nhà bếp đem cơm tất niên lên, Giang Nhã Phù mang đến sủi cào cùng nhau nấu, ở doanh trưởng Thời Phái bày ra một bàn cơm tất niên.

Tuy là ăn tết, nhưng không chậm trễ sự, Thời Phái chỉ cho phép mỗi người một ly rượu, nhiều hơn không được, Giang Nhã Phù cùng Trần Như Vân không uống rượu.

Không khí lập tức nhẹ thõ, Giang Nhã Phù nhẹ nhàng thở ra, thật đúng là sợ chàng vẫn luôn sinh khí thế này.

Thời Phái nâng chén, cùng mọi người uống một hơi cạn sạch “Tốt! Bắt đầu ăn thôi!”

Giang Nhã Phù ngồi bên chàng, trong lòng nhớ thương ai, nhưng lúc này nhiều người không tiện mở miệng, ngóng trông bữa cơm này mau xong, bọn họ rời đi, nàng muốn nhìn kỹ thương thế chàng, lại tra xem còn bị thương chỗ khác hay không.

Nhưng gấp cho chàng đồ ăn là vẫn có thể, nàng gấp sủi cào vào chén chàng “Đây là sủi cào tự ta bao, chàng nếm thử ngon không.”

“Nàng bao há?” Tuổi cười Thời Phái đình trệ trong cái chớp mắt, thực mau khỏi phục bình thường “Đề ta nếm thử.”

Chàng ôm tâm tình lên núi đao xuống biển lửa, trước mặt nàng nhìn chăm chú đem toàn bộ sủi cào cho vào trong miệng.

A? Hương vị không tồi! Khẳng định không phải nàng làm nhảm.

Vì thế thiệt tình khen ngợi “Ấn quá ngon, ta trước nay chưa ăn qua sủi cào ăn ngon như vậy, mọi người mau nếm thử.”

Vương Đại Khánh cùng Úc Đông nội tâm đình trệ, quan sát thấy Thiệu Xuân cũng ăn, bộ dáng không giống giả bộ, lúc này mới yên tâm ăn, cắn xuống một ngụm sủi cào mới hoàn toàn yên tâm, cơm tất niên có thể ăn ngon miệng thật là tốt.

Trần Như Vân ngồi bên phải Thiệu Xuân, thấy hần ăn ngon lành, nàng nhịn không được thấp giọng hỏi “Ngươi có đau không?”

Xác thật thanh âm nàng rất nhỏ, nhưng xui xẻo chính là bị Úc Đông cùng Vương Đại Khánh bên cạnh nghe thấy.

Hai người còn không biết có người dưng lỗ tai nghe bọn hần nói chuyện, trong lòng Thiệu Xuân thật ngọt, trả lời hai chữ “Không đau.”

Vương Đại Khánh thẳng tính, nhìn không được lên tiếng “Sĩ! Sớm biết có người quan tâm, lão tử cũng như ai kia lãnh mười quân côn.”

Một câu nói ra cả phòng cười vang, lúc này hai người mới phản ứng lời nói vừa rồi bị người khác nghe, sắc mặt đều đỏ lên, Trần Như Vân vội đầu ăn cơm, Thiệu Xuân đáp Vương Đại Khánh một đũa “Ăn cơm còn không cho vào miệng người được, tướng ăn quân côn đơn giản sao, ăn xong ra ngoài ta cho người vài cái là được.”

Giang Nhã Phù thực vui, che môi cười run rẩy, bỗng một cách tay hữu lực lặng lẽ ôm eo nàng, sau đó nói bên tai “Nương tử nàng ăn no chưa? Ta đau quá, chờ ăn xong nàng bôi được cho ta đi.”

Mọi người còn đang giễu cợt Thiệu Xuân, hơn nữa bên ngoài có người thả một quả pháo, không ai nghe Thời Phái đang nói cái gì.

Giang Nhã Phù mặt đẹp đỏ lên “Ta ăn no rồi.”

Nếu nương tử đã ăn xong, thời gian dư lại Thời Phái liền có vẻ không kiên nhẫn “Thiệu Xuân, ngươi ăn không ít, nên trở về thoa được đi.”

Thiệu Xuân đang gặm đùi gà, không biết có ý hay vô tình trả lời “Há! Chút thương nhỏ này tính là gì? Khó được bữa ăn tốt, ta ăn no rồi lại nói.”

Thời Phái hậm hực.

Advertisement / Quảng cáo

“Úc Đông, gần đây không phải ngươi nghiên cứu một bộ chiến pháp sao? Nghiên cứu xong chưa?”

Úc Đông buồm đũa, nghiêm trang trả lời “Ta đã nghiên cứu thấu, đại ca hiện tại muốn nghe nghe sao?”

“... Không cần, ngày mai rồi nói sau.”

Vẫn là Vương Đại Khánh thành thật chuyển đề tài đúng lúc “Buổi tối Trần biểu muội ngủ chỗ nào?”

Thật là một vấn đề, Thời Phái cùng Giang Nhã Phù khẳng định là muốn phu thê đoàn tụ, nhưng đại doanh ngày thường không có nữ nhân, bọn lính đều ngủ chung giường lớn, an trí nàng như thế nào thật là một cái nan đề.

Trần Như Vân cũng đã nghĩ đến “Ta không cần ngủ, dù sao qua mấy cái canh giờ trời lên sáng, hồi tiểu viện ngủ bù là được.”

Thiệu Xuân không đồng ý “Như vậy sao được, như vậy đi, buổi tối người ngủ phòng ta cùng Quốc Khánh, hai chúng ta qua phòng Úc Đông ngủ.”

Cũng chỉ được như thế. Ở chiến trường, mọi người không quan tâm lắm ngày trừ tịch, ai gác đêm theo quy củ, đoán người thực mau rồi đi.

Thiệu Xuân cùng Vương Đại Khánh động tác nhanh nhẹn, thực mau đem doanh trường bọn họ thu thập sạch sẽ, Thiệu Xuân trải khăn giường sạch sẽ duy nhất lên, nói với Trần Như Vân “Người sớm nghỉ ngơi, sớm mai ta gọi cửa.”

“Ừ, được.”

Thiệu Xuân cùng Vương Đại Khánh ôm chân đi ra ngoài, ở bên ngoài giữ cửa cho nàng.

Ban đêm, lần đầu ngủ trong phòng nam nhân, trong lòng Trần Như Vân nhảy lộn nhào, nằm hồi lâu cũng ngủ không được, cố tình càng không ngủ tật xấu liền càng nhiều, thật là mắc tiểu, càng lúc càng chịu không được.

Phải làm sao cho tốt đây? Bên ngoài nơi nơi đều là nam nhân, trong phòng cái bỏ cũng không có, không phải muốn đem người ghen đến chết sao?

Tác giả có lời muốn nói: Ban đêm sẽ phát sinh rất nhiều sự ~ hai đối đều là ngọt ngọt ngọt

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mai Liền Hòa Ly* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Sao râu người đâm ta (1)

Rốt cuộc Thời Phái cũng chờ được người cuối cùng không liên quan đi ra ngoài, trong lều lớn còn lại chàng và Giang Nhã Phù, nét mặt kiên nghị vừa rồi thoáng chốc bay biến không sót lại chút gì.

“Ai da ~ đau quá! Đau chết mất, tiểu tử kia xuống tay cũng thật tàn nhẫn, nương tử, nàng mau xem giúp ta có phải bị bong da tróc thịt rồi hay không?”

Tuy Giang Nhã Phù đau lòng, vẫn bị bộ dáng khoa trương của chàng làm cho tức cười.

“Thiếu gia đáng thương, mau cời xiêm y ta nhìn xem nào.” Nói rồi đỡ chàng đến mép giường ngồi xuống “Kim sang được đặt ở nơi nào vậy?”

Thời Phái chỉ chỉ cho nàng “Ồ đằng kia, nương tử, ta vừa động liền đau, không tự cời được, nàng giúp ta đi.”

Giang Nhã Phù tìm được được đến ngồi bên cạnh chàng, cẩn thận giúp chàng cời y phục, cảm thấy người trước mắt mình không phải là đại nam nhân mà là tiểu hài tử thì đúng hơn.

“Nương tử thật tốt, nàng trang điểm nam trang còn khá xinh đẹp...”

Lời cợt nhả Thời Phái còn chưa nói xong, Giang Nhã Phù đã cời xong y phục chàng, vỗ vỗ bờ vai chàng nói.

“Lật người lại đi.”

Advertisement / Quảng cáo

“...” Vì sao nương tử luôn thích phá hư không khí nhỉ? Trừ bỏ lần ở khách điểm kia, thật khó để nàng thừa nhận nhớ chàng.

Binh lính phụ trách đánh quân côn đích xác không ra tay tàn nhẫn, nhưng lưỡi mười giây cũng đủ dọa người, vốn dĩ làn da Thời Phái trắng, sau lưng từng đạo ngân côn sung đồ thật là chói mắt.

Giang Nhã Phù dùng ngón tay lấy thuốc mỡ tính tế bôi cho chàng, nàng thở dài “Nên trách ta, bọn họ trước mắt ta hi hi ha ha một ngày, mà ta lại không phát hiện tính toán của bọn họ, làm hại chàng chịu khổ.”

Thời Phái cảm thụ đầu ngón tay mất lạnh, áp áp đến tận đầu quả tim mình, chàng cười nói “Chẳng lẽ nương tử không nghĩ tới gặp ta sao?”

Giang Nhã Phù sau lưng chàng thở hắt, lẩm bầm “Nghĩ thì có ích lợi gì? Ta biết quân ký chàng còn xem trọng hơn cả triều cương, lại nói, ai biết trong lòng chàng nghĩ thế nào, có lẽ không muốn thấy ta đâu?”

“Ha ha a.”

“Chàng cười cái gì?” Giang Nhã Phù bị chàng cười nhẹ làm cho không rõ nguyên do.

“Cười nàng đó.”

Giang Nhã Phù đang thoa được, ngón tay bỗng hưng hăng ấn xuống chỗ bị thương một chút, Thời Phái đau phải hít khí một cái.

Chàng nhanh giải thích “Đâu phải ta không muốn gặp nàng? Ta hận không thể vứt bỏ hết thấy nơi này, cùng nàng ngày ngày ở một chỗ đấy chứ.”

Đây là lời nói tận đáy lòng chàng, một câu này xem như hai mươi năm kiếp trước ở nhà thù họ giúp chàng cũng đáng.

Thời Phái đợi nửa ngày bỗng phát hiện người sau lưng không động tĩnh, nhanh xoay người lại.

Chỉ thấy dưới ánh đèn, mỹ nhân không biết nhớ tới cái gì mà yên lặng lau nước mắt.

Thời Phái tiến lại ôm nàng vào trong ngực “Nàng bị sao vậy? Bất quá ta chỉ cảm thán một câu lại khiến nàng rơi nước mắt thế này, ngoan, không khóc.”

Giang Nhã Phù bị chàng dụ dỗ như vậy, cổ lệ kia ngược lại ngày càng hưng, Thời Phái đánh phải kiên nhẫn dỗ nàng, cho đến khi cổ ảm ức kia tan mới thôi.

Rốt cuộc Giang Nhã Phù nâng khuôn nhỏ mặt từ trong ngực chàng ra, thút thút nói “Hiện tại chàng nói thật dễ nghe, kiếp trước làm gì có? Thời điểm kiếp trước ở chỗ này chàng có từng nghĩ tới ta không?”

Một câu như vậy hỏi chàng, dưới ánh mắt sáng quắc của nàng. Một cổ gần đối nháy mắt dâng lên, da mặt chàng đỏ ửng. Nói đến cùng là, hiện tại trùng sinh lại tiểu hóa tử, cái gì cũng không e lệ mà nói ra những lời buồn nôn với nàng, nhưng nhớ về tình cảnh kiếp trước Thời Phái cảm thấy da đầu mình tê dại, xương cốt phát khản.

“Hừ! Chính là bây giờ thấy ta trẻ trung mới thích ta như vậy, nói rồi dễ nghe dụ dỗ ta. Kiếp trước phu thê già không đáng nghĩ đến, mà trước nay cũng không nghĩ tới đúng không?”

Này... Đây quả thực là tai bay vạ gió mà.

Thời Phái tức khắc luống cuống tay chân “Nhã Phù, không phải như thế, chúng ta khi đó đều là lão phu thê...”

“Lão phu thê thì làm sao? Ta và chàng cũng không phải bắt đầu từ lúc là lão phu thê, chính là không từng nghĩ tới ta, cũng không nghĩ tới bọn nhỏ, trong mắt trong lòng chỉ có mang binh đánh giặc! À, còn có lão tướng gọi nữa!”

“Nàng nghe ta nói...”

Giang Nhã Phù càng nói càng ủy khuất “Chàng cũng thật đủ nhẫn tâm, không thể ở nhà bồi ta nhưng ít nhất cần cho ta một nơi dựa vào vào, ngược lại cố tình chàng bùn xin cực kỳ, ta có tài đức gì để chàng nhớ tới chứ?”

Thời Phái thấy nàng càng nói càng lợi hại, không giải thích phòng chừng liền đem chàng nhốt đánh, giam vào mười tám tầng địa ngục mới vừa lòng.

Advertisement / Quảng cáo

Vì thế không màng cảm thấy thẹn lỏn tiếng đánh gãy lời nàng “Ai nói kiếp trước ta không nghĩ tới nàng chứ?”

Mấy chữ ngắn ngủn này như mang ma lực, nháy mắt Giang Nhã Phù liền an tĩnh lại, bản tin bản nghĩ nhìn chàng, vừa mới khóc mắt còn ngập nước, môi đỏ kiêu nộ nói.

“Ta không tin, trước nay chàng chưa từng nói qua một lần.”

“Kiếp trước chúng ta luôn ở chung như vậy, nàng báo ta mở miệng thế nào. Sao nàng có thể nghi ngờ lòng ta không có nàng chứ? Ta cũng không phải thánh nhân, chúng ta cùng phân ra, một mình ta lẻ loi trôi qua thật không tốt, theo lý thuyết ở bên này ta nạp thêm mấy phụ nhân để giải cô tịch là đương nhiên.”

Phát hiện ny nhân trùng ánh mắt ngày càng hung, chàng nhanh đem lời nói hết một hơi “Nàng thấy đó, ta không có! Ta vẫn luôn vì nàng thù thân như ngọc, nàng không biết những năm đó ta cự tuyệt không ít nữ nhân. Nàng là người duy nhất, ta sao có thể không nghĩ tới chứ?” Mặc dù kiếp trước chàng đối với nữ nhân này tâm tư thật sự thiếu đến đáng thương.

Thời Phái cũng không nói đôi lời nàng, nhưng cũng chưa nói, khi đó chàng thật không đủ quan tâm nàng nhiều, không giống kiếp này từ lúc bắt đầu tựa như lửa rừng cháy lan đồng cỏ, cho nên chàng mới có thể nói ra những lời nổi da gà như vậy, mà ở kiếp trước trăm triệu lần chàng không nghĩ tới.

“Thật sự?” Trên mặt Giang Nhã Phù rốt cuộc có chút cười nhu mì.

Thời Phái cúi đầu hôn lên má lên môi nàng “Thiên địa làm chứng. Kiếp trước là như vậy, hiện tại liền thay đổi gấp mười gấp trăm lần, cho dù cùng nàng đối mặt vẫn cảm thấy thật lợi hại, nàng nói xem, có phải là ta bị bệnh rồi hay không?”

Giang Nhã Phù choàng hai cánh tay ngơ lên cổ chàng hôn một cái, lúm đồng tiền ẩn hiện như hoa “Thật là bệnh không nhẹ.”

Thời Phái trợn trợn nàng “Vậy còn nàng thì sao? Kiếp trước ở nhà có nghĩ đến ta không?”

“Có.” Nàng thẳng thắn trả lời, rồi cuộc bỏ qua kiếp trước trầm ổn nội tâm một bên, nhìn thẳng nội tâm mình “Ta thường nghĩ đến chàng, nhưng trước nay không dám nói qua, sợ chàng ngại phiền, sợ không nhớ ta, sợ trong lòng không có ta...”

Cho nên thời điểm nàng ngẫu nhiên nhìn thấy mấy phong thư từ thời tuổi trẻ cùng Hứa Triển Nhan liền mất khống chế, chẳng sợ trong lòng Thời Phái không nhớ nhiều ít về mình, mặc dù chàng xa tận cuối chân trời, nhưng chàng là nam nhân của một mình nàng, trong lòng chàng chỉ có đánh giặc, không có nữ nhân.

Nhưng mà, mấy phong thơ kia tựa hồ lộ tẩy trần trụi, như cười nhạo vào mặt nàng, sự thật không phải như thế, không phải chàng không hiểu phong hoa tuyết nguyệt, không phải chàng là cục đá vô tâm, mà tâm chàng sớm đã bị một nữ nhân khác chiếm cứ rồi, nào còn lưu lại vị trí cho nàng chứ?

“Cho nên, ta mới tức giận cùng chàng muốn hoà ly.”

Thời Phái hoàn toàn cảm nhận rõ tâm tình của nàng, nâng mặt nàng lên nghiêm túc nói “Ý tưởng lúc đó ta và nàng thật giống nhau, ta thấy nàng trân quý ngọc bội Chu Hi đưa, còn tưởng vì trong lòng có người khác mới đối với ta có cứng được, không có cũng không sao. Nàng chưa bao giờ ở trước mặt ta chịu yếu thế, làm ta cảm thấy không có gì mà nàng không làm được. Nàng luôn có thể nghĩ cái ta chưa nghĩ tới, làm điều ta chưa làm được, lại không nghĩ một nương tử chu toàn như vậy trong lòng luôn nhớ đến kẻ khác, khiến ta cảm thấy mấy năm qua làm hòa thượng thực đáng buồn cười.”

Giang Nhã Phù si ngốc nhìn chàng, hơi thở giao hòa “Hai chúng ta đều là đồ ngốc.”

“Đúng vậy, ngốc nhất. Tiểu Bảo, đêm đã khuya, chúng ta có nên làm cái gì đó hay không?” Thời Phái đáp, tay trên lưng nàng bắt đầu không thành thật, trên dưới qua lại vuốt ve.

Giang Nhã Phù giả bộ không hiểu “Làm chuyện gì là chuyện gì? Ta không hiểu ý chàng.”

Thời Phái bồng đẩy nàng lên giường, bàn tay to kéo xiêm y nàng ra “Chính là ý tứ này!”

Trong trường không khí không ngừng nóng lên, trên giường nhỏ dường như đang bốc cháy hùng hực, so với trời đông giá rét bên ngoài như hai thế giới khác nhau.

Thời Phái tuy vội vàng, nhưng đêm nay chàng phá lệ kiên nhẫn, đem nàng hóa mềm nhũn trong lòng, hơi thở hỗn hển ngấm nga, lúc này mới trình trọng từ trên người nàng ngừng đầu, bày ra bộ dáng long trọng.

“Tiểu Bảo, ta vào nhé.”

“Vâng.”

Lúc này Giang Nhã Phù mở hơi chảy đầm đìa, chờ chàng giúp mình thoát mái.

Advertisement / Quảng cáo

Bỗng lưỡi dao sắc bén tại thời khắc máu chốt muốn đâm vào, lịch sử lần thứ hai cư nhiên lặp lại, một cổ nhọn chôn sâu từ bên trong phát ra nồn mưa.

Giang Nhã Phù nhanh dịch ra đầu giường, đưa đầu ra ngoài nồn lên, không phun ra thứ gì, lại có cảm giác muốn phun ra tới, muốn nén lại cũng không được.

Nháy mắt cả người Thời Phái héo lại, sau phản ứng chạy nhanh lấy khăn ướt cho nàng lau miệng. Còn nhớ rõ lần trước nàng ở trên giường phun ra, bọn họ còn rùng mình mấy ngày, mà lúc này chuyện xưa tái diễn, chàng lại không có hoài nghi như trước.

Một loại khăn trương khác bao lấy tâm chàng.

“Tiểu Bảo, có phải nàng... Có?”

Giang Nhã Phù cũng hoảng sợ, được chàng đỡ dựa vào đầu giường, không biết nên lo lắng hay là vui sướng “Có khả năng, hẳn là lần trước ở khách điểm rồi.”

Tâm tình Thời Phái cùng nàng giống nhau, còn khuyên nàng “Không nhất định có, có lẽ ăn trúng thức ăn hỏng thì sao, chờ sáng mai gọi quân y lại bắt mạch cho nàng đã.”

Giang Nhã Phù nhủ chặt mấy lần đầu “Ta có dự cảm, ta sinh hài tử rồi ta biết, loại cảm giác này không sai được. Thời Phái, thời điểm tiểu Viên thạch đến còn xa, ta sợ vạn nhất có gì đó xảy ra sai lầm...”

“Nàng đừng suy nghĩ miễn man, chờ ngày mai đại phu lại nhìn rồi nói. Tiểu Viên thạch liền tới trước cũng không có gì, hai chúng ta cùng tiểu Đầu nhất đều trùng sinh, nếu tiểu Viên thạch tới trước hai năm có là gì đâu?”

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mai Liền Hòa Ly* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Sao râu người đâm ta (2)

Thời Phái nói vậy nhưng trong lòng thực sự nhảy bùm bùm, thời gian Đầu nhất sinh ra cùng kiếp trước không sai chút nào, bọn họ đều cho rằng tương lai hai đứa nhỏ kia cũng sẽ đúng thời khắc được sinh ra. Lại quên mất tình cảm của chàng và nàng kiếp này có nhiều biến hóa lớn, thời gian hai người ở bên nhau so với quá khứ nhiều hơn.

Theo kinh nghiệm bọn họ thấy, rất nhiều biến số, sự việc diễn ra không đúng như trước, cũng có một số việc diễn ra khác như trời và đất. Sự việc diễn ra không đúng, bọn họ có thể cực lực nghĩ cách ứng phó, nhưng mà mạng người lại là một chuyện khác, bọn họ đều không muốn có bất luận sai lầm gì xảy ra.

Bọn họ kiếp này cùng kiếp trước đều phải giống nhau, tiểu Đầu nhất trầm ổn hiểu chuyện, tiểu Viên thạch nghịch ngợm nhay bén, Ngọc Nhi xinh đẹp điềm đạm... Như thế là tốt nhất, không cần một chút xui biến động nhỏ nào.

“Phu quân, ta có chút sợ hãi. Nếu ông trời cho hai chúng ta độ một hồi tình kiếp rồi. Nếu người bên chúng ta thay đổi, đứa nhỏ này đến khiến ta cảm thấy thực không yên ổn.”

Thời Phái cảm tay nàng ôn nhu “Đừng lo lắng, mặc kệ lúc này sinh ra nam hay nữ, đều là hài tử đáng yêu của chúng ta. Ngày mai để đại phu kiểm tra rồi nàng hãy đi, có lẽ chỉ là sợ bóng sợ gió mà thôi.”

“Vâng, ta nghe chàng.”

Có việc này chắn ngang, cả hai không còn tâm tư nhiệt hòa nữa, rốt cuộc lúc này Thôi Phái mới cảm thấy sau lưng có chút đau.

Hai người nằm cùng đối mặt, nắm ngón tay đan vào nhau, tựa như trên đời này không có gì so với độ ấm từ tay đối phương truyền đến an tâm bằng.

Advertisement / Quảng cáo

Trần Như Vân cố chịu đựng nằm lại trên giường nhưng rốt cuộc vẫn không nhịn được, đến lúc này nàng mới có chút hối hận, không nên đến doanh trại.

Hiện tại nàng chỉ có hai lựa chọn, một là dùng chậu nước dùng tạm, hai là mạo hiểm đi ra ngoài.

Nàng hít sâu mấy độ, trong lòng không ngừng thuyết phục dùng tạm cái bồn, chờ sáng mai tự nàng xử lý, rồi mua cái mới lại cho Thiệu Xuân là được, như vậy hẳn sẽ không phát hiện ra.

Nhưng trước sau nàng vô pháp thực hiện được, tốt xấu nàng cũng là tiểu thư quý tộc, lễ nghi thi thư cũng được học qua, dù ghen đến chết cũng không thể làm ra chuyện như thế được!

Nhưng nàng không thể để mình ghen chết, sau khi nghĩ kỹ nàng quyết định ra ngoài giải quyết! Dù bất cứ giá nào.

Nàng mặc xong quần áo, ria mép cũng dán hảo, xác nhận không có gì sai lầm mới đi đến trước cửa, kéo cửa ra.

Cửa mở, nháy mắt người nào đó dựa trước cửa ngủ gật ngã lộn vào phòng.

Thiệu Xuân bực mình kín mít, đang trong gió lạnh mộng đẹp, bỗng chốc dựa phía sau không còn, cả người không hề phòng bị ngã ngửa vào trong.

Trần Như Vân chợt kinh hách, sau lại nổi lên đau lòng cùng cảm động, kẻ này vẫn luôn ở ngoài cửa thủ hộ nàng, lúc này không phải là mùa hè, nếu không phải nàng bị nước tiểu ghen đến không có biện pháp, chỉ sợ hẳn như vậy đông lạnh đến hùng đông.

Nháy mắt tinh thần Thiệu Xuân tỉnh táo, từ trên mặt đất đứng lên có chút ngượng ngùng “Sao người không ngủ? Còn mặc chỉnh tề như vậy?”

“Sao người ngủ ngoài cửa?”

Thiệu Xuân chà xát hai tay đông lạnh cho ấm lại “Ta không yên tâm về người, quân doanh không có nữ nhân, cửa này cũng do ta bài trí mới có, ta sợ ban đêm có tiểu tử thú nào to gan lớn mật va chạm người.”

“Thật là ngu ngốc mà!” Trong lòng Trần Như Vân nóng hầm hập, luyến tiếc nằng hấn, về phòng gấp mấy khối than trong lò, cho vào lò sưởi nhỏ để hần sưởi tay “Người muốn bị đông lạnh chết sao? Mau cầm đi.”

Thiệu Xuân được nàng quan tâm, cảm thấy mình làm cái gì cũng đều đáng giá “Sao người muốn ra ngoài?”

Trần Như Vân thật sự nhịn không được, chuyện này cũng chỉ hỏi hần là tốt nhất, trả lời như muỗi kêu “Ta muốn đi nhà xí.”

Thiệu Xuân búng tỉnh, thầm mắng mình không đủ cẩn thận. Đại doanh đều là nam nhi, điều kiện rất đơn sơ cũng không ai có gì cố kỵ, ban đêm tùy tiện đi ra ngoài vào một chỗ nào đó là được. Nhưng nàng là một đại cô nương, bên ngoài mỗi thời mỗi khắc đều có huynh đệ tuần tra đứng gác, hay trên đất hoang đột nhiên vụt ra vật sống nào đó cũng đủ dọa nàng chết khiếp.

“Là ta sợ sót, để ta mang người đi.”

“... Đành vậy thôi.”

Thiệu Xuân đẩy lò sưởi vào trong tay nàng “Người cầm cái này, ta không cần nó. Yên tâm đi, lúc này tay ta đã ấm áp lại rồi.”

Trần Như Vân không chối từ, ôm lò sưởi trong lòng ngực đi theo hần ra ngoài.

Có hần mang theo, trên đường đụng phải lính tuần tra hỏi liền ứng phó qua đi.

Advertisement / Quảng cáo

Khó có lúc Trần Như Vân cảm thấy ngượng ngùng trước mặt hần, nhớ hần mới vừa bị thương sau lưng, ban đêm còn bị nàng liên lụy, trong lòng liền vừa chua vừa ngọt “Này, sau lưng người đã thoa được chưa?”

“Rồi, Úc Đông giúp ta thoa. Các huynh đệ không đánh thật, không đau, cũng chưa ra máu, qua hai ngày liền khỏi hoàn toàn.”

“À, vậy là tốt rồi. Lát người đi nhà bếp uống chén canh gừng, đừng để bản thân đông lạnh.”

“Người yên tâm, thân thể ta rất tốt...”

Thiệu Xuân cảm thấy nàng không cao hứng, vội nhanh sửa miệng “Chúng ta trở về cùng uống đi.”

Hần mang Trần Như Vân tới đại doanh gần bên, nói mình muốn đi cầu đêm, nói mấy binh lính rời xa một chút.

Thực mau, một mảnh cỏ hoang còn lại hai bọn họ.

Thiệu Xuân nhận lấy lò sưởi “Ta đứng im ở chỗ này, người đứng đi xa quá. Người yên tâm, có ta ở đây không ai dám nhìn lên đâu.”

Mặt Trần Như Vân đỏ lên như máu, nhờ có bóng đêm nàng còn chịu được nhẹ nhàng ừ một tiếng, liền bước nhanh đi.

Có đại tuyết đọng không ít, bị nàng dẫm dưới chân phát ra tiếng loạt xoạt, Thiệu Xuân quay người đi, bên tai nghe rõ ràng.

Trần Như Vân sợ hần nghe âm thanh tiểu tiện của mình, cố ý đi xa một chút, xác nhận không có vấn đề gì mới yên tâm nhanh chóng giải quyết.

Giải quyết xong nàng thở phào một hơi, khó khăn lắm mới sửa sang lại quần áo, đột nhiên cảm thấy bên chân có cái gì động đậy, nhìn xuống liền thấy một đôi mắt nhỏ sáng ngời.

“A!!!” Một tiếng la lên, ba hồn bảy phách bị dọa hơn phân nửa.

Thiệu Xuân nghe động tĩnh liền bỏ lò sưởi trên tay xuống, bay nhanh chạy tới, không quan tâm lễ giáo mà ôm nàng vào trong ngực “Người bị sao vậy?”

Trần Như Vân không chú ý tới trạng thái của mình và hần lúc này ái muội cỡ nào, cánh tay như cũ quàng sau cổ hần “Nơi đó có con gì còn sống, nó động đấy!”

Thiệu Xuân bị nàng làm cho hoảng sợ, nghe vậy yên tâm “À, ta còn tưởng nàng bị làm sao, không có việc gì không có việc gì, có thể là chồn hoặc sóc tới tìm thức ăn. Dã thú không dám tiến vào nơi này đâu.”

“Vậy là tốt rồi, làm ta sợ muốn chết.” Trần Như Vân thở dài, lúc này mới phát hiện mình bị kinh hách mà chủ động nhào vào lòng ngực người ta!

“Người! Người chiếm tiện nghi ta!” Nói xong liền đẩy hần ra lại không sao đẩy được.

“Trần trần ta...”

Nháy mắt Trần Như Vân cảm thấy người trước mặt này mới là động vật đáng sợ nhất, có thể so với sói dúi, trong ánh mắt hần đang phóng tia lửa điện.

“Người muốn làm gì? Ta nói cho người biết, không được làm bậy đâu đó.”

Advertisement / Quảng cáo

Nhưng Thiệu Xuân luôn luôn thích làm vậy “Ta muốn hôn người.” Nói xong cũng mặc kệ cô nương người ta trả lời thế nào, một cổ bốc đồng dâng lên, liền nhắm hai mắt hướng môi nàng hôn xuống.

Loảng xoảng một tiếng, hai người đều hô nhỏ một tiếng, bưng kín miệng.

Không phải nguyên nhân nào khác, mà bởi vì đau.

Nguyên bản Trần Như Vân là tức giận, nhưng vừa rồi bị làm cho tức cười, vừa chạy vừa cười nói “À! Khẩu vị người đúng thật đặc biệt, đâm râu vào ta làm gì?”

Thiệu Xuân mặt đỏ tai hồng, cũng bật cười đuổi theo “Người đưa râu ta ném cho!”

Trần Như Vân chạy nhanh như bay, tiếng cười nhẹ nhàng “Ta liền không ném, ta muốn mang cả đôi.”

Tác giả có lời muốn nói: Tiểu khu mạch điện ra vấn đề, khả năng có lỗi chính tả, trước phát ra tới

Bạn đang đọc truyện *Ngây Mai Liền Hòa Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Thân phận thật sự của nàng

Sau khi về phòng, Trần Như Vân không đành lòng để Thiệu Xuân chịu đông lạnh ngoài cửa, nên quyết định cho hắn vào trường phòng tránh bị đông lạnh do bệnh. Tuy quyết định này đối với một nữ nhân là rất không lễ giáo, nhưng ai biết nơi này xa cha mẹ, sẽ không ai quản được chuyện này.

Ngày thường Thiệu Xuân và Vương Đại Khánh rảnh sẽ dùng cờ tướng tiêu khiển đến canh hai, Trần Như Vân cũng không muốn ngủ, cả hai cùng thức trắng đêm thỉnh thoảng chơi cờ tướng. Trần Như Vân có thiên phú về môn này, rất nhanh liền nắm giữ thế cờ quan trọng, cả hai cùng chém giết nhau hăng say trên bàn cờ.

Mới tờ mờ sáng Thời Phái gọi quân y vào bắt mạch cho Giang Nhã Phù.

Quân y là một lão nhân râu đã hoa râm, làm người xưa nay luôn cẩn thận trầm ổn, dù biết thân phận thật sự của Giang Nhã Phù cũng không nói bậy ra ngoài.

Hai vợ chồng Thời Phái nhìn lão chăm chú, ngón tay lão rời mạch vị liền khẳng định đáp án.

“Phu nhân đã mang thai, phỏng chừng gần hai tháng rồi. Thai này tương đối không tốt, có thể do biến quan quá lạnh mà phu nhân lại có nhiều lo lắng, khí huyết có chút không đủ. Phu nhân cần tĩnh dưỡng an thai hai tháng, ngàn vạn không để bản thân mệt mỏi.”

Hai người nghe xong vừa mừng vừa lo, sau khi tiễn lão quân y rời khỏi, Giang Nhã Phù nói “Vậy phải làm sao bây giờ? Ta vốn định ăn tết xong liền mang biểu muội hồi kinh. Chúng ta rời nhà đã lâu, khó tránh cha mẹ nhớ thương, mà tiểu Đầu nhất vẫn còn nhỏ.”

Thời Phái cũng âu sầu, thâm tâm đương nhiên chàng hy vọng nàng ở bên mình, nhưng lưu nàng lại nơi này sẽ tăng thêm rất nhiều chuyện khó lường, nàng ở phủ Trần Quốc Công chàng mới thực sự an tâm. Lại nói, nơi này không thể dưỡng thai tốt, hiện trong bụng nàng đã có bé con rồi, có sót ruột cũng vô dụng.

“Không vội, trước nàng điều dưỡng chút thời gian rồi xem lại. Để biểu muội về trước, bằng không dượng di sẽ tự chạy tới đây tìm người.”

Giang Nhã Phù vỗ về bụng nhỏ “Cũng chỉ có thể như vậy, đứa nhỏ này tới thật không đúng thời điểm.”

Advertisement / Quảng cáo

Bọn họ vì Trần Như Vân lo lắng, nhưng nàng lại không cảm kích “Biểu ca, biểu tẩu có hi là chuyện tốt, lúc này nên có người thân thuộc bên người chiếu cố tẩu, muội về sao có thể yên tâm được? Dù sao tới đây đã nhiều đó thời gian, dù sao kéo dài thêm mười ngày nửa tháng nữa mà thôi, đến lúc đó muội hộ tống biểu tẩu trở lại kinh thành, xem như vẹn toàn trước sau.”

Thiệu Xuân cũng khuyên “Đứng vậy đại ca, thời điểm này cần thêm người bên cạnh tẩu tử, sao có thể giảm người đi được? Nếu nàng đi rồi, thật khó tìm ra một người thân cận chiếu cố tẩu tử.”

Thời Phái liếc hần ánh mắt lạnh băng, Thiệu Xuân vốn chột dạ, khắp cả người liền phát lạnh, không tự nhiên đưa tay sờ mũi, vốn dĩ là đúng nhưng lời hắn nói mang nặng tư tâm riêng hờn.

“Cũng được, tạm thời muội lưu lại nhưng trong khoảng thời gian này không được tùy ý đi ra ngoài biết chưa.”

Trần Như Vân mỉm cười ngọt ngào “Vâng! Muội đã biết!”

Thời điểm phân ly, trong mắt Thời Phái cùng Giang Nhã Phù phảng phất cất giấu thiên ngôn vạn ngữ, lại không biết nên bắt đầu từ đâu, cuối cùng chỉ nói hai từ.

“Bảo trọng.”

Bọn họ đều phải bảo trọng, vì thắng lợi, vì hải tử của cả hai.

Thay đổi xong cung trang, Thiệu Xuân tự mình đưa mấy người trở về tiểu viện, thời điểm hồi đại doanh, vì sợ người theo dõi hắn còn áp dụng biện pháp ẩn nấp hành tung riêng.

Công chúa Hoa Anh mặc kỳ trang đang đi tuần tra các nơi trong quân doanh, thị nữ phát hiện gần đây tâm sự nàng càng thêm nặng nề lên trần an.

“Công chúa, quốc sư tính toán hôm nay là ngày tốt trong năm trồng tía, năm nay bá tánh chúng ta hẳn là không phải lại chịu đói, chuyện này thật đúng là quá tốt, mặc dù trùng thời điểm ông trời giáng thiên tai tới.”

Hoa Anh mặt ủ mày chau, nhân nhặt trả lời “Người nói không sai, thiên tai chỉ là cái chớp mắt, còn nhân họa lại đánh vào tận đầu.”

Thị nữ nghiêm túc, lời này của công chúa là có ý gì? Lúc thống soái lâm trận không phải có dấu hiệu tốt sao.

“Tại sao công chúa lại cảm khái như vậy? Sân vật Tì tộc chúng ta không phong phú, hầu hết lại dùng cho các cuộc chinh phạt. Muốn nói sát nghiệt, đòi đòi đều là như vậy, cũng không phải do một người hay hai người mà tạo thành.”

Hoa Anh nghe xong trong lòng càng thêm khó chịu, nếu không phải bắt đắc dĩ, kỳ thật nàng phản đối chuyện đánh giặc này. Nghe nói năm nay là năm được mùa, nàng liền nghĩ có thể làm phụ vương từ bỏ ý định tấn công Đại Hạ được không, sau đó cùng Đại Hạ trao đổi biện pháp để giúp cuộc sống bá tánh mỗi ngày trôi qua tốt lành.

Nhưng chỉ là si niệm của nàng, nàng không thuyết phục được đại vương tử, hai ngày này hắn thúc giục phát binh như muốn đòi mạng nàng, bọn họ vừa mới cãi nhau một trận.

Đại hoàng tử phần nộ chất vấn nàng “Rốt cuộc người đang có ý tứ gì?”

“Ta đã đưa tin cho phụ vương, lâu nhất là ba ngày sẽ thu được hồi âm từ người, đến lúc đó ta tuyệt sẽ không trì hoãn.” Hoa Anh quát cường trả lời.

Mấy ngày này cùng nàng giao phong, đại khái Đại hoàng tử cũng minh bạch tâm tư nàng “Hừ, lòng dạ đàn bà quả nhiên không sai, nữ nhân ở chiến trường thì làm được gì? Nữ nhân nên ở nhà nấu cơm sinh hài tử, vừa thấy người đến huyết tính liền biến thành bà bà, mẹ mự!”

Lời này lập tức chọc giận Hoa Anh, nàng hung hăng trừng mắt hắn, chất vấn qua kẻ rằng “Bình lính chúng ta là mệnh, bình lính bọn họ cũng là mệnh, vô luận thế nào, ta hy vọng đem thương vong giảm đến thấp nhất.”

Lúc này Đại vương tử cũng không bị nàng dọa sợ, mà cười lạnh nói “Ý của người là không có thương vong mới là tốt nhất đúng không? Tì tộc chúng ta cố thủ ở địa bàn căn cứ mới là tốt nhất đúng không?”

“Ta không nói như vậy, người thích nghĩ thế nào thì như thế, ta phải đợi hồi âm của phụ vương.”

Đại vương tử ngày càng không quen nhìn muội muội tạp huyết diễn xuất nữa rồi, từ trường doanh Hoa Anh rời đi không bao lâu, người hấn phái đi điều tra Hoa Anh đã trở lại.

“Cần đây công chúa không có hành động gì, nô tài chỉ nhận được hồi báo, hai thù hạ của ngài ấy vẫn luôn nhìn chăm chăm một đám người ở Nguyệt Thành, chính là kẻ cấp quân lương cho đại quân Thời Phái.”

Đại vương từ nghe xong lời này không để trong lòng “Chuyện này có gì khác thường? Nàng vẫn luôn là kẻ chuyện lương thảo, muốn đánh chủ ý lên lương thảo thì bình thường thôi có gì đâu? Đầu năm nay nếu có thể đưa ra nhiều lương thực như vậy, tuyệt không phải là kẻ đầu đường xó chợ, nhìn chăm chăm một chút sẽ tốt hơn.”

Đáp xong lời này ánh mắt hắn chợt lóe, người hầu tiếp tục nói “Chuyện công chúa làm không có gì kỳ quái, nhưng chúng nô tài lần theo dấu vết lại phát hiện ra bọn thương nhân kia có chút không tầm thường.”

“Hả? Như thế nào không tầm thường?”

“Ngày trừ tịch, có người tận mắt nhìn thấy một đám người lương thương lên xe ngựa, ngài đoán xem xe ngựa đó đi hướng nào?”

Thần sắc Đại vương từ bắt đầu ngưng trọng lên.

Advertisement / Quảng cáo

“Đúng là lương đại doanh Thời Phái! Đêm giao thừa còn đi hướng quân doanh, tuyệt không phải giống thương nhân bình thường, mà là nhân vật trọng yếu gì đó.”

Đại vương từ đứng lên đi đến trước mặt hắn vội vàng hỏi “Tra được rồi cuộc là người nào không?”

“Bọn nô tài không dám đến quá gần, với lại đối phương cố ý phòng bị, thân phận cụ thể còn chưa có điều tra ra. Nghe người tận mắt nhìn thấy bọn họ bước lên xe ngựa, trong đó có một nam tử nhìn qua không thực thanh tịnh, đáng người nhỏ xinh, thân thể mềm như bông, bởi vậy hắn hoài nghi người nọ là nữ nhân, có thể là thân thích nào đó của địch.”

“Người xác định?” Đại vương từ nhảy bèn cảm thấy đây là một tin tức cực kỳ trọng yếu.

“Người phái đi là tay già đời, tin tức hẳn không có lầm. Nhưng cụ thể là thân thích của ai vẫn chưa điều tra ra, ngày ngày ngài ở bên họ Thiệu kia, có khả năng là người của hắn.”

“Nhanh, cấp tốc tra lại!”

Tuy lão quân y nói ít nhất nàng phải tĩnh dưỡng hai tháng, nhưng Giang Nhã Phù không tính toán ngược tại đây thời gian lâu như vậy, bởi vậy, từ khi từ quân doanh trở về liền không ra cửa, ngoài dưỡng thai là chuẩn bị tất cả các hạng mục công việc.

Nàng không thể đi ra ngoài nhưng có người khác chạy việc giúp nàng. Ngoài hai binh lính kia hằng ngày ở đây, Thời Phái lại xếp cho nàng thêm hai người đáng tin cậy nữa, sợ làm người chủ ý nên chỉ phái nhiều thôi.

Nghĩ đến không lâu nữa liền trở về, có thể ôm tiểu Đầu nhất đáng yêu, ngay cả việc chia lìa cùng Thời Phái đều không cảm thấy thương cảm nhiều nữa. Kiếp trước chàng đánh giết nửa đời người không có bên cạnh mình, mẫu tử bọn họ chưa từng tách ra thời gian dài như vậy.

Quách chương quấy làm việc hiệu suất rất cao, trong thời gian ngắn đã ổn định được chi nhánh cửa hàng Vĩnh Hưng rồi, mấy ngày nay chính là bố trí, tìm người một lần nữa. Hắn tới hỏi ý kiến nàng vì Giang Nhã Phù không tiện hành động đi lại. Vừa lúc hai ngày này Trần Như Vân buồn chán muốn bệnh liền mang theo Trương Tam, Lý Tử đi dạo cửa hàng.

Giang Nhã Phù vô pháp, thấy nàng nam trang không hề sơ hở, liền cho nàng đi theo.

Bọn họ đi không lâu, bên ngoài truyền đến tiếng đập cửa, người tới nói là người nha môn, báo kiểm tra tình hình dân số đã có đăng ký cư trú chưa, bao gồm tên tuổi, quê quán đều phải ký lục.

Mấy vấn đề này hai lão phu phụ giữ nhà không đáp được, thấy hai kẻ giả dạng nha dịch kia thân thiết có lễ, liền báo bọn họ chờ ở cửa một chút.

Giang Nhã Phù nghe nói người nha môn tới kiểm tra đăng ký tạm trú tạm vắng, vẫn chưa cảm thấy có cái gì không ổn, chuyện này ở Đại Hạ luôn rất xem trọng, đặc biệt là năm thiên tai chiến loạn này, càng yêu cầu kiểm tra đối chiếu sự thật quốc gia có bao nhiêu người nghiêm khắc.

Nhưng hôm nay nàng không thể bảm báo đúng sự thật “Đề ta đi ứng phó bọn họ.”

Giang Nhã Phù cùng lão phu nhân đi ra cửa “Nhị vị quân gia muốn hỏi chuyện gì?”

“Nơi này ở mấy người...”

Hai binh lính phụ trách báo hộ Giang Nhã Phù thấy nàng đi ra cửa, phòng ngừa sơ xuất bọn họ cũng cẩn thận đi theo.

Nhưng mà, mặc dù bọn họ cẩn thận nhưng vẫn chậm một bước, chỉ thấy một nam nhân trong đó sấn tới chặt sau gáy Giang Nhã Phù rồi bắt người đi.

Mấy người trong viện thất kinh, không ai nghĩ sẽ có người lá gan lớn dám tới cửa bắt người!

Cơ hồ không để họ có thời gian phản ứng, liền hoá tốc đuổi theo.

Hiển nhiên người được huấn luyện ra thân thủ cực hảo, hai binh lính không thể so đo, nhìn qua cũng không giống giang hồ hỗn tạp.

Hai người đó nhịp thở cùng tương tự nhau, nếu không phải hằng năm ở cùng quân doanh, trên cùng chiến trường tích lũy, tuyệt không có loại hơi thở này.

Mọi người không dám trì hoãn mà phản công hành động, một người hoá tốc chạy tới đại doanh thông tri Thời Phái cùng Thiệu Xuân, còn lại đuổi theo bọn họ...

Người khác không biết thân phận Giang Nhã Phù, nhưng bọn họ đều biết rõ ràng. Bọn họ không dám tưởng tượng chuyện hôm nay hậu quả sẽ như thế nào, chỉ sợ đầu bọn họ sẽ không giữ nổi!

Buổi tối, công chúa Hoa Anh đang tưởng niệm di vật của mẫu thân sinh trong doanh trướng, trong lòng tràn đầy mâu thuẫn, nàng không biết vì sao ông trời muốn nàng thừa nhận sự thống khổ này, nàng không phải người Đại Hạ, cũng không phải người Ti tộc, dưới mí mắt ông trời nàng chỉ là một vật nhỏ, một con kiến...

“Công chúa, đại vương từ lại tới, nói có chuyện quan trọng muốn gặp ngài, còn nói nhất định ngài sẽ cảm thấy hứng thú.”

Hoa Anh đem đồ vật cất vào “Bảo hẩn tiến vào.”

“Vâng.”

Advertisement / Quảng cáo

Đại vương từ tiến vào, lúc này thần sắc hắn cũng ban ngày hoàn toàn bất đồng, không có chút nào tức giận, còn mang theo không khí vui mừng không áp chế được.

“Hoa Anh, đại ca biết ngươi thiện tâm, không đành lòng nhìn trăm họ lâm than trên chiến trường. Hôm nay đại ca giúp ngươi suy nghĩ biện pháp tốt, nói không chừng có thể cứu được mạng người.”

“Không biết đại ca có thượng sách gì?”

“Hôm nay ta giúp ngươi mời tới một vị khách nhân, chính là người trước ở Nguyệt Thành ngươi tiếp xúc qua, ngươi cũng biết thân phận thật sự của nàng chứ?”

Mấy Hoa Anh nhủ chặt “Ngươi đem người tới tới?”

“Ha ha, là thỉnh, hai thần tin của ta vô công cao cường, cực am hiểu theo dõi, không phí nhiều sức lực liền đem người mang về.”

“Thân phận nàng thế nào?” Đối với vị nữ gia kia nam trang thương lương, Hoa Anh sớm có suy đoán nhưng trước sau không bắt được nhược điểm, nàng cũng chưa từng nghĩ tới muốn động thủ trên người nữ nhân. Nàng chỉ phải cái đuôi nhỏ thỉnh thoảng nhìn chăm chăm các nàng mà thôi.

Đại vương từ đắc ý nói “Nếu ta đoán không sai, nàng đúng là gia quyến Thiệu Xuân bên địch! Người của ta tận mắt nhìn thấy nàng cùng Thiệu Xuân ở bên nhau, đêm giao thừa bọn họ còn cùng đi quân doanh Đại Hạ. Chúng ta có thể lấy nàng làm con tin, uy hiếp quân địch lui về phía sau mười dặm, giao ra lương thảo, ngươi cảm thấy tính toán này của ta được không?”

Hoa Anh nhất thời vô ngữ, thật không biết nên đánh giá động tác này của hần thế nào. Nhưng cũng may, nàng đối với chuyện này so với khi còn khôn khéo, không đã bị hành động ngu như heo thành thói quen của đại ca làm cho tức chết rồi.

“Nàng ở nơi nào? Mang ta đi gặp nàng.”

Tác giả có lời muốn nói: Dự tính thực mau bản đồ liên cắt trở lại kinh thành~~~ nhà phù thật bị tương lai biểu muội phụ cấp hồ chết~ ta muốn hung hăng ngược hần hắc hắc hắc

Bạn đang đọc truyện *Ngáy Mai Liên Hòa Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 66: Địa vị không thể lay động

Trước khi té xỉu, trong đầu Giang Nhã Phù nghĩ, ở chỗ này đúng là không tốt, chỗ nào cũng có địch, về sau tốt nhất không tới nơi này.

Thời điểm nàng tỉnh lại phát hiện mình ở trong phòng chứa củi, đang nằm dưới đất đầy bụi bặm, chân tay đều bị cột dây thừng, đến miệng cũng bị dán kín. Nàng mơ hồ nghe tiếng âm thanh nói chuyện bên ngoài, xác định không phải ngôn ngữ Đại Hạ. Tức khắc tâm tình lạnh xuống một nửa, nàng ngăn phòng vạn phòng chuyện sợ hãi vẫn là xảy ra.

Trong khoản thời gian ngắn ngủn, nàng suy nghĩ rất nhiều loại khả năng, bọn họ bắt nàng nhất định dùng uy hiếp Thời Phái, thậm chí còn có khả năng vì kích thích Thời Phái mà cố ý làm nhục nàng. Nếu thật sự chuyện như thế có thể xảy ra, dù có sợ hãi, vì chẳng nàng cũng muốn cùng nhau đối mặt, chỉ đáng thương tiểu Đầu nhất cùng hải tử còn đang trong bụng chưa ra đời.

“Người nói cái gì?” Thời Phái nhảy dựng thốt lên, cảm thấy hai tai ong lên một tiếng, cả thân mình phiêu phiêu muốn đổ, máu huyết dường như đông cứng dừng lưu động.

Bình lính bất chấp sợ hãi, nom nóp lo sợ trả lời “Phu nhân bị hai kẻ xấu cướp đi. Xem bộ dáng bọn họ không giống mợ mình, giọng nói có vài phần khác biệt, thân thủ bọn họ cực nhanh, nếu đoán không sai hẳn là người Ti tộc.”

“Đại ca!” Úc Đông đứng bên cạnh lo lắng,赶紧 đỡ hỏi giúp “Rốt cuộc chuyện như thế nào? Còn không thì mi nói rõ từ đầu!”

Tiểu bình đành đem sự tình đầu đuôi nói ra một lần, bao gồm hình dáng kẻ bắt cóc, lời nói gì và vì cái gì hần không đuổi theo.

Thời Phái nghe xong toàn bộ chân tướng, sắc mặt âm trầm, thật giống ác ma muốn ăn thịt người, hần không thể đem hai tên ác tặc to gan lớn mật kia ăn tươi nuốt sống.

Thiệu Xuân khẩn trương “Đại ca, việc này đều do ta! Nếu không phải ta lỡ mạng cũng sẽ không xảy ra lỗi hỏng lớn như vậy. Ngươi nói xem giờ phải làm sao bây giờ, dù mất mệnh, Thiệu Xuân cũng muốn cứu đại tẩu trở về.”

Advertisement / Quảng cáo

Vương Đại Khánh cả giận nói “Đại ca, khẩu khí này các huynh đệ cũng nghe lâu rồi, không bằng nhân cơ hội này chúng ta san bằng bọn họ cho rồi!”

Úc Đông nhìn mắt Thời Phái âm u trả lời “Được rồi! Mạng nhỏ các người giá trị mấy đồng tiền? Trong bụng đại tẩu còn có hải tử, nếu hành động sơ xuất, cả đời trong lòng chúng ta khó mà an ổn. Giờ nhanh xác định có phải đại tẩu bị người Hoa Anh bắt đi hay không mới là việc cần thiết nhất!”

Thời Phái nghe bọn họ nói, cường bách bản thân trấn định lại tâm tình, việc này đối với chàng mà nói là chuyện xưa nay chưa từng xảy ra, mảy độ sinh tử kiếp trước cũng chưa cảm thấy khó qua như vậy, nếu Nhã Phù có sơ xuất gì, chàng thực sự không biết mình còn có thể vững bước tiếp hay không.

Lúc này chàng rõ ràng, vô luận kiếp này hay kiếp trước, Giang Nhã Phù có ý nghĩa thế nào đối với mình. Nàng chính là cột trụ vững vàng phía sau mình, không chỉ chống đỡ cả một phủ to mà còn chống đỡ cả linh hồn chàng, không có nàng, Thời Phái sẽ không thể thoải mái đánh đầu thắng đó, không gì cản nổi.

“Đều bình tĩnh hết đi, phải ra mảy huynh đệ chuyên truy lùng hành tung, cẩn thận điều tra hướng đi bọn họ rồi hằng tính toán, hoá tốc phái người điều tra nghiêm tại mấy cửa thành, phát hiện khả nghi đều giữ lại tất.”

“Đại ca yên tâm, việc này chúng ta liền đi làm.” Thiệu Xuân cùng Vương Đại Khánh áy náy muốn chết, hai người lập tức lĩnh mệnh đi làm việc này.

Kết hợp đủ loại dấu vết, Giang Nhã Phù chính là bị người Ti tộc bắt đi, nhưng trong lòng Thời Phái trước sau có chút nghi vấn. Việc này không giống cách hành xử của công chúa Hoa Anh, lấy kinh nghiệm kiếp trước chàng cùng nàng mấy lần giao tranh, nàng không phải loại người thích dùng thủ đoạn bí ối như thế, có thể vấn đề là ở vị tự đại cuồng vọng Đại vương từ kia.

Vị Đại vương từ này kiếp trước chàng có giao tế qua, hần không ưa nhìn Hoa Anh hơn mình, là kẻ có chí lớn nhưng tài mọn, trừ bỏ địa vị vương giả, trên cơ bản hần còn thua xa Hoa Anh, việc này khiến trong lòng Thời Phái có chút tia an ủi.

Giang Nhã Phù vẫn luôn ngồi ở phòng chứa củi tới lúc trời tối cũng chưa có ai tới gặp nàng, trừ bỏ một thị nữ không hiểu tiếng Hán tiến vào cho nàng uống nước, liền chưa thấy những người khác lại. Cả người nằm trong đồng bụi bặm đầy nàng đặc biệt khó chịu.

Nàng mong chờ bọn bắt cóc mình nhanh đến gặp mặt, chỉ có thể gấp mặt mới biết được ý đồ của đối phương, với thân thể hiện tại của nàng thật là không được tốt lắm.

Có lẽ ông trời nghe được tiếng lòng của nàng, thực mau, nàng liền nghe được vài tiếng bước chân bên ngoài truyền đến. Tiếp theo liền có người mở cửa ra, cung kính mời người bên ngoài tiến vào.

Tiến vào là một nam một nữ, nam từ miệng rộng rộng mũi to, gương mặt đầy khinh mạn, nữ từ vóc người thon dài, mắt phượng thâm kiết ngạo khí. Đúng là Đại vương từ cùng Hoa Anh công chúa.

Giang Nhã Phù thấy nàng, hoàn toàn không cảm thấy kinh ngạc mà chỉ là cảm thán, cùng một vị kỳ nữ từ lại tái kiến hoàn cảnh thế này.

“Hoa Anh, thế nào? Là nàng không sai? Thiệu Xuân chịu trọng dụng, bọn họ tuyệt đối sẽ không bỏ mặc nàng.” Đại vương từ đắc ý nói, thuận tay kéo xuống khăn vải trong miệng Giang Nhã Phù.

Tuy tiện nhỏ cảm nàng “A, thân mình không tồi, da thịt thật non mịn.”

Hoa Anh nhủ mảy, trong lòng một trận ghê tởm “Đại ca, trước huynh đi ra ngoài, ta nghĩ đối phó với nữ nhân vẫn là mình ta tốt hơn.”

Đại vương từ thực không tình nguyện “Cố cái gì mà không thể nói chứ? Chỉ cần thả ra tin tức, nói nàng ở trên tay chúng ta, đối phương phải ngoan ngoãn cùng chúng ta nói chuyện thôi.”

“Người hiểu cái cái gì? Khuyết điểm lớn nhất của người chính là xem nhẹ nữ nhân, nữ nhân này có thể triệu tập nhiều lương thực như vậy, tuyệt không giống các khuê nữ bình thường, người đừng xem thường nàng, nói không chừng có thể hỏi ra cái gì. Còn không đi ra đi?”

Đại vương từ bị nàng nói vậy, có miệng khó mà trả lời, lưu luyến sờ gương mặt trắng nõn Giang Nhã Phù, rốt cuộc đứng lên “Kia hảo ~ một mình người chiều dài nàng đi, đừng quên ở trước mặt phụ vương thay ta thỉnh công, ha ha ha.”

Hoa Anh đối với trưởng huynh này chán ghét tới đỉnh, nhìn hần nghênh ngang đi khỏi nàng mới cảm thấy không khí trong phòng tươi mát một chút.

Nàng lấy chủy thủ tùy thân mang theo giúp Giang Nhã Phù cắt đứt dây trói chân tay.

Cười nói “Chúng ta lại gặp mặt, ta nên gọi người là Giang Đại Bảo hay là Thời phu nhân đây?”

Cùng người thông minh không cần phí tâm cơ, Giang Nhã Phù biết bản thân không chọc giận nàng, tạm thời sẽ không bị Đại vương từ làm gì nên thoáng an tâm.

Nàng vận động đầu óc hết năng suất trả lời “Hoa Anh công chúa quả nhiên anh thư, so với Đại ca có mắt không trông kia quả mạnh hơn gấp trăm lần. Đáng tiếc người là nữ nhĩ, bằng không quốc vương Ti tộc đời kế làm gì có ai tranh đoạt được với người?”

Advertisement / Quảng cáo

Hoa Anh nghe xong lời này cười thật tỉnh “Xem ra ta nghĩ không sai, Thời phu nhân quả nhiên không phải nữ tử bình thường, kiến thức bất phàm. Đáng tiếc người là địch nhân, bằng không ta nguyện ý kết giao bằng hữu cùng người.”

Giang Nhã Phủ không hiếm lạ cùng nàng làm bằng hữu “Đó là vinh hạnh của ta. Công chúa không ngại nói thẳng, người tính xử trí ta như thế nào đây? Ta không cầu gì khác, mặc kệ kết quả sống hay chết, đều là nữ nhân, cầu công chúa nhân từ giúp ta bảo toàn trong sạch.”

“Ha ha, người thật là nói thẳng. Vừa rồi người cũng thấy chuyện lớn Đại vương tử không dám nghịch ý ta, nhưng nếu là việc nhỏ, ta cũng không thể để chuyện tốt của hân không được như ý. Tạm thời ta chưa biết xử lý người thế nào, ta đang đợi một phong thư, chờ ta xem tin liền biết nên xử trí người thế nào.”

Ngữ khí Hoa Anh nhẹ nhàng, tựa hồ trong mắt nàng chỉ là một việc nhỏ mà thôi. Nàng trẻ xinh đẹp ngồi đó, trên cổ tay còn mang một chuỗi chuỗi bạc, nương theo động tác nàng vang tiếng lảnh lnh nhẹ nhàn.

Mặt ngoài Giang Nhã Phủ bình tĩnh, nội tâm suy xét mỗi câu nói, đúc kết tạm thời bản thân vẫn an toàn.

Hoa Anh thấy nàng như vậy, trong lòng đánh giá nàng cao thêm vài phần, nàng không thích những nữ nhân gặp chuyện liền nùng nịu khóc lóc, gọi to gọi nhỏ.

“Ta đợi cho người doanh trưởng khác, sẽ phái vài người lại hầu hạ người. Đừng nghĩ muốn trốn, cũng đừng hy vọng Thời tướng quân lại đây cứu người, trọng địa đại doanh rất nguy hiểm, sẽ không có người dám mạo nguy hiểm, trừ phi hân là ngọc tử hoặc là kẻ điên.”

“Xem ra ta còn muốn cảm ơn công chúa? Ta không trông cậy chàng tới cứu ta, ta chỉ hy vọng công chúa có thể mau chóng có quyết định, ở chỗ này mỗi một khắc đối với ta mà nói đều là dày vò.”

Hoa Anh bỗng cười, ngồi xổm trước mặt nàng tựa như nói giỡn “Kỳ thật có một biện pháp có thể tha cho người, người cũng biết là ta có biện pháp gì đúng không?”

“Thứ ta ngu dốt, không biết suy nghĩ của công chúa.”

Hoa Anh nhìn nữ tử có nhan sắc khác mình trước mặt chậm rãi nói “Thời tướng quân là đại anh tài, anh tuấn bất phàm, ta nghĩ ở kinh thành sẽ có rất nhiều nữ tử vì hân khuynh tâm nhi? Nếu người chịu đáp ứng đem vị trí Thời phu nhân nhường cho ta, ta liền thả người rồi đi bình yên, thấy thế nào?”

Giang Nhã Phủ cảm thấy đầu đau, giọng điệu Hoa Anh công chúa tuy rằng nói giỡn, nhưng nàng không cảm thấy là nàng đang nói giỡn. Mặc dù không giống quỹ đạo kiếp trước, nhưng sự kiện lại mặc danh về đúng quỹ đạo.

Kiếp này tuy Thời Phái không cứu Hoa Anh thời trẻ, nhưng nàng vẫn thích Thời Phái. Mà kiếp trước, nàng không rõ nội tâm vị này, chỉ hiện tại mới thấy rõ sự chấp nhứt của nàng ta.

Kiếp trước tuy rằng Giang Nhã Phủ chưa từng có hỏi qua Thời Phái việc này, nhưng nàng vẫn có nghe qua, Hoa Anh công chúa vì Thời Phái vẫn không chịu gã chồng, một nữ tử như vậy là không đơn giản, thật khó dễ đánh.

“Như thế nào?”

Vừa rồi Giang Nhã Phủ vẫn luôn ôn hòa giao tiếp, tức khắc ánh mắt sắc bén lên “Đề nghị này của công chúa thật không hay, địa vị Thời phu nhân của ta cũng giống như địa vị người ở trong đại quân Tì tộc, không thể lay động.”

Trong lòng Hoa Anh chấn động, một lúc lâu sau nói “Thật là làm người hám mộ. Người tới! Đem Thời phu nhân đến cạnh doanh trưởng ta, phái vài người hầu cận, cơm nước không được chậm trễ.”

Hai người đối thoại đến đây kết thúc, Giang Nhã Phủ bị người mang đi, một lần nữa được an trí trong phòng ấm áp, bụng trống hồi lâu bắt đầu đòi rêu ăn.

Bên chỗ Thời Phái, quân thủ thành cũng không phát hiện hai kẻ xấu kia cùng Giang Nhã Phủ đi ra, nghĩ có lẽ bọn họ đi bằng thông đạo đặc thù ra khỏi thành rồi.

Nhưng người truy tung không phải hoàn toàn không thu được kết quả, bọn họ đoán được phương hướng biến mất quân địch ở nơi nào, hơn nữa, căn cứ nơi bọn chúng vài lần xuất hiện, liền bắt được vài tên thám tử Tì tộc ở Nguyệt Thành.

Vì muốn xác nhận Giang Nhã Phủ có phải đang ở trong tay Hoa Anh hay không, Thời Phái không thể không vận dụng thám tử phụ thân gài vào quân doanh lúc trẻ, như vậy mới có thể nói chuyện với Hoa Anh công chúa được.

Đến tối liền có tin tức truyền lại, quả nhiên Giang Nhã Phủ bị bọn họ bắt được, lúc này đang bị tạm giam bí mật, tạm thời chưa chịu khổ gì.

Trong lòng Thời Phái sớm đã có quyết đoán, chàng triệu hai vị lão tướng cộng sự của phụ thân tới, hơn nữa đem chuyện quan trọng nhất bổ trí cho Úc Đông, chàng tính hôm nay không về được, cũng sẽ không ảnh hưởng gì đối với kế hoạch tác chiến của đại quân.

Đêm đã khuya, chàng thay một thân dạ hành đột nhập quân doanh địch, nghĩ nghĩ, nên viết một phong thư cho cha mẹ cùng tiểu Đầu nhất đề ở ngăn kéo vạn nhất không về được cũng coi như có lời trấn trấn với mọi người.

Advertisement / Quảng cáo

Chàng lặng yên ra cửa, lại bị hai tên đồng dạng hắc y như môn thần chặn đường.

Thiệu Xuân đẩy mặt hồ thẹn với vầng “Đại ca, ca mang chúng ta cùng đi! Họa là do chúng ta, chúng ta không thể để mình ca mạo hiểm được.”

Thời Phái vỗ vỗ vai hân “Việc này không nhỏ, ta không trách người. Ta không thể để nàng thành công cụ bức lợi đại quân, nàng là nương tử của ta, ta muốn đích thân cứu nàng, có chết cùng chết. Các người không cần đi theo, hảo hảo giúp ta thủ nơi này, chờ ta trở lại.”

Vương Đại Khánh giống như thép sắt ngăn cản chàng “Đại ca, mang chúng ta cùng đi đi. Lúc này chúng ta không phải hành động theo cảm tình, ta cùng Thiệu Xuân công phu đều không yếu, ba chúng ta đi có thể phối hợp lẫn nhau, cơ hội cứu đại tẩu ra sẽ lớn hơn, nếu nhất thời chưa cứu được người cùng sẽ không thể bỏ mạng.”

“Đừng vậy đại ca, chúng ta là đi cứu người, không phải đi chịu chết.”

Thời Phái như cũ không cho, lúc này Úc Đông đi tới “Quốc khách nói có đạo lý, hãy cho bọn họ cùng đi. Nơi này có ta cùng nhị vị lão tướng tọa trấn, sẽ không có việc gì đâu.”

“Ai, vậy được rồi, chúng ta lại cùng thương lượng trước.” Thời Phái cảm động, rốt cuộc đáp ứng để bọn họ cùng mình bước lên con đường nguy hiểm này.

Tác giả có lời muốn nói: Vẫn như cũ ngắn nhỏ, ngày mai tranh thủ nhiều càng một chút... Cầu huyết liền cầu huyết đi, viết này đoạn có ta dụng ý, cảm tạ đại gia duy trì, moah moah

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Mai Liễn Hòa Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Để muội chiếu cố hân (1)

May mắn duy nhất đối với Giang Nhã Phủ chính là tạm thời không bị quân địch ngược đãi, bằng không trong tình huống hiện tại, sợ rằng hải tử trong bụng sẽ không giữ nổi.

Trước cửa có thị nữ cường tráng trấn thủ, muốn chạy một bước đều không có khả năng, cho nên nàng sớm từ bỏ ý niệm chạy trốn mà dành sức nghỉ ngơi. Hân lúc này Thời Phái đã biết nàng bị bắt cóc rồi, theo hiểu biết về chàng, tuyệt sẽ không ngồi chờ người chết mà sẽ mau nghĩ cách tới cứu nàng, có khả năng đêm nay chàng sẽ đến.

Vì vậy, đêm nay nàng muốn mình thật tỉnh táo, tốt nhất có thể cùng chàng nên ứng ngoại hợp, đáng tiếc nàng không có công phu gì và cũng không có biện pháp gì tốt cả.

Thị nữ trông coi nàng biết một ít tiếng Hán. Nàng ra vẻ đáng thương cầu nàng ta “Sữa bò ta ăn không hết, cầu cô nương tìm giúp ta chút ít gạo, một chút cũng được, thật vô cùng cảm kích.”

Nàng vừa nói vừa gỡ vòng tay đeo đưa nàng “Cái này người cầm lấy, chờ đánh xong trận này có thể đem đổi mấy đầu dê bò.”

Thị nữ vốn đang do dự, nhưng xem nàng thật sự đáng thương, lại cầm được chỗ tốt từ nàng liền đồng ý “Chờ ta xem đã.”

Không bao lâu nàng trở lại cùng một ít hạt gạo trắng bóng “Có nhiều đấy thôi.”

Giang Nhã Phù cảm ơn “Đồ rồi đủ rồi, đa tạ cô nương, kiếp sau ta cũng không quên ân tình ngài.”

Advertisement / Quảng cáo

“Được rồi, sau này hãy nói đi.” Thị nữ thối lui ra ngoài cửa.

Giang Nhã Phù dùng nồi nấu sữa bò cho vào nửa nồi nước lạnh bắc lên bếp lò, sau cho gạo trắng vào nấu cháo, nằng còn xé nhỏ khô bò thả vào nấu trên lửa nhỏ, hương vị càng lúc càng thơm. Không bao lâu trong phòng liền nồng đậm hương thơm của cháo, ngoài cửa, hai thị nữ hít mũi cũng không nói gì.

Lúc này bên ngoài đại doanh Ti tộc, ba người Thời Phái không tiếng động cùng lão Cao nội ứng, ước định địa điểm gặp mặt mang binh phục Ti tộc đến để đổi.

“Thật sự phu nhân đã bị bắt, nhưng việc này Hoa Anh công chúa không cho nhiều người biết lắm. Cho nên ta không biết cụ thể phu nhân bị nhốt ở nơi nào, nhưng theo hiểu biết của ta về hành sự của Hoa Anh, hẳn sẽ nhốt cách doanh trưởng nằng không xa, chỉ sợ tìm người phải mất chút công phu.” Lão Cao nói.

Sau đó, lão chỉ mọi người những nơi cần chú ý, mọi người lại lần nữa bàn lại kế hoạch tác chiến bất ngờ, sau sự kiện này vị trí nội ứng của lão Cao xem như bị phát hiện, bởi vậy lão sẽ cùng bọn họ hành động lần này, lập thành một tổ bốn người, đều là nhất đẳng cao thủ.

Mọi người cãi tranh như binh lính bình thường cùng tiến lên, đột nhiên trên đường gặp một đội tiểu binh tuần tra.

Kê dẫn đầu cùng lão Cao chào hỏi “Cao đội trưởng, trẻ thể này còn không nghỉ ngơi nữa?”

Lão Cao bình tĩnh trả lời “Lúc này là thời kỳ quan trọng, cần chú ý thêm sức dự địch nhân đánh lên, ta mang theo mấy huynh đệ đi nhìn một vòng xem có chỗ nào bị bại lộ không.”

“Ha ha, Cao đội trưởng thật vất vả nhỉ? Mấy huynh đệ này gương mặt hơi lạ, người mới tới sao?”

“Mấy người này à, trước kia bọn họ nấu cơm, hiện tại thiếu người, ta thấy họ linh hoạt liền điều lên đây. Mọi người tiếp tục tuần tra đi, chờ thắng lợi ta nói công chúa ngợi khen các người.”

“Thật cảm ơn ngài, ngài tiếp tục làm việc đi, chúng ta đi trước.”

“Được.”

Mọi người sau lưng lão Cao thần kinh đều căng thẳng, mồ hôi lạnh thấm ướt lưng, ngăn ngừa một đoạn đường dụng độ như vậy đến hai lần, nếu không có lão Cao nội ứng, bọn họ căn bản là không vào được.

Khi bọn họ tiếp cận gần lầu lớn Hoa Anh công chúa, bỗng cái mũi Vương Đại Khánh động dậy “Thật là thơm!”

Thiệu Xuân nhanh hỏi “Người thật là, mũi chó người được cái gì?”

“Đừng ồn ào, để ta phân biệt chút mùi vị cái. Ta đoán là mùi cháo gạo trắng, còn bỏ thêm khô bò nữa, không nghĩ tới bọn mọi rợ này còn biết ăn.”

Mọi người đều không đem lời này để trong lòng, nhưng ánh mắt Thời Phái lại sáng ngời “Phân biệt một chút, cụ thể là từ doanh trưởng nào bay ra, khẳng định phu nhân đang ở đó.”

Mọi người đều vui mừng, đều không hỏi vì sao chàng khẳng định như vậy, bọn họ hoàn toàn tin tưởng phán đoán của Thời Phái, nếu chàng đã chắc chắn, liền nhất định không sai.

Kỳ thật Thời Phái cũng không có mười phần nắm chắc, nhưng trực giác cho biết nơi đó là đúng. Người Ti tộc không có thói quen ăn cháo, mà Giang Nhã Phù thích nhất chính là cháo gạo trắng. Thêm nữa, lúc này đã trễ, nếu không phải người có địa vị sẽ không ngay lúc này nấu bếp, cho nên chàng khẳng định người nọ chính là nằng.

Nằng cũng am hiểu bán lĩnh mấy huynh đệ của chàng, cũng biết chàng sẽ không đến một mình, Vương Đại Khánh có biệt hiệu ‘mũi chó’, mũi cháo này sẽ không thể gạt được mũi hắn.

Nằng là dùng phương thức này truyền tin tức cho chàng

Advertisement / Quảng cáo

Thời Phái mừng vì nằng gặp nguy không loạn, cũng đau lòng vì nằng, đang êm đẹp bị tai bay vạ gió. Nếu lúc này nằng còn ở kinh thành, quần áo lụa là, có người sai bảo nào phải chịu đựng kinh hách như vậy chứ?

Thực mau, Vương Đại Khánh liền tìm được vị trí cụ thể, thấy ở cửa có hai thị nữ thô trắng trần thủ, Thời Phái càng thêm xác nhận chính là nơi này.

Việc không thể chậm trễ. Bốn người dường như đi ngang qua doanh trưởng, không khiến hai thị nữ kia hoài nghi, bỗng bốn người lao vào, nháy mắt Vương Đại Khánh cùng Thiệu Xuân mỗi người chế phục một thị nữ.

Nhưng vẫn xảy ra ngoài ý muốn, Vương Đại Khánh bởi khẩn trương liền không ra chiêu từ thủ, làm thị nữ hô lên một tiếng.

Lão Cao vội la lên “Không tốt! Động tác nhanh chút!”

Thời Phái vọt vào doanh trưởng liền nghe thấy binh lính bên ngoài hoá tốc chạy tới.

Giang Nhã Phù đang nhìn hóa lò phát nổ, bỗng thấy Thời Phái xuất hiện trước mắt, tinh thần buông xuống, cảm thấy trước mắt như nóng lên, cái gì cũng chưa nói, cái gì đều không hỏi chạy lại nắm tay chàng.

“Nhã Phù, chúng ta đi mau, chúng ta bị phát hiện rồi.”

“Được!”

Hai người xông ra ngoài, bọn Thiệu Xuân đã giải quyết xong mấy binh lính tới trước, cùng hộ tống Giang Nhã Phù hoá tốc rút lui.

Đêm đã khuya, đại quân đang ngủ say nhưng cảnh giác cũng không ít, sau khi nghe tiếng hô, truy binh xuất hiện ngày càng nhiều.

Mặc dù bọn họ bỏ xa truy binh, nhưng trước mặt bị mấy người ngăn chặn đường đi.

Hoa Anh công chúa tay cầm trường thương, cười lạnh nói “Thời tướng quân quá là coi thường Hoa Anh ta, nhập quân doanh ta như vào chỗ không người.”

Thời Phái cũng nắm chặt đao trong tay “Là công chúa không từ thủ đoạn trước, Thời mỗ đã thực khách khí rồi. Lần trước ta tha công chúa một mạng, lời nói lúc ấy dễ nghe, nhưng lại báo đáp Thời mỗ như vậy.”

Hoa Anh rất muốn nói việc này không phải nằng bày mưu đặt kế, nhưng nói ra cũng không có ý nghĩa gì, người đứng là ở trong tay nằng.

“Thời tướng quân không tiếng động tới, không nói gì cứ vậy mà đi sao?”

Thời Phái như cũ trấn định “Bằng không ngài nghĩ thế nào? Bằng ngài muốn lưu ta lại? Đừng làm khó nhau. Ngài không nên đuổi theo ta, hiện cách doanh ta gần, nếu cùng động thủ, ngài sẽ không được chỗ tốt gì.”

Hoa Anh cảm giác mình bị miệt thị, tức khắc nổi nóng “Người không nên quá can rỗi! Để các người tự nhiên đi lại như vậy sao ta ăn nói với thủ hạ ta chứ! Có bán lĩnh liền dùng tất cả đi!”

Hai bên tức khắc sát khí khai hòa, Giang Nhã Phù được bảo hộ bên trong, mặc dù gặp trường hợp này bị dọa run bần bật, nhưng bên ngoài vẫn đứng thẳng tắp, không thể ngay lúc này tạo phiền toái cho Thời Phái được, nằng tin tưởng chàng, nhất định sẽ mang nằng bình yên rời đi.

Hoa Anh cận chiến giao thủ cùng nhóm Thời Phái thực không phải là đối thủ bọn họ, sau vài chiêu Thời Phái liền khống chế được thị nữ bên cạnh nằng, nắm chặt cổ nằng. Theo kinh nghiệm kiếp trước chàng biết, thị nữ này đối với Hoa Anh như là tỷ muội, từ nhỏ luôn làm bạn với nằng, so với mấy vị hoàng huynh nằng ta còn quan trọng hơn.

“Thời Phái người đừng xằng bậy! Ta đồng ý tha các người đi, người mau buông nằng ra!”

Advertisement / Quảng cáo

Đúng lúc này vang lên tiếng ‘ầm’, ánh lửa bỗng chiếu sáng một góc trời, Đại vương từ dẫn đầu chạy vội tới cười to “Hoa Anh, xem ra thực sự có thủ hoạch ngoài ý muốn, không nghĩ Thiệu Xuân tới mà Thời Phái cũng tới, hôm nay

vừa lúc đem bọn họ một lưới bắt hết!”

Tay Thôi Phái dùng sức, thị nữ tức khắc thống khổ nhắm hai mắt lại, mặt ghen tịm than.

Chàng không đem Đại hoàng tử cùng một đám người kia để vào mắt, mà chỉ xem Hoa Anh “Hoa Anh công chúa, ngấm lại hậu quả. Hôm nay mặc dù ngươi vút bỏ mệnh nữ nhân này, chúng ta cũng không trốn thoát được, khi quân Đại Hạ toàn lực phản công xem các ngươi làm thế nào. Nếu hôm nay chúng ta xảy ra chuyện gì, chỉ cần Thôi Phái ta còn một hơi, ta sẽ dùng cả đời diệt toàn tộc Tì tộc, Thôi Phái ta nói được làm được, không tin ngươi cứ thử xem.”

Ngờ khi chàng âm hàn, khuôn mặt tức sát, trong lòng Hoa Anh chấn động, mình bạch đạo lý gác bị cùng đường. Trước Tì tộc đánh phục bọn họ vài lần là do Đại Hạ bị thiên tai cùng nội loạn không ngừng. Sớm muộn gì Đại Hạ cũng ổn định lại, hiện tại Thôi Phái còn trẻ, chờ khi hân quyền cao chức trọng, chờ đợi Tì tộc bọn họ sẽ là chuyện gì?

“Nghe mệnh lệnh ta! Cho đi!”

Đại vương từ nghe xong ghen hòng nhìn trần trời, tức khắc gào rống “Hoa Anh ngươi điên rồi! Không thể thả bọn họ đi! Ta muốn đem những lời nói việc làm gần đây của ngươi nói cho phụ vương rõ!”

“Cho đi! Nhurun đường cho Thôi tướng quân. Chờ lần sau chúng ta tái kiến liên không thể dễ dàng nói chuyện như vậy.”

“Chúng ta cũng vậy, thị nữ này trước ta mang theo, chờ tới nơi an toàn tự nhiên sẽ thả nàng ra.”

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mai Liền Hòa Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Để muội chiếu cố hần (2)

Mọi người nhanh chóng rút lui, Thôi Phái đẩy thị nữ cho Vương Đại Khánh, còn mình ôm Giang Nhã Phù lên vai, Thiệu Xuân cùng lão Cao phía sau yểm hộ.

Khóc mất Đại vương từ như muốn nứt ra “Hoa Anh, vì quyết định hôm nay ngươi phải trả giá đại giới!”

Hoa Anh trả lời “Hết thấy ta thừa nhận, không nhọc đại ca lo lắng.”

Đại vương từ trừng mắt bóng người ngày càng xa, rất không cam lòng, hận bỏ lỡ cơ hội tốt như vậy, cũng hận Hoa Anh không đem đại ca này để vào mắt.

Thừa dịp Hoa Anh quay người rồi đi, hần lấy cung tiễn sau lưng ra, giương lên ngắm hướng Thôi Phái bắn.

Hoa Anh ngăn cản không kịp, trơ mắt nhìn một mũi tên kia bắn đi, trong lòng rung động lớn, không biết hy vọng mũi tên bắn trúng chàng hay mong chàng không sao cả.

Thiệu Xuân nhảy bên nghe được tiếng mũi tên phóng tới, không nghĩ nhiều, hần hô to một tiếng ‘tránh ra!’ Sau đó theo bản năng lấy bản thân ra chắn.

Advertisement / Quảng cáo

May mắn hần đỡ được một đao nhưng tốc độ tên đi quá nhanh, nó chỉ bị chệch hướng một chút và đâm vào bả vai hần.

“Thiệu Xuân!” Vương Đại Khánh gầm lên, chạy nhanh lại đỡ hần.

Thôi Phái đứng yên, đôi mắt tối lại, môi run rẩy, một tay ôm Giang Nhã Phù, tay kia móc thanh đao trên người phi ngược về phía mũi tên lúc này.

Đại vương từ ngời trên lưng ngựa hưng phấn, chuyện gì hần không bằng nhưng bản lĩnh bản tên rất ít người bằng hần, mũi tên vừa rồi bắn đi, tuy không chí tử nhưng người bị bắn trúng cũng không sống được lâu.

Hần đang âm thầm đắc ý, bỗng một vật sáng bóng bay tới cắm mạnh vào trán hần, tức khắc hần kêu lên một tiếng đau tê tâm liệt phế rồi cả người ngã xuống đất, máu tươi chảy đầy mặt, binh lính đứng quanh thấy vậy sợ hãi, lập tức rời loạn cả lên.

Thôi Phái cùng mọi người hoá tốc rời xa đại doanh Tì tộc, tìm được ngựa của họ liền thả thị nữ Hoa Anh, ra roi thúc ngựa hồi Nguyệt Thành.

Giang Nhã Phù thận trọng, trên đường phát hiện Thiệu Xuân có chỗ không thích hợp liền nói “Thôi Phái, tính huống Thiệu Xuân không đúng lắm, giống như...”

Thiệu Xuân bị thương trên vai, theo lý thuyết chỉ cần về rút mũi tên ra, dùng kim sang được tốt nhất liền không gì đáng ngại, nhưng tình huống hần lúc này không giống như chi bị trúng tên mà thôi.

Sắc mặt hần từ đỏ chuyển sang trắng bệch, trong chốc lát cả người nóng lên, một lúc sau lại rét lạnh rồi mất đi ý thức, vô luận gọi thế nào cũng không phản ứng.

Đối với loại tình huống này Thôi Phái có quen thuộc, vì kiếp trước chàng từng trải qua “Trúng độc Ly mộng. Đáng tiếc lần này ta rời kinh vội vàng nên đã quên việc này, thật đáng chết! Ta liền phái người đưa Thiệu Xuân trở lại kinh thành tìm Trương lão gia giải độc, chỉ mong kịp thời gian.”

Giang Nhã Phù nghe xong lời này thờ một hơi thái mạnh, tâm trạng nhẹ nhõm “Đừng nóng vội, không cần đưa hần đi đâu cả. Ta có mang theo giải được Ly mộng đến, đang để trong tiểu viện.”

Thôi Phái lập tức kinh hi, nhìn nữ nhân trong lòng “Thật sự?”

“Thật! Ta tính sau gặp lại chàng lần nữa đưa, không nghĩ tới đêm giao thừa bị Thiệu Xuân mang đi, nhất thời việc này cũng quên mất.”

Thôi Phái nhất thời kích động không kiềm chế được hưng hăng hôn một cái lên trán nàng “Nương tử, nàng thật đúng là phúc tinh của ta.”

Giang Nhã Phù nhớ tới chuyện tối nay đều bởi tay mình, trong lòng có chút ủy khuất “Không phải tại tính của chàng thì tốt rồi.”

Đã có Ly mộng giải được, tâm mọi người lập tức an ổn, thực mau trở về tiểu viện Nguyệt Thành.

Trần Như Văn mang theo Trương Tam Lý Tử đi dạo tiệm gạo, trở về biết nửa ngày mình không ở nhà, biểu tẩu bị kẻ xấu bắt đi liền tự trách, cả buổi chiều một mình âm i khóc suốt, đôi mắt sưng lên như quả hạch đào. Nếu không phải người biểu ca ngăn không cho nàng đi ra ngoài thêm phiền, nàng sớm tự mình đi ra ngoài tìm rồi.

Cổng lớn truyền đến tiếng vang, nàng lập tức vọt qua! Liếc mắt một cái liền thấy biểu ca cùng biểu tẩu đi đầu, nước mắt lại ngăn không được chảy ra, ôm lấy Giang Nhã Phù khóc tiếp “Biểu tẩu thực xin lỗi, muội không nên đi ra ngoài chơi, nên phải ở nhà bồi tỷ mới đúng, tỷ bình an trở về thật là tốt quá...”

Lời nàng còn chưa nói xong, liền thấy Thiệu Xuân được Vương Đại Khánh và lão Cao khiêng vào, lúc này hần đã hôn mê sâu, nhìn qua như mất đi sinh khí.

Tâm Trần Như Văn lập tức lạnh, run rẩy hỏi “Hần bị sao vậy?”

Advertisement / Quảng cáo

Giang Nhã Phù trả lời vội vàng “Trúng tên, hiện tại không phải thời điểm nói chuyện, ta đi lấy thuốc giải trước đã.”

Thôi Phái cùng mọi người đem Thiệu Xuân lên giường, lão Cao cùng Vương Đại Khánh cắt thịt lấy mũi tên ra, lấy mũi tên là một việc thống khổ, không người bình thường nào có thể chịu đựng được nhưng Thiệu Xuân vẫn không hề có một chút phản ứng gì.

Có thể thấy được độc Ly mộng ác hiểm cỡ nào.

Giang Nhã Phù thực mau tìm được một lọ giải được từ trong hành lý, đem lại đưa Thôi Phái, chàng tự mình cạy miệng Thiệu Xuân đem viên thuốc giúp hần nuốt xuống.

Trần Như Vân vẫn luôn đứng bên cạnh, hai mắt đầm lệ, đến lúc này mới dám nhỏ giọng hỏi “Hắn... Hắn có chết hay không?”

Giang Nhã Phủ nắm tay nâng trán an “Ăn được rồi sẽ không có việc gì, độc đã giải, chỉ còn dưỡng ngoại thương mà thôi.”

“Biểu tâu, để muội chiếu cố hắn đi.”

Giang Nhã Phủ khó thấy được nàng lo lắng người ngoài như vậy.

Lúc này Thôi Phái nói “Ta phải mang Quốc Khánh nhanh trở về, lão Cao đề lại chiếu cố mọi người, đợi chút sẽ điều một đội người lại đây.”

Vương Đại Khánh đề nghị “Đại ca, không bằng chúng ta cùng hỏi quân doanh, mang theo đại tâu và bọn họ luôn.”

“Không cần.” Thôi Phái nhìn thoáng Giang Nhã Phủ một cái thật sâu, lại đem ánh mắt dừng trên mặt Trần Như Vân hạ quyết tâm “Sáng mai ta phải người hộ tống mọi người hồi kinh. Đêm nay Thiệu Xuân không thể hoạt động, mọi người trước chiếu cố hắn, mai mọi người rời đi, ta sẽ cho người dẫn hắn hồi đại doanh.”

Giang Nhã Phủ cắn cắn môi, gật đầu.

Trần Như Vân thật không muốn, lời cô tay áo Thôi Phái “Biểu ca, để biểu tâu về thôi, muội không phải người quan trọng, cho muội lưu lại chiếu cố Thiệu Xuân đi, nếu muội rời đi, chẳng khác nào cầm dao vào lòng muội sao?”

Thôi Phái nhìn tiểu biểu muội thờ dài “Như Vân, không hề nháo nữa, đừng đi sớm giờ thứ thúc giục muội về, Thiệu Xuân chẳng qua trúng tên bình thường thôi, không mấy ngày sẽ tốt lên.”

“Không muốn không muốn, muội muốn đích thân chiếu cố hắn, thấy hắn tung tăng nhảy nhót mới có thể an tâm.”

Bởi vậy, nơi chiến trường không được mang theo nữ quyến là vậy, con người là động vật tình cảm, một khi có tình, dù có kiên cường khó mà lý trí đúng mực được.

Trương Tam Lý Tử thấy Thôi Phái làm khó, nhìn thoáng qua nhau.

Lý Tử nói “Chúng ta nguyên ý lưu lại bởi Trần tiểu thư, không đối gat ngài nói, lần trước Thiệu đại ca mang chúng ta đi đại doanh mở mang kiến thức một phen, để chúng ta cùng mấy cao thủ đánh giá một chút. Tuy rằng hai huynh đệ bị giáo huấn thảm nhưng chí khí không yếu, thật muốn tìm bọn họ tiếp tục luyện. Nếu đại tướng quân không chê xin cho hai chúng ta làm thủ hạ của ngài, chỉ cần học được bản lĩnh thật sự, tương lai có thể làm một tiểu đầu, chúng ta nguyện ý bỏ mọi thời hư tật xấu làm lại từ đầu.”

Trương Tam bổ sung “Vâng! Xin cho Trần tiểu thư lưu lại, nàng sẽ không gây chuyện, lần trước chúng ta nghe lão quân y nói học đủ của ông đều chân tay vụng về, không bằng để Trần tiểu thư mặc nam trang, lấy thân phận học đồ lưu lại chiếu cố Thiệu đại ca.”

Thôi Phái vẫn không đồng ý “Chuyện này sao được? Nàng dù sao cũng là tiểu thư quan gia, về sau ta trả lời cha mẹ muội ấy thế nào?”

Advertisement / Quảng cáo

Trần Như Vân thấy vậy tâm cứng lên, nói với Thôi Phái “Không cần làm khó biểu ca, ta sẽ viết một phong thư nhờ biểu tâu mang về. Dù sao cha mẹ đang lo không gả ta đi được, ta liền nói với bọn họ đã tìm được người gả rồi, bọn họ có phản đối cũng đã chậm.”

Nhìn dáng vẻ nàng quyết tâm như vậy, ai cũng không có biện pháp, nếu bất nàng lên xe về, với tính tình to gan lớn mật của nàng, nửa đường một mình chạy về cũng có khả năng. Thôi Phái không dám mạo hiểm như vậy.

“Vậy được rồi, chuyện đó nói sau. Đêm nay trước xem tình hình Thiệu Xuân thế nào, mọi người nhớ phải nghe theo lão Cao phân phó. Ta cùng Quốc Khánh đi trước.”

“Được.” Giang Nhã Phủ tự mình tiễn chàng ra cửa, biết đây là buổi cuối gặp mặt, đôi mắt muốn nhìn kỹ chàng một chút.

Thôi Phái sửa lại cổ áo cho nàng “Vào nhà đi, bên ngoài lạnh lắm. Trong bụng còn có hải tử, đoạn đường này nàng sẽ vất vả, mà ta lại không bên cạnh nàng được, gặp chuyện nhớ phải kiên cường, chờ về tới kinh thành bình an. Nàng nhớ nói cho tiểu Đầu nhất biết, ta nhớ nó. Trở về nàng hãy an tâm dưỡng thai, chuyện quân gia giao cho mẫu thân cùng Tôn mụ mụ làm, mọi việc đừng lo lắng, cố sức quân. Tam hoàng tử cùng Hứa Triển Nhan nếu lại có động tác gì, nàng cứ giã bộ hổ đồ...”

Giang Nhã Phủ nghe không nói nữa, tiến lên ôm chặt lấy chàng “Vâng, ta nhớ kỹ. Chàng nhất định phải bảo trọng, ta chờ chàng nguyên vẹn trở về, chờ xem tiểu Viên thạch được sinh ra...”

Thôi Phái ôm nàng gắt gao, bàn tay to lưu luyến vuốt ve nàng, hôn môi nàng “Được, vì cả nhà chúng ta, ta nhất định khỏe mạnh trở về.”

Chàng dự cảm được, đại chiến sinh tử sắp tới, mặc dù lần này Hoa Anh công chúa có ý ngừng chiến cũng vô dụng, vương thất Tì tộc không có khả năng nghe theo ý kiến nàng.

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Mai Liễn Hòa Ly* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 69: Chờ người tới cầu hôn

Một đêm này, trong lòng mỗi người đều không yên ổn.

Thiệu Xuân ăn giải được rồi, miệng vết thương cũng được lão Cao xử lý tốt, đã được lúc lâu vẫn chưa tỉnh lại. Trần Như Vân ngồi yên bên cạnh một tác không rời hắn.

Lão Cao nói với Giang Nhã Phủ “Phu nhân, Thiệu Xuân không còn trở ngại gì, chỉ là mất máu quá nhiều, hơn nữa lại trúng độc nên nhất thời khó mà tỉnh liền, phỏng chừng đêm nay còn phát sốt nữa. Nơi này có ta cùng Trần tiểu thư chiếu cố, ngài đang mang thai nên về phòng nghỉ sớm một chút, ngày mai còn phải lên đường nữa.”

Giang Nhã Phủ thấy lúc này thực sự cũng không có việc gì mình giúp được, bèn vỗ bả vai Trần Như Vân nói “Muội chiếu cố hắn tốt.”

Lần đầu tiên Trần Như Vân cảm thấy thế nào là sợ hãi “Biểu tâu, hắn sẽ không có việc gì đúng không?”

“Sẽ không. Thiệu Xuân còn sống lâu trăm tuổi, biểu tâu nói muội còn không tin sao?”

“Ta tin! Biểu tâu mau trở về nghỉ ngơi đi, hôm nay tâu gặp nhiều chuyện sợ hãi, mà muội lại không bên cạnh bồi cùng tỳ.” Trần Như Vân ngượng ngùng nói, nhớ tới vừa rồi bản thân làm ra việc mất khống chế mặt có chút đỏ.

“Được rồi, ta hiểu mà, muội thấy hiện tại ta đang khá tốt sao? Ta trở về nghỉ ngơi đây.”

Giang Nhã Phủ đi rồi, lão Cao xem xét độ ấm trên người Thiệu Xuân rồi nói với Trần Như Vân “Trần tiểu thư, ngài ở lại trông hắn, ta đi gọi người nấu thêm nước ấm đưa tới, nơi này phiền toái người, có việc đến cách vách gọi ta.”

“Được, đa tạ Cao đại ca.”

Lão Cao nhìn cô nương trước mắt đối với Thiệu Xuân tình cảm sâu đậm, liền có ý cho bọn cô cơ hội ở riêng. Thiệu Xuân cùng một vị tiểu thư quan gia yêu nhau, không biết bọn họ có thể đến cùng nhau hay không nữa?

Advertisement / Quảng cáo

Mọi người đều đi rồi, rốt cuộc Trần Như Vân có thể đơn độc cùng Thiệu Xuân ở bên nhau, nàng ngồi bên mép giường canh chừng hắn, liên tục vắt nước lau người cho hắn, còn dùng rượu mạnh lau trên mặt và những vùng da thịt lộ bên ngoài.

Đã nửa đêm rồi mà hắn vẫn không tỉnh lại, đêm đen yên tĩnh thật đáng sợ, đáy lòng bỗng nổi lên một chút khủng hoảng, như thể hắn an tĩnh nằm đó, ngủ thật say và không bao giờ tỉnh lại.

Mất Trần Như Vân rướm lệ, tay vẫn liên tục lau mình cho hắn, một phen bản rộn đều không uống phỉ, nhiệt độ trên người hắn rốt cuộc được khống chế. Nhìn hắn nằm bình yên trên giường, một giọt lệ bất giác rơi xuống. Không biết từ khi nào, người này xông vào trong lòng nàng, nàng cũng từng như những thiếu nữ khác ảo tưởng về tượng phu tương lai của mình, nhưng mà diện mạo về người kia luôn thật mơ hồ, thẳng đến giờ phút này, diện mạo ấy rốt cuộc thực rõ ràng, nhưng mà.

“Đồ dễ tiện, mau tỉnh lại đi.”

Hắn như cũ nằm yên, không một chút động tĩnh nào cả.

“Người mau tỉnh lại không được sao? Xem như ta vất vả mấy canh giờ qua, ta cầu người đó, người không tỉnh làm sao ta ngủ được đây? Ta thật sự rất là mệt rồi.”

Mí mắt người trên giường hơi run rẩy, đáng tiếc Trần Như Vân đang đắm chìm trong bi thương nên không nhìn thấy.

“Đừng ngủ nữa, người phải nhanh khỏe lên, còn phải khỏe mạnh đến nhà cầu hôn ta...”

Bỗng một bàn tay to gior lên, lau đi những giọt nước mắt của nàng, cất giọng trầm khàn “Thật sao?”

Trần Như Vân còn tưởng mình xuất hiện ảo giác, vừa ngẩng đầu thấy người nọ nhìn mình cười, tức khắc cao hứng thiếu chút muốn nhảy dựng “Người đã tỉnh, thật hù chết ta... Chúng ta.”

Nàng chạy nhanh bung chén nước lại, cẩn thận giúp hắn uống một ít.

Lần trông tên này nhìn qua đầy hung hiểm, nhưng đối với Thiệu Xuân không tính là gì, chẳng qua độc Ly mộng quá mức bá đạo mới khiến hắn không có sức như vậy.

“Tàu từ thế nào rồi?”

“Không có việc gì, tàu đã đi ngủ rồi. Hiện tại trong người cảm giác thế nào? Muốn gọi Cao đại ca đến xem giúp hay không?”

“Không cần.” Thiệu Xuân nắm tay họ nàng đặt vào lòng bàn tay to lớn của mình, nhìn nàng chăm chú “Vừa rồi lời nàng nói là thật sao?”

Ánh mắt Trần Như Vân loạn hoảng “Ta cái gì cũng chưa nói...”

Thiệu Xuân không cho nàng tránh né “Nàng nói, ta đã nghe, nói chờ ta khỏe lại sẽ để ta đến nhà cầu hôn nàng.”

Trần Như Vân không nghĩ những lời ấy đều bị hắn nghe, gương mặt thoáng đỏ như thác nước, tính tình nàng xưa nay thẳng thắn, nước mắt rơi cũng vì hắn, bàn tay này cũng bị hắn cầm qua, nên không ngượng ngùng mà thừa nhận “Đúng là ta nói vậy! Cho nên chàng phải mau khỏe lại, quá thời hạn ta không chờ đâu!”

“Ha ha ha ha” Thiệu Xuân chỉ biết cười ngây ngô, gương mặt còn trắng bệch, miệng vết thương động chút là đau đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Trần Như Vân không muốn cùng hắn nói chuyện gà hay không gà mà đôi chủ đề, nói chuyện quan trọng cùng hắn “Mai biểu ca cho người hộ tống biểu tàu trở về, vốn dĩ ta cũng phải về cùng, nhưng ta không đồng ý, ta tính giả nam trang làm học đồ cho lão quân y, như vậy sẽ tiện chiều cô chàng, vừa giải quyết chuyện thiếu người giúp lão ấy.”

Nàng vốn nghĩ mình làm vậy hắn sẽ cảm động vui mừng, nhưng mà, sự thật không phải vậy.

Thiệu Xuân nghe xong lời nàng nói, nụ cười trên mặt dần thu lại “Ngày mai nàng cùng tàu từ trở về đi, không được vào quân doanh. Vết thương này qua mấy ngày sẽ tốt, với lại trong quân doanh không thích hợp nữ nhi ở.”

Không nghĩ hắn không đồng ý, nàng ngầy người nhìn hắn “Ta ở đã quán, sẽ rất ít người biết ta là nữ nhân, ta lưu lại về công về tư đều hợp lý. Lại nói... Chẳng lẽ chàng không hy vọng ta lưu lại sao?”

Thiệu Xuân dùng cánh tay không bị thương chống người ngồi dậy, nghiêm túc trả lời “Trần trần, đương nhiên ta hy vọng nàng ở lại bên cạnh, nhưng không phải là lúc này. Xem nữa đại tàu xảy ra chuyện không may, thật khó nàng sẽ không bị giống vậy, nàng ở lại càng khiến ta phân tâm hơn.”

“Chàng không tin ta? Chàng cảm thấy ta phiền sao?” Trần Như Vân không cao hứng trừng mắt nhìn hắn.

Thiệu Xuân vội giải thích “Ý ta không phải vậy, nàng biết rõ tâm ý ta mà! Trong lòng ta nàng là tốt nhất, sao ta lại không tin nàng chứ? Trần trần, ý ta muốn nói là, nàng không cần đặc biệt lưu lại chiều cô ta, nàng là tiểu thư quan gia, nếu chúng ta cùng định chung thân rồi thì mọi hành động, cử chỉ đều phải chú ý. Nếu hai ta tự ý vì cảm xúc nhất thời, tương lai sẽ bất lợi với chúng ta.”

Đại khái Trần Như Vân minh bạch hắn muốn nói gì, há mồm muốn phản bác liền bị Thiệu Xuân chặn lại nói tiếp.

“Ta và nàng thân phận chênh lệch rất lớn, ta cũng không thể không tiến thủ, không thể để người khác nói nàng này nọ được. Nghe ta ngoan ngoãn về nhà, cho ta hai năm, chờ ta tích cóp một chút công danh, nhất định quang minh chính đại đến trước mặt cha mẹ nàng xin cưới. Ta thề, nói được nhất định làm được, chỉ cần đến lúc đó nàng không chê ta, ta chắc chắn cả đời sẽ không phụ nàng.”

“Chàng cái này!... Đồ ngốc.” Rốt cuộc Trần Như Vân bị tính ý chân thành của hắn thuyết phục. So với bất luận lời ngon tiếng ngọt trên đời không êm tai bằng.

Nàng cảm tay hắn, vươn ngón út cùng móc ngoéo “Tin chàng một lần, nhớ kỹ nhiều nhất là hai năm, đến lúc đó nếu chàng thiếu cánh tay hay gãy chân ta liền không cần người nữa.”

Thiệu Xuân lắc tay cả hai, cười nói “Yên tâm đi, vì nàng ta sẽ bảo trọng bản thân.”

Advertisement / Quảng cáo

Rất nhanh trời đã sáng, tay cả hai vẫn đan chặt, cùng nói rất nhiều điều, cả hai đều muốn nói cảm nghĩ của mình cho đối phương nghe.

Thiệu Xuân lấy ra một cái khóa vàng nhỏ đưa nàng. Trần Như Vân nhận, nghĩ cũng muốn đưa chàng một cái gì trao đổi làm tin, nhưng tìm hoài chẳng thấy thứ gì quan trọng mang trên người cả, nghĩ tới nghĩ lui đành đem túi tiền lẻ đưa cho hắn.

Cả buổi tối Giang Nhã Phủ suy nghĩ nhiều chuyện nên không ngủ được, vì hải tử trong bụng nàng cưỡng bách bản thân ngủ một chút, nếu chuyện định rồi, lo lắng cũng phí công mà thôi.

Sắc trời còn chưa rõ ràng, Thời Phái đã phái một tiểu đội nhân mã tới, mang theo lời chàng truyền lại, lão Cao sẽ hộ tống nàng hồi kinh, việc này khiến tâm Giang Nhã Phủ thả lỏng hơn một chút.

Trần Như Vân đỡ Thiệu Xuân đi ra, thấy sắc mặt hắn đã khá hơn nhiều, cục đá trong lòng đều buông xuống hết.

“Biểu muội, ta phải lập tức đi, nếu muội quyết định lưu lại, liền...”

“Biểu tàu, muội thay đổi quyết định, muội cùng tàu trở về.”

Việc này khiến Giang Nhã Phủ một phen kinh ngạc, tối hôm qua nàng còn nước mắt nước mũi cầu Thời Phái cho lưu lại, thật vất vả và Thời Phái đồng ý thì nàng lại thay đổi.

Nàng đưa tay sờ cái trán Trần Như Vân “Không bệnh mà?”

Tuy Trần Như Vân lo lắng ai kia gần như cả đêm nhưng tinh thần vẫn còn tốt, đẩy tay nàng ra “Biểu tàu này, muội nói thật đó! Muội thay đổi chủ ý, không thể để biểu ca khó xử, mọi người không cần vì muội lo lắng không phải tốt hơn sao?”

“Tốt tốt, chỉ là chủ ý tự dung thay đổi nhanh quá khiến ta bất ngờ thôi.

Hai nàng cười vui vẻ, Trương Tam cùng Lý Tử đứng bên nghe vậy liền luống cuống, chạy đến trước mặt Trần Như Vân.

Trương Tam rít gào “Lão đại! Người thật muốn hồi kinh sao? Hai chúng ta làm sao bây giờ? Chúng ta đã đáp ứng tông quân rồi!”

Lý Tử cũng khóc không ra nước mắt “Lão đại, người hù chúng ta rồi, vốn là nghĩ cùng người cùng sinh cùng tử...”

Ai ngờ Trần Như Vân nghe xong không nửa điểm thương cảm, dấm mỗi người một cái “Tông quân tốt mà, hai các người sớm nên tìm việc làm, không đến hai năm ta phải gà chồng sẽ không thể mang theo các người được, các người thân thủ đầu óc không tồi, đi quân doanh tìm chức đội trưởng cũng không thành vấn đề, vạn nhất thời vận tốt còn có thể lên chức tướng quân nữa là!”

Hai người sững sốt, Lý Tử cả kinh nói “Gà chồng? Lão đại, người không phải chứ? Sao lại nhanh cùng người ta bàn chuyện cưới hỏi rồi?”

Trần Như Vân mặt không đỏ tâm không nhảy “Những lời ta nói đều đúng như vậy, thừa dịp ta còn chưa đi, các người đổi ý còn kịp, nghĩ kỹ rồi cuộc là cùng ta hồi kinh hay là lưu lại nơi này?”

Hai người suy nghĩ trong chốc lát, Lý Tử cắn chặt răng “Ta nghĩ muốn vào quân doanh, đi theo Thời tướng quân cùng Thiệu tướng quân.”

“Trung Tam thì sao?”

“Ta, ta cũng nghĩ sẽ lưu lại nhưng chưa nghĩ kỹ, nếu lão đại trở về, ta nghĩ trước trở về hỏi ý kiến nương ta một chút.”

Trần Như Vân thở dài “Cũng được, vậy người cùng ta trở về.” Nàng không có quyền quyết định nhân sinh người khác, nếu về sau có cơ hội khác sẽ đề hấn thử xem.

Tránh đêm dài lắm mộng, mọi người thực mau lên đường, quay đầu bưng tỉnh vậy mà đã hai tháng rồi, giống như mọi chuyện phát sinh chỉ trong nháy mắt, nhưng mà nghĩ kỹ liền thấy có quá nhiều chuyện xảy ra, nếu là nàng của kiếp trước sẽ không dám nghĩ cũng không dám làm điều ấy.

Xe ngựa dần dần rời khỏi Nguyệt Thành, nàng không biết còn có cơ hội đặt chân lại nơi này không, nếu có cơ hội, nàng hy vọng thời điểm mình đến sẽ mang một loại tâm tình khác chứ không như lúc này.

Tại Kinh thành.

Phù Trần Quốc Công không khí lúc này có chút dị thường, Quốc công gia nắm cánh tay tiểu Đầu nhất, cho bé đứng trên đùi mình, tổ tôn hai người mắt to trừng mắt nhỏ cười nói sung sướng.

“Tôn tử ngoan, gọi gia gia được không?”

“Gia gia.”

Quốc công phu nhân nổi giận, tiến lại ôm lấy tiểu Đầu nhất “Cái lão đồng tây này, không biết thay ta ra chủ ý hay, chỉ biết ở đó hưởng thanh nhàn thôi hà.”

Tiểu cầu thịt bị đoạt đi, trên mặt quốc công gia không vui “Bà nói chuyện chú ý chút, tiểu Đầu nhất của chúng ta nghe đều hiểu hết, tốt xấu gì cũng phải lưu chút thể diện cho ta chứ.”

“Lưu cái thể diện gì? Thể diện Quốc công phủ sắp bị mất hết cần gì cái mặt mũi nữa!”

Quốc công gia thờ dài “Ài, bà gấp thì có lợi ích gì? Không phải đã suy nghĩ biện pháp rồi sao? Tam hoàng tử phi muốn tới vấn an Nhã Phủ, bà có thể không cho nàng tới sao?”

Advertisement / Quảng cáo

“Nhã Phủ không ở nhà, nàng tới không phải đâm thọt sao?” Trong thời gian này bọn họ nói với bên ngoài Giang Nhã Phủ bị phong hàn nghiêm trọng, đánh phải ở nhà dưỡng bệnh.

Lúc này Hứa Triển Nhan đến, tuyệt đối không thể để nàng biết chuyện Nhã Phủ bí mật trừ lương, đưa lương.

Vậy làm thế nào cho phải đây? Không thể nói nàng đã về nhà mẹ đẻ, về nhà mẹ đẻ luôn có thể dễ dàng trở về, lại nói bên hoàng tử phi đã báo tin trước rồi, ít nhất Quốc công phủ cũng phải cho nàng chút mặt mũi, ở nhà mẹ đẻ cũng phải cho người đi gọi về.

Quốc công gia sợ thanh âm bà càng lúc càng lớn sẽ dọa tiểu Đầu nhất, liền ôm tiểu gia hóa từ tay bà về “Xem ra Tam hoàng tử đứng ngồi không yên rồi. Trước Nhị hoàng tử gom góp lương thảo bị hấn ngăn làm khó dễ, hiện giờ tuy Hoàng Thượng không đề cập tới việc lương thảo, nhưng chiến sự chỗ Nguyệt Thành vẫn là Nhị hoàng tử thống lĩnh, hấn không muốn phản công lao ấy đổ lên đầu Nhị hoàng tử, đang muốn nghĩ biện pháp tìm sai lầm từ chúng ta thôi.”

“Ta cũng vì mình bạch đạo lý này mới gấp đấy thôi! Hứa Triển Nhan này cùng vị kia quả là tuyệt phối, may mắn lúc trước nhi tử không cưới nàng về, bằng không lấy tâm cơ cùng phẩm hạnh này đem ta tức chết là có thể rồi!”

Tiểu Đầu nhất nghe xong lời này, ngồi trong lòng quốc công gia, hai tay nhỏ chỉ về một hướng “Nương! Tốt!”

Liền khiến quốc công phu nhân cười “Tiểu gia hóa này thật thông minh, còn biết là ta khen nương nó nữa.”

Quốc công gia cũng cười “Cười được con dâu này vẫn là ánh mắt bà tốt. Như vậy đi, biện pháp khác cũng không có, chờ ngày mai nàng tới, cho Mộc Lưu Phi giả Nhã Phủ nằm trên giường, dùng màn từ cách, nói bệnh nặng khó gặp người.”

“Cũng chỉ được vậy thôi, sợ là nàng mang theo thái y lại, vợ chồng bọn họ hành sự khẳng định đã nghĩ chu toàn.”

“Hừ!” Quốc công gia hừ mũi khinh thường.

“Đến lúc đó xem là vị thái y nào, ta không tin chúng ta nói bệnh nặng, hấn dám nói không bệnh xem? Ngày mai ta cũng bắt tiếp đãi vị Tam hoàng tử phi này, ta xem nàng trước mặt ta phò trương như thế nào!”

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Mai Liễn Hòa Ly* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Hoàng tử phi tới thăm bệnh

Giang Nhã Phủ cùng Trần Như Vân tuy về vội vàng, nhưng có lão Cao đồng hành, trên đường được lão an bài tốt cũng không chịu nhiều khổ sở trên đường. Hải tử trong bụng Giang Nhã Phủ cũng không thua kém mẫu thân, đường như biết đau lòng nương, một chút cũng không làm nàng khó chịu.

Nếu đã lên đường, Giang Nhã Phủ không nghĩ trì hoãn nhiều thời gian, nàng vắng nhà bao ngày, phụ thân mẫu thân chắc không ít chuyện vì nàng, và còn không biết lo lắng nhiều thế nào cho nàng nữa. Trừ bỏ tìm khách điểm ngủ trọ ban đêm, thời gian còn lại mọi người đều rong rui trên đường

Đáy lòng Hứa Triển Nhan không muốn đi phủ Trần Quốc Công, nàng vĩnh viễn quên không được một màn ở bãi săn Thời Phái giục ngựa đến, chàng không chút do dự cứu Giang Nhã Phủ, mà một ánh mắt cũng chưa bỏ thí cho nàng, tựa hồ trong lòng chàng nàng không phải là một đóa liễu yếu đào tơ vậy.

Nàng không muốn nhìn thấy sắc mặt đắc ý của Giang Nhã Phủ, đứng rồi, nàng là nữ nhân đoan trang sẽ không tỏ ra đắc ý trên mặt, nhưng từ khóe mắt đuôi mày đều tản ra đầy đắc ý, này sẽ giương cao thanh thế hạnh phúc trước mặt mình.

Nhưng nàng không thể không tới, ái thiếp Tam hoàng tử đông đảo, dạng xinh đẹp gì trong mắt hấn cũng đều biến tầm thường, cho nên nàng cần dùng những thứ khác bắt giữ hấn, làm hấn xem mình có giá trị, không chỉ có Hứa gia sau lưng, bản thân nàng cũng là nội trợ hiền khó có được.

Từ lần trước triều đình đưa lương thảo ra biên quan gặp nạn, thánh thượng hạ chỉ thưởng si biên quan tự giải quyết lấy lương thì biên quan bên kia tự nhiên không có động tĩnh gì, lại còn nhiều lần truyền tin chiến thắng trở về. Tam hoàng tử hoài nghi phương diện này có vấn đề, tuy rằng không có nửa điểm manh mối, nhưng trực giác hấn biết việc này cùng phủ Trần Quốc Công có quan hệ.

Vừa lúc nghe nói Giang Nhã Phủ sinh bệnh hiểm nghèo, đã lâu không gặp qua nàng, ngay cả tân niên Hoàng Thượng mở tiệc chiêu đãi đủ loại thân thích quan lại, nàng cũng không có tham dự, có thể thấy được bệnh này có bao nhiêu lợi hại. Vì thế Tam hoàng tử liền mượn cơ hội này phái nàng tới phủ Trần Quốc Công thăm viếng xem chuyện hư thật thế nào, rốt cuộc Giang Nhã Phủ có bị bệnh khó lường không, thuận tiện xem thử một chút thái độ của phủ Trần Quốc Công luôn.

Advertisement / Quảng cáo

Đoàn người Hứa Triển Nhan tới cửa phủ Quốc công, hai thủ vệ sai vật lập tức long trọng mở cửa đại môn ra, vừa đi xa giá hoàng tử phi đi vào.

Đi vào tới nơi liền bị đám người trước mắt cung nghênh làm cho chấn kinh. Bọn hạ nhân đồng thời quỳ xuống đất, mà phía trước bọn họ còn có quốc công phu nhân. Trần Quốc Công đứng.

“Thần phụ gặp qua nương nương, đề nương nương tự mình tới cửa, trong lòng thần phụ thật sự quá ngượng ngùng.” Quốc công phu nhân thân thiết cười nói.

Hứa Triển Nhan không nghĩ tới Trần Quốc Công sẽ tự mình ra nghênh nàng, đứng nói nàng chỉ là hoàng tử phi, dù nàng là Quý Phi trong cung cũng tuyệt không dám trước mặt ông làm lớn chuyện.

Nàng nhanh nhạy trả lời “Ngài quá khách khí rồi, không nghĩ tới quốc công gia cũng ở nhà, ta tuổi còn nhỏ, đề ngài ra nghênh đón không phải tôn thờ sao?”

Mặt Quốc công gia như tượng gỗ, căn bản không nghe lời nàng nói, vẫn là quốc công phu nhân liếc ông một cái, ông mới nhìn thẳng nói.

“Lão phu ở trong phủ dưỡng vết thương cũ, nếu có thể đứng dậy, liền không có đạo lý không nghề thân hoàng tử phi, không có gì tổn thọ hay không tổn thọ cả.”

Không khí tức khắc có chút bế tắc, quốc công phu nhân nhanh đem người thỉnh vào bên trong “Mỗi người vào, trong phủ đã chuẩn bị trà bánh tốt nhất, người là khách quý, lần này tới phải hảo hảo ngồi chơi.”

Cuối cùng phủ Quốc công còn có người chịu thua dưới trướng nàng, trong lòng Hứa Triền Nhan không đến nỗi không được “Không cần phu nhân phiền toái, xem ta như là tiểu bối bình thường thôi. Nghe nói thể tử phu nhân bệnh nặng, một vài tỷ muội lo lắng cho nàng, ta cũng vậy. Trong phủ Tam hoàng tử có Chu đại phu y thuật cao minh, Tam hoàng tử biết ta muốn tới thăm Nhã Phủ muội muội, cố ý để ta dẫn hắn đến xem giúp, cũng xem như một phần tâm ý của chúng ta.”

Tuy đã đoán trước quốc công gia vẫn có chút ngại y muốn, lần này Hứa Triền Nhan không mang bất luận một vị thái y bên ngoài nào tới, mà là mang đại phu từ trong phủ ra.

“Cũng tốt, trước mắt cũng không vội, ta trước gọi người đem không khí trong phòng bệnh thông thoáng chút, để nhiều bệnh khí chạm vào người sẽ không tốt.”

“Vậy cũng tốt.” Hứa Triền Nhan ngồi xuống, cùng quốc công phu nhân câu được câu không nói chuyện. Nàng trên mặt không hiện nhưng trong lòng cực kỳ rối rắm, vì tôn đại Phật Trần Quốc Công kia vẫn ngồi bên cạnh, cũng không nói lời nào mà chỉ cuối đầu uống trà.

Nói chuyện cung kính giữ lễ, nữ nhân nói chuyện ông ta cần gì ở chỗ này cho chương mất. Nói ông vô lễ không được, ông ta cũng chưa nói gì, làm gì. Điều như ra về kẻ hèn cung giả hoàng tử phi, đầu ra vô lễ mà bắt bẻ?

Tại chính phòng vợ chồng thể tử, Mộc Lư Phi luôn trầm ổn lúc này hoảng loạn, nàng mặc quần áo Giang Nhã Phủ ngày thường vào khóc không ra nước mắt “Tôn muội muội, ta sợ, chúng ta có thể lừa gạt được không?”

Tôn muội muội cũng hoảng “Sợ cũng không có biện pháp nào khác, việc này cũng chỉ có người thôi, người thấy hai nha đầu Xuân Hạnh cùng Xuân Nguyệt có làm được tốt hơn người không?”

Lần này Trương Bình không theo Thời Phái đi biên quan, Thời Phái ly kinh đi quá vội vàng, rất nhiều chuyện ở đây cần hắn giải quyết hậu quả, hắn từ bên ngoài nôn nóng chạy vào.

“Thế nào? Đã chuẩn bị tốt chưa? Họ Hứa kia thật có mang theo đại phu lại đây. Đến lúc đó Mộc Lư Phi trong màn vườn cánh tay ra, ngăn vạn lần đừng nói chuyện, cũng đừng phát run biết chưa, yên tâm, đã có lão gia cùng phu nhân tọa trấn rồi.”

Mộc Lư Phi khóc không ra nước mắt “Ta có thể không sợ hãi sao? Nếu như bị phát hiện phải làm sao bây giờ?”

Advertisement / Quảng cáo

Trương Bình nóng nảy, trách mắng “Trời sập có núi cao đỡ, lão gia phu nhân chúng ta đều là người phúc hậu, sẽ không để người xảy ra chuyện gì, cho nên người càng cần cố gắng, giúp bọn họ diễn tốt trận này.”

Mộc Lư Phi nghe xong lời này, rốt cuộc tinh thần ổn định lại “Được, ta cố gắng nào làm tốt bất cứ giá.”

Giang Nhã Phủ cùng Trần Như Vân một đường bốn ba cuối cùng cũng về tới kinh thành, ở trên đường nàng còn tưởng niệm Thời Phái, hiện tại cái gì cũng không nghĩ nữa, chỉ muốn trở lại phòng tắm rửa sạch sẽ, ôm tiểu Đầu nhất ngủ ba ngày ba đêm cho đã mới thôi.

Vi không để người khác chú ý, đám lão Cao thay đổi thành sai vật bình thường. Vào thành, Trần Như Vân cùng Trương Tam liền tách bọn họ ra, Trần Như Vân ở bên ngoài thời gian dài như vậy, sau khi trở về còn không biết đối ứng với phần nợ của lão cha lão nương thế nào nữa đây.

Giang Nhã Phủ vốn định mang đám lão Cao hỏi phủ bá kiến cha mẹ, nhưng nhiều người cùng nàng vào phủ sẽ thành mục tiêu quá lớn, cuối cùng nàng quyết định an trí những người đó ở khách điểm trước, còn nàng mang theo lão Cao vào phủ thôi.

Lão Cao đánh xe ngựa đi ngang qua cửa phủ Trần Quốc Công không có dừng lại.

“Lão Cao, sao lại không ngừng xe vậy?”

“Thiếu phu nhân, có chút chuyện không thích hợp, trước cửa phủ Quốc công đứng không ít thị vệ cùng nha hoàn, không giống người trong phủ, giống như là người của hoàng gia.” Lão Cao trả lời.

Giang Nhã Phủ trầm ngâm “Người trước thăm dò tình huống lại nói. Vậy đi, đến phía trước quẹo phải, chúng ta đi vào từ cửa hông.”

“Vâng.”

Sao người hoàng gia đến? Giang Nhã Phủ nghĩ cũng không ra manh mối, không nghĩ chỉ một đầu óc, dù sao xú nàng liền biết thôi.

Cửa hông phía tây gần viện Giang Nhã Phủ trụ nhất, nàng bảo lão Cao đem xe ngựa ngừng ở ngõ nhỏ, liền đi gõ cửa.

Thủ vệ chính là bà tử trung niên, nghe có người kêu cửa còn tưởng người đi mua đồ trở lại liền trực tiếp mở cửa ra.

Nhận rõ trước mắt là ai, bà tử tức khắc mở to đôi mắt, lời nói đều không hoàn chỉnh “Thiếu, Thiếu phu nhân? Ngài như thế nào vào từ cửa này?” Hơn nữa bên cạnh còn đi theo một nam nhân lạ mặt nữa?

Trừ bỏ số ít người biết Giang Nhã Phủ không ở trong phủ, còn lại hạ nhân đều giống người ngoài cho rằng nàng bệnh nặng vô pháp ra cửa.

“Việc này người không cần biết, ta hỏi người, hôm nay trong phủ người nào tới?”

Bà tử hồi đáp “Là Tam hoàng tử phi tới, nghe nói là tới thăm bệnh ngài, hôm qua có gửi thiệp...”

“Lão gia cùng phu nhân đều ở nhà sao?”

Advertisement / Quảng cáo

“Hỏi Thiếu phu nhân, đều ở, lão gia cùng phu nhân tự mình đi công lớn nghề người.”

Vừa nghe có quốc công gia ở nhà, Giang Nhã Phủ yên tâm không ít, trịnh trọng nói với bà tử kia “Ồ chỗ này nhìn thấy ta, người nhớ không nói cho bất cứ người ngoài nào, nhớ để ý miệng mình! Ta nhớ không lầm người là họ Vương đúng không? Qua mấy ngày nữa, ta điều người đến phòng bếp lớn làm việc.”

Bà tử mừng lớn, sao lại không đáp ứng chứ? “Ai a! Đa tạ Thiếu phu nhân, nô tỳ biết rõ, ngay cả người nhà nô tỳ đều không nói, người yên tâm”

“Vậy là tốt rồi.”

Giang Nhã Phủ mang theo lão Cao dọc theo đường nhỏ về viện mình, may mắn trên đường không gặp người nào khác.

Trong viện không phát hiện người của Hứa Triền Nhan, nàng an tâm không ít, bằng không bị Hứa Triền Nhan phát hiện mình căn bản không ở trong phủ, đến lúc đó liền phiền toái lên.

Tác giả có lời muốn nói: Tập văn!! Hôm nay liền nhiều như vậy, ngày mai nỗ lực

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mai Liền Hòa Ly* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 71: MẠCH này thật là kỳ lạ

Hứa Triền Nhan uống được nửa chén trà nhỏ, cùng quốc công phu nhân hàn huyên bằng quơ một chút, thể hiện bộ dáng rất thành ý, muốn quốc công phu nhân đưa nàng đi thăm Giang Nhã Phủ. Quốc công phu nhân không thể lại thoát tác liên nói “Nếu thái tử phi muốn đi, chúng ta cùng đi thôi. Bất quá ngài vạn lần cẩn thận, bệnh của Nhã Phủ... Ai! Nếu không cẩn thận nhiễm phải, bất kể ai cũng phải nằm trên giường mấy tháng trời.”

“Không sao, ta sẽ cẩn thận.” Hứa Triền Nhan nhẹ nhàng trả lời bằng quơ, trong lòng cũng tăng mạnh đề phòng.

Nằm mấy tháng sao? Từ khi vào phủ Tam hoàng tử, một ngày nàng cũng không dám thả lỏng, mọi thời khắc đều như đi trên tảng băng mỏng, cũng đủ loại yêu ma quỷ quái đầu pháp với nhau. Bỗng trong đầu nàng xuất hiện hình ảnh cuộc sống an nhàn của Giang Nhã Phủ, thì ra nàng đang thiếu một loại khác sinh hoạt thể này. Cuộc sống người ta mỗi ngày đều tốt đẹp, nói không nửa điểm hăm dọa thì già tạo rồi.

Hứa Triền Nhan đứng lên, lại kinh ngạc vì không chỉ quốc công phu nhân theo nàng đứng dậy, mà Trấn Quốc Công cũng đứng lên, hơn nữa dường như cũng muốn theo nàng đi thăm Nhã Phủ!

Nàng đành phải cười gượng “Bất quá ta tới thăm tỷ muội, có quốc công phu nhân bồi ta được rồi, thân thể ngài đang không tốt, tiểu bối làm sao dám phiền ngài cùng đi chứ?”

Ai ngờ gia chủ quyết định chủ ý. Sắc mặt Trấn Quốc Công hồng nhuận, khí thái mười phần mạnh khỏe “Chỉ là vết thương cũ thôi, không phải mấy ngày liền đường khỏe được. Tuy người là tiểu bối, nhưng là người hoàng gia, lão phu cũng không dám chậm trễ. Vừa lúc lão phu cũng muốn đi xem bệnh tình Nhã Phủ, vậy chúng ta cùng đi luôn.”

“... Cũng được.”

Rốt cuộc đoàn người tới sân viện Giang Nhã Phủ, Tôn mụ mụ tự đứng bên ngoài canh giữ, thấy người lại, mang theo nha hoàn cùng sai vật nhanh chóng hành lễ.

Quốc công phu nhân hỏi “Thân mình Thiếu phu nhân hôm nay thế nào rồi?”

“Hồi phu nhân, hôm nay Thiếu phu nhân tốt hơn một chút, chỉ là thần sắc có chút tiêu tụy, không tiện gặp người.”

Hứa Triền Nhan tiếp lời “Không sao, vừa lúc ta mang theo đại phu lại. Tuy là nam đại phu, để ông ta khám cách màn giường cho Thiếu phu nhân cũng không tính là không quy củ.”

Nàng hướng đại phu họ Mạnh nói “Bất mạch Thiếu phu nhân ngàn vạn lần cẩn thận chút, cần dùng được gì mà nơi này không có, trong phủ Tam hoàng tử còn một ít được liệu quý xem có thể dùng không.”

Mạnh đại phu là nam nhân cao gầy khoảng 50 tuổi, nhìn qua có chút khôn khéo “Vâng, tiểu nhân nhớ kỹ, nhất định bắt mạch Thiếu phu nhân cẩn thận.”

Quốc công gia dọc đường đi đều trầm mặc không nói, lúc này lại mở miệng, đôi sắc bén nhìn chăm chăm Mạnh đại phu, giống như muốn đóng đinh linh hồn hắn, làm người ta không rét mà run.

“Thân thể Nhã Phủ nhiễm ác hàn, tuy nói đã tốt lên một chút nhưng người phải thật cẩn thận, ngàn vạn lần đừng có khám sai. Lão phu nghe nói, đại phu lang băm liền phán những chứng bệnh tương tự nhau không đúng, dẫn đến trở mất thời cơ chữa bệnh tốt nhất. Năm đó ở biên quan lão phu từng đích thân chém chết hai kẻ lang băm hại người như thế, bọn họ đều nói vết thương này của ta không đáng ngại, kết quả người xem, hiện tại suýt muốn đòi mạng ta. Mạnh đại phu nói xem có phải như vậy hay không?”

Advertisement / Quảng cáo

Mạnh đại phu bị ông dùng sát khí đằng đằng dọa, mồ hôi lạnh ứa ra “Vâng vâng, kiến thức quốc công gia cao rộng tiểu nhân nhất định dụng tâm, tuyệt không chậm trễ bệnh tình Thiếu phu nhân.”

“Ha ha! Vậy là tốt rồi, lão phu tin người. Như vậy đi, chờ người xem xong bệnh Nhã Phủ thì đến phòng ta, xem giúp chỗ thương nơi chân ta được không?”

“Tiểu nhân sẵn sàng... cầu mà không được.”

Quốc công phu nhân thấy mở đầu uly hiếp có tác dụng, Mạnh đại phu này bị lão nhân nhà mình hù dọa phòng chừng muốn tè trong quần, liền mở lời hoà giải “Được rồi, ông xem bản thân mình kia, nhìn ai cũng là bộ hạ của mình sao? Cả ngày chém giết cái này chém giết cái kia, không hù người chết à? Còn hùng hổ với người của hoàng tử phi nữa, ông thật không biết tội sao.”

Hứa Triền Nhan kiên cường cười nói “Không có việc gì, quốc công gia thật tình hào phóng, tiểu bối rất là kính trọng.”

Tôn mụ mụ dẫn mọi người vào phòng, cửa phòng vừa mở ra, liền bị một trận được khí nồng đậm đập vào mặt.

Quốc công phu nhân nhũn mày, hỏi Tôn mụ mụ “Không phải đã báo các người phóng thích bớt được khí cùng bệnh khí rồi sao?”

“Hồi phu nhân, xin người tha cho chúng nô tì. Chúng nô tỳ có mở cửa sổ được chút thì Thiếu phu nhân bị lạnh chịu không nổi, cần đến ba cái chăn mới chống đỡ được, nô tỳ thật sự đau lòng người...”

“Được rồi, nương nương có mang theo đại phu lại đây, đứng trước mặt quý nhân mà khóc sụt sướt.”

Nội thất con dâu không tiện đi vào, quốc công gia đứng gian bên ngoài chờ, quốc công phu nhân, Hứa Triền Nhan cùng đại phu đi vào thăm bệnh.

Tôn mụ mụ cùng Xuân Nguyệt đã đặt một cái ghế ở mép giường, màn giường cố ý dùng loại không trong suốt, nhìn không thấy người bên trong thế nào.

“Nhã Phủ, con khóc chút nào chưa? Tam hoàng tử phi tự mình tới thăm, còn mang theo đại phu lại xem bệnh giúp con nữa.” Quốc công phu nhân hỏi.

Bên trong chậm chạp vài giây mới truyền đến hai tiếng ho khan gian nan, nghe ra vô cùng suy yếu “Khụ! Khụ! Đa tạ nương, Nhã Phủ bệnh nặng không tiện thi lễ ngài, thỉnh ngài thứ lỗi.”

Lời vừa nói ra, quốc công phu nhân cùng quốc công gia ở gian ngoài trong lòng đều chấn động, sao lại nhẹ được thanh âm của Nhã Phủ? Nàng trở về khi nào vậy? Nhưng hiện tại không phải thời điểm hỏi cái này, vô luận thế nào, đúng là nàng liền tốt rồi, trận này rốt cuộc có thể diễn xong. Nếu là Mộc Lưu Phi nói, sợ nghe thanh âm Hứa Triền Nhan sẽ lần ra manh mối bất thường.

Hứa Triền Nhan thân thiết trả lời “Người an tâm nằm đi, lúc này ta sao có thể bắt người thi lễ nghĩa chứ? Mạnh đại phu, còn thất thần làm gì? Lại đây bắt mạch đi. Nhã Phủ muội muội đưa tay ra để đại phu xem mạch cho, Mạnh đại phu y thuật có chút khá, ta bảo hắn dùng khăn xem mạch cho muội.”

“Khụ ~ đa tạ nương nương, vậy làm phiền Mạnh đại phu, khụ ~”

Nói xong, mọi người liền thấy một cổ tay trắng nõn từ trong màn đưa ra, nhìn qua không nửa phần huyết sắc, như là tay người có bệnh.

Tôn mụ mụ tiến lại để lên một chiếc khăn lụa trên cổ tay, Mạnh đại phu đưa tay bắt mạch, gương mặt trầm trầm...

“Mạnh đại phu!” Thanh âm từ gian ngoài như chiếc chuông lớn đột nhiên vang lên lần thứ hai.

Mạnh đại phu run run một chút, bình tĩnh lại hỏi “Thỉnh Quốc công gia phân phó.”

“Không có việc gì, nhớ rõ, phải khám thật rõ ràng.”

“Vâng.”

Mạnh đại phu thấp thòm đem ngón tay dùng trên khăn lụa, lúc sau lập tức kinh ngạc, đây là bị bệnh gì chứ? Thân thể sao có thể bằng hàn thành cái dạng này? Tự như bị ngâm trong nước đá vậy, không hề có chút nhân khí nào.

Hắn ổn định tâm thần, cẩn thận cảm thụ mạch đập, hắn nói với bản thân, mình đang bắt mạch là quý nhân bị bệnh hiểm nghèo, hắn phải cực kỳ thận trọng. Tuy thân phận hắn thấp kém, nhưng đầu óc vẫn linh hoạt, bằng không sao có khả năng khám cho các gia đình giàu có, thậm chí còn trở thành đại phu riêng của phủ Tam hoàng tử nữa.

Trong lòng hắn biết Tam hoàng tử cùng hoàng tử phi muốn kết quả là gì, nhưng vừa rồi biểu hiện của Trấn Quốc Công, hắn cần hào hào châm chước. Tam hoàng tử hắn không thể trêu, mà Trấn Quốc Công cũng thế, hoặc là nói, Trấn Quốc Công càng không thể trêu vào.

Hắn xem nữ nhân này như gỏi thêu hoa, đem ý niệm này nhập trong đầu, dồn toàn bộ tinh lực ở mạch tượng.

Gi đây? Hắn nhũn mày, mạch này thật kỳ quái, là lần đầu hắn gặp trong đời.

Mạch đập tuy có chút trì hoãn, xác nhận có dấu hiệu bệnh thương hàn, nhưng tuyệt không phải bệnh đến nỗi như đã nói, chỉ cần uống hai chén canh gừng cho ra mồ hôi là tốt rồi.

Nhưng nhiệt độ cơ thể lạnh như băng này nên giải thích như thế nào đây?

Thanh âm suy yếu bên trong truyền đến “Đại phu, bệnh ta thế nào? Còn có trị được không?”

“Thiếu phu nhân trước ngài đừng mở miệng, nếu có thể, ngài để ta xem diện mạo được không?”

Bên này hần vừa đề nghị, bên kia quốc công gia liền mở miệng “Ồ nháo! Nếu không phải bệnh nặng, sẽ không để ngoại nam tiến vào nội thất, lúc trước đã có đại phu xem qua, không cần lại nhìn nữa.”

Thấy gia trưởng nóng giận, Mạnh đại phu đánh từ bỏ cái ý niệm này, đem tâm tư cân nhắc lên mấy lần.

Cuối cùng hần cũng thu hồi tay đứng lên. Tôn mụ mụ tiến lại đem cái tay kia nhét trở lại giường màn.

Hứa Triền Nhan có vẻ nôn nóng “Mạnh đại phu, bệnh tình thế nào rồi?”

Mạnh đại phu thận trọng nói “Hồi nương nương, hồi Quốc công gia cùng phu nhân, đại phu trước chẩn bệnh không sai, Thiếu phu nhân đích xác nhiễm ác hàn, cũng may bệnh tình đã chuyển biến tốt đẹp, tiểu nhân liền khai mấy đơn thuốc cho Thiếu phu nhân, không đến mười ngày là Thiếu phu nhân có thể khỏi hần.”

Mặt Hứa Triền Nhan khác thường, nghiêm túc nhìn hần “Là thật bệnh sao? Người có chẩn lầm không?”

“Nương nương, trong nhà tiểu nhân nhiều thế hệ làm nghề y, bệnh trạng này nói chung không quá hiếm lạ, khẳng định sẽ không sai.”

Quốc công gia cùng phu nhân nghe xong lời này cực kỳ vừa lòng. Quốc công gia tự mình tiếp đón Mạnh đại phu “Mạnh đại phu, người ra viết phương thuốc! Thuận tiện đổi phòng nhìn xem chân lão phu luôn, y thuật đại phu cao siêu, thể nhưng trước đây lão phu chưa biết thật sự là tiếc, nếu gặp được người sớm, tật cũ này của ta sớm chữa tốt rồi.”

Mạnh đại phu xoa mồ hôi lạnh trên trán “Ngài quá khen rồi.”

Hứa Triền Nhan gật đầu, Mạnh đại phu đi theo Quốc công gia ra ngoài.

Hứa Triền Nhan vẫn không cam lòng, chẳng lẽ Giang Nhã Phù thật sự bị bệnh sao? Tuy nàng có mang đại phu đến tự mình bắt mạch, lại nghe được thanh âm Nhã Phù, nhưng trong lòng g như cũ vẫn hoài nghi. Sáng nay thám tử biên quan mới mặt báo, nói Thôi Phái nhận được một sự giúp đỡ lương thảo mà không một ai biết, người giúp đỡ là một nam nhân khẩu âm kinh thành, vì vậy nàng mới cảm thấy có chút liên hệ chỗ này.

Advertisement / Quảng cáo

“Chúng ta cũng đi ra ngoài đi?” Quốc công phu nhân nói.

Hứa Triền Nhan không cam lòng nhìn giường màn “Nhã Phù muội muội hảo dưỡng bệnh, ta đi trước nhé.”

Lúc này, lại nghe một tiếng ho nhẹ yếu ớt của Giang Nhã Phù “Khụ, nương nương xin đợi một chút. Các nam nhân đều đã rời đi, ta dù bị bệnh cũng nên lộ mặt gặp nương nương như vậy mới đủ lễ nghĩa.”

Tôn mụ mụ tiến lại đem màn giường kéo ra một nửa, lộ ra gương mặt Giang Nhã Phù, nàng gian nan khởi động thân mình, sắc mặt trắng bệch, tóc đen hỗn độn, ần ần run rẩy, một bộ dáng bị bệnh nguy kịch, nhìn qua muốn xuống đất có vẻ rất khó khăn.

Hứa Triền Nhan không dám tiếp tục làm lớn chuyện, vì hình như thật sự Nhã Phù là bị bệnh! Vạn nhất nàng nhiễm phải bệnh khí thì không tốt, nàng hồi hận tại sao mình ở trong này ngày người thời gian dài như vậy.

Nàng nhẹ nhàng dùng khăn che mũi “Còn không mau giúp Thiếu phu nhân nằm xuống cho thoải mái! Nhã Phù muội muội an tâm dưỡng bệnh đi. Chờ người hết bệnh rồi, sắp đến sinh thần Thái Hậu chúng ta lại tái kiến.”

Giang Nhã Phù thở gấp gấp hai cái, được Tôn mụ mụ giúp nằm trở về “Đa tạ nương nương quan tâm, thứ hôm nay ta không tự mình đưa tiễn.”

Hứa Triền Nhan nhanh rời khỏi sân viện Giang Nhã Phù, hần không thể lập tức coi sạch y phục trên người, tắm rửa một trận sạch sẽ, tẩy sạch mọi đen dui trên người đi hết.

Quốc công phu nhân cực lực giữ lại nàng dùng cơm liền bị nàng tìm một lý do cự tuyệt.

Quốc công phu nhân bất đắc dĩ đành phải nói “Cũng được, vậy Mạnh đại phu kia?”

Hứa Triền Nhan một khắc cũng không muốn ở lại Quốc công phủ nhận chiều dài, liền nói “Hần xem xong bệnh cho Quốc công gia thì báo trở về phủ là được.”

“Bang” một tiếng, rót cuộc cửa phòng lần thứ hai đóng lại, trong phòng không còn bất cứ một ngoại nhân nào, Giang Nhã Phù thở mạnh một hơi nhẹ nhõm, nhanh đi kéo Mộc Lư Phi đang nằm trong chăn lên.

“Mau dậy thôi, người đã đi rồi.”

Mọi Mộc Lư Phi không ngừng run rẩy như thế đánh nhau lập cập, đem khối băng lớn trong lồng ngực đẩy ra, vừa rồi xém chút nữa đông chết nàng rồi.

Nàng nước mắt lưng tròng nhìn Giang Nhã Phù, kích động không thôi “Thiếu phu nhân, rốt cuộc ngài đã trở lại, thật muốn hù chết nô tỳ rồi.”

Giang Nhã Phù vỗ vai nàng an ủi “Được rồi được rồi, không phải là ta đã kịp trở về sao? Các người làm thực tốt.”

Xuân Hạnh từ bên ngoài tiến vào, trên tay bưng một chén canh gừng “Mộc Lư Phi tỷ tỷ, nhanh uống hết chén canh gừng này đi, chỉ mong người đừng thật sự sinh bệnh.”

Mộc Lư Phi tiếp nhận chén canh, hít hít cái mũi “Nếu thật bị bệnh cũng đáng mà.”

Lúc này Tôn mụ mụ cũng lộ nụ cười nhẹ nhàng, giặt sạch một cái khăn giúp Giang Nhã Phù lau lớp phấn dày trên mặt “Rốt cuộc mọi chuyện lộn xộn cũng qua, không nghĩ Thiếu phu nhân trở về vừa đúng lúc như vậy.”

Giang Nhã Phù sinh ra một cảm giác ‘sống sót sau tai nạn’ “Là ông trời phù hộ chúng ta.”

Xuân Hạnh tuổi còn nhỏ, chưa thông hiểu rõ chuyện nên mới hỏi “Thiếu phu nhân, nếu ngài đã trở lại vì sao còn muốn Mộc Lư Phi tỷ tỷ già người nữa vậy?”

Tôn mụ mụ trừng mắt liếc nàng một cái “Nói bậy bạ nữa, thân mình Thiếu phu nhân quý giá! Người ôm một khối băng như vậy sẽ chịu được sao?”

Xuân Hạnh thụ qua giáo huấn, hồi hận miệng mình quá nhanh, đứng rồi, hạ nhãn vốn nên vì chủ tử chịu khổ mà.

Giang Nhã Phù cần cần mọi, cái gì cũng chưa nói.

Chờ đến khi không còn ai trong phòng, chỉ còn nàng và Tôn mụ mụ, nàng mới nói chuyện mang thai cho bà hay, cũng dặn bà tạm thời không nói cho các nha hoàn biết, không phải là không tin các nàng, mà là khó tránh thời điểm sơ sẩy, không cẩn thận để lộ ra ngoài. Việc này không chỉ liên quan đến thể diện cùng thanh danh phủ, mà còn liên quan đến tánh mạng gia đình, nàng không thể không cẩn thận được.

Tôn mụ mụ thật cao hứng, trong viện có bà bao quát nhìn, sẽ không xảy ra bất luận chuyện gì ngoài ý muốn.

Giang Nhã Phù rửa mặt chải đầu xong, rồi dẫn lão Cao đi bài kiến phụ thân cùng mẫu thân.

Lúc này trong lòng Quốc công gia cùng phu nhân đang nóng lòng chờ gặp nàng, nàng còn chần chừ bọn họ nhất định liền qua xem.

Đầu tiên, lão Cao đem chuyện biên quan hỏi báo một lần cho Quốc công gia. Nghe xong, tâm tình quốc công gia hơi ngưng trọng, rồi bảo quản gia cấp một bút bạc cho lão Cao, để lão dàn xếp chỗ ở cho bản thân cùng đám thuộc hạ, thêm nữa là thưởng công các huynh đệ hộ tống Giang Nhã Phù một đường trở về bình an.

Lão Cao nhận bạc nhưng cự tuyệt hào ý kia “Nhiệm vụ lần này của thuộc hạ là hộ tống Thiếu phu nhân cùng Trần tiểu thư về bình an, nếu nhiệm vụ đã hoàn thành, mạc tướng liền mang các huynh đệ trở về biên quan, nơi đó đang cần chúng thuộc hạ. Không biết lão tướng quân có cần chuyển lời hay mang vật gì gửi cho Thiếu tướng quân không?”

Quốc công gia suy nghĩ xong liền nói “Bảo nó, đánh thắng trận, diệt hết bọn mọi rợ trở về!”

Quốc công phu nhân bị khí thế ra lệnh của ông làm bật cười “Thế sao ông không đi diệt bọn họ?” Rồi nhờ lão Cao nhắn nhủ vài câu cho nhi tử rồi mới thả lão rời đi.

Lúc này chỉ còn lại người nhà, Giang Nhã Phù muốn hành lễ lại bị quốc công phu nhân cản lại “Con là đại công thần, không cần hành lễ, phải là chúng ta nên cảm tạ con mới đúng.”

Nghe vậy mặt Giang Nhã Phù đều đỏ lên “Mẫu thân ~”

Hai mẹ con nắm tay nhau thân thiết, đều đã làm nương, bà biết trong lòng con đau thương nhớ ai nhất “Nhớ hài tử đúng không?” Nói xong rồi bảo người mau ôm tiểu Đầu nhất lại.

Tiểu Đầu nhất hai tháng không thấy mẹ ruột tựa hai năm không gặp vậy, nằm trong lòng nàng liền rào rót nước mắt oa oa, xem rất cực kỳ đau lòng.

Quốc công gia kính ngạc “Tiểu tử này, vậy mà còn nhận ra nương nó nữa?”

Giang Nhã Phù vừa đau lòng vừa buồn cười, đứa nhỏ này, trùng sinh một hồi, tâm tính cũng thay đổi chẳng khác nào tiểu hài tử. Nó lớn lên không ít, thân mình chắc nịch hơn, thấy con khỏe mạnh, trái tim nàng mới thật sự an tâm.

Giang Nhã Phù không dám ôm con thời gian quá dài mà đặt ở bên cạnh, rồi đem chuyện hơn hai tháng qua kể hết một lượt cho phu phụ quốc công nghe. Chuyện bị người Ti tộc bắt cóc tuy nàng không nói tỉ mỉ, nhưng mọi người không khó nghĩ ra trong đó có biết bao nguy hiểm. Nghe kể mà tay quốc công phu nhân càng lúc nắm càng chặt, giọng điệu nàng có bao nhiêu nhẹ nhàng, bà liền có bao nhiêu đau lòng vì nhi tử cùng con đau.

Quốc công gia cũng nói “Thời gia có một con dâu như con, là do tổ tiên chúng ta tu luyện được phúc khí này.”

Hốc mắt Quốc công phu nhân ửng đỏ “Hài tử ngoan, thật khổ cho con.”

“Mẫu thân, không có việc gì, không phải con đã trở lại bình an sao?”

Advertisement / Quảng cáo

“Đúng vậy, trở về là tốt rồi! Trở về là tốt rồi!”

Nỗi lòng phu phụ Quốc công mới bình tĩnh chút, lại bị Giang Nhã Phù cấp tiếp một đợt sóng mới.

“Phụ thân mẫu thân, con lại có thai, ước chừng hai tháng rồi.”

“Cái gì?”

Tiểu Đầu nhất cũng mở lớn đôi mắt nhìn nàng, chờ phản ứng tiếp liền vui vẻ kêu to “Đệ đệ! Đệ đệ!”

Quốc công phu nhân nuốt xuống một ngụm nước miếng, ánh mắt kinh hi hỏi “Nhã Phù, là thật sự sao?”

“Vâng, là thật, phu quân cũng biết ạ.” Giang Nhã Phù then thùng cúi đầu.

“Chuyện này đúng là quá tốt!” Quốc công phu nhân không áp được hưng phấn, người nhà Thời gia đơn bạc, bà còn lo lắng Nhã Phù sẽ giống mình, cả đời chỉ có một hài tử, không nghĩ nhanh như vậy liền lại có, thật là chuyện đáng mừng.

“Đúng là chuyện tốt, nhưng đứa nhỏ này tới thật không đúng lúc.” Quốc công gia thở mạnh một hơi.

Mọi người tức khắc đều thu vui vẻ lại, đúng vậy, đến lúc đó giải thích với bên ngoài như thế nào đây? Không thể lộ chuyện Nhã Phù đi biên quan, lại không thể vô cớ để Quốc công phủ đội nón xanh trên đầu.

Nếu lúc này Thời Phái xuất hiện trước mắt còn được, đến lúc đó nghĩ cách che lấp, miễn cưỡng nói hài tử sinh non hai ba tháng, nhưng trước mắt căn bản nó không có khả năng trở về.

Chuyện này quả là khó khăn.

Hơn nữa thời điểm Hứa Triển Nhan đi nói, ngày sinh thần Thái Hậu sắp tới rồi, nếu bệnh Giang Nhã Phù đã khỏe không thể không tham gia yến hội. Hơn nữa, đã lâu không thấy mặt cũng nên lộ mặt rồi, thật là có quá nhiều chuyện đây.

Mọi người đều vì hài tử trong bụng vuốt mồ hôi, chỉ mong bé đủ kiên cường, không xảy ra bất cứ sơ xuất gì.

Tác giả có lời muốn nói: Ta đã ở thực nỗ lực viên cốt truyện, không cần cao nhờ trung y BUG~ ha ha ha ha

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mai Liền Hòa Ly* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72: Không phải không có biện pháp

Trầm ngâm một lúc lâu sau, quốc công gia nói “Việc này chúng ta cần vạch rõ hướng đi chi tiết mới được.”

Vừa rồi Quốc công phu nhân cũng một phen suy nghĩ cật kê “Còn có thể lập nên một hướng giải quyết thế nào đây? May mắn đứa bé còn nhỏ tháng, trước mắt đành chờ qua sinh thần Thái Hậu rồi tính toán tiếp. Nếu không, đành tìm một lý do để Nhã Phù ở bên ngoài lâu một chút, lờ lẽ sinh hạ hài tử rồi lại nói. Nếu nhi tử có thể nhanh chóng trở về thì dễ dàng hơn rồi, nuôi hài tử bên ngoài mấy tháng, sau lại đón mẫu tử cùng trở về. Nếu nó thật lâu cũng chưa về... Đành phải ủy khuất tiểu gia hòa này, lấy danh nghĩa con nuôi mà đường dục chữ biết sao giờ.”

“Ai, cũng chẳng có biện pháp nào hay hơn, chỉ có thể ủy khuất đứa nhỏ này.”

Quốc công phu nhân lại nói “Đúng vậy, nhưng tìm cái gì để Nhã Phù dọn ra ngoài sống một hai năm đây? Sao cho trong thời gian này sẽ không có người nào đến thăm hỏi.”

Giang Nhã Phù sờ bụng nhỏ, đứa nhỏ này tới thật không đúng thời điểm rồi.

“Phụ thân mẫu thân, con có ý kiến này. Không phải phụ thân cùng Đại Sư Giác Viễn chùa Đại Chiêu là bạn thân sao? Giác Viễn Đại Sư là cao tăng đắc đạo nổi danh nhất Đại Hạ, nếu ông ta nói một câu, Hoàng Thượng cùng Thái Hậu sẽ không dám không tin. Đến lúc đó để đại sư nói con bị dính phải xui quỷ gì đó, cần đi chùa thấp hương bái Phật một hai năm, sẽ không ai hoài nghi con nữa.”

Ánh mắt quốc công phu nhân sáng ngời “Thật là ý kiến hay, chỉ là chùa miếu kham khổ, thật khổ cho con.”

“Con không ngại sự, vốn dĩ từ nhỏ con cũng không phải cấm y ngọc thực lớn lên, sống ở chùa miếu trong lòng cũng yên tĩnh, chỉ cần cho con mấy quyển sách để đọc, đặt con ở đâu cũng được mà.”

Giang Nhã Phù ra vẻ nhẹ nhàng, giấu bớt lo lắng trong lòng phụ mẫu, đây cũng là biện pháp duy nhất nàng có thể nghĩ ra lúc này.

Advertisement / Quảng cáo

Quốc công gia nghĩ nghĩ, rốt cuộc cũng gật đầu “Cũng chỉ có thể như vậy. Lão sư Giác kia hay đi ra ngoài du lịch, trước tiên ta phải cùng ông ta chào hỏi một tiếng, chờ nước tới chân lại tìm không thấy người.

“Con nhớ chỗ phụ thân bên đó có một bộ Tăng kinh văn, không biết là của thời đại nào. Con lập tức cho người về xin, thuận tiện báo một tiếng là con vẫn bình an. Đến lúc đó, phụ thân đem Kinh văn này tặng Giác Viễn Đại Sư làm quà gặp mặt.”

Cuối cùng quốc công phu nhân cũng lộ ra ý cười “Con đó, lại muốn thứ tốt của Giang đại nho. Bất quá như vậy cũng tốt, ăn ké chột dạ, của cho là của nợ, hòa thượng cũng vậy thôi.”

Việc này tạm thời xác định như vậy, rốt cuộc tâm Giang Nhã Phù cũng nhẹ nhàn, tinh thần được thả lỏng liền cảm thấy một mối muốn nghỉ ngơi.

Nhìn ra nàng mệt mỏi, phụ mẫu bảo nàng nhanh về phòng nghỉ ngơi.

Tiểu Đầu nhất sợ nương quên mất mình nón nóng gọi “Nương! Nương, muốn nương!”

Lâm sao Giang Nhã Phù quên con trai được chứ? Rồi nhà lâu như vậy, vườn mấc trong lòng chính là đứa nhỏ này. Mang theo tiểu tâm can trở về sân viện mình, hai mẫu tử thân thiết tâm sự.

“Cha ~ cha ~”

Nhìn ánh mắt con, Giang Nhã Phù hiểu con muốn nói gì, ôn nhu trả lời “Cha sẽ không có việc gì, đã đáp ứng nương sẽ nhanh chóng trở về, kiếp này sẽ luôn ở bên chúng ta, chờ các con cùng lớn lên, ông ấy nhất định bình an không có việc gì đâu.”

Tiểu Đầu nhất có chút an tâm nói thêm “Đệ đệ, Viên thạch, tiểu đầu.”

Giang Nhã Phù bị gương mặt phi nộn con trai chọc cười “Con còn nhỏ, không cần quan tâm nhiều làm gì? Đời này con không lớn hơn nó bao nhiêu. Nương cũng không biết vì cái gì, tiểu Viên thạch lại tới sớm thế này. Hai huynh đệ gần gần tuổi nhau, cùng lớn lên cũng khá tốt đúng không?”

Tiểu Đầu nhất thật muốn tròn mắt trắng, tiểu tử thú kia, vốn dĩ khó quản giáo nó rồi, lúc này so với nó chẳng lớn hơn bao nhiêu, mình làm đại ca không phải bị làm khó rồi đúng không? Bất quá cũng không sợ, mình là được trùng sinh, đến lúc đó đối phó với một đứa bé còn hơi sữa chẳng khác nào một bữa ăn sáng thôi mà?

Bên này, hai mẫu tử Giang Nhã Phù yên bình vui vẻ tâm sự, mà ở một nơi khác trong kinh thành lại hoàn toàn tương phản.

Tại Diệp gia.

Diệp đại nhân cùng phu nhân ngồi ngay ngắn thượng vị, trước mặt là nha hoàn tiểu Quế bên cạnh Diệp Tri Tri đang đứng.

Diệp phu nhân hỏi “Hai ngày này tiểu thư thế nào rồi? Vẫn không ăn không ngủ được sao?”

“Hồi phu nhân, thật ra tiểu thư có ăn được một chút cơm, chỉ là suốt đêm như cũ không ngủ được, cũng thấp qua an hôn hương rồi, thuốc uống cũng dùng qua nhưng tác dụng không lớn lắm.”

“Ai! Phải làm như thế nào cho phải đây? Đứa nhỏ này thật không biết là bị làm sao? Cả ngày mất hồn mất vía, chưa gì đã gầy một vòng lớn, cứ tiếp tục thế này thì phải làm sao đây! Lão gia, lần trước ông nói đã tìm đại phu rồi, rốt cuộc không tìm được sao?”

Diệp Quốc Thành xụ mặt, hừ lạnh một tiếng “Nhân nó, có tìm đại phu cũng vậy thôi! Tục ngữ nói ‘Tâm bệnh cần tâm được’ mới trị được. Ta sợ là trong lòng nó đang cất giấu chuyện gì mà chúng ta không biết đấy thôi.”

“Tiểu Quế!” Diệp phu nhân quát “Rốt cuộc là chuyện như thế nào? Tiểu thư bộ đáng thế này rồi, người còn không chịu nói sao?”

Mấy ngày nay trong lòng Tiểu Quế vẫn luôn gầy gù, nhìn tiểu thư như vậy sao gì lão gia phu nhân cũng sẽ phát hiện. Nếu tình huống tiểu thư không nghiêm trọng, nàng tuyệt đối sẽ không nói, nhưng mắt thấy tiểu thư từ từ gầy ốm, cả người đều suy sụp như vậy, nàng có thêm mấy lá gan cũng không dám không nói ra.

“Sự tình bắt đầu là từ Chu đại nhân...”

“Chu Hi?” Diệp Quốc Thành kinh ngạc nói.

“Hồi lão gia, chính là Chu đại nhân Trạng Nguyên đó, tiểu thư đối với hán ái mộ đã lâu, từ cái thời hán còn sống nhờ tại Giang gia đã coi trọng hán rồi...”

Diệp phu nhân cũng giống phu quân kinh ngạc “Là vì một nam nhân sao? Sao có thể như vậy chứ?”

Advertisement / Quảng cáo

Diệp Quốc Thành đánh gãy lời bà “Bà trước đừng nói chuyện! Tiểu Quế, nói tiếp đi.”

Ông thực sự không nghĩ tới nữ nhi cùng Chu Hi còn có liên quan, thực sự cái tâm tư này ông không nặng lắm, xem ra giờ cũng có thể đây. Tuy rằng gia thế Chu Hi hơi thấp, nhưng trong thời gian này hán được Hoàng Thượng nhìn trủng. Ánh mắt ông nhìn người luôn luôn chuẩn, tiểu tử này tuyệt không phải vật trong ao, tương lai bộ đến vị trí này của mình cũng không phải là không thể.

Hon nữa, nguyên nhân chính là hán không có bối cảnh gì, cũng kết thông gia còn có thể tránh Hoàng Thượng nghi kỵ kết bè kết cánh. Nhân lúc tiền đồ hán còn chưa trọng lời kéo về trận tuyến mình, có thể xem là một bước cờ tốt đi.

Tiểu Quế không có lựa chọn nào khác, đành đem tất tần tật chuyện Diệp Tri Tri nói ra, năng coi trọng Chu Hi như thế nào, cho đến lần trước nàng muốn làm chuyện bậy bị bại lộ cũng đều nói, xong cúi đầu nín thở chờ lão gia cùng phu nhân xử lý.

Diệp phu nhân luôn cho rằng nữ nhi ngoan ngoãn, nghe lời, không ngờ nàng lại làm ra những việc này, mặt già đỏ bừng lên. Nhưng Diệp Quốc Thành thì khác, cảm thấy thủ đoạn nữ nhi còn quá non nớt, nếu thể diện phủ không vấn đề gì, việc này liền nhẹ nhàng cho qua.

Ông nói với Diệp phu nhân “Bà đi giúp nó khai thông tư tưởng, không cần mắng nó. Nói với nó, tâm tư trong lòng nó ta đã biết, ta sẽ thay nó nghĩ cách cho.”

Tuy rằng Diệp phu nhân không vui khi nữ nhi không từ thủ đoạn còn bất chấp cả khuê danh, nhưng vẫn hy vọng nàng được như ước nguyện, bà lo lắng hỏi “Nếu Chu Hi kia đã nhiều lần cự tuyệt, vậy có thể thành không?”

Diệp Quốc Thành không để ý chút nào chuyện này “Trước khác nay khác, cùng một chuyện nhưng phải xem là ai ra tay mới được. Mọi người chờ tin tốt của ta, con rể này ta thực xem trọng.”

Diệp phu nhân không nói, trong lòng như cũ lo lắng, đưa hán còn non có thể ngon ngọt sao? Hai cha con này tính tình giống nhau, đều vì đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn, bà sợ có một ngày, cái nhà này sẽ bị bọn họ làm đảo lộn hết lên.

Chu Hi ra làm quan tới nay biểu hiện đều ưu tú, khắp nơi đều được coi trọng, không ít kẻ trong tới ngoài sáng muốn mượn sức chàng, nhưng đều bị chàng từ chối.

Hôm nay hạ triều, chàng chưa một lần giao tế cùng Diệp đại nhân, lại được ông gọi lại. Ánh mắt Chu Hi hơi lóe, trong lòng thâm than, trong triều nhiều người như vậy, người chàng không muốn thân cận nhất là vị Diệp đại nhân này. Diệp Tri Tri là dạng người gì hiện chàng đã rõ, sau bài sản lần đó chàng thật sự không bao giờ muốn cùng nàng giao tiếp nữa. Hon nữa trải qua con đường làm quan tới huyện, chàng cũng thấy rõ được nhiều điều, chàng không cùng đường với Tam hoàng tử thì càng không cùng đường với vị Diệp đại nhân này.

Thật muốn cảm tạ Thời Phái lần ở tư quán trước nhắc nhở, hai mắt chàng mới được tẩy rửa sạch sẽ. Không để cừu hận lộ ra mà che dấu lại, chàng tinh tế quan sát, vị Diệp đại nhân này quả thực sâu không lường, tuyệt không giống biểu hiện chính trực lộ bên ngoài.

“Chu đại nhân có thể bồi lão phu một đoạn đường được không?” Diệp Quốc Thành không lộ nửa điểm làm eo làm giả, tựa như trường bối thân thiết tiếp đón tiểu bối nhà mình.

“Diệp đại nhân quá khách khí rồi, vừa lúc chúng ta cùng cùng đường.”

Trong lòng Chu Hi suy đoán ông muốn gì từ mình, dự cảm có lẽ chuyện Diệp Tri Tri, nhưng thực mau cái ý niệm này bị chính chàng phủ định. Đối với phụ mẫu bình thường, khi biết được nữ nhi nhà mình làm ra chuyện như vậy, không tìm cách bắt chửi vào, một sự nhận chín sự lạnh, tuyệt không chủ động đưa người tới cứu.

Hai người cùng thông thả đi, đầu tiên Diệp Quốc Thành lấy danh nghĩa tiền bối quan tâm chàng một phen, tiếp lại nói hai sự kiện chính sự vừa rồi trên triều cùng trao đổi một chút ý kiến với chàng, cũng thiết tình chi điểm chàng một chút.

“Đạ tạ Diệp đại nhân chỉ điểm, Chu mỗ thật lòng cảm kích.”

“Chu đại nhân như thế nào vẫn khách khí như vậy? Đã hạ triều rồi, người không cần xem ta như là quan to trong triều, ta thực thích người, nếu Diệp gia ta có con cháu xuất sắc như người, sẽ tiếp tục thịnh vượng trăm năm không phải sâu rồi?”

“Diệp đại nhân quá khen.”

Diệp Quốc Thành cuối cùng đem lời nói tới vấn đề chính “Chu Hi này, nhà người còn có trường bối nào không?”

“Trừ sau khi tổ phụ ta qua đời thì chỉ có một nhị thúc, năm trước mắc phải bệnh điên nên cũng không nhờ cậy được. Hiện tại Chu gia, ta là tộc trưởng, mọi chuyện đều phải xử lý.” Chu Hi đáp.

Diệp Quốc Thành cười ha hả “Khó cho người, bất quá xem như ông trời đang mài giũa người, trong thời gian ngắn xem là cực khổ, về lâu dài sẽ thấy được chỗ tốt trong đó. Tuổi người cũng không nhỏ, đã có đính hôn chưa?”

“Vẫn chưa, bất quá chuyện này không vội, ta nghĩ trước lập nghiệp, hai năm sau sẽ suy nghĩ lại.”

“Ài, như vậy sao được chứ? Hiện tại người đã lập nghiệp rồi, lại nói con đường phía trước quá rộng lớn, nên tính trước hôn sự thì hay hơn. Trong khoảng thời gian này ta vẫn luôn chú ý người, cảm thấy người tuổi trẻ tài cao, nhà ta có một ai nữ tên là Tri Tri, vô luận tài học hay tướng mạo đều xứng với người. Ta chỉ có một nhi tử, hiện tại xem ra nó chẳng được tích sự gì, tương lai cũng chỉ trông cậy vào nữ nhi mà thôi. Nếu người có rảnh, không ngại sau ngày nghỉ tắm gội thì đến phủ ta, cùng lão phu uống vài chén thế nào?”

Thật sự Chu Hi không nghĩ tới chuyện thế này liền đem lời nói rồi, chuyện phát sinh ở bãi sân vậy mà bọn họ dường như xem không có việc gì sao? Xem ra mình cần ở quan trường rèn luyện là đích xác, giống như Diệp đại nhân vậy, công phu thúc ngựa thật thâm hậu khó ai bì kịp.

Advertisement / Quảng cáo

Lấy tình cảnh chàng cùng lý lịch hiện tại là không nên đắc tội với một vị đại nhân quyền cao chức trọng như vậy, nhưng Diệp Tri Tri kia... Dài ngắn chàng đều không muốn.

“Đa tạ Diệp đại nhân có ý tốt, tuy Chu mỗ không có trường bối, nhưng có một vị ân sư có thể xem như là phụ thân, ta đã đáp ứng ngày nghỉ tắm gội sẽ đi thăm ông. Mà Diệp tiểu thư là thiên kim tiểu thư quý tộc, Chu mỗ thật sự không dám trèo cao.”

Mặt Diệp Quốc Thành tức khắc lạnh xuống, không nghĩ tới hẳn lại không biết điều như thế.

“Người thật sự không có rảnh sao?”

“Thật sự không rảnh, xin lỗi Diệp đại nhân.”

“Hừ! Đừng nói lời ngán ngán như vậy chỉ có chết, cách ngày nghỉ tắm gội còn mấy ngày, tùy thời điểm người có thể thay đổi chủ ý. Chu đại nhân, lão phu nhắc nhở người vài câu, tuy trước mắt người đang được thánh thượng coi trọng, nhưng vẫn là người mới chân ướt chân ráo ra đời. Con đường phía trước đầy gặp ghềnh, người cần phải cẩn thận mà đi, không chừng đụng phải một điểm nhỏ mấu chốt nào, tiền đồ này liền hủy.”

Chu Hi hành lễ “Đa tạ đại nhân dạy bảo, Chu mỗ ghi khắc không quên.”

Diệp Quốc Thành thấy bộ dáng này của chàng, tức giận phát tay áo bỏ đi. Chu Hi nhìn theo bóng ông, nội tâm đầy sầu lo, đắc tội với một người như vậy, không biết phía trước sẽ có cái gì đang chờ chàng.

Tác giả có lời nói nhỏ: Ta muốn cho câu từ mau chóng trở về, cốt truyện mau chóng cho ta ngọt lên a tám dất!!

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Mai Liên Hoa Ly* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 73: Đỉnh phải âm hồn rắn độc

Diệp Quốc Thành cho rằng, Chu Hi là kẻ thức thời, nếu không trong khoản thời gian ngắn sao có thể đứng vững gót chân trong chốn triều cương, thậm chí còn được Hoàng Thượng coi trọng.

Ông cho rằng, sau khi chàng về sẽ suy xét lại đề nghị mẽ người của mình, sẽ cho ông một đáp án vừa ý.

Nhưng ông đã nghĩ sai rồi, vào ngày nghỉ tắm gội, ông không làm bất cứ sự vụ gì, cứ tuyệt tiếp bao lóp khách khứa ngồi chờ cửa chàng, chờ đến khi mặt trời xuống núi cũng không thấy bóng dáng chàng đâu.

“Trẻ con! Trẻ con! Quá thực không coi ai ra gì mà!” Ông không ngừng đi qua đi lại để phát tiết lửa giận trong lòng. Nhiều năm rồi ông chưa hưởng lại tư vị bị người khinh mạn, mà kẻ đó lại là một hậu sinh trẻ tuổi.

Diệp phu nhân đoán được kết quả này, nhưng bà chỉ im lặng không nói gì, bà đi phòng bếp phân phó hạ nhân làm vài món hạ hóa cho ông cùng nữa nhí. Trong nhà này, từ trước đến nay ý kiến bà đều không có quan trọng đối với họ.

Hôm nay Chu Hi đi thăm sư phụ Giang Sóng Thiên, đã lâu không gặp, hai thầy trò tâm tình cả một ngày trời. Đối với sư phụ, Chu Hi không dấu diếm gì cả, chàng đem mục đích Diệp Quốc Thành tiếp cận mình kể ông nghe. Giang Sóng Thiên khẳng định chàng làm đúng, hiện tại không nên gấp gáp việc hôn nhân, trước mắt cuộc chưa ổn định, trong lòng mỗi quan gia đều mang nhiều tâm tư, cứ quan sát từ từ đã.

Tiệc mừng thọ Thái Hậu, Giang Nhã Phủ cũng muốn tham dự, đơn giản vì nhiều ngày rồi nàng không xuất hiện trước mặt nhiều người. Thọ lễ linh tinh không cần nàng nhọc lòng, nàng an tâm ở nhà bồi tiểu Đầu nhất. Điều may mắn nhất chính là đưa trẻ trong bụng này, trừ bỏ ăn uống có chút khó ăn, nhìn qua khó ai phát giác là nàng không khỏe.

Tiểu Đầu nhất đối với đệ đệ này nội tâm có nhiều mâu thuẫn, dù vậy vẫn cảm thấy vui. Hiện tại điều chàng thích nhất là ngồi bên cạnh bồi mẫu thân, ghé đầu nhỏ dán ở bụng nàng, cảm thụ sự lớn lên của đệ đệ. Và lúc này, Giang Nhã Phủ thích nhất là vuốt đầu nhỏ nhi tử, cảm thụ thời khắc tốt đẹp này, tạm thời quên đi sóng to mưa lớn bên ngoài.

Mấy ngày nay biên quan không có tin tức nào truyền đến, bọn lão Cao ngày đêm thúc ngựa đi có lẽ đã tới nơi rồi, không biết nơi đó thế nào? Đại chiến đã xảy ra hay chưa?

Advertisement / Quảng cáo

Quốc công gia liên hệ và đã gặp được Đại Sư Giác Viễn, đại sư đồng ý ra mặt giúp bọn họ. Chờ qua sinh thần Thái Hậu, lão sẽ biện một lý do để Giang Nhã Phủ vào chùa tu hành một đoạn thời gian, kỳ thật là ở tiểu viện phía sau đại sảnh nghi đường.

Mỗi năm đều mừng sinh thần Thái Hậu nhưng năm nay có khác chút, tuy năm nay Đại Hạ thiên tai nhân họa không ngừng, nhưng lại là đại thọ lão nhân gia 60 tuổi, vì chúc thọ cũng vì đem niềm vui đến khắp cả nước, trong cung yến hội phá lệ náo nhiệt hẳn lên.

Rất nhanh ngày ấy cũng tới, thời tiết lúc này còn hơi se lạnh, Giang Nhã Phủ mặc nhiều một chút cũng không ai nhìn ra nàng đang có thai. Nếu lúc đó nhìn không được nồn nghén, Tôn mục mụ bên cạnh có để vài quả mơ bọc trong túi tiền, đến lúc đó cũng không quá khó chịu.

Ngày đại thọ không ai dám chậm trễ, vợ chồng quốc công trong trang phục lộng lẫy mang theo Giang Nhã Phủ vào cung.

Hứa Triền Nhan là cháu gái Hứa Quý Phi, trước hôn nhân thường xuyên vào cung chơi, rất được lòng Thái Hậu. Bây giờ nàng danh chính ngôn thuận là cháu dâu rồi, càng nhìn bà càng thuận mắt. Huống chi nàng hành sự rất được lòng lão nhân gia bà, giống như hôm nay, nàng sớm tới bồi bên người ăn cần hỏi han, nói lời vui vẻ chọc cười bà.

Mãi cho đến yến hội bắt đầu, Hứa Triền Nhan vẫn được bà đặc biệt cho phép ngồi vị trí gần mình nhất.

Hoàng Thượng cùng Thái Hậu ngồi trên cao, chúng quần thần cùng gia quyến hành lễ xong, tiếp đến là hiến thọ lễ. Quốc công phủ hiến một gốc san hô đỏ hiếm thấy, khá quý nhưng không phải đặc biệt xuất sắc. Thái Hậu cùng Hoàng Thượng khen vài câu, rồi chuyển lời hỏi thăm Thời Phái cùng tướng sĩ ngoài biên quan, mọi người thấy vậy cùng hô “hoàng thượng thánh nhân.

Mặt khác, thọ lễ đại thần đều bình thường như nhau, lúc này là thời điểm các hoàng tử cùng tranh đoạt nổi bật, không ai muốn công bọn họ tranh phong hại đến thân. Quả nhiên, Nhị hoàng tử, Tam hoàng tử cùng Ngũ hoàng tử, mỗi người ra tay đều rất bất phàm, dù xuất phát từ tâm ý hay hoàn cảnh, bọn họ đều có thể nói đến một canh giờ không hết chuyện.

Mặt ngoài mọi người đều hoà thuận vui vẻ, nhưng khứu giác các triều thần đều nghe được mùi máu tươi chém giết trong đó.

Hiến thọ dài dòng qua đi, các cung nữ trong bộ váy lụa rực rỡ bắt đầu bưng từng món ngon mỹ vị lên.

Vợ chồng Quốc công ngồi trước bàn nhỏ, Giang Nhã Phủ là hậu bối, ngồi phía sau bọn họ, được độc hưởng một bàn nhỏ. Hôm nay là sinh thần Thái Hậu, ẩm thực có phần dụng tâm hơn, trên bàn nhỏ bày mấy đĩa điểm tâm đầy tinh xảo, nhất là rất dụng tâm theo khẩu vị mỗi người.

Thời điểm cung nữ bưng đồ ăn đến, Giang Nhã Phủ sớm cho vào miệng một quả mơ chua nhỏ, thức ăn trước mặt khá hợp khẩu vị nàng, nhưng lúc này nàng lại không muốn ăn uống gì cả, cảm thấy như nhiều dầu mỡ, nghĩ thôi cũng không muốn chạm vào.

Mọi người ha ha cười cười, các cung nhân ở trên sân trong liên tục hiến vũ, hiến nhạc.

Hứa Triền Nhan sớm chú ý tới Giang Nhã Phủ, dù nàng có ngồi ở vị trí phía sau, không biết từ khi nào, tựa hồ chỉ một liếc mắt nàng liền thấy được Giang Nhã Phủ rõ ràng.

Thừa dịp các cung nhân kết thúc một khúc, Hứa Triền Nhan nói bên tai Thái Hậu “Thái Hậu, cháu dâu thấy Trấn Quốc Công thế tử phu nhân vẫn luôn không động đũa, có thể là trong lòng lo lắng cho thế tử mà nuốt không trôi. Thật đáng thương cho nàng, bệnh nặng vẫn không khỏi, trong lòng vẫn không thôi lo lắng cho phu quân mình.”

Ý Hứa Triền Nhan là nói tốt cho Giang Nhã Phủ, không nghĩ rằng một câu vô tình của nàng lại khiến Giang Nhã Phủ phải ăn khổ.

Thái Hậu nhìn qua chỗ Giang Nhã Phủ, quả nhiên thấy đúng vậy, cùng là nữ nhân bà cảm thấy thương cảm cho nàng, một khi các nam nhân lên chiến trường thì đều không màn đến sinh tử, gia quyến những người đó thực sự đáng thương.

“Người tôi, món canh cá phù dung này ta chưa đựng qua, đem thưởng cho Trấn Quốc Công thế tử phu nhân đi. Thật đáng thương, lần trước ta thấy nàng so với lúc này còn có thịt hơn một chút.”

Trong lòng Giang Nhã Phủ rơi lộp bộp, thăm than Thái Hậu thật nhiều chuyện, ngài thưởng cái gì sao lại có tình thưởng thức ăn vậy? Mà lại là canh cá nữa chứ?

Nhưng nàng chỉ có thể tạ ơn, hơn nữa đem phần ban thưởng này ăn cho hết.

Lúc này, không khí trong yến hội không còn nghiêm túc như mới bắt đầu, Hoàng Thượng dùng xong một chút thức ăn liền nói chuyện nghị sự cùng vài trọng thần, trong đó có cả Trấn Quốc Công.

Trong nháy mắt Quốc công phu nhân thấy chén canh cá được cung nữ bưng tới, lại không thể biểu hiện lo lắng trên mặt, trong lòng cầu mong con dâu ngàn vạn lần không được nhờ ra trước mặt mọi người, có chết, nhất định cũng phải nhịn xuống!

Giang Nhã Phủ hiểu rõ chuyện này, canh cá được bưng tới, nàng liền cầm thìa ăn vài miếng trước mặt Thái Hậu. Kỳ thật, nghe mùi thôi, dạ dày nàng đã bắt đầu sôi trào rồi, nhưng nàng nhịn, một chút cũng không biểu hiện ra bên ngoài. Ăn một hơi hết nửa chén, mới lại lần nữa tạ ơn, tỏ vẻ bản thân thật ăn được nữa.

Nhóm quý nữ ăn uống đều ít, Thái Hậu thấy nàng ăn được nửa chén cũng đã vừa lòng rồi.

Lúc này Giang Nhã Phủ mới như trút được gánh nặng, mẩu thần đang cùng hai vị phu nhân bên cạnh nói chuyện, nàng đứng dậy đi vòng ra ngoài từ phía sau, hồi cung nữ nơi đi tiểu tiện ở nơi nào.

Một tiểu cung nữ tự mình dẫn nàng đi ra ngoài.

Advertisement / Quảng cáo

Nàng bị cảm giác muốn nôn mửa tra tấn cả người, sắc mặt có chút thay đổi, nàng dùng một bàn tay bóp mạnh chỗ yết hầu, cố ý để chậm lại cảm giác này, tranh thủ không nhờ ra trước mặt người khác.

Nàng nhẫn cả người muốn phát run, rốt cuộc tới nơi dành cho nữ quyến tiểu tiện, cung nữ đứng bên ngoài giữ cửa, nàng lập tức đem canh cá vừa rồi ăn vào phun ra hết, lúc này mới thực sự được sống lại.

Nàng ở bên trong ngáy người hồi lâu, cho đến khi cảm thấy đỡ nhiều mới sửa sang lại dung nhan đi ra ngoài. Giang Nhã Phủ mỉm cười, xem ra đứa nhỏ trong bụng này nhất định là tiểu Viên thạch, còn chưa ra đời đã tìm phiền toái cho nàng rồi.

Mang theo tiểu cung nữ trở lại yến hội, không nghĩ rằng gặp một người không muốn gặp tại hành lang gấp khúc.

Thực ra Tam hoàng tử có việc mới đi ra, không nghĩ ở chỗ này gặp được nàng, tức khắc con ngươi sáng lên. Tiểu phụ nhân này nhiều ngày không thấy, càng nhìn càng có phong vận, đáng tiếc tiểu mỹ nhân chỉ có thể phòng không gối chiếc, thật sự đáng tiếc.

Phụ tử Trấn Quốc Công là một đôi bảo thủ, vô luận hấn minh kỳ hay ám chỉ, đối phương đều không muốn nhận. Không phụ nhận, Trấn Quốc Công phủ là một viên đại thụ, nếu viên đại thụ này hấn không dựa vào được, người khác cũng đừng nghĩ dễ dàng dựa vào! Tiểu phụ nhân này nếu giống những cảnh đẹp ý vui trong phủ hấn thì là tốt rồi.

“Thần phụ bái kiến Tam điện hạ.”

Tam hoàng tử vươn tay “Mau mau đứng lên, nghe nói ngươi bị bệnh? Đã khỏe rồi sao?”

Giang Nhã Phủ không dấu vết né tránh “Đa tạ Tam điện hạ, thần phụ bệnh đã khỏi hẳn, còn muốn cảm tạ lần trước Tam hoàng tử phi mang theo lương y đến.”

Nghe nàng nhắc tới Hứa Triền Nhan, Tam hoàng tử cảm giác vô vị, thì ra đệ nhất mỹ nhân đã ngủ qua liền sẽ bình thường, nào được mẽ người như người trước mặt này chứ?

“Ngươi không cần khách khí, Thái Phái ở biên quan xa, nhất thời chưa trở lại, mỗi ngày của ngươi trôi qua thật khó khăn nhỉ?”

Hắn lộ một bộ mặt mỉa mai ghê tởm, làm Giang Nhã Phủ vất vả và áp xuống con buồn nôn thiếu chút nữa lại muốn phồng lên.

“Còn tốt, được cha mẹ chồng yêu thương hơn. Tam điện hạ! Thời điểm không còn sớm, thần phụ phải nhanh trở lại yến hội rồi!”

Nàng nóng lòng muốn thoát thân, không nghĩ tới Tam hoàng tử không hề muốn buông, như thể âm hồn rắn độc không tan “Vừa lúc ta cũng trở về, ta bồi ngươi một đoạn đường...”

Giang Nhã Phủ tìm không thấy lối thoát, liền ngay lúc này, một tiếng hô kinh hi truyền đến, tựa như lời nói từ trời giáng xuống vậy.

“Sư muội? Hôm nay muội cũng tới sao? Vừa hay, mới mấy hôm trước ta gặp qua sư phó, lão nhân gia có mấy câu muốn gửi đến muội, ta vẫn chưa tìm được cơ hội. A! Tam điện hạ, ngài cũng ở đây sao?”

Người tới đứng là Chu Hi, ở xa chàng đã nhìn thấy hai người bên này, khẳng định Nhã Phủ đang bị nhốt liền nhanh chạy lại giải vây.

Chàng và Giang Nhã Phủ là cùng nhau lớn lên, tình như huynh muội, thế nhân đều biết, Tam hoàng tử thấy vậy đánh phải hậm hực nói “Ngẫu nhiên gặp nói mấy câu thôi, nếu các ngươi có chuyện muốn nói, ta đi trước vậy.”

“Cung tiễn điện hạ.”

Thẳng đến khi bóng dáng hấn không thấy, Giang Nhã Phủ mới không màng hình tượng thả giận khẩu khí, chọc Chu Hi nở nụ cười.

“Muội nha, sao bị hấn theo dõi rồi?”

Giang Nhã Phủ tròn mắt trắng, thấy cung nữ đứng xa, liền nhỏ giọng nói “Ta nào biết đâu? Cùng hấn đơn độc nói chuyện cảm giác thật là đáng sợ. Chu đại ca, cha muội muốn huynh truyền lời gì sao?”

Chỉ có ở trước mặt người Giang gia, Chu Hi mới thả lỏng thần thái như thế, chàng cười “Không có truyền lời gì, là ta nói bữa thôi, bằng không sao muội nhanh như vậy có thể thoát thân được?”

Giang Nhã Phủ sững sốt, lúc sau cũng bật cười “Thực sự cảm tạ huynh đã kịp thời xuất hiện. Chu đại ca, lâu rồi không gặp, trong thời gian này huynh thế nào?”

Chu Hi không muốn nàng vì mình lo lắng, trả lời nhẹ nhàng băng qua “Ta khá tốt, được Hoàng Thượng coi trọng. Còn muội thì sao? Khỏe hẳn bệnh rồi chứ?” Chàng là người nằm trong số kẻ không biết chuyện nàng đi biên quan.

“Chu đại ca yên tâm, bệnh đã sớm tốt, muội cũng không chịu khổ gì.”

Advertisement / Quảng cáo

“Vây là tốt rồi.”

Hai người đi một đường cùng đến yến hội, Giang Nhã Phủ thấy chàng, tâm tình cảm thấy khá hơn, thật có quá nhiều điều muốn nói.

“Hiện tại huynh công thành danh toại, không mau tìm cho muội một tâu tử sao?”

“Ha ha, muội vẫn vì ta nhọc lòng như vậy, ta nghĩ sẽ cưới người mà mình yêu mến, chỉ là trước mắt người nọ còn chưa xuất hiện...”

Bọn họ cười nói ngày càng đi xa, không hề phát giác có một người vẫn luôn tránh sau núi già, lúc này mới đi ra. Nhìn theo bóng dáng hai người rồi đi, nàng cắn chặt răng, hận không thể xé nát cái khăn trong tay.

Tư thái bọn họ đối thoại gần gũi, thoải mái làm cho Diệp Tri Tri ghen ghét đỏ mặt, nam nhân nàng tâm niệm lại thích nữ nhân khác! Ha ha ha ha, thật là đáng buồn cười quá đi!

Bất quá chờ nàng được như nguyện, chỉ cần nàng vững vàng tâm tưởng, ngày ấy nhất định sẽ đến thôi!

Tác giả có lời muốn nói: Hạ chương câu từ khẳng định trở về! Mang theo câu huyết quang hoàn trở về

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mai Liền Hòa Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 74: Tiêu chuẩn nam nhân thúi

Giang Nhã Phủ cùng Chu Hi quay về bữa tiệc, mới vừa ngồi xuống. Diệp Tri Tri theo sát cũng đi vào.

Nàng ta nhìn qua Hứa Triền Nhan, cả hai không tiếng động trao đổi một ánh mắt với nhau.

Hứa Triền Nhan đáng món điểm tâm Thái Hậu yêu thích nói “Thái Hậu nương nương, ngài xem, hôm nay các đại nhân đều mang theo gia quyến tới, mà Trạng Nguyên Chu đại nhân chúng ta là một nhân tài nhưng vẫn chưa có ý trung nhân, nhìn thật quý quạnh quẽ.”

Nghe tới đây Thái Hậu liền có hứng thú, nhìn qua quả nhiên, trong điện này chỉ mình Chu Hi không có một ai bên người. Trạng nguyên Chu Hi vẫn nhả tuần lẳng như vậy, sao lại không có nữ nhân không yêu thích chứ. Thái Hậu tuy đã già, nhưng cũng là nữ nhân, trong lòng tức khắc trào dâng một chút thương cảm.

Bà cười nói “Chu đại nhân, người đã qua tuổi thành niên rồi nhì?”

Chu Hi nhanh đứng dậy trả lời “Hồi Thái Hậu nương nương, vừa mới qua.”

“Thật tốt! Tuổi trẻ tương lai đầy hứa hẹn, thật khiến mọi người vui mừng. Chu đại nhân, người chưa có hôn phối phải không?”

Chu Hi thấy có ám đạo không ổn, trả lời cẩn thận “Vẫn chưa hôn phối, tổ phụ vì thân mới mất, vừa mãn một năm, hiện tại luận hôn phối sẽ không hợp quy củ cùng hiếu đạo.”

Thái Hậu nghe xong lời này càng thích người thanh niên trước mắt “Ài, lời nói tuy như thế, nhưng người là người nhà họ Chu duy nhất, cả ngày cô đơn chiếc bóng như vậy cũng không phải biện pháp hay. Theo lý, người vì tổ phụ giữ đạo hiếu là đúng, khổ cho ai gia tiếc mệnh người, nên làm thế nào cho phải đây?”

“Đa tạ Thái Hậu nương nương hậu ái, vì thân còn trẻ, chúng thần đại sự cũng không sốt ruột...”

Advertisement / Quảng cáo

Chu Hi còn chưa nói xong, Hứa Triền Nhan chen vào “Thái Hậu, gia quy quốc pháp là không thể phá, nhưng để Thái Hậu nương nương lo lắng cho ngài cũng là một tội, tôn tước cho ngài một chủ ý, ngài xem có được không?”

Mấy Giang Nhã Phủ nhướn lên, đã đoán được nàng ta muốn nói gì rồi.

Về mặt Thái Hậu lộ ra ý cười “Sao? Có ý kiến gì hay à? Mau nói ta nghe một chút.”

“Ngài quan tâm Chu đại nhân, vì hân ban một mối hôn sự không phải là được rồi sao?”

Chu Hi khẩn trương “Thái Hậu nương nương, trước mắt vì thân thật sự chưa muốn kết hôn.”

Thái Hậu không cho là đúng “Ai ~ nói cái gì? Hôn nhân nên nghị sự sớm không nên để trễ, ai gia xem chủ ý của Tam hoàng tử phi thật không tồi.”

Hứa Quý Phi một bên cũng châm ngòi thổi gió “Đúng vậy, quy củ Đại hạ so với hôn sự hoàng gia đều quan trọng như nhau. Lại nói, chuyện trước kia của Chu gia mọi người đều biết, Chu đại nhân có thể làm được như hiện tại đã xem là tận hiếu rồi. Là người có tâm, không nên khoái thác hao ý của Thái Hậu nương nương.”

Cuối cùng Thái Hậu nghe được hai câu hài lòng, trong lòng bắt đầu cân nhắc người xứng với chàng.

Tâm phúc Hứa Quý Phi nói nhỏ gì bên tai nàng, lúc này là thời khắc mấu chốt, Giang Nhã Phủ bắt chắp mở miệng “Thái Hậu nương nương, ký thật nhiều năm trước Giác Viễn Đại Sư chùa Đại Chiêu từng xem cho sư huynh tức phụ, đại sư nói mệnh cách huynh ấy quá cương, sẽ khắc chỉ thân, chuyện thành thân đề từ từ mới hảo. Vì ngài vạn nhất, việc hôn nhân huynh ấy nên hỏi đại sư trước mới tốt.”

Thái Hậu nghe xong lời này có chút không vui, nhưng bà là người thành kính tin phật, đặc biệt kính trọng Giác Viễn Đại Sư, người khác nói bà có thể không tin, nhưng ông ta nói bà không dám không tin.

Thái Hậu nương nương rất tin nhiệm Giác Viễn Đại Sư, ngay cả tang sự tương lai của mình đều là Giác Viễn Đại Sư siêu độ.

Diệp Tri Tri cắn răng, gait gạo nhìn chăm chăm đôi mắt Thái Hậu, sợ một câu của Giang Nhã Phủ mà sửa lại việc tứ hôn mà nàng vất vả muốn có.

Đây là hi vọng cuối cùng của nàng, nàng trù tính lâu như vậy, phí nhiều thủ đoạn như vậy, mắt thấy sắp thành công lại vì một câu của Giang Nhã Phủ mà thất bại trong gang tấc sao? Hận ý tràn ngập trong lòng nàng, hận không thể xé nát Giang Nhã Phủ, để nàng không bao giờ có thể nói được nữa.

Hứa Triền Nhan thấy Thái Hậu có ý dao động, nhanh khuyên nhủ “Chuyện đó bất quá là của nhiều năm trước nói thôi, mà lời Giác Viễn Đại Sư nói, cũng không thể đều đúng hết được.”

Nguyên bản, Thái Hậu nghe xong lời Giang Nhã Phủ còn có chút nể hững, nhưng vừa nghe lời này, nháy mắt cặp mày nhăn chặt, trách mắng “Chớ nói bậy! Há có thể bởi họ đại sư như vậy? Tội lỗi tội lỗi!”

Hứa Triền Nhan không nghĩ mình đâm phải cái đinh, chạy nhanh bỏ cứu “Đều do cháu đầu lờ lờ, Thái Hậu tổ mẫu ngàn vạn lần không cần sinh khí, hôm nay là ngày lành, nếu người động khí, tiểu bối thật thẹn lương tâm.”

“Được! Một khi đã như vậy, việc này không cần nhắc lại. Chu đại nhân tiếp tục lại bữa tiệc đi.”

Tâm Chu Hi cùng Giang Nhã Phủ rút cuộc thả lỏng. Ngược lại Diệp Tri Tri, trong nháy mắt, nàng thấy tâm mình giống mớ chén đĩa bị nện trên mặt đất kia.

Diệp phu nhân sợ nàng chịu không nổi, nhay tay nắm lấy tay nàng, hung hăng giữ lại, làm nàng bảo trì thanh tĩnh.

Xong rồi, hết thấy xong rồi! Trận tuyến này của Thái Hậu cũng bị chặt đứt. Ngay cả Hoàng Thượng cũng không dám vi phạm ý tứ Thái Hậu, cho là phụ thân dĩ cầu Hoàng Thượng tứ hôn cũng vô dụng thôi.

Lúc này, Diệp Tri Tri mới biết bản thân hành sự thực ngu xuẩn, nghĩ cùng Hứa Triền Nhan nội ứng ngoại hợp làm Thái Hậu nương nương ban cho hôn sự, làm trò trước mặt nhiều người như vậy, Chu Hi muốn cự tuyệt cũng không được. Tuy rằng hẳn không tính nguyện, nhưng một khi bọn họ thành thân, nàng sẽ đối tốt với hắn gấp bội, sớm muộn gì hắn cũng sẽ thích mình.

Nhưng mà hiện tại hết thấy đều tan biến, Giang Nhã Phủ đem thân phận Giác Viễn Đại Sư ra, xem bộ dáng Thái Hậu là không bao giờ đề cập nữa.

Việc này nói sao nàng không thể hận chứ?

Giang Nhã Phủ mặc kệ nàng có hận hay không, thời điểm trước kia nàng không chọc đến Diệp Tri Tri, mà Diệp Tri Tri còn hận nàng, huống chi là tình huống hiện tại chứ?

May trong tình thế cấp bách nàng nói đại cũng hữu dụng, bằng không nửa đời sau của Chu Hi sẽ phiền chết bởi nữ nhân Diệp Tri Tri này.

Chút đoạn nhạc đệm nhỏ này khiến không khí yên hội đang hòa hợp vui vẻ lập tức mất hứng, mỗi người đều nghiêm mặt nín thở, không dám ghé tai nói gì ồn như trước. Mọi người đều nhìn ra, tâm tình của Thái Hậu bị phá hỏng hơn phân nửa rồi.

Trong lòng mọi người đối với hành động vừa rồi của Giang Nhã Phủ có chút phê bình kín đáo. Tuy rằng có thể lý giải, nhưng hôm nay dù sao cũng là sinh thần 60 của Thái Hậu, sao có thể ngay lúc mấu chốt này mà nghịch ý tứ lão nhân già?

Quốc công phu nhân cũng hơi bất mãn, cũng may bà biết rõ bản tính Giang Nhã Phủ, nếu nàng lựa chọn làm như thế khẳng định là có lý do riêng, chờ trở về bà hỏi lại là gì.

Giang Nhã Phủ bước bình, ngoài mặt quốc công phu nhân cười, trong lòng tràn đầy bất đắc dĩ.

Advertisement / Quảng cáo

Bên chỗ Hoàng thượng, không khí hoàn toàn bất đồng, ở thư phòng Hoàng Thượng nhận được chiến báo từ tám trăm dặm gửi về.

Đại chiến ở biên quan cùng Ti tộc rốt cuộc khai hòa! Thời Phái liền tiếp đánh thắng trận ba trận! Thời điểm chiến báo tới, chiến đấu đã tới thời điểm kết thúc.

Trong chiến báo Thời Phái nói, một trận này đã làm tổn hại lớn nguyên khí Ti tộc, bên đó sẽ phải quan viên đến kinh thành Đại Hạ nghị hòa, nói trong cung sớm chuẩn bị. Mặt khác, ít ngày nữa chẳng sẽ đem chiến thắng khai hoàn hồi triều.

Hoàng Thượng đại hi, Trần Quốc Công nghe xong cũng rất an ủi, đầy mắt lóe ánh quang, con ông rốt cuộc có thể một mình đảm đương một phía, thậm chí so với phụ thân này làm còn tốt hơn, bảo sao ông không kiêu ngạo chứ?

Lúc này chính sự còn lại cũng không nghĩ, Hoàng Thượng mang theo các vị đại thần trở lại tiệc mừng thọ Thái Hậu, trước mặt mọi người tuyên bố cái tin tức tốt này.

Trần Quốc Công phủ thoảng choc trở thành tiêu điểm, lời chúc mừng khen tặng hết đợt này đến đợt khác, chờ Thời Phái trở về, khẳng định Hoàng Thượng sẽ trọng thưởng, Trần Quốc Công phủ ngày một nâng cao một bước.

Giang Nhã Phủ rất vui, nàng vui vì Thời Phái sắp trở về chứ không phải vì loại hư vinh này. Quốc công phủ đi đến vị trí này, thực sự muốn lui cũng không được, càng đi càng tắc, như thể lừa đồ thêm dầu, rất là nguy hiểm.

Tam hoàng tử tuy rằng cười, nhưng nhìn kỹ ý cười chưa đạt tới đáy mắt, mọi rợ Ti tộc nói cái gì là kiêu dũng thiện chiến, nguyên lai chỉ có thể lại không chịu được! Nhanh như vậy đã bị Thời Phái đánh ngã! Đại thắng, bọn họ như thể nào có thể đại thắng? Tình thế lúc này đối hẳn nguy càng bất lợi.

Trong lòng Hứa Triền Nhan ngũ vị tạp trần, nàng không hoài nghi bản lĩnh hơn người của Thời Phái, lại không nghĩ hẳn nào chỉ có bản lĩnh? Nói hẳn là nam nhi ưu tú nhất của Đại Hạ quốc cũng không quá. Nàng lặng lẽ nhìn khuôn mặt vận y của Tam hoàng tử, thực mau đối ánh mắt đi, hẳn trừ bỏ là nhi tử của Hoàng Thượng, còn lại không có gì so được với Thời Phái cả.

Diệp Tri Trì nắm chặt tay, móng tay dài đâm vào lòng bàn tay cũng không cảm thấy đau. Dựa vào cái gì? Dựa vào cái gì mà tất cả hạnh phúc cùng vinh quang Giang Nhã Phủ đều có được? Nếu nàng đã có được những thứ ấy, vì cái gì tới phải hư nàng! Được, số phận Diệp Tri Trì không tốt, ta nhận, nhưng ta muốn nhìn xem người có thể cười được đến khi nào?

Nàng không tin, mỗi ngày trôi qua của Giang Nhã Phủ mãi mãi yên vui.

Thời điểm yến hội tan, quận chúa Tần La Y đến bên Giang Nhã Phủ nói nhỏ “Ta xem cái Diệp Tri Trì kia bị người tức chết rồi, sau này người ngàn vạn lần cẩn thận nàng ta.”

Giang Nhã Phủ cảm thấy tâm ấm “Đã biết, ta sẽ cẩn thận.” Nói xong còn hài hước “Không nghĩ tới đã lâu không gặp, tiểu quận chúa điều ngoa cũng trưởng thành.”

Tần La Y trừng mắt liếc nàng một cái “Bị nàng chơi mười mấy năm, nếu ta không tự lớn lên, không bằng đâm đầu vào cột chết đi cho rồi.”

“Nghe nói Ninh Vương phi đã bắt đầu chọn lựa hôn phu cho ngươi?”

Nhắc tới chuyện này Tần La Y tức khác ủa oai “Đúng vậy, ta đã gặp qua mấy người, vẫn chưa nhìn trúng ai. Nhà đầu Trần Như Vân kia về quê thăm người thân đã trở lại phải không? Chờ ta đi tìm nàng, nhờ nàng giúp ta tham mưu một phen vậy.”

Giang Nhã Phủ gật đầu đầy ý vị “Không tồi, người cùng với trước kia thật không giống nhau.”

“Dừng dừng ánh mắt ấy nhìn ta. Ta đối với người nọ đã không còn phân tâm... Nhưng ta cũng không hy vọng người mình thích qua bị Diệp Tri Trì chộp lấy, biểu hiện vừa rồi của người thật là quá tốt! Nếu lúc ấy người không nói lời nào, ta liền không nhìn mà nói ra hết, đến lúc đó không chừng xảy ra họa lớn, chọc bao nhiêu người muốn xuống đài cũng không được đâu.”

Giang Nhã Phủ nghe xong dờ khóc dờ cười “Người nhà, cùng Như Vân đòi trước khẳng định là tỷ muội ruột, là một đôi hiệp nữ.”

Nếu Thời Phái sắp trở về, tạm thời Giang Nhã Phủ không đi chùa Đại Chiêu dưỡng thai. Lúc này Thời Phái có thể trở về đối với bọn họ là tốt nhất, ít nhất tiểu Viên thạch không bị xem là con nuôi. Mặc dù thân phận có chút bất đồng, nàng cũng luyện tức hải tử phải chịu một chút tỳ khuất nhỏ.

Chờ Thời Phái trở về, bọn họ cùng chung sống mấy ngày, lúc sau lại đi vào chùa cũng không muộn.

Hoài thai lần này, dạ dày Giang Nhã Phủ không phản ứng mạnh nhưng lại thích ngủ, chưa tới đã muốn ngủ rồi. Vấn đề tiểu Đầu nhất nên ngủ cùng bà vú, buổi tối còn có người chiếu cố. Nhưng con trai chết sống không chịu, một hai phải ngủ cùng Giang Nhã Phủ.

Tiểu Đầu nhất biết trong lòng nương ưu tư buồn khổ, nếu có chàng bồi bên cạnh mẫu thân sẽ tốt hơn một chút. Hơn nữa, ban đêm chàng cũng không cần mẫu thân chiếu cố, cô cô Mộc Lưu Phi ngủ gian ngoài nữa mà. Với lại, chàng không phải tiểu hải tử bình thường, sẽ không khóc nháo loạn.

Nhìn con trai trung bộ mặt nhỏ đáng thương, Giang Nhã Phủ đánh đề tiểu gia hòa ngủ cùng, mẫu tử hai người rất nhanh đi vào giấc ngủ.

Đêm đã khuya, gió xuân bên ngoài se se lạnh, cây cối tùy ý phát phơ theo gió, nhánh cây va vào nhau vang lên tiếng ào ào, so với trong nhà yên tĩnh tốt đẹp.

Giang Nhã Phủ đang nghiêng người ngủ say, bỗng cảm thấy bên hông như bị người ôm, mà lực đạo kia tuyệt đối không phải của tiểu Đầu nhất.

Dọa nàng nhảy mất mở mắt, quay đầu vừa thấy, là một đôi mắt đẹp mở to nhìn nàng không chớp động.

Chàng là Thời Phái? Người ôm mình, nam nhân mang vẻ mặt thâm tình này là Thời Phái sao?

Thời Phái bỏ lại đại quân bên ngoài thành, suốt đêm lên quay về, chỉ thấy chàng râu ria xồm xàm, tóc tai rối tung rối nùi, trên người còn tỏa mùi hôi thối như thể trăm năm chưa có tắm.

Advertisement / Quảng cáo

“Nương tử, ta đã trở về ~”

Thời Phái xuyên thấu qua ánh sáng mỏng manh nhìn người ngây đêm tơ tưởng, cảm lòng không đậu đem mặt dán sát vào.

Ai ngờ, mỹ nhân không lưu tình đột nhiên trong lòng ngực chàng quay người đối diện, đưa tay đẩy ra.

Nàng nói ngắn gọn “Mau đi gọi người nấu nước tắm, tắm xong ba ngày mới được trở lại giường!”

Thời Phái mặt mũi, đáng thương cầu nàng “Nương tử, ta một mũi quá ~”

Nhưng mỹ nhân không chút nào mềm lòng, mặt đầy ghét bỏ, dùng lực lớn hơn đẩy chàng xuống giường “Không thương lượng, còn không mau đi?”

Tiểu Đầu nhất đang ngủ ngon, bỗng nhiên nghe được âm thanh nói chuyện, cặp mày nhỏ nhăn lại, nửa tỉnh nửa ngủ, cái mũi nhỏ hít hít hai cái, sau đó... Không hề dự liệu khác ra!

Chàng bị người cha thúi dọa khóc.

Giang Nhã Phủ bước chàng ra, lại giường bế tiểu Đầu nhất lên dỗ dành. Thực ra chàng không phải tiểu hải tử, mẫu thân lắc vai cái liền mau tỉnh lại, thấy rõ đã nhân trước mắt, tức khác bị dọa ngưng biểu tình vài giây.

Sau đó, liền trừng mắt nhìn lão tử nhà mình, đưa tay nhỏ lên che miệng mũi kính mít.

Giang Nhã Phủ bị một màn này không kềm chế được cười ha ha. Thời Phái vừa buồn bực lại bất đắc dĩ, mấy ngày này chàng nghĩ rất nhiều lần, khi Giang Nhã Phủ nhìn thấy mình sẽ như thế nào kinh hi, hai người bọn họ sẽ lưu luyến thế nào.

Chàng nằm mơ cũng không thể tưởng được, lời còn chưa nói được ba câu đã bị mẫu tử bọn họ ghét bỏ đến trình độ như thế này rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mai Liên Hòa Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.